

Біблія (пераклад
А.Бокуна)

The Holy Bible in Belarusan, Antoni Boken translation

Біблія (пераклад А.Бокуна)

The Holy Bible in Belarusian, Antoni Boken translation

Белорусское Новый Завет и Прытчи

copyright © 2016-2023 John the Forerunner Church of Christians of Evangelical Faith of Minsk City

Language: Belarusian

Translation by: Antoni Bokun

Contributor: John the Forerunner Church of Christians of Evangelical Faith of Minsk City

Біблія (пераклад А.Бокуна)

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-No Derivatives license 4.0.

You may share, redistribute, or adapt this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not use this work for commercial purposes.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2025-05-09

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 13 Jun 2025 from source files dated 9 May 2025

5bafea06-5eb3-574c-9054-5e4b38c21bbc

Contents

МАЦЬВЕЯ	1
МАРКА	50
ЛУКІ	80
ЯНА	132
ДЗЕІ	171
РЫМЛЯНАЎ	220
1 КАРЫНЬЦЯНАЎ	240
2 КАРЫНЬЦЯНАЎ	260
ГАЛЯТАЎ	273
ЭФЭСЦАЎ	280
ФІЛІПЯНАЎ	287
КАЛАСЯНАЎ	292
1 ТЭСАЛОНЦАЎ	297
2 ТЭСАЛОНЦАЎ	302
1 ЦІМАФЕЯ	305
2 ЦІМАФЕЯ	311
ЦГА	315
ФІЛІМОНА	318
ГЕБРАЯЎ	320
ЯКУБА	335
1 ПЯТРА	341
2 ПЯТРА	347
1 ЯНА	351
2 ЯНА	357
3 ЯНА	358
ЮДЫ	359
АДКРЫЦЫЦЁ	361

ЭВАНГЕЛЬЛЕ ПАВОДЛЕ МАЦЬВЕЯ

- ¹ Кніга радаводу Ісуса Хрыста, Сына Давіда, Сына Абрагама:
- ² Абрагам нарадзіў Ісаака; Ісаак нарадзіў Якуба; Якуб нарадзіў Юду і братоў ягоных;
- ³ Юда нарадзіў Пэрэса і Зару ад Тамар; Пэрэс нарадзіў Эсрому; Эсрому нарадзіў Арама;
- ⁴ Арам нарадзіў Амінадава; Амінадаў нарадзіў Наасона; Наасон нарадзіў Сальмона;
- ⁵ Сальмон нарадзіў Боаза ад Рахаў; Боаз нарадзіў Абэда ад Рут; Абэд нарадзіў Есэя;
- ⁶ Есэй нарадзіў Давіда валадара; Давід валадар нарадзіў Салямана ад [жонкі] Урьі;
- ⁷ Салямон нарадзіў Рабаама; Рабаам нарадзіў Абію; Абія нарадзіў Асу;
- ⁸ Аса нарадзіў Язафата; Язафат нарадзіў Ярама; Ярам нарадзіў Озію;
- ⁹ Озія нарадзіў Ёатама; Ёатам нарадзіў Ахаза; Ахаз нарадзіў Эзэкію;
- ¹⁰ Эзэкія нарадзіў Манасу; Манаса нарадзіў Амона; Амон нарадзіў Ёсію;
- ¹¹ Ёсія нарадзіў Ёакіма; Ёакім нарадзіў Ехонію і братоў ягоных перад перасяленнем у Бабілон.
- ¹² А пасъля перасялення ў Бабілон Ехонія нарадзіў Салятыэля; Салятыэль нарадзіў Зэрубабэлю;
- ¹³ Зэрубабэль нарадзіў Абіюда; Абіюд нарадзіў Эліякіма; Эліякім нарадзіў Азору;
- ¹⁴ Азор нарадзіў Садока; Садок нарадзіў Ахіма; Ахім нарадзіў Эліюду;
- ¹⁵ Эліюд нарадзіў Элеазара; Элеазар нарадзіў Маттана; Маттан нарадзіў Якуба;
- ¹⁶ Якуб нарадзіў Язэпа, мужа Марыі, ад якой нарадзіўся Ісус, называны Хрыстос.
- ¹⁷ Гэтак усіх пакаленіяў ад Абрагама да Давіда чатырнаццаць пакаленіяў; ад Давіда да перасялення ў Бабілон чатырнаццаць пакаленіяў; і ад перасялення ў Бабілон да Хрыста чатырнаццаць пакаленіяў.
- ¹⁸ Нараджэнье Ісуса Хрыста было вось як: па заручынах маці Яго Марыі з Язэпам, раней, чым яны зыйшліся, выявілася, што яна цяжарная ад Духа Святога.
- ¹⁹ Язэп, муж ейны, будучы праведным і ня хочучы выставіць яе на сорам, хацеў цішком адпусціць яе.
- ²⁰ Але, калі ён падумаў гэтае, вось, анёл Госпада зъявіўся яму ў-ва съне і сказаў: «Язэп, сыне Давіда! Ня бойся прыніць Марыю, жонку тваю, бо Тоё, што нарадзілася ў ёй, ёсьць ад Духа Святога.

21 Вось, яна народзіць Сына, і дасі Яму імя Ісус, бо Ён збавіць народ Свой ад грахой іхніх».

22 А ўсё гэтае сталася, каб споўнілася сказанае Госпадам праз прарока, які кажа:

23 «Вось, Дзева прыйме ва ўлоньне і народзіць Сына; і дадуць Яму імя Іммануэль, гэта значыць: З намі Бог».

24 Устаўшы зо-сну, Язэп зрабіў, як загадаў яму анёл Госпада, і прыняў жонку сваю,

25 і не спазнаў яе, аж нарадзіла Сына свайго Першароднага, і ён даў Яму імя Ісус.

Мц 2

¹ Калі ж Ісус нарадзіўся ў Бэтлееме Юдэйскім у дні валадара Ірада, прыйшлі ў Ерусалім мудрацы з усходу і кажуць:

² «Дзе народжаны Валадар Юдэйскі? Бо мы бачылі зорку Ягоную на ўсходзе і прыйшлі пакланіцца Яму».

³ Пачуўшы гэтае, Ірад валадар устрывожыўся, і ўвесь Ерусалім з ім.

⁴ І, сабраўшы ўсіх першас্বятароў і кніжнікаў народу, пытаўся ў іх, дзе павінен нарадзіцца Хрыстос.

⁵ Яны ж сказалі яму: «У Бэтлееме Юдэйскім, бо гэтак напісана праз прарока:

⁶ «І ты, Бэтлеем, зямля Юды, нічым ня меншы за ваяводзвы Юды, бо з цябе выйдзе Правадыр, Які будзе пасьвіць народ Мой, Ізраіль».

⁷ Тады Ірад, цішком паклікаўшы мудрацу, выведаў ад іх час зъяўленья зоркі.

⁸ І, паслаўшы іх у Бэтлеем, сказаў: «Пайдзіце, добра даведайцеся пра Дзіцятка і, калі знайдзеце, паведаміце мне, каб і я, пайшоўшы, пакланіўся Яму».

⁹ Яны, выслухаўшы валадара, пайшлі. І вось, зорка, якую бачылі яны на ўсходзе, ішла перад імі, пакуль, прыйшоўшы, не спынілася над [месцам], дзе было Дзіцятка.

¹⁰ Убачыўшы зорку, яны ўзрадаваліся радасцю вельмі вялікаю.

¹¹ І, увайшоўшы ў дом, убачылі Дзіцятка з Марыяй, маці Ягонай, і, упаўшы, пакланіліся Яму; і, адчыніўшы скарбы свае, прынеслы Яму падарункі: золата, ладан і сыміру.

¹² І, мейшы ў съне слова не варочацца да Ірада, іншым шляхам адыйшлі ў краіну сваю.

¹³ Калі ж яны адыйшлі, вось, анёл Госпада зъяўляецца ў съне Язэпу і кажа: «Устань, вазьмі Дзіцятка і маці Ягоную, і бяжы ў Эгіпет, і будзь там, пакуль не скажу табе; бо Ірад мае шукаць Дзіцятка, каб загубіць Яго».

¹⁴ Ён устаў уначы, узяў Дзіцятка і маці Ягоную, і пайшоў у Эгіпет.

¹⁵ І там быў да съмерці Ірада, каб споўнілася сказанае Госпадам праз прарока, які кажа: «З Эгіпту паклікаў Я сына Майго».

16 Тады Ірад, убачыўши, што мудрацы з яго пасъмяляіся, вельмі разгневаўся і паслаў забіць усіх дзяцей у Бэтлееме і ўсіх ваколіцах яго, ад двух гадоў і малодшых, паводле часу, які даведаўся ад мудрацоў.

17 Тады споўнілася сказанае праз прарока Ярэмію, які кажа:

18 «Голос у Раме чутны, плач, і галашэнъне, і лямант вялікі; Рахель плача па дзецах сваіх і ня хоча суцешыцца, бо іх няма».

19 А пасъля съмерці Ірада, вось, анёл Господа ў съне зъяўляеца Язэпу ў Эгіпце

20 і кажа: «Устань, вазьмі Дзіцятка і маці Ягоную і ідзі ў зямлю Ізраіля, бо памерлі тыя, што шукалі душы Дзіцяці».

21 Ён устаў, узяў Дзіцятка і маці Ягоную, і прыйшоў у зямлю Ізраіля.

22 А пачуўши, што ў Юдэі пануе Архелай замест Ірада, бацькі свайго, пабаяўся туды ісъці; але, атрымаўши слова ў съне, пайшоў у межы Галілейскія.

23 І, прыйшоўши, пасяліўся ў горадзе, званым Назарэт, каб споўнілася сказанае праз прарокаў, што Ён Назарэем назавецца.

Мц 3

1 У тыя дні прыходзіць Ян Хрысьціцель, абвяшчаючи ў пустыні Юдэйскай

2 і кажучы: «Навярніцесь, бо наблізілася Валадарства Нябеснае».

3 Бо ён той, пра якога сказаў прарок Ісая: «Голос таго, хто кліча ў пустыні: Падрыхтуйце шлях Госпаду, простымі рабіце съцежкі Яму».

4 Сам жа Ян меў адзеньне з вярблюдавага воласу і скураны пояс на паясьніцы сваёй, а ежаю яго была саранча і дзікі мёд.

5 Тады выходзілі да яго Ерусалім, і ўся Юдэя, і ўсе ваколіцы Ярдану,

6 і хрысьціліся ў яго ў Ярдане, вызнаючы грахі свае.

7 А ўбачыўши мноства фарысэяў і садукеяў, якія ішлі да яго хрысьціцца, сказаў ім: «Спараджэнныя яхідны, хто навучыў вас уцякаць ад будучага гневу?

8 Учыніце ж плод, годны навяртанья,

9 і ня думайце гаварыць у думках сваіх: “Бацьку маем Абрагама”; бо кажу вам, што Бог можа з камянёў гэтых падняць дзяцей Абрагаму.

10 Ужо і сякера ля кораня дрэваў ляжыць; дык кожнае дрэва, якое не дае добра га плоду, съсякаюць і кідаюць у агонь.

11 Я хрышчу вас у вадзе на навяртанье, але Той, Хто ідзе за мною, дужэйши за мяне, і я ня варты несьці сандалы Ягоныя. Ён будзе хрысьціць вас у Духу Святым і ў агні.

12 Веялка Ягоная ў руцэ Ягонай, і Ён ачысьціць гумно Сваё, і зъбярэ пшаніцу Сваю ў съвіран, а салому спаліць агнём нязгасным».

13 Тады прыходзіць Ісус з Галілеі на Ярдан да Яна, каб хрысьціца ў яго.

14 Ян жа ўстрымліваў Яго, кажучы: «Мне трэба хрысьціца ў Цябе, а Ты прыходзіш да мяне?»

15 А Ісус, адказваючы, сказаў яму: «Пакінь цяпер; бо гэтак нам належыць споўніць усякую праведнасць». Тады дапускае Яго.

16 І, ахрысьціўшыся, Ісус адразу ж выйшаў з вады, і вось, расчынілася Яму неба, і ўгледзеў Духа Божага, Які зыходзіў, як голуб, і прыходзіў на Яго.

17 І вось, голас з неба, які казаў: «Гэта ёсьць Сын Мой улюблёны, у Якім маю ўпадабанье».

Мц 4

1 Тады Ісус заведзены быў Духам у пустыню дзеля спакушэнья праз д'ябла,

2 і, пратасыціўшы сорак дзён і сорак начэй, нарэшце згаладнεў.

3 І, падыйшоўшы да Яго, спакуснік сказаў: «Калі Ты — Сын Божы, скажы, каб камяні гэтыя сталіся хлябамі».

4 Ён жа, адказваючы, сказаў яму: «Напісана: “Ня хлебам адным будзе жыць чалавек, але ўсякім словам, што выходзіць з вуснаў Божых”».

5 Потым бярэ Яго д'ябал у святы горад, і стаўляе на самым версе святыні,

6 і кажа Яму: «Калі Ты — Сын Божы, кінься ўніз, бо напісана: “Анёлам Сваім загадае пра Цябе, і на руках панясуць Цябе, каб не спатыкнуўся аб камень нагою Тваёю”».

7 Ісус сказаў яму: «Ізноў жа напісана: “Не спакушай Господа, Бога твайго”».

8 Изноў бярэ Яго д'ябал на вельмі высокую гару, і паказвае Яму ўсе валадарствы сьвету і славу іх,

9 і кажа Яму: «Усё гэта дам Табе, калі, упаўши, паклонішся мне».

10 Тады Ісус кажа яму: «Адыйдзі ад Мяне, шатан! Бо напісана: “Госпаду, Богу твайму, пакланяйся і Яму аднаму служы”».

11 Тады пакідае Яго д'ябал; і вось, анёлы прыступіліся і служылі Яму.

12 А пачуўшы, што Ян у вязніцы, Ісус адыйшоў у Галілею.

13 І, пакінуўшы Назарэт, прыйшоў і асеў у Капэрнауме прыморскім, у межах Завулёна і Нэфталі,

14 каб споўнілася сказанае праз прарока Ісаю, які кажа:

15 «Зямля Завулёна і зямля Нэфталі, на дарозе прыморскай за Ярданам, Галілея паганская,

16 народ, які сядзеў у цемры, убачыў съятло вялікае, і тым, што сядзелі ў краіне і ценю съмерці, съятло зазвязла».

17 З того часу Ісус пачаў абвяшчаць і казаць: «Навярніцеся, бо наблізілася Валадарства Нябеснае».

18 Праходзячы ж недалёка ад мора Галілейскага, Ён убачыў двух братоў, Сымона, называнага Пятром, і Андрэя, брата ягонага, якія закідалі сеткі ў мора, бо яны былі рыбаловы,

19 і кажа ім: «Ідзіце за Мною, і Я зраблю вас лаўцамі чалавекаў».

20 І яны адразу, пакінуўшы сецы, пайшлі за Ім.

21 Ідучы адтоль далей, убачыў Ён іншых двух братоў, Якуба Зайдыявага і Яна, брата ягонага, у чаўне з Заўдым, бацькам іхнім, якія правілі сецы свае, і паклікаў іх.

22 І яны адразу, пакінуўшы човен і бацьку свайго, пайшлі за Ім.

23 І хадзіў Ісус па ўсёй Галілеі, навучаючы ў синагогах іхніх і абвяшчаючы Эвангельле Валадарства, і аздараўляючы ўсякую хваробу і ўсякую немач у народзе.

24 І прайшлі пра Яго чуткі па ўсёй Сірыі, і прыводзілі да Яго ўсіх нядужых, з рознымі хворасцямі і пакутамі, і апанаваных дэмманамі, і люнатыкаў, і спараліжаваных, і Ён іх аздараўляў.

25 І ішлі за Ім шматлікія натоўпы з Галілеі, і Дэканаполю, і Ерусаліму, і Юдэі, і з таго боку Ярдану.

Мц 5

1 Убачыўшы натоўпы, Ён узыйшоў на гару, і, калі сеў, падыйшлі да Яго вучні Ягоныя.

2 І Ён, расчыніўшы вусны Свае, навучаў іх, кажучы:

3 «Шчасльвия ўбогія духам, бо іх ёсьць Валадарства Нябеснае.

4 Шчасльвия тыя, што плачуць, бо яны будуць суцешаныя.

5 Шчасльвия ціхія, бо яны возьмуць у спадчыну зямлю.

6 Шчасльвия тыя, што прагнуць і смагнуць праведнасьці, бо яны будуць насычаныя.

7 Шчасльвия міласцівія, бо яны будуць памілаваныя.

8 Шчасльвия чыстыя сэрцам, бо яны Бога ўбачаць.

9 Шчасльвия міратворцы, бо яны сынамі Божымі будуць названыя.

10 Шчасльвия тыя, каго перасьледуюць за праведнасьць, бо іх ёсьць Валадарства Нябеснае.

11 Шчасльвия вы, калі дзеля Мяне будуць зневажаць вас, і перасьледаваць, і казаць ўсякае злое слова хлусьліва.

12 Радуйцеся і весяліцеся, бо вялікая нагарода вашая ў небе; бо так перасьледавалі прарокаў, якія былі раней за вас.

13 Вы — соль зямлі. Калі ж соль згубіць сілу, то чым зробіш яе салёнаю? Яна ўжо ні на што не надаецца, хіба толькі выкінуць яе вон на патаптанье людзям.

14 Вы — съятло съвету. Ня можа схавацца горад, які стаіць на вяршыні гары.

15 Ніхто не запальвае съвечку, каб паставіць яе пад пасудзінай, але на съвечніку, і яна съвеціць усім, хто ёсьць у доме.

16 Гэтак няхай съятло вашае съвеціць перад людзьмі, каб яны бачылі вашыя добрыя справы і славілі Айца вашага, Які ў небе.

17 Ня думайце, што Я прыйшоў парушиць Закон ці Прагокаў; не парушиць прыйшоў Я, але споўніць.

18 Бо сапраўды кажу вам: пакуль не праміне неба і зямля, аніводная ёта ці рыска не праміне з Закону, пакуль ня станеца ўсё.

19 Вось жа, хто парушиць адно з гэтых найменшых прыказаньняў і навучыць гэтаму людзей, той найменшым названы будзе ў Валадарстве Нябесным; а хто выканане і навучыць, той вялікім названы будзе ў Валадарстве Нябесным.

20 Бо кажу вам: калі праведнасьць вашая не перавысіць [праведнасьці] кніжнікаў і фарысэяў, вы ня ўвойдзеце ў Валадарства Нябеснае.

21 Вы чулі, што сказана старадаўнім: “Не забівай, а хто заб’е, падлягае суду”.

22 А Я кажу вам, што ўсякі, хто гневаецца на брата свайго дарэмна, падлягае суду; а хто скажа брату свайму: “Нікчэмны”, падлягае сынэдрывёну, а хто скажа: “Дурань”, падлягае геенне вогненай.

23 Дык калі ты прынясеш дар твой на ахвярнік, і там узгадаеш, што брат твой мае нешта супраць цябе,

24 пакінь дар твой перад ахвярнікам і пайдзі перш пагадзіся з братам тваім, а тады, прыйшоўши, прынясі дар твой.

25 Пагадзіся з супраціўнікам тваім хутчэй, пакуль ты яшчэ ў дарозе з ім, каб супраціўнік не аддаў цябе судзьдзі, а судзьдзя не аддаў бы цябе паслугачу, і ня быў ты кінуты ў вязніцу.

26 Сапраўды кажу табе: ты ня выйдзеш адтуль, пакуль не аддасі апошняга кадранта.

27 Вы чулі, што сказана старадаўнім: “Не чужалож”.

28 А Я кажу вам, што ўсякі, хто глядзіць на жанчыну, жадаючы яе, ужо чужаложыць з ёю ў сэрцы сваім.

29 Калі ж правае вока тваё згаршае цябе, вырві яго і кінь ад сябе, бо лепш табе, каб загінуў адзін з членаў тваіх, а ня ўсё цела тваё было ўкінута ў геенну.

30 І калі правая рука твая згаршае цябе, адсячы яе і кінь ад сябе, бо лепш табе, каб загінуў адзін з членаў тваіх, а ня ўсё цела тваё было ўкінута ў геенну.

31 Сказана таксама, што, калі хто разлучаецца з жонкаю сваёю, няхай дасыць ёй развод.

32 А Я кажу вам: хто разлучаецца з жонкаю сваёю не з прычыны распustы, той робіць яе чужаложніцай, і хто жэніцца з разъведзенай, той чужаложыць.

33 Яшчэ чулі вы, што сказана старадаўнім: “Не прысягай фальшивы, але спаўняй перад Госпадам прысягі твае”.

34 А Я кажу вам: не прысягай зусім, ані небам, бо яно — пасад Божы;

35 ані зямлёю, бо яна — падножжа ног Ягоных, ані Ерусалімам, бо ён — горад вялікага Валадара;

36 ані галавою сваёю не прысягай, бо ня можаш аніводнага воласу зрабіць белым ці чорным.

37 Але няхай будзе слова вашае: “Так, так”, “Не, не”, а што больш того, тое ад злога.

38 Вы чулі, што сказана: “Вока за вока і зуб за зуб”.

39 А Я кажу вам: не праціўцеся злому, але, хто ўдарыць цябе ў правую шчаку тваю, павярні да яго і другую,

40 і хто захоча судзіцца з табою і ўзяць у цябе вонратку, аддай яму і шаты;

41 і хто прымусіць цябе ісьці з ім адну мілю, ідзі з ім дзъве.

42 Таму, хто просіць у цябе, дай, і ад того, хто хоча ў цябе пазычыць, не адварочвайся.

43 Вы чулі, што сказана: “Любі бліжняга твойго і ненавідзь ворага твойго”.

44 А Я кажу вам: любіце ворагаў вашых, дабраслаўляйце тых, якія праклінаюць вас, рабіце добро тым, якія ненавідзяць вас, і маліцеся за тых, якія крыўдзяць вас і перасъедаюць вас,

45 қаб сталіся вы сынамі Айца вонага, Які ў небе, бо Ён узынімае сонца Сваё над добрымі і злымі і спасылае дождж на праведных і няправедных.

46 Бо калі вы любіце тых, якія вас любяць, якая вам нагарода? Ці ж ня так робяць і мытнікі?

47 І калі вы вітаеце толькі братоў вашых, што асаблівае рабіце? Ці ж не такім чынам робяць і мытнікі?

48 Дык будзьце ж дасканалымі, як дасканалы Айцец вонш, Які ў небе.

Мц 6

¹ Сыцеражыцеся, не рабіце міласыціны воншае перад людзьмі з тым, каб яны бачылі вас, бо тады ня будзеце мець нагароды ад Айца вонага, Які ў небе.

² Калі ж даеш міласыціну, не трубі перад сабою, як робяць крывадушнікі ў сынагогах і на вуліцах, каб людзі славілі іх. Сапраўды кажу вам: яны ўжо атрымліваюць нагароду сваю.

³ У цябе ж, калі ты робіш міласыціну, няхай левая рука твая ня ведае, што рабіць правая,

⁴ каб міласыціна твая была ўтоена, і Айцец твой, Які бачыць утоенае, дасыць табе яўна.

⁵ И калі молішся, ня будзь, як крывадушнікі, бо яны любяць у сынагогах і на вуглах вуліцаў, спыніўшыся, маліцца, каб паказацца перад людзьмі. Сапраўды кажу вам, што яны ўжо атрымліваюць нагароду сваю.

⁶ Ты ж, калі молішся, увайдзі ў пакой твой і, зачыніўшы дзъверы твае, памаліся Айцу твойму, Які ўтоены, і Айцец твой, Які бачыць утоенае, дасыць табе яўна.

⁷ А молячыся, не гаварыце лішняга, як пагане, бо яны думаюць, што ў шматслоўі сваім будуць пачутыя.

8 Ня будзьце падобныя да іх, бо ведае Айцец ваш, у чым вы маецце патрэбу, раней, чым вы папросіце ў Яго.

9 Маліцеся ж вось гэтак: “Ойча наш, Які ёсьць у небе! Свяціся імя Тваё;

10 прыйдзі Валадарства Тваё; будзъ воля Твая як у небе, так і на зямлі.

11 Хлеба нашага штодзённага дай нам сёньня.

12 І адпусьці нам правіны нашыя, як і мы адпускаем вінаватым нашым;

13 і ня ўводзъ нас у спакусу, але збаў нас ад злога. Бо Тваё Валадарства, і моц, і слава навекі. Амэн”.

14 Бо, калі вы будзеце адпускаць людзям грахі іхнія, то і вам адпусьціць Айцец ваш, Які ў небе.

15 А калі ня будзеце адпускаць людзям грахоў іхніх, то і Айцец ваш не адпусьціць грахоў ваших.

16 А калі посьціце, ня будзьце панурымі, быццам крывадушнікі; бо яны зъмяняюць ablічы свае, каб, посьцячыся, паказацца перад людзьмі. Сапраўды кажу вам, што яны ўжо атрымліваюць нагароду сваю.

17 А ты, посьцячыся, памаж галаву тваю і абмый ablіччу тваё,

18 каб ня перад людзьмі паказацца посьцячым, але перад Айцом тваім, Які ўтоены, і Айцец твой, Які бачыць утоенае, дасьць табе яўна.

19 Не зъбірайце сабе скарбаў на зямлі, дзе моль і іржа нішчаць, і дзе злодзеі падкопваюць і крадуць;

20 але зъбірайце сабе скарбы ў небе, дзе ані моль, ані іржа ня нішчаць, і дзе злодзеі не падкопваюць і не крадуць.

21 Бо дзе скарб ваш, там будзе і сэрца вашае.

22 Съветач цела ёсьць вока. Калі вока тваё чыстае, усё цела тваё будзе съветлае.

23 Калі ж вока тваё злое, усё цела тваё будзе цёмным. Калі ж съятло, якое ў табе, ёсьць цемра, дык якая ж цемра сама?

24 Ніхто ня можа служыць двум панам; бо ці аднаго будзе ненавідзець, а другога любіць, ці аднаго будзе тримацца, а другім пагарджаць. Ня можаце Богу служыць і мамоне.

25 Таму кажу вам: не клапаціцесь пра душу вашую, што вам есьці і што піць, ані пра цела вashaе, у што апрануцца. Ці ж душа ня большая за ежу, і цела — за адзеньне?

26 Паглядзіце на птушак нябесных, што ані сеюць, ані жнуць і не зъбираюць у съвірны, і Айцец ваш Нябесны жывіць іх. Наколькі ж вы лепшыя за іх.

27 Хто з вас сваім кlopатам можа дадаць сабе росту хоць на адзін локаць?

28 І наконт адзеньня чаго клапоціцесь? Паглядзіце на палявыя лілеі, як яны растуць, не працуяць, не прадуць.

29 А Я кажу вам, што нават Салямон у-ва ўсёй славе сваёй не апранаўся так, як адна з іх.

30 Калі ж траву на полі, якая сёньня ёсьць, а заўтра будзе кінутая ў печ, Бог так апранае, дык ці ня шмат больш вас, малаверы?

31 Дык не клапаціцеся, кажучы: “Што нам есьці?”, ці: “Што нам піць?”, ці: “У што апрануцца?”

32 Бо ўсяго гэтага шукаюць пагане. Бо Айцец ваш Нябесны ведае, што вам усё гэтае патрэбна.

33 Шукайце ж перш Валадарства Божага і праведнасьці Яго, і тое ўсё дадасца вам.

34 Дык не клапаціцеся пра заўтрашні дзень, бо заўтрашні дзень сам будзе клапаціца пра сябе. Досыць [кожнаму] дню свайго ліха.

Мц 7

¹ Не судзіце, каб не былі суджаныя.

2 Бо якім судом судзіце, такім будзеце суджаны, і якою меркаю мераеце, гэткаю і вам адмераюць.

3 Што ты глядзіш на сучок у воку брата твайго, а бервяна ў сваім воку ня бачыш?

4 Ці як скажаш брату твайму: “Дазволь, выму сучок з вока твайго”, а вось, у воку тваім — бервяно?

5 Крыгадушнік! Вымі перш бервяно з вока твайго, і тады ўбачыш, як выняць сучок з вока брата твайго.

6 Не давайце съятога сабакам і ня кідайце пэрлаў ваших перад съвіньнямі, каб яны не патапталі іх нагамі сваімі і, павярнуўшыся, не парвалі вас.

7 Прасіце, і будзе вам дадзена; шукайце, і знайдзене; стукайцеся, і адчыняць вам.

8 Бо кожны, хто просіць, атрымлівае, і хто шукае, знаходзіць, і хто стукаеца, таму адчыняць.

9 Ці ёсьць між вами чалавек, які, калі сын ягоны папросіць хлеба, дасыць яму камень?

10 І калі папросіць рыбы, дасыць яму зъмяю?

11 Дык калі вы, будучы злымі, умееце добрыя дары даваць дзесям вашихм, тым больш Айцец ваш, Які ў небе, дасыць добрае тым, што просяць у Яго.

12 Дык усё, што хочаце, каб вам рабілі людзі, тое і вы ім рабіце; бо ў гэтым Закон і Прагненне.

13 Уваходзьце праз цесную браму, бо шырокая брама і прасторны шлях, што вядуць да загубы, і шмат хто ўваходзіць праз іх,

14 бо цесная брама і вузкі шлях, што вядуць у жыцьцё, і мала хто знаходзіць іх.

15 Сыцеражыцесь фальшывых прарокаў, якія прыходзяць да вас у авечым адзеніні, а ўнутры яны — ваўкі драпежныя.

16 Паводле пладоў іхніх пазнаеце іх. Ці зьбіраюць з церняў вінаград або з асоту фігі?

17 Гэтак усякае добрае дрэва дае плады добрыя, а благое дрэва дае плады дрэнныя.

18 Ня можа дрэва добрае даваць плады дрэнныя, ані благое дрэва даваць плады добрыя.

19 Усякае дрэва, якое не дае добрага плоду, съсякаюць і кідаюць у агонь.

20 Таму паводле пладоў іхніх пазнаеце іх.

21 Ня кожны, хто кажа Мне: “Госпадзе! Госпадзе!”, увойдзе ў Валадарства Нябеснае, але той, хто выконвае волю Айца Майго, Які ў небе.

22 Многія скажуць Мне ў той дзень: “Госпадзе, Госпадзе! Ці не ў Тваё імя мы прарочылі? I ці не ў Тваё імя выганялі дэманаў? I ці не ў Тваё імя шмат цудаў чынілі?”

23 I тады прызнаюся ім: “Я ніколі ня ведаў вас. Адыйдзіцесь ад Мяне, вы, што чыніце беззаконье”.

24 Дык кожнага, хто слухае гэтых словаў Mae і выконвае іх, прыраўняю да чалавека мудрага, які пабудаваў дом свой на скале.

25 I пайшоў дождж, і разыліся рэкі, і падзымулі вятры, і ўдарылі на дом той; і ён ня упаў, бо быў умацаваны на скале.

26 А кожны, хто слухае гэтых словаў Mae і не выконвае іх, будзе падобны да чалавека дурнога, які пабудаваў дом свой на пяску.

27 I пайшоў дождж, і разыліся рэкі, і падзымулі вятры, і ўдарылі на дом той, і ён упаў, і было падзеньне ягонае вялікае».

28 I сталася, калі Icус скончыў гэтых словаў, натоўпы дзівіліся з вучэнья Ягонага,

29 бо Ён вучыў іх, як той, хто мае ўладу, і не як кніжнікі.

Мц 8

1 Калі ж Ён зыйшоў з гары, пайшлі за Ім шматлікія натоўпы.

2 I вось пракажоны, падыйшоўшы, пакланіўся Яму, кажучы: «Госпадзе! Калі хочаш, можаш мяне ачысьціць».

3 I, працягнуўшы руку, Icус дакрануўся да яго, кажучы: «Хачу, будзь ачышчаны». I ён адразу ачысьціўся ад праказы сваёй.

4 I кажа яму Icус: «Глядзі, нікому не кажы, але пайдзі, пакажыся сьвятару і прынясі дар, які загадаў Майсей дзеля съведчаньня ім».

5 Калі ж увайшоў Icус у Капэрнаум, падыйшоў да Яго сотнік, просячы Яго

6 i кажучы: «Госпадзе! Слуга мой ляжыць дома спараліжаваны і страшэнна мучыцца».

7 I кажа яму Icус: «Я, прыйшоўшы, аздараўлю яго».

8 I, адказваючы, сотнік прамовіў: «Госпадзе! Я ня варты, каб Ты ўвайшоў пад дах мой, але скажы толькі слова, і будзе аздароўлены слуга мой.

9 Бо і я чалавек, які пад уладаю, ды маю пад сабою жаўнераў, і кажу аднаму: “Ідзі”, і ён ідзе; і другому: “Прыйдзі”, і ён прыходзіць; і слuze майму: “Зрабі тое”, і ёнробіць».

10 Пачуўшы гэтае, Icус зъдзівіўся і сказаў тым, якія за Ім ішлі: «Сапраўды кажу вам, нідзе ў Ізраілі Я не знайшоў гэткае веры.

11 Кажу ж вам, што многія прыйдуць з усходу і захаду і ўзълягутъ з Абрагамам, і Ісаакам, і Якубам у Валадарстве Нябесным,
12 а сыны Валадарства будуць выгнаныя ў цемру вонкавую; там будзе плач і скрыгат зубоў».

13 I сказаў Ісус сотніку: «Ідзі, і, як ты паверыў, станецца табе». I паздаравеў слуга ягоны ў ту ю гадзіну.

14 I, прыйшоўши ў дом Пятра, Ісус убачыў цешчу ягоную, якая ляжала ў гарачцы.

15 I ён дакрануўся да рукі ейнай, і пакінула яе гарачка, і яна ўстала, і паслугавала ім.

16 Калі ж надыйшоў вечар, прывялі да Яго шмат апанаваных дэманамі, і ён выгнаў духаў словам, і ўсіх хворых аздаравіў,

17 каб спойнілася сказанае праз прарока Ісаю, які кажа: «Ён узяў нашыя нядужасыці і панёс хваробы».

18 Убачыўши ж навокал Сябе шматлікія натоўпы, Ісус загадаў адыйсьці на другі бок.

19 I, падыйшоўши, адзін кніжнік сказаў Яму: «Настанік, я пайду за Табою, куды б Ты ні пайшоў».

20 I кажа яму Ісус: «Лісы маюць норы, і птушкі нябесныя — гнёзды, а Сын Чалавечы ня мае, дзе галаву схіліць».

21 А іншы з вучняў Ягоных сказаў Яму: «Госпадзе! Дазволь мне перш пайсьці і пахаваць бацьку майго».

22 Ісус жа сказаў яму: «Ідзі за Мною і пакінь мёртвым хаваць сваіх мёртвых».

23 I калі ўвайшоў ён у човен, пайшлі за Ім вучні Ягоныя.

24 I вось, сталася вялікае ўзрушэнне на моры, так што хвалі залівалі човен, а ён спаў.

25 I, падыйшоўши, вучні Ягоныя пабудзілі Яго, кажучы: «Госпадзе! Збаў нас, мы гінем!»

26 I кажа ім: «Чаго вы палохаецеся, малаверы?» Тады, устаўши, забараніў вятрам і мору, і сталася вялікая ціша.

27 А людзі зъдзіўляліся, кажучы: «Хто ж ён, што і вятры, і мора слухаюцца Яго?»

28 I, калі ён прыйшоў на другі бераг у край Гергесэнскі, перанялі Яго двое апанаваных дэманам, якія выйшлі з магілаў, страшэнна злыя, так што ніхто ня мог праходзіць тою дарогаю.

29 I вось яны закрычалі, кажучы: «Што нам і Табе, Ісусе, Сыне Божы? Ці Ты прыйшоў сюды перад часам мучыць нас?»

30 Далёка ж ад іх пасьвіўся вялікі гурт съвіньяў.

31 А дэманы прасілі Яго, кажучы: «Калі нас выганяеш, дазволь нам адыйсьці ў гэты гурт съвіньяў».

32 I ён сказаў ім: «Ідзіце». I тыя, выйшаўши, адыйшлі ў гурт съвіньяў. I, вось, рынуўся ўвесль гурт съвіньяў са стромы ў мора, і загінуў у вадзе.

33 А тыя, што пасьвілі, уцяклі і, прыйшоўши ў горад, паведамілі пра ўсё і пра тых, што былі апанаваныя дэманам.

34 І вось, увесь горад выйшаў насустряч Ісусу і, убачыўши Яго, прасілі, каб зыйшоў ад межаў іхніх.

Мц 9

1 І, увайшоўши ў човен, Ён пераплыў назад, і прыйшоў у Свой горад.

2 І вось, прынесылі да Яго спараліжаванага, які ляжаў на ложку. І, бачачы веру іх, Ісус сказаў спараліжаванаму: «Будзь пэўным, дзіця! Адпускаюцца табе грахі твае».

3 І вось, некаторыя з кніжнікаў сказаў самі ў сабе: «Ён блузыніць».

4 І, бачачы думкі іхнія, Ісус сказаў: «Чamu злое вы падумалі ў сэрцах ваших?

5 Бо што лягчай сказаць: “Адпускаюцца табе грахі”, ці сказаць: “Устань і хадзі”?

6 Але, каб вы ведалі, што Сын Чалавечы мае ўладу на зямлі адпускаць грахі», — кажа тады спараліжаванаму: «Устань, вазьмі ложак твой і ідзі ў дом твой».

7 І, устаўши, ён пайшоў у дом свой.

8 Бачачы гэтае, натоўпы зъдзіліся і славілі Бога, Які даў такую ўладу людзям.

9 І, праходзячы адтуль, Ісус убачыў чалавека, які сядзеў на мытні, званага Мацьвеем, і кажа яму: «Ідзі за Мною». І ён, устаўши, пайшоў за Ім.

10 І сталася, як Ён узълягаў у доме, вось, шмат мытнікаў і грэшнікаў, прыйшоўши, узъляглі з Ісусам і вучнямі Ягонымі.

11 І фарысэі, якія бачылі гэта, сказаў вучням Ягоным: «Дзеля чаго Наставнік ваш есьць з мытнікамі і грэшнікамі?»

12 А Ісус, пачуўши, сказаў ім: «Не здаровыя маюць патрэбу ў лекары, але хворыя.

13 Пайдзіце ж, навучыцеся, што значыць: “Міласэрнасці хачу, а не ахвяры”. Бо Я прыйшоў не праведнікаў, але грэшнікаў клікаць да навяртанья».

14 Тады прыходзяць да Яго вучні Янавы, кажучы: «Чamu мы і фарысэі шмат посыцім, а Твае вучні ня посыцяць?»

15 І сказаў ім Ісус: «Ня могуць плакаць сыны вясельля, пакуль з імі жаніхі. Але прыйдуць дні, калі забяруць ад іх жаніха, і тады будуць посыціцы».

16 Ніхто ж не прышывае латкі з новай тканіны да старога адзеньня, бо прышытае аддзярэцца ад адзеньня, і дзіра станеца большая.

17 Не ўліваюць новага віна ў старыя мяхі, бо рвуцца мяхі, і віно выцякае, і мяхі гінуць; але новае віно ўліваюць у новыя мяхі, тады захоўваецца адно і другое».

18 Калі Ён гаварыў ім гэта, вось, падыйшоўши, начальнік пакланіўся Яму, кажучы: «Дачка мая цяпер памірае, але прыйдзі, ускладзі на яе руку Тваю, і яна ажыве».

19 І, устаўши, Ісус пайшоў за ім, і вучні Ягоныя.

20 І вось, жанчына, якая дванаццаць гадоў хварэла на крывацечу, падыйшоўши ззаду, дакранулася да крыса шаты Ягонай,
21 бо яна казала ў сабе: «Калі толькі дакрануся да шаты Ягонай, буду выратаваная».

22 Ісус жа, павярнуўшыся і ўбачыўшы яе, сказаў: «Будзь пэўная, дачка! Вера твая збавіла цябе». І жанчына ў ту ў гадзіну паздаравела.

23 І, прыйшоўши ў дом начальніка і ўбачыўшы жалейнікаў і ўзрушаны натоўп,

24 Ісус сказаў ім: «Адыйдзіцеся, бо не памерла дзяўчынка, але съпіць». І съмляліся з Яго.

25 Калі ж вывелі натоўп, Ён, увайшоўши, узяў яе за руку, і дзяўчынка ўстала.

26 І разыішлася чутка пра гэта па ўсёй той зямлі.

27 І калі Ісус ішоў адтуль, ішлі за Ім два съляпяя, крычучы і кажучы: «Зылітуйся над намі, Сыне Давіда!»

28 Калі ж Ён прыйшоў у дом, падыйшлі да Яго съляпяя. І кажа ім Ісус: «Ці вы верыце, што Я магу гэтае зрабіць?» Кажуць яму: «Так, Госпадзе!»

29 Тады Ён дакрануўся да вачэй іхніх, кажучы: «Паводле веры вашае няхай станецца вам».

30 І адчыніліся вочы іхня. І Ісус грозна глянуў на іх, кажучы: «Глядзіце, каб ніхто ня ведаў».

31 А яны, выйшаўши, шырылі вестку пра Яго па ўсёй той зямлі.

32 Калі ж тыя выходзілі, вось прывялі да Яго чалавека нямога, апанаванага дэмманам.

33 І, калі дэмман быў выгнаны, нямы загаварыў, і натоўп зъдзіўляўся, кажучы: «Ніколі не здаралася гэткае ў Ізраілі».

34 А фарысэі казалі: «Праз князя дэмманаў Ён выганяе дэмманаў».

35 І абыходзіў Ісус усе гарады і мястэчкі, навучаючы ў сынагогах, і абвяшчаючы Эвангельле Валадарства, і аздараўляючы ўсякую хваробу і ўсякую немач у народзе.

36 Убачыўши ж натоўпы, Ён зылітаваўся над імі, што былі саслабелыя і расыцярушаныя, быщам авечкі, якія ня маюць пастуха.

37 Тады кажа вучням Сваім: «Сапраўды, жніво багатае, а работнікаў мала».

38 Дык прасіце Гаспадара жніва, каб выслаў работнікаў на жніво Сваё».

Мц 10

1 І, паклікаўши дванаццаць вучняў Сваіх, Ён даў ім уладу над нячыстымі духамі, каб выганяць іх і аздараўляць ўсякую хваробу і ўсякую немач.

2 А дванаццаці апосталаў імёны такія: першы — Сымон, называны Пятром, і Андрэй, брат ягоны, Якуб Заўдзяяў і Ян, брат ягоны,

³ Філіп і Барталамей, Тамаш і Мацьвей мытнік, Якуб Алфеяў і Леўвей, якога звалі Тадэвушам,

⁴ Сымон Кананіт і Юда Іскарыёт, які і выдаў Яго.

⁵ Гэтых дванаццаць паслаў Ісус і загадаў ім, кажучы: «На шлях паганаў не ўзыходзьце і ў горад Самаранскі не ўваходзьце,

⁶ а ідзіце больш да авечак з дому Ізраіля, якія загінулі.

⁷ Ідучы ж, авбяшчайце, кажучы, што наблізілася Валадарства Нябеснае.

⁸ Нядужых аздараўляйце, пракажоных ачышчайце, мёртвых уваскращайце, дэманаў выганяйце. Дарма атрымалі, дарма давайце.

⁹ Не бярыце з сабою ані золата, ані срэбра, ані медзі ў паясы вашыя,

¹⁰ ані торбы ў дорогу, ані дзъюх вопратак, ані сандалаў, ані кія. Бо работнік варты ежы сваёй.

¹¹ А ў які горад ці мястэчка ўвойдзеце, даведайцеся, хто ў ім дастойны, і там заставайцеся, пакуль ня выйдзеце.

¹² А, уваходзячы ў дом, вітайце яго.

¹³ І, калі дом будзе сапраўды варты [гэтага], супакой ваш прыйдзе на яго; а калі ня будзе варты, супакой ваш да вас вернецца.

¹⁴ І калі хто ня прыйме вас і ня будзе слухаць словаў ваших, то, выходзячы з дому ці з гораду таго, абтрасіце пыл з ног ваших.

¹⁵ Сапраўды кажу вам: лягчэй будзе зямлі Садома і Гаморы ў дзень суду, чым гораду таму.

¹⁶ Вось, Я пасылаю вас, як авечак сярод ваўкоў; дык будзьце мудрыя, як зъмеі, і шчырыя, як галубы.

¹⁷ Сыцеражыцца людзей, бо яны будуць выдаваць вас у сынэдрыёны і ў сынагогах сваіх будуць бічаваць вас.

¹⁸ І павядуць вас да ваяводаў і валадароў дзеля Мяне на съведчаньне ім і паганам.

¹⁹ Калі ж будуць выдаваць вас, не клапаціцесь пра тое, як ці што вам гаварыць, бо вам у тую гадзіну будзе дадзена, што гаварыць.

²⁰ Бо ня вы будзеце гаварыць, але Дух Айца вашага будзе гаварыць у вас.

²¹ Выдасьць брат брата на съмерць, і бацька — сына, і паўстануць дзеци на бацькоў, і пазабіваюць іх;

²² і будуць вас ненавідзець за імя Маё, але хто вытрывае да канца, будзе збаўлены.

²³ Калі ж будуць перасьледаваць вас у адным горадзе, уцякайце ў другі, бо сапраўды кажу вам: вы не абыйдзеце ўсіх гарадоў Ізраіля, як прыйдзе Сын Чалавечы.

²⁴ Вучань не вышэйшы за настаўніка свайго, і слуга не вышэйшы за гаспадара свайго.

²⁵ Досыць для вучня, каб ён стаўся як настаўнік ягоны, і для слугі, каб ён стаўся як гаспадар ягоны. Калі гаспадара дому назвалі Бэльзэбулам, тым больш хатніх яго.

26 Дык ня бойцеся іх, бо няма нічога прыкрытага, каб не адкрылася, ані тайнага, каб ня сталася вядомым.

27 Што кажу вам у цемры, кажыце пры съятле; і што чуеце на вуха, абвяшчайце з дахаў.

28 I ня бойцеся тых, што забіваюць цела, а душы забіць ня могуць; а бойцеся больш Таго, Хто можа і душу, і цела загубіць у геен्�не.

29 Ці ж ня два вераб'і продающа за асар? I ніводзін з іх не ўпадзе на зямлю бяз волі Айца вашага.

30 A ў вас і валасы на галаве ўсе палічаны.

31 Дык ня бойцеся, вы лепшыя за многіх вераб'ёў.

32 Дык кожнага, хто Мяне прызнае перад людзьмі, таго і Я прызнаю перад Айцом Маім, Які ў небе.

33 A хто адрачэцца Мяне перад людзьмі, таго і Я адракуся перад Айцом Маім, Які ў небе.

34 Ня думайце, што Я прыйшоў прынесці супакой на зямлю; не супакой прыйшоў Я прынесці, але меч.

35 Bo Я прыйшоў разлучыць чалавека з бацькам яго, і дачку — з маці яе, і нявестку — са съякрухай яе.

36 I ворагі чалавеку хатнія яго.

37 Xто любіць бацьку ці маці больш за Мяне, ня варты Мяне; і хто любіць сына ці дачку больш за Мяне, ня варты Мяне.

38 I хто не бярэ қрыжа свайго і ідзе за Мною, той ня варты Мяне.

39 Xто знайдзе душу сваю, загубіць яе; а хто загубіць душу сваю дзеля Мяне, знайдзе яе.

40 Xто прыймае вас, прыймае Мяне, а хто прыймае Мяне, прыймае Таго, Хто паслаў Мяне.

41 Xто прыймае прарока ў імя прарока, атрымае нагароду прарока; і хто прыймае праведніка ў імя праведніка, атрымае нагароду праведніка.

42 I калі хто напоіць аднаго з малых гэтых толькі кубкам халоднай вады ў імя вучня, сапраўды кажу вам, ня страціць нагароды сваёй».

Мц 11

¹ I сталася, калі скончыў Ісус загадваць дванаццаці вучням Сваім, пайшоў адтуль вучыць і абвяшчаць у гарады іхнія.

² Ян жа, пачуўшы ў вязыніцы пра дзеяньні Хрыста, паслаў двух вучняў сваіх

³ сказаць Яму: «Ці Ты — Той, Які прыходзіць, ці чакаць нам іншага?»

⁴ I, адказваючы, Ісус сказаў ім: «Ідзіце, паведаміце Яну, што чуеце і бачыце:

⁵ съляпия бачаць і кульгавыя ходзяць, пракажоныя ачышчаюцца і глухія чуюць, мёртвыя ўваскрасаюць і ўбогім дабравесціцца.

⁶ I шчаслівы той, хто ня згоршыцца праз Мяне».

7 Калі ж тыя пайшлі, Ісус пачаў гаварыць да натоўпаў пра Яна: «Што глядзець хадзілі вы ў пустынню? Ці трысьціну, якую вецер хістае?

8 Але што хадзілі вы ўбачыць? Ці чалавека, апранутага ў мяккія шаты? Вось, тыя, што носяць мяккія шаты, знаходзяцца ў дамах валадарскіх.

9 Але што хадзілі вы ўбачыць? Прапорка? Так, кажу вам, і больш за прарока.

10 Бо ён ёсьць той, пра якога напісаны: «Вось, Я пасылаю анёла Майго перад абліччам Тваім, які пракладзе шлях Твой перад Табою».

11 Сапраўды кажу вам: Сярод народжаных жанчынамі не паўставаў большы за Яна Хрысьціцеля, але найменшы ў Валадарстве Нябесным большы за яго.

12 Ад дзён Яна Хрысьціцеля дагэтуль Валадарства Нябеснае сілаю здабываецца, і тыя, хто ўжывае сілу, захопліваюць яго.

13 Бо ўсе Прарокі і Закон прарочылі да Яна.

14 И калі маецце прыняць, ён ёсьць Ільля, якому належыць прыйсьці.

15 Хто мае вушы слухаць, няхай слухае.

16 З кім парайнаю пакаленъне гэтае? Яно падобнае да дзяцей, якія сядзяць на вуліцы і клічуць да таварышаў сваіх,

17 і кажуць: «Мы гралі вам на жалейцы, і вы не скакалі; мы галасілі, і вы ня плакалі!».

18 Бо прыйшоў Ян, ня ёсьць, ня п'е, і кажуць: «Дэмана мае».

19 Прыйшоў Сын Чалавечы, ёсьць і п'е; і кажуць: «Вось, чалавек — абжора і п'яніца, сябра мытнікаў і грэшнікаў». И апраўдана мудрасць дзецьмі яе».

20 Тады пачаў Ён дакараць гарады, у якіх найбольш сталася цудаў Ягоных, за тое, што яны не навярнуліся:

21 «Гора табе, Харазін! Гора табе, Бэтсаіда! Бо калі б у Тыры і Сідоне сталіся цуды, якія былі стаўшыся ў вас, даўно б яны ў зрэбніцы і ў попеле навярнуліся.

22 Аднак кажу вам: Тыру і Сідону лягчэй будзе ў дзень суду, чым вам.

23 И ты, Капэрнаум, які да неба ўзънёсся, у пекла скінуты будзеш. Бо калі б у Садоме сталіся цуды, якія былі стаўшыся ў табе, ён застайся б да гэтага дня.

24 Аднак кажу вам, што зямлі Садомскай лягчэй будзе ў дзень суду, чым табе».

25 У той час, адказваючы, Ісус сказаў: «Вызнаю Цябе, Ойча, Госпадзе неба і зямлі, што Ты схаваў гэтае ад мудрых і разумных, і адкрыў немаўлятам.

26 Так, Айцец, бо гэтак было даспадобы Табе.

27 Усё Мне аддадзена Айцом Майм, і ніхто не спазнаў Сына, акрамя Айца; і ніхто не спазнаў Айца, акрамя Сына і каму Сын пастанавіў адкрыць.

28 Прыйдзіце да Мяне ўсе спрацаваныя і абцяжараныя, і Я дам вам супачынак.

29 Вазьміце ярмо Маё на сябе і навучыцесь ад Мяне, бо Я — ціхі і пакорнага сэрца, і знайдзеце супачынак душам вашым.

30 Бо ярмо Маё добрае, і цяжар Мой лёгкі».

Мц 12

1 У той час праходзіў Ісус у суботу праз палеткі. Вучні ж Ягоныя былі галодныя і пачалі зрываць каласы і есьці.

2 А фарысэі, убачыўшы гэтае, сказалі Яму: «Вось, вучні Твае робяць, што ня сълед рабіць у суботу».

3 Ён жа сказаў ім: «Ці ж вы не чыталі, што зрабіў Давід, калі быў галодны сам і тыя, што з ім?

4 Як ён увайшоў у дом Божы і еў хлябы пакладныя, якіх не належала есьці ані яму, ані тым, што з ім былі, а толькі адным святарам?

5 Альбо ці не чыталі вы ў Законе, што ў суботы съвятыя ў съвятыні парушаюць суботу, і бязьвінныя?

6 Кажу ж вам, што тут ёсьць большы за съвятыню.

7 Калі б вы разумелі, што значыць: “Міласэрнасыці хачу, а не ахвяры”, не асудзілі б бязьвінных.

8 Бо Сын Чалавечы ёсьць Гаспадар і суботы».

9 І, адыйшоўшы адтуль, Ён увайшоў у синагогу іхнюю.

10 І вось, быў чалавек, які меў сухую руку. І спыталіся ў Яго, каб аблінаваціць Яго, кажучы: «Ці належыцца аздараўляць у суботу?»

11 Ён жа сказаў ім: «Ці ёсьць сярод вас чалавек, які мае адну авечку, і калі яна ў суботу ўпадзе ў яму, ці ня возьме ён яе і ня выцягнє?

12 Дык на колькі чалавек лепшы за авечку? Так што можна ў суботу рабіць добро».

13 Тады кажа таму чалавеку: «Выцягні руку тваю!» І той выцягнуў, і зрабілася яна здаровая, як другая.

14 А фарысэі, выйшаўшы, учынілі нараду супраць Яго, каб Яго загубіць.

15 Але Ісус, даведаўшыся, пайшоў адтуль; і пайшлі за Ім вялікія натоўпы, і Ён аздаравіў іх усіх.

16 І забараніў ім, каб не выяўлялі Яго,

17 каб споўнілася сказанае праз прарока Ісаю, які кажа:

18 «Вось, Юнак Мой, Якога Я выбраў, Улюбёны Мой, у Якім мае ўпадабанье душа Мая. Ускладу Дух Мой на Яго, і Ён абвесціць народам суд.

19 Ня будзе сварыцца, ані крычаць, і ніхто не пачуе на вуліцах голасу Яго.

20 Трысціны надламанай не пераломіць і лёну, што дыміцца, не загасіць, пакуль ня дасьць суду перамогі.

21 І на імя Ягонае будуць спадзявацца народы».

22 Тады прывялі да Яго апанаванага дэманам съляпога і нямога, і Ён аздаравіў яго, так што съляпы і нямы стаў і гаварыць, і бачыць.

23 І дзівіліся ўсе натоўпы, і казалі: «Ці ня гэта Сын Давідаў?»

24 А фарысэі, пачуўшы, казалі: «Ён выганяе дэманаў не іначай, як праз Бэльзэбула, князя дэманаў».

25 А Ісус, ведаючы думкі іхнія, сказаў ім: «Усякае валадарства, якое разъдзялілася само ў сабе, апусьцее; і ўсякі горад ці дом, які разъдзяліўся сам у сабе, ня будзе стаяць.

26 І калі шатан шатана выганяе, ён разъдзяліўся сам у сабе. Як можа ўстаяць валадарства ягонае?

27 І, калі Я праз Бэльзэбула выганяю дэманаў, дык сыны вашыя праз каго выганяюць? Дзеля гэтага яны будуць вам судзьдзямі.

28 А калі Я Духам Божым выганяю дэманаў, значыцца, дасягнула вас Валадарства Божае.

29 Або як можа хто ўвайсьці ў дом асілка і абрааваць рэчы ягоныя, калі раней ня звяяжа асілка, і тады абраубе дом ягоны.

30 Хто не са Мною, той супраць Мяне; і хто не зьбірае са Мною, той раскідвае.

31 Дзеля гэтага кажу вам: усякі грэх і блузнерства будзе адпушчана людзям, а блузнерства на Духа ня будзе адпушчана людзям.

32 І калі хто скажа слова супраць Сына Чалавечага, будзе адпушчана яму; а калі хто скажа супраць Духа Святога, ня будзе адпушчана яму ані ў гэтым веку, ані ў будучым.

33 Або ўчыніце дрэва добрым і плод ягоны добрым, або ўчыніце дрэва благім і плод ягоны благім, бо дрэва пазнаецца паводле пладоў.

34 Спараджэнне яхідны! Як вы можаце гаварыць добрае, калі вы злыя? Бо з перапоўненага сэрца гавораць вусны.

35 Добры чалавек з добраага скарбу сэрца выносіць добрае, а злы чалавек са злога скарбу выносіць злое.

36 Кажу ж вам, што ўсякае пустое слова, якое скажуць людзі, аддасцца ім у дзень суду.

37 Бо паводле словаў сваіх будзеш апраўданы і паводле словаў сваіх будзеш асуджаны».

38 Тады адказалі некаторыя з кніжнікаў і фарысэяў, кажучы: «Настаўнік! Хочам бачыць ад Цябе знак».

39 Ён жа, адказваючы, сказаў ім: «Пакаленъне злое і чужаложнае шукае знакаў, і знакі ня будуць дадзены яму, апрача знаку Ёны прарока.

40 Бо як Ёна быў у чэраве кіта тры дні і тры ночы, так і Сын Чалавечы будзе ў сэрцы зямлі тры дні і тры ночы.

41 Нініўцы ўстануць на суд з пакаленънем гэтым і асуздзяць яго, бо яны навярнуліся праз пропаведзь Ёны; і вось, тут большы за Ёну.

42 Валадарка з Поўдня паўстане на суд з пакаленънем гэтым і асуздзіць яго, бо яна прыходзіла з краю зямлі паслухаць мудрасьці

Салямана; і вось, тут большы за Салямана.

43 Калі нячысты дух выйдзе з чалавека, праходзіць праз бязводныя месцы, шукаючы супачынку, і не знаходзіць.

44 Тады кажа: “Вярнуся ў дом мой, адкуль я выйшаў”. І, прыйшоўши, знаходзіць яго незанятым, вымеченым і прыбраным.

45 Тады ідзе і бярэ з сабою сем іншых духаў, зълайшых за сябе, і, увайшоўши, жывуць там; і для чалавека таго апошняе стаецца горш за першае. Так будзе і з гэтым пакаленьнем злым”.

46 Калі ж Ён яшчэ гаварыў да натоўпаў, вось, маці і браты Ягоныя сталі вонкі, шукаючы гаварыць з Ім.

47 А нехта сказаў Яму: «Вось маці Твая і браты Твае стаяць вонкі, шукаючы гаварыць з Табою».

48 Ён жа, адказваючы, сказаў таму, які гаварыў з Ім: «Хто маці Мая, і хто браты Мае?»

49 І, выцягнуўши руку Сваю на вучняў Сваіх, сказаў: «Вось маці Мая і браты Мае.

50 Бо хто выконвае волю Айца Майго, Які ў небе, той Мне брат, і сястра, і маці».

Мц 13

1 У той самы дзень, выйшаўши з дому, Ісус сеў каля мора.

2 І сабраліся да Яго шматлікія натоўпы, так што Ён увайшоў у човен і сеў, а ўвесь натоўп стаяў на беразе.

3 І гаварыў ім шмат у прыповесцях, кажучы: «Вось, выйшаў сейбіт сеяць.

4 І калі сеяў, адны [зярніты] ўпалі пры дарозе, і наляцелі птушкі, і падзяўблі іх.

5 Іншыя ж упалі на камяністасе месца, дзе не было шмат зямлі; і адразу ўзышлі, бо зямля была неглыбокая,

6 а калі ўзышло сонца, звяялі і, як ня мелі кораня, высахлі.

7 Іншыя ж упалі ў церні, і вырасълі церні, і заглушкилі іх.

8 А іншыя ўпалі ў добрую зямлю і далі плод: адно — сто, адно — шэсцьцідзясят, а адно — трыццаць.

9 Хто мае вуши, каб слухаць, няхай слухае».

10 І, падыйшоўши, вучні сказалі Яму: «Дзеля чаго гаворыш ім у прыповесцях?»

11 А Ён, адказваючы, сказаў ім: «Бо вам дадзена ведаць таямніцы Валадарства Нябеснага, а ім ня дадзена.

12 Бо хто мае, таму дадзена будзе і памножыцца, а хто ня мае, у таго адымецца і тое, што мае.

13 Дзеля таго гавару ім у прыповесцях, што яны, гледзячы, ня бачаць і, слухаючы, ня чуюць, і не разумеюць.

14 І спаўняеца над імі прароцтва Ісаі, якое кажа: “Слыхам пачуеце, і не зразумееце, і, гледзячы, глядзеце будзеце, і ня ўбачыце.

15 Бо атлусыцела сэрца народу гэтага, і вушамі з цяжкасцю чуюць, і вочы свае заплюшчылі, каб ня ўбачылі вачыма, і не пачулі вушамі, і не зразумелі сэрцам, і не навярнуліся, каб Я аздаравіў іх”.

16 Вашия ж шчасльвия вочы, што бачаць, і вуши вашия, што чуюць.

17 Бо сапраўды кажу вам, што многія прарокі і праведнікі жадалі ўбачыць, што вы бачыце, і ня бачылі, і пачуць, што вы чуеце, і ня чулі.

18 А вы паслухайце прыповесьць пра сейбіта.

19 Да ўсякага, хто чуе слова пра Валадарства і не разумее, прыходзіць злы і крадзе пасяяне ў сэрцы ягоным; гэта тое, што пасяяне пры дарозе.

20 А пасяяне на камяністым месцы — гэта той, хто чуе слова і адразу з радасцю прыймае яго,

21 але ня мае ў сабе кораня і нетрываля: калі надыходзіць прыгнёт ці перасьлед дзеля слова, адразу горышца.

22 А пасяяне ў цярніне — гэта той, хто чуе слова, але клопаты веку гэтага і падман багацьця заглушаюць слова, і яно стаецца бясплодным.

23 А пасяяне ў добрую зямлю — гэта той, хто чуе слова і разумее, той, які дае плод, і дае адзін сто, а іншы — шэсьцьдзясят, а іншы — трыццаць».

24 Іншую прыповесьць даў Ён ім, кажучы: «Падобнае Валадарства Нябеснае да чалавека, які пасяй добрае насеніне на полі сваім.

25 Калі ж людзі спалі, прыйшоў вораг ягоны, і пасяй між пшаніця кукаль, і пайшоў.

26 Калі ж узыйшла рунь і дала плод, тады паказаўся і кукаль.

27 І прыйшоўшы, слугі гаспадара дому сказалі яму: “Пане, ці ж ня добрае насеніне пасяй ты на полі тваім? Адкуль тады кукаль?”

28 Ён жа сказаў ім: “Вораг чалавек зрабіў гэтае”. А слугі сказалі яму: “Дык хочаш, мы пойдзем і зъбярэм яго?”

29 А ён прамовіў: “Не, каб, зъбіраючы кукаль, вы не павырывалі разам з ім і пшаніцы.

30 Пакіньце расьці разам тое і другое да жніва; і ў час жніва я скажу жняцам: ‘Зъбярыце спачатку кукаль і зъвяжыце яго ў снапы, каб спаліць іх, а пшаніцу зъбярыце ў съвіран мой’”».

31 Іншую прыповесьць даў Ён ім, кажучы: «Падобнае Валадарства Нябеснае да зярняці гарчычнага, якое чалавек, узяўшы, пасяй на полі сваім.

32 Яно меншае за ўсякае насеніне, а калі вырасце — большае за ўсе расьліны і становіща дрэвам, так што прылятаюць птушкі нябесныя і хаваюцца ў галінах яго».

33 Іншую прыповесьць сказаў Ён ім: «Падобнае Валадарства Нябеснае да кісльі, якую жанчына, узяўшы, умяшала ў тры меры муکі, пакуль ня ўкісла ўсё».

34 Усё гэтае Ісус гаварыў да натоўпаў у прыповесьцях і без прыповесці не гаварыў ім,

35 каб споўнілася сказанае праз прарока, які кажа: «Адчыню ў прыповесьцях вусны Мае; выкажу схаванае ад стварэння сьвету».

36 Тады Ісус, пакінуўшы натоўпы, увайшоў у дом, і падыйшлі да Яго вучні Ягоныя, кажучы: «Растлумач нам прыповесьць пра кукаль на полі».

37 Ён жа, адказваючы, сказаў ім: «Сейбіт добрага насеньня — гэта Сын Чалавечы.

38 Поль — гэта съвет, добрае насеньне — гэта сыны Валадарства, а кукаль — сыны злога;

39 вораг, які пасяёў іх, — гэта д'ябал, жніво — сканчэнне веку, а жніцы — анёлы.

40 Бо як зъбіраюць кукаль і агнём паляць, так будзе пры сканчэнні веку гэтага:

41 пашле Сын Чалавечы анёлаў Сваіх, і зъбяруць з Валадарства Ягонага ўсе згаршэнні і ўсіх, хто чыніць беззаконье,

42 і ўкінуць іх у печ вогненнью, там будзе плач і скрыгат зубоў.

43 Тады праведнікі зазъязяюць, як сонца, у Валадарстве Айца іхняга. Хто мае вуши, каб слухаць, няхай слухае.

44 Яшчэ падобнае Валадарства Нябеснае да скарбу, схаванага ў полі, які, знайшоўшы, чалавек схаваў, і ў радасці сваёй ідзе, і прадае ўсё, што мае, і купляе тое поле.

45 Яшчэ падобнае Валадарства Нябеснае да чалавека купца, які шукае добрых пэрлінаў,

46 які, знайшоўшы адну каштоўную пэрліну, пайшоў, прадаў ўсё, што меў, і купіў яе.

47 Яшчэ падобнае Валадарства Нябеснае да нерату, які закінуты ў мора і сабраў усякага роду рыбы.

48 Калі ён напойніўся, выцягнуўшы яго на бераг і сеўшы, добрую сабралі ў пасудзіны, а благую выкінулі вонкі.

49 Так будзе пры сканчэнні веку: выйдуць анёлы, і аддзеляць злых спасярод праведных,

50 і ўкінуць іх у печ вогненнью, там будзе плач і скрыгат зубоў».

51 Кажа ім Ісус: «Ці зразумелі вы ўсё гэтае?» Яны кажуць Яму: «Так, Госпадзе!»

52 Ён жа сказаў ім: «Дзеля гэтага ўсякі кніжнік, навучаны пра Валадарства Нябеснае, падобны да гаспадара дому, які выносиць са скарбу свайго новае і старое».

53 І сталася, калі скончыў Ісус прыповесці гэтыя, Ён выйшаў адтуль.

54 І, прыйшоўшы ў бацькаўшчыну Сваю, навучаў іх у сынагозе іхний, так што яны дзівіліся і гаварылі: «Адкуль у Яго гэткая мудрасць і моц?»

55 Ці ж Ён ня сын цесьляра? Ці не Ягоная маці завецца Марыя, і браты Ягоныя — Якуб, і Ёсія, і Сымон, і Юда?

56 I сёстры Ягоныя ці ж ня ўсе сярод нас? Адкуль жа ў Яго ўсё гэтае?»

57 I горшыліся праз Яго. А Ісус сказаў ім: «Няма прарока без паshanы, хіба толькі ў бацькаўшчыне сваёй і ў доме сваім».

58 I не ўчыніў там шмат цудаў дзеля недаверства іхняга.

Мц 14

1 У той час пачуў Ірад тэтрарх чутку пра Ісуса

2 і сказаў слугам сваім: «Гэта Ян Хрысьціцель; ён уваскрошаны з мёртвых, і дзеля гэтага цуды дзеюцца праз яго».

3 Bo Ірад, схапіўши Яна, увязыніў яго і пасадзіў у вязыніцу за Ірадыяду, жонку Філіпа, брата свайго,

4 бо Ян казаў яму: «Не належыцца табе мець яе».

5 I, хочучы забіць яго, баяўся натоўпу, бо яго мелі за прарока.

6 A калі Ірад спраўляў народзіны, дачка Ірадыяды таньчыла пасярод іх і спадабалася Іраду.

7 Таму ён з прысягаю паабяцаў ёй даць, чаго б ні папрасіла.

8 Яна ж, падвучаная маці сваёй, сказала: «Дай мне тут на місе галаву Яна Хрысьціцеля».

9 I засумаваў валадар, але дзеля прысягі і тых, што ўзылягалі з ім, загадаў даць.

10 I паслаў адсячы галаву Яну ў вязыніцы.

11 I прынесълі галаву яго на місе, і далі дзяяўчыне, і яна занесла маці сваёй.

12 I вучні ягоныя, прыйшоўши, узялі цела і пахавалі яго; і, пайшоўши, паведамілі Ісусу.

13 I, пачуўши, Ісус адыйшоў адтуль на чаўне ў пустыннае месца адзін, і натоўп, пачуўши тое, пайшоў за Ім з гарадоў пехатою.

14 I, выйшаўши, Ісус убачыў шматлікія натоўпы, і зылітаваўся над імі, і аздаравіў нямоглых іхніх.

15 A калі настаў вечар, падыйшлі да Яго вучні Ягоныя, кажучы: «Тут месца пустыннае, і гадзіна ўжо позьняя; адпусьці натоўпы, каб, пайшоўши ў мястэчкі, купілі сабе ежы».

16 A Ісус сказаў ім: «Ня трэба ім ісьці. Вы дайце ім есьці».

17 Яны ж кажуць Яму: «Нічога тут ня маем, толькі пяць хлябоў і дзьве рыбы».

18 A Ён сказаў: «Прынясіце Мне іх сюды».

19 I, загадаўши натоўпам узълегчы на траве, узяў пяць хлябоў і дзьве рыбы, і, зірнуўши ў неба, дабраславілі і, паламаўши, даў вучням хлеб, а вучні — натоўпу.

20 I елі ўсе, і насыціліся; і сабралі кавалкаў, што засталіся, дванаццаць поўных кашоў.

21 A тых, што елі, было каля пяці тысячаў мужчынаў, акрамя жанчынаў і дзяцей.

22 I адразу змусіў Ісус вучняў Сваіх увайсьці ў човен і плысьці перш за Яго на другі бок, пакуль Ён адпусціць натоўпы.

23 І, адпусціўшы натоўпы, Ён узыйшоў на гару памаліцца насамоце; і, як надыйшоў вечар, быў там адзін.

24 А човен ужо быў пасярод мора, кіданы хвалямі, бо вецер быў супраціўны.

25 А ў чацьвёртую варту ночы пайшоў да іх Ісус, ідуchy па моры.

26 І вучні, убачыўшы Яго, як ішоў па моры, стрывожыліся, кажучы: «Гэта здань», і ад страху закрычалі.

27 Ісус жа адразу загаварыў з імі, кажучы: «Будзьце пэўныя, гэта Я; ня бойцеся».

28 Адказваючы ж Яму, Пётар сказаў: «Госпадзе! Калі гэта Ты, загадай мне ісьці да Цябе па вадзе».

29 Ён жа сказаў: «Ідзі». І, выйшаўшы з чаўна, Пётар пайшоў па вадзе, ідуchy да Ісуса.

30 Але, бачачы моцны вецер, спалохаўся і, пачаўшы тануць, закрыччаў, кажучы: «Госпадзе, ратуй мяне!»

31 А Ісус адразу, працягнуўшы руку, скапіў яго і кажа яму: «Малаверны! Чаму ты засумняваўся?»

32 І калі ўвайшлі яны ў човен, вецер съціх.

33 А тыя, што былі ў чаўне, падыйшоўшы, пакланіліся Яму, кажучы: «Сапраўды, Ты — Сын Божы!»

34 І, пераплыўшы, прыйшлі ў зямлю Генэсарэцкую.

35 І людзі тамтэйшыя, пазнаўшы Яго, паслалі ў-ва ўсю ваколіцу тулу, і прынеслі да Яго ўсіх хворых.

36 І прасілі Яго, каб толькі дакрануцца да краю адзеньня Ягонага; і ўсе, якія дакрануліся, былі аздароўленыя.

Мц 15

1 Тады прыходзяць да Ісуса з Ерусаліму кніжнікі і фарысэі, кажучы:

2 «Чаму вучні Твае адступаюцца ад традыцыяў старэйших? Бо ня мыюць рукі свае, калі ядуць хлеб».

3 Ён жа, адказваючы, сказаў ім: «Чаму і вы адступаецеся ад прыказанья Божага дзеля традыцыяў ваших?

4 Бо Бог загадаў, кажучы: “Шануй бацьку твойго і маці”, і: “Хто праклінае бацьку ці маці, няхай съмерцю памрэ”.

5 А вы кажаце: “Калі хто скажа бацьку або маці: 'Дар [Богу] тое, чым ты ад мяне карыстаўся',

6 той можа і не шанаваць бацьку свайго ці маці сваю”. І вы пазбавілі сілы прыказанье Божае дзеля традыцыяў ваших.

7 Крывадушнікі! Слушна прарочыў пра вас Ісая, кажучы:

8 “Народ гэты набліжаецца да Мяне вуснамі сваімі і губамі шануе Мяне; а сэрца іхняе трymаецца далёка ад Мяне.

9 Але марна пакланяюцца Мне, навучаючы вучэньяню і пастановаў чалавечых”».

10 І, паклікаўшы натоўп, сказаў ім: «Слухайце і разумейце:

11 Ня тое, што ўваходзіць у вусны, апаганьвае чалавека, але тое, што выходитзіць з вуснаў, апаганьвае чалавека».

12 Тады вучні Ягоныя, падыйшоўшы, казалі Яму: «Ці ведаеш, што фарысёі, пачуўшы слова гэтае, згоршыліся?»

13 Ён жа, адказваючы, сказаў: «Усякая расыліна, якую не пасадзіў Айцец Мой Нябесны, будзе выкарчавана.

14 Пакіньце іх; яны — съляпныя павадыры съляпых; а калі съляпы вядзе съляпога, абодва ўваляцца ў яму».

15 Пётар жа, адказваючы, сказаў Яму: «Растлумач нам прыповесьць гэтую».

16 А Ісус сказаў: «Няўжо і вы такія няцямкія?

17 Ці ж яшчэ не разумееце, што ўсё, што ўваходзіць у вусны, трапляе ў жывот і выкідаецца прэч?

18 А тое, што выходитзіць з вуснаў, — з сэрца выходитзіць; гэта апаганьвае чалавека.

19 Бо з сэрца выходитзяць злые думкі, забойствы, распуснасьць, чужалоства, крадзяжы, фальшивыя съведчаныні, блюзнерствы.

20 Гэта апаганьвае чалавека, а есьці нямытымі рукамі не апаганьвае чалавека».

21 І, выйшаўшы адтуль, Ісус адыйшоў у межы Тыру і Сідону.

22 І вось жанчына Хананейская, выйшаўшы з тых ваколіцаў, крычала Яму, кажучы: «Зълітуйся нада мною, Госпадзе, Сыне Давідаў! Дачка мая цяжка апанаваная дэманам!»

23 А Ён не адказаў ёй ані слова. І вучні Ягоныя, падыйшоўшы, прасілі Яго, кажучы: «Адпусьці яе, бо яна крычыць за намі».

24 Ён жа, адказваючы, сказаў: «Я пасланы толькі да авечак з дому Ізраіля, якія загінулі».

25 А яна, прыйшоўшы, пакланілася Яму, кажучы: «Госпадзе! Дапамажы мне».

26 Ён жа, адказваючы, сказаў: «Ня добра ўзяць хлеб у дзяцей і кінуць сабакам».

27 А яна сказала: «Так, Госпадзе! Але і сабакі ядуць крошкі, якія падаюць са стала гаспадароў іхніх».

28 Тады, адказваючы, Ісус сказаў ёй: «О, жанчына! Вялікая вера твая; няхай станецца табе, як ты хочаш». І была аздароўленая дачка ейная з тae гадзіны.

29 І, перайшоўшы адтуль, прыйшоў Ісус да мора Галілейскага і, узыйшоўшы на гару, сеў там.

30 І падыйшлі да Яго шматлікія натоўпы, маючы з сабою кульгавых, съляпых, нямых, калекаў і шмат іншых, і пакінулі іх калі ног Ісуса; і Ён аздараўвіў іх,

31 так што натоўп зьдзіўляўся, бачачы, што нямыя гавораць, калекі здаравеюць, кульгавыя ходзяць і съляпныя бачаць, і славіў Бога Ізраіля.

32 А Ісус, паклікаўшы вучняў Сваіх, сказаў: «Шкада Мне гэтых людзей, што ўжо троны дні са Мною і ня маюць, што есьці; і не хачу адпусьціць іх галоднымі, каб не саслабелі ў дарозе».

33 І кажуць Яму вучні Ягоныя: «Адкуль у нас у пустыні столькі хлеба, каб накарміць гэтакі натоўп?»

34 І кажа ім Ісус: «Колькі мaeце хлябоў?» Яны ж сказалі: «Сем, і некалькі рыбак».

35 І Ён загадаў натоўпам узълегчы на зямлі.

36 І, узяўшы сем хлябоў і рыбы, падзякаўшы, паламаў і даў вучням Сваім, а вучні — натоўпу.

37 І елі ўсе, і наеліся; і сабралі кавалкаў, што засталіся, сем кашоў поўных.

38 А тых, што елі, было чатыры тысячи мужчынаў, акрамя жанчынаў і дзяцей.

39 І, адпусціўшы натоўп, Ён увайшоў у човен і прыйшоў у ваколіцы Магдалы.

Мц 16

1 І, падыйшоўшы, фарысэі і садукеі, спакушаючы Яго, прасілі паказаць ім знак з неба.

2 Ён жа, адказваючы, сказаў ім: «Увечары вы кажаце: “Будзе пагода, бо неба чырвонае”.

3 І раніцаю: “Сёньня непагадзь, бо неба чырвонае і пахмурнае”. Крыгадушнікі! Аблічча неба адрозніваеце, а знакаў часу ня можаце?

4 Пакаленьне злое і чужаложнае знаку шукае, і знак ня будзе дадзены яму, апрача знаку Ёны прарока». І, пакінуўшы іх, адыйшоў.

5 І, перабраўшыся на другі бок, вучні Ягоныя забыліся ўзяць хлеба.

6 А Ісус сказаў ім: «Глядзіце, съцеражыцесь кісьлі фарысэйскай і садукейскай».

7 Яны ж разважалі між сабою, кажучы: «Бо мы хлябоў ня ўзялі».

8 Зразумеўшы ж гэта, Ісус сказаў ім: «Чamu разважаеце між сабою, малаверы, што хлябоў ня ўзялі?

9 Ці яшчэ не разумееце і ня памятаеце тыя пяць хлябоў на пяць тысячаў, і колькі кашоў назьбіралі?

10 Ці тыя сем хлябоў на чатыры тысячи, і колькі кашоў назьбіралі?

11 Як не разумееце, што не наконт хлеба сказаў Я вам съцерагчыся кісьлі фарысэйскай і садукейскай?»

12 Тады яны зразумелі, што Ён гаварыў ім съцерагчыся ня кісьлі хлебнае, але вучэнья фарысэйскага і садукейскага.

13 А прыйшоўшы ў межы Цэзарэі Філіпавай, Ісус спытаўся ў вучняў Сваіх, кажучы: «Кім людзі называюць Мяне, Сына Чалавечага?»

14 А яны сказалі: «Адны — Янам Хрысьціцелем, другія — Ільлём, а іншыя — Ярэміем ці адным з прарокаў».

15 Ён кажа ім: «А вы кім Мяне называеце?»

16 Сымон жа Пётар, адказваючы, сказаў: «Ты — Хрыстос, Сын Бога Жывога».

17 І, адказваючы, Ісус сказаў яму: «Шчасльві ты, Сымон, сын Ёны, бо ня цела і кроў адкрылі табе гэтае, але Айцец Мой, Які ў небе.

18 І Я кажу табе: Ты — скала, і на гэтай скале Я збудую Царкву Маю, і брамы пекла не перамогуць яе.

19 І дам табе ключы Валадарства Нябеснага, і што звязжаш на зямлі, тое будзе звязана ў небе; і што развязжаш на зямлі, тое будзе развязана ў небе».

20 Тады загадаў Ён вучням Сваім, каб нікому не казалі, што Ён ёсьць Ісус Хрыстос.

21 Ад таго часу пачаў Ісус паказваць вучням Сваім, што Ён мусіць пайсьці ў Ерусалім і шмат перацярпець ад старшыняў, і першасвятыароў, і кніжнікаў, і быць забітым, і на трэці дзень уваскрэснуць.

22 І, адклікаўшы Яго, Пётар пачаў забараніць Яму, кажучы: «Будзь міласцівы да Сябе, Госпадзе! Няхай ня будзе гэтага з Табою!»

23 Ён жа, павярнуўшыся, сказаў Пятру: «Адыйдзі ад Мяне, шатан! Ты Мне згаршэнне, бо думаеш не пра тое, што Божае, але пра тое, што чалавечое».

24 Тады Ісус сказаў вучням Сваім: «Калі хто хоча ісьці за Мною, няхай адрачэцца ад сябе, і возьме крыж свой, і ідзе за Мною.

25 Бо хто хоча душу сваю выратаваць, той загубіць яе, а хто загубіць душу сваю дзеля Мяне, той знайдзе яе.

26 Бо якая карысць чалавеку, калі ён здабудзе ўесь съвет, а души сваёй пашкодзіць? Або што дасьць чалавеку выкуп за душу сваю?

27 Бо мае прыйсці Сын Чалавечы ў славе Айца Свайго з анёламі Сваімі; і тады аддасьць кожнаму паводле ўчынкаў ягоных.

28 Сапраўды кажу вам: ёсьць некаторыя, што тут стаяць, якія не пакаштуюць съмерці, пакуль ня ўбачаць Сына Чалавечага, Які ідзе ў Валадарстве Сваім».

Мц 17

1 І праз шэсць дзён бярэ Ісус Пятра, Якуба і Яна, брата ягонага, і вядзе іх на гару высокую адных.

2 І Ён перамяніўся перад імі, і съвяцілася ablічча Ягонае, як сонца, а шаты Ягоныя сталіся белыя, як съятло.

3 І вось, звязліся ім Майсей і Ільля, ведучы гутарку з Ім.

4 Адказваючы, Пётар сказаў Ісусу: «Госпадзе! Добра нам тут быць; калі хочаш, зробім тут тры намёты: Табе адзін, і Майсею адзін, і адзін Ільлі».

5 Калі ён яшчэ гаварыў, вось, воблака съветлае ахінула іх; і вось, голас з воблака, які кажа: «Гэта Сын Мой улюблёны, у Якім маю ўпадабанье; Яго слухайце».

6 І, пачуўшы, вучні ўпалі на ablічча сваё і моцна спужаліся.

7 І Ісус, падыйшоўшы, дахрануўся да іх і сказаў: «Устаньце і ня бойцеся!»

8 Падняўшы ж вочы свае, яны нікога ня ўбачылі, акрамя аднаго Ісуса.

⁹ І калі яны зыходзілі з гары, Ісус загадаў ім, кажучы: «Нікому не кажыце пра гэты відзеж, пакуль Сын Чалавечы не ўваскрэсьне з мёртвых».

¹⁰ І спыталіся ў Яго вучні Ягоныя, кажучы: «Чаму ж кніжнікі кажуць, што Ільля мусіць прыйсьці спачатку?»

¹¹ А Ісус, адказваючы, сказаў ім: «Ільля сапраўды прыйдзе спачатку і направіць ўсё».

¹² А Я кажу вам, што Ільля ўжо прыйшоў, і не пазналі яго, але учынілі з ім, як хацелі; гэтак і Сын Чалавечы мае перацярпець ад іх».

¹³ Тады вучні зразумелі, што Ён казаў ім пра Яна Хрысьціцеля.

¹⁴ І калі яны прыйшлі да натоўпу, падышоў да Яго чалавек, падаючы перад ім на калені і кажучы:

¹⁵ «Госпадзе! Зълітуйся над сынам маім, ён лунатык і цяжка церпіць; бо часта кідаецца ў агонь і часта ў ваду».

¹⁶ І я прыводзіў яго да вучняў Тваіх, і яны не маглі аздаравіць яго».

¹⁷ Ісус жа, адказваючы, сказаў: «О, пакаленіне бязъвернае і сапсаванае! Дакуль буду з вамі? Дакуль буду цярпець вас? Прывядзіце яго да Мяне сюды».

¹⁸ І забараніў яму Ісус, і дэман выйшаў з яго, і хлопец быў аздароўлены ў ту ю гадзіну.

¹⁹ Тады вучні, падышоўшы да Ісуса насамоце, сказаў: «Чаму мы не маглі выгнаць яго?»

²⁰ А Ісус сказаў ім: «Дзеля недаверства вашага. Бо сапраўды кажу вам: калі вы маецце веру, як гарчычнае зерне, і скажаце гары гэтай: “Перайдзі адгэтуль туды”, дык яна пярайдзе; і нішто ня будзе немагчымым для вас».

²¹ Гэты ж род выходзіць толькі праз малітву і пост».

²² Калі ж былі яны ў Галілеі, Ён сказаў ім: «Сын Чалавечы мае быць выгадзены ў рукі людзей,

²³ і заб'юць Яго, і на трэці дзень Ён уваскрэсьне». І яны дужа засмуціліся.

²⁴ Калі ж прыйшлі яны ў Капэрнаум, падышлі да Пятра зьбіральнікі дыдрахмаў і сказаў: «Настаўнік ваш ці ня дасьць дыдрахмы?»

²⁵ Ён кажа: «Так». І калі ён увайшоў у дом, Ісус папярэдзіў яго, кажучы: «Як ты думаеш, Сымоне, валадары зямныя з каго бяруць мыта ці даніну, ці са сваіх сыноў, ці з чужых?»

²⁶ Пётар кажа Яму: «З чужых». Сказаў яму Ісус: «Значыцца, сыны вольныя.

²⁷ Але, каб нам не згаршаць іх, пайшоўшы на мора, кінь вуду, і першую рыбу, якая пападзецца, вазьмі, і, расчыніўшы ёй рот, знайдзеш статыр; узяўшы яго, аддай ім за Мяне і за сябе».

Мц 18

¹ У ту ю гадзіну падышлі вучні да Ісуса, кажучы: «Дык хто большы ў Валадарстве Нябесным?»

2 І, паклікаўшы дзіцятка, Ісус паставіў яго пасярод іх
 3 і сказаў: «Сапраўды кажу вам: калі не навернесьца і ня
 станецесь, як дзеци, ня ўвойдзеце ў Валадарства Нябеснае.
 4 Дык хто панізіць сябе, як гэтае дзіця, той большы ў Валадарстве
 Нябесным.
 5 І хто прыйме адно гэткае дзіцятка ў імя Маё, той Мяне прыймае.
 6 А хто згоршыць аднаго з малых гэтых, якія вераць у Мяне, такому
 лепш было б, каб павесілі млынавы камень на шыю ягоную і
 ўтапілі яго ў глыбіні мора.
 7 Гора съвету ад згаршэння, бо патрэбна, каб прыйшлі
 згаршэнні; але гора таму чалавеку, праз якога прыходзіць
 згаршэнне.
 8 Калі ж рука твая ці нага твая горшыць цябе, адсячы іх і кінь ад
 сябе: лепш табе ўвайсьці ў жыцьцё кульгавым ці калекаю, чым,
 маючи дзъве рукі або дзъве нагі, быць укінутым у агонь вечны.
 9 І калі вока тваё горшыць цябе, вырві яго і кінь ад сябе: лепш
 табе аднавокім увайсьці ў жыцьцё, чым, маючи двое вачэй, быць
 укінутым у геенну вогненнью.
 10 Глядзіце, не пагарджайце ані адным з малых гэтых, бо кажу
 вам, што анёлы іхня ў небе заўсёды бачаць ablічча Айца Майго
 Нябеснага.
 11 Бо Сын Чалавечы прыйшоў, каб збавіць тое, што загінула.
 12 Як вы думаеце, калі б нейкі чалавек меў сто авечак, і адна з іх
 заблукала, ці, пакінуўшы дзевяноста дзевяць у гарах, ня пойдзе
 ён шукаць тую, што заблукала?
 13 І, калі станецца, што знайдзе яе, сапраўды кажу вам: ён
 узрадуецца з яе больш, чым з дзевяноста дзевяці, якія не
 заблукалі.
 14 Гэтак няма волі Айца вшага, Які ў небе, каб загінуў адзін з
 малых гэтых.
 15 Калі ж саграшыць супраць цябе брат твой, пайдзі і дакары яго
 між табою і ім адным; калі паслухаецца цябе, ты здабыў брата
 твойго.
 16 Калі ж не паслухаецца, вазьмі з сабою яшчэ аднаго ці двух, каб
 вуснамі двух або трох съведак змацавалася ўсякае слова.
 17 Калі ж не пачуе, скажы царкве, а калі і царквы не пачуе, няхай
 будзе ён табе, як паганін і мытнік.
 18 Сапраўды кажу вам: усё, што вы звязжаце на зямлі, будзе
 звязана ў небе, і што развязжаце на зямлі, будзе развязана ў
 небе.
 19 Ізноў кажу вам, што калі двое з вас на зямлі згодзяцца адносна
 любой справы, дык што ні папросяць, станецца ім ад Айца Майго,
 Які ў небе.
 20 Бо дзе двое або троє сабраныя дзеля імя Майго, там Я сядзіх.
 21 Тады Пётар, падыйшоўшы да Яго, сказаў: «Госпадзе! Колькі
 разоў брат мой будзе грашыць супраць мяне, і я дарую яму? Ці
 да сямі разоў?»

22 Кажа яму Ісус: «Не кажу табе: да сямі, але да сямідзесяці разоў па сем.

23 Дзеля гэтага Валадарства Нябеснае падобнае да чалавека валадара, які захацеў разрахавацца са слугамі сваімі.

24 Калі ж пачаў ён рахавацца, прывялі да яго аднаго, які вінен быў дзесяць тысячаў талентаў.

25 А як ня меў што аддаць, пан ягоны загадаў прадаць яго, і жонку ягоную, і дзяцей, і ўсё, што меў, і заплаціць.

26 Тады слуга той, упаўшы, пакланіўся яму, кажучы: “Пане! Будзь доўгацярплівым да мяне, і ўсё табе аддам”.

27 Пан, зылітаваўшыся над слугою тым, адпусьціў яго і дараваў яму пазыку.

28 А слуга той, выйшаўшы, знайшоў аднаго з таварышаў сваіх, які вінен быў яму сто дынараў, і, скапіўшы яго, душыў, кажучы: “Аддай мне, што вінен”.

29 Тады таварыш ягоны, упаўшы да ног яго, прасіў яго, кажучы: “Будзь доўгацярплівым да мяне, і ўсё аддам табе”.

30 А той не захацеў, але адыйшоўшы, кінуў яго ў вязніцу, пакуль не аддасць доўгуту.

31 Таварышы ягоныя, убачыўшы, што сталася, вельмі засмуціліся і, прыйшоўшы, паведамілі пану свайму ўсё, што сталася.

32 Тады пан ягоны, паклікаўшы яго, кажа яму: “Злы слуга! Увесь твой доўг я дараваў табе, калі ты прасіў мяне.

33 Ці ж ня мусіў і ты зылітавацца над таварышам тваім, як і я зылітаваўся над табою?”

34 І, загневаўшыся, пан ягоны аддаў яго катам, пакуль не аддасць яму ўсяго доўгу.

35 Так і Айцец Мой Нябесны ўчыніць вам, калі не даруе кожны з вас ад сэрца свайго брату свайму грахоў ягоных».

Мц 19

1 І сталася, калі скончыў Ісус слова гэтыя, выйшаў з Галілеі і прыйшоў у межы Юдэйскія на той бок Ярдану.

2 І пайшлі за Ім шматлікія натоўпы, і Ён аздаравіў іх там.

3 І падыйшлі да Яго фарысэі, спакушаючы Яго і кажучы Яму: «Ці за ўсякую віну можна чалавеку разводзіцца з жонкаю сваёю?»

4 Ён жа, адказваючы, сказаў ім: «Ці вы не чыталі, што Той, Хто стварыў на пачатку, мужчынай і жанчынай стварыў іх?

5 І Ён сказаў: “Дзеля гэтага пакіне чалавек бацьку і маці, і прылепіцца да жонкі сваёй; і будуць двое адным целам”.

6 Так што яны ўжо ня двое, але адно цела. Вось жа, што Бог злучыў, тое чалавек няхай не разлучае».

7 Яны кажуць Яму: «Як тады Майсей даў прыказанье даць разводны ліст і пакінуть яе?»

8 Ён кажа ім: «Майсей дзеля жорсткасці сэрца вашага дазволіў вам разводзіцца з жонкамі вашымі, а на пачатку не было гэтак.

⁹ А я кажу вам: хто пакіне жонку сваю не за распусту і ажэніцца з іншаю, той чужаложыць; і хто ажэніцца з разъведзенаю, чужаложыць».

10 Кажуць Яму вучні Ягоныя: «Калі гэткі абавязак чалавека да жонкі, не карысна жаніцца».

11 Ён жа сказаў ім: «Ня ўсе ўмяшчаюць слова гэтае, але каму дадзена.

12 Бо ёсьць скапцы, што з улоньня маці гэткім нарадзіліся; і ёсьць скапцы, якія выпакладаныя людзьмі; і ёсьць скапцы, якія самі сябе выпакладалі дзеля Валадарства Нябеснага. Хто можа ўмясьціць, няхай умесьціць».

13 Тады прыносілі да Яго дзяцей, каб Ён усклаў на іх руکі і памаліўся; а вучні забаранялі ім.

14 А Ісус сказаў: «Пакінце дзяцей і не забараняйце ім прыходзіць да Мяне; бо гэткіх ёсьць Валадарства Нябеснае».

15 І, усклаўши на іх руکі, пайшоў адтуль.

16 І вось нехта, падыйшоўши, сказаў Яму: «Настаўнік добры! Што мне зрабіць добра, каб мець жыцьцё вечнае?»

17 Ён жа сказаў яму: «Чаму ты называеш Мяне добрым? Ніхто ня добры, акрамя аднаго Бога. Калі ж хочаш увайсьці ў жыцьцё, захоўрай прыказаныні».

18 Кажа Яму: «Якія?» Ісус жа сказаў: «Не забівай; не чужалож; не крадзі; ня съведчы фальшыва;

19 шануй бацьку твойго і маці; і любі бліжняга твойго, як самога сябе».

20 Кажа Яму юнак: «Усё гэта я захаваў ад юнацтва майго. Чаго яшчэ мне не стае?»

21 Ісус прамовіў да яго: «Калі хочаш быць дасканалым, ідзі, прадай маёмысць тваю і раздай убогім, і будзеш мець скарб у небе, і прыходзь, ідзі за Мною».

22 Пачуўши гэтае слова, юнак адыйшоў засмучаны, бо меў вялікую маёмысць.

23 А Ісус сказаў вучням Сваім: «Сапраўды кажу вам, што цяжка багатаму увайсьці ў Валадарства Нябеснае.

24 Зноў жа кажу вам: лягчэй вярблоду прайсьці праз вушка іголкі, чым багатому увайсьці ў Валадарства Божае».

25 Пачуўши гэтае, вучні Ягоныя надта дзівіліся, кажучы: «Хто ж тады можа быць збаўленым?»

26 А Ісус, паглядзеўши, сказаў ім: «У людзей гэта немагчыма, а ў Бога ўсё магчыма».

27 Тады Пётар, адказваючы, сказаў Яму: «Вось, мы пакінулі ўсё і пайшлі за Табою; што ж будзе нам?»

28 А Ісус сказаў ім: «Сапраўды кажу вам, што вы, якія пайшлі за Мною, у адроджаным [съвеце], калі Сын Чалавечы сядзе на пасадзе славы Сваёй, сядзецце на дванаццаці пасадах судзіць дванаццаць каленаў Ізраіля.

29 І кожны, хто пакінуў дамы, або братоў, або сёстраў, або бацьку, або маці, або жонку, або дзяцей, або палі дзеля імя Майго, атрымае ў стакроць больш і ўспадкаеміць жыцьцё вечнае.

30 Многія ж першыя будуць апошнімі, і апошнія — першымі.

Мц 20

1 Бо Валадарства Нябеснае падобнае да чалавека гаспадара дому, які выйшаў рана раніцаю наніць работнікаў у вінаграднік свой.

2 І, дамовіўшыся з работнікамі па дынару за дзень, паслаў іх у вінаграднік свой.

3 І, выйшаўшы каля трэцяе гадзіны, ён убачыў іншых, якія стаялі на рынку бяз працы.

4 І сказаў ім: “Ідзіце і вы ў вінаграднік мой і, што будзе справядліва, дам вам”. Яны пайшлі.

5 Зноў выйшаўшы каля шостае і дзяявітае гадзіны, зрабіў гэтаксама.

6 А выйшаўшы каля адзінаццатае гадзіны, ён знайшоў іншых, якія стаялі бяз працы, і кажа ім: “Чamu вы стаіцё тут цэлы дзень бяз працы?”

7 Яны кажуць яму: “Ніхто нас не наняў”. Ён кажа ім: “Ідзіце і вы ў вінаграднік і, што будзе справядліва, атрымаеце”.

8 А як надыйшоў вечар, кажа гаспадар вінаградніку наглядчыку свайму: “Пакліч работнікаў і аддай ім плату, пачаўшы з апошніх да першых”.

9 І тыя, што прыйшлі каля адзінаццатае гадзіны, атрымалі па дынару.

10 А тыя, што прыйшлі першымі, думалі, што яны атрымаюць больш, але і яны атрымалі па дынару.

11 І, атрымаўшы, пачалі наракаць на гаспадара дому,

12 кажучы: “Гэтыя апошнія рабілі адну гадзіну, і ты зраўняў іх з намі, якія перанесылі цяжар дня і съпёку”.

13 Ён жа, адказваючы, сказаў аднаму з іх: “Дружка! Я ня крыўджу цябе. Ці ж не за дынар ты дамовіўся са мною?

14 Вазьмі сваё і ідзі. А я хачу даць гэтаму апошняму тое, што і табе.

15 Ці ж я не магу ў сваім рабіць, што хачу? Або вока тваё злоснае, што я добры?”

16 Гэтак будуць апошнія першымі, і першыя — апошнімі, бо шмат пакліканых, але мала выбранных».

17 І, узыходзячы ў Ерусалім, Ісус дарогаю ўзяў дванаццаць вучняў Сваіх і сказаў ім:

18 «Вось, мы ўзыходзім у Ерусалім, і Сын Чалавечы будзе выдадзены першасвятарам і кніжнікам, і яны асудзяць Яго на съмерць,

19 і выдадуць Яго паганам на зьдзек, і бічаванье, і ўкрыжаванье; і на трэці дзень Ён уваскрэсьне».

20 Тады падыйшла да Яго маці сыноў Заўдыя з сынамі сваімі, кланяючыся і нечага просячы ў Яго.

21 Ён жа сказаў ёй: «Чаго ты хочаш?» Яна кажа Яму: «Скажы, каб гэтыя два сыны мае селі адзін праваруч Цябе, а другі — леваруч у Валадарстве Твайм».

22 А Ісус, адказваючы, сказаў: «Ня ведаецце, чаго просіце. Ці можаце піць келіх, які Я маю піць, і хрысьціцца хрышчэннем, якім Я хрышчуся?» Яны кажуць Яму: «Можам».

23 І Ён кажа ім: «Сапраўды, келіх Мой будзеце піць і хрышчэннем, якім Я хрышчуся, будзеце хрысьціцца, а сесьці праваруч Мяне і леваруч Мяне не магу даць вам, але каму падрыхтавана Айцом Маім».

24 І пачу́шы гэта, дзесяцёра абурыліся на двух братоў.

25 А Ісус, паклікаўшы іх, сказаў: «Вы ведаецце, што князі народаў пануюць над імі і магнаты маюць уладу над імі.

26 А ў вас ня гэтак мае быць, але хто хоча між вамі стацца большым, няхай будзе служыцелем вашым,

27 і хто хоча між вамі быць першым, нехай будзе слугою вашым,

28 як і Сын Чалавечы не прыйшоў, каб Яму служылі, але каб паслужыць і аддаць душу Сваю на адкупленье многіх».

29 І калі яны выходзілі з Ерыхону, за Ім ішоў шматлікі на тоўп.

30 І вось, два съляпяя, што сядзелі пры дарозе, пачу́шы, што Ісус праходзіць, закрычалі, кажучы: «Зълітуйся над намі, Госпадзе, Сыне Давідаў!»

31 А на тоўп сварыўся на іх, каб маўчалі; а яны яшчэ мацней закрычалі, кажучы: «Зълітуйся над намі, Госпадзе, Сыне Давідаў!»

32 І, спыніўшыся, Ісус паклікаў іх і сказаў: «Што вы хочаце, каб Я зрабіў вам?»

33 Яны кажуць Яму: «Госпадзе! Каб адчыніліся вочы нашыя».

34 Ісус жа, зълітаваўшыся, дакрануўся да вачэй іхніх, і адразу сталі бачыць вочы іхнія, і яны пайшлі за Ім.

Мц 21

1 І калі наблізіліся да Ерусаліму і прыйшлі да Бэтфагі на гары Аліўнай, тады Ісус паслаў двух вучняў,

2 кажучы ім: «Ідзіце ў мястэчка, якое перад вамі, і адразу знайдзеце асыліцу прывязаную і асьляня з ёю; адвязаўшы, прывядзіце да Мяне.

3 І калі хто скажа вам нешта, адкажыце, што Госпад іх патрабуе, і адразу пашле іх».

4 А ўсё гэтае сталася, каб споўнілася сказанае праз прарока, які кажа:

5 «Скажыце дачцэ Сыёну: “Вось, Валадар твой ідзе да цябе ціхі, Які сядзіць на асыліцы і асьляняці, сыне пад’ярэмнай”».

6 Пайшоўшы, вучні зрабілі так, як загадаў ім Ісус.

7 Прывялі асьліцу і асьляня і ўсклалі на іх адзеньне сваё, і Ён сеў на іх.

8 А шматлікі натоўп пасыцілаў на дарозе адзеньне сваё, а іншыя рэзалі галіны з дрэваў і пасыцілалі на дарозе.

9 А натоўпы, што наперадзе і за Ім ішлі, крычалі, кажучы: «Гасанна Сыну Давіда! Дабраслаўлены Той, Хто ідзе ў імя Господа! Гасанна на вышынях!»

10 І калі Ён увайшоў у Ерусалім, узварухнуўся ўвесь горад, кажучы: «Хто гэта?»

11 А натоўпы казалі: «Гэта Ісус, прарок з Назарэту Галілейскага».

12 І увайшоў Ісус у съвятыню Божую, і выгнаў усіх, што продалі і куплялі ў съвятыні, і сталы мяняльнікаў і лаўкі прадаўцоў галубоў перакулі.

13 І кажа ім: «Напісаны: “Дом Мой домам малітвы будзе названы”. А вы зрабілі яго пячорай разбойнікаў».

14 І падыйшлі да Яго ў съвятыні съляпыя і кульгавыя, і Ён аздараў іх.

15 А першасвятары і кніжнікі, убачыўши чуды, якія Ён учыніў, і дзяцей, якія крычалі ў съвятыні і казалі: «Гасанна Сыну Давіда!», — абурыліся

16 і сказалі Яму: «Ці чуеш, што яны кажуць?» А Ісус кажа ім: «Так! Ці вы ніколі не чыталі: “З вуснаў немаўлятаў і тых, што пры грудзях, Ты учыніў хвалу?”»

17 І, пакінуўшы іх, выйшаў з гораду ў Бэтанію, і правёў там ноч.

18 А раніцаю, вяртаючыся ў горад, адчуў голад.

19 І, убачыўши пры дарозе адно дрэва фігавае, падыйшоў да яго, і нічога не знайшоў на ім, акрамя адной лістоты, і кажа да яго: «Няхай больш ня будзе з цябе плоду да веку». І адразу засохла дрэва фігавае.

20 І, убачыўши гэта, вучні зьдзівіліся, кажучы: «Як гэта адразу ж засохла дрэва фігавае?»

21 А Ісус, адказваючы, сказаў ім: «Сапраўды кажу вам: калі вы будзеце мець веру і ня будзеце сумнівацца, ня толькі зробіце тое, што з дрэвам фігавым, але калі і гары гэтай скажаце: “Будзь узятая і кінутая ў мора”, — станецца.

22 І ўсё, што будзеце прасіць у малітве з вераю, атрымаецце».

23 І калі прыйшоў Ён у съвятыню, падыйшлі да Яго, калі Ён вучыў, першасвятары і старшыні народу, кажучы: «Якою ўладаю Ты гэта робіш? Кто Тебе даў гэтую ўладу?»

24 А Ісус, адказваючы, сказаў ім: «Спытаюся і Я ў вас адно слова; калі на гэта скажаце Мне, і Я вам скажу, якою ўладаю раблю гэта.

25 Хрышчэнье Яна адкуль было: з неба ці ад людзей?» Яны ж разважалі між сабою, кажучы: «Калі скажам: “З неба”, — Ён скажа нам: “Чаму ж вы не паверылі яму?”

26 А калі скажам: “Ад людзей”, — баймся натоўпу, бо ўсе маюць Яна за прарока».

27 І, адказваючы, сказалі Ісусу: «Ня ведаем». І Ён сказаў ім: «І Я вам не скажу, якою ўладаю гэтае раблю.

28 А як вы думаецце: чалавек меў дваіх дзяцей, і ён, падыйшоўшы да першага, сказаў: “Дзіцятка, ідзі сёньня працаваць у вінаграднік мой”.

29 Той жа, адказваючы, сказаў: “Не хачу”, а пасъля, пакаяўшыся, пайшоў.

30 І, падыйшоўшы да другога, ён сказаў тое самае. Той, адказваючы, сказаў: “Іду, гаспадару”, і не пайшоў.

31 Каторы з двух выкананій волю бацькі?» Кажуць Яму: «Першы». Кажа ім Ісус: «Сапраўды кажу вам, што мытнікі і распусыніцы ідуць наперадзе вас у Валадарства Божае.

32 Бо прыйшоў да вас Ян шляхам праведнасьці, і вы не паверылі яму, а мытнікі і распусыніцы паверилі яму; вы ж, бачачы гэтае, не пакаяліся пасъля, каб паверыць яму.

33 Паслушайце другую прыповесыцу: быў нейкі чалавек, гаспадар дому, які пасадзіў вінаграднік, і абрарадзіў яго плотам, і выканапаў у ім тоўчню, і пабудаваў вежу, і здаў яго вінаградарам, і выехаў.

34 Калі ж наблізіўся час пладоў, ён паслаў слугаў сваіх да вінаградараў узяць плады свае.

35 І схапілі вінаградары слугаў ягоных, аднаго зьбілі, другога забілі, а іншага ўкаменавалі.

36 Зноў паслаў ён іншых слугаў, больш, чым раней; і з імі зрабілі тое самае.

37 Нарэшце паслаў да іх сына свайго, кажучы: “Пасаромеюцца сына майго”.

38 А вінаградары, убачыўшы сына, сказалі адзін аднаму: “Гэта спадкаемца! Хадзем, заб’ем яго і атрымаем спадчыну ягоную”.

39 І, схапіўшы яго, выгналі вон з вінаградніку і забілі.

40 Калі ж прыйдзе гаспадар вінаградніку, што зробіць ён з гэтymі вінаградарамі?»

41 Кажуць Яму: «Ліхадзеяў гэтых жорстка выгубіць, а вінаграднік здасьць іншым вінаградарам, якія будуць аддаваць яму плады ў свой час».

42 Кажа ім Ісус: «Няўжо вы ніколі не чыталі ў Пісаньні: “Камень, які адкінулі будаўнікі, стаўся галавою вугла. Ад Господа гэта сталася, і дзіўна ў вачах нашых”.

43 Дзеля гэтага кажу вам, што будзе забранае ў вас Валадарства Божае і дадзена будзе народу, які ўчыняе плады ягоныя.

44 І той, хто ўпадзе на гэты камень, разаб’еца; а на каго ён упадзе, таго раздушыць».

45 І, пачуўшы прыповесыцу Ягоныя, першасвятары і фарысэі зразумелі, што Ён гаворыць пра іх.

46 І, шукаючы ўзяць Яго, збаяліся натоўпаў, таму што яны мелі Яго за прарока.

Мц 22

- 1 І, адказваючы, Ісус зноў гаварыў з імі ў прыповесцях, кажучы:
- 2 «Валадарства Нябеснае падобнае да чалавека валадара, які спрятаны вясельле для сына свайго.
- 3 І ён паслаў слугаў сваіх клікаць пакліканых на вясельле; і тыя не хадзелі прыйсьці.
- 4 Зноў паслаў ён іншых слугаў, кажучы: “Скажыце пакліканым: Вось, я падрыхтаваў бяседу маю, валы мае і, што ўкормлена, зарэзаны, і ўсё падрыхтавана. Прыходзьце на вясельле”.
- 5 А яны, ня дбаючы пра тое, пайшли, хто на поле сваё, а хто да гандлю свайго.
- 6 А іншыя, узяўшы слугаў ягоных, зъняважылі іх і забілі.
- 7 Пачуўшы пра гэтае, валадар загневаўся і, паслаўшы жаўнераша сваіх, выгубіў забойцаў тых, і горад іхні спаліў.
- 8 Тады кажа ён слугам сваім: “Сапраўды, вясельле падрыхтаванае, але пакліканыя не былі вартыя.
- 9 Дык пайдзіце на ростані дарог і ўсіх, каго знайдзеце, клічце на вясельле”.
- 10 І слугі тыя, выйшаўшы на дарогі, сабралі ўсіх, каго толькі знайшлі, злых і добрых; і на вясельлы было поўна гасцей.
- 11 Увайшоўшы ж пабачыць тых, што ўзълягалі, валадар убачыў там чалавека, не апранутага ў вясельнае адзеньне,
- 12 і кажа яму: “Дружка, як ты ўвайшоў сюды, ня маючы вясельнага адзеніння?” Той жа маўчаў.
- 13 Тады сказаў валадар слугам: “Зъвязаўшы яму рукі і ногі, вазьміце яго і ўкіньце ў цемру вонкавую; там будзе плач і скрыгат зубоў.
- 14 Бо шмат пакліканых, але мала выбраных”».
- 15 Тады, пайшоўшы, фарысэі зрабілі нараду, як злавіць Яго ў словах.
- 16 І пасылаюць да Яго вучняў сваіх з ірадыянамі, кажучы: «Настаўнік! Мы ведаем, што Ты прайдзівы і пра шлях Божы паводле праўды навучаеш, і не дагаджаеш нікому, бо не глядзіш на ablічча людзей.
- 17 Дык скажы нам, як Ты думаеш, ці належыцца даваць даніну цэзару, ці не?»
- 18 А Ісус, разумеючы зласылівасць іхнюю, сказаў: «Чаму спакушаецце Мяне, крывадушнікі?
- 19 Пакажыце Мне манету для даніны». Яны ж прынеслі Яму дынар.
- 20 І кажа ім: «Чый гэта вобраз і надпіс?»
- 21 Кажуць Яму: «Цэзара». Тады кажа ім: «Дык аддавайце тое, што цэзара, цэзару, а тое, што Божае, — Богу».
- 22 І, пачуўшы гэта, яны зьдзівіліся, і, пакінуўшы Яго, адйшли.
- 23 У той дзень падыйшли да Яго садукеі, якія кажуць, што няма ўваскрасеньня, і спыталіся ў Яго:

24 «Настаўнік, Майсей сказаў: “Калі хто памрэ, ня маючы дзяцей, брат ягоны няхай возьме жонку ягоную і адновіць насеньне брату свайму”.

25 Было ж у нас сем братоў, і першы, ажаніўшыся, памёр і, ня маючы насеньня, пакінуў жонку брату свайму.

26 Таксама і другі, і трэці, аж да сёмага.

27 Пасъля ўсіх памерла і жонка.

28 Дык пры ўваскрасеніі якога з сямі будзе яна жонкаю? Бо ўсе мелі яе».

29 Адказваючы, Ісус сказаў ім: «Вы памыляецца, ня ведаючы ані Пісаньня, ані моцы Божае.

30 Бо пры ўваскрасеніі ня жэніца і замуж не выходзяць, але будуць як анёлы Божыя ў небе.

31 А наконт уваскрасенія мёртвых, ці не чыталі вы сказанага вам Богам, Які кажа:

32 “Я — Бог Абрагама, і Бог Ісаака, і Бог Якуба!” Бог ня ёсьць Бог мёртвых, але жывых».

33 І, пачуўшы, натоўпы дзівіліся з вучэнья Ягонага.

34 А фарысэі, пачуўшы, што Ён прымусіў змоўкнуць садукеяў, сабраліся супраць Яго.

35 І спытаўся адзін з іх, закоњнік, спакушаючы Яго і кажучы:

36 «Настаўнік, якое найбольшае прыказанье ў Законе?»

37 А Ісус сказаў яму: «“Любі Господа, Бога твойго, усім сэрцам твайм, і ўсёю душою тваёю, і ўсім разуменьнем тваім”.

38 Гэта ёсьць першае і найбольшае прыказанье.

39 Другое ж падобнае да яго: “Любі бліжняга свайго, як самога сябе”.

40 На гэтых двух прыказаніях трymaeцца ўвесь Закон і Прарокі».

41 А ў фарысэяў, якія сабраліся, Ісус спытаўся,

42 кажучы: «Што вы думаецце пра Хрыста? Чый Ён Сын?» Кажуць Яму: «Давіда».

43 Кажа ім: «Як жа Давід у Духу называе Яго Госпадам, кажучы:

44 “Сказаў Госпад Госпаду майму: Сядзь праваруч Мяне, пакуль пакладу ворагаў Тваіх як падножжа ног Тваіх”.

45 Дык калі Давід называе Яго Госпадам, як жа Ён — сын ягоны?»

46 І ніхто ня змог адказаць Яму ані слова; і з таго дня ніхто ўжо не адважваўся пытацца ў Яго.

Мц 23

¹ Тады Ісус прамовіў да натоўпаў і вучняў Сваіх,

² кажучы: «На Майсеевай лаве паселі кніжнікі і фарысэі.

³ Дык усё, што скажуць вам захоўваць, захоўвайце і рабіце, але не рабіце паводле ўчынкаў іхніх, бо яны кажуць і ня робяць.

⁴ Бо яны вяжуць цяжары цяжкія і невыносныя і ўскладаюць на плечы людзям, а самі пальцамі сваім ня хочуць зрушыць іх.

5 Усе ж учынкі свае яны робяць, каб бачылі іх людзі; пашыраюць філяктэрыі свае і павялічваюць крысо шатаў сваіх,

6 і любяць першыя месцы на вячэрах і першыя месцы ў сінагогах,
7 і вітаныні на рынку, і каб людзі называлі іх: “Раббі, раббі!”

8 А вы не называйцесь “раббі”, бо адзін у вас Настаўнік — Хрыстос,
а ўсе вы — браты.

9 І айцом сабе не называйце [нікога] на зямлі, бо адзін у вас Айцец,
Які ў небе.

10 І не называйцесь настаўнікамі, бо адзін у вас Настаўнік —
Хрыстос.

11 А большы з вас няхай будзе вам за слугу.

12 Усякі ж, хто ўзвысіць сябе, паніжаны будзе, а хто паніжае сябе,
будзе ўзвышаны.

13 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крывадушнікі, што зачыняеце
Валадарства Нябеснае перад людзьмі; бо самі не ўваходзіце, і тым,
што ўваходзяць, не дазваляеце ўвайсці.

14 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крывадушнікі, што аб'ядаеце дамы
ўдоваў і дзеля віду доўга моліцеся; за гэта атрымаеце цяжэйшы
прысуд.

15 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крывадушнікі, што абыходзіце
мора і сухмень, каб зрабіць хоць аднаго празэлітам, і, калі
станецца, робіце яго сынам геенны, удвая [горшым] за вас.

16 Гора вам, павадыры съляптыя, якія кажаце: “Калі хто прысягне
бажніцаю, гэта нічога, а калі хто прысягне золатам бажніцы, дык
вінен”.

17 Дурныя і съляптыя! Бо што большае: золата або бажніца, якая
асьвячае золата?

18 І: “Калі хто прысягне ахварнікам, гэта нічога, а калі хто
присягне дарам, які на ім, дык вінен”.

19 Дурныя і съляптыя! Бо што большае: дар або ахварнік, які
асьвячае дар?

20 Дык той, хто прысягае ахварнікам, прысягае і ім, і ўсім, што на
ім;

21 і хто прысягае бажніцаю, прысягае ёю і Тыム, Хто жыве ў ёй;

22 і хто прысягае небам, прысягае пасадам Божым і Тыム, Хто
сядзіць на ім.

23 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крывадушнікі, што даяцё дзесяціну
з мяты, аніжу і кмену, і пакінулі найважнейшае ў Законе: суд, і
міласэрнасьць, і веру; гэтае трэба было рабіць, і таго не пакідаць.

24 Павадыры съляптыя, якія адцэджваеце камара, а глытаеце
вярблюда!

25 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крывадушнікі, што ачышчаеце
звонку келіх і місу, а ўнутры яны напоўненыя рабункам і
непаўстрыманасьцю.

26 Фарысэй съляпты, ачысьці перш знутры келіх і місу, каб і звонку
сталіся чыстымі.

27 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крывадушнікі, што падобныя да магілаў павапленых, якія звонку выглядаюць прыгожымі, а ўнутры напоўненыя косткамі мёртвых і ўсялякай нячыстасцю.

28 Гэтак і вы звонку выглядаеце людзям праведнымі, а ўнутры поўныя крывадушнасьці і беззаконья.

29 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крывадушнікі, што будуеце магілы прарокам, і аздабляеце надмагільлі праведнікаў,

30 і кажаце: “Калі б мы былі ў дні бацькоў нашых, не былі б супольнікамі іхнімі ў крыві прарокаў”.

31 Так што вы самі съведчыце, што вы — сыны тых, якія забівалі прарокаў.

32 Дапаўняйце ж меру бацькоў вашых.

33 Зъмеі, спараджэнныні яхідны, як уцячэце вы ад асуджэння ў геенну?

34 Вось, дзеля гэтага Я пасылаю да вас прарокаў, і мудрых, і кніжнікаў; і вы адных заб'яцё і ўкрыжуеце, і іншых будзеце біць у сынагогах вашых і гнаць з горада ў горад.

35 Няхай жа прыйдзе на вас уся кроў праведная, пралітая на зямлі, ад крыві Абэля праведнага да крыві Захарыі, сына Барахіі, якога вы забілі між бажніцаю і ахвярнікам.

36 Сапраўды кажу вам, што ўсё гэтае прыйдзе на пакаленъне гэтае.

37 Ерусалім, Ерусалім, які забіваеш прарокаў і камянуеш пасланых да цябе! Колькі разоў хацеў Я сабраць дзяцей тваіх, як птушка зьбірае птушанят сваіх пад крылы, і вы не захацелі.

38 Вось, пакідаецца вам дом ваш пусты.

39 Бо кажу вам: ня будзеце бачыць Мяне ад сёньня, пакуль ня скажаце: “Дабраслаўлены Той, Хто ідзе ў імя Господа”».

Мц 24

1 І, выйшаўши, Ісус ішоў ад съвятыні; і падыйшлі вучні Ягоныя, каб паказаць Яму пабудовы съвятыні.

2 А Ісус сказаў ім: «Ці бачыце ўсё гэтае? Сапраўды кажу вам: не застанецца тут камянія на камяні, які б ня быў зруйнаваны».

3 А калі сядзеў Ён на гары Аліўнай, падыйшлі да Яго вучні насамоце, кажучы: «Скажы нам, калі гэта будзе, і які знак Твойго прыйсьця і сканчэння веку?»

4 І, адказваючы, Ісус сказаў ім: «Глядзіце, каб ніхто не падмануў вас,

5 бо многія прыйдуць пад імем Маім, кажучы: “Я — Хрыстос”, — і шмат каго падмануць.

6 Маеце чуць пра войны і чуткі ваенныя. Глядзіце, не трывожцесь, бо ўсё гэта мусіць стацца, але гэта яшчэ не канец.

7 Бо паўстане народ на народ і валадарства на валадарства; і будуць голад, і пошасьці, і землятрусы месцамі.

8 А ўсё гэтае — пачатак мукаў радзін.

9 Тады будуць выдаваць вас на пакуты і забіваць вас, і зьненавідзяць вас усе народы за ім'я Маё.

10 І тады згоршацца многія; і будуць выдаваць адзін аднаго, і ненавідзець адзін аднаго.

11 І многія фальшывыя прарокі паўстануць, і падмануць многіх.

12 І дзеля памнажэння беззакон'я ў многіх асьцюдзяне любоў.

13 А хто вытрывае да канца, будзе збаўлены.

14 І будзе абвешчанае гэтае Эвангельле Валадарства па ўсім съвеце на съведчаньне ўсім народам, і тады прыйдзে канец.

15 Дык калі ўбачыце агіду спусташэння, пра якую сказаў Данііл прарок, што паўстане на месцы съвятых, — хто чытае, няхай зразумее, —

16 тады тыя, што ў Юдэі, няхай бягуць у горы,

17 хто на даху, няхай не зыходзіць узяць што з дому свайго,

18 і хто ў полі, няхай не варочаецца назад узяць адзенъне сваё.

19 Гора ж тым, якія цяжарныя і якія кормяць грудзьмі, у тыя дні.

20 Маліцеся ж, каб ня сталіся ўцёкі вашыя зімою або ў суботу.

21 Бо тады будзе вялікі прыгнёт, якога не было ад пачатку съвету аж дагэтуль, і ня будзе.

22 І калі б не былі скарочаныя тыя дні, не было б збаўленае ніводнае цела, але дзеля выбраных будуць скарочаныя тыя дні.

23 Тады, калі хто скажа вам: “Вось, тут Хрыстос, ці там”, — ня верце.

24 Бо паўстануць фальшывыя хрысты і фальшывыя прарокі і дадуць вялікія знакі і цуды, каб падмануць, калі магчыма, і выбраных.

25 Вось, Я наперад сказаў вам.

26 Дык, калі скажуць вам: “Вось, Ён у пустыні”, — не выходзьце; “Вось, Ён у пакоях”, — ня верце.

27 Бо, як бліскавіца выходзіць з усходу і съвеціць да заходу, так будзе і прыйсьце Сына Чалавечага.

28 Бо дзе мёртвае цела, там зъбяруцца і арлы.

29 А адразу пасля прыгнёту дзён тых сонца зацьмее, і месяць ня дасыць съвятла свайго, і зоркі ўпадуць з неба, і сілы нябесныя захістаюцца.

30 І тады зъявіцца знак Сына Чалавечага ў небе, і тады заплачуць усе калены зямлі і ўгледзяць Сына Чалавечага, Які ідзе на аблоках нябесных з сілаю і славаю вялікаю.

31 І пашле Ён анёлаў Сваіх з гучным голасам трубным, і зъбяруць яны выбраных Ягоных ад чатырох вятроў, ад краю неба да краю яго.

32 У дрэва фігавага навучыцца прыповесці: калі ўжо галінка ягоная робіцца мяккаю і пускае лісты, ведаецце, што блізка лета.

33 Гэтак і вы, калі ўбачыце ўсё гэтае, ведайце, што блізка, у дзвіярах.

34 Сапраўды кажу вам: не праміне пакаленьне гэтае, як усё гэта станеца.

35 Неба і зямля прамінуць; а слова Мае не прамінуць.

36 А пра дзень той і гадзіну ніхто ня ведае, нават анёлы, якія ў небе, а толькі Айцец Мой адзін.

37 Але, як было ў дні Ноя, так будзе і ў прыйсьце Сына Чалавечага.

38 Бо як было ў дні перад патопам: елі, пілі, жаніліся і замуж выходзілі, аж да таго дня, як увайшоў Ной у каўчэг,

39 і не разумелі, пакуль не прыйшоў патоп і не забраў усіх, так будзе і ў прыйсьце Сына Чалавечага.

40 Тады будуць двое ў полі: адзін бярэцца, а другі пакідаецца.

41 Дзъве, якія мелюць у жорнах: адна бярэцца, а другая пакідаецца.

42 Дык чувайце, бо ня ведаецце, у якую гадзіну Госпад ваш прыйдзе.

43 Вы ж разумееце тое, што, калі б ведаў гаспадар дому, у якую варту прыйдзе злодзей, чуваў бы і не дапусьціў падкапаць дом свой.

44 Дзеля гэтага і вы будзьце падрыхтаваныя, бо Сын Чалавечы прыйдзе ў гадзіну, у якую ня думаецце.

45 Хто такі верны і мудры слуга, якога гаспадар ягоны паставіў над хатнімі сваімі даваць ім ежу ў свой час?

46 Шчасльвы той слуга, якога гаспадар ягоны, прыйшоўшы, знайдзе, што робіць гэтак.

47 Сапраўды кажу вам, што над усёю маёмасцю сваёю паставіць яго.

48 А калі скажа той злы слуга ў сэрцы сваім: “Марудзіць прыйсьці гаспадар мой”, —

49 і пачне біць таварышаў сваіх, таксама есьці і піць з п’яніцамі, —

50 прыйдзе гаспадар слугі таго ў дзень, у які ён не чакае, і ў гадзіну, у якую ня ведае,

51 і адлучыць яго, і ўчыніць яму адзін лёс з крывадушнікамі; там будзе плач і скрыгат зубоў.

Мц 25

1 Тады падобнае будзе Валадарства Нябеснае да дзесяці дзяўчынаў, якія, узяўшы лямпы свае, выйшлі настурач жаніху.

2 А пяць з іх былі мудрыя, і пяць — дурныя.

3 Тыя, што былі дурныя, узяўшы лямпы свае, ня ўзялі з сабою алею.

4 А мудрыя ўзялі алей у пасудзінах сваіх разам з лямпамі сваімі.

5 А як жаніх замарудзіў, задрамалі ўсе і паснулі.

6 А сярод ночы ўзьняўся крык: “Вось, жаніх ідзе, выходзьце настурач яму!”

7 Тады ўсталі ўсе тыя дзяўчыны і направілі лямпы свае.

8 Дурныя ж сказалі мудрым: “Дайце нам вашага алею, бо лямпы нашыя згасаюць”.

9 А мудрыя адказалі, кажучы: “Каб хапіла і нам, і вам, ідзіце лепш да прадаўцоў і купіце сабе”.

10 Калі ж пайшлі яны купляць, прыйшоў жаніх, і падрыхтаваныя ўвайшлі з ім на вясельле, і дзъверы былі зачыненыя.

11 А пасъля прыходзяць і другія дзяўчыны, кажучы: “Пане, пане! Адчыні нам!”

12 Ён жа, адказваючы, сказаў: “Сапраўды кажу вам: ня ведаю вас”.

13 Дык чувайце, бо ня ведаецце ані дня, ані гадзіны, у якую прыйдзе Сын Чалавечы.

14 Бо, як чалавек, выяжджаючы, паклікаў слугаў сваіх і даў ім маёмасьць сваю.

15 І аднаму даў пяць талентаў, а іншаму — два, а іншаму — адзін; кожнаму паводле сілы ягонай, і адразу выехаў.

16 Той, які ўзяў пяць талентаў, пайшоўшы, працаваў з імі і прыдбаў другія пяць талентаў.

17 Гэтаксама і той, [які ўзяў] два, прыдбаў і другія два.

18 А той, які ўзяў адзін, адйшоўшы, закапаў яго ў зямлю і схаваў срэбра пана свайго.

19 Праз доўгі час прыходзіць пан слугаў тых і рахуецца з імі.

20 І, падыйшоўшы, той, які ўзяў пяць талентаў, прынёс другія пяць талентаў, кажучы: “Пане, пяць талентаў ты даў мне; вось другія пяць талентаў я прыдбаў на іх”.

21 А пан ягоны прамовіў да яго: “Добра, добры і верны слуга! У малым ты быў верны, над многім цябе пастаўлю; увайдзі ў радасьць пана твойго”.

22 Падыйшоўшы, той, які ўзяў два таленты, сказаў: “Пане, два таленты ты даў мне, вось, другія два таленты я прыдбаў на іх”.

23 Прамовіў да яго пан ягоны: “Добра, добры і верны слуга! У малым ты быў верны, над многім цябе пастаўлю; увайдзі ў радасьць пана твойго”.

24 А той, які ўзяў адзін талент, падыйшоўшы, сказаў: “Пане, я ведаю цябе, што ты — чалавек жорсткі, які жне, дзе ня сеяў, і збірае, дзе не рассыпаў.

25 І, збаяўшыся, я пайшоў і схаваў талент твой у зямлю; вось, трымай тваё”.

26 Адказваючы, пан ягоны сказаў яму: “Злы слуга і лянівы! Ты ведаў, што я жну, дзе ня сеяў, і збіраю, дзе не рассыпаў.

27 Дык мусіў ты аддаць срэбра маё купцам; і я, прыйшоўшы, атрымаў бы сваё з прыбыткам.

28 Дык вазьміце ў яго талент і дайце таму, які мае дзесяць талентаў.

29 Бо ўсякаму, хто мае, будзе дадзена і памножыцца, а ў таго, хто ня мае, і тое, што мае, будзе ўзята ў яго.

30 А нягоднага слугу кіньце ў цемру вонкавую; там будзе плач і скрыгат зубоў”.

31 А калі прыйдзе Сын Чалавечы ў славе Сваёй, і ўсе съвятыя анёлы з Ім, тады Ён сядзе на пасадзе славы Сваёй.

32 I будуць сабраныя перад Ім усе народы; і Ён аддзеліць адных ад другіх, як пастух аддзяляе авечак ад казлоў.

33 I паставіць авечак праваруч Сябе, а казлоў — леваруч.

34 Тады скажа Валадар тым, якія праваруч Яго: “Ідзіце, дабраслаўленыя Айцом Маім, вазьміце ў спадчыну Валадарства, падрыхтаванае вам ад заснаваньня сьвету.

35 Бо Я быў галодны, і вы далі Мне есьці; Я смагнуў, і вы напаілі Мяне; быў чужынцам, і вы прынялі Мяне,

36 быў голы, і вы апранулі Мяне; быў хворы, і вы адведалі Мяне; быў у вязніцы, і вы прыйшлі да Мяне”.

37 Тады адкажуць Яму праведнікі, кажучы: “Госпадзе! Калі мы бачылі Цябе галодным і накармілі, ці сасъмяглым і напаілі?”

38 Калі ж мы бачылі Цябе чужынцам і прынялі, ці голым і апранулі?

39 Калі ж мы бачылі Цябе хворым, ці ў вязніцы, і прыйшлі да Цябе?”

40 I, адказваючы, Валадар скажа ім: “Сапраўды кажу вам: тое, што вы зрабілі аднаму з гэтых братоў Маіх меншых, вы Мне зрабілі”.

41 Тады скажа Ён і тым, якія леваруч: “Ідзіце ад Мяне, праклятыя, у агонь вечны, падрыхтаваны д’яблу і анёлам ягоным.

42 Бо Я быў галодны, і вы ня далі Мне есьці; смагнуў, і вы не напаілі Мяне;

43 быў чужынцам, і вы не прынялі Мяне; быў голы, і вы не апранулі Мяне; быў хворы і ў вязніцы, і вы не адведалі Мяне”.

44 Тады і яны адкажуць Яму, кажучы: “Госпадзе, калі мы бачылі Цябе галодным, ці сасъмяглым, ці чужынцам, ці голым, ці хворым, ці ў вязніцы, і не паслужылі Табе?”

45 Тады адкажа Ён ім, кажучы: “Сапраўды кажу вам: тое, што вы не зрабілі аднаму з гэтых меншых, Мне не зрабілі”.

46 I пойдуць гэтыя на пакаранье вечнае, а праведнікі — у жыцьцё вечнае.

Мц 26

1 I сталася, калі Ісус скончыў усе гэтыя слова, сказаў вучням Свайм:

2 «Вы ведаецце, што праз два дні будзе Пасха, і Сын Чалавечы будзе выдадзены на ўкрыжаванье».

3 Тады сабраліся першасвятары, і кніжнікі, і старшыні народу на панадворак першасвятара на імя Каяфа.

4 I радзіліся яны, каб узяць Ісуса подступам і забіць.

5 Але казалі: «Ня ў сьвята, каб ня стала замяшаныя ў народзе».

6 A Ісус быў у Бэтаніі, у доме Сымона пракажонага.

7 Падышла да Яго жанчына, якая мела алябастрывы збанок міра шматкаштоўнага, і выліла на галаву Ягоную, калі Ён узълягай.

8 Убачыўшы гэта, вучні Ягоныя абурыліся, кажучы: «Навошта гэткае марнаванье?

9 Бо можна было добра прадаць гэтае міра і раздаць убогім».

10 А Ісус, зразумеўшы гэта, сказаў ім: «Што робіце прыкрасыць жанчыне? Бо яна добры ўчынак зрабіла дзеля Мяне.

11 Бо ўбогіх заўсёды маеце з сабою, а Мяне не заўсёды маеце.

12 Бо выліўшы міра гэтае на цела Маё, яна ўчыніла гэта на пахаваньне Маё.

13 Сапраўды кажу вам: дзе толькі будзе абвешчана Эвангельле гэтае ў-ва ўсім съвеце, будзе сказана і пра тое, што яна зрабіла, на ўспамін пра яе».

14 Тады пайшоў адзін з Дванаццаці, называны Юда Іскарыёт, да першасвятароў.

15 Ён сказаў: «Што хочаце мне даць, і я вам выдам Яго?» А яны паставілі яму трыццаць срэбнікаў.

16 І з таго часу ён шукаў нагоды, каб выдаць Яго.

17 А ў першы дзень Праснакоў падыйшлі вучні да Ісуса, кажучы Яму: «Дзе хочаш падрыхтаваць Табе есьці Пасху?»

18 Ён жа сказаў: «Ідзіце ў горад да такога і такога і скажыце яму: "Настаўнік гаворыць: 'Час Мой блізкі; у цябе ўчыню Пасху з вучнямі Майім'!"».

19 І зрабілі вучні, як загадаў ім Ісус; і падрыхтавалі Пасху.

20 А калі настаў вечар, Ён узълёг з Дванаццаццю.

21 І, калі яны елі, Ён сказаў: «Сапраўды кажу вам, што адзін з вас выдасьць Мяне».

22 І, надта засмуціўшыся, яны началі гаварыць Яму, кожны з іх: «Ці ня я, Госпадзе?»

23 Ён жа, адказваючы, сказаў: «Той, які мачае са Мною руку ў місе, гэты выдасьць Мяне.

24 Сапраўды, Сын Чалавечы ідзе, як напісана пра Яго, але гора таму чалавеку, праз якога Сын Чалавечы выдаецца; лепш было б яму, каб ня быў нарадзіўшыся чалавек гэтых».

25 Адказваючы, Юда, які выдаў Яго, сказаў: «Ці ня я, Раббі?» Кажа яму: «Ты сказаў».

26 Калі ж яны елі, Ісус узяў хлеб, і, дабраславіўшы, паламаў, і даў вучням, і сказаў: «Бярыце, ешце; гэта ёсьць Цела Маё».

27 І, узяўшы келіх і падзякаваўшы, даў ім, кажучы: «Піце з яго ўсе,

28 бо гэта ёсьць Кроў Мая Новага Запавету, якая праліваецца за многіх дзеля адпушчэння грахоў.

29 Кажу ж вам, што адгэтуль ня буду піць ад гэтага плоду вінаграднага аж да таго дня, калі буду яго піць з вамі новае ў Валадарстве Айца Майго».

30 І, засьпяваваўшы, яны пайшлі на гару Аліўную.

31 Тады кажа ім Ісус: «Усе вы згорышцеся праз Мяне ў гэтую ноч, бо напісана: "Удару пастуха, і будуць расыцярушаныя авечкі статку".

32 Але пасыля ўваскрасеняня Майго прыйду перад вамі ў Галілею».

33 Адказваючы, Пётар сказаў Яму: «Калі і ўсе згоршацца праз Цябе, я ніколі ня згоршуся».

34 Сказаў яму Ісус: «Сапраўды кажу табе, што ў гэтую ноч, перш, чым певень запле, тройчы адрачэшся ад Мяне».

35 Кажа Яму Пётар: «Калі б мусіў і памерці з Табою, не адракуся ад Цябе». Таксама гаварылі і ўсе вучні.

36 Тады ідзе з імі Ісус у месца, званае Гетсэманія, і кажа вучням: «Пасядзіце тут, пакуль Я, адыйшоўши, памалюся там».

37 І, узяўши Пятра і абодвух сыноў Заўдыя, пачаў тужыць і сумаваць.

38 Тады кажа ім: «Смутная душа Мая аж да съмерці, застаньцяся тут і чувайце са Мною».

39 І, адыйшоўши трохі, упаў на ablічча Сваё, молячыся і кажучы: «Ойча Мой! Калі магчыма, няхай абміне Мяне келіх гэты; аднак не як Я хачу, але як Ты».

40 І прыходзіць да вучняў, і знаходзіць іх у съне, і кажа Пятру: «Гэтак не маглі вы і аднае гадзіны чуваць са Мною?

41 Чувайце і маліцяся, каб не ўвайсьці ў спакусу. Сапраўды, дух ахвочы, а цела кволае».

42 Ізноў, другі раз адыйшоўши, маліўся, кажучы: «Ойча Мой! Калі ня можа келіх гэты абмінуць Мяне, каб Мне ня піць яго, няхай станецца воля Твая!»

43 І, прыйшоўши, знаходзіць іх ізноў у съне; бо вочы іхнія абцяжэлі.

44 І, пакінуўши іх, адыйшоўши, маліўся трэці раз, кажучы тое самае слова.

45 Тады прыходзіць да вучняў Сваіх і кажа ім: «Сыпіцё яшчэ і адпачываеце? Вось, наблізілася гадзіна, і Сын Чалавечы будзе выгадзены ў рукі грэшнікаў.

46 Уставайце, хадзем! Вось, наблізіўся той, хто Мяне выдае».

47 І калі Ён яшчэ гаварыў, вось, прыйшоў Юда, адзін з Дванаццаці, і з ім шматлікі натоўп з мячамі і каламі ад першасвятараў і старшыняў народу.

48 А той, што выдаваў Яго, даў ім знак, кажучы: «Каго я пацалую, гэта Ён; бярыце Яго».

49 І адразу, падыйшоўши да Ісуса, сказаў: «Радуйся, Раббі!», і пацалаваў Яго.

50 А Ісус сказаў яму: «Дружка, дзеля чаго ты прыйшоў?» Тады тыя, што прыйшлі, усклалі руکі на Ісуса і ўзялі Яго.

51 І вось, адзін з тых, што былі з Ісусам, выцягнуўши руку, выхапіў меч свой і, ударыўши слугу першасвятара, адсек яму вуха.

52 Тады кажа яму Ісус: «Вярні меч твой на месца ягонае; бо ўсе, што ўзялі меч, ад мяча загінуць.

53 Ці ты думаеш, што Я ня маю сілы цяпер упрасіць Айца Майго, і Ён паставіць побач Мяне больш за дванаццаць легіёнаў анёлаў?

54 Як жа споўніцца Пісаньне, што гэта мусіць стацца?»

55 У тую гадзіну сказаў Ісус натоўпу: «Быццам на разбойніка выйшлі вы з мячамі і каламі схапіць Мяне. Кожны дзень сядзеў Я з вами, навучаючы ў святыні, і вы не хапалі Мяне.

56 А гэта ўсё сталася, каб споўніліся Пісаньні прарокаў». Тады ўсе вучні, пакінуўшы Яго, паўцякалі.

57 А тыя, што схапілі Ісуса, завялі [Яго] да першасвятара Каяфы, дзе былі сабраныя кніжнікі і старшыні.

58 Пётар жа ішоў за Ім здалёк аж да панадворку першасвятара; і, увайшоўшы ў сярэдзіну, сеў з паслугачамі, каб бачыць канец.

59 А першасвятары і старшыні, і ўвесь сынэдрыён шукалі фальшивага съведчанья супраць Ісуса, каб забіць Яго,

60 і не знаходзілі. И многія фальшивыя съведкі, што прыходзілі, не знайшлі. Нарэшце, два фальшивыя съведкі, якія прыйшли,

61 сказалі: «Ён прамаўляў: “Магу зруйнаваць бажніцу Божую і ў тры дні збудаваць яе”».

62 И, устаўшы, першасвятар сказаў Яму: «Ты нічога не адказваеш? Што яны супраць Цябя съведчаць?»

63 А Ісус маўчаў. И, адказваючы, першасвятар сказаў Яму: «Заклінаю Цябе Богам Жывым, каб Ты сказаў нам, ці Ты — Хрыстос, Сын Божы?»

64 Кажа яму Ісус: «Ты сказаў. Да таго кажу вам: адгэтуль угледзіце Сына Чалавечага, Які сядзіць праваруч Моцы і ідзе на аблоках нябесных».

65 Тады першасвятар разьдзёр шаты свае, кажучы: «Ён блюзыніць! Якую яшчэ маем патрэбу ў съведках? Вось, цяпер вы пачулі блюзынерства Ягонае.

66 Што вы думаецце?» Яны ж, адказваючы, сказалі: «Ён варты съмерці».

67 Тады плявалі Яму ў аблічча і білі Яго; а іншыя білі Яго па шчоках,

68 кажучы: «Прагніць нам, Хрыстос, хто ўдарыў Цябе?»

69 А Пётар сядзеў звонку, на панадворку, і падыйшла да яго адна служка, кажучы: «І ты быў з Ісусам Галілейцам».

70 Ён жа адрокся перад усімі, кажучы: «Ня ведаю, што ты кажаш».

71 Калі ж ён выходзіў за браму, убачыла яго другая і кажа тым, якія былі там: «І гэты быў з Ісусам з Назарэту».

72 И ён ізноў адрокся з прысягаю, што ня ведае Чалавека Гэтага.

73 Неўзабаве тыя, што падыйшлі і стаялі там, сказалі Пятру: «Праўда, і ты з іх, бо і гаворка твая выяўляе цябя».

74 Тады ён пачаў бажыцца і прысягаць, што ня ведае Чалавека Гэтага. И адразу запаяў певень.

75 И ўзгадаў Пётар слова Ісуса, сказанае яму: «Перш, чым певень запяе, тройчы адрачэшся ад Мяне». И, выйшаўшы вонкі, заплакаў горка.

Мц 27

¹ А калі настала раніца, усе першасвятары і старшыні народу мелі

нараду адносна Ісуса, каб забіць Яго.

² І, зъвязаўшы Яго, павялі і выдалі Яго Понтыю Пілату, ваяводзе.

³ Тады Юда, які выдаў Яго, убачыўшы, што Ён асуджаны, пакаяўшыся, зъвярнуў трывцаць срэбнікаў першасьвятарам і старшыням,

⁴ кажучы: «Саграшыў я, выдаўшы кроў бязвінную». Яны ж сказалі яму: «Што нам да гэтага? Глядзі сам».

⁵ І, кінуўшы срэбра ў бажніцы, ён выйшаў і, адыйшоўшы, павесіўся.

⁶ А першасьвятары, узяўшы срэбра, сказалі: «Нельга кінуць яго ў скарбонку, бо яно — цана крыві».

⁷ Зрабіўшы ж нараду, яны купілі за яго поле ганчара, каб хаваць чужынцаў.

⁸ Дзеля гэтага завецца поле тое “полем крыві” аж да сёньня.

⁹ Тады споўнілася сказанае праз Ярэмію прарока, які кажа: «І ўзялі трывцаць срэбнікаў, цану Ацэненага, Якога ацанілі сыны Ізраіля,

¹⁰ і далі іх за поле ганчара, як загадаў мне Госпад».

¹¹ А Ісус стаў перад ваяводам; і спытаўся ў Яго ваявода, кажучы: «Ты — Валадар Юдэйскі?» Ісус жа сказаў яму: «Ты кажаш».

¹² І, калі абвінавачвалі Яго першасьвятары і старшыні, Ён нічога не адказваў.

¹³ Тады кажа Яму Пілат: «Ня чуеш, колькі съведчаць супраць Цябе?»

¹⁴ І не адказаў яму ніводнага слова, так што ваявода надта дзівіўся.

¹⁵ А на съвята ваявода меў звычай вызываць натоўпу аднаго вязњя, якога яны хочуць.

¹⁶ Мелі ж тады знакамітага вязњя, называнага Барабба.

¹⁷ Дык калі яны сабраліся, сказаў ім Пілат: «Каго хочаце, каб я вызваліў вам: Бараббу ці Ісуса, называнага Хрыстом?»

¹⁸ Бо ведаў, што праз зайздрасьць выдалі Яго.

¹⁹ Калі ён сядзеў на судовым пасадзе, жонка ягоная паслала да яго, кажучы: «Няма чаго [рабіць] табе і Праведніку Гэтаму, бо я шмат перацярпела сёньня ў-ва съне дзеля Яго».

²⁰ Але першасьвятары і старшыні пераканалі натоўп, каб прасілі Бараббу, а Ісуса загубілі.

²¹ Адказваючы, ваявода сказаў ім: «Каго хочаце з гэтых двух, каб я вызваліў вам?» Яны ж сказалі: «Бараббу».

²² Кажа ім Пілат: «Што тады я ўчыню Ісусу, называнаму Хрыстом?» Кажуць яму ўсе: «Няхай будзе ўкрыжаваны!»

²³ А ваявода сказаў: «Дык якое зло ўчыніў Ён?» А яны яшчэ мацней закрычалі, кажучы: «Няхай будзе ўкрыжаваны!»

²⁴ Пілат, бачачы, што няма ніякай рады, але замяшаныне стаецца яшчэ большае, узяўшы ваду, памыў руکі перад натоўпам, кажучы: «Бязвінны я ў крыві Праведніка Гэтага. Вы глядзіце».

25 І, адказваючы, увесь народ сказаў: «Кроў Ягоная на нас і на дзецах наших!»

26 Тады ён вызваліў ім Бараббу, а Ісуса, убічаваўшы, выдаў, каб быў укрыжаваны.

27 Тады жаўнеры ваяводы, узяўшы Ісуса ў прэторыю, сабралі на Яго ўсю кагорту.

28 І, зьняўшы з Яго [ўсё], усклалі на Яго плашч пунсовы,

29 і, сплёўшы вянок з церня, усклалі на галаву Ягоную, і [далі] трысыціну ў правую руку Ягоную, і, кленчучы перад Ім, зъдзекваліся з Яго, кажучы: «Радуйся, Валадару Юдэйскі!»

30 І тыя, што плявалі на Яго, узялі трысыціну, і білі па галаве Ягонай.

31 І, калі назъдзекваліся з Яго, зьнялі з Яго плашч, і апранулі Яго ў адзеньне Ягонае, і павялі Яго на ўкрыжаваньне.

32 А выходзячы, яны знайшлі чалавека Кірэнэйца, на імя Сымон; яго прымусілі несьці крыж Ягоны.

33 І прыйшлі на месца, называнае Галгофа, што азначае Месца Чэрапа.

34 Яны далі Яму піць воцат, зъмяшаны з жоўцю; і, пакаштаваўшы, ён не захацеў піць.

35 А тыя, што ўкрыжавалі Яго, падзялілі адзеньне Ягонае, кідаючы жэрабя, каб споўнілася сказанае праз прарока: «Падзялілі адзеньне маё між сабою і пра віратку маю кідалі жэрабя».

36 І, пасеўшы, пільнавалі Яго там.

37 І зъміясцілі над галавою Яго надпіс пра віну Ягоную: «Гэта Ісус, Валадар Юдэйскі».

38 Тады былі ўкрыжаваныя з Ім разам два разбойнікі: адзін — праваруч, а другі — леваруч.

39 А тыя, што праходзілі міма, блузьнілі на Яго, ківаючы галовамі сваімі

40 і кажучы: «Ты, Які руйнуеш бажніцу і ў тры дні адбудоўваеш, збаў Сябе Самога! Калі Ты — Сын Божы, зыйдзі з крыжа!»

41 Таксама і першасвятары з кніжнікамі і старшынямі, зъдзекуючыся, казалі:

42 «Іншых збаўляй, а Сябе ня можа збавіць! Калі ён — Валадар Ізраіля, няхай зыйдзе цяпер з крыжа, і мы паверым Яму.

43 Спадзіваўся на Бога, няхай ён цяпер выбавіць Яго, калі хоча Яго. Бо ён казаў: «Я — Сын Божы»».

44 Да таго і разбойнікі, укрыжаваныя разам з Ім, зъневажалі Яго.

45 А ад шостае гадзіны цемра сталася па ўсёй зямлі да гадзіны дзявятыя.

46 Каля ж дзявятыя гадзіны загаласіў Ісус моцным голасам: «Элі! Элі! Лама сабахтані?», што значыць: «Божа Мой! Божа Мой! Чаму Ты Мяне пакінуў?»

47 А некаторыя з тых, што там стаялі, пачуўшы, казалі: «Ён Ільлю кліча».

48 І адразу адзін з іх, пабегшы, і ўзяўшы губку, і напоўніўшы яе воцатам, і ўсклаўшы на трысціну, даваў Яму піць.

49 А іншыя казалі: «Пакінь, паглядзім, ці прыйдзе Ільля збавіць Яго».

50 А Ісус, зноў усклікнуўшы моцным голасам, аддаў духа.

51 І вось, заслона ў бажніцы была разъдзёртая надвое ад верху да нізу; і зямля затрэслася; і скалы разъдзерліся.

52 І магілы адчыніліся; і шмат целаў памёршых сьвятых паўсталі,

53 і, выйшаўшы з магілаў, пасъля ўваскрасеньня Ягонага ўвайшлі ѿ съвяты горад і зъявіліся многім.

54 Сотнік жа і тыя, што з ім пільнавалі Ісуса, убачыўшы землятрус і тое, што сталася, страхам напалохаліся, кажучы: «Праўда, Ён — Сын Божы».

55 Было там шмат жанчынаў, што глядзелі здалёк, якія ішлі за Ісусам з Галілеі, паслугуючы Яму.

56 Між імі былі Марыя Магдалена, і Марыя, маці Якуба і Ёсіі, і маці сыноў Заўдыя.

57 А калі настай вечар, прыйшоў багаты чалавек з Арыматэі, на імя Язэп, які таксама быў вучнем Ісуса.

58 Ён, падыйшоўшы да Пілата, прасіў цела Ісуса. Тады Пілат загадаў аддаць цела.

59 І, узяўшы цела, Язэп абкруціў Яго чыстай палатнінаю

60 і палажыў Яго ў сваёй новай магіле, якую ён высек у скале; і, прываліўшы вялікі камень да уваходу ѿ магілу, адыйшоў.

61 Былі ж там Марыя Магдалена і другая Марыя, якія сядзелі насупраць магілы.

62 А на наступны дзень, які пасъля дня прыгатаванья, сабраліся першасвятыя і фарысэі ѿ Пілата,

63 кажучы: «Пане! Мы ўзгадалі, што падманшчык той, як быў яшчэ жывы, казаў: “Праз тры дні ўваскрэсну”.

64 Дык загадай вартаваць магілу да трэцяга дня, каб не прыйшлі вучні Ягоныя ўначы, і ня ўкроі Яго, і не сказалі народу: “Ён уваскрэс з мёртвых”. И будзе апошні падман горшы за першы”.

65 Пілат жа прамовіў да іх: «Маеце варту; ідзіце, вартуйце, як ведаеце».

66 Яны ж, пайшоўшы, вартавалі магілу з вартаю, запячатаўшы камень.

Мц 28

¹ Пасъля суботы, пры надыходзе першага дня пасъля суботы, прыйшла Марыя Магдалена і другая Марыя паглядзець магілу.

² І вось, стаўся вялікі землятрус; бо анёл Господа, зыйшоўшы з неба, падыйшоўшы, адваліў камень ад уваходу ѿ магілу і сеў на ім.

³ А выгляд ягоны быў, як бліскавіца, і адзенъне ягонае белае, як сънег.

⁴ И ад страху перад ім затрэсліся вартаўнікі і сталіся як мёртвыя.

5 А анёл, адказваючы, сказаў жанчынам: «Ня бойцеся! Бо ведаю, што вы шукаеце Ісуса ўкрыжаванага.

6 Яго няма тут, бо Ён уваскрос, як казаў. Хадзіце, паглядзіце месца, дзе ляжаў Госпад.

7 І, хутка пайшоўшы, скажыце вучням Ягоным, што Ён уваскрос з мёртвых, і вось, ідзе перад вамі ў Галілею; там Яго ўбачыце. Вось, я сказаў вам».

8 І, выйшаўшы хутка з магілы, яны са страхам і радасцю вялікай пабеглі паведаміць вучням Ягоным.

9 Калі ж яны ішлі паведаміць вучням Ягоным, вось, Ісус сустрэў іх, кажучы: «Радуйцеся!» І яны, падыйшоўшы, абнялі ногі Ягоныя, і пакланіліся Яму.

10 Тады кажа ім Ісус: «Ня бойцеся! Ідзіце, паведаміце братам Маім, каб ішлі ў Галілею; і там яны ўгледзяць Мяне».

11 Калі ж яны ішлі, вось, некаторыя з вартаўнікоў, пайшоўшы ў горад, паведамілі першасъятарам усё, што сталася.

12 І тыя, сабраўшыся са старшынямі і зрабіўшы нараду, далі даволі грошу ў жаўнерам,

13 кажучы: «Скажыце, што вучні Ягоныя, прыйшоўшы ўначы, украплі Яго, калі вы спалі.

14 І, калі пачуе пра гэта ваявода, мы пераканаем яго, і вам учынім, каб ня мелі клопату».

15 Яны ж, узяўшы гроши, зрабілі, як іх навучылі. І пашырылася слова гэтае між Юдэямі аж да сёньня.

16 А адзінаццаць вучняў пайшлі ў Галілею на гару, куды вызначаў ім Ісус.

17 І, убачыўшы Яго, пакланіліся Яму; а некаторыя сумняваліся.

18 І, падыйшоўшы, Ісус сказаў ім, кажучы: «Дадзена Мне ўся ўлада ў небе і на зямлі.

19 Дык ідзіце, вучыце ўсе народы, хрысьцячы іх у імя Айца, і Сына, і Свяятога Духа,

20 навучаючы іх захоўваць усё, што Я загадаў вам. І вось, Я з вамі ў-ва ўсе дні да сканчэння веку». Амэн.

ЭВАНГЕЛЬЛЕ ПАВОДЛЕ МАРКА

¹ Пачатак Эвангельля Ісуса Хрыста, Сына Божага.

² Як напісана ў Прарокаў: «Вось Я пасылаю анёла Майго перад абліччам Тваім, які пракладзе шлях Твой перад Табою.

³ Голос таго, хто кліча ў пустыні: Падрыхтуйце шлях Госпаду, простымі рабіце съцежкі Яго».

⁴ Зъявіўся Ян, хрысьцячы ў пустыні і абвяшчаючы хрышчэнъне навяртанъня дзеля адпушчэнъня грахоў.

⁵ I выходзіла да яго ўся краіна Юдэйская і ўсе Ерусалімцы, і ўсе былі ім хрышчаны ў рацэ Ярдан, вызнаючы грахі свае.

⁶ I быў Ян апрануты ў вярблюдавы волас, і скураны пояс на паясьніцы яго, і еў ён саранчу і дзікі мёд.

⁷ I абвяшчаў ён, кажучы: «Ідзе за мной Дужэйшы за мяне, Якому я ня варты, нахілўшыся, разъвязаць рамень сандалаў Ягоных.

⁸ Я хрышчу вас вадой, а Ён будзе хрысьціць вас Духам Святым».

⁹ I сталася ў тыя дні, прыйшоў Ісус з Назарэту Галілейскага і быў ахрышчаны Янам у Ярдане.

¹⁰ I адразу, як выходзіў з вады, убачыў адкрытае неба і Духа, як голуба, што зыходзіў на Яго.

¹¹ I голас быў з неба: «Ты — Сын Мой улюбёны, у Якім маю ўпадабанъне».

¹² I адразу Дух вядзе Яго ў пустыню.

¹³ I быў Ён там у пустыні сорак дзён, спакушваны шатанам; і быў між зъвяроў, і анёлы паслугавалі Яму.

¹⁴ А пасыль таго, як Ян быў выдадзены, прыйшоў Ісус у Галілею, абвяшчаючы Эвангельле Валадарства Божага

¹⁵ і кажучы, што споўніўся час і наблізілася Валадарства Божае: «Навярніцся і верце ў Эвангельле!»

¹⁶ I, праходзячы каля мора Галілейскага, убачыў Сымона і Андрэя, брата ягонага, што закідвалі [нерат] у мора, бо былі яны рыбаловамі.

¹⁷ I сказаў ім Ісус: «Ідзіце за Мною, і Я зраблю вас лаўцамі людзей».

¹⁸ I адразу, пакінуўшы сеткі свае, яны пайшлі за Iм.

¹⁹ I, адыйшоўшыся адтуль недалёка, убачыў Ён Якуба Заўдыявага і Яна, брата ягонага, як яны ў чаўне напраўлялі сеткі.

²⁰ I адразу паклікаў іх. I яны, пакінуўшы бацьку свайго Заўдыя ў чаўне з работнікамі, пайшлі за Iм.

²¹ I ўваходзяць у Капэрнаум. I адразу ў суботу, увайшоўшы ў синагогу, Ён навучаў.

²² I ўсе дзівіліся з вучэнъня Ягонага, бо Ён вучыў іх як той, хто мае ўладу, а не як кніжнікі.

²³ I быў у синагозе іхний чалавек, [апанаваны] духам нячыстым, і закрыгчай ён,

24 кажучы: «Пакінъ! Што нам і Табе, Ісус Назарэец? Ты прыйшоў загубіць нас? Ведаю Цябе, хто Ты, Святы Божы!»

25 Але прыгразіў яму Ісус, кажучы: «Замаўчы і выйдзі з яго!»

26 І нячысты дух, тузануўшы яго і загаласіўшы моцным голасам, выйшаў з яго.

27 І аслупняелі ўсе, таму пыталіся адзін аднаго, кажучы: «Што гэта? Што гэта за новае вучэнье, што з уладаю загадвае нячыстым духам, і яны слухаюцца Яго?»

28 І адразу пайшла чутка пра Яго паўсюль у-ва ўсёй ваколіцы Галілейскай.

29 І, адразу выйшаўшы з сынагогі, прыйшлі яны ў дом Сымона і Андрэя разам з Якубам і Янам.

30 Цешча ж Сымона ляжала ў гарачцы, і адразу кажуць Яму пра яе.

31 І, падышоўшы, ён падняў яе, узяўшы за руку, і адразу пакінула яе гарачка, і яна паслугавала ім.

32 А калі настаў вечар, як сонца зайшло, прыносілі да Яго ўсіх хворых і апанаваных дэмманамі;

33 і ўвесь горад сабраўся перад дзьвярыма.

34 І ён аздаравіў многіх хворых на розныя хваробы, і многіх дэмманаў выгнаў, і не дазваляў дэмманам гаварыць, што яны ведаюць, што ён — Хрыстос.

35 І раніцай, на самым досьвітку ўстаўшы, выйшаў, і пайшоў у пустыннае месца, і там маліўся.

36 І пайшлі за Ім Сымон і тыя, што з ім [былі],

37 і, знайшоўшы Яго, кажуць Яму: «Усе шукаюць Цябе».

38 А ён кажа ім: «Хадзем у бліжэйшыя паселішчы, каб і там Я авбяшчай, бо Я дзеля гэтага прыйшоў».

39 І ён авбяшчай у сынагогах іхніх па ўсёй Галілеі і выганяў дэмманаў.

40 І прыходзіць да Яго пракажоны, просячы Яго і падаючы перад Ім на калені, і кажучы Яму: «Калі хочаш, можаш мяне ачысьціць».

41 Дык Ісус, зылітаваўшыся, працягнуў руку і дакрануўся да яго, і кажа яму: «Хачу, будзь ачышчаны».

42 І калі сказаў, адразу зыйшла з яго праказа і стаў ачышчаны.

43 І, грозна глянуўшы на яго, адразу выправіў яго,

44 і сказаў яму: «Глядзі, нікому нічога не кажы, але ідзі, пакажыся святару і прынясі за ачышчэнне сваё тое, што загадаў Майсей, дзеля съведчанья ім».

45 Але ён, выйшаўшы, пачаў шмат авбяшчаць і шырыць кругом гэта слова, што [Ісус] ужо ня мог адкрыта ўвайсьці ў горад, але быў вонкі, у мясцінах пустынных. І прыходзілі да Яго адусюль.

Мк 2

¹І праз [некалькі] дзён ён зноў увайшоў у Капэрнаум, і пачулі, што ён у доме.

2 I адразу сабралася мноства, што нават пры дзъвярах не маглі зъмсясьціца, і Ён гаварыў ім слова.

3 I прыходзяць да Яго са спараліжаваным, якога несылі чацьвёра.

4 I, ня здолеўши прайсці да Яго дзеля натоўпу, раскрылі дах там, дзе Ён быў, і, зрабіўши дзіру, спусьцілі ложак, на якім ляжаў спараліжаваны.

5 I Ісус, убачыўши веру іхнюю, кажа спараліжаванаму: «Дзіця, адпускаюцца грахі твае».

6 Былі ж там некаторыя кніжнікі, якія сядзелі і разважалі ў сэрцах сваіх:

7 «Што гэта Ён кажа блюзынерства? Хто можа адпускаць грахі, калі ня Сам Бог?»

8 А Ісус, адразу пазнаўши духам Сваім, што яны гэтак думаюць, кажа ім: «Што вы гэтак разважаеце ў сэрцах ваших?»

9 Што лягчэй, сказаць спараліжаванаму: «Адпускаюцца твае грахі», ці сказаць: «Устань, вазьмі ложак твой і хадзі?»

10 Але, каб вы ведалі, што Сын Чалавечы мае ўладу на зямлі адпускаць грахі», — кажа спараліжаванаму:

11 «Табе кажу: «Устань, вазьмі ложак твой і ідзі ў дом твой»».

12 I той адразу ўстаў і, узяўши ложак, выйшаў перад усімі, так што ўсе дзівіліся і славілі Бога, кажучы: «Мы такога ніколі ня бачылі».

13 I зноў выйшаў [Ісус] да мора, і ўвесь натоўп пайшоў да Яго, і Ён навучаў іх.

14 I, праходзячы, убачыў Ён Левія Алфеявага, які сядзеў на мытні, і кажа яму: «Ідзі за Мною!» I той, устаўши, пайшоў за Ім.

15 I сталася, калі Ён узълягаў у доме Ягоным, узълягала разам з Ісусам і вучнямі Ягонымі шмат мытнікаў і грэшнікаў, бо было многа іх, і яны ішлі за Ім.

16 A кніжнікі і фарысэі, бачачы, што [Ісус] есьць з мытнікамі і грэшнікамі, казалі вучням Ягоным: «Чаму Ён есьць і п'е з мытнікамі і грэшнікамі?»

17 I, пачуўши гэта, Ісус кажа ім: «Не здаровыя патрабуюць лекара, але хворыя. Я прыйшоў клікаць ня праведнікаў, але грэшнікаў да навяртання».

18 I посыцілі вучні Янавы і фарысэйскія. Дык прыходзяць і кажуць Яму: «Чаму вучні Янавы і фарысэйскія посыцаць, а Твае вучні ня посыцаць?»

19 I сказаў ім Ісус: «Ці ж могуць посыціцы сыны вясельля, калі малады з імі? Пакуль маюць жаніха ў сябе, ня могуць посыціцы.

20 A надыйдуць дні, калі жаніха забяруць ад іх, і тады будуць посыціцы у тыя дні.

21 Ніхто не прышывае латкі з новай тканіны да старога адзенінья, бо новая латка разъдзярэ старое, і дзіра зробіцца большая.

22 I ніхто не ўлівае новага віна ў старыя мяхі, бо новае віно прарве мяхі, і віно выцячэ, і мяхі прападуць; але новае віно трэба ўліваць у новыя мяхі».

23 І сталася Яму ў суботу праходзіць праз палеткі, і вучні Ягоныя пачалі дарогаю зрываць каласы.

24 І фарысэі гаварылі Яму: «Глядзі, чаму яны робяць у суботу, што ня сълед!»

25 А Ён сказаў ім: «Ці ж вы не чыталі, што зрабіў Давід, калі быў у патрэбі галодны сам і тыя, што з ім?»

26 Як увайшоў ён у Дом Божы ў [дні] Абіятара першас্বятара і еў хлябы пакладныя, якія нельга яму было есьці, а толькі съвятарам, і даў таксама тым, што з ім былі?»

27 І казаў ім: «Субота для чалавека, а не чалавек для суботы.

28 Таму Сын Чалавечы ёсьць Гаспадар і суботы».

Мк 3

1 І зноў увайшоў у сынагогу. І быў там чалавек, які меў сухую руку.

2 І сачылі за Ім, ці не аздаровіць яго ў суботу, каб абвінаваціць Яго.

3 І Ён кажа сухарукаму чалавеку: «Стань на сярэдзіне!»

4 І кажа ім: «Ці належыць у суботу рабіць добрае, ці рабіць благое? Душу выратаваць ці загубіць?» Але яны маўчалі.

5 І, глянуўшы на іх з гневам, смуткуючы дзеля скамяненія сэрца іхняга, кажа чалавеку гэтаму: «Выцягні руку тваю!» І ён выцягнуў, і зрабілася рука яго здаровая, як і другая.

6 Фарысэі ж, выйшаўшы, зрабілі адразу нараду з ірадыянамі супраць Яго, каб Яго загубіць.

7 І Ісус разам з вучнямі Сваімі адыйшоў да мора, і вялікае мнóstva пайшло за Ім з Галілеі, і з Юдэі,

8 і з Ерусаліму, і з Ідумеі, і з-за Ярдану, і з ваколіцаў Тыру і Сідону, вялікае мнóstva, пачуўшы, што Ён рабіў, прыйшло да Яго.

9 І сказаў вучням Сваім, каб быў падрыхтаваны для Яго човен дзеля натоўпу, каб ня ціснулі Яго.

10 Бо многіх Ён аздараўіў, таму пхаліся да Яго ўсе, што мелі немачы, каб дакрануцца да Яго.

11 І духі нячыстыя, калі бачылі Яго, падалі перад Ім і крычалі, кажучы: «Ты — Сын Божы!»

12 Але Ён строга забараняў ім, каб не выяўлялі Яго.

13 І ўзыходзіць на гару, і кліча тых, якіх Сам хацеў, і прыйшлі да Яго.

14 І вызначыў Дванаццаць, каб былі з Ім і каб пасылаць іх абавяшчаць,

15 і каб мелі ўладу аздараўляць хваробы і выганяць дэманаў:

16 Сымона, і даў яму імя Пётар,

17 і Якуба Заўдыялага, і Яна, брата Якуба, і даў ім імя Боанэргес, што значыць “Сыны грому”,

18 і Андрэя, і Філіпа, і Барталамея, і Мацьвея, і Тамаша, і Якуба Алфеялага, і Тадэвуша, і Сымона Кананіта,

19 і Юду Іскарыёта, які выдаў Яго.

20 І прыходзяць у дом; і зноў зыходзіцца натоўп, так што не маглі яны нават хлеба паесыці.

21 І, пачуўшы [гэта], сваякі Ягоныя пайшлі ўзяць Яго, бо казалі, што Ён зъдзівачэў.

22 А кніжнікі, што прыйшлі з Ерусаліму, гаварылі, што мае Бэльзэбула і што моцай князя дэманаў выганяе дэманаў.

23 І, паклікаўшы іх, гаварыў да іх [Ісус] у прыповесцях: «Як можа шатан выганяць шатана?

24 І калі валадарства разъдзеліцца ў сабе, ня можа ўтрымацца валадарства тое.

25 І калі дом разъдзеліцца ў сабе, ня можа ўтрымацца дом той.

26 І калі шатан паўстаў на сябе самога і разъдзяліўся, ня можа ўтрымацца, але канец яму.

27 Ніхто, увайшоўшы ў дом асілка, ня можа захапіць маёмасць ягоную, калі перш ня звяяжа асілка, і тады абрацуе дом ягоны.

28 Сапраўды кажу вам, што будуць адпушчаны сынам чалавечым усе грахі і блюзынерсты, якімі б яны ні блюзынілі,

29 але хто будзе блюзыніць на Духа Святога, ня будзе яму адпушчана ў вякі, але падлягае асуджэнню вечнаму».

30 Бо яны гаварылі: «Мае духа нячыстага».

31 І прыходзяць браты Ягоныя і маці Ягоная, і, стоячы вонкі, паслалі да Яго клікаць Яго.

32 І сядзеў кругом Яго натоўп, і сказалі Яму: «Вось, маці Твае і браты Твае вонкі, яны шукаюць Цябе».

33 І, адказваючы ім, гаворыць: «Хто маці Мая і браты Мае?»

34 І, аглядзеўшы наўкола тых, што каля Яго сядзелі, кажа: «Вось маці Мая і браты Мае!

35 Бо хто выконвае волю Божую, той Мне брат, і сястра, і маці».

Мк 4

1 І зноў Ён пачаў навучаць каля мора; і сабраўся да Яго вялізарны натоўп, так што Ён, увайшоўшы ў човен, сядзеў у моры, а ўвесь натоўп быў на беразе каля мора.

2 І навучаў іх шмат у прыповесцях, і гаварыў ім у вучэньні Сваім:

3 «Слухайце. Вось выйшаў сейбіт сеяць.

4 І сталася, калі сеяў, адно [зерне] ўпала пры дарозе; і наляцелі птушкі нябесныя і падзяйблі яго.

5 Іншае ўпала на камяністae месца, дзе не было шмат зямлі, і адразу ўзышло, бо зямля была неглыбокая;

6 а калі ўзышло сонца, звяяла, і, як ня мела кораня, высаxла.

7 А іншае ўпала ў церні, і вырасълі церні, і заглушылі яго, і не дало плоду.

8 А іншае ўпала ў добрую зямлю і дало плод, які ўзышоў і вырас, і ўрадзіла адно — трыццаць, адно — шэсцьдзесят, і адно — сто».

9 І сказаў ім: «Хто мае вуши, каб слухаць, няхай слухае».

10 Калі ж Ён застаўся Сам, тыя, што з Ім былі, разам з Дванаццацьцю спыталіся ў Яго аднона прыповесьці.

11 І сказаў Ён ім: «Вам дадзена разумець таямніцу Валадарства Божага; а тым, якія вонкі, усё стаецца ў прыповесьцях,

12 каб гледзячы глядзелі, і ня бачылі, і каб слухаючы слухалі, і не разумелі, каб не навярнуліся і не былі ім адпушчаны грахі».

13 І кажа ім: «Не разумееце гэтай прыповесьці? А як жа ўсе прыповесьці зразумееце?

14 Сейбіт слова сее.

15 Вось тыя, што пры дарозе, дзе сеецца слова, калі пачуюць яго, адразу прыходзіць шатан і забірае слова, пасянае ў сэрцах іхніх.

16 Таксама і тыя, што на камяністым месцы пасяяны, пачуўшы слова, адразу з радасцю прыймаюць яго,

17 але ня маюць у сабе кораня, таму нетрывалыя; калі надыйдзе прыгнёт ці перасьльед дзеля слова, адразу ж горшацца.

18 А тыя, што ў цернях пасяяныя, чуюць слова,

19 але клопаты веку гэтага і ашуканства багацьця ды іншыя пажаданьні, уваходзячы, заглушаюць слова, і яно стаецца бясплодным.

20 А тыя, што пасяяныя ў добрую зямлю, гэта тыя, што чуюць слова, і прыймаюць, і прыносяць плод: адзін — трывалаць, іншы — шэсцьцьдзясят, а іншы — сто».

21 І сказаў ім: «Ці на тое прыносіцца сьвечка, каб паставіць яе пад пасудзіну або пад ложак? Ці не на тое, каб была паставлена на сьвечніку?

22 Бо няма нічога тайнага, каб не выявілася, і няма нічога скаванага, каб не сталася яўным.

23 Калі хто мае вуши, каб слухаць, няхай слухае».

24 І сказаў ім: «Глядзіце, што слухаеце! Якою меркаю мерыце, такою вам будзе адмерана і будзе дададзена вам, якія слухаеце.

25 Бо хто мае, таму будзе дадзена, а хто ня мае, дык і тое, што мае, будзе забрана ў яго».

26 І сказаў: «Гэтак ёсьць Валадарства Божае, як быццам чалавек кідае насенне ў зямлю.

27 І ці ён сьпіць, ці ўстае ноччу і днём, а насенне ўзыходзіць і расыце, і ён ня ведае, як.

28 Бо зямля сама сабою родзіць спачатку рунь, потым колас, потым поўнае зерне ў коласе.

29 Калі ж плод сасыпее, адразу пасылае серп, бо надыйшло жніво».

30 І сказаў: «Да чаго падобнае Валадарства Божае? Або ў якой прыповесьці выявім яго?

31 Як гарчычнае зерне, якое, калі сеецца ў зямлю, ёсьць меншым за ўсе насенны на зямлі;

32 а калі пасяянае, узыходзіць і робіцца большым за ўсе расыліны, і пускае галіны вялікія, так што птушкі нябесныя могуць хавацца ў ценю яго».

33 I многімі падобнымі прыповесцямі гаварыў ім слова, колькі маглі яны слухаць,

34 і без прыповесці не гаварыў ім, а вучням асобна тлумачыў усё.

35 I ў той самы дзень, калі надыйшоў вечар, кажа ім: «Пераплынем на другі бок».

36 I яны, пакінуўшы натоўп, бяруць Яго, бо Ён быў у чаўне, і іншыя чаўны былі з Ім.

37 I сталася вялікая бура, і хвалі білі ў човен, так што ён ужо напаўняўся [вадою].

38 A Ён спаў на карне на падушцы. I будзяць Яго, і кажуць Яму: «Настаўнік! Ці ж Цябе ня рупіць, што мы гінем?»

39 I Ён, падняўшыся, забараніў ветру і сказаў мору: «Замаўчы, суцішся!» I съціх вецер, і сталася вялікая ціша.

40 I кажа ім: «Чаму вы так палахлівыя? Ці ж ня маеце веры?»

41 I яны спалохаліся страхам вялікім, і гаварылі адзін аднаму: «Хто ж Ён, што вецер і мора слухающа Яго?»

Мк 5

1 I прыйшлі на другі бок мора ў край Гадарэнскі.

2 I калі выйшаў Ён з чаўна, адразу пераняў Яго чалавек з магілаў, [апанаваны] нячыстым духам,

3 які меў жытло ў магілах, і ніхто ня мог яго звязаць ланцугамі.

4 Bo шмат разоў звязвалі яго кайданамі і ланцугамі, і ён рваў ланцугі і разъбіваў кайданы, і ніхто ня мог утаймаваць яго.

5 I ён заўсёды днём і ноччу ў магілах і ў гарах крычаў і біў сябе камяніямі.

6 I, здалёк убачыўшы Ісуса, прыбег, і пакланіўся Яму,

7 i, закрычаўшы моцным голасам, сказаў: «Што мне і Табе, Ісус, Сын Бога Найвышэйшага? Заклінаю Цябе Богам, ня мучай мяне».

8 Bo [Ісус] сказаў яму: «Выйдзі, духу нячысты, з гэтага чалавека».

9 I спытаўся ў яго: «Якое імя тваё?» A ён адказаў, кажучы: «Маё імя — легіён, бо нас многа».

10 I вельмі прасіў Яго, каб не выганяў іх прэч з гэтага краю.

11 A там каля гары пасьвіўся вялікі гурт съвіньняў.

12 I прасілі Яго ўсе дэманы, кажучы: «Пашлі нас у съвіньняў, каб мы ў іх увайшлі».

13 I Ісус адразу дазволіў ім. I, выйшаўшы, духі нячыстыя ўвайшлі ў съвіньняў, і рынуўся гурт са стромы ў мора, а было іх каля дзьвюх тысячаў, і патанулі ў моры.

14 A тыя, што пасьвілі съвіньняў, уцяклі і авбясьцілі ў горадзе і вёсках, і [людзі] выйшлі паглядзець, што сталася.

15 I прыходзяць да Ісуса, і бачаць, што апанаваны дэманамі, у якім быў легіён, сядзіць адзеты і пры здаровым розуме, і спалохаліся.

16 I тыя, што бачылі, расказалі ім, што сталася з апанаваным дэманам, і пра съвіньняў.

17 I пачалі прасіць Яго, каб адыйшоў ад межаў іхніх.

18 І калі Ён увайшоў у човен, той, што быў апанаваны дэманам, прасіў Яго, каб быць з Ім.

19 Icус жа не дазволіў яму, але гаворыць: «Ідзі ў дом твой да сваіх, і раскажы ім, што Госпад учыніў табе і зылітаваўся над табою».

20 І ён пайшоў, і пачаў абвяшчаць у Дэканалі, што учыніў яму Icус, і ўсе дзівіліся.

21 І калі Icус зноў пераправіўся ў чаўне на другі бок, зыйшлося да Яго мноства людзей, і Ён быў каля мора.

22 І вось прыходзіць адзін з начальнікаў сынагогі, на імя Яір, і, убачыўши Яго, падае да ног Ягоных,

23 і вельмі просіць Яго, кажучы: «Дачка мая канае, прыйдзі, ускладзі рукі на яе, каб была выратаваная і жыла».

24 І Ён пайшоў з ім. І ішоў за Ім вялізарны натоўп, і ціснулі Яго.

25 І нейкая жанчына, якая [была] хворая на цячэнъне крыві дванаццаць гадоў,

26 і шмат нацярпелася ад шматлікіх лекараў, і выдатковала ўсё, што мела, і не атрымала анікай карысці, але яшчэ горш пачувалася,

27 пачуўши пра Icуса, падыйшла ў натоўпе ззаду і дакранулася да шаты Ягонае,

28 бо казала: «Калі толькі дакрануся шаты Ягонае, буду выратаваная».

29 І адразу высахла ў яе крывацечка, і яна адчула ў целе, што паздаравела ад немачы.

30 І адразу Icус, адчуўши ў Сабе, што моц выйшла з Яго, павярнуўся да натоўпу і сказаў: «Хто дакрануўся шаты Маёй?»

31 І сказаў Яму вучні Ягоныя: «Бачыш натоўп, які цісьне Цябе, і кажаш: «Хто дакрануўся да Мяне?»»

32 Але Ён паглядзеў кругом, каб убачыць тую, што зрабіла гэта.

33 А жанчына, спалохаўшыся і дрыжучы, ведаючы, што з ёю сталася, падыйшла і ўпала перад Ім, і сказала Яму ўсю прауду.

34 Ён жа сказаў ёй: «Дачка! Вера твая збавіла цябе. Ідзі ў супакоі і будзь здаровая ад немачы тваёй».

35 Яшчэ Ён гаварыў, прыходзіць ад начальніка сынагогі людзі і кажуць: «Дачка твая памерла, нашто яшчэ турбуеш Настаўніка?»

36 Icус жа, пачуўши сказаныя слова, кажа да начальніка сынагогі: «Ня бойся, толькі вер».

37 І не дазволіў нікому ісьці за Ім, акрамя Пятра, Якуба і Яна, брата Якуба.

38 І прыходзіць у дом начальніка сынагогі, і бачыць замяшаныне, плач і лямант вялікі.

39 І, увайшоўши, гаворыць ім: «Чаму вы ўзрушаныя і плачаце? Дзіцятка не памерла, але съпіць».

40 І съмяяліся з Яго. Icус жа, адправіўши ўсіх, бярэ бацьку і маці дзіцяці ды тых, што з Ім былі, і ўваходзіць туды, дзе ляжала дзіцятка.

41 І, узяўшы руку дзіцяці, гаворыць ёй: «Таліта кумі», што значыць: «Дзяўчынка, табе кажу, устань!»

42 І адразу ўстала дзяўчынка, і хадзіла, а мела яна дванаццаць гадоў. І [үсе] дзівіліся з захапленнем вялікім.

43 І перасыцерагаў іх, каб ніхто пра гэта ня ведаў, і сказаў, каб далі ёй есьці.

Мк 6

1 І выйшаў адтуль, і прыйшоў у бацькаўшчыну Сваю, і вучні Ягоныя ідуць за Ім.

2 І калі сталася субота, пачаў вучыць у синагозе. І многія, слухаючы, дзівіліся і казалі: «Адкуль у Яго гэтае? І што за мудрасць дадзеная Яму, што нават цуды гэткія стаюцца праз рукі Яго?

3 Ці ж гэта не цясьляр, сын Марыі, брат Якуба, Ёсіі, Юды і Сымона? Ці ж ня сёстры Ягоныя тут сярод нас?» І горшыліся праз Яго.

4 А Ісус сказаў ім: «Няма прарока без пашаны, хіба толькі ў бацькаўшчыне сваёй і сярод сваякоў сваіх, і ў доме сваім».

5 І ня мог там учыніць ніводнага цуду, толькі некалькіх нямоглых, усклаўшы рукі на іх, аздаравіў.

6 І зьдзіўляўся з недаверства іхняга. І абыходзіў навакольныя мястэчкі, навучаючы.

7 І паклікаў Дванаццаць, і пачаў пасылаць іх па двое, і даў ім уладу над нячыстымі духамі.

8 І загадаў ім, каб ня бралі нічога ў дарогу, акрамя аднаго кія: ані торбы, ані хлеба, ані медзі ў поясе,

9 але ў сандалы абувацца і не апранацца ў дзъве вопраткі.

10 І сказаў ім: «Дзе толькі ўвойдзеце ў дом, там заставайцесь, пакуль ня пойдзеце адтуль.

11 І калі хто ня прыйме вас і ня будзе вас слухаць, выходзячы адтуль, абтрасіце пыл з вашых ног на съведчанье ім. Сапраўды кажу вам, лягчэй будзе Садому і Гаморы ў дзень суду, чым гораду гэтаму».

12 І яны, пайшоўшы, абвяшчалі, каб навярталіся,

13 і мноства дэманаў выганялі, і многіх нямоглых мазалі алеем і аздараўлялі.

14 І пачаў валадар Ірад [пра Яго], бо імя Ягонае сталася вядомым, і сказаў: «Гэта Ян Хрысьціцель уваскрас з мёртвых, і таму цуды дзеюцца праз Яго».

15 Іншыя казалі: «Гэта Ільля», а іншыя казалі: «Гэта прарок, або як адзін з прарокаў».

16 Пачуўшы гэта, Ірад сказаў: «Гэта Ян, якому я съцяў галаву. Ён уваскрас з мёртвых».

17 Бо Ірад сам паслаў і ўзяў Яна, і ўвязніў яго ў вязніцы дзеля Ірадыяды, жонкі Філіпа, брата свайго, якую ён узяў за жонку.

18 Бо Ян гаварыў Іраду: «Нельга табе мець жонку брата твайго».

19 А сама Ірадыяд злавала на [Яна] і хацела яго зьнішчыць, але не магла,

20 бо Ірад баяўся Яна, ведаючы, што ён чалавек праведны і святы, і съцярог яго, і шмат што рабіў, слухаючыся яго, і ахвотна яго слухаў.

21 I як надарыўся зручны дзень, калі Ірад з нагоды народзін сваіх справіў вячэрУ для магнатаў сваіх, тысячнікаў і начальнікаў Галілейскіх,

22 дачка Ірадыяды ўвайшла і танчыла, і спадабалася Іраду і тым, што з ім узълягалі. I сказаў валадар дзяўчыне: «Прасі ў мяне, што хочаш, і я дам табе».

23 I прысягнуў ёй: «Што папросіш у мяне, дам табе, хоць бы нават палову валадарства майго».

24 Яна, выйшаўши, спыталася ў маці сваёй: «Што мне прасіць?» Тая ж сказала: «Галаву Яна Хрысьціцеля».

25 I яна, адразу шпарка вярнуўшыся да валадара, прасіла, кажучы: «Хачу, каб неадкладна даў ты мне на місе галаву Яна Хрысьціцеля».

26 I валадар, хоць засмуткаваўши, але дзеля прысягі і тых, што узълягалі, не захацеў ёй адмовіць.

27 I адразу, паслаўши ката, валадар загадаў прынесці галаву яго.

28 Той, пайшоўши, съцяў яго ў вязніцы, і прынёс галаву ягоную на місе, і даў дзяўчыне, а дзяўчына дала яе маці сваёй.

29 I, пачуўши [пра гэта], вучні ягоныя прыйшлі і ўзялі цела ягонае, і палажылі яго ў магілу.

30 I сабраліся апосталы да Ісуса, і расказалі Яму ўсё, і што зрабілі, і чаго навучылі.

31 I Ён сказаў ім: «Ідзіце адны ў пустыннае месца, і супачынъце крыху». Бо многа было тых, што прыходзілі і адыходзілі, і нават паесьці ня мелі часу.

32 I паплылі ў пустыннае месца на чаўне адны.

33 I бачыўнатоўп, як яны адплывалі, і многія пазналі іх, і зьбегліся туды пешшу з усіх гарадоў, і апярэдзілі іх, і зыйшліся да Яго.

34 I, выйшаўши, Ісус убачыў вялікінатоўп, і зылітаваўся з іх, бо яны былі як авечкі, што ня маюць пастуха, і пачаў навучаць іх шмат.

35 I калі мінула шмат часу, вучні Ягоныя, прыйшоўши да Яго, кажуць: «Месца гэтае пустыннае, а гадзіна ўжо позняня.

36 Адпусьці іх, каб, пайшоўши ў навакольныя вёскі і мястэчкі, купілі сабе хлеба, бо яны ня маюць, што есьці».

37 Ён жа, адказваючы, сказаў ім: «Вы дайце ім есьці». I кажуць Яму: «Няўжо маем пайсьці і купіць за дзъвесціце дынараў хлеба, і даць ім есьці?»

38 Ён жа гаворыць ім: «Колькі маеце хлябоў? Ідзіце і паглядзіце!» Яны, даведаўшися, кажуць: «Пяць, і дзьве рыбы».

39 I загадаў ім пасадзіць усіх грамадамі на зялёной траве.

40 I паселі шэраг за шэрагам па сто і па пяцьдзесят.

41 І Ён, узяўшы пяць хлябоў і дзъве рыбы, глянуўшы ў неба, дабраславіў і паламаў хлябы, і даў вучням Сваім, каб яны раздалі ім; і дзъве рыбы разъдзяліў для ўсіх.

42 І елі ўсе, і наеліся.

43 І сабралі кавалкаў дванаццаць поўных кашоў, і рэшткі рыбы.

44 А тых, што елі хлябы, было каля пяці тысячаў мужчынаў.

45 І адразу змусіў вучняў Сваіх увайсыці ў човен і плысьці наперад на другі бок, у Бэтсаіду, паکуль Ён адпусьціць натоўп.

46 І, адпусьціўшы іх, пайшоў на гару маліцца.

47 І як надыйшоў вечар, човен быў на сярэдзіне мора, а Ён адзін на зямлі.

48 І ўбачыў іх, як мучыліся, плывучы, бо вецер быў супраціўны, і каля чацьвёртай варты ночы прыходзіць да іх, іducы па моры, і хацеў абмінуць іх.

49 Яны, убачыўшы Яго, як Ён ішоў па моры, думалі, што гэта здань, і закрычалі.

50 Бо ўсе бачылі Яго і ўстрывожыліся. І Ён адразу прамовіў да іх, і кажа ім: «Будзьце пэўныя, гэта Я, ня бойцеся!»

51 І ўвайшоў да іх у човен, і вецер съціх. І яны празьмерна здумеліся ў сабе, і зьдзіўляліся,

52 бо не зразумелі з хлябамі, бо сэрца іхняе было скамянелае.

53 І, пераплыўшы, прыйшлі ў зямлю Генэсарэт, і прысталі да берагу.

54 І калі яны выйшлі з чаўна, адразу пазналі Яго,

55 абеглі ўвесь той край, і пачалі на ложках прыносіць хворых туды, дзе, як чулі, быў Ён.

56 І, калі Ён уваходзіў у якое паселішча, або горад, або вёску, клалі нядужых на плошчах, і прасілі Яго, каб хоць крыса шаты Яго дакрануцца; і колькі іх дакранулася Яго, былі аздароўлены.

Мк 7

¹ І сабраліся да Яго фарысэі і некаторыя кніжнікі, што прыйшлі з Ерусаліму.

² І, убачыўшы некаторых з вучняў Ягоных, што елі хлеб нячыстымі, гэта значыць, нямытымі рукамі, вінавацілі іх.

³ Бо самі фарысэі і ўсе Юдэі не ядуць, не абмыўшы чыста рук, трymаючыся традыцыяў старэйших.

⁴ І паслья рынку, паکуль не абмыюцца, не ядуць; і ёсьць шмат іншага, чаго яны прытрымліваюцца: абмыванья келіхаў і конавак, мяdnіцаў і сталой.

⁵ Паслья пытаюцца ў Яго фарысэі і кніжнікі: «Чamu вучні Твае ня ходзяць паводле традыцыяў старэйших, але нячыстымі рукамі ядуць хлеб?»

⁶ Ён жа, адказваючы, сказаў ім: «Добра пра вас, крывадушнікаў, прарочыў Ісая, як напісаны: “Народ гэты губамі шануе Мяне, а сэрца іхняе трymаецца далёка ад Мяне.”

7 Але марна пакланяюцца Мне, навучаючы вучэньям і пастановам чалавечым”.

8 Бо вы, пакінушы прыказаньне Божае, трymaeцся традыцыі чалавечай, абмываньня конавак і келіхаў, і шмат іншага, да гэтага падобнага, чыніце».

9 I сказаў ім: «Ці добра, што вы адкідаецце прыказаньне Божае, каб захаваць традыцыю вашую?

10 Бо Майсей сказаў: “Шануй бацьку твойго і маці тваю”, і: “Хто праклінае бацьку або маці, няхай съмерцю памрэ”.

11 А вы гаворыце: “Калі скажа чалавек бацьку або маці: ‘Карбан’, гэта значыць, дар [Богу] тое, чым бы ты ад мяне карыстаўся”,

12 і ўжо дазваляеце яму нічога не рабіць для бацькі свайго або маці сваёй,

13 пазбаўляючы сілы слова Божае праз традыцыю вашую, якую вы перадаяцё, і шмат да гэтага падобнага чыніце».

14 I, паклікаўши ўесь натоўп, гаварыў ім: «Слухайце Мяне ўсе і разумейце.

15 Няма нічога, што звонку чалавека, што ўваходзячы ў яго, можа яго апаганіць, але тое, што з чалавека выходзіць, апаганьвае яго.

16 Калі хто мае вуши слухаць, няхай слухае».

17 I կалі Ён увайшоў у дом ад натоўпу, пыталіся Яго вучні Ягоныя пра прыповесць.

18 I кажа ім: «Няўжо і вы такія няцямкія? Няўжо не разумееце, што ўсё, што звонку ўваходзіць у чалавека, ня можа яго апаганіць,

19 бо ўваходзіць ня ў сэрца ягонае, але ў жывот, і выкідаецца прэч, ачышчаючы ўсякую ежу».

20 I сказаў: «Тое, што выходзіць з чалавека, яно апаганьвае яго,

21 бо з нутра, з сэрца чалавечага выходзяць благія думкі, чужалоства, распуснасьць, забойствы,

22 крадзяжы, хцівасць, зласлівасць, подступ, бессаромнасьць, злое вока, блюзнерсты, пыха, глупота.

23 Уся гэтая ліхota знутры выходзіць і апаганьвае чалавека».

24 I, устаўши адтуль, Ён адыйшоў у межы Тыру і Сідону. I, увайшоўши ў дом, хацеў, каб ніхто не даведаўся, але ўтоіца ня змог.

25 Бо пачула пра Яго жанчына, у якой дачка мела ў сабе нячыстага духа, і, прыйшоўши, упала да ног Ягоных.

26 А жанчына гэтая была Грэчанка, родам Сірафінікіянка; і прасіла яна Яго, каб выгнаў дэмана з дачкі ейнай.

27 Але Ісус сказаў ёй: «Дазволь перш насыціца дзесяцям, бо нядобра ўзяць хлеб у дзяцей і кінуць сабакам».

28 Яна ж адказала і кажа Яму: «Так, Госпадзе, але ж і сабакі пад сталом ядуць крошкі, [што ўпалі] ад дзяцей».

29 I сказаў ёй: «Дзеля такога слова ідзі; дэман выйшаў з дачкі тваёй».

30 I адыйшоўши ў дом свой, яна знайшла, што дэман выйшаў і дачка ляжыць на ложку.

31 І зноў, выйшаўшы з межаў Тыру і Сідону, пайшоў Ён да мора Галілейскага пасярод межаў Дэканапаля.

32 І прыводзяць да Яго глухога, які з цяжкасцю гаварыў, і просяць Яго ўскласці на яго руку.

33 І, узяўшы яго аднатоўпу на бок, уклаў пальцы Свае ў вуши ягоныя, і, плюнуўшы, дакрануўся да языка ягонага.

34 І, глянуўшы ў неба, уздыхнуў, і гаворыць яму: «Эффата», што значыць: «Адчыніся».

35 І адразу адчыніліся вуши ягоныя і развязаліся путы языка ягонага, і ён пачаў добра гаварыць.

36 І Ён перасьцерагаў іх, каб нікому не расказвалі, але колькі ні забараняў, яны яшчэ шырэй абвяшчалі.

37 І надзвычай дзівіліся, кажучы: «Усё добра зрабіў, і глухім робіць, каб чулі, і нямым, каб гаварылі».

Мк 8

1 У тыя дні, калі сабраўся вельмі вялікі натоўп і ня мелі што есьці, Ісус, паклікаўшы вучняў Сваіх, кажа ім:

2 «Шкада Мне гэтых людзей, бо ўжо трэй дні са Мною, і ня маюць што есьці.

3 І калі іх галоднымі адпушчу ў дамы іхнія, саслабеюць у дарозе, бо некаторыя з іх прыйшлі здалёк».

4 І адказаў Яму вучні Ягоныя: «Адкуль мог бы хто накарміць іх хлебам тут, у пустыні?»

5 І спытаўся ў іх: «Колькі маеце хлябоў?» Яны сказаў: «Сем».

6 І загадаў натоўпу сесьці на зямлю, і, узяўшы сем хлябоў і падзякаваўшы, паламаў, і даў вучням Сваім, каб раздалі; і яны раздалі натоўпу.

7 І мелі яны некалькі рыбаў. І, дабраславіўшы іх, сказаў раздаць і тыя.

8 І елі, і наеліся, і сабралі кавалкаў, што засталіся, сем кашоў.

9 А тых, што елі, было каля чатырох тысячаў; і адпусціў іх.

10 І адразу, увайшоўшы з вучнямі Сваім ў човен, прыйшоў у межы Дальмануты.

11 І выйшлі фарысэі, і пачалі з Ім спрачацца, дамагаючыся ў Яго знаку з неба, спакушаючи Яго.

12 І Ён, уздыхнуўшы ў духу, гаворыць: «Чаму гэтае пакаленъне патрабуе знаку? Сапраўды кажу вам, знак ня будзе дадзены пакаленъню гэтаму».

13 І, пакінуўшы іх, увайшоў у човен і выправіўся на другі бок.

14 І забыліся ўзяць хлеб, і нічога ня мелі з сабою ў чаўне, апрача аднаго хлеба.

15 І Ён перасьцерагаў іх, кажучы: «Глядзіце, съцеражыцца кісьлі фарысэйскай і кісьлі Ірадавай».

16 І яны разважалі між сабой, кажучы: «Гэта таму, што хлеба ня маём».

17 І, зразумеўшы, Ісус кажа ім: «Чаму разважаеце, што ня маеце хлеба? Ці яшчэ ня цяміце і не разумееце? Ці яшчэ скамянелае маеце сэрца вашае?

18 Маючы вочы, ня бачыце? І маючы вушы, ня чуеце? І ня памятаеце?

19 Калі Я пяць хлябоў падзяліў між пяці тысячаў, колькі поўных кашоў кавалкаў вы назьбіралі?» Кажуць Яму: «Дванаццаць».

20 «А калі сем між чатырох тысячаў, колькі поўных кашоў кавалкаў назьбіралі?» Яны сказалі: «Сем».

21 І сказаў ім: «Як жа не разумееце?»

22 І прыходзіць у Бэтсаіду, і прыводзяць да Яго съляпога, і просяць Яго, каб дакрануўся да яго.

23 І, узяўшы съляпога за руку, вывеў яго за мястэчка і, плюнуўшы на вочы ягоныя і ўсклаўшы на яго рукі, спытаўся ў яго, ці што бачыць.

24 І той, зірнуўшы, сказаў: «Бачу людзей, што як дрэвы ходзяць».

25 Потым зноў усклаў рукі на вочы яго і зрабіў, каб бачыў. І той зрабіўся здаровы, і ясна мог усё бачыць.

26 І паслаў яго ў дом ягоны, кажучы: «Не заходзь у мястэчка і не кажы нікому ў мястэчку».

27 І пайшоў Ісус з вучнямі Сваімі ў паселішчы Цэзарэі Філіпавай. І ў дарозе пытаяўся ў вучняў Сваіх, кажучы: «Кім называюць Мяне людзі?»

28 Яны адказалі: «Янам Хрысьціцелем, а іншыя — Ільём, а іншыя — адным з прарокаў».

29 І Ён кажа ім: «А вы кім называеце Мяне?» І адказваючы, Пётар кажа Яму: «Ты — Хрыстос!»

30 І забараніў ім, каб нікому не гаварылі пра Яго.

31 І пачаў іх навучаць, што трэба, каб Сын Чалавечы шмат перацярпеў, і быў адкінуты старшынямі, і першасвятарамі, і кніжнікамі, і быў забіты, і праз тры дні ўваскрос.

32 І гаварыў пра гэта адкрыта. І Пётар, адклікаўшы Яго, пачаў забараняць Яму.

33 Ён жа, павярнуўшыся і глянуўшы на вучняў Сваіх, забараніў Пятру, кажучы: «Адыйдзі ад Мяне, шатан, бо думаеш не пра тое, што Божае, але што чалавечае».

34 І, паклікаўшы натоўп разам з вучнямі Сваімі, сказаў ім: «Калі хто хоча ісьці за Мною, няхай адрачэцца самога сябе, і возьмеме крыж свой, і ідзе за Мною».

35 Бо хто хоча выратаваць душу сваю, той загубіць яе; а хто загубіць душу сваю дзеля Мяне і дзеля Эвангельля, той збавіць яе.

36 Бо што за карысьць чалавеку, калі ён здабудзе ўвесы съвет, а душы сваёй пашкодзіць?

37 Або што дасьць чалавеку выкуп за душу сваю?

38 Бо хто пасаромеецца Мяне і словаў Maix у гэтым пакаленъні, чужаложным і грэшным, таго і Сын Чалавечы пасаромеецца, калі

прыйдзе ў славе Айца Свайго з анёламі съвятымі».

Мк 9

¹ І сказаў ім: «Сапраўды кажу вам, што ёсьць некаторыя з тых, што тут стаяць, якія не пакаштуюць съмерці, пакуль ня ўбачаць Валадарства Божае, што прыходзіць у моцы».

² І праз шэсць дзён бярэ Ісус Пятра, і Якуба, і Яна, і вядзе іх асобна адных на высокую гару. І перамяніўся перад імі.

³ І адзеньне Яго сталася бліскучым і такім белым, як снег, такім, што на зямлі бялільшчык выбеліць ня зможа.

⁴ І зъявіўся ім Ільля з Майсеем, і вялі гутарку з Ісусам.

⁵ І, адказваючы, Пётар гаворыць Ісусу: «Раббі, добра нам тут быць, зробім тры намёты: Табе адзін, і Майсею адзін, і Ільлі адзін».

⁶ Бо ня ведаў, што гаворыць, бо яны былі напалоханыя.

⁷ І сталася воблака, ахинуўшае іх, і голас выйшаў з воблака, які казаў: «Гэта Сын Мой улюблёны, Яго слухайце!»

⁸ І раптам, разгледзеўшыся наўкола, нікога больш ня ўбачылі, апрача аднаго Ісуса.

⁹ Калі ж яны зыходзілі з гары, Ён загадаў ім, каб нікому не расказвалі пра тое, што бачылі, пакуль Сын Чалавечы не ўваскрэсьне з мёртвых.

¹⁰ І яны прынялі гэтае слова, пытаючыся адзін аднаго: «Што гэта значыць: уваскрэснуць з мёртвых?».

¹¹ І спыталіся ў Яго, кажучы: «Чаму кніжнікі кажуць, што спачатку павінен прыйсці Ільля?»

¹² А Ён, адказваючы, сказаў ім: «Ільля, прыйшоўшы спачатку, направіць ўсё; і як напісана пра Сына Чалавечага, што шмат перацерпіць і будзе лічыцца за нішто.

¹³ Але кажу вам: і Ільля прыйшоў, і ўчынілі з ім, што хацелі, як напісана пра яго».

¹⁴ І, прыйшоўшы да вучняў, убачыў вакол іх вялікі натоўп і кніжнікаў, што спрачаліся з імі.

¹⁵ І адразу ўвесь натоўп, убачыўшы Яго, здумеўся, і, падбягаючы, вітаў Яго.

¹⁶ І Ён спытаўся ў кніжнікаў: «Пра што спрачaeцеся з імі?»

¹⁷ І, адказваючы, адзін з натоўпу сказаў: «Настанік, я прывёў да Цябе сына майго, які мае духа нямога.

¹⁸ І ён, дзе схопіць яго, кідае яго на зямлю, і ён пеніцца, і скрыгоча зубамі ды пруцяне. І я казаў вучням Тваім, каб выгналі яго, і яны ня здолелі».

¹⁹ Ён жа, адказваючы яму, гаворыць: «О, пакаленъне бязъвернае! Як доўга буду з вами? Як доўга буду цярпець вас? Прывядзіце яго да Мяне».

²⁰ І прывялі яго да Яго. І, убачыўшы Яго, адразу дух тузануў яго, і ён упаў на зямлю і качаўся, выпускаючы пену.

²¹ І спытаўся Ён у бацькі ягонага: «Як даўно гэта зрабілася з ім?» А ён сказаў: «Ад дзяцінства;

22 і шмат разоў кідаў яго ў агонь і ў ваду, каб яго загубіць. Але, калі што можаш, дапамажы нам, зылітаваўшыся над намі».

23 Ісус жа сказаў яму: «Калі можаш верыць, усё магчыма таму, хто верыць».

24 І адразу, загаласіўшы, бацька хлопца сказаў праз сълёзы: «Веру, Госпадзе! Дапамажы майму недаверству».

25 Ісус, убачыўшы, што зьбіраецца натоўп, забараніў духу нячыстаму, кажучы яму: «Духу нямы і глухі! Я загадваю табе: выйдзі з яго і больш не ўваходзь у яго!»

26 І той, закрычаўшы і моцна тузануўшы яго, выйшаў; і ён зрабіўся, як мёртвы, так што многія гаварылі, што ён памёр.

27 Але Ісус, узяўшы яго за руку, падняў яго, і ён устаў.

28 І калі ўвайшоў у дом, вучні Ягоныя ўжо адны пыталіся ў Яго: «Чаму мы не маглі выгнаць яго?»

29 І Ён сказаў ім: «Гэты род ніяк ня можа выйсьці, адно толькі праз малітву і пост».

30 І, выйшаўшы адтуль, праходзілі праз Галілею, і Ён не хацеў, каб хто даведаўся.

31 Бо навучаў вучняў Сваіх і гаварыў ім, што Сын Чалавечы будзе выдадзены ў рукі людзей і заб'юць Яго, але, забіты, праз тры дні ўваскрэсне.

32 Але яны слова гэтага не разумелі, а спытацца ў Яго баяліся.

33 І прыйшоў у Капэрнаум, і калі яны былі ў доме, спытаўся ў іх: «Пра што ў дарозе вы між сабою разважалі?»

34 Але яны маўчалі, бо дарогаю вялі гутарку між сабою, хто большы.

35 І, сеўшы, паклікаў Дванаццаць, і кажа ім: «Калі хто хоча быць першым, няхай будзе з усіх апошнім і служыцелем для ўсіх».

36 І, узяўшы дзіця, паставіў яго пасярод іх, і, прытуліўшы яго, сказаў ім:

37 «Хто прыйме адно з такіх дзяцей у імя Маё, той Мяне прыймае, а хто Мяне прыйме, той не Мяне прыймае, але Таго, Хто Мяне паслаў».

38 І адказаў Яму Ян, кажучы: «Настаўнік, мы бачылі чалавека, які ў імя Тваё выганяе дэманаў, але ня ходзіць за намі, і мы забаранілі яму, бо ён ня ходзіць за намі».

39 А Ісус сказаў: «Не забараняйце яму, бо няма нікога, хто, учыніўшы цуд у імя Маё, мог бы хутка праклінаць Мяне.

40 Бо хто ня супраць вас, той за вас.

41 Бо хто напоіць вас кубкам вады ў імя Маё, таму што вы — Хрыстовыя, сапраўды кажу вам, ня страціць нагароды сваёй.

42 А хто згоршыць аднаго з малых гэтых, якія вераць у Мяне, такому лепш было б, каб прычапілі млынавы камень на шыю ягоную і кінулі яго ў мора.

43 І калі рука твая горшыць цябе, адсячы яе; лепш табе калекаю ўвайсьці ў жыцьцё, чым, маючы абедзьве руکі, ісьці ў геенну, у

агонь нязгасны,

44 дзе чарвяк іх не памірае і агонь не згасае.

45 І калі нага твая горшыць цябе, адсячы яе; лепш табе қульгавым увайсьці ў жыцьцё, чым, маючы абедзьве нагі, быць укінутым у геенну, у агонь нязгасны,

46 дзе чарвяк іх не памірае і агонь не згасае.

47 І калі вока тваё горшыць цябе, выдзяры яго; лепш табе з адным вокам увайсьці ў Валадарства Божае, чым, маючы двое вачэй, быць укінутым у геенну вогненную,

48 дзе чарвяк іх не памірае і агонь не згасае.

49 Бо кожны агнём будзе пасолены, і ўсякая ахвяра сольлю будзе пасоленая.

50 Соль добрая, але калі соль станецца несалёнай, чым яе прыправіце? Мейце ў сабе соль і супакой мейце між сабою».

Мк 10

1 Устаўшы адтуль, прыходзіць у межы Юдэі за Ярданам. І зноў зьбіраецца вакол Яго на тоўп, і Ён, як меў звычай, зноў навучаў іх.

2 І, падышоўшы, фарысэі спыталіся ў Яго, спакушаючы Яго: «Ці можна мужу кінуць жонку?»

3 Ён жа, адказваючы, сказаў ім: «А што загадаў вам Майсей?»

4 Яны ж сказалі: «Майсей дазволіў напісаць разводны ліст і пакінуць яе».

5 І, адказваючы, сказаў ім Ісус: «Дзеля жорсткасці сэрца вашага напісаў ён вам гэткае прыказаныне.

6 Але на пачатку стварэння мужчынай і жанчынай стварыў іх Бог.

7 Дзеля гэтага пакіне чалавек бацьку свайго і маці і прылепіца да жонкі сваёй,

8 і будуць двое адным целам; дык іх ужо ня двое, але адно цела.

9 Што вось Бог злучыў, чалавек няхай не разлучае».

10 І ў доме вучні Ягоныя зноў пра тое самае пыталіся ў Яго.

11 І кажа ім: «Хто пакіне жонку сваю і ажэніцца з іншай, той чужаложыць з ёю.

12 І калі жонка пакіне мужа свайго і пойдзе за іншага — чужаложыць».

13 І прыносілі дзетак да Яго, каб Ён дакрануўся да іх; вучні ж забаранялі тым, што прыносілі.

14 Бачачы гэта, Ісус абурыўся і сказаў ім: «Дазвольце дзецям прыходзіць да Мяне і не забараняйце ім, бо гэтакіх ёсьць Валадарства Божае.

15 Сапраўды кажу вам: хто ня прыйме Валадарства Божага як дзіця, ня ўвойдзе ў яго».

16 І, прытуліўшы іх і ўсклаўшы на іх руکі, дабраславіў іх.

17 І калі выходзіў у дарогу, нехта, падбегшы і ўпаўшы перад Ім на калені, спытаўся ў Яго: «Настаўнік добры! Што мне рабіць, каб успадкаеміць жыцьцё вечнае?»

18 Ісус жа сказаў яму: «Чаму Мяне называеш добрым? Ніхто ня добры, толькі адзін Бог.

19 Ведаеш прыказаныні: “Не чужалож”, “Не забівай”, “Не крадзі”, “Ня съведчы фальшыва”, “Не рабі крыйуды”, “Шануй бацьку твойго і маці”».

20 А ён, адказваючы, сказаў Яму: «Настаўнік, усё гэта я захаваў ад юнацтва майго».

21 Ісус жа, паглядзеўшы на яго, узълюбіў яго і сказаў яму: «Аднаго табе не хапае: ідзі, прадай усё, што маеш, і раздай убогім, і будзеш мець скарб у небе, і прыходзь, ідзі за Мною, узяўшы крыж».

22 Той жа, спахмурнелы ад гэтага слова, адыйшоўся сумны, бо меў вялікую майдансць.

23 І Ісус, паглядзеўшы вакол, кажа вучням Сваім: «Як цяжка тым, што маюць гроши, увайсьці ў Валадарства Божае».

24 Вучні аслупнялі дзеля словаў Ягоных. Але Ісус зноў, адказваючы, кажа ім: «Дзецы, як цяжка ўвайсьці ў Валадарства Божае тым, хто ўскладае надзею на багацьце.

25 Лягчэй вярблюду прайсьці праз вушка іголкі, чым багатаму ўвайсьці ѿ Валадарства Божае».

26 А яны яшчэ больш дзівіліся, гаворачы між сабою: «Хто ж тады можа быць збаўлены?»

27 Ісус, паглядзеўшы на іх, гаворыць: «У людзей гэта немагчыма, але ня ѿ Бога, бо ѿ Бога ўсё магчыма».

28 І Пётар пачаў гаварыць Яму: «Вось жа мы пакінулі ўсё і пайшлі за Табою».

29 Адказваючы, Ісус сказаў: «Сапраўды кажу вам: Няма нікога, хто б пакінуў дом, або братоў, або сёстраў, або бацьку, або маці, або жонку, або дзяцей, або палі дзеля Мяне і дзеля Эвангельля,

30 і не атрымаў бы цяпер, у гэты час, сярод перасьледаваньняў, у сто разоў больш дамоў, і братоў, і сёстраў, і маці, і дзяцей, і палёў, а ѿ будучым веку — жыцьцё вечнае.

31 І многія першыя будуць апошнімі, і апошнія — першымі».

32 Калі яны былі ѿ дарозе, узыходзячы ѿ Ерусалім, Ісус ішоў наперадзе іх, а яны жахаліся і, ідучы за Ім, былі ѿ страху. І, узяўшы зноў Дванаццаць, пачаў гаварыць ім пра тое, што з Ім мае здарыцца:

33 «Вось, мы ѿзыходзім у Ерусалім; і Сын Чалавечы будзе выдадзены першасвятарам і кніжнікам, і асудзяць Яго на смерць, і выдадуць Яго паганам,

34 і будуць зьдзекавацца з Яго, будуць бічаваць Яго і пляваць на Яго, і заб'юць Яго, і на трэці дзень Ён уваскрэсьне».

35 І падыйшлі да Яго Якуб і Ян, сыны Заўдыя, кажучы: «Настаўнік, мы хочам, каб Ты зрабіў нам, пра што будзем прасіць».

36 Ён жа сказаў ім: «Што хочаце, каб Я зрабіў вам?»

37 Яны ж сказалі Яму: «Дай нам, каб нам сесці аднаму праваруч Цябе, а другому — леваруч Цябе ѿ славе Тваёй».

38 Ісус жа сказаў ім: «Ня ведаеце, пра што просіце. Ці ж можаце піць келіх, які Я п'ю, або хрысьціцца хрышчэннем, якім Я хрышчуся?»

39 Яны сказалі Яму: «Можам». Ісус жа сказаў ім: «Келіх, які Я п'ю, будзеце піць, і хрышчэннем, якім Я хрышчуся, будзеце ахрышчаны.

40 Але сесьці праваруч Мяне або леваруч Мяне не Мая [справа] даваць, але каму падрыхтавана».

41 І, пачуўши, дзесяць пачалі абурацца на Якуба і Яна.

42 Ісус жа, паклікаўши іх, гаворыць ім: «Вы ведаеце, што тыя, якія лічацца князямі народаў, пануюць над імі, і магнаты іхнія маюць уладу над імі.

43 У вас няхай будзе ня гэтак, але хто хоча стацца між вамі большым, няхай будзе служыцелем вашым.

44 І хто хоча ў вас стацца першым, няхай будзе слугою ўсіх.

45 Бо і Сын Чалавечы не прыйшоў, каб Яму служылі, але каб паслужыць і аддаць душу Сваю на адкупленье многіх».

46 І прыходзяць у Ерыхон. І калі Ён выходзіў з Ерыхону з вучнямі Сваймі і вялікім натоўпам, съляпы Бартымей, сын Тымея, сядзеў пры дарозе, жабруючы.

47 І, пачуўши, што гэта Ісус з Назарэту, пачаў крычаць і казаць: «Ісусе, Сыне Давідаў, зылітуйся нада мною!»

48 І сварыліся многія на яго, каб замаўчаў, але ён тым мацней закрычаў: «Сыне Давідаў, зылітуйся нада мною!»

49 І, спыніўшыся, Ісус сказаў паклікаць яго. І клічуць съляпога, гаворачы яму: «Будзь пэўны, уставай, кліча цябе».

50 Ён, пакінуўшы адзеньне сваё, устаў і прыйшоў да Ісуса.

51 І, адказваючы, гаворыць яму Ісус: «Што хочаш, каб Я табе учыніў?» Съляпы сказаў Яму: «Раббоні, каб мне бачыць».

52 Ісус жа сказаў яму: «Ідзі, вера твая збавіла цябе». І адразу ён стаў бачыць, і пайшоў за Ісусам па дарозе.

Мк 11

1 І калі наблізіліся да Ерусаліму, да Бэтфагі і Бэтаніі на гары Аліўнай, Ён пасылае двух вучняў Сваіх

2 і гаворыць ім: «Ідзіце ў мястэчка, што перад вамі, і адразу, уваходзячы ў яго, знайдзене асьлянія прывязанае, на якога яшчэ ніхто з людзей не сядай; адвязаўши яго, прывядзіце.

3 І калі хто скажа вам: “Што вы гэта робіце?”, скажыце, што Госпад яго патрабуе, і адразу пашле яго сюды».

4 Яны пайшлі і знайшлі асьлянія пры дзьвярах звонку на вуліцы, і адвязалі яго.

5 І некаторыя, што там стаялі, гаварылі ім: «Што вы робіце, адвязваючы асьлянія?»

6 Яны ж сказалі ім, як загадаў Ісус, і пусыцілі іх.

7 І прывялі асьлянія да Ісуса, і ўсклалі на яго адзеньне сваё; і Ён сеў на яго.

8 І многія пасьцілалі на дарозе адзеньне сваё, а іншыя рэзалі галіны з дрэваў і пасьцілалі на дарозе.

9 І тыя, што ішлі наперадзе, і тыя, што ішлі за Ім, крычалі, кажучы: «Гасанна! Дабраслаўлёны Той, Хто прыходзіць у імя Господа!

10 Дабраслаўлёнае валадарства бацькі нашага Давіда, якое прыходзіць у імя Господа! Гасанна на вышынях!»

11 І ўвайшоў Ісус у Ерусалім і ў съвятыню; і, агледзеўшы ўсё, бо гадзіна ўжо была вечаровая, выйшаў у Бэтанію з Дванаццаццю.

12 І назаўтра, калі ішлі яны з Бэтаніі, Ён адчуў голад.

13 І, убачыўшы здалёк фігавае дрэва, пакрытае лісьцем, падыйшоў, ці ня знайдзе што на ім; але, падыйшоўшы да яго, нічога не знайшоў, акрамя лістоты, бо не была пары на фігі.

14 І, адказваючы, Ісус сказаў да яго: «Няхай ніхто ўжо да веку ня есьць з цябе плоду». І чулі гэта вучні Ягоныя.

15 І прыходзяць у Ерусалім. І Ісус, увайшоўшы ў съвятыню, пачаў выганяць тых, што продалі і куплялі ў съвятыні, і сталы мяняльнікаў і лаўкі прадаўцоў галубоў перавярнуў,

16 і не дазваляў, каб хто насіў хоць якую рэч праз съвятыню.

17 І навучаў, кажучы ім: «Ці ж не напісаны: “Дом Мой домам малітвы будзе названы для ўсіх народаў”? А вы зрабілі яго пячорай разбойнікаў».

18 І пачулі гэта першасвятыяры і кніжнікі, і шукалі, як Яго загубіць, бо баяліся Яго, бо ўвесьнатоўп захапляўся вучэньнем Ягоным.

19 І калі зьвечарэла, Ён выйшаў з гораду.

20 І раніцаю, праходзячы міма, убачылі фігавае дрэва, ссохлае ад кораня.

21 І, узгадаўшы, Пётар кажа Яму: «Раббі, вось, фігавае дрэва, якое Ты пракляў, засохла».

22 І, адказваючы, Ісус гаворыць ім: «Мейце веру Божую!

23 Бо сапраўды кажу вам: калі хто скажа гэтай гары: “Будзь узятая і кінутая ў мора”, і ня будзе сумнявацца ў сэрцы сваім, але будзе верыць, што станецца так, як гаворыць, — будзе яму, што б ні сказаў.

24 Дзеля гэтага кажу вам: Усё, пра што ў малітве будзеце прасіць, верце, што атрымаце, і будзе вам.

25 І калі стаіцё ў малітве, даруйце, калі што маецце супраць каго, каб і Айцец ваш, Які ў небе, дараўваў вам грахі вашыя.

26 Калі ж вы не даруеце, дык і Айцец ваш, Які ў небе, не даруе вам грахоў вашых».

27 І зноў прыходзяць у Ерусалім. І калі Ён хадзіў у съвятыні, падыйшлі да Яго першасвятыяры, кніжнікі і старшыні,

28 і гаварылі Яму: «Якою ўладаю Ты гэта робіш? І хто даў Табе ўладу рабіць гэтае?»

29 А Ісус, адказваючы, сказаў ім: «Спытаюся і Я ў вас адно слова, і вы адкажыце Мне, і Я вам скажу, якою ўладай Я раблю гэта.

30 Хрышчэнье Яна з неба было ці ад людзей? Адкажыце Мне».

31 І яны разважалі між сабой, кажучы: «Калі скажам: “З неба”, — Ён скажа: “Дык чаму тады не паверылі яму?”»

32 А сказаць: «Ад людзей», баяліся натоўпу, бо ўсе мелі Яна за праўдзівага прарока.

33 І, адказваючы, гавораць Ісусу: «Ня ведаем». І Ісус, адказваючы, гаворыць ім: «І Я вам не скажу, якою ўладаю Я гэта раблю».

Мк 12

1 І пачаў гаварыць да іх у прыповесьцях: «Адзін чалавек пасадзіў вінаграднік, і абгарадзіў яго плотам, і выкапаў вінатоку, і збудаваў вежу, і здаў яго вінаградарам, і выехаў.

2 І паслаў у свой час да вінаградараў слугу, каб узяў у вінаградараў пладоў з вінаградніку.

3 Яны ж, схапіўшы яго, зьбілі і выправілі ні з чым.

4 І зноў паслаў да іх іншага слугу, і яму камяніямі разьбілі галаву, і выправілі, зьняважыўшы.

5 І зноў паслаў іншага, і яго забілі, і многіх іншых адных білі, другіх забівалі.

6 Дык маючы яшчэ адзінага сына, улюбёнага свайго, урэшце паслаў і яго да іх, кажучы: “Пасаромеюцца сына майго”.

7 Але вінаградары сказаць адзін аднаму: “Гэта спадкаемца! Пойдзем, заб’ем яго, і нашаю будзе спадчына”.

8 І, схапіўшы яго, забілі, і выкінулі з вінаградніку.

9 Дык што зробіць гаспадар вінаградніку? Ён прыйдзе і выгубіць вінаградараў, а вінаграднік аддасць іншым.

10 Няўжо вы не чыталі гэтага Пісаньня: “Камень, які адкінулі будаўнікі, стаўся галавой вугла.

11 Ад Господа гэта сталася, і дзіўна ў вачах наших”».

12 І шукалі схапіць Яго, але баяліся натоўпу, бо ведалі, што пра іх сказаў гэтую прыповесьць. І, пакінуўшы Яго, адйшлі.

13 І пасылаюць да Яго некаторых з фарысэяў і ірадыянаў, каб злавіць Яго на слове.

14 Яны, прыйшоўшы, гавораць Яму: «Настанік, мы ведаем, што Ты праўдзівы і не дагаджаеш нікому, бо не глядзіш на ablіччы людзей, але шляху Божаму паводле праўды навучаеш. Ці належыцца даваць даніну цэзару, ці не? Даваць ці не даваць?»

15 А Ён, ведаючы крывадушнасць іхню, сказаў ім: «Чаму Мяне спакушаецце? Прынясіце Мне дынар, каб Я пабачыў».

16 Яны прынесці. І гаворыць ім: «Чый гэта вобраз і надпіс?» Яны сказаць Яму: «Цэзараў».

17 І, адказваючы, Ісус сказаў ім: «Аддавайце тое, што цэзараў, цэзару, а тое, што Божае, — Богу». І зъдзіўляліся з Яго.

18 І прыходзяць да Яго садукеі, якія кажуць, што няма ўваскрасеньня, і спыталіся ў Яго, кажучы:

19 «Настаўнік, Майсей напісаў нам: “Калі памрэ нечый брат і пакіне жонку, а дзяцей не пакіне, дык брат ягоны мае ўзяць жонку яго і аднавіць насењне брату свайму”.

20 Было сем братоў, і першы ўзяў жонку, і, паміраючы, не пакінуў насењня.

21 І другі ўзяў яе, і памёр, і не пакінуў насењня, і трэці гэтаксама.

22 І бралі яе сямёра, і не пакінулі насењня. Пасъля ўсіх памерла і жанчына.

23 Дык пры ўваскрасеніі, калі яны ўваскрэснуць, якога з іх будзе яна жонка? Бо сямёра мелі яе за жонку».

24 І, адказваючы, Ісус сказаў ім: «Ці ж не таму вы памыляецся, што ня ведаецце ані Пісаньня, ані моцы Божай?

25 Бо калі ўвасрэснуць з мёртвых, ня будуць ані жаніцца, ані замуж выходзіць, але будуць як анёлы, якія ў небе.

26 А пра мёртвых, што яны ўстануць, ці ж вы не чыталі ў кнізе Майселя, як Бог з куста сказаў да яго, кажучы: “Я — Бог Абрагама, і Бог Ісаака, і Бог Якуба”?

27 Ён ня ёсьць Бог мёртвых, але Бог жывых! Таму вы моцна памыляецеся».

28 І адзін з кніжнікаў, падыйшоўшы і пачуўшы, як яны пыталіся, і бачачы, што добра ім адказаў, спытаўся ў Яго: «Якое першае з усіх прыказаньняў?»

29 Ісус адказаў яму: «Першае з усіх прыказаньняў: “Слухай, Ізраіль! Госпад, Бог наш — Госпад адзіны”,

30 і: “Любі Господа, Бога твойго, усім сэрцам тваім, усёю душой тваёй, усім разуменьнем тваім і ўсёю моцаю тваёю”.

31 І другое, падобнае да яго: “Любі бліжняга свайго як самога сябе”. Іншага прыказаньня, большага за гэтыя, няма».

32 І сказаў Яму кніжнік: «Добра, Настаўнік! Праўду Ты сказаў, што адзін ёсьць Бог, і няма іншага апрача Яго.

33 І любіць Яго ўсім сэрцам, усім разумам, усёю душою ды ўсёю моцаю, і любіць бліжняга як самога сябе больш, чым усе цэласпаленіі і ахвяры».

34 І Ісус, бачачы, што разумна ён адказаў, сказаў яму: «Недалёка ты ад Валадарства Божага». І ніхто ўжо болей не адважваўся пытацца ў Яго.

35 І, адказваючы, гаварыў Ісус, навучаючы ў сьвятыні: «Чаму кніжнікі кажуць, што Хрыстос ёсьць сынам Давіда?

36 Бо сам Давід сказаў праз Духа Святога: “Сказаў Госпад Госпаду майму: “Сядзь праваруч Мяне, пакуль пакладу ворагаў Тваіх як падножжа ног Тваіх”».

37 Сам Давід называе Яго Госпадам, дык як жа Ён — сын ягоны?» І вялізарны натоўп з ахвотай слухаў Яго.

38 І гаварыў ім у вучэні Сваім: «Паглядзіце на кніжнікаў, якія любяць хадзіць у доўгіх шатах і прывітаныні на рынку,

39 і першыя месцы ў сынагогах, і ўзылягаць на першых месцах на вячэрах,

40 якія аб'ядоюць дамы ўдоваў і дзеля віду доўга моляцца. Яны атрымаюць цяжэйшы прысуд».

41 І Ісус, сеўшы насупраць скарбніцы, глядзеў, як натоўп кідае медзь у скарбніцу. І многія багатыя кідалі шмат.

42 І, прыйшоўшы, адна ўбогая ўдава кінула дзьве лепты, гэта значыць, кадрант.

43 І, паклікаўшы вучняў Сваіх, Ён гаворыць ім: «Сапраўды кажу вам, што гэтая ўбогая ўдава ўкінула больш за ўсіх, хто кідаў у скарбніцу».

44 Бо ўсе кідалі з лішку свайго, а яна з нястачы сваёй укінула ўсё, што мела, ўсё сваё ўтрыманье».

Мк 13

1 І калі выходзіў Ён са святыні, гаворыць Яму адзін з вучняў Ягоных: «Настанік, паглядзі, якія камяні ды якія пабудовы!»

2 А Ісус, адказваючы, сказаў яму: «Бачыш усе гэтыя вялізарныя пабудовы? Не застанецца камяні на камяні, які б ня быў зруйнаваны».

3 І калі Ён сядзеў на гары Аліўнай насупраць святыні, спыталіся ў Яго насамоце Пётар, і Якуб, і Ян, і Андрэй:

4 «Скажы нам, калі гэта станецца, і які знак, калі ўсё гэта мае скончыцца?»

5 Ісус, адказваючы ім, пачаў гаворыць: «Глядзіце, каб вас хто не падмануў.

6 Бо многія прыйдуць пад імем Маім, кажучы, што гэта Я, і многіх падмануў.

7 А калі пачуеце пра войны і чуткі ваенныя, не трывожцесь, бо ўсё гэта павінна стацца, але гэта яшчэ не канец.

8 Бо пайстане народ на народ, і валадарства на валадарства, і будуць месцамі землятрусы, і будуць голад і замяшаныні. Гэта пачатак мукаў радзін.

9 Глядзіце ж і вы самі, бо будуць вас выдаваць у сынэдрыёны і біць у сынагогах, і будзеце паставленыя перад ваяводамі і валадарамі дзеля Мяне на съедчанье ім.

10 І ўсім народам павінна спачатку быць абвешчана Эвангельле.

11 І калі павядуць вас, каб выдаць, не клапаціцесь наперад, што маеце гаварыць, і не абдумвайце, але што дадзена вам будзе ў гэты час, тое кажыце, бо ня вы будзеце гаварыць, але Дух Святы.

12 І выдасьць брат брата на съмерць, і бацька сына; і дзеци пайстануць супраць бацькоў і будуць забіваць іх,

13 і будзеце вы ў няnavісці ў-ва ўсіх дзеля імя Майго. Але хто вытрывае да канца, будзе збаўлены.

14 А калі ўбачыце агіду спусташэнья, як сказана праз Данііла прарока, што стане там, дзе не павінна, — хто чытае, няхай разумее, — тады тыя, хто ў Юдэі, няхай уцякаюць у горы,

15 а хто на даху, няхай не зыходзіць у дом і не ўваходзіць узяць нешта з дому свайго,

16 і хто ў полі, няхай не вяртаецца назад узяць адзеньне сваё.
 17 Але гора цяжарным і тым, што кормяць грудзьмі, у тыя дні.
 18 Дык маліцесь, каб не былі ўцёкі вашыя ў зіму.
 19 Бо ў тыя дні будзе такі прыгнёт, якога не было ад пачатку стварэньня, якое стварыў Бог, аж дагэтуль, і ня будзе.
 20 І калі б Госпад не скараціў гэтых дзён, не выратавалася б ніводнае цела, але дзеля выбранных, якіх Ён выбраў, скараціў гэтая дні.
 21 І тады, калі хто вам скажа: “Вось тут Хрыстос”, ці: “Вось, там”, — ня верце.
 22 Бо паўстануць фальшывыя хрысты і фальшывыя прарокі, і будуць рабіць знакі і цуды, каб зьвесыці, калі магчыма, і выбранных.
 23 Вы ж глядзіце: вось, Я вам усё наперад сказаў.
 24 Але ў тыя дні, пасыля прыгнёту таго, зацьмее сонца, і месяц ня дасыць сьвятла свайго,
 25 і зоркі нябесныя падаць будуць, і сілы, што ў небе, захістаюцца.
 26 І тады ўгледзяць Сына Чалавечага, Які прыходзіць на аблоках з вялікай моцаю і славаю.
 27 І тады Ён пашле анёлаў Сваіх, і зъбярэ выбранных Сваіх ад чатырох вястроў, ад краю зямлі да краю неба.
 28 У дрэва фігавага навучыцесь прыповесыці: калі ўжо галінка ягоная робіцца мяккай і пускае лісты, разумееце, што блізка лета.
 29 Гэтак і вы, калі ўбачыце, што гэта адбываецца, разумейце, што блізка, у дзівярах.
 30 Сапраўды кажу вам: не праміне пакаленьне гэтае, аж усё гэта станецца.
 31 Неба і зямля прамінуць, але слова Мае не прамінуць.
 32 А пра дзень той і гадзіну ніхто ня ведае, ані анёлы, якія ў небе, ані Сын, а толькі Айцец.
 33 Глядзіце, ня сыпіце і маліцесь, бо ня ведаецце, калі прыйдзе пара.
 34 Як чалавек, які, выяжджаючы, пакінуў дом свой, і даў уладу слугам сваім, і кожнаму свой абавязак, і загадаў прыдзверніку, каб чуваў.
 35 Дык чувайце, бо ня ведаецце, калі гаспадар дому прыйдзе: вечарам, ці апоўначы, ці як певенъ засыпвае, ці раніцай,
 36 каб, калі вернецца неспадзявана, не знайшоў вас, што сыпіцё.
 37 А што вам кажу, усім кажу: "Чувайце!"»

Мк 14

¹ Праз два дні была Пасха і сьвята Праснакоў, і шукалі першасьвятары і кніжнікі, як узяць Яго подступам і забіць,
² але казалі: «Не на сьвята, каб не было замяшаньня ў народзе».
³ І калі Ён быў у Бэтаніі, у доме Сымона пракажонага, і ўзъляжаў [за столом], прыйшла жанчына з алябастравым збанком міра нардовага, чыстага і каштоўнага, і, пабіўши алябастар, выліла Яму на галаву.

⁴ І былі некаторыя, якія абураляіся ў сабе і казалі: «Навошта такое марнаваньне гэтага міра?

⁵ Можна ж было прадаць яго даражэй, чым за трыста дынараў, і раздаць убогім». І наракалі на яе.

⁶ А Ісус сказаў: «Пакіньце яе! Навошта робіце ёй прыкрасы? Яна добры ўчынак зрабіла дзеля Мяне.

⁷ Бо ўбогіх заўсёды маецца з сабою і можаце ім дабро рабіць, калі захочаце, а Мяне маецца не заўсёды.

⁸ Яна, што магла, зрабіла: наперад памазала цела Маё на пахаваньне.

⁹ Сапраўды кажу вам: дзе толькі будзе абвешчана Эвангельле гэтае ў-ва ўсім съвеце, будзе сказана і пра тое, што яна зрабіла, на ўспамін пра яе».

¹⁰ І Юда Іскарыёт, адзін з Дванаццаці, пайшоў да першасвятараў, каб выдаць Яго ім.

¹¹ Яны ж, пачуўшы, узрадаваліся і абяцалі даць яму гроши. І ён шукаў, як у адпаведны час Яго выдаць.

¹² І ўпершы дзень Праснакоў, калі заколваюць пасхальнае [ягня], кажуць Яму вучні Ягоныя: «Дзе хочаш, каб мы пайшлі і прыгатавалі Табе есьці Пасху?»

¹³ І пасылае двух вучняў сваіх, і гаворыць ім: «Ідзіце ў горад, і сустрэнецца вам чалавек, які будзе несыці збан вады; ідзіце за ім.

¹⁴ І куды ён увойдзе, скажыце ўладальніку: «Наставнік гаворыць: ‘Дзе съвятліца, у якой буду есьці Пасху разам з вучнямі Маймі?’”

¹⁵ І ён пакажа вам залю вялікую, засланую, падрыхтаваную; там падрыхтуйце нам».

¹⁶ І пайшлі вучні Ягоныя, і прыйшлі ў горад, і знайшлі, як ён сказаў ім, і падрыхтавалі Пасху.

¹⁷ І калі настаў вечар, прыходзіць з Дванаццаціцю.

¹⁸ І калі ўзлягалі за столом і елі, Ісус сказаў: «Сапраўды кажу вам: Адзін з вас, што есьць са Мною, выдаесьць Мяне».

¹⁹ Яны ж засмуціліся і пачалі адзін за адным гаварыць Яму: «Ці ня я?» І іншыя: «Ці ня я?»

²⁰ Ён жа, адказваючы, сказаў ім: «Адзін з Дванаццаці, што мачае са Мною ў місе.

²¹ Што праўда, Сын Чалавечы ідзе, як напісаны пра Яго, але гора таму чалавеку, праз якога Сын Чалавечы выдаецца! Лепш было б, каб чалавек той ня быў нарадзіўшыся».

²² І калі яны елі, Ісус узяў хлеб, дабраславіўшы, паламаў і даў ім, і сказаў: «Бярыце, ешце, гэта ёсьць Цела Маё».

²³ І, узяўшы келіх, падзякаваўшы, даў ім; і пілі з яго ўсе.

²⁴ І сказаў ім: «Гэта ёсьць Кроў Мая Новага Запавету, якая за многіх праліваецца.

²⁵ Сапраўды кажу вам, што больш ня буду піць з гэтага плоду вінаграднага аж да таго дня, калі буду піць новае віно ў Валадарстве Божым».

²⁶ І, зас্পяўшы, пайшлі на гару Аліўную.

- 27 І кажа ім Ісус: «Усе вы згоршыцеся праз Мяне ў гэтую ноч, бо напісана: “Удару пастуха, і будуць расьцярушаныя авечкі”,
 28 але пасъля ўваскрасеняня Майго прыйду перад вамі ў Галілею».
 29 А Пётар сказаў Яму: «Калі нават усе згоршацца, але ня я».
 30 І кажа яму Ісус: «Сапраўды кажу табе, што ты сёньня, у гэтую ноч, перш, чым певень двойчы запяе, тройчы адрачэшся ад Мяне».
 31 Але той тым мацней гаварыў: «Хоць бы мне трэба было памерці з Табою, не адракуся ад Цябе». Гэтак сама і ўсе гаварылі.
 32 І прыходзяць у месца, званае Гетсэманія, і гаворыць вучням Сваім: «Пасядзіце тут, пакуль Я памалюсь».
 33 І бярэ з Сабою Пятра, і Якуба, і Яна, і пачаў тужыць і сумаваць.
 34 І кажа ім: «Смутная душа Мая аж да съмерці, застаньцеся тут і чувайце».
 35 І, адыйшоўшыся трохі, упаў на зямлю і маліўся, каб, калі магчыма, абмінула Яго гэтая гадзіна.
 36 І гаварыў: «Абба, Ойча! Усё магчыма для Цябе, пранясі ад Мяне гэты келіх, але ня тое, што Я хачу, але што Ты!»
 37 І прыходзіць, і знаходзіць іх, што яны съпяць, і гаворыць Пятру: «Сымоне! Ты съпіш? Ня маеш сілы аднае гадзіны чуваць?
 38 Чувайце і маліцесь, каб не ўвайсьці ў спакусу, бо дух ахвочы, а цела кволае».
 39 І зноў, адыйшоўшыся, маліўся, гаворачы тое самае слова.
 40 І, вярнуўшыся, знайшоў зноў, што яны съпяць, бо вочы іхнія абцяжелі, і ня ведалі, што Яму адказаць.
 41 І прыходзіць трэці раз, і кажа ім: «Сыпіцё яшчэ і адпачываец?
- Даволі! Прыйшла гадзіна. Вось Сын Чалавечы выдаецца ў руکі грэшнікаў.
- 42 Уставайце! Хадзем! Вось, наблізіўся той, хто Мяне выдае».
- 43 І адразу, калі Ён яшчэ гаварыў, прыходзіць Юда, адзін з Дванаццаці, а з ім вялікі натоўп з мячамі і каламі ад першасвятараў, і кніжнікаў, і старшыніяў.
- 44 А той, што выдаваў Яго, даў ім знак, кажучы: «Каго я пацалую, гэта Ён, бярыце Яго і вядзіце асьцярожна».
- 45 І, прыйшоўшы, адразу падыйшоў да Яго і кажа: «Раббі! Раббі!», і пацалаваў Яго.
- 46 Яны ж усклалі рукі свае на Яго і схапілі Яго.
- 47 А адзін з тых, што стаялі там, выхапіўши меч, ударыў слугу першасвятара і адсек яму вуха.
- 48 І, адказаўчы, Ісус сказаў ім: «Як на разбойніка выйшлі вы з мячамі і каламі, каб схапіць Мяне.
- 49 Штодзень быў Я з вамі ў святыні, навучаючы, і вы ня бралі Мяне, але няхай споўніцца Пісаньне».
- 50 І, пакінуўшы Яго, усе паўцякалі.
- 51 І адзін юнак, апрануўшы палатніну на голае цела, ішоў за Ім, і жаўнеры схапілі яго,
- 52 але ён, пакінуўшы палатніну, голы ўцёк ад іх.

53 І прывялі Ісуса да першасьвятара, і зъбіраюцца да яго ўсе першасьвятары, і старшыні, і кніжнікі.

54 І Пётар здалёк ішоў за Ім ажно на панадворак першасьвятара, і сядзеў з паслугачамі і грэўся пры агні.

55 А першасьвятары і ўвесь сынэдрыён шукалі съведчаныня супраць Ісуса, каб аддаць Яго на съмерць, і не знаходзілі.

56 Бо шмат хто фальшыва съведчыў супраць Яго, але іхнія съведчаныня не былі згоднымі.

57 І некаторыя, падняўшыся, фальшыва съведчылі супраць Яго, кажучы:

58 «Мы чулі, як Ён казаў: “Я зруйную бажніцу гэтую, зробленую рукамі, і праз тры дні збудую іншую, якая не рукамі зробленая”».

59 Але і іх съведчаныня не былі згоднымі.

60 І першасьвятар, стаўшы на сярэдзіне, спытаўся ў Ісуса, кажучы: «Нічога не адказваеш? Што яны супраць Цябе съведчаць?»

61 А Ён маўчаў і нічога не адказваў. Зноў першасьвятар спытаўся

ў Яго і гаворыць Яму: «Ці Ты — Хрыстос, Сын Дабраслаўлёнага?»

62 А Ісус сказаў: «Гэта Я, і вы ўгледзіце Сына Чалавечага, Які сядзіць праваруч Моцы і Які ідзе на аблоках нябесных».

63 Тады першасьвятар, разъдёршы вонраткі свае, кажа: «Нашто патрэбны нам яшчэ съведкі?»

64 Вы чулі блюзнерства? Як вам здаецца?» Тыя ж усе прысудзілі, што Ён варты съмерці.

65 І некаторыя пачалі пляваць на Яго, і засланяць ablічча Яго, і біць Яго, і гаварыць Яму: «Прапорч!» І паслугачы білі Яго па шчоках.

66 І калі Пётар быў на панадворку ўнізе, прыходзіць адна са служак першасьвятара

67 і, убачыўшы Пятра, які грэўся, і прыгледзеўшыся да яго, кажа: «І ты быў з Ісусам з Назарэту?»

68 Але ён адрокся, кажучы: «Ня ведаю і не разумею, што ты гаворыш». І выйшаў вонкі на пярэдні панадворак, і запаяў певень.

69 І служка, зноў убачыўшы яго, пачала казаць тым, што стаялі побач: «Гэты адзін з іх».

70 А ён зноў адрокся. І, неўзабаве, тыя, што там стаялі, зноў кажуць Пятру: «Праўда, ты з іх, бо ты — Галілеец, і гаворка твая падобная».

71 А ён пачаў клясьці і прысягаць: «Ня ведаю Чалавека Гэтага, пра Якога гаворыце».

72 І другі раз запаяў певень, і ўзгадаў Пётар слова, якое сказаў яму Ісус: «Перш, чым певень двойчы запяе, ты тройчы адрачэшся ад Мяне». І пачаў плакаць.

Мк 15

1 І адразу раніцаю, зрабіўшы нараду, першасьвятары са старшынямі і кніжнікамі, і ўвесь сынэдрыён, звязаўшы Ісуса, павялі і выдалі Пілату.

- 2 І спытаўся ў Яго Пілат: «Ты — Валадар Юдэйскі?» А Ён, адказваючы, гаворыць яму: «Ты кажаш».
- 3 І вінавацілі Яго першасъвятары ў многім.
- 4 А Пілат зноў спытаўся ў Яго: «Нічога не адказваеш? Глядзі, як шмат съведчаць супраць Цябе?»
- 5 Але Ісус больш нічога не адказваў, так што Пілат зъдзіўся.
- 6 А на съвята ён зваленіем аднаго з вязняў, за якога прасілі.
- 7 Быў жа адзін, называны Барабба, увязнены разам з супольнікамі, якія пад час паўстання ўчынілі забойства.
- 8 І, закрычаўши, натоўп пачаў прасіць таго, што рабіў ім заўсёды.
- 9 А Пілат адказаў ім, кажучы: «Хочаце, адпушчу вам Валадара Юдэйскага?»
- 10 Бо ведаў, што першасъвятары праз зайдрасцьць выдалі Яго.
- 11 Але першасъвятары падбухторылі натоўп, каб лепш адпусціць ім Бараббу.
- 12 Дык Пілат, адказваючы, зноў сказаў ім: «Што вы хочаце, каб я зрабіў з Тым, Каго называеце Валадаром Юдэйскім?»
- 13 Але яны зноў закрычалі: «Укрыжуй Яго!»
- 14 Пілат жа сказаў ім: «Што ліхога ўчыніў Ён?» Але яны яшчэ мацней крычалі: «Укрыжуй Яго!»
- 15 Дык Пілат, хочучы дагадзіць натоўпу, адпусціць ім Бараббу, а Ісуса, убічаваўши, выдаў на ўкрыжаванье.
- 16 І жаўнеры завялі Яго на панадворак, што завецца прэторыя, і склікаюць усю кагорту.
- 17 І апранаюць Яго ў пурпур, і, сплёўши вянок з церняў, ускладаюць на Яго.
- 18 І пачалі вітаць Яго: «Радуйся, Валадару Юдэйскі!»
- 19 І білі Яго трысцінай па галаве, і плявалі на Яго, і, кленчучы, пакланяліся Яму.
- 20 І калі назъдзекваліся з Яго, зъялі з Яго пурпур, і апранулі Яго ў адзеньне Ягонае. І вядуць Яго, каб Яго ўкрыжаваць.
- 21 І прымушаюць нейкага Сымона Кірэнэйца, бацьку Аляксандра і Руфа, які ішоў з поля і праходзіў міма, каб узяў крыж Ягоны.
- 22 І прыводзяць Яго на Галгофу, месца, што перакладаецца Месца Чэрапа.
- 23 І далі Яму піць віно, зъмяшанае са сымірнай, але Ён не прыняў.
- 24 І тыя, што крыжавалі Яго, падзялілі адзеньне Ягонае, кідаючы жэрабя, хто мае яго ўзяць.
- 25 А была гадзіна трэцяя, і ўкрыжавалі Яго.
- 26 І быў надпіс віны Ягонай напісаны: «Валадар Юдэйскі».
- 27 І разам з Ім укрыжавалі двух разбойнікаў, аднаго праваруч, а другога леваруч Яго.
- 28 І споўнілася Пісанье: «І да беззаконнікаў залічаны».
- 29 І тыя, што праходзілі міма, блузнілі на Яго, ківаючы галовамі сваімі і кажучы: «Гэй, Ты, Які руйнуеш бажніцу і ў тры дні адбудоўваеш,

30 выратуй Сябе Самога і зыйдзі з крыжа».

31 Падобна і першасьвятары, насыміхаючыся, гаварылі з кніжнікамі адзін аднаму: «Іншых ратаваў, а Сябе ўратаваць ня можа.

32 Хрыстос, Валадар Ізраіля, няхай зыйдзе цяпер з крыжа, каб мы ўбачылі і паверылі». І тыя, што былі ўкрыжаваныя з Ім, зъневажалі Яго.

33 А калі настала гадзіна шостая, сталася цемра па ўсёй зямлі ажно да гадзіны дзявятай.

34 І а дзявятай гадзіне Ісус загаласіў моцным голосам, кажучы: «Элёі, элёі, ламма сабахтані», што перакладаецца: «Божа Мой, Божа Мой, чаму Ты Мяне пакінуў?»

35 І некаторыя з тых, што вакол стаялі, пачуўшы, казалі: «Вось, Ільлю кліча».

36 А адзін, пабегшы і напоўніўшы губку воцатам ды ўсклаўшы яе на трысціну, даваў Яму піць, гаворачы: «Пакіньце, паглядзім, ці прыйдзе Ільля зъняць Яго».

37 Ісус жа, усклікнуўшы моцным голосам, аддаў духа.

38 І заслона ў бажніцы была разъздёртая надвое ад верху да нізу.

39 Сотнік жа, што стаяў насупраць Яго, убачыўшы, што так закрычаўшы, аддаў духа, сказаў: «Праўда, Чалавек Гэты быў Сын Божы».

40 Былі таксама жанчыны, што глядзелі здалёк, між імі Марыя Магдалена, і Марыя, маці Якуба меншага і Ёсіі, і Салімэя,

41 якія, калі ён быў у Галілеі, хадзілі за Ім і паслугавалі Яму, і шмат іншых, што прыйшлі з Ім у Ерусалім.

42 І калі ўжо настаў вечар, — а быў гэта дзень прыгатаваньня, які ёсьць перад суботаю, —

43 прыйшоў Язэп з Арыматэі, паважаны ратман, які сам чакаў Валадарства Божага. Адважыўшыся, ён увайшоў да Пілата і прасіў цела Ісуса.

44 А Пілат зъдзіўся, што ён ужо памёр, і паклікаўшы сотніка, спытаўся ў яго, ці даўно памёр,

45 і, даведаўшыся ад сотніка, аддаў цела Язэпу.

46 І той, купіўшы палатніну і зъняўшы Яго [з крыжа], ахінуў палатнінаю і палажыў Яго ў магілу, якая была высечаная ў скале, і прываліў камень да уваходу ў магілу.

47 А Марыя Магдалена і Марыя Ёсіева глядзелі, дзе палажылі Яго.

Мк 16

¹ І калі мінула субота, Марыя Магдалена, і Марыя Якубава, і Салімэя купілі духмянасцьцяў, каб пайсьці памазаць Яго.

² І вельмі рана, у першы дзень паслья суботы, прыходзяць да магілы, калі ўзыходзіла сонца.

³ І гаварылі між сабою: «Хто нам адваліць камень ад уваходу ў магілу?»

⁴ І, глянуўшы, бачаць, што камень адвалены, а быў ён надта вялікі.

5 І, увайшоўшы ў магілу, убачылі юнака, апранутага ў белую шату, які сядзеў з правага боку, і напалохаліся.

6 А ён кажа ім: «Не палохайцесь! Вы шукаеце Ісуса з Назарэту, укрыжаванага? Ён уваскрос. Няма Яго тут. Вось месца, дзе палажылі Яго.

7 Але ідзіце, скажыце вучням Ягоным і Пятру: “Ён ідзе перад вамі ў Галілею; там Яго ўгледзіце, як Ён сказаў вам”».

8 І яны, выйшаўшы, пабеглі ад магілы, і ахапіла іх трымценне і захапленне, і нікому нічога не сказалі, бо баяліся.

9 Уваскросшы раніцаю ў першы дзень паслья суботы, Ісус зъявіўся спачатку Марыі Магдалене, з якой выгнаў сем дэманаў.

10 Яна, пайшоўшы, паведаміла тым, што з Ім былі, якія плакалі і галасілі.

11 Але тыя, пачуўшы, што Ён жывы і яна бачыла Яго, не паверылі.

12 Паслья гэтага Ён зъявіўся ў іншым выглядзе двайм з іх у дарозе, як ішлі ў вёску.

13 І тыя, вярнуўшыся, паведамілі іншым, але і ім не паверылі.

14 Нарэшце Ён зъявіўся Адзінаццаці, калі яны ўзълягалі прыстале, і дакараў за недаверства іхняе і жорсткасць сэрца, што не паверылі тым, якія бачылі Яго ўваскросшага.

15 І сказаў ім: «Ідзіце на ўвесь свет і абвяшчайце Эвангельле ўсяму стварэнню.

16 Хто паверыць і ахрысьціцца, будзе збаўлены, а хто не паверыць, будзе асуджаны.

17 А тым, што павераць, будуць такія знакі: у імя Маё выганяць будуць дэманаў, новымі мовамі гаварыць будуць,

18 зъмейё браць будуць, і калі што съмяротнае вып'юць, не пашкодзіць ім, на нямоглых рукі ўскладуць, і яны будуць здаровыя».

19 Госпад жа паслья размовы з імі ўзынёсься ў неба і сеў праваруч Бога.

20 А яны, пайшоўшы, абвяшчалі паўсюль Господа, Які дапамагаў ім і съцвярджаў слова знакамі, якія іх суправаджалі. Амэн.

ЭВАНГЕЛЬЛЕ ПАВОДЛЕ ЛУКІ

1 Як ужо многія намагаліся напісаць аповесьць пра падзеі, якія ў нас адбыліся,

2 як пераказалі нам тыя, што былі ад пачатку відавочцамі і сталіся паслугачамі Слова,

3 надумаў і я, прайшоўши ўсё нанова, дакладна па парадку апісаць табе, вяльможны Тэафілю,

4 каб ты пазнаў надзейнасць словаў, у якіх быў навучаны.

5 Сталася ў дні Ірада, валадара Юдэйскага, [быў] съвятар з Абіяве чаргі, на імя Захарыя, і жонка ягоная з дачок Аарона, і імя яе — Альжбета.

6 Былі яны абое праведныя перад Богам, ходзячы паводле прыказаньняў і пастановаў Госпада беззаганна.

7 І не было ў іх дзіцяці, таму што Альжбета была няплодная, і абое яны былі пажылыя ў гадах сваіх.

8 І сталася, калі ў парадку чаргі сваёй ён спаўняў абавязак съвятарскі перад Богам,

9 выпала яму паводле звычаю съвятароў кадзіць, увайшоўши ў бажніцу Госпадаву.

10 І ўсё мноства народу звонку малілася ў час каджэння.

11 І зъявіўся яму анёл Госпада, які стаў з правага боку кадзільнага ахвярніку.

12 І ўстрывожыўся Захарыя, убачыўши яго, і ахапіў яго страх.

13 Анёл жа сказаў яму: «Ня бойся, Захарыя! Бо пачутая просьба твая, і жонка твая Альжбета народзіць табе сына, і дасі яму імя Ян.

14 І будзе табе радасць і вясёласць, і многія ўзрадуюцца нараджэнню ягонаму.

15 Бо ён будзе вялікі перад Госпадам, і ня будзе піць віно і сікеру, і Духам Святым напоўніцца яшчэ ва ўлоньні маці сваёй.

16 І многіх з сыноў Ізраіля зъверне да Госпада, Бога іхняга.

17 І будзе ісьці перад Ім у духу і сіле Ільлі, каб вярнуць сэрцы бацькоў дзеецям, і непаслухмяням — лад думак праведнікаў, каб падрыхтаваць Госпаду народ падрыхтаваны».

18 І сказаў Захарыя анёлу: «З чаго даведаюся я гэтае? Бо я — стары, і жонка мая ў гадах пажылых».

19 І, адказваючы, сказаў яму анёл: «Я — Габрыэль, які стаю перад Богам, і я пасланы гаварыць з табою і дабравесціць табе гэтае.

20 І вось, будзеш ты маўчаць, і ня зможаш гаварыць да дня, калі гэта станеца, за тое, што не паверыў словам май, якія споўніцца ў свой час».

21 І чакаў народ Захарыю, і дзівіўся, што ён марудзіць у бажніцы.

22 А ён, выйшаўши, ня мог гаварыць да іх; і зразумелі, што бачыў відзеж у бажніцы; і ён ківаў ім, і застаўся немы.

23 І сталася, калі скончыліся дні службы ягонай, ён вярнуўся ў дом свой.

24 Паслья гэтых дзён зачала Альжбета, жонка ягоная, і хавала гэта пяць месяцаў, кажучы:

25 «Гэтак учыніў мне Госпад у дні, калі глянуў на мяне, каб зъняць з мяне ганьбу між людзьмі».

26 А ў шосты месяц быў пасланы анёл Габрыэль ад Бога ў горад Галілейскі, называны Назарэт,

27 да дзяўчыны, заручанай з мужам на імя Язэп, з дому Давіда; а імя дзяўчыны — Марыя.

28 І, увайшоўши да яе, анёл сказаў: «Радуйся, дабрадатная! Госпад з табою; дабраслаўлёнай ты між жанчынамі».

29 Яна ж, убачыўши яго, устрывожылася ад словаў ягоных і разважала, што гэта было за прывітанье.

30 І сказаў ёй анёл: «Ня бойся, Марыя! Бо ты знайшла ласку ў Бога.

31 І вось, ты зачнеш ва ўлоньні і народзіш Сына, і дасі Яму імя Ісус.

32 Ён будзе вялікі і Сынам Найвышэйшага назавецца, і дасыць Яму Госпад Бог пасад Давіда, бацькі Ягонага.

33 І Ён будзе валадарыць над домам Якуба на вякі, і Валадарству Ягонаму ня будзе канца».

34 А Марыя сказала анёлу: «Як гэта будзе, калі я не спазнала мужа?»

35 І, адказваючы, анёл сказаў ёй: «Дух Святы зыйдзе на цябе, і сіла Найвышэйшага ахіне цябе. І дзеля гэтага тое, што народзіцца Святое, Сынам Божым назавецца.

36 Вось і Альжбета, сваячка твая, і яна зачала сына ў старасьці сваёй, і вось ужо шосты месяц у яе, якую называюць няплоднай.

37 Бо ў Бога ніводнае слова ня будзе бяз сілы».

38 І сказала Марыя: «Вось я — служка Господа; няхай станецца мне паводле слова твайго». І адыйшоў ад яе анёл.

39 Устаўши, Марыя ў тыя дні шпарка пайшла ў горную краіну, у горад Ўды,

40 і ўвайшла ў дом Захарыі, і прывітала Альжбету.

41 І сталася, калі Альжбета пачула прывітанье Марыі, узварухнулася дзіцятка ва ўлоньні яе, і Альжбета напоўнілася Духам Святым.

42 І ўсклінула яна моцным голасам, і сказала: «Дабраслаўлёнай ты між жанчынамі, і дабраслаўлёны плод улоньня твайго.

43 І адкуль гэта мне, што прыйшла маці Господа майго да мяне?

44 Бо вось, як голас вітаньня твайго дайшоў да вушэй маіх, узварухнулася вясёла дзіцятка ва ўлоньні маім.

45 І шчасльівая тая, якая паверыла, бо зъдзейсьніцца сказанае ёй ад Господа».

46 І сказала Марыя: «Узьвялічае душа мая Госпада,

47 і ўзрадаваўся дух мой у Богу, Збаўцы маім,

48 бо Ён глянуў на паніжэнье служкі Сваёй. Бо вось, адгэтуль шчасльіва будуць называць мяне ўсе пакаленьні,

49 бо вялікае ўчыніў мне Магутны, і съвятое імя Яго,
50 і міласэрнасьць Ягоная з пакаленъя ў пакаленъне для тых, якія
баяцца Яго.

51 Ён зъявіў уладу рамянам Сваім, расъсейў ганарыстых думкамі
сэрца іхнягі;

52 скінуў моцных з пасадаў і ўзъвялічыў пакорных;

53 галодных насыціў дабром, а багатых адпусціў ні з чым.

54 Падтрымаў Ізраіля, юнака Свайго, успомніў пра міласэрнасьць,
55 як гаварыў адносна бацькоў нашых, адносна Абрагама і
насенья ягонага на вякі».

56 Пробыла ж Марыя з ёю каля трох месяцаў і вярнулася ў дом
свой.

57 А Альжбеце настаў час нараджаць, і яна нарадзіла сына.

58 І пачулі суседзі і сваякі ейныя, што ўзъвялічыў Госпад
міласэрнасьць Сваю над ёю, і цешыліся з ёю.

59 І сталася, у восьмы дзень прыйшлі абрэзаць дзіцятка і хацелі
назваць яго паводле імёна бацькі ягонага Захарыям.

60 І, адказваючы, маці ягоная сказала: «Не, але ён будзе называцца
Янам».

61 І сказалі ёй: «Нікога няма ў родзічаў тваіх, хто называецца
гэтым імем».

62 І пыталіся на мігах у бацькі ягонага, як бы ён хацеў назваць яго.

63 І, папрасіўшы дошчачку, ён напісаў, кажучы: «Ян імя яму». І
ўсе зъдзівіліся.

64 І адразу расчыніліся вусны ягоныя і язык ягоны, і ён стаў
гаварыць, дабраслаўляючы Бога.

65 І стаўся страх на ўсіх, што жылі побач, і гаварылі адзін аднаму
словы гэтых па ўсёй горнай краіне Юдэйскай.

66 І ўсе, якія чулі, складалі [гэта] ў сэрцы сваім, кажучы: «Што ж
гэта будзе за дзіця?» І рука Господа была з ім.

67 І Захарыя, бацька ягоны, напоўніўся Духам Святым, і
прапрочыў, кажучы:

68 «Дабраслаўлены Госпад, Бог Ізраіля, што адведаў народ Свой і
даў выбаленъне [яму],

69 і падняў рог збаўленъя нашага ў доме Давіда, слугі Свайго,

70 як абвясьціў вуснамі съвятых прарокаў Сваіх, што былі адвеку,

71 збавіць [нас] ад ворагаў нашых і ад рукі ўсіх, якія ненавідзяць

нас,

72 учыніць міласэрнасьць бацькам нашым і ўзгадаць съвяты
запавет Свой,

73 прысягу, якой кляўся Абрагаму, бацьку нашаму, даць нам

74 бяз страху, выбавіўшы нас з рукі ворагаў нашых,

75 служыць Яму ў съвятысці і праведнасці перад Ім у-ва ўсе дні
жыцця нашага.

76 І ты, дзіцятка, будзеш названы прарокам Найвышэйшага, бо
будзеш ісьці наперадзе перад абліччам Господа падрыхтаваць
шляхі Яму,

77 даць народу пазнаць збаўленьне ў адпушчэні грахоў іхніх,
78 праз унутраную міласэрнасць Бога нашага, у якой адведаў нас
Усход з вышыні,

79 зъявіць [святы] тым, што сядзяць у цемры і ў ценю
съміротным, накіраваць ногі нашыя на шлях супакою».

80 А дзіцятка ўзрастала і ўмацоўвалася духам, і было ў пустыні да
дня зъяўленьня свайго Ізраілю.

Лк 2

1 І сталася, у тыя дні выйшла ад цэзара Аўгуста пастанова зрабіць
перапіс па ўсім сусьвеце.

2 Гэты перапіс быў першы за панаваньня Квірынія ў Сірыі.

3 І пайшлі ўсе запісвацца, кожны ў свой горад.

4 Пайшоў таксама і Язэп з Галілеі, з гораду Назарэт, у Юдэю, у
горад Давіда, называны Бэтлеем, бо ён быў з дому і роду Давіда,

5 запісца з Марыяю, заручанай з ім жонкай, якая была
цяжарная.

6 І сталася, калі яны былі там, надыйшоў дзень нарадзіць ёй;

7 і нарадзіла Сына свайго Першароднага, і спавіла Яго, і палажыла
Яго ў ясьлі, бо не было ім месца ў съявліцы.

8 І былі пастухі ў той ваколіцы, якія начавалі ў полі і вартавалі
ұначы каля статку свайго.

9 І вось, стаў перад імі анёл Господа, і слава Господа асьвяціла іх; і
спалохаліся страхам вялікім.

10 І сказаў ім анёл: «Ня бойцеся! Бо вось, я дабравешчу вам
радасць вялікую, якая будзе ўсяму народу,

11 бо сёньня нарадзіўся вам у горадзе Давідавым Збаўца, Які ёсьць
Хрыстос Госпад.

12 І вось вам знак: вы знайдзеце Немаўлятка ў пялюшках, Якое
ляжыць у ясьлях».

13 І неспадзянава зъявілася з анёлам шматлікае войска нябеснае,
якое хваліла Бога і казала:

14 «Слава на вышынях Богу, а на зямлі супакой, у людзях
упадабанье».

15 І сталася, калі адыйшлі ад іх анёлы ў неба, пастухі сказалі адзін
аднаму: «Хадзем у Бэтлеем і ўбачым, ці сталася тое слова, якое
абвясьціў нам Госпад».

16 І пайшлі пасыпешна, і знайшлі Марыю і Язэпа, і Немаўлятка,
Якое ляжала ў ясьлях.

17 І, убачыўши, расказалі пра слова, якія былі сказаныя ім пра
Дзіцятка Гэтае.

18 І ўсе, якія чулі, зъдзіўляліся з таго, што расказвалі ім пастухі.

19 А Марыя захавала ўсе слова гэтыя, складаючы [ix] у сэрцы
свайм.

20 І вярнуліся пастухі, славячы і хвалячы Бога за ўсё, што чулі і
бачылі, як ім было сказана.

21 І калі прайшло восем дзён, трэба было абрэзаць Хлопчыка, і далі Яму імя Ісус, названае анёлам перш, чым быў Ён зачаты ва ўлоньні.

22 І калі скончыліся дні ачышчэння іх паводле Закону Майсея, прынесылі Яго ў Ерусалім, каб прадставіць перад Госпадам,

23 як напісана ў Законе Господа: «Усякі хлопчык, які адкрывае ўлоньне, будзе названы съятым Господа»,

24 і каб прынесыці ў ахвяру паводле таго, як сказана ў Законе Господа, пару туркавак ці двух галубянятак.

25 І вось, быў у Ерусаліме чалавек на імя Сымон. І быў ён чалавек праведны і пабожны, які чакаў пацяшэння Ізраіля, і Дух Святы быў на ім.

26 І было яму сказана ад Духа Святога, што ён ня ўбачыць съмерці, пакуль ня ўбачыць Хрыста Госпадавага.

27 І прыйшоў ён у Духу ў съятыню. І калі бацькі прынесылі Дзіцятка Ісуса, каб выкананы над Ім абраад паводле Закону,

28 ён узяў Яго на рукі свае, і дабраславіў Бога, і сказаў:

29 «Цяпер адпускаеш слугу Твойго, Уладару, паводле слова Твойго, у супакоі,

30 бо бачылі вочы мае збаўленьне Тваё,

31 якое прыгатаваў Ты перад ablічкам усіх народаў,

32 съяতло для асьветы паганаў, і славу народу Твойго, Ізраіля».

33 А Язэп і маці Ягоная зьдзіўляліся сказанаму пра Яго.

34 І дабраславіў іх Сымон, і сказаў Марыі, маці Ягонай: «Вось, ляжыць Гэты на падзеньне і паўстаньне многіх у Ізраілі, і на знак, якому працівіца будуць.

35 І табе самой меч пранікне ў душу, каб выявіліся думкі многіх сэрцаў».

36 І была Ганна прапрочыца, дачка Фануэляя, з калена Асэра. Яна была ў вельмі старым веку, з мужам ад дзявоцтва свайго пражыла сем гадоў.

37 І была яна ўдава гадоў восьмідзесяці чатырох, якая не адыходзіла ад съятыні, постам і просыбаю служачы [Богу] дзень і ноч.

38 І яна, у тую гадзіну прыйшоўшы, узносіла хвалу Госпаду і гаварыла пра Яго ўсім, якія чакалі выбаўлен'ня ў Ерусаліме.

39 І калі яны выканалі ўсё паводле Закону Господа, вярнуліся ў Галілею, у горад свой Назарэт.

40 А Дзіцятка ўзрастала і ўмацоўвалася духам, напаўняючыся мудрасцю; і ласка Божая была на Ім.

41 І кожны год бацькі Ягоная хадзілі ў Ерусалім на съята Пасхі.

42 І калі Ён меў дванаццаць гадоў, прыйшлі яны, як звычайна, у Ерусалім на съята.

43 І калі скончыліся тыя дні і яны варочаліся, застаўся Хлопец Ісус у Ерусаліме, і не заўважылі гэтага Язэп і маці Ягоная,

44 але думалі, што Ён ідзе з іншымі падарожнікамі. Прайшоўши дзённую дарогу, сталі шукаць Яго між сваякамі і знаёмымі.

45 І, не знайшоўши Яго, вярнуліся ў Ерусалім, шукаючы Яго.

46 І сталася, праз тры дні знайшлі Яго ў съвятыні, як сядзеў сярод настаўнікаў, слухаючы іх і пытаючыся ў іх.

47 І ўсе, што слухалі Яго, дзівіліся з разуму і адказаў Ягоных.

48 І, убачыўши Яго, зъдзівіліся, і маці Ягоная сказала Яму: «Дзіця! Што Ты зрабіў нам гэтак? Вось, бацька Твой і я з вялікай мукаю шукалі Цябе».

49 А Ён сказаў ім: «Навошта вы шукалі Мяне? Ці ж вы ня ведаецце, што Я мушу быць у тым, што [належыць] Айцу Майму?»

50 І яны не зразумелі слова, якое Ён сказаў ім.

51 І Ён пайшоў з імі, і прыйшоў у Назарэт, і быў паслушмяны ім. І маці Ягоная захоўвала ўсе слова гэтых ў сэрцы сваім.

52 І Ісус узрастаў у мудрасьці, і ва ўзросці, і ў ласцы ў Бога і людзей.

Лк 3

¹ А ў пятнаццаты год панаваньня цэзара Тыбэрыя, калі Понтый Пілат панаваў у Юдэі, Ірад быў тэтрархам у Галілеі, Філіп, брат ягоны, — тэтрархам у Ітурэі і раханіцкай краіне, а Лісані — тэтрархам у Абіліне,

² пры першасвятах Аньне і Каяфе было слова Божае да Яна, сына Захарыі, у пустыні.

³ І ён праходзіў па ўсіх ваколіцах Ярданскіх, прапаведуючы хрышчэнню навяртаньня дзеля адпушчэння грахоў,

⁴ як напісана ў кнізе словаў прарока Ісаі, які кажа: «Голос таго, хто кліча ў пустыні: “Падрыхтуйце шлях Госпаду, простымі рабіце съцежкі Яго;

⁵ усякі дол няхай напоўніцца, і ўсякая гара і ўзгорак няхай панізіцца, крывізны няхай выпрастуюцца, і няроўныя шляхі зробяцца гладкімі;

⁶ і ўгледзіць усякае цела збаўленьне Божае”».

⁷ І казаў ён натоўпам, якія прыходзілі хрысьціцца ў яго: «Спрадзяжэнъні яхідны, хто перасьцярог вас, каб уцякалі ад гневу, які надыходзіць?

⁸ Зрабіце плады, годныя навяртаньня, і не пачынайце гаварыць у сабе: “Бацьку маём Абрагама”, бо кажу вам, што Бог можа з камянёў гэтых падняць дзяцей Абрагаму.

⁹ Ужо і сякера ля кораня дрэваў ляжыць; усякае дрэва, якое не прыносіць добра га плоду, съсякаецца і кідаецца ў агонь».

¹⁰ І спытаўся ў яго натоўп, кажучы: «Дык што нам рабіць?»

¹¹ А ён, адказваючы, кажа ім: «Хто мае дзівье вонраткі, няхай дасыць таму, хто ня мае; і хто мае ежу, няхай робіць тое самае».

¹² Прыйшлі і мытнікі хрысьціцца, і сказалі яму: «Настаўнік, што нам рабіць?»

13 А ён сказаў ім: «Нічога не бярыце больш таго, што вам загадана».

14 Пыталіся ў яго таксама жаўнеры, кажучы: «А нам што рабіць?» І ён сказаў ім: «Нікога ня крыўдзьце, не абвінавачвайце фальшыва і задавальняйцесь платай сваёй».

15 І народу, які чакаў і разважаў у сэрцах сваіх адносна Яна, ці не Хрыстос ён,

16 адказаў Ян усім, кажучы: «Я хрышчу вас вадою, але ідзе Дужэйшы за мяне, у Якога я ня варты развязаць рамень сандалаў Ягоных. Ён будзе хрысьціць вас Духам Святым і агнём.

17 Веялка Ягоная ў руцэ Яго, і ён ачысьціць ток Свой, і зъярэ пшаніцу ў сывіран Свой, а салому спаліць агнём незгасальным».

18 І шмат іншага дабравесці ён народу, навучаючи яго.

19 А Ірад тэтрарх, дакараны ім за Ірадыяду, жонку Філіпа, брата ягонага, і за ўсё, што Ірад зрабіў злога,

20 дадаў да ўсяго і тое, што замкнуў Яна ў вязніцу.

21 І сталася, калі хрысьціўся ўвесь народ, і Ісус, ахрысьціўшыся, маліўся, адчынілася неба,

22 і Дух Святы зыйшоў на Яго ў цялесным выглядзе, як голуб, і быў голас з неба, які казаў: «Ты — Сын Мой Улюбёны; у Табе Я маю ўпадабанье».

23 І меў Ісус, пачынаючы [служэньне], гадоў каля трыццаці, і быў, як думалі, сын Язэпаў, Гэліяў,

24 Мататаў, Левіяў, Мэльхіяў, Янаяў, Язэпаў,

25 Мататыяў, Амосаў, Навумаў, Эсьліяў, Нагеяў,

26 Магатаў, Мататыяў, Сэмэяў, Язэпаў, Юдаў,

27 Янаяў, Рэсаеў, Зэрубабэляў, Салятыэляў, Нэрыяў,

28 Мэльхіяў, Аддыяў, Касамаў, Эльмадамаў, Іраў,

29 Ёсіяў, Эліезэраў, Ярымаў, Мататаў, Левіяў,

30 Сымонаў, Юдаў, Язэпаў, Янанаў, Эліякімаў,

31 Мэлеяў, Маінанаў, Мататаў, Натаанаў, Давідаў,

32 Есэяў, Абэдаў, Боазаў, Сальманаў, Наасонаў,

33 Амінадабаў, Арамаў, Эсромаў, Пэрэсаў, Юдаў,

34 Якубаў, Ісаакаў, Абрагамаў, Тэрахаў, Нахораў,

35 Сэрухаў, Рагаваў, Фалекаў, Гэбэраў, Салаў,

36 Каінанаў, Арфаксадаў, Сэмаў, Нояў, Лямэхаў,

37 Мэтушаляхаў, Энохаў, Ярэдаў, Магалляеэляў, Кейнанаў,

38 Эносаў, Сэтаў, Адамаў, Божы.

Лк 4

¹ Ісус, напоўнены Духам Святым, вярнуўся з Ярдану і быў паведзены Духам у пустыню.

² Там сорак дзён ён быў спакушваны д'яблам і нічога ня еў у гэтыя дні; а калі яны скончыліся, урэшце захацеў есьці.

³ І сказаў Яму д'ябал: «Калі Ты — Сын Божы, скажы гэтamu камяню, каб ён стаўся хлебам».

4 І адказаў яму Ісус, кажучы: «Напісана, што ня хлебам адным будзе жыць чалавек, але ўсякім словам Божым».

5 І, узвеўшы Яго на высокую гару, д'ябал паказаў Яму ўсе валадарствы сусьвету ў імгненьне часу.

6 І сказаў Яму д'ябал: «Дам Табе ўладу над усім гэтым і славу іхнюю, бо яна мне аддадзена, і я, каму хачу, даю яе.

7 Дык калі Ты паклонішся мне, усё будзе Тваё».

8 І, адказваючы, сказаў яму Ісус: «Адыйдзі ад Мяне, шатан! Бо напісана: “Госпаду, Богу твайму, пакланяйся і Яму аднаму служы”».

9 І павёў Яго ў Ерусалім, і паставіў на самым версе съвятыні, і сказаў Яму: «Калі Ты — Сын Божы, кінься адгэтуль уніз,

10 бо напісана: “Анёлам Свайм загадае пра Цябе ўсьцерагчы Цябе”,

11 і: “На руках панясуць Цябе, каб не спатыкнуўся аб камень нагою Тваёю”».

12 І, адказваючы, сказаў яму Ісус: «Сказана: “Не спакушай Госпада, Бога твайго”».

13 І, скончыўшы ўсё спакушэнье, д'ябал адыйшоў ад Яго да пары.

14 І вярнуўся Ісус у сіле Духа ў Галілею; і разыйшлася чутка пра Яго па ўсёй ваколіцы.

15 І вучыў Ён у сінагогах іхніх, і ад усіх быў слайлены.

16 І прыйшоў у Назарэт, дзе быў выхаваны, і ўвайшоў паводле звычаю Свайго ў дзень суботні ў сінагогу, і ўстаў чытаць.

17 І далі Яму кнігу прарока Ісаі; і Ён, разгарнуўшы кнігу, знайшоў месца, дзе было напісана:

18 «Дух Господа на Мне, бо Ён памазаў Мяне дабравесціць убогім, паслаў Мяне аздарапляць скрышаных сэрцам, абвяшчаць вязням вызваленіе і съляпым — вяртаныне зроку, пусціць змучаных на свабоду,

19 і абвяшчаць год Госпада прыемны».

20 І, згарнуўшы кнігу, аддаў паслугачу і сей; і вочы ўсіх у сінагозе былі звернуты на Яго.

21 А Ён пачаў гаварыць ім: «Сёньня споўнілася Пісаныне гэтае, [якое] ў вушах ваших».

22 І ўсе засьведчылі Яму гэта, і зъдзіўляліся словам ласкі, якія выходзілі з вуснаў Ягоных, і гаварылі: «Ці не Язэпаў гэта сын?»

23 І Ён сказаў ім: «Вядома, вы скажаце Мне гэтую прыповесць: “Лекару, аздараві Самога Сябе; зрабі і тут, у бацькаўшчыне Сваёй, тое, што, мы чулі, сталася ў Капэрнауме”».

24 І сказаў: «Сапраўды кажу вам: Ніводзін прарок не прыймаецца ў бацькаўшчыне сваёй.

25 Праўдзіва кажу вам: Шмат удоваў было ў Ізраілю ў дні Ільлі, калі было зачынена неба тры гады і шэсць месяцоў, так што стаўся вялікі голад па ўсёй зямлі;

26 і ані да аднае з іх ня быў пасланы Ільля, але толькі да ўдавы ў Сарэпту Сідонскую.

27 І шмат было пракажоных у Ізраілі пры прароку Элісеі, і ніводзін з іх ня быў ачышчаны, акрамя Наамана Сірыйца».

28 І ўсе ў сынагозе напоўніліся ярасьцю, пачуўшы гэтае,

29 і, устаўшы, выгналі Яго навонкі з гораду, і павялі Яго на вяршыню гары, на якой быў пабудаваны горад іхні, каб скінуць Яго,

30 але Ён, прайшоўшы сярод іх, пайшоў.

31 І прыйшоў у Капэрнаум, горад Галілейскі, і вучыў іх у суботы.

32 І дзівіліся з вучэнья Ягонага, бо з уладаю былі слова Ягоныя.

33 І быў у сынагозе чалавек, які меў духа дэмана нячыстага, і ён загаласіў моцным голасам,

34 кажучы: «Аёй! Што нам і Табе, Ісус Назарэец? Ты прыйшоў загубіць нас. Ведаю Цябе, хто Ты, Святы Божы».

35 І забараніў яму Ісус, кажучы: «Змоўкні і выйдзі з яго!» І, кінуўшы яго на сярэдзіну, дэман выйшаў з яго, нічога не пашкодзіўшы яму.

36 І ахапіў усіх страх, і гутарылі між сабою, кажучы: «Што гэта за слова такое, што з уладаю і моцаю Ён загадвае духам нячыстым, і яны выходзяць?»

37 І разыйшлася чутка пра Яго па ўсіх вакалічных месцах.

38 Выйшаўшы ж з сынагогі, Ён прыйшоў у дом Сымона. А цешча Сымонава была ў моцнай гарачцы, і прасілі Яго за яе.

39 І, стаўшы каля яе, Ён забараніў гарачцы, і пакінула яе, а яна, адразу ўстаўшы, паслугавала ім.

40 Пры заходзе сонца ўсе, якія мелі хворых на розныя хваробы, прыводзілі іх да Яго; і Ён, усклаўшы на кожнага з іх рукі, аздараўвіў іх.

41 Выганяў таксама з многіх дэманаў, якія крычалі і казалі: «Ты — Хрыстос, Сын Божы». І Ён забараняў ім казаць, што яны ведаюць, што Ён — Хрыстос.

42 А калі настаў дзень, Ён, выйшаўшы, пайшоў у пустыннае месца, інатоўпы шукалі Яго, і, прыйшоўшы да Яго, затрымлівалі Яго, каб не ішоў ад іх.

43 А Ён сказаў ім: «І ў іншых гарадах Я мушу дабравесціца Валадарства Божае, бо дзеля гэтага Я пасланы».

44 І абвяшчаў у сынагогах Галілейскіх.

Лк 5

1 І сталася, што натоўп ціснуўся да Яго, каб слухаць Слова Божае, і Ён стаяў каля возера Генезарэт.

2 І ўбачыў Ён два чаўны, якія стаялі на возеры, а рыбаловы, выйшаўшы з іх, мылі сеци.

3 Увайшоўшы ў адзін човен, што быў Сымонаў, Ён прасіў яго адплыць крыху ад берагу і, сеўшы, вучыў натоўпы з чаўна.

4 Калі ж перастаў гаварыць, сказаў Сымону: «Адплыві на глыбіню і закіньце сеци вашы дзеля лову».

⁵ І, адказваючы, Сымон сказаў Яму: «Настаўнік! Мы працавалі ўсю ноч і нічога не злавілі, але паводле слова Твойго закіну сеци».

⁶ І, зрабіўшы гэтае, яны злавілі вялікае мноства рыбы, і нават сетка ў іх прарывалася.

⁷ І далі знак таварышам, што былі на другім чаўне, каб прыйшлі дапамагчы ім, і прыйшлі, і напоўнілі абодва чаўны, так што яны пачалі заліваца.

⁸ Убачыўшы гэта, Сымон Пётар упаў да каленаў Ісуса, кажучы: «Выйдзі ад мяне, Госпадзе, бо я — чалавек грэшны».

⁹ Бо страх ахапіў яго і ўсіх, што былі з ім, дзеля гэтага ўлову рыбаў, імі злоўленых,

¹⁰ таксама і Якуба і Яна, сыноў Заўдыя, якія былі супольнікамі Сымона. І сказаў Ісус Сымону: «Ня бойся, ад цяпер будзеш лаўцом чалавекаў».

¹¹ І, выцягнуўшы чаўны на бераг, яны пакінулі ўсё і пайшлі за Ім.

¹² І сталася, Ісус быў у адным горадзе, і прыйшоў чалавекувесь у праказе, і, убачыўшы Ісуса, упашы на ablічча, маліў Яго, кажучы: «Госпадзе! Калі хочаш, можаш мяне ачысьціць».

¹³ І Ён, працягнуўшы руку, дакрануўся да яго і сказаў: «Хачу, будзь ачышчаны». І адразу праказа зыйшла з яго.

¹⁴ І Ён загадаў яму нікому не казаць, але пайсыці паказацца святару і прынесыці ахвяру за ачышчэнне сваё, як загадаў Майсей на съведчанье ім.

¹⁵ Але тым больш разыйшлося слова пра Яго, і шматлікія натоўпы зьбіраліся да Яго слухаць і аздаравіцца ў Яго ад нядужасцяў сваіх.

¹⁶ А Ён адыхадзіў у пустынныя [месцы] і маліўся.

¹⁷ І сталася, у адзін дзень, як Ён навучаў, і сядзелі фарысэі і законавучыцелі, якія прыйшлі з усіх мястэчак Галілеі, і Юдэі, і Ерусаліму, і сіла Госпадава была дзеля аздараўлення іх,

¹⁸ вось, нясуць мужчыны на ложку чалавека, які быў спараліжаваны, і хацелі ўнесыці яго [ў дом] і палажыць перад Ісусам;

¹⁹ і, не знайшоўшы, дзе пранесыці яго праз натоўп, узълезылі на дах і праз страху спусьцілі яго разам з ложкам на сярэдзіну перад Ісусам.

²⁰ І Ён, бачачы веру іх, сказаў яму: «Чалавечы! Адпускаюцца табе грахі твае».

²¹ І пачалі разважаць кніжнікі і фарысэі, кажучы: «Хто Ён такі, што кажа блюзнерства? Хто можа адпускаць грахі, акрамя аднаго Бога?»

²² А Ісус, пазнаўшы думкі іхнія, адказваючы, сказаў ім: «Што вы думаецце ў сэрцах ваших?

²³ Што лягчэй сказаць: «Адпускаюцца табе грахі твае», ці сказаць: «Устань і хадзі!»

²⁴ Але, каб вы ведалі, што Сын Чалавечы мае ўладу на зямлі адпускаць грахі», — сказаў Ён спараліжаванаму. — «Кажу табе: устань і, узяўшы ложак твой, ідзі ў дом твой».

25 I той, адразу ўстаўшы перад імі, узяў тое, на чым ляжаў, і пайшоў у дом свой, славячы Бога.

26 I ўсе былі ў захапленьні, і славілі Бога; і напоўніліся страхам, кажучы: «Дзіўныя рэчы бачылі мы сёньня».

27 I пасъля гэтага Ён выйшаў і ўбачыў мытніка, на імя Левій, які сядзеў на мытні, і сказаў яму: «Ідзі за Мною».

28 I той, пакінуўшы ўсё, устаў і пайшоў за Ім.

29 I зрабіў для Яго Левій у доме сваім вялікі пачастунак, і была шматлікая грамада мытнікаў і іншых, якія ўзълягалі з імі.

30 I наракалі кніжнікі і фарысэі вучням Ягоным, кажучы: «Навошта вы ясьцё і п'яцё з мытнікамі і грэшнікамі?»

31 I, адказваючы, Ісус сказаў ім: «Не здаровыя маюць патрэбу ў лекары, але хворыя.

32 Я прыйшоў клікаць да навяртання ня праведных, але грэшных».

33 А яны сказалі Яму: «Чаму вучні Яна посьцяць часта і моляцца, таксама і фарысэйскія, а Твае ядуць і п'юць?»

34 A Ён сказаў ім: «Ці можаце прымусіць сыноў вясельля посьціць, калі з імі жаніх?

35 Ale прыйдуць дні, калі возьмуць у іх жаніха, і тады будуць посьціць у тыя дні».

36 I сказаў ім прыповесць: «Ніхто латкі ад новага адзеніння не прышывае да старога адзеніння, бо іначай і новае разъдзярэ, і да старога не падыйдзе латка ад новага.

37 I ніхто не ўлівае маладога віна ў старыя мяхі, бо маладое віно прарве мяхі, і само выцячэ, і мяхі прападуць;

38 ale маладое віно трэба ўліваць у новыя мяхі; і захаваецца тое і другое.

39 I ніхто, п'ючы старое віно, не захоча адразу маладога, бо кажа: «Старое лепшае»».

Лк 6

¹ I сталася ў другую суботу пасъля Пасхі, што Ён праходзіў праз палеткі, і вучні Ягоныя зрывалі каласы і елі, расьціраючы [іх] рукамі.

² A некаторыя з фарысэяў сказалі ім: «Навошта вы робіце тое, чаго ня сълед рабіць у суботу?»

³ I, адказваючы ім, сказаў Ісус: «Ці вы не чыталі, што зрабіў Давід, калі быў галодны сам і тыя, што з ім былі?

⁴ Як ён увайшоў у дом Божы, і ўзяў хлябы пакладныя, якіх ня можна было есьці нікому, апрача съвятароў, і еў, і даў тым, што з ім былі».

⁵ I сказаў ім: «Сын Чалавечы ёсьць Гаспадар і суботы».

⁶ I сталася, што ў іншую суботу ўвайшоў Ён у сынагогу і навучаў. I быў там чалавек, у якога правая рука была сухая.

⁷ A кніжнікі і фарысэі сачылі за Ім, ці аздаровіць у суботу, каб знайсьці адвінавачванье супраць Яго.

8 Але Ён, ведаючы думкі іхнія, сказаў чалавеку, які меў сухую руку: «Устань і стань на сярэдзіну». И той, устаўшы, стаў.

9 Тады сказаў ім Ісус: «Спытаюся Я ў вас: “Што трэба рабіць у суботу: добро ці зло? Збавіць душу ці загубіць?”»

10 І, паглядзеўшы на ўсіх іх, сказаў чалавеку: «Выцягні руку тваю». Ён так і зрабіў, і сталася рука ягоная здаровая, як другая.

11 А яны напоўніліся шалам і гаварылі адзін да аднаго, што ім зрабіць з Ісусам.

12 І сталася ў тых дні, узышоў Ён на гару памаліцца, і быў усю ноч у малітве да Бога.

13 І калі настаў дзень, Ён паклікаў вучняў Сваіх і выбраў з іх дванаццаць, якіх і назваў апосталамі:

14 Сымона, якога назваў Пятром, і Андрэя, брата ягонага, Якуба і Яна, Філіпа і Барталамея,

15 Мацьвея і Тамаша, Якуба Алфеевага і Сымона, называнага Зілотам,

16 Юду Якубовага і Юду Іскарыёта, які стаўся зраднікам.

17 І, зыйшоўшы разам з імі, стаў на роўным месцы, і натоўп вучняў Ягоных, і вялікае мнóstva народу з усёй Юдэі, і Ерусаліму, і прыморскіх гарадоў Тыру і Сідону,

18 якія прыйшлі паслуhaць Яго і аздаравіцца ад хваробаў сваіх. И тых, якіх мучылі духі нячыстыя, былі аздароўленыя.

19 І ўвесь натоўп шукаў дакрануцца да Яго, бо ад Яго зыходзіла моц і аздараўляла ўсіх.

20 І Ён, падняўшы вочы Свае на вучняў Сваіх, сказаў: «Шчасльвия ўбогія, бо вашае ёсьць Валадарства Божае.

21 Шчасльвия вы, якія цяпер галодныя, бо вы насытіцеся. Шчасльвия вы, якія цяпер плачаце, бо будзеце съмяяцца.

22 Шчасльвия вы, калі зъненавідзяць вас людзі і калі адлучаць вас, і будуць зъневажаць, і выкінуць імя вашае, як зло, за Сына Чалавечага.

23 Радуйцеся ў той дзень і весяліцеся, бо вось, вялікая нагарода вашая ў небе, бо гэтак рабілі з прарокамі бацькі іхнія.

24 Больш таго, гора вам, багатыя, бо вы ўжо атрымліваце пацяшэнье сваё.

25 Гора вам, перасычаныя, бо будзеце галодныя. Гора вам, якія цяпер съмеяцца, бо будзеце плакаць і галасіць.

26 Гора вам, калі ўсе людзі будуць гаварыць пра вас добра, бо гэтак рабілі з фальшивымі прарокамі бацькі іхнія.

27 Але вам, якія слухаце, кажу: Любіце ворагаў ваших, рабіце добро тым, якія ненавідзяць вас,

28 дабраслаўляйце тых, якія праклінаюць вас, і маліцеся за тых, якія кryўдзяць вас.

29 І таму, які ўдарыў цябе па шчацэ, падстаў і другую; і таму, хто забірае ў цябе адзеніне, не перашкаджай узяць і кашулю.

30 Усякаму, хто просіць у цябе, давай; і ад таго, хто ўзяў у цябе, не патрабуй назад.

31 І як хочаце, каб рабілі вам людзі, гэтак і вы рабіце ім.

32 І калі вы любіце тых, якія вас любяць, якая вам падзяка? Бо і грэшнікі любяць тых, якія іх любяць.

33 І калі робіце добро tym, якія вам добро робяць, якая вам падзяка? Бо і грэшнікі тое робяць.

34 І калі пазычаеце tym, ад якіх спадзеяцца атрымаць назад, якая вам падзяка? Бо і грэшнікі пазычаюць грэшнікам, каб атрымаць назад гэтулькі.

35 Больш того, любіце ворагаў вашых, і рабіце добро, і пазычайце, не чакаючы нічога; і будзе нагарода вашая вялікая, і будзеце сынамі Найвышэйшага, бо Ён добры і да няўдзячных і злыx.

36 Дык будзьце ж міласэрныя, як і Айцец ваш міласэрны.

37 І не судзіце, і ня будзеце суджаныя; не асуджайце, і ня будзеце асуджаныя; даруйце, і вам будзе даравана;

38 давайце, і вам будзе дадзена: меру добрую, націсьненую, стрэсеную і з верхам дадуць вам на ўлоньне вашае; бо якою мераю мераеце, такою і вам будзе адмерана».

39 Сказаў жа ім прыповесьць: «Ці можа съляпы вадзіць съляпога? Ці не абодва ўваляцца ў яму?

40 Вучань не вышэй за настаўніка свайго, але, удасканаліўшыся, кожны будзе як настаўнік ягоны.

41 Што ты глядзіш на сучок у воку брата твайго, а бервяна ў воку твайм ня бачыш?

42 Ці як можаш сказаць брату твайму: “Браце! Дазволь, выму сучок з вока твайго”, — калі сам ня бачыш бервяна ў воку свайм? Крыгадушнік! Вымі спачатку бервяно з вока свайго, і тады ўбачыш, як выніяць сучок, які ў воку брата твайго.

43 Бо няма добра га дрэва, якое прыносіць благі плод; і няма благога дрэва, якое прыносіць плод добры.

44 Бо ўсякае дрэва пазнаецца з уласнага плоду; бо не зъбіраюць фігаў з цярніны і ня здымайаць вінаграду з глугу.

45 Добры чалавек з добра га скарбу сэрца свайго выносіць добрае, а злы чалавек са злога скарбу сэрца свайго выносіць злое; бо з багаццяця сэрца гавораць вусны ягоныя.

46 Чаму называеце Мяне: “Госпадзе! Госпадзе!” — і ня рабіце таго, што Я кажу?

47 Усякі, хто прыходзіць да Мяне, і слухае слова Мае, і рабіць паводле іх, пакажу вам, да како падобны.

48 Ён падобны да чалавека, што будзе дом, і ён капаў, і заглыбіўся, і заклаў падмурак на скале, і калі сталася паводка, і вада ўдарыла на дом гэты, то не змагла захістачь яго, бо ён быў пабудаваны на скале.

49 А той, хто слухае і ня рабіць, падобны да чалавека, што пабудаваў дом на зямлі без падмурку, які, калі ўдарыла на яго

вада, адразу разваліўся; і разбурэнъне яго было вялікае».

Лк 7

1 Калі ж Ён скончыў [гаварыць] усе слова Свае ў вуши народу, увайшоў у Капэрнаум.

2 У аднаго ж сотніка слуга, якога той цаніў, быў хворы пры съмерці.

3 Пачуўшы пра Ісуса, ён паслаў да Яго старшыняў Юдэйскіх прасіць Яго, каб прыйшоў аздаравіць слугу ягонага.

4 І яны, прыйшоўшы да Ісуса, дужа прасілі Яго, кажучы: «Ён варты, каб Ты зрабіў для яго гэтае,

5 бо ён любіць народ наш і пабудаваў нам сынагогу».

6 Ісус пайшоў з імі. А калі Ён быў ужо недалёка ад дому, сотнік прыслалі да Яго сяброў сказаць Яму: «Не турбуйся, Госпадзе! Бо я ня варты, каб Ты ўвайшоў пад дах мой,

7 бо і сябе самога я не палічыў вартым прыйсьці да Цябе. Але скажы слова, і будзе аздаройлены слуга мой.

8 Бо і я чалавек, які маю над сабою ўладу, і маю пад сабою жаўнерай; і кажу аднаму: «Пайдзі», — і ён ідзе; і другому: «Прыайдзі», — і ён прыходзіць; і слузэ майму: «Зрабі тое», — і ён робіць».

9 Пачуўшы гэтае, Ісус зъдзівіўся з яго і, павярнуўшыся, сказаў натоўпу, які ішоў за Ім: «Кажу вам, што нават у Израілю не знайшоў Я гэтакае веры».

10 І вярнуўшыся ў дом, пасланыя знайшлі хворага слугу паздаравеўшым.

11 І сталася паслья гэтага, пайшоў Ён у горад, называны Наін; і з Ім ішлі многія з вучняў Ягоных і шматлікі натоўп.

12 Калі ж Ён наблізіўся да брамы гораду, вось, выносілі памёршага, адзінароднага сына ў маці сваёй, а яна была ўдава; і вялікі натоўп з гораду ішоў з ёю.

13 І, убачыўшы яе, Госпад зълітаваўся над ёю і сказаў ёй: «Ня плач».

14 І, падыйшоўшы, дакрануўся да пахавальных насілак; а тыя, што несылі іх, затрымаліся, і Ён сказаў: «Юнача, табе кажу: «Устань!»»

15 І сей мёртвы, і пачаў гаварыць; і Ён аддаў яго маці ягонай.

16 І ўсіх ахапіў страх, і яны славілі Бога, кажучы: «Вялікі прарок паўстаў між намі», і: «Бог адведаў народ Свой».

17 І разыйшлося слова гэтае пра Яго па ўсёй Юдэі і па ўсёй ваколіцы.

18 І паведамілі Яну вучні ягоныя пра ўсё гэтае.

19 І, паклікаўшы двух з вучняў сваіх, Ян паслаў іх да Ісуса, кажучы: «Ці Ты Той, Які прыходзіць, ці чакаць нам іншага?»

20 А мужы [гэтыя], прыйшоўшы да Яго, сказаў: «Ян Хрысьціцель паслаў нас да Цябе, кажучы: «Ці Ты Той, Які прыходзіць, ці чакаць нам іншага?»»

21 У гэтую гадзіну Ён многіх аздаравіў ад хваробаў і немачаў, і ад злых духаў, і многім съляпым вярнуў зрок.

22 І, адказваючы, Ісус сказаў ім: «Пайдзіце, паведаміце Яну, што вы бачылі і чулі, што съляпия бачаць, кульгавыя ходзяць, пракажоныя ачышчаюцца, глухія чуюць, мёртвыя ўваскрасаюць, убогім дабравесціцца».

23 І шчасльівы той, хто ня згоршыцца праз Мяне».

24 Калі ж пасланцы Яна пайшлі, Ён пачаў гаварыць да натоўпаў пра Яна: «Што глядзець хадзілі вы ў пустыню? Ці трысьціну, якую вецер хістае?

25 Але што хадзілі вы ўбачыць? Ці чалавека, апранутага ў мяккія шаты? Вось, тыя, што ў пышным адзеніні і жывуць раскошна, знаходзяцца пры дварох валадарскіх.

26 Але што хадзілі вы ўбачыць? Прагока? Так, кажу вам, і больш за прарока.

27 Ён ёсьць той, пра якога напісана: «Вось, Я пасылаю анёла Майго перад абліччам Твайм, які пракладзе шлях Твой перад Табою».

28 Бо кажу вам: «Сярод народжаных жанчынамі няма ніводнага прарока, большага за Яна Хрысьціцеля; але меншы ў Валадарстве Божым большы за яго».

29 І ўвесь народ, які слухаў яго, і мытнікі аддалі хвалу Богу, хрысьцячыся хрышчэннем Янавым;

30 а фарысэі і законнікі адкінулі параду Божую для іх, не ахрысьціўшыся ў яго».

31 Госпрад жа сказаў: «З кім парайнаю людзей пакаленіня гэтага? І да каго яны падобныя?

32 Яны падобныя да дзяцей, якія сядзяць на вуліцы, і клічуць адзін аднаго, і кажуць: «Мы гралі вам на жалейцы, і вы не скакалі; мы галасілі, і вы ня плакалі!».

33 Бо прыйшоў Ян Хрысьціцель, ані хлеба ня ёсьць, ані віна ня п'е, і вы кажаце: «Дэмана мае».

34 Прыйшоў Сын Чалавечы, ёсьць і п'е, і вы кажаце: «Вось, чалавек — абжора і п'яніца, сябра мытнікаў і грэшнікаў».

35 І апраўдана мудрасцьць усімі дзецімі яе».

36 Нехта з фарысэяў прасіў Яго паесці разам з ім, і Ён, увайшоўшы ў дом фарысэя, узлыёг.

37 І вось жанчына з того гораду, якая была грэшніцай, даведаўшыся, што Ён узлыягае ў доме фарысэя, прынесла алябастравы збанок міра,

38 і, стаўшы ззаду каля ног Ягоных і плачучы, пачала абліваць ногі Ягоныя съязьмі, і выцірала валасамі галавы сваёй, і цалавала ногі Ягоныя, і мазала мірам.

39 Бачачы гэтае, фарысэй, які быў запрасіў Яго, сказаў сам у сабе: «Калі б Ён быў прарок, дык ведаў бы, хто і якая жанчына да��ранаеца да Яго, бо яна — грэшніца».

40 І, адказваючы, Ісус сказаў яму: «Сымоне, Я маю нешта сказаць табе». Ён жа кажа: «Кажы, Настайнік».

41 [Ісус сказаў]: «У аднаго пазычальніка былі два даўжнікі: адзін быў вінен пяцьсот дынараў, а другі — пяцьдзесят.

42 А як яны ня мелі, чым заплаціць, ён дараваў абодвум. Скажы, каторы з іх больш узълюбіць яго?»

43 Адказваючы, Сымон сказаў: «Думаю, што той, якому больш дараваў». Ён жа сказаў яму: «Слушна ты пастанавіў».

44 І, павярнуўшыся да жанчыны, сказаў Сымону: «Ці бачыш ты гэтую жанчыну? Я прыйшоў у дом твой, і ты вады Мне на ногі ня даў; а яна сълязьмі ablіла ногі Mae і валасамі галавы сваёй выцерла.

45 Ты пацалунку Мне ня даў, а яна, як толькі Я прыйшоў, не перастае цалаваць ногі Mae.

46 Ты галавы Мне алеем не памазаў; а яна мірам памазала ногі Mae.

47 Дзеля гэтага кажу табе: даруюцца многія грахі яе за тое, што яна шмат узълюбіла; а каму мала даруецца, той мала любіць».

48 А ёй сказаў: «Адпускаюцца табе грахі».

49 І тыя, што ўзълягалі з Ім, пачалі гаварыць у сабе: «Хто Ён ёсьць, што і грахі адпускае?»

50 А Ён сказаў жанчыне: «Вера твая збавіла цябе; ідзі ў супакоі».

Лк 8

1 І сталася пасьля, праходзіў Ён праз гарады і мястэчкі, абвяшчаючы і дабравесцячы Валадарства Божае, і з Ім Дванаццаць,

2 і некаторыя жанчыны, якія былі аздароўленыя ад злых духаў і нядужасыцяў: Марыя, называная Магдалена, з якое выйшлі сем дэманаў,

3 і Ёанна, жонка Хузы, наглядчыка Ірадавага, і Сусанна, і многія іншыя, якія служылі Яму з маёмысці сваёй.

4 А калі сабралася мноства народу, і з гарадоў зыходзіліся да Яго, Ён пачаў гаварыць прыповесьць:

5 «Выйшаў сейбіт сеяць насеньне сваё; і, калі ён сеяў, адно ўпала пры дарозе і было патаптана, і птушкі нябесныя падзяублі яго;

6 а іншае ўпала на камень і, узыйшоўшы, засохла, бо ня мела вільгаці;

7 а іншае ўпала між цярнінаю, і вырасла цярніна, і заглушыла яго;

8 а іншае ўпала на добрую зямлю і, узыйшоўшы, прынесла плод стакротны». Сказаўшы гэтае, Ён усклікнуў: «Хто мае вуши слухаць, няхай слухае».

9 А вучні Ягоныя пыталіся ў Яго, кажучы: «Што значыць прыповесьць гэтая?»

10 Ён жа сказаў: «Вам дадзена ведаць таямніцы Валадарства Божага, а для рэшты яны ў прыповесьцях, так што яны, бачачы, ня бачаць і, чуючы, не разумеюць.

11 Вось жа прыповесьць гэтая: насеньне ёсьць слова Божае.

12 А што пры дарозе — гэта тыя, якія слухаюць, а пасъля прыходзіць д'ябал, і забірае слова з сэрца іхняга, каб не паверылі і не былі збаўленыя.

13 А што на камяні — гэта тыя, якія, калі пачуюць, з радасцю прыймаюць слова, ды ня маюць кораня і часова вераць, а ў час спакусы адпадаюць.

14 А што ўпала ў цярніну — гэта тыя, якія слухаюць, але, адыходзячы, заглушаюцца клопатамі, багацьцем і асалодамі жыцьцёвымі, і не даюць плоду.

15 А што ўпала на добрую зямлю — гэта тыя, што, пачуўшы слова, захоўваюць у добрым і чыстым сэрцы, і даюць плод у цярплівасці.

16 Ніхто, запаліўшы сьвечку, не прыкрывае яе пасудзінаю, або ня ставіць пад ложак, але ставіць на сьвечнік, каб тыя, якія ўваходзяць, бачылі съятло.

17 Бо няма нічога таемнага, што б ня выявілася, ані скаванага, што ня сталася б вядомым і ня выйшла на съятло.

18 Дык глядзіце, як вы слухаеце; бо хто мае, таму дадзена будзе, а хто ня мае, у таго будзе забрана і тое, што ён думаете мець».

19 І прыйшлі да Яго маці і браты Ягоныя, і не маглі падайсці да Яго з прычыны натоўпу.

20 І паведамілі Яму, кажучы: «Маці Твая і браты Твае стаяць вонкі, хочучы бачыць Цябе».

21 Ён жа, адказваючы, сказаў ім: «Маці Мая і браты Мае — гэта тыя, якія слухаюць слова Божае і выконваюць яго».

22 І сталася аднаго дня, Ён увайшоў з вучнямі Сваімі ў човен і сказаў ім: «Пераплынем на той бок возера». І паплылі.

23 Калі ж яны плылі, Ён заснуў. І падняўся на возеры бурны вецер, і іх залівала хвалімі, і яны былі ў небясьпецы.

24 І, падайшоўшы, яны пабудзілі Яго, кажучы: «Настаўнік! Настаўнік! Мы гінем». А Ён, устаўшы, забараніў ветру і хваляванню вады; і яны спыніліся, і сталася ціша.

25 Ён жа сказаў ім: «Дзе вера вашая?» А яны, спалохаўшыся, у зьдзіўленыні гаварылі адзін аднаму: «Хто Ён ёсьць, што вятрам загадвае і вадзе, і яны падпарадкоўваюцца Яму?»

26 І прыплылі ў краіну Гадарэнскую, якая наспраць Галілеі.

27 Калі ж выйшаў Ён на бераг, пераняў Яго нейкі чалавек з гораду, які меў дэманаў з дауніх часоў, і не апранаў адзеньня, і жыў ня ў дому, але ў магілах.

28 Ён, убачыўшы Ісуса, упаў перад Ім, закрычаўшы, і моцным голосам сказаў: «Што мне і Табе, Ісус, Сын Бога Найвышэйшага? Малю Цябе, ня мучай мяне».

29 Бо Ён загадаў духу нячыстаму выйсьці з гэтага чалавека; бо ён доўгі час мучыў яго, так што яго вязалі ланцугамі і сцераглі яго, але ён разрываў ланцугі, і дэман гнаў яго ў пустыні.

30 А Ісус спытаўся ў яго, кажучы: «Якое тваё імя?» Ён жа сказаў: «Легіён», бо шмат дэманаў увайшло ў яго.

31 І прасілі Яго, каб не казаў ім ісьці ў бездань.

32 А там на гары пасьвіўся вялікі гурт съвіньняў; і прасілі Яго [дэманы], каб дазволіў ім увайсьці ў іх, і Ён дазволіў ім.

33 Дэманы, выйшаўшы з чалавека, увайшли ў съвіньняў, і рынуўся гурт са стромы ў возера, і згінуў.

34 А тыя, якія пасьвілі іх, убачыўшы, што сталася, уцяклі і, пайшоўшы, паведамілі ў горадзе і вёсках.

35 І выйшли ўбачыць, што сталася; і прыйшлі да Ісуса, і знайшли чалавека, з якога выйшли дэманы, што сядзіць каля ног Ісуса, апрануты і пры розуме; і спалохаліся.

36 А тыя, якія бачылі, распавялі ім, як збаўлены быў апанаваны дэманамі.

37 І прасіла Яго ўсё мноства ваколіцы Гадарэнскае пайсьці ад іх, бо іх ахапіў вялікі страх. Ён жа, увайшоўшы ў човен, вярнуўся.

38 А чалавек, з якога выйшли дэманы, прасіў Яго, каб быць з Ім, але Ісус адпушціў яго, кажучы:

39 «Вярніся ў дом твой і раскажы, што ўчыніў табе Бог». І ён пайшоў, авбяшчаючы па ўсім горадзе, што ўчыніў яму Ісус.

40 І сталася, калі Ісус вярнуўся, натоўп прыняў Яго, бо ўсе чакалі Яго.

41 І вось прыйшоў чалавек на імя Яір, а быў ён начальнік сынагогі; і, упаўшы да ног Ісуса, прасіў Яго ўвайсьці ў дом ягоны,

42 бо ў яго была адзінародная дачка, гадоў дванаццаці, і яна памірала. А калі Ён ішоў, натоўпы ціснуліся да Яго

43 І жанчына, якая мела крываецу дванаццаць гадоў і аддала на лекараў ўсё ўтрыманье сваё, і ніводзін ня здолеў вылечыць яе,

44 падыйшоўшы ззаду, дакранулася да крыса шаты Ягонай; і адразу спынілася ў яе крываецца.

45 І сказаў Ісус: «Хто дакрануўся да Мяне?» А як усе адмаўляліся, сказаў Пётар і тыя, што з Ім былі: «Настаўнік! Натоўпы акружаюць Цябе і ціснуць, і Ты кажаш: «Хто дакрануўся да Мяне?»»

46 Але Ісус сказаў: «Нехта дакрануўся да Мяне, бо Я адчуў сілу, якая выйшла з Мяне».

47 А жанчына, бачачы, што яна ня ўтоілася, дрыжучы, падыйшла і, упаўшы перад Ім, расказала Яму перад усім народам, з якое прычыны яна дакранулася да Яго, і як адразу была аздароўлена.

48 Ён жа сказаў ёй: «Будзь пэўная, дачка! Вера твая збавіла цябе; ідзі ў супакоі».

49 Калі Ён яшчэ гаварыў гэтае, прыходзіць нехта ад начальніка сынагогі, кажучы яму: «Дачка твая памерла; не турбуй Настаўніка».

50 А Ісус, пачуўшы, адказаў яму, кажучы: «Ня бойся, толькі вер, і будзе збаўлена».

51 Прыйшоўши ж у дом, не дазволіў увайсьці нікому апрача Пятра, Яна і Якуба, і бацькі дзяўчынкі, і маці.

52 А ўсе плакалі і галасілі па ёй. Ён жа сказаў: «Ня плачце; яна не памерла, але съпіць».

53 І съмляліся з Яго, ведаючы, што яна памерла.

54 Ён жа, выслаўши ўсіх вонкі і ўзяўши яе за руку, усклікнуў, кажучы: «Дзяўчынка, устань!»

55 І вярнуўся дух ейны, і яна адразу ўстала, і Ён загадаў даць ёй есьці.

56 І зъдзівіліся бацькі ейныя, а Ён загадаў ім не гаварыць нікому пра тое, што сталася.

ЛК 9

1 Паклікаўши ж дванаццаць вучняў Сваіх, Ён даў ім моц і ўладу над усімі дэманамі і аздараўляць хваробы.

2 І паслаў іх абвяшчаць Валадарства Божае і аздараўляць нядужых.

3 І сказаў ім: «Нічога не бярыце ў дарогу: ані кія, ані торбы, ані хлеба, ані срэбра, і каб двух вopратак ня мелі.

4 І ў які дом увойдзеце, там заставайцесь, і адтуль выпраўляйцесь;

5 і калі дзе ня прыймуць вас, то, выходзячы з таго гораду, абрасіце і пыл з ног вашых у съведчаныне супраць іх».

6 Пайшоўши, яны праходзілі праз мястэчкі, дабравесцячы і аздараўляючы паўсюль.

7 А тэтрапх Iрад пачуў пра ўсё, што дзеялася праз Яго, і быў зъянтэжаны, бо адны казалі, што гэта Ян устаў з мёртвых;

8 а другі — што Ільля зъявіўся, а іншыя — што адзін са старадаўніх прарокаў уваскрос.

9 І сказаў Iрад: «Яна я съцяў. А хто Гэты, пра Якога я чую такое?» І шукаў убачыць Яго.

10 І вярнуўшися, апосталы расказалі Яму, што яны зрабілі, і Ён, узяўши іх, пайшоў асобна ў пустыннае месца каля гораду, называнага Бэтсаіда.

11 Але народ, даведаўшыся, пайшоў за ім; і Ён, прыняўши іх, гаварыў з імі пра Валадарства Божае, і тых, якія мелі патрэбу ў аздараўленыні, аздараўляў.

12 Калі ж дзень пачаў зыходзіць, прыступіўши да Яго, дванаццаць сказалі Яму: «Адпусці натоўп, каб яны, пайшоўши ў навакольныя мястэчкі і вёскі, пераначавалі і знайшлі ежу, бо мы тут у пустынным месцы».

13 Ён жа сказаў ім: «Вы дайце ім есьці». А яны сказалі: «У нас німа больш за пяць хлябоў і дзіве рыбы. Хіба што мы, пайшоўши, купім ежы для ўсіх гэтых людзей?»

14 Бо іх было пяць тысячаў чалавек. Але Ён сказаў вучням Сваім: «Рассадзіце іх шэрагамі па пяцьдзясят».

15 І зрабілі так, і рассадзілі ўсіх.

16 Ён жа, узяўшы пяць хлябоў і дзве рыбы і зірнуўшы ў неба, дабраславіў іх, паламаў і даў вучням, каб раздалі натоўпу.

17 I елі, і насыціліся ўсе; і назьбіралі пазасталых кавалкаў дванаццаць кашоў.

18 I сталася, калі Ён маліўся асобна, вучні былі з Ім, і Ён спытаўся ў іх, кажучы: «Кім называе Мяне натоўп?»

19 Яны, адказваючы, сказалі: «Янам Хрысьціцелем, а іншыя — Ільлём; а іншыя — што адзін са старадаўных прарокаў уваскрос». 20 Ён жа сказаў ім: «А вы кім называецце Мяне?» Адказваючы, Пётар сказаў: «Хрыстом Божым».

21 Але Ён строга загадаў ім нікому не гаварыць пра гэта,
22 сказаўшы, што Сын Чалавечы мусіць шмат перацярпець, і быць адкінутым старшынямі, і першас্বятарамі, і кніжнікамі, і будзе забіты, і на трэці дзень уваскрэсъне.

23 Да ўсіх жа сказаў: «Калі хто хоча ісьці за Мною, няхай адрачэцца ад самога сябе, і бярэ крыж свой штодзень, і ідзе за Мною».

24 Бо хто хоча збавіць душу сваю, загубіць яе; а хто загубіць душу сваю дзеля Мяне, той збавіць яе.

25 Бо якая карысць чалавеку здабыць увеселіе съвет, а сябе самога загубіць, ці пашкодзіць сабе?

26 Бо хто пасаромеецца Мяне і словаў Маіх, таго Сын Чалавечы пасаромеецца, калі прыйдзе ў славе Сваёй, і Айца, і святых анёлаў.

27 Кажу вам праўдзіва, ёсьць некаторыя з тых, што тут стаяць, якія не пакаштуюць съмерці, пакуль ня ўбачаць Валадарства Божага».

28 I сталася праз восем дзён паслья словаў гэтых, узяўшы Пятра, Яна і Якуба, Ён узышоў на гару маліцца.

29 I калі Ён маліўся, стаўся выгляд ablічча Ягонага іншым, і адзеніне Ягонае сталася белым, бліскучым.

30 I вось, два мужы гутарылі з Ім, а былі гэта Майсей і Ільля,

31 якія, зявіўшыся ў славе, гаварылі пра зыход Ягоны, што Ён меўся споўніць у Ерусаліме.

32 Пётар жа і тыя, што з ім, былі ахопленыя сном; а прачнуўшыся, убачылі славу Ягоную і двух мужоў, якія стаялі з Ім.

33 I сталася, калі тыя адыходзілі ад Яго, сказаў Пётар Ісусу: «Настаўнік! Добра нам тут быць. Зробім тры намёты: адзін — Табе, адзін — Майсю, і адзін — Ільлі», — ня ведаючы, што кажа.

34 Калі ж ён гаварыў гэтае, зявілася воблака і агарнула іх; і яны перепалохаліся, калі ўвайшлі ў воблака.

35 I стаўся голас з воблака, які казаў: «Гэта ёсьць Сын Мой улюблёны; Яго слухайце».

36 I калі быў голас гэтых, застаўся Ісус адзін. I яны замаўчалі, і нікому не абвясцілі ў тыя дні, што бачылі.

37 I сталася на наступны дзень, як яны зыйшлі з гары, сустрэў Яго вялікі натоўп.

38 І вось нейкі чалавек з натоўпу крыкнуў, кажучы: «Настаўнік! Малю Цябе, глянь на сына майго, бо ён адзінародны ў мяне.

39 І вось дух бярэ яго, і ён неспадзявана крычыць, і тузае яго з пенай; і ледзь адступае ад яго, разьбіўшы яго.

40 І я прасіў вучняў Тваіх выгнаць яго, і яны не змаглі».

41 Ісус жа, адказваючы, сказаў: «О, пакаленъне бязъвернае і сапсаванае! Да куль буду з вамі і буду цярпець вас? Прывядзі сюды сына твойго».

42 Калі ж той падыходзіў, дэмант кінуў яго і затрос; але Ісус забараніў духу нячыстаму, і аздаравіў хлопца, і аддаў яго бацьку ягонаму.

43 І ўсе дзівіліся велічы Божай. Калі ж усе дзівіліся ўсяму, што учыніў Ісус, Ён сказаў вучням Сваім:

44 «Палажыце ў вушы свае слова гэтага: Сын Чалавечы мае быць выдадзены ў руکі чалавечыя».

45 Але яны не зразумелі слова гэтага, і яно было закрытае ад іх, каб яны ўцяміць яго; а спытатца ў Яго пра слова гэтае яны баяліся.

46 Прыйшла ж ім думка, хто з іх быў бы большы?

47 А Ісус, убачыўшы думкі сэрца іхняга, узяўшы дзіця, паставіў яго перад Сабою

48 і сказаў ім: «Хто прыйме гэтае дзіця ў імя Маё, Мяне прыймае, а хто Мяне прыйме, прыймае Таго, Які паслаў Мяне. Бо хто з вас меншы за ўсіх, той будзе вялікі».

49 Адказваючы, Ян сказаў: «Настаўнік! Мы бачылі [чалавека], які ў імя Тваё выганяў дэманаў, і забаранілі яму, бо ён ня ходзіць з намі».

50 І сказаў яму Ісус: «Не забараняйце, бо хто ня супраць вас, той за вас».

51 І сталася, калі набліжаліся дні ўзяцьця Яго, Ён звярнуў аблічча Сваё ісьці ў Ерусалім

52 і паслаў весьнікаў перад абліччам Сваім. І яны, пайшоўшы, увайшлі ў мястэчка Самаранскае, каб падрыхтаваць [месца] для Яго,

53 але там не прынялі Яго, бо аблічча Ягонае было скіраванае ў Ерусалім.

54 Убачыўшы гэта, вучні Ягоныя Якуб і Ян сказалі: «Госпадзе! Ці хочаш, мы скажам, каб агонь зыйшоў з неба і зьнішчыў іх, як і Ільля зрабіў?»

55 Але Ён, павярнуўшыся да іх, забараніў ім і сказаў: «Ня ведаеце, якога вы духа,

56 бо Сын Чалавечы прыйшоў не загубіць душы чалавечыя, але збавіць». І пайшлі ў другое мястэчка.

57 І сталася, калі яны былі ў дарозе, нехта сказаў Яму: «Я пайду за Табою, куды б Ты ні пайшоў, Госпадзе!»

58 І сказаў яму Ісус: «Лісы маюць норы, і птушкі нябесныя — гнёзды, а Сын Чалавечы ня мае, дзе галаву прыхіліць».

59 А другому сказаў: «Ідзі за Мною». Той сказаў: «Госпадзе! Дазволь мне, адыйшоўши, перш пахаваць бацьку майго».

60 Але Ісус сказаў яму: «Пакінь мёртвым хаваць мёртвых сваіх, а ты ідзі і авбяшчай Валадарства Божае».

61 І другі сказаў: «Я пайду за Табою, Госпадзе! Але перш дазволь мне разъвітаца з хатнімі маймі».

62 Але Ісус сказаў яму: «Той, хто ўзлажыў руку сваю на плуг і аглядаецца назад, не надаецца да Валадарства Божага».

Лк 10

1 Пасьля гэтага прызначыў Госпад іншых семдзясят і паслаў іх па двое перад абліччам Сваім у кожны горад і месца, куды Сам меўся ісьці.

2 Тады сказаў ім: «Сапраўды, жніво багатае, а работнікаў мала. Дык прасіце Гаспадара жніва, каб выслаў работнікаў на жніво Сваё.

3 Ідзіце! Вось, Я пасылаю вас, як ягнят сярод ваўкоў.

4 Не бярыце ані кайстры, ані торбы, ані сандалаў, і нікога ў дарозе не вітайце.

5 У які ж дом увойдзеце, перш кажыце: “Супакой дому гэтаму!”

6 І калі будзе там сын супакою, то супачыне на ім супакой ваш, а калі не, то да вас вернецца.

7 А ў доме тым заставайцесь, ешча і піце, што ў іх ёсьць; бо работнік варты платы сваёй. Не пераходзьце з дому ў дом.

8 І калі прыйдзеце ў які горад, і прыймуць вас, ешча, што вам дадуць;

9 і аздараўляйце ў іх хворых, і кажыце ім: “Наблізілася да вас Валадарства Божае”.

10 А калі прыйдзеце ў які горад, і ня прыймуць вас, то, выйшаўши на вуліцу, скажыце:

11 “І пыл, які прыліп да нас ад вашага гораду, абтрасаем вам. Аднак жа ведайце, што наблізілася да вас Валадарства Божае”.

12 Кажу ж вам, што Садому ў дзень той лягчэй будзе, чым гораду гэткаму.

13 Гора табе, Харазін! Гора табе, Бэтсаіда! Бо калі б у Тыры і Сідоне сталіся цуды, якія былі стаўшыся ў вас, яны даўно б навярнуліся, седзячы ў зрэбніцы і попеле.

14 Але Тыру і Сідону лягчэй будзе на судзе, чым вам.

15 І ты, Капэрнаум, які да неба ўзынёсся, у пекла скінуты будзеш.

16 Хто слухае вас, той Мяне слухае, і хто адкідае вас, той Мяне адкідае. А хто адкідае Мяне, той адкідае і Таго, Хто паслаў Мяне».

17 А семдзясят вярнуліся з радасцю, кажучы: «Госпадзе! І дэманды падпараткоўваюцца нам у імя Тваё».

18 Ён жа сказаў ім: «Я бачыў шатана, які ўпаў з неба, як бліскавіца.

19 Вось, Я даю вам уладу наступаць на зъмеяў і скарпіёнаў, і на ўсю сілу варожую, і нішто не пашкодзіць вам.

20 Аднак жа з таго ня радуйцеся, што духі вам падпарадкоўваюцца; але радуйцеся з таго, што імёны вашыя запісаны ў небе».

21 У тую гадзіну ўзрадаваўся Ісус у духу і сказаў: «Вызнаю Цябе, Ойча, Госпадзе неба і зямлі, што Ты схаваў гэтае ад мудрых і разумных, і адкрыў немаўлятам. Так, Айцец, бо гэтак было даспадобы Табе».

22 І, павярнуўшыся да вучняў, сказаў: «Усё Мне аддадзена Айцом Маім; і Хто ёсьць Сын, ня ведае нікто, акрамя Айца, і Хто ёсьць Айцец, ня ведае нікто, акрамя Сына і каму Сын хоча адкрыць».

23 І, павярнуўшыся да вучняў, сказаў ім асобна: «Шчасльвія вочы, якія бачаць тое, што вы бачыце!

24 Бо кажу вам, што многія прарокі і валадары хацелі бачыць тое, што вы бачыце, і ня бачылі; і пачуць тое, што вы чуецце, і ня чулі».

25 І вось, нейкі законънік устаў, спакушаючы Яго і кажучы: «Настаўнік! Што мне рабіць, каб успадкаеміць жыцьцё вечнае?»

26 Ён жа сказаў яму: «У Законе што напісана? Як чытаеш?»

27 Ён жа, адказваючы, сказаў: «Любі Господа, Бога твойго, усім сэрцам тваім, і ўсёю душою тваёю, і ўсёю моцай тваёю, і ўсім разуменьнем тваім, і бліжнягая твойго, як самога сябе».

28 [Ісус] сказаў яму: «Слушна ты адказаў. Рабі гэтак, і будзеш жыць»

29 Але ён, хочучы апраўдацца, сказаў Ісусу: «А хто мой бліжні?»

30 На гэтае сказаў Ісус: «Нейкі чалавек зыходзіў з Ерусаліму ў Ерыхон і натрапіў на разбойнікаў, якія зъянялі з яго вопратку, зьбілі яго і пайшлі, пакінуўшы яго ледзь жывога.

31 Здарылася, што нейкі святар зыходзіў гэтай дарогаю і, убачыўшы яго, прамінуў яго.

32 Таксама і лявіт, апынуўшыся на tym месцы, падыйшоўшы і ўбачыўшы, прамінуў яго.

33 А Самаранін нейкі, ідучы, падыйшоў да яго і, убачыўшы яго, зълітаваўся.

34 І, падыйшоўшы, перавязаў яму раны, паліўшы алеем і віном; і, пасадзіўшы яго на свайго асла, прывёз яго ў карчму, і паклапаціўся пра яго.

35 А на другі дзень, адыходзячы, дастаў два дынары, даў карчмару і сказаў яму: «Паклапаціся пра яго і, калі выдасі што болей, я, вярнуўшыся, аддам табе».

36 Хто з гэтых трох, ты думаеш, стаўся бліжнім таму, які натрапіў на разбойнікаў?»

37 Ён сказаў: «Той, які зълітаваўся над ім». Тады Ісус сказаў яму: «Ідзі і ты рабі гэтак».

38 І сталася, як яны ішлі, прыйшоў Ён у нейкае мястэчка; а адна жанчына, на імя Марта, прыняла Яго ў дом свой.

39 І ў яе была сястра, якую звалі Марыя, якая, сеўшы ля ног Ісуса, слухала слова Ягонае.

40 А Марта завіхалася ва ўсякай паслуже і, стаўши, сказала: «Госпадзе! Ці ж Цябе не клапоціць, што сястра мая пакінула мяне адну паслугаваць? Скажы ёй, каб дапамагла мне».

41 Адказваючы, Ісус сказаў ёй: «Марта, Марта! Ты клапоцішся і турбуешся пра многае,

42 а адно толькі патрэбна. Марыя ж выбрала добрую частку, якая ня будзе забраная ў яе».

Лк 11

1 І сталася, як Ён у адным месцы маліўся, калі перастаў, адзін з вучняў Ягоных сказаў Яму: «Госпадзе! Навучы нас маліцца, як і Ян навучыў вучняў сваіх».

2 Ён жа сказаў ім: «Калі моліцесь, кажыце: “Ойча наш, Які ёсьць у небе! Свяціся імя Тваё, прыйдзі Валадарства Тваё; будзь воля Твая, як у небе, так і на зямлі».

3 Хлеба нашага штодзённага давай нам кожны дзень.

4 І адпусьці нам грахі нашыя, як і мы адпускаем вінаватым нашым; і ня ўводзь нас у спакусу, але збаў нас ад злога”».

5 І сказаў ім: «Нехта з вас, маючи сябра, прыйдзе да яго апоўначы і скажа яму: “Сябра! пазыч мне тры хлябы,

6 бо сябра мой з дарогі зайшоў да мяне, і мне няма чаго даць яму”.

7 А той, адказваючы з хаты, скажа: “Не дакучай мне; дзъверы ўжо замкнёныя, і дзеці мае са мною ў ложку; не магу ўстаць і даць табе”.

8 Кажу вам, калі ён, устаўши, ня дасьць яму дзеля сяброўства з ім, дык дзеля дакучлівасці яго, устаўши, дасьць яму, колькі просіць.

9 І якожу вам: “Прасіце, і дадзена вам будзе; шукайце, і знайдзене; стукайце, і адчыніць вам”.

10 Бо ўсякі, хто просіць, атрымлівае; і хто шукае, знаходзіць; і хто стукае, адчыніць таму”.

11 Хто з вас бацька, калі сын папросіць хлеба, дасьць яму камень?

Ці [калі папросіць] рыбы, дасьць яму зъмяю замест рыбы?

12 Ці калі папросіць яйка, дасьць яму скарпіёна?

13 Дык вось, калі вы, будучы злымі, умееце добрыя дары даваць дзецям вашым, тым больш Айцец Нябесны дасьць Духа Святога тым, што просяць у Яго”.

14 І было, выгнаў Ён дэмана, які быў нямы; і, калі дэман выйшаў, нямы стаў гаварыць; інатоўп зъдзіўся.

15 Некаторыя з іх казалі: «Праз Бэльзэбула, князя дэманаў, Ён выганяе дэманаў».

16 А іншыя, спакушаючы, патрабавалі ў Яго знаку з неба.

17 Але Ён, ведаючы разважаныні іхнія, сказаў ім: «Усякае валадарства, якое разьдзялілася само ў сабе, апусьцее, і дом на дом упадзе.

18 Калі ж і шатан разьдзяліўся сам у сабе, дык як устаіць валадарства ягонае? Бо вы кажаце, што Я праз Бэльзэбула выганяю дэманаў.

19 Калі ж Я праз Бэльзэбула выганяю дэманаў, сыны вашыя праз каго выганяюць іх? Дзеля гэтага яны будуць судзьдзямі вашымі.

20 Калі ж Я пальцам Божым выганяю дэманаў, значыць дасягнула да вас Валадарства Божага.

21 Калі ўзброены аслак ахоўвае панадворак свой, тады ў бяспечы маёмысць ягоная.

22 Калі ж дужэйшы за яго, напаўшы, пераможа яго, бярэ ўсю зброю ягоную, на якую той спадзяваўся, і раздае дабро ягонае.

23 Хто не са Мною, той супраць Мяне; і хто не зьбірае са Мною, той раскідае.

24 Калі нячысты дух выйдзе з чалавека, праходзіць праз бязводныя месцы, шукаючы супачынку, і, не знаходзячы, кажа: “Вярнуся ў дом мой, адкуль я выйшаў”.

25 І, прыйшоўшы, знаходзіць яго вымеченым і прыбранным.

26 Тады ідзе і бярэ з сабою сем іншых духаў, зълайшых за сябе, і, увайшоўшы, жывуць там; і бывае для чалавека таго апошняе горш за першое».

27 І сталася, калі Ён гаварыў гэтага, адна жанчына, азвайшыся з натоўпу, сказала Яму: «Шчасльівае ўлоньне, якое насіла Цябе, і грудзі, якія кармілі Цябе!»

28 А Ён сказаў: «Наадварот, шчасльвыя тыя, якія чуюць слова Божага і захоўваюць яго».

29 Калі ж натоўп пачаў зьбірацца, Ён пачаў гаварыць: «Пакаленіне гэтага злого; яно шукае знаку, і знак ня будзе дадзены яму, апрача знаку Ёны прарока.

30 Бо, як Ёна стаўся знакам для Нініўцаў, так будзе і Сын Чалавечы для пакаленія гэтага.

31 Валадарка з Поўдня ўстане на суд з людзьмі пакаленія гэтага і асудзіць іх, бо яна прыйшла з kraю зямлі паслухаць мудрасць Салямана, і вось, тут большы за Салямана.

32 Нініўцы ўстануць на суд з пакаленінем гэтым і асудзяць яго, бо яны навярнуліся праз пропаведзь Ёны, і вось, тут большы за Ёну.

33 Бо ніхто, запаліўшы съвечку, не стаўляе яе ў тайнім месцы, ці пад пасудзіну, але на съвечніку, каб тыя, што ўваходзяць, бачылі съятло.

34 Съветач цела ёсьць вока; дык вось, калі вока тваё будзе чыстае, тады і ўсё цела тваё съветлае, а калі яно будзе злое, тады і цела тваё цёмнае.

35 Дык зважай, каб съятло, што ў табе, не было цемрай.

36 Калі ж цела тваё ўсё съветлае і ня мае ніводнае часткі, дык будзе съветлае ўсё, нібы бліскавіца асьвятліла цябе».

37 Калі Ён сказаў гэтага, адзін фарысэй прасіў Яго, каб Ён абедаў у яго, і Ён, прыйшоўшы, узълёг.

38 Фарысэй жа зьдзіўіўся, што Ён не абмыўся перад бясадай.

39 Але Госпад сказаў яму: «Цяпер вы, фарысэі, келіх і місу звонку ачышчаеце, а нутро вашае напоўненае рабункам і зласльвасцю.

40 Неразумныя! Ці ня Той, Хто зрабіў тое, што звонку, зрабіў і нутро?

41 Давайце лепш міласьціну з таго, што ў вас унутры ёсьць, і тады ўсё будзе ў вас чыстае.

42 Але гора вам, фарысэі, што вы даяцё дзесяціну з мяты, руты і ўсякай гародніны, і абмінаце суд і любоў Божую; і гэтае мусіце рабіць, і таго не пакідаць.

43 Гора вам, фарысэі, што любіце першыя месцы ў сынагогах і вітаныні на рынках.

44 Гора вам, кніжнікі і фарысэі, крывадушнікі, што вы быццам магілы схаваныя, і людзі, ходзячы над імі, ня ведаюць гэтага».

45 Адказваючы, нейкі законьнік кажа Яму: «Настанік, кажучы гэта, Ты і нас зьневажаеш».

46 Ён жа сказаў: «І вам, законьнікі, гора, што вы абцяжарваеце людзей цяжарамі невыноснымі, а самі адным пальцам сваім не кранаеце цяжараў.

47 Гора вам, што будуеце магілы прарокам, а бацькі вашыя забівалі іх.

48 Гэтым вы съведчыце і згаджаецеся са справамі бацькоў вашых, што яны сапраўды забілі іх; а вы будуеце ім магілы.

49 Дзеля гэтага і мудрасьць Божая сказала: “Пашлю да іх прарокаў і апосталаў, і з іх адных будуць забіваць, а другіх будуць перасъедаваць”,

50 каб была спагнаная з пакалення з гэтага кроў усіх прарокаў, пралітая ад заснаванья сьвету,

51 ад крыві Абэля да крыві Захарыі, забітага паміж ахвярнікам і Домам [Божым]. Так, кажу вам: будзе спагнана з пакалення гэтага.

52 Гора вам, законьнікі, што вы ўзялі ключ разумення: самі не ўвайшлі і тым, што ўваходзілі, забаранілі».

53 Калі ж Ён гаварыў ім гэтае, кніжнікі і фарысэі началі дужа злавацца і дапытвацца ў Яго пра многае,

54 цікуючы на Яго і шукаючы злавіць [слова] з вуснаў Ягоных, каб абвінаваціць Яго.

Лк 12

1 Тым часам сабраўся шматтысячны натоўп, ажно ціснулі адзін аднаго, і Ён пачаў гаварыць спачатку да вучняў Сваіх: «Сыцеражыцесь кіслі фарысэйскай, якая ёсьць крывадушнасьць.

2 Бо німа нічога прыхаванага, што б не адкрылася, і тайнага, пра што б не даведаліся.

3 Дык што вы кажаце ў цемры, будзе пачута ў съятле; і што скажаце на вуха ў пакоях, будзе абвешчана з дахаў.

4 Кажу ж вам, сябры Mae: ня бойцеся тых, якія забіваюць цела і паслья гэтага ня могуць больш нічога зрабіць.

5 Перасьцерагаю ж вас, каго баяцца: бойцеся Таго, Які мае ўладу, забіўшы, укінуць у геенну. Так, кажу вам, Яго бойцеся.

6 Ці ня пяць вераб'ёў прадаюцца за два асары? І аніводзін з іх не забыты перад Богам.

7 Але ў вас і валасы на галаве ўсе палічаны. Дык ня бойцеся; вы дараражэй за многіх вераб'ёў.

8 Кажу ж вам: усякага, хто прызнае Мяне перад людзьмі, і Сын Чалавечы прызнае перад анёламі Божымі,

9 а хто адрачэцца Мяне перад людзьмі, ад таго адракуцца перад анёламі Божымі.

10 І ўсякаму, хто скажа слова на Сына Чалавечага, будзе адпушчана, а хто будзе блюзыніць на Духа Святога, таму ня будзе адпушчана.

11 А калі прывядуць вас у сынагогі, і да начальнікаў, і да ўладаў, не клапаціцесь, як ці што будзеце адказваць, ці што будзеце гаварыць,

12 бо Дух Святы навучыць вас у ту ю гадзіну, што мусіце гаварыць».

13 Нехта з натоўпу сказаў Яму: «Настаўнік! Скажы брату майму, каб ён падзяліўся са мною спадчынай».

14 Ён жа сказаў яму: «Чалавеча, хто паставіў Мяне судзьдзём ці разъмеркавальнікам між вами?»

15 Пры гэтым сказаў ім: «Глядзіце і захоўвайце сябе ад хцівасці, бо жыцьцё чалавека ня ў мнóstве маёmasці яго»

16 І сказаў ім прыповесьць, кажучы: «У аднаго багатага чалавека быў добры ўраджай у полі,

17 і ён разважаў у сабе, кажучы: «Што мне зрабіць, бо ня маю, куды злажыць плады мае?»

18 І сказаў: «Вось што зраблю: раскідаю сывірны мае, і пабудую большыя, і зьбяру туды ўсю пшаніцу маю і ўсё добро маё,

19 і скажу душы маёй: 'Душа! Шмат добра ляжыць у цябе на шмат год; супакойся, еш, пі, весяліся'.

20 А Бог сказаў яму: «Неразумны! У гэтую ноч душу тваю возьмуць у цябе; каму ж дастанецца тое, што ты прыдбаў?»

21 Так бывае з тым, хто зьбірае скарбы для сябе, а ня ў Бога багацее».

22 Пры гэтым сказаў вучням Сваім: «Дзеля таго кажу вам: Не клапаціцесь дзеля душы вашай, што вам есьці, ані дзеля цела, у што адзецца.

23 Душа большая за ежу, і цела — за адзеньне.

24 Паглядзіце на груганоў, якія ані сеюць, ані жнуць, няма ў іх камораў, ані сывірнаў, і Бог жывіць іх. Наколькі ж вы лепшыя за птушак?

25 І хто з вас сваім клопатам можа дадаць сабе росту хоць на адзін локаць?

26 Дык вось, калі і найменшага ня можаце, навошта клапоціцесь пра іншае?

27 Паглядзіце на лілеі, як яны растуць, не працуюць, не прадуць; але кажу вам, што і Салямон ва ўсёй славе сваёй не апранаўся так,

як кожная з іх.

28 Калі ж траву на полі, якая сёньня ёсьць, а заўтра будзе кінuta ў печ, Бог так апранае, дык тым больш вас, малаверы.

29 І вы не шукайце, што вам есьці, ці што піць, і не турбуйцеся.

30 Бо ўсё гэта шукаюць народы гэтага съвету; а ваш Айцец ведае, што вам гэта патрэбна.

31 Найбольш шукайце Валадарства Божага, і тое ўсё дададуць вам.

32 Ня бойся, малы статак, бо Айцец ваш упадабаў даць вам Валадарства.

33 Прадавайце маёмасьць вашую і давайце міласьціну; учыніце себе кайстры, якія не старэюць, скарб у небе, які не зынікае, куды злодзей не набліжаецца, і дзе моль ня нішчыць.

34 Бо дзе ёсьць скарб ваш, там будзе і сэрца вашае.

35 Няхай будуць паясьніцы вашыя падперазаныя, і съвечкі запаленыя,

36 і вы — падобныя да людзей, якія чакаюць вяртаныя гаспадара свайго з вясельля, каб, як прыйдзе і паствукаецца, адразу адчыніць яму.

37 Шчасльвия тыя слугі, якіх гаспадар, прыйшоўши, знайдзе, што яны чуваюць. Сапраўды кажу вам: ён падпярэжаецца, і пасадзіць іх, і, падышоўши, будзе паслугаваць ім.

38 І калі прыйдзе ў другую варту, і ў трэцюю варту прыйдзе, і знайдзе іх так, то шчасльвия слугі тыя.

39 Бо вы ведаецце, што, калі б ведаў гаспадар дому, а якой гадзіне прыйдзе злодзей, ён чуваў бы і не дапусьціў падкапаць дом свой.

40 І вы таму будзьце гатовыя, бо Сын Чалавечы прыйдзе ў гадзіне, пра якую ня думаеце».

41 Сказаў жа Яму Пётар: «Госпадзе! Ці да нас гаворыш гэтую прыповесць, ці да ўсіх?»

42 А Госпад сказаў: «Хто ёсьць верны і мудры аканом, якога пан паставіць над слугамі сваімі раздаваць ім у свой час меру хлеба?

43 Шчасльвы той слуга, якога пан ягоны, прыйшоўши, знайдзе, што робіць гэта.

44 Сапраўды кажу вам, што над усёй маёмасцю сваёй паставіць яго.

45 Калі ж слуга той скажа ў сэрцы сваім: “Марудзіць прыйсьці пан мой”, — і пачне біць слугаў і служак, і есьці, і піць, і напівацца,

46 прыйдзе пан слугі таго ў дзень, які ён не чакае, і ў гадзіну, пра якую ня ведае, і адлучыць яго, і учыніць яму адзін лёс з бязъвернымі.

47 Слуга ж той, які ведаў волю пана свайго, і ня быў гатовы, і не рабіў паводле волі ягонай, будзе моцна біты,

48 а які ня ведаў і зрабіў вартае кары, біты будзе меней. Но ад кожнага, каму дадзена шмат, шмат і вымагацца будзе, і каму шмат даручана, з таго больш запатрабуюць.

49 Агонь прыйшоў Я кінуць на зямлю, і як хачу, каб ён ужо загарэўся!

50 Бо хрышчэньнем павінен Я хрысьціца, і як Я ня маю спакою, пакуль гэта ня зьдзейсьніца!

51 Ці думаеце вы, што Я прыйшоў даць супакой зямлі? Не, кажу вам, але разъдзяленье.

52 Бо адгэтуль пяцёра ў адным доме падзеляцца, троє супраць двух і двое супраць трох.

53 Падзеляцца бацька супраць сына, і сын супраць бацькі; маці супраць дачкі, і дачка супраць маці; съякруха супраць нявесткі сваёй, і нявестка супраць съякрухі сваёй».

54 Сказаў таксама і натоўпам: «Калі вы бачыце воблака, якое падымаетца з заходу, адразу кажаце: “Дождж набліжаецца”, — і стаеца.

55 І калі дзъме паўднёвы вецер, кажаце: “Сыпёка будзе”, — і стаеца.

56 Крываудушнікі! Аблічча зямлі і неба распазнаваць умееце, як жа часу гэтага не пазнайцё?

57 Чаму ж вы сябе саміх ня судзіце праведна?

58 Бо калі ты ідзеш з супраціўнікам сваім да начальніка, па дарозе аддай зароблене, каб пазбыцца яго, каб ён не прывёў цябе да судзьдзі, і судзьдзя не аддаў бы цябе кату, і кат ня кінуў бы цябе ў вязніцу.

59 Кажу табе: Ня выйдзеш адтуль, пакуль не аддасі яму і апошняй лепты».

Лк 13

1 У той час прыйшлі некаторыя, рассказываючы Яму пра Галілейцаў, кроў якіх Пілат зъмяшаў з ахвярамі іхнімі.

2 І, адказваючы, Ісус сказаў ім: «Ці вы думаеце, што гэтыя Галілейцы былі больш грэшныя за ўсіх Галілейцаў, што яны перацярпелі гэтак?

3 Не, кажу вам; але, калі не навернецеся, усе гэтаксама загінеце.

4 Або ці думаеце, што тыя васімнаццаць, на якіх упала вежа ў Сілааме і пабіла іх, больш вінаватыя былі за ўсіх, хто жыў у Ерусаліме?

5 Не, кажу вам; але, калі не навернецеся, усе гэтаксама загінеце».

6 І сказаў такую прыповесьць: «Нехта меў у вінаградніку сваім пасаджанае фігавае дрэва, і прыйшоў шукаць плоду на ім, і не знайшоў.

7 І сказаў вінаградару: “Вось, я троі гады прыходжу шукаць плоду на гэтым фігавым дрэве і не заходжу; съсячы яго, навошта яно і зямлю займае?”

8 Той жа, адказваючы, кажа яму: “Пане, пакінь яго і на гэты год, пакуль я абкапаю яго і абкладу гноем,

9 ці ня дасыць плоду; а калі не, дык на той год съсячэш яго”».

10 У адной сінагозе Ён навучаў у суботу.

11 І вось, была жанчына, якая васімнаццаць гадоў мела духа нядужасці, і яна была скорчыўшыся, і не магла выпрастацца.

12 Угледзеўшы яе, Ісус паклікаў яе і сказаў ёй: «Жанчына! Ты вызвалена ад нядужасці тваёй».

13 І ўсклаў на яе рукі, і яна адразу выпрасталася і пачала славіць Бога.

14 На гэта начальнік сынагогі, абураючыся, што Ісус аздараў вуй у суботу, сказаў натоўпу: «Ёсьць шэсьць дзён, калі мусіце працаўцаць, тады і прыходзьце, каб быць аздароўленымі, а ня ў дзень суботы».

15 Тады Госпрад адказаў яму і сказаў: «Крывадушнік! Ці не адвязвае кожны з вас вала свайго ці асла ад ясьляў у суботу і не вядзе паіць?

16 А гэтую дачку Абрагама, якую звязаў шатан вось ужо вясімнаццаць гадоў, ці ж не належала звольніць ад путаў гэтых у дзень суботы?»

17 І калі гаварыў Ён гэтае, усе супраціўнікі Ягоныя засаромеліся; і ўвесь народ радаваўся з усіх слайных дзеянняў Ягоных.

18 Ён жа сказаў: «Да чаго падобнае Валадарства Божае, і з чым парашунаю яго?

19 Яно падобнае да зярняці гарчычнага, якое, узяўшы, пасадзіў чалавек у садзе сваім, і яно вырасла, і сталася вялікім дрэвам, і птушкі нябесныя хаваліся ў галінах ягоных».

20 І зноў сказаў: «З чым парашунаю Валадарства Божае?

21 Яно падобнае да кіслі, якую жанчына ўзяла і ўмяшала ў тримеры муکі, пакуль ня ўкісла ўсё».

22 І праходзіў па гарадах і мястэчках, навучаючи і кіруючи шлях свой да Ерусаліму.

23 Нехта сказаў яму: «Госпрадзе! Няўжо мала тых, якія будуць збаўленыя?» Ён жа сказаў ім:

24 «Намагайцеся ўвайсці праз цесную браму, бо, кажу вам, многія будуць шукаць увайсці і ня здолеюць.

25 Калі гаспадар дому ўстане і зачыніць дзвіверы, тады вы станеце звонку і пачняцё стукацца ў дзвіверы, кажучы: «Госпрадзе! Госпрадзе! Адчыні нам!» І Ён, адказваючи, скажа вам: «Ня ведаю вас, адкуль вы».

26 Тады пачняцё гаварыць: «Мы елі і пілі перад Табою, і на вуліцах нашых навучаў Ты».

27 І Ён скажа: «Кажу вам, Я ня ведаю вас, адкуль вы; адыйдзіце ад Мяне ўсе, якія робяць няправеднасць».

28 Там будзе плач і скрыгат зубоў, калі ўгледзіце Абрагама, Ісаака, і Якуба, і ўсіх прарокаў у Валадарстве Божым, а вас выганяць прэч.

29 І прыйдуць з усходу, і з захаду, і з поўначы, і з поўдня, і ўзъялагуць у Валадарстве Божым.

30 І вось ёсьць апошнія, якія будуць першымі, і ёсьць першыя, якія будуць апошнімі».

31 У той дзень падыйшлі некаторыя фарысэі, кажучы Яму: «Выходзь і ідзі адсюль, бо Iрад хоча Цябе забіць».

32 І сказаў ім: «Ідзіце, скажыце гэтаму лісу: “Вось, Я выганяю дэманаў і аздараўляю сёньня і заўтра, і ў трэці дзень скончу”».

33 Аднак мушу ісьці сёньня, і заўтра, і пазаўтра, бо ня можа стацца, каб прарок загінуў па-за Ерусалімам.

34 Ерусалім, Ерусалім, які забіваеш прарокаў і камянуеш тых, што да цябе пасланыя! Колькі разоў хацеў Я сабраць дзяцей тваіх, як птушка птушанят сваіх пад крыламі, і вы не захацелі.

35 Вось, пакідаецца вам дом ваш пусты. Бо сапраўды кажу вам, што вы ня ўбачыце Мяне, пакуль ня прыйдзе час, калі скажаце: “Дабраслаўлёны Той, Які ідзе ў імя Господа”».

Лк 14

¹ І сталася прыйсьці Яму ў суботу ў дом аднаго з начальнікаў фарысэйскіх зьесці хлеба, і яны сачылі за Ім.

² І вось, быў перад Ім нейкі апухлы чалавек.

³ І, адказваючы, сказаў Ісус законьнікам і фарысэям, кажучы: «Ці належыцца аздараўляць у суботу?»

⁴ Яны ж маўчалі. І, дакрануўшыся, Ён аздаравіў яго і адпусціў.

⁵ І, адказваючы ім, сказаў: «Калі ў каго з вас асёл ці вол упадзе ў калодзеж, ці не адразу выцягне яго ў дзень суботні?»

⁶ І не маглі яны з Ім пра гэта спрачацца.

⁷ І ўгледзеўшы, як тыя, што былі запрошаныя, выбіралі першыя месцы, сказаў ім прыповесьць, кажучы ім:

⁸ «Калі запросіць цябе нехта на вясельле, не ўзълягай на першае месца, каб не было каго паважнейшага за цябе паміж запрошаных ім.

⁹ І той, які запрасіў цябе і яго, падыйшоўшы, скажа табе: “Дай яму месца”, і тады ты з сорамам павінен будзеш сесці на апошніе месца.

¹⁰ Але, калі будзеш запрошаны, прыйшоўшы, узълягай на апошніе месца, каб той, які запрасіў цябе, калі падыйдзе, сказаў табе: “Сябра, перасядзь вышэй”. Тады будзез табе слава перад тымі, што ўзълягаюць разам з табою.

¹¹ Бо ўсякі, хто сябе ўзвышае, будзе паніжаны, а хто сябе паніжае, будзе ўзвышаны».

¹² Сказаў жа і таму, які запрасіў Яго: «Калі ладзіш бяседу ці вячэрну, ня кліч сяброў тваіх, ані братоў тваіх, ані сваякоў тваіх, ані суседзяў багатых, каб і яны цябе не запрасілі, і ты атрымаў бы нагароду.

¹³ Але калі ты ладзіш пачастунак, запрашай убогіх, калекаў, кульгавых, съляпых.

¹⁴ І щчасльівы ты будзеш, што яны ня змогуць аднагародзіць табе, бо будзез аднагароджана табе ва ўваскрасеніе праведных».

¹⁵ Пачуўшы гэта, нехта з тых, якія ўзълягалаі, сказаў Яму: «Щчасльівы, хто будзез есьці хлеб у Валадарстве Божым».

¹⁶ Ён жа сказаў Яму: «Нейкі чалавек справіў вялікую вячэрну, і паклікаў многіх,

17 і ў гадзіну вячэры паслаў слугу свайго сказаць запрошаным: “Прыходзьце, бо ўжо ўсё падрыхтавана”.

18 І пачалі ўсе па чарзе выбачацца. Першы сказаў яму: “Я купіў зямлю, і мне трэба пайсьці і паглядзець яе; прашу цябе, выбач мне”.

19 І другі сказаў: “Я купіў пяць пароў валоў і іду выспрабаваць іх; прашу цябе, выбач мне”.

20 І другі сказаў: “Я ажаніўся і дзеля гэтага не могу прыйсьці”.

21 І, вярнуўшыся, слуга той паведаміў гэтае пану свайму. Тады, загневаўшыся, гаспадар дому сказаў слузэ свайму: “Ідзі хутчэй па вуліцах і завулках гораду і прывядзі сюды і ўбогіх, і калекаў, і кульгавых, і съляпых”.

22 І сказаў слуга: “Пане! Сталася, як ты сказаў, і яшчэ ёсьць месцы”.

23 І сказаў пан слузэ: “Ідзі на дарогі і да платоў і змушай прыйсьці, каб напоўніўся дом мой,

24 бо кажу вам, што ніхто з тых мужоў, што былі запрошаныя, не пакаштуе маёй вячэры”».

25 І сабраліся шматлікія натоўпы да Яго, і, павярнуўшыся, ён сказаў ім:

26 «Калі хто прыходзіць да Мяне і не зьненавідзіць бацьку свайго і маці, і жонку, і дзяцей, і братоў, і сёстраў, а пры tym і саму душу сваю, той ня можа быць вучнем Маім.

27 І хто не нясе крыжа свайго і ідзе за Мною, ня можа быць вучнем Маім.

28 Бо хто з вас, хочучы пабудаваць вежу, сеўшы спачатку, не ablічыць выдаткаў, ці мае, каб дакончыць яе,

29 каб, калі закладзе падмурак і ня здолее дакончыць, усе, якія гэта бачылі, ня сталі съмяяцца з яго,

30 кажучы: “Гэты чалавек пачаў будаваць і ня здолеў дакончыць!”

31 Або які валадар, іduчы на вайну супраць другога валадара, сеўшы спачатку, не парадзіцца, ці магчыма з дзесяцьцю тысячамі супрацьстаць таму, хто ідзе на яго з дваццацьцю тысячамі.

32 Калі ж не, дык пакуль той яшчэ далёка, ён пашле да яго пасольства прасіць міру.

33 Гэтак усякі з вас, хто не адрачэцца ад усяго, што мае, ня можа быць вучнем Маім.

34 Соль добрая; калі ж соль згубіць сілу, чым прыправіць яе?

35 Ані ў зямлю, ані ў гной яна не надаецца, вон выкідаюць яе. Хто мае ушы каб слухаць, няхай слухае».

Лк 15

¹ Падыходзілі ж да Яго ўсе мытнікі і грэшнікі слухаць Яго.

² І наракалі фарысэі і кніжнікі, кажучы: «Ён прыймае грэшнікаў і ёсьць разам з імі».

³ Ён жа сказаў ім гэтую прыповесьць, кажучы:

4 «Які чалавек з вас, маючы сто авечак і згубіўшы адну з іх, не пакідае дзевяноста дзевяць у пустыні і не ідзе па згубленую, пакуль ня знайдзе яе?

5 І, знайшоўшы, бярэ яе на плечы свае з радасьцю.

6 І, прыйшоўшы дадому, склікае сяброў і суседзяў, кажучы ім: “Цешцеся са мною, бо я знайшоў маю згубленую авечку”.

7 Кажу вам, што большая радасьць будзе ў небе з аднаго грэшніка, які навяртаецца, чым з дзевяноста дзевяці праведнікаў, якія ня маюць патрэбы ў навяртанні.

8 Або якая жанчына, што мае дзесяць драхмаў, қалі згубіць адну драхму, не запальвае съвetchкі і не пачынае месьці дом, і не шукае пільна, пакуль ня знайдзе?

9 А, знайшоўшы, склікае сябровак і суседак, кажучы: “Цешцеся са мною, бо я знайшла драхму, якую была згубіла”.

10 Такая, кажу вам, стаецца радасьць у анёлаў Божых з аднаго грэшніка, які навяртаецца».

11 Яшчэ сказаў: «У аднаго чалавека былі два сыны.

12 І сказаў малодшы з іх бацьку: “Бацька, дай мне належную частку маёмасьці”. І падзяліў ім маёмасьць.

13 І праз некалькі дзён малодшы сын, сабраўшы ўсё, выправіўся ў далёкі край, і там змарнаваў маёмасьць сваю, жывучы распушна.

14 Калі ж выдатковаў ўсё, стаўся вялікі голад у tym kraі, і ён пачаў мець нястачу.

15 І, пайшоўшы, прыстаў да аднаго з грамадзянаў таго краю, і той паслаў яго на поле сваё даглядаць съвіньняй.

16 І ён жадаў напоўніць жывот свой шалупіннем, якое елі съвіньні, і ніхто не даваў яму.

17 Апамятаўшыся, ён сказаў: “Колькі парабкаў у бацькі майго маюць лішак хлеба, а я паміраю з голаду!

18 Устаўшы, пайду да бацькі майго і скажу яму: ‘Ойча! Я саграшыў супраць неба і перад табою,

19 і ўжо ня варты называцца сынам тваім; зрабі мяне адным з парабкаў тваіх’.”

20 І, устаўшы, прыйшоў да бацькі свайго. Калі ён быў яшчэ далёка, убачыў яго бацька ягоны і зылітаваўся, і, пабегшы, кінуўся яму на шыю, і цалаваў яго.

21 Сын жа сказаў яму: “Ойча! Я саграшыў супраць неба і перад табою, і ўжо ня варты называцца сынам тваім”.

22 А бацька сказаў слугам сваім: “Прынясіце найлепшыя шаты, і апраніце яго, і дайце пярсыцёнак на руку ягоную і сандалы на ногі.

23 І прывядзіце кормнае цяля, і закалеце, і, паеўшы, будзем весяліцца.

24 Бо гэты сын мой быў мёртвы і ажыў, прападаў і знайшоўся”. І пачалі весяліцца

25 А старэйшы сын ягоны быў у полі. І калі, варочаючыся, падыйшоў да дому, пачуў съпевы і скокі.

26 І, паклікаўшы аднаго са слугаў сваіх, спытаўся: “Што гэта адбываецца?”

27 Той жа сказаў яму: “Брат твой прыйшоў, і бацька твой закалоў кормнае цяля, бо атрымаў яго здаровым”.

28 Загневаўся ён і не хацеў увайсьці. Тады бацька ягоны, выйшаўшы, клікаў яго.

29 А ён, адказваючы, сказаў бацьку: “Вось, я столькі гадоў служу табе і ніколі не адступіў ад прыказаньня твойго, і ты ніколі ня даў мне і казъляніці, каб мне павесяліцца з сябрамі маймі.

30 А калі гэты сын твой, пажоршы маёмасць тваю з распусыніцамі, прыйшоў, ты закалоў для яго кормнае цяля”.

31 Ён жа сказаў яму: “Дзіця! Ты заўсёды са мною, і ўсё маё — тваё.

32 А з таго трэба цешыцца і радавацца, што брат твой гэты быў мёртвы і ажыў, прападаў і знайшоўся”».

Лк 16

¹ Сказаў жа і да вучняў Сваіх: «Адзін чалавек быў багаты і меў аканома, і даняслі яму на яго, што ён марнуе маёмасць ягоную.

² І, паклікаўшы яго, сказаў яму: “Што гэта я чую пра цябе? Дай справаздачу з гаспадараваньня твойго, бо ты ня можаш больш гаспадараваць”.

³ Сказаў сам у сабе аканом: “Што мне рабіць, бо пан мой забірае ад мяне гаспадараваньне? Капаць ня здолею, жабраваць саромеюся.

⁴ Ведаю, што зраблю, каб прынялі мяне ў дамы свае, калі адстаўлены буду ад гаспадараваньня”.

⁵ І, паклікаўшы даўжнікоў пана свайго кожнага паасобку, сказаў першаму: “Колькі ты вінен пану майму?”

⁶ Той сказаў: “Сто мер алею”. І сказаў яму: “Вазьмі напісане табою і, сеўши, хутчэй напіши пяцьдзесят”.

⁷ Паслья другому сказаў: “А ты колькі вінен?” Той сказаў: “Сто мер пшаніцы”. І гаворыць яму: “Вазьмі напісане табою і напіши: восемдзесят”.

⁸ І пахваліў пан аканома няправеднага, што мудра ўчыніў; бо сыны веку гэтага мудрэйшыя за сыноў сьвятла ў пакаленьні сваім.

⁹ І Я кажу вам: здабывайце сабе сяброў мамонай няправеднай, каб яны, як зъядненіце, прынялі вас у вечныя намёты.

¹⁰ Верны ў малым, і ў многім верны, і няправедны ў малым, і ў многім няправедны.

¹¹ Дык вось, калі вы ў няправеднай мамоне не былі верныя, хто даверыць вам сапраўднае?

¹² І калі вы ў чужым не былі верныя, хто дасцьць вам вashaе?

¹³ Ніякі слуга ня можа служыць двум панам, бо ці аднаго будзе ненавідзець, а другога любіць, ці аднаго будзе тримацца, а другім пагарджаць. Ня можаце Богу служыць і мамоне».

¹⁴ Чулі ўсё гэтае і фарысэі, якія былі срэбралюбцамі, і насыміхаліся з Яго.

15 І Ён сказаў ім: «Вы апраўдаеце сябе перад людзьмі, але Бог ведае сэрцы вашыя, бо што вельмі высока ў людзей, тое агода перад Богам.

16 Закон і Прарокі да Яна; адгэтуль жа Валадарства Божае дабравесціцца, і кожны сілаю здабывае яго.

17 Але хутчэй неба і зямля прамінуць, чым адна рыска з Закону загіне.

18 Кожны, хто разводзіцца з жонкаю сваёю і жэніцца з другой, чужаложыць, і кожны, хто жэніцца з разъведзенай з мужам, чужаложыць.

19 Адзін чалавек быў багаты, і апранаўся ў пурпур і вісон, і кожны дзень гучна весяліўся.

20 А нейкі ўбогі, на імя Лазар, ляжаў ля брамы ягонай увесь у скулах,

21 і жадаў насыціцца крошкамі, што падалі са стала багацея, і сабакі, прыходзячы, лізалі скулы ягоныя.

22 І сталася, убогі памёр і аднесены быў анёламі на ўлоньне Абрагама; памёр і багацей, і быў пахаваны.

23 І ў пекле, пакутуючы, ён, падняўшы вочы свае, убачыў здалёк Абрагама і Лазара на ўлоньні ягоным,

24 і, загаласіўши, сказаў: “Ойча Абрагаме! Зылітуйся нада мною і пашлі Лазара, каб абмачыў канец пальца свайго ў вадзе і асьвяжыў язык мой, бо я мучуся ў полымі гэтых”.

25 Але Абрагам сказаў: “Сыне! Узгадай, што ў жыцці тваім меў ты добрае, а Лазар — ліхоту; цяпер жа ён тут суцяшаецца, а ты мучышся.

26 І да таго паміж намі і вамі вялікая прорва разьмешчана, так што тыя, хто хочуць перайсьці адгэтуль да вас, ня могуць, і адтуль да нас не пераходзяць”.

27 Сказаў жа ён: “Тады прашу цябе, ойча, каб ты паслаў яго ў дом бацькі майго,

28 бо ў мяне пяць братоў; няхай ён засьведчыць ім, каб і яны не прыйшлі ў гэтае месца пакутаў”.

29 Кажа яму Абрагам: “Маюць Майселя і прарокаў, няхай іх слухаюць”.

30 Ён жа сказаў: “Не, ойча Абрагаме! Але калі хто з памёршых прыйдзе да іх, навернуцца”.

31 Сказаў жа яму [Абрагам]: “Калі Майселя і прарокаў ня слухаюць, нават калі хто і з памёршых уваскрэсьне, не павераць”».

Лк 17

1 І сказаў вучням Сваім: «Згаршэнныні ня могуць не прыйсьці, але гора таму, праз каго яны прыходзяць.

2 Лепей яму, калі камень ад журнаў вісіць у яго на шыі і ён кінуты ў мора, чым каб ён згоршыў аднаго з малых гэтых.

3 Сыцеражыцца. Калі ж саграшыць супраць цябе брат твой, дакарай яго і, калі навернецца, даруй яму.

4 І калі сем разоў у дзень саграшыць супраць цябе, і сем разоў у дзень зъвернецца да цябе, кажучы: “Каюся”, даруй яму”.

5 І сказалі апосталы Госпаду: «Дадай нам веры».

6 А Госпад сказаў: «Калі б вы мелі веру як зерне гарчычнае і сказалі гэтаму фігаваму дрэву: “Будзь вырванае з коранем і перасаджанае ў мора”, яно паслухала б вас».

7 А хто з вас, маючи слугу, які арэ ці пасльвіць, калі ён прыйдзе з поля, скажа: “Ідзі хутчэй, узъляж [за сталом]”?

8 Але ж ці ня скажа яму: “Падрыхтуй мне вячэру і, падперазаўшися, паслугуй мне, пакуль буду есьці ды піць, і паслья гэтага еш і пі сам”?

9 Ці дзяякуе ён слuze гэтому за тое, што зрабіў загаданае яму? Ня думаю.

10 Так і вы, калі зробіце ўсё, што загадана вам, кажыце: “Мы — слугі нягодныя, бо зрабілі, што павінны былі зрабіць”».

11 І сталася, як ішоў у Ерусалім, праходзіў між Самарыяй і Галілеяй.

12 І, калі ўваходзіў Ён у адно мястэчка, сустрэлі яго дзесяць пракажоных, якія сталі здалёк.

13 І ўзвысілі яны голас, кажучы: «Ісусе, Настаунік! Зылітуйся над намі».

14 І, убачыўши, Ён сказаў ім: «Ідзіце, пакажыцеся сьвятарам». І сталася, калі яны ішлі, былі ачышчаныя.

15 Адзін жа з іх, бачачы, што аздароўлены, вярнуўся, моцным голасам славячы Бога,

16 і ўпаў на твар ля ног Яго, дзяякоучы Яму, і гэта быў Самаранін.

17 Адказваючы, Ісус сказаў: «Ці ня дзесяць былі ачышчаныя? Дзе ж дзевяць?

18 Яны не вярнуліся аддаць славу Богу, апрача гэтага чужынца».

19 І сказаў яму: «Устань, ідзі. Вера твая збавіла цябе».

20 Запытаны ж фарысэмі, калі прыйдзе Валадарства Божае, адказаў ім і сказаў: «Не прыходзіць Валадарства Божае відавочна.

21 І ня скажуць: “Вось, яно тут”, ці: “Вось, там”. Бо вось, Валадарства Божае ўнутры вас ёсьць».

22 Вучням жа сказаў: «Прыйдуць дні, калі зажадаеце бачыць хоць адзін дзень Сына Чалавечага, і ня ўбачыце.

23 І скажуць вам: “Вось, тут”, ці: “Вось, там”, — не хадзіце і не ганяйцеся,

24 бо як бліскавіца, мільгануўши, з аднаго краю неба да другога краю неба сьвеціць, так будзе і Сын Чалавечы ў дзень Свой.

25 Спачатку ж Ён мусіць шмат перацярпець і быць адкінутым пакаленнем гэтым.

26 І як было ў дні Ноя, так будзе ў дні Сына Чалавечага:

27 елі, пілі, жаніліся, выходзілі замуж да таго дня, як Ной увайшоў у каўчэг, і прыйшоў патоп, і загубіў усіх.

28 Падобна як было ў дні Лота: елі, пілі, куплялі, продалі, садзілі, будавалі,

29 а ў дзень, калі Лот выйшаў з Садому, лінуў з неба агонь з серкаю і загубіў усіх.

30 Такім будзе той дзень, калі зъявіцца Сын Чалавечы.

31 У той дзень, хто будзе на даху, а рэчы яго ў доме, няхай не зыходзіць узяць іх; і хто будзе ў полі, няхай не варочаецца.

32 Памятайце жонку Лота.

33 Бо хто шукае, каб здабыць душу сваю, той загубіць яе; а хто загубіць яе, той ажывіць яе.

34 Кажу вам, у тую ноч будуць двое на адным ложку, адзін будзе ўзяты, а другі — пакінуты;

35 дзьве будуць малоцы разам, адна будзе ўзятая, а другая — пакінутая;

36 двое будуць у полі, адзін будзе ўзяты, а другі — пакінуты».

37 І, адказваючы, кажуць Яму: «Дзе, Госпадзе?» Ён жа сказаў ім: «Дзе цела, там зъяруцца і арлы».

Лк 18

1 Сказаў таксама ім прыповесьць пра тое, што трэба заўсёды маліцца і не журыцца,

2 кажучы: «У адным горадзе быў судзьдзя, які Бога не баяўся і людзей не саромеўся.

3 У тым жа горадзе была ўдава, і яна прыходзіла да яго, кажучы: “Абарані мяне ад супраціўніка майго”.

4 І ён доўгі час не хацеў. А пасля сказаў сам сабе: “Хоць я і Бога не баюся, і людзей не саромеўся,

5 але, як гэтая ўдава дакучает мне, абараню яе, каб яна, прыходзячы бясконца, ня вымучыла мяне”».

6 І сказаў Госпад: «Чуце, што кажа судзьдзя няправедны?

7 А Бог ці ж не абароніць выбранных Сваіх, якія клічуць да Яго дзень і нач, і будзе доўгатэрплівым, [ня слухаючы] іх?

8 Кажу вам, што хутка абароніць іх. Але Сын Чалавечы, прыйшоўшы, ці знайдзе веру на зямлі?»

9 Сказаў жа і да тых, якія былі пэўныя адносна сябе, што яны праведнікі, і пагарджалі іншымі, гэткую прыповесьць:

10 «Два чалавекі ўвайшлі ў святыню памаліцца: адзін — фарысэй, а другі — мытнік.

11 Фарысэй, стаўшы, гэтак маліўся за сябе: “Божа, дзякую Табе, што я не такі, як іншыя людзі: рабаўнікі, няправеднікі, чужаложнікі, або як гэты мытнік.

12 Пошчу два разы на тыдзень, даю дзесяціну з усяго, што прыдбаю”.

13 А мытнік, стаўшы здалёк, не хацеў нават падняць вачэй у неба, але біў сябе ў грудзі, кажучы: “Божа! Будзь міласцівы да мяне, грэшніка”.

14 Кажу вам, што гэты пайшоў апраўданым у дом свой, а ня той: бо ўсякі, хто сябе ўзвышае, будзе паніжаны, а хто сябе паніжае, будзе ўзвышаны».

15 Прыйносілі да яго і немаўлят, каб Ён дакрануўся да іх. Убачыўши гэтае, вучні сварыліся на іх.

16 А Ісус, паклікаўшы іх, сказаў: «Дазвольце дзецям прыходзіць да Мяне і не забараняйце ім, бо гэткіх ёсьць Валадарства Божае.

17 Сапраўды кажу вам: Хто ня прыйме Валадарства Божага, як дзіця, той ня ўвойдзе ў яго».

18 І спытаўся ў Яго нехта з начальнікаў, кажучы: «Настаўнік добры! Што мне рабіць, каб успадкаеміць жыцьцё вечнае?»

19 А Ісус сказаў яму: «Чаму гаворыш Мне “добры”? Ніхто ня добры, акрамя аднаго Бога.

20 Ведаеш прыказаныні: “Не чужалож”, “не забівай”, “не крадзі”, “ня съведчы фальшыва”, “шануй бацьку твойго і маці тваю”».

21 Ён жа сказаў: «Усё гэта я захоўваў ад юнацтва майго».

22 Пачуўши гэтае, Ісус сказаў яму: «Яшчэ аднаго не хапае табе: усё, што маеш, прадай, і раздай убогім, і будзеш мець скарб у небе; і прыходзь, ідзі за Мною».

23 Ён жа, пачуўшы гэта, стаўся смутным, бо быў надта багаты.

24 Убачыўши, што ён стаўся смутным, Ісус сказаў: «Як цяжка таму, хто мае багацьце, увайсьці ў Валадарства Божае.

25 Бо лягчай вярблоду прайсьці праз іголчына вушка, чым багатаму увайсьці ў Валадарства Божае».

26 А тыя, што чулі, сказалі: «І хто ж можа быць збаўленым?»

27 Ён жа сказаў: «Немагчымае для людзей магчыма для Бога».

28 А Пётар сказаў: «Вось, мы пакінулі ўсё і пайшлі за Табою».

29 Ён жа сказаў ім: «Сапраўды кажу вам: няма нікога, хто, пакінуўшы дом, або бацькоў, або братоў, або жонку, або дзяцей дзеля Валадарства Божага,

30 не атрымаў бы шмат больш у гэты час, а ў веку будучым — жыцьцё вечнае».

31 Узяўши ж Дванаццаць, сказаў ім: «Вось, мы ўзыходзім у Ерусалім, і зъдзейсьніцца ўсё, напісаное праз прарокаў пра Сына Чалавечага,

32 бо Ён будзе выдадзены паганам, і будуць зъдзеквацца, і зневажаць, і пляваць [на Яго],

33 і, бічаваўшы, заб'юць Яго, і на трэці дзень Ён уваскрэсьне».

34 І яны нічога з гэтага не зразумелі; і слова гэтыя былі схаванымі для іх, і яны не разумелі таго, што гаварылася.

35 І сталася, як набліжаўся Ён да Ерыхону, нейкі съляпы сядзеў ля дарогі, жабруючы.

36 Пачуўши, што праходзіць натоўп, ён спытаўся: «Што гэта такое?»

37 Яму паведамілі, што Ісус з Назарэту ідзе.

38 І закрычай ён, кажучы: «Ісусе, Сыне Давідаў, зълітуйся нада мною!»

39 І тыя, што ішлі наперадзе, сварыліся на яго, каб маўчаў, а ён яшчэ мацней закрычай: «Сыне Давідаў, зълітуйся нада мною!»

40 Ісус, спыніўшыся, загадаў прывесьці яго да Сябе. І калі той падыйшоў, спытаўся ў яго,

41 кажучы: «Што ты хочаш, каб Я ўчыніў?» Той сказаў: «Госпадзе, каб мне глядзець».

42 І сказаў яму Ісус: «Глядзі! Вера твая збавіла цябе».

43 І ён адразу стаў бачыць, і пайшоў за Ім, славячы Бога. І ўвесь народ, бачачы гэтае, аддаў хвалу Богу.

Лк 19

¹ І, увайшоўши, праходзіў Ён праз Ерыхон.

2 І вось, чалавек, якога звалі імем Закхей, і быў ён начальнік мытнікаў і чалавек багаты.

3 І ён шукаў убачыць Ісуса, які Ён, і ня мог з-за натоўпу, бо быў малы ростам.

4 І, забегшы наперад, узълез на фігавае дрэва, каб убачыць Яго, бо ён меўся праходзіць каля яго.

5 І калі прыйшоў на гэтае месца, Ісус, глянуўши, убачыў яго і сказаў яму: «Закхей! Зыходзь хутчэй, бо сёньня Я мушу спыніцца ў доме твайм».

6 І той пасьпешліва зыйшоў, і прыняў Яго з радасцю.

7 І ўсе, якія бачылі ўсё гэта, наракалі, кажучы, што Ён увайшоў да грэшнага чалавека.

8 А Закхей, стаўши, сказаў Госпаду: «Госпадзе! Вось, палову маёмасці маёй я аддаю ўбогім, і, калі каго абвінаваці фальшыва, аддам учацьвёра».

9 Ісус жа сказаў яму: «Сёньня сталася збаўленыне дому гэтаму, таму што і ён — сын Абрарама.

10 Бо Сын Чалавечы прыйшоў знайсьці і збавіць тое, што было загінуўши».

11 А тым, што слухалі гэтае, працягваючы, сказаў прыповесць, бо Ён быў блізка Ерусаліму, і яны думалі, што адразу маюць убачыць Валадарства Божае.

12 Тады Ён сказаў: «Нейкі чалавек высокага роду пайшоў у далёкі край узяць сабе валадарства і вярнуцца.

13 Паклікаўши ж дзесяць слугаў сваіх, даў ім дзесяць мінаў і сказаў ім: «Гандлюйце, пакуль прыйду».

14 А грамадзяне ненавідзелі яго і паслалі съследам за ім пасольства, кажучы: «Ня хочам, каб гэты валадарыў над намі».

15 І сталася, як ён вярнуўся, атрымаўши валадарства, сказаў паклікаць да сябе слугаў тых, якім даў срэбра, каб даведацца, хто што зарабіў.

16 І прыйшоў першы, кажучы: «Пане! Міна твая прынесла дзесяць мінаў».

17 І ён сказаў яму: “Добра, добры слуга! За тое, што ты ў малым быў верны, будзеш мець уладу над дзесяцьцю гарадамі”.

18 І прыйшоў другі, кажучы: “Пане! Міна твая зарабіла пяць мінаў”.

19 Сказаў і гэтаму: “І ты будзь над пяцьцю гарадамі”.

20 І трэці прыйшоў, кажучы: “Пане! Вось твая міна, якую я меў, завязаўшы ў хустку,

21 бо я баяўся цябе, што ты чалавек строгі, бярэш тое, што не лажыў, і жнеш тое, што ня сеяў”.

22 Той жа кажа яму: “Паводле вуснаў тваіх буду судзіць цябе, злы слуга. Ты ведаў, што я — чалавек строгі, бяру тое, што не лажыў, і жнуш тое, што ня сеяў”.

23 Чаму ж ты не аддаў срэбра майго на стол [купцам], і я, прыйшоўшы, атрымаў бы яго з прыбыткам?”

24 І сказаў тым, што побач стаялі: “Вазьміце ў яго міну і дайце таму, які мае дзесяць мінаў”.

25 І сказаў яму: “Пане, ён мае дзесяць мінаў!”

26 “Кажу вам, што ўсякаму, хто мае, дадзена будзе, а ў таго, хто ня мае, будзе забрана і тое, што мае.

27 А ворагаў маіх, тых, што не хацелі, каб я валадарыў над імі, прывядзіце сюды і страцьце перада мною”».

28 І, сказаўшы гэтае, Ён пайшоў далей, узыходзячы ў Ерусалім.

29 І сталася, калі наблізіўся да Бэтфагі і Бэтаніі, да гары, якую называють Аліўнай, паслаў двух вучняў Сваіх,

30 сказаўшы: «Ідзіце ў мястэчка, што перад вамі, у якім, увайшоўшы, знайдзецце асьляня прывязанае, на якога ніхто з людзей ніколі не сядай; адвязаўшы яго, прывядзіце.

31 І калі хто спытаецца ў вас: “Навошта адвязваецце?”, — скажыце яму так: “Госпрад патрабуе яго”».

32 Пайшоўшы, пасланыя знайшли, як Ён сказаў ім.

33 Калі ж яны адвязвалі асьляня, гаспадары ягоныя сказаў ім: “Навошта адвязваецце асьляня?”

34 Яны ж сказаў: «Госпрад патрабуе яго».

35 І прывялі яго да Ісуса, і, накінуўшы адзеніні свае на асьляня, пасадзілі на яго Ісуса.

36 І, калі Ён ехаў, пасыцілі на дарозе адзеньне сваё.

37 Калі ж Ён наблізіўся да спуску з гары Аліўнай, усё мноства вучняў з радасцю хваліла Бога моцным голасам за ўсе цуды, якія яны бачылі,

38 кажучы: «Дабраслаўлёны Валадар, Які ідзе ў імя Господа! Супакой на небе і слава на вышынях!»

39 І некаторыя фарысэі з натоўпу сказаў Яму: «Настанік! Забарані вучням Твайм!»

40 І, адказваючы, Ён сказаў ім: «Кажу вам, што, калі яны замоўкнуть, дык камяні закрычаць».

41 І калі наблізіўся, убачыўшы горад, заплакаў па ім,

42 кажучы: «Каб і ты хоць у гэты дзень твой зразумеў, што дзеля супакою твайго! Але цяпер гэта схавана ад вачэй тваіх.

43 Бо прыйдуць на цябе дні, і ворагі твае аточаць цябе валам, і акружаць цябе, і съціснуць цябе адусюль,

44 і зынішчаць дашчэнту цябе, і дзяцей тваіх у табе, і не пакінуць у табе камянія на камяні дзеля таго, што не зразумеў ты час адведзінаў тваіх».

45 І, увайшоўшы ў съвятыню, пачаў выганяць тых, якія продалі ў ёй і куплялі,

46 кажучы ім: «Напісаны: “Дом Мой ёсьць дом малітвы”, а вы зрабілі яго пячорай разбойнікаў».

47 І навучаў кожны дзень у съвятыні. А першасъвятары, і кніжнікі, і першыя ў народзе шукалі, як загубіць Яго,

48 і не знаходзілі, што зрабіць, бо ўвесь народ гарнуўся да Яго, слухаючы Яго.

Лк 20

1 І сталася, калі ў адзін з тых дзён Ён навучаў народ у съвятыні і дабравесыціў, прыйшлі першасъвятары і кніжнікі са старшынямі і сказалі Яму, кажучы: «Скажы нам, якою ўладаю Ты гэтае робіш, ці хто даў Табе ўладу гэтую?»

3 Адказваючы, Ён сказаў ім: «Спытаюся і Я ў вас адно слова, і скажыце Мне:

4 Хрышчэнне Янава з неба было ці ад людзей?»

5 Яны ж разважалі між сабою, кажучы: «Калі скажам: “З неба”, — Ён скажа: “Чаму тады вы не паверылі яму?”

6 А калі скажам: “Ад людзей”, — увесь народ паб’е нас камяніямі, бо ён упэўнены, што Ян — гэта прарок».

7 І адказалі: «Ня ведаем адкуль».

8 І сказаў ім Ісус: «Тады Я не скажу вам, якою ўладаю гэта раблю».

9 Пачаў жа Ён гаварыць да народу гэткую прыповесыць: «Адзін чалавек пасадзіў вінаграднік, і здаў яго вінаградарам, і выехаў на дойгі час.

10 І ў свой час паслаў да вінаградараў слугу, каб яны далі яму плadoў з вінаградніку, але вінаградары, зьбіўшы яго, адаслалі ні з чым.

11 Яшчэ паслаў іншага слугу; але яны і таго, зраніўшы, выгналі.

13 І сказаў гаспадар вінаградніку: “Што мне рабіць? Пашлю сына майго ў любёнага. Можа, убачыўшы яго, пасаромеюцца”.

14 Убачыўшы ж яго, вінаградары разважалі між сабою, кажучы: “Гэта спадкаемца; пойдзем, заб’ем яго, каб нашаю сталася спадчына”.

15 І, выгнаўшы яго вон з вінаградніку, забілі. Дык што зробіць з імі гаспадар вінаградніку?

16 Прыйдзе і выгубіць вінаградараў гэтых, і аддасьць вінаграднік другім». Тыя, што чулі гэтае, сказалі: «Няхай ня станецца!»

17 А Ён, глянуўшы на іх, сказаў: «Што тады значыць тое, што напісана: “Камень, які адкінулі будаўнікі, стаўся галавой вугла”?»

18 Усякі, хто ўпадзе на гэты камень, разаб’еца, а на каго ён упадзе, таго раздушиць».

19 І шукалі ў гэтую гадзіну першасвятары і кніжнікі, каб налажыць на Яго руکі, але баяліся народу, бо зразумелі, што пра іх сказаў Ён гэтую прыповесьць.

20 І, сочачы за Ім, паслалі шпегаў, якія ўдавалі сябе за праведнікаў, каб яны падлавілі Яго на слове, каб выдаць Яго начальству і ўладзе ваяводы.

21 І тыя спытаўшися ў Яго, кажучы: «Настаўнік! Мы ведаем, што Ты слушна гаворыш і навучаеш, і не глядзіш на ablічча, але паводле праўды шляху Божаму навучаеш.

22 Ці належыцца плаціць падатак цэзару, ці не?»

23 А Ён, бачачы подступ іхні, сказаў ім: «Чаму вы Мяне спакушаеце?

24 Пакажыце Мне дынар. Чый на ім вобраз і надпіс?» Яны, адказваючы, сказалі: «Цэзараў».

25 Ён жа сказаў ім: «Дык аддавайце тое, што цэзарава, цэзару, а што Божае, — Богу».

26 І не маглі падлавіць Яго на слове перад народам, і, зъдзівіўшыся адказу Ягонаму, замоўклі.

27 Прыйшоўшы ж, некаторыя з садукеяў, якія пярэчаць, што ёсьць уваскрасеніе, спытаўшися ў Яго,

28 кажучы: «Настаўнік! Майсей напісаў нам: “Калі памрэ нечый брат, які меў жонку, і памрэ бязьдзетным, дык брат ягоны мае ўзяць жонку ягоную і аднавіць насынне брату свайму”.

29 Было сем братоў; і першы, узяўшы жонку, памёр бязьдзетным.

30 І ўзяў другі ту ж жанчыну, і той памёр бязьдзетным.

31 І трэці ўзяў яе, і таксама ўсе сем, і не пакінулі дзяцей, і памерлі.

32 Паслья ўсіх памерла і жанчына.

33 Дык пры ўваскрасеніі каторага з іх будзе яна жонкаю? Бо сямёра мелі яе за жонку».

34 І адказваючы, сказаў ім Ісус: «Сыны веку гэтага жэніцца і выходзяць замуж;

35 а тыя, якія вартыя дасягнуць таго веку і ўваскрасенія з мёртвых, ня жэніцца і замуж не выходзяць,

36 бо памерці ўжо ня могуць, бо яны роўныя анёлам і сыны Божыя, калі сталіся сынамі ўваскрасенія.

37 А што мёртвия ўваскрэснуць, і Майсей паказаў калія глогу, калі назваў Господа Богам Абрагама, і Богам Ісаака, і Богам Якуба.

38 Ён ня ёсьць Бог мёртвых, але жывых, бо ў Яго ўсе жывыя».

39 Адказваючы, некаторыя з кніжнікаў сказалі: «Настаўнік! Ты добра сказаў».

40 І ўжо не адважваліся ні пра што пытацца ў Яго. Ён жа сказаў ім:
 41 «Чаму кажуць, што Хрыстос ёсьць Сын Давіда?
 42 А сам Давід кажа ў кнізе псальмаў: “Сказаў Госпад Госпаду
 майму: “Сядзь праваруч Мяне,
 43 пакуль пакладу ворагаў Тваіх як падножжа ног Тваіх””.
 44 Дык Давід называе Яго Госпадам, і як жа Ён — сын ягоны?»
 45 І калі ўвесь народ слухаў, Ён сказаў вучням Сваім:
 46 «Съцеражыцеся кніжнікаў, якія хочуць хадзіць у доўгіх шатах,
 і любяць вітаныні на рынках, і першыя месцы ў сынагогах і
 ўзълягаць на першых месцах на вячэрах,
 47 якія аб'ядаюць дамы ўдоваў і дзеля віду доўга моляцца. Яны
 атрымаюць цяжэйшы прысуд».

Лк 21

1 Глянуўшы ж, убачыў Ён багацеяў, якія кідалі дары свае ў скарбніцу.
 2 І ўбачыў адну бедную ўдаву, якая кінула туды дзьве лепты,
 3 і сказаў: «Сапраўды кажу вам, што гэтая бедная ўдава кінула
 больш за ўсіх,
 4 бо ўсе тыя з лішку свайго кідалі ў дар Богу, а яна з нястачы сваёй
 кінула ўсё ўтрыманье сваё, якое мела».
 5 І, калі некаторыя гаварылі пра съвятыню, што яна аздоблена
 каштоўнымі камяніямі і дарамі, Ён сказаў:
 6 «Прыйдуць дні, калі з таго, што вы тут бачыце, не застанецца
 камянія на камяні, які б ня быў зруйнаваны».
 7 Спытаўшися ж у Яго, кажучы: «Настаўнік! Калі ж гэта мае быць? І
 які знак, калі гэта мае стацца?»
 8 Ён жа сказаў: «Глядзіце, каб вас не падманулі, бо многія
 прыйдуць пад імем Маім, кажучы, што гэта Я, і гэты час
 наблізіўся. Не хадзіце за імі.
 9 Калі ж пачуеце пра войны і бязладзьдзе, не жахайцеся, бо гэта
 мусіць стацца спачатку, але не адразу канец».
 10 Тады сказаў ім: «Паўстане народ на народ, і валадарства на
 валадарства,
 11 А месцамі будуць вялікія землятрусы, і голад, і пошасьць,
 таксама страх і знакі з неба вялікія будуць.
 12 А перад усім гэтым ускладуць на вас рукі і будуць
 перасьледаваць вас, выдаючы ў сынагогі і вязніцы, ведучы
 да валадароў і ваяводаў дзеля імя Майго.
 13 А станеца гэта дзеля съведчанья вам.
 14 Дык палажыце ў сэрцах вашых не абдумваць раней, як
 адказваць,
 15 бо Я дам вам вусны і мудрасць, якой ня здолеюць ані пярэчыць,
 ані супрацьстаяць усе супраціўнікі вашыя.
 16 А будзеце выдадзеныя і бацькамі, і братамі, і сваякамі, і сябрамі;
 і некаторых з вас пазабіваюць,

17 і будуць ненавідзецы вас усе дзеля імя Майго,
 18 але і волас з галавы вашай не прападзе.
 19 У цярплівасьці вашай здабывайце душы вашыя.
 20 Калі ж убачыце Ерусалім, акружаны войскам, тады разумейце, што наблізілася спусташэнье яго.
 21 Тады тыя, хто ў Ўдэі, няхай бягуць у горы; і тыя, хто пасярод гораду, няхай выходзяць; і тыя, хто ў ваколіцы, няхай не ўваходзяць у яго,
 22 бо гэта дні помсты, каб споўнілася ўсё напісаное.
 23 Гора ж тым, якія цяжарныя і якія кормяць грудзьмі, у тыя дні; бо будзе вялікае бедства на зямлі і гнеў на народзе гэтым.
 24 І ўпадуць ад вострыва мяча, і павядуць іх у палон да ўсіх паганскіх народаў, і Ерусалім будуць таптаць пагане, пакуль ня скончацца часы паганаў.
 25 І будуць знакі на сонцы, і месяцы, і зорках, і на зямлі ўціск народаў у зъянтэжанасьці, як зараве і забушуе мора.
 26 І дрантвець будуць людзі ад страху і чаканьня таго, што прыйдзе на сусьвет, бо сілы нябесныя захістаюцца.
 27 І тады ўгледзяць Сына Чалавечага, Які прыходзіць у воблаку з моцаю і славаю вялікаю.
 28 Калі ж пачне гэтае дзеяцца, выпрастуйцесь і падніміце галовы ваншыя, таму што набліжаецца адкупленье ваншае».
 29 І сказаў ім прыповесць: «Глядзіце на фігавае дрэва і на ўсе дрэвы:
 30 калі яны ўжо распускаюцца, убачыўши, разумееце самі, што ўжо блізка лета.
 31 Гэтак і вы, як убачыце, што гэтае стаецца, разумейце, што блізка ёсьць Валадарства Божае.
 32 Сапраўды кажу вам: не праміне пакаленьне гэтае, як усё гэта станецца.
 33 Неба і зямля прамінуць, але слова Мае не прамінуць.
 34 Пільнуйце ж самі сябе, каб сэрцы ваншыя не былі абцяжараныя абжорствам, і п'янствам, і клопатамі жыцьцёвымі, і каб дзень той не прыйшоў да вас неспадзявана.
 35 Бо ён, як пастка, спадзе на ўсіх, што жывуць на ablічы ўсёй зямлі.
 36 Дык чувайце, молячыся ў-ва ўсякі час, каб вам быць вартымі ўцячы ад усяго, што мае стацца, і стаць перад Сынам Чалавечым».
 37 Удзень Ён навучаў у съвятыні; а ночы, выходзячы, праводзіў на гары, называнай Аліўнай.
 38 І ўвесь народ з раніцы прыходзіў да Яго ў съвятыню слухаць Яго.

Лк 22

¹ Набліжалася ж съвята праснакоў, называнае Пасха.

² І шукалі першасъвятары і кніжнікі, як забіць Яго, бо баяліся народу.

3 А шатан увайшоў у Юду, называнага Іскарыётам, аднаго з ліку Дванаццаці,

4 і той, адыйшоўши, гутарыў з першасъятарамі і начальнікамі варты, як Яго выдаць ім.

5 I яны ўзрадаваліся, і дамовіліся даць яму грошы,

6 і ён абяцаў, і шукаў нагоды, каб выдаць Яго ім не пры натоўпе.

7 Прыйшоў жа дзень праснакоў, калі мусілі рэзаць пасхальнае [ягня].

8 I паслаў [Ісус] Пятру і Яна, сказаўши: «Ідзіце, падрыхтуйце нам есьці Пасху».

9 Яны ж сказалі Яму: «Дзе хочаш, каб мы прыгатавалі?»

10 Ён жа сказаў ім: «Вось, пры ўваходзе вашым у горад, сустрэнецца вам чалавек, які нясе збан вады. Ідзіце за ім у дом, у які ён увойдзе,

11 і скажыце гаспадару дому: «Наставік гаворыць табе: ‘Дзе святыліца, у якой буду есьці Пасху з вучнямі Маймі?’”

12 I ён пакажа вам залю вялікую, засланую; там падрыхтуйце».

13 Пайшоўши ж, яны знайшлі, як Ён сказаў ім, і падрыхтавалі Пасху.

14 I калі прыйшла гадзіна, Ён узълёг, і дванаццаць апосталаў з ім.

15 I Ён сказаў ім: «Жаданьнем жадаю Я есьці з вамі гэтую Пасху перш, чым маю цярпець [пакуты].

16 Бо кажу вам, што ўжо ня буду есьці яе, пакуль ня споўніца ў Валадарстве Божым».

17 I, узяўши келіх, падзякаваўши, сказаў: «Вазьміце гэта і падзяліце паміж сабою,

18 бо кажу вам, што ня буду піць ад плоду вінаграднага, пакуль ня прыйдзе Валадарства Божае».

19 I, узяўши хлеб, падзякаваўши, паламаў і даў ім, кажучы: «Гэта ёсьць Цела Маё, Якое за вас даецца. Рабіце гэта на ўспамін пра Мяне».

20 Гэтаксама і келіх [узяў] паслья вячэры, кажучы: «Гэта келіх Новага Запавету ў Крыві Маёй, якая за вас праліваецца.

21 Але вось, рука таго, хто выдае Мяне, са Мною за сталом.

22 I, сапраўды, Сын Чалавечы ідзе паводле таго, як вызначана, але гора таму чалавеку, які Яго выдае».

23 I яны пачалі пытацца адзін у аднаго, хто гэта з іх меўся зрабіць гэта.

24 Узънялася ж і спрэчка між імі, хто з іх лічыцца большым.

25 Ён жа сказаў ім: «Валадары народаў пануюць над імі, і тыя, што маюць над імі ўладу, дабрадзеямі называюцца.

26 Вы ж ня гэтак, але большы сярод вас станься як меншы, і правадыр — як служыцель.

27 Бо хто большы: той, які ўзылягае засталом, ці той, які паслугуе?

Ці ня той, які ўзылягае? А Я сярод вас, як той, які паслугуе.

28 Вы ж тыя, хто застаетца са Мною ў спакусах Maix,

29 і Я пераказваю вам Валадарства, як Мне пераказаў Айцец Мой,

30 каб вы елі і пілі за сталом Маім у Валадарстве Маім; і сядзелі на пасадах, судзячы дванаццаць каленаў Ізраіля».

31 І сказаў Госпад: «Сымоне, Сымоне! Вось, шатан зажадаў прасейваць вас, як пшаніцу,

32 а Я маліўся за цябе, каб не паменшала вера твая; і ты, некалі павярнуўшыся, умацуй братоў тваіх».

33 Той жа адказаў Яму: «Госпадзе! З Табою я гатовы ісьці і ў вязыніцу, і на смерць!»

34 Ён жа сказаў: «Кажу табе, Пётар, не прапяе певень сёньня, як ты тройчы адрачэшся, што ведаеш Мяне».

35 І сказаў ім: «Калі Я пасылаў вас бяз кайстры, і бяз торбы, і без абутку, ці мелі вы нейкую нястачу?» Яны адказалі: «Аніякай».

36 Тады Ён сказаў ім: «Але цяпер, хто мае кайстру, няхай возьме таксама і торбу, і хто ня мае, няхай прадасцьць адзеньне сваё і купіць меч.

37 Бо кажу вам, што мусіць зъдзейсніцца на Мне ўсё гэта, што напісана: “І да беззаконікаў залічаны”. Бо ўсяму, што адносна Мяне, надыходзіць канец».

38 Яны ж сказалі: «Госпадзе! Вось, тут два мячы!» А Ён сказаў ім: «Даволі!»

39 І, выйшаўшы, пайшоў, як звычайна, на гару Аліўную; а за Ім пайшлі і вучні Ягоныя.

40 Прыйшоўшы ж на месца, Ён сказаў ім: «Маліцесь, каб не ўвайсьці ў спакусу».

41 І Ён адыйшоў ад іх як кінуць камень, і, укленчыўшы, маліўся,

42 кажучы: «Ойча, калі хочаш, прянясі келіх гэты міма Мяне. Аднак не Мая воля, але Твая няхай станецца».

43 Зъявіўся ж Яму анёл з неба, умацоўваючы Яго.

44 І, будучы ў барацьбе съмяротнай, пільней маліўся, а быў пот Ягоны, як кроплі крыві, што падалі на зямлю.

45 І, устаўшы ад малітвы, Ён прыйшоў да вучняў і знайшоў іх, што яны съпяць ад смутку.

46 І сказаў ім: «Што вы съпіцё? Устаньце, маліцесь, каб не ўвайсьці ў спакусу».

47 Яшчэ Ён гаварыў, аж восьнатоўп, а наперадзе іх ішоў адзін з Дванаццаці, называны Юда, і ён наблізіўся да Ісуса, каб пацалаваць Яго.

48 Ісус жа сказаў яму: «Юда! Пацалункам Сына Чалавечага выдаеш?»

49 А тыя, якія былі з Ім, бачачы, што мае стацца, сказалі Яму: «Госпадзе! Ці ня ўдарыць мячом?»

50 І адзін з іх ударыў слугу першасвятара, і адсек яму правае вуха.

51 Адказваючы ж, Ісус сказаў: «Пакіньце гэта». І, дакрануўшыся да вуха ягонага, аздаравіў яго.

52 А першасвятарам, і начальнікам варты съвятыні, і старшыням, якія прыйшлі супраць Яго, сказаў Ісус: «Быццам на разбойніка выйшлі вы з мячамі і каламі.

53 Кожны дзень, калі быў Я з вамі ў сьвятыні, вы ня выцягнулі на Мяне руку, але гэта вашая гадзіна і ўлада цемры».

54 Схапіўшы Яго, яны павялі [Яго], і прыйшлі ў дом першас্বятара. А Пётар ішоў за Ім здалёк.

55 Калі ж распалілі агонь сярод панадворку і паселі разам, сядзеў і Пётар сярод іх.

56 Убачыўшы ж яго, нейкая служка, якая сядзела ля сьвятла і прыглядвалася да яго, сказала: «І гэты быў з Ім».

57 Ён жа адрокся ад Яго, кажучы: «Жанчына! Я ня ведаю Яго».

58 І неўзабаве іншы, убачыўшы яго, сказаў: «І ты з іх». А Пётар сказаў: «Чалавечা! Ня я гэта».

59 І, калі прайшло каля адной гадзіны, нехта іншы настойваў, кажучы: «Праўда, і гэты быў з Ім, бо ён — Галілеец».

60 А Пётар сказаў: «Чалавечা, ня ведаю, што ты гаворыш». І тады, калі ён яшчэ гаварыў, запяяў певень.

61 І павярнуўшыся, Госпад паглядзеў на Пятра, і ўзгадаў Пётар слова Господа, як Ён сказаў яму: «Перш, чым прапяе певень, тройчы адрачэшся ад Мяне».

62 І, выйшаўшы вон, Пётар горка заплакаў.

63 І мужчыны, якія трымалі Ісуса, зьдзекваліся з Яго, зьбіваючы.

64 І, засланіўшы Яго, білі Яго па абліччы, і пыталіся ў Яго: «Прароч, хто ўдарыў Цябе?»

65 І шмат іншага, блюзнячы, гаварылі на Яго.

66 І калі настаў дзень, сабраліся старшыні народу, першас্বятары і кніжнікі, і прывялі Яго ў свой сынэдрыйён,

67 кажучы: «Ці Ты — Хрыстос? Скажы нам». Ён жа сказаў ім: «Калі скажу вам, вы не паверыце».

68 Калі ж Я спытаўся, не адкажаце Мне і ня вызвалице.

69 Ад цяпер Сын Чалавечы сядзе праваруч моцы Божай».

70 А ўсе сказалі: «Дык Ты — Сын Божы?» Ён жа прамовіў ім: «Вы кажаце, што Я».

71 Яны ж сказалі: «Якое яшчэ патрэбна нам съведчанье? Бо мы самі чулі з вуснаў Ягоных».

Лк 23

¹ І, падняўшыся, усё мноства іх павяло Яго да Пілата.

² І пачалі абвінавачваць Яго, кажучы: «Гэтага знайшлі мы, што Ён псуе народ і забараняе плаціць падаткі цэзару, называючы Сябе Хрыстом Валадаром».

³ А Пілат спытаўся ў Яго, кажучы: «Ты — Валадар Юдэйскі?» Ён жа, адказваючы яму, прамовіў: «Ты кажаш».

⁴ А Пілат сказаў першас্বятарам і натоўпам: «Я не знаходжу анікае віны ў гэтым Чалавеку».

⁵ А яны настойвалі, кажучы, што Ён падбухторвае народ, навучаючы па ўсёй Юдэі, пачынаючы ад Галілеі аж дасоль.

⁶ Пілат, пачуўшы пра Галілею, спытаўся: «Ці ж гэты Чалавек — Галілеец?»

7 І, даведаўшыся, што Ён з-пад улады Ірада, паслаў Яго да Ірада, які ў тыя дні быў у Ерусаліме.

8 А Ірад, убачыўши Ісуса, вельмі ўзрадаваўся, бо даўно хацеў убачыць Яго, бо шмат чуў пра Яго і спадзяваўся ўбачыць нейкі знак, які Ён учыніць.

9 І пытаўся ў Яго шматлікімі словамі, а Ён нічога не адказваў яму.

10 А першасвятары і кніжнікі стаялі, заўзята абвінавачваючы Яго.

11 Ірад жа з жайнарамі сваімі, пагардзіўши Ім і пазъдзекваўшыся з Яго, апрануў Яго ў съветлае адзеньне і паслаў Яго да Пілата.

12 І сталіся ў той дзень Пілат і Ірад сябрамі, бо раней мелі варожасць між сабою.

13 Пілат жа, склікаўши першасвятароў, і начальнікаў, і народ,

14 сказаў ім: «Вы прывялі да мяне Чалавека гэтага, як таго, хто адварочвае [ад уладаў] народ. І вось я, пры вас дапытаўши, не знайшоў у Чалавеку гэтым анікай віны, у якой вы Яго абвінавачваецце.

15 І таксама Ірад [нічога не занайшоў], бо я пасылаў вас да яго. І вось, нічога ня знайдзена ў Ім, вартага съмерці.

16 Таму, пакараўши Яго, я вызвалю [Яго].

17 А яму трэба было на съвята вызваліць ім аднаго [вязаня].

18 А ўсё мноства закрычала, кажучы: «Вазьмі Яго! А нам вызвалі Бараббу!»

19 А той быў кінуты ў вязыніцу за паўстаньне, якое ён учыніў у горадзе, і забойства.

20 Тады Пілат ізноў прамовіў, хоҷучы вызваліць Ісуса.

21 А яны крычалі, кажучы: «Укрыжуй, укрыжуй Яго!»

22 Ён жа трэці раз сказаў ім: «Якое зло Ён учыніў? Анікай сымяротнай віны я не знайшоў у Ім; дык пакараўши Яго, вызвалю».

23 Яны ж дамагаліся моцным голасам, просячы, каб Яго укрыжавалі. І перамаглі галасы іхня і першасвятароў.

24 І Пілат прысудзіў, каб сталася паводле просьбы іхняй:

25 вызваліў ім таго, хто за паўстаньне і забойства быў кінуты ў вязыніцу, якога яны прасілі, а Ісуса выдаў на іх волю.

26 І калі вялі Яго, узяўши нейкага Сымона Кірэнэйца, які ішоў з поля, усклалі на яго крыж, каб нёс за Ісусам.

27 А за Ім ішло вялікае мноства народу і жанчынаў, якія плакалі і галасілі па Ім.

28 Ісус жа, павярнуўшыся да іх, сказаў: «Дочки Ерусалімскія! Ня плачце па Мне, але плачце па сабе і па дзецах ваших,

29 бо вось прыходзяць дні, калі скажуць: “Шчасльвія няплодныя, і чэравы, якія не нараджалі, і грудзі, якія не кармілі”.

30 Тады пачнуць гаварыць гары: “Упадзіце на нас!”, і ўзгоркам: “Прыкрайце нас!”

31 Бо калі з зялёным дрэвам гэтае робяць, дык з сухім што станецца?»

32 Вялі ж з Ім на съмерць і двух іншых злачынцаў.

33 І калі прыйшлі на месца, называнае Чараповае, там укрыжавалі Яго і злачынцаў, аднаго з правага, а другога — з левага боку.

34 Ісус жа сказаў: «Ойча, даруй ім, бо ня ведаюць, што робяць». А тыя, што дзялілі шаты Ягоныя, кінулі жэрабя.

35 І стаяў народ, гледзячы. А разам з імі насыміхаліся і начальнікі, кажучы: «Другіх збаўляй, няхай жа Сябе Самога збавіць, калі ён — Хрыстос, Выбранец Божы».

36 Зьдзекваліся з Яго і жаўнеры, падыходзячы, і прыносячы Яму воцат,

37 і кажучы: «Калі Ты — Валадар Юдэйскі, збаў Сябе Самога».

38 І быў над Ім надпіс, напісаны пісаньнямі грэцкімі, рымскімі і гебрайскімі: «Гэта — Валадар Юдэйскі».

39 Адзін з павешаных злачынцаў блузьніў на Яго, кажучы: «Калі Ты — Хрыстос, збаў Сябе і нас».

40 Адказваючы, другі забараняў яму, кажучы: «Ці ж ты не баішся Бога, бо і сам маеш такі самы прысуд?

41 І мы сапраўды [асуджаны] справядліва, бо атрымалі вартае таго, што мы зрабілі, а ён нічога благога не зрабіў».

42 І сказаў Ісусу: «Узгадай пра мяне, Госпадзе, калі прыйдзеш у Валадарства Тваё!»

43 І сказаў яму Ісус: «Сапраўды кажу табе: сёньня будзеш са Мною ў раі».

44 А было каля шостае гадзіны, і сталася цемра па ўсёй зямлі да гадзіны дзявятыя,

45 і зацьмілася сонца, і заслона ў бажніцы была разъздёртая пасярэдзіне.

46 І ўсклікнуўшы моцным голасам, Ісус сказаў: «Ойча, у рукі Твае аддаю Дух Мой». І, сказаўшы гэтае, аддаў духа.

47 Сотнік жа, убачыўшы ўсё, што сталася, праславіў Бога, кажучы: «Праўдзіва, Чалавек гэты быў праведнік».

48 І ўвесь натоўп, які зграмадзіўся на гэта відовішча, бачачы, што здарылася, варочаўся, б'ючы сябе ў грудзі.

49 А ўсе знаёмыя з Ім і жанчыны, якія ішлі за Ім з Галілеі, стаялі здалёк, гледзячы на гэта.

50 І вось чалавек на імя Язэп, які быў ратманам, чалавек добры і праведны,

51 які не згаджаўся з радай і ўчынкам іхнім, з Арыматэі, гораду Юдэйскага, які таксама чакаў Валадарства Божага,

52 прыйшоўшы да Пілата, прасіў цела Ісуса,

53 і, зъняўшы Яго [з крыжа], абкруціў палатнінаю і палажыў Яго ў магіле, якая была высечаная ў скале, дзе яшчэ нікто ня быў пахованы.

54 Дзень быў днём прыгатаванья, і надыходзіла субота.

55 І жанчыны, што былі прыйшоўшы з Ім з Галілеі, пайшлі глядзець магілу і як было пакладзена цела Ягонае.

56 А вярнуўшыся, падрыхтавалі духмянасыці і міра. І ў суботу супачывалі паводле прыказаньня.

Лк 24

1 А ў першы дзень пасылья суботы вельмі рана прыйшлі яны да магілы, несучы падрыхтаваныя духмянасыці, і разам з імі некаторыя другія.

2 І знайшлі камень, адвалены ад магілы.

3 І ўвайшоўшы, не знайшлі цела Господа Ісуса.

4 І сталіся яны зъбянтэжаныя ад гэтага, і вось, сталі перад імі два мужы ў бліскучым адзеніні.

5 Калі ў страху схілілі яны ablіччы да зямлі, тыя сказалі ім: «Што вы шукаеце жывога сярод мёртвых?

6 Яго няма тут, але Ён уваскрос. Узгадайце, што Ён казаў вам, калі быў яшчэ ў Галілеі,

7 кажучы, што Сын Чалавечы мусіць быць выдадзены ў руکі людзей грэшных, і быць укрыжаваным, і на трэці дзень уваскрэснуць».

8 І ўзгадалі яны слова Ягоныя.

9 І, вярнуўшыся ад магілы, паведамілі пра гэта ўсім Адзінаццаці і ўсім іншым.

10 А былі гэта Марыя Магдалена, і Янна, і Марыя Якубава, і іншыя з імі, што сказалі пра гэта апосталам.

11 І падаліся ім слова іхнія пустымі, і не паверылі ім.

12 А Пётар, устаўшы, пабег да магілы і, нахіліўшыся, бачыць прасьціну, што ляжала асобна, і адыйшоў, зъдзіўляючыся ў сабе з таго, што сталася.

13 І вось, у той жа дзень двое з іх ішлі ў мястэчка, што на адлегласці ў шэсцьцьдзясят стадыяў ад Ерусаліму, называнае Эмаус.

14 І яны гутарылі між сабою пра ўсе гэтыя здарэніні.

15 І сталася, калі яны гутарылі і разважалі між сабою, вось, Сам Ісус, падыйшоўшы, пайшоў з імі.

16 Вочы ж іхнія былі стрыманыя, дык не пазналі Яго.

17 Ён жа сказаў ім: «Што гэта за слова вы гаворыце між сабою, ідучы, і чаму вы панурыя?»

18 Адказваючы, адзін з іх, на імя Кляопа, сказаў Яму: «Ці ты адзін з вандроўнікаў у Ерусаліме і ня ведаеш, што сталася ў ім у гэтыя дні?»

19 І Ён сказаў ім: «Што?» Яны ж сказалі Яму: «Пра Ісуса з Назарэту, Які быў прарок, магутны ў справе і слове перад Богам і ўсім народам;

20 як выдалі Яго першасвятары і начальнікі нашыя на прысуд съяротны і ўкрыжавалі Яго?

21 А мы спадзяваліся, што Ён ёсьць Той, Які мае адкупіць Ізраіль. Але да ўсяго гэтага вось ужо трэці дзень сёньня, як тое сталася.

- 22 Але некаторыя жанчыны з нашых зъдзівілі нас: быўшы раніцай ля магілы
- 23 і не знайшоўшы цела Ягонага, яны прыйшлі, кажучы, што ўгледзелі відзеж анёлаў, якія кажуць, што Ён жывы.
- 24 І пайшлі некаторыя з нашых да магілы, і знайшлі так, як і казалі жанчыны, а Яго ня бачылі».
- 25 І Ён сказаў ім: «О, бяздумныя і павольныя сэрцам, каб верыць усяму, што гаварылі прарокі!
- 26 Ці ж ня гэтак трэба было цярпець Хрысту і ўвайсьці ў славу Сваю?»
- 27 І, пачаўшы ад Майселя і ўсіх прарокаў, тлумачыў ім усё, што напісана пра Яго.
- 28 І наблізіліся яны да таго мястэчка, куды ішлі; і Ён паказаў, што ідзе далей.
- 29 І яны затрымлівалі Яго, кажучы: «Застанься з намі, бо дзень ужо схіліўся да вечара». І Ён увайшоў, каб застацца з імі.
- 30 І сталася, калі Ён узъялягаў разам з імі, Ён, узяўшы хлеб, дабраславіў, паламаў і даў ім.
- 31 І адчыніліся вочы іхнія, і яны пазналі Яго, а Ён стаўся нябачным для іх.
- 32 І казалі яны адзін аднаму: «Ці ж не гарэла ў нас сэрца нашае, калі Ён гаварыў да нас у дарозе і калі адчыняў нам Пісаньне?»
- 33 І, устаўшы ў ту ю ж гадзіну, вярнуліся ў Ерусалім, і знайшлі разам Адзінацацаў і тых, што з імі,
- 34 якія гаварылі, што Госпад сапраўды ўваскрос і зъявіўся Сымону.
- 35 І яны распавялі, што здарылася ў дарозе, і як пазналі Яго ў ламаныні хлеба.
- 36 Калі ж яны гэтак гаварылі, Сам Ісус стаў сярод іх і кажа ім: «Супакой вам!»
- 37 Яны, жахнуўшыся і спалохаўшыся, падумалі, што бачаць духа.
- 38 І Ён сказаў ім: «Што вы стрывожыліся? І чаму такія думкі ўваходзяць у сэрцы вашыя?
- 39 Паглядзіце на рукі Mae і на ногі Mae, бо гэта Я Сам. Да краніцеся да Мяне і пабачце, бо дух цела і костак ня мае, што, як бачыце, Я маю».
- 40 І, сказаўшы гэтае, паказаў ім рукі і ногі.
- 41 Калі ж яны ад радасці яшчэ ня верылі і зъдзіўляліся, Ён сказаў ім: «Ці маецце тут якую ежу?»
- 42 Яны ж далі Яму частку печанай рыбы і сотовага мёду.
- 43 І, узяўшы, Ён еў перад імі.
- 44 І сказаў ім: «Вось тыя слова, якія Я гаварыў вам, калі яшчэ быў з вамі, што мусіць споўніцца ўсё, што напісана пра Мяне ў Законе Майселя, і ў Прарокаў, і у Псальмах».
- 45 Тады адчыніў ім разум дзеля разуменія Пісаньня.
- 46 І сказаў ім: «Так напісана і так належала цярпець Хрысту, і ўваскрэснуць з мёртвых на трэці дзень.

47 І будзе абвешчана ў імя Ягонае навяртаньне і адпушчэнье грахоў у-ва ўсіх народах, пачынаючы ад Ерусаліму.

48 А вы — съведкі гэтага.

49 І вось, Я пасылаю абяцаньне Айца Майго на вас. Вы ж заставайцесь ў горадзе Ерусаліме, пакуль не апранецяся моцаю звыш».

50 І вывеў іх вонкі да Бэтаніі, і, падняўшы рукі Свае, дабраславіў іх.

51 І сталася, калі дабраслаўляў іх, стаў аддаляцца ад іх і быў узънесены ў неба.

52 І яны, пакланіўшыся Яму, вярнуліся ў Ерусалім з вялікай радасцю,

53 і былі ўсьцяж у съвятыні, хвалячы і дабраслаўляючы Бога. Амэн.

ЭВАНГЕЛЬЛЕ ПАВОДЛЕ ЯНА

¹ На пачатку было Слова, і Слова было ў Бога, і Богам было Слова.

² Яно было ў Бога на пачатку.

³ Усё праз Яго сталася, і без Яго нічога не было з таго, што сталася.

⁴ У Ім жыцьцё было, і жыцьцё было съятлом для людзей.

⁵ І съяцло ў цемры съвеціць, і цемра не агарнула яго.

⁶ Быў чалавек, пасланы ад Бога; імя яго Ян.

⁷ Ён прыйшоў дзеля съведчаньня, каб съведчыў пра Съяцло, каб усе мелі веру праз яго.

⁸ Ня быў ён съяцлом, але [прыйшоў], каб съведчыць пра Съяцло.

⁹ Было Съяцло праўдзівае, якое прасъяцляе ўсякага чалавека, што прыходзіць у съвет.

¹⁰ Было Яно ў съвеце, і съвет праз Яго стаўся, і съвет Яго не пазнаў.

¹¹ Да сваіх прыйшло, і свае Яго не прынялі.

¹² А тым, што прынялі Яго, дало Яно ім уладу дзецьмі Божымі стацца, тым, якія вераць у імя Яго,

¹³ тым, што не ад крыві, не ад жаданьня цела, не ад жаданьня мужа, але ад Бога нарадзіліся.

¹⁴ І Слова Целам сталася, і пасялілася між нас, поўнае ласкі і праўды, і мы бачылі славу Яго, славу, як Адзінароднага ў Айца.

¹⁵ Ян съведчыць пра Яго і ўсклікае, кажучы: «Гэта Той, пра Якога я сказаў: “Той, Які пасъля мяне ідзе, наперадзе мяне стаў, бо раней за мяне быў”».

¹⁶ І ад поўнасьці Яго ўсе мы прынялі ласку [Божую] за ласкай [Божай].

¹⁷ Бо Закон быў дадзены праз Майсея, а ласка [Божая] і праўда сталіся праз Ісуса Хрыста.

¹⁸ Бога ня бачыў ніхто ніколі; Адзінародны Сын, Які ва ўлоньні Айца, Той зъявіў.

¹⁹ І вось съведчаньне Яна, калі Юдэі з Ерусаліму паслалі съятароў і лявітаў, каб спыталіся ў яго: «Хто ты?»

²⁰ І ён вызнаў, і ня выракся, і вызнаў: «Я — не Хрыстос».

²¹ І спыталіся ў яго: «Дык што? Ты — Ільля?» І гаворыць: «Не». «Прагок?» І адказаў: «Не».

²² Дык сказалі яму: «Хто ж ты? Каб нам даць адказ тым, якія нас паслалі, што ты кажаш пра самога сябе?»

²³ Ён сказаў: «Я — голас таго, хто кліча ў пустыні: “Прастуйце шлях Госпаду”, як сказаў прарок Ісая».

²⁴ А пасланыя былі з фарысэяў.

²⁵ І яны спыталіся ў яго, і сказаў яму: «Дык чamu ты хрысьціш, калі ты не Хрыстос, ані Ільля, ані прарок?»

²⁶ Адказаў ім Ян, кажучы: «Я хрышчу вадой, але паўстаў сярод вас Той, Якога вы ня ведаецце»;

27 гэта Той, Які ідзе за мною, але наперадзе мяне быў, Якому я ня варты развязаць рамень сандала Ягонага».

28 Сталася гэта ў Бэтабары, за Ярданам, дзе хрысьціў Ян.

29 На наступны дзень бачыць Ян Ісуса, Які ішоў да яго, і кажа: «Вось Ягня Божае, Які бярэ на Сябе грэх съвету.

30 Гэта Той, пра Якога я сказаў: «Ідзе за мною Муж, Які наперадзе мяне стаў, бо раней за мяне быў».

31 I я ня ведаў Яго; але дзеля таго, каб Ён быў зъяўлены Ізраілю, прыйшоў я, хрысьцячы вадою».

32 I засьведчыў Ян, кажучы: «Я бачыў Духа, Які зыходзіў з неба як голуб і застаўся на Ім.

33 I я ня ведаў Яго, але Той, Які паслаў мяне хрысьціць вадою, сказаў мне: «На Кім углядэш Духа, Які зыходзіць і застаецца на Ім, Ён і ёсьць Той, Які хрысьціць Духам Святым».

34 I я ўбачыў і засьведчыў, што Ён і ёсьць Сын Божы».

35 На наступны дзень ізноў стаяў Ян і двое з вучняў ягоных.

36 I, углядзеўшы, што ідзе Ісус, ён гаворыць: «Вось, Ягня Божае!»

37 I пачулі двое вучняў ягоных, як казаў гэта, і пайшлі за Ісусам.

38 Ісус жа, павярнуўшыся і ўбачыўшы, што яны ідуць за Ім, кажа ім: «Што шукаце?» Яны ж сказалі Яму: «Раббі, — што перакладаецца Настаўнік, — дзе живеш?»

39 Гаворыць ім: «Прыйдзіце і ўбачыце». Яны пайшлі і ўбачылі, дзе Ён жыве, і засталіся ў Яго той дзень. Было ж каля дзясятага гадзіны.

40 Адзін з двух, якія пачулі ад Яна і пайшлі за Ім, быў Андрэй, брат Сымона Пятра.

41 Ён першы знаходзіць брата свайго Сымона і кажа яму: «Мы знайшлі Мэсію, — што перакладаецца Хрыстос».

42 I ён прывёў яго да Ісуса. Ісус жа, глянуўшы на яго, сказаў: «Ты — Сымон, сын Ёны, ты будзеш называцца Кіфа, — што перакладаецца Скала».

43 На наступны дзень Ісус хацеў ісьці ў Галілею, і знаходзіць Філіпа, і кажа яму: «Ідзі за Мною».

44 Філіп жа быў з Бэтсаіды, з гораду Андрэя і Пятра.

45 Філіп знаходзіць Натаанаэля і кажа яму: «Мы знайшлі Таго, пра Каго пісаў Майсей у Законе і Прарокі, — Ісуса, сына Язэпа, што з Назарэту».

46 I сказаў яму Натаанаэль: «Ці ж можа быць што добрае з Назарэту?» Гаворыць яму Філіп: «Прыйдзі і паглядзі».

47 Ісус убачыў Натаанаэля, які ішоў да Яго, і кажа пра яго: «Вось, сапраўды, Ізраільцянін, у якім няма подступу».

48 Натаанаэль кажа Яму: «Адкуль Ты даведаўся пра мяне?» Адказаў Ісус і сказаў яму: «Раней, чым Філіп паклікаў цябе, калі ты быў пад дрэвам фігавым, Я бачыў цябе».

49 Адказаў Яму Натаанаэль: «Раббі! Ты — Сын Божы! Ты — Валадар Ізраіля!»

50 Адказаў Ісус і сказаў яму: «Ты верыш, бо Я сказаў табе: “Я бачыў цябе пад дрэвам фігавым”? Угледзіш больш за гэтае».

51 І кажа яму: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: ад цяпер угледзіце неба адчыненае і анёлаў Божых, якія ўзыходзяць і зыходзяць да Сына Чалавечага».

ЯН 2

1 На трэці дзень было вясельле ў Кане Галілейскай, і маці Ісуса была там.

2 Быў таксама запрошаны і Ісус, і вучні Ягоныя на вясельле.

3 І, як не хапіла віна, маці Ісуса кажа Яму: «Віна ня маюць».

4 Кажа ёй Ісус: «Што Мне і табе, жанчына? Гадзіна Мая яшчэ не прыйшла».

5 Гаворыць маці Ягоная слугам: «Што Ён вам скажа, зрабіце».

6 Было ж там шэсць каменных глякоў, якія стаялі дзеля ачышчэння юдэйскага і зъмяшчалі дзъве ці тры меры.

7 Кажа ім Ісус: «Напоўніце вадою глякі». І напоўнілі іх да верху.

8 І кажа ім: «Чэрпайце цяпер і нясіце да маршалка». І занесьлі.

9 Калі ж маршалак пакаштаваў вады, якая сталася віном, — а ён ня ведаў, адкуль яно, слугі ж, якія налівалі ваду, ведалі, — кліча жаніха

10 і кажа яму: «Кожны чалавек перш падае добрае віно, а як нап'ющца, тады горшае; ты ж добрае віно захаваў дагэтуль».

11 Так зрабіў Ісус у Кане Галілейской пачатак знакам і выявіў славу Сваю, і паверылі ў Яго вучні Ягоныя.

12 Паслья гэтага прыйшоў Ён у Капэрнаум, Сам і маці Ягоная, і браты Ягоныя, і вучні Ягоныя, і заставаліся там некалькі дзён.

13 І была блізка Пасха юдэйская, і ўзышоў Ісус у Ерусалім.

14 І знайшоў у сьвятыні тых, што прадавалі валоў, авечак і галубоў, і мяняльнікаў, якія там сядзелі.

15 І, зрабіўшы біч з вяровак, Ён выгнаў са сьвятыні ўсіх, а таксама авечак і валоў, і гроши мяняльнікам рассыпаў, і сталы іхнія перавярнуў;

16 і сказаў тым, што прадавалі галубоў: «Забярыце гэта адсоль і не рабіце дом Айца Майго домам гандлю».

17 І ўзгадалі вучні Ягоныя, што напісана: «Руплівасць пра дом Твой зъядае Мяне».

18 Адказалі тады Юдэі і сказалі Яму: «Які знак пакажаш нам, што гэтак робіш?»

19 Адказаў Ісус і сказаў ім: «Зруйнуйце гэтую бажніцу, і Я ў тры дні адбудую яе».

20 Сказалі тады Юдэі: «Сорак шэсць гадоў будавалася бажніца гэтая, а Ты ў тры дні адбудуеш яе?»

21 А Ён гаварыў пра бажніцу цела Свайго.

22 Калі ж Ён уваскрос з мёртвых, узгадалі вучні Ягоныя, што Ён казаў гэтае, і паверылі Пісанью і словам, якія сказаў Ісус.

23 Калі ж Ён быў у Ерусаліме на Пасху ў съвяты, многія паверылі ў імя Яго, бачачы знакі, якія Ён чыніў.

24 Але Сам Ісус не даверыўся ім, бо ведаў усіх

25 і ня меў патрэбы, каб хто съведчыў пра чалавека, бо Ён ведаў, што было ў чалавеку.

Ян 3

1 Быў жа сярод фарысэяў чалавек на імя Нікадэм, начальнік юдэйскі.

2 Ён прыйшоў да Ісуса ўначы і сказаў Яму: «Раббі! Мы ведаем, што Ты Настаўнік, Які прыйшоў ад Бога, бо ніхто ня можа рабіць такіх знакаў, якія Ты робіш, калі б ня быў з ім Бог».

3 Адказаў яму Ісус і сказаў: «Сапраўды, сапраўды кажу табе: Калі хто не народзіцца звыш, ня можа ўбачыць Валадарства Божага».

4 Кажа Яму Нікадэм: «Як можа чалавек нарадзіцца, калі ён стары? Няўжо ж ён другі раз можа ўвайсьці ў чэрыва маці сваёй і нарадзіцца?»

5 Адказаў Ісус: «Сапраўды, сапраўды кажу табе: Калі хто не народзіцца з вады і Духа, ня можа ўвайсьці ў Валадарства Божае.

6 Народжанае з цела ёсьць цела, а народжанае з Духа ёсьць дух.

7 Не зъдзіўляйся, што Я сказаў табе: Трэба вам нарадзіцца звыш.

8 Дух дыхае, дзе хоча, і голас Яго чуеш, але ня ведаеш, адкуль прыходзіць і куды адыходзіць; гэтак і ўсякі, народжаны з Духа».

9 Адказаў Нікадэм і сказаў Яму: «Як гэта можа стацца?»

10 Адказаў Ісус і сказаў яму: «Ты — настаўнік Ізраіля, і гэтага ня ведаеш?

11 Сапраўды, сапраўды кажу табе: Мы гаворым пра тое, што ведаем, і съведчым пра тое, што бачылі, і вы съведчаньня Нашага не прыймаце.

12 Калі Я сказаў вам пра зямное, і ня верыце, як паверыце, калі буду гаварыць пра нябеснае?

13 І ніхто не ўзыйшоў у неба, толькі Сын Чалавечы, Які ў небе, Які з неба зыйшоў.

14 І, як Майсей падняў зъмея ў пустыні, так мусіць быць падняты Сын Чалавечы,

15 каб кожны, хто верыць у Яго, не загінуў, але меў жыцьцё вечнае.

16 Бо так палюбіў Бог съвет, што Сына Свайго Адзінароднага аддаў, каб кожны, хто верыць у Яго, не загінуў, але меў жыцьцё вечнае.

17 Бо не паслаў Бог Сына Свайго ў съвет, каб судзіць съвет, але каб съвет быў збаўлены праз Яго.

18 Хто верыць у Яго, ня судзіцца, а хто ня верыць, той ужо асуджаны, бо не паверыў у імя Адзінароднага Сына Божага.

19 Суд жа такі, што Съятло прыйшло ў съвет, але людзі палюблі цемру больш за съятло, бо ўчынкі іх былі злыя.

20 Бо кожны, хто робіць благое, ненавідзіць съятло і не ідзе да съятла, каб не былі дакараныя ўчынкі ягоныя.

21 А хто чыніць праўду, ідзе да съятла, каб відочнымі былі ўчынкі ягоныя, бо яны ў Богу ўчынены».

22 Пасъля гэтага прыйшоў Ісус і вучні Ягоныя ў зямлю Юдэйскую, і там быў з імі, і хрысьціў.

23 Ян жа таксама хрысьціў у Эноне, недалёка ад Салему, бо вады там было шмат, і прыходзілі туды, і хрысьціліся,

24 бо Ян яшчэ ня быў кінуты ў вязыніцу.

25 І сталася спрэчка ў Янавых вучняў з Юдэямі пра ачышчэнье.

26 І прыйшлі да Яна, і сказаў яму: «Раббі! Той, Які быў з табою за Ярданам, пра Якога ты съведчыў, вось, Ён хрысьціць, і ўсе ідуць да Яго».

27 Адказаў Ян і сказаў: «Ня можа чалавек нічога ўзяць, калі яму ня будзе дадзена з неба.

28 Самі вы съведкі мне ў тым, што я сказаў: «Я не Хрыстос, але я пасланы перад Ім».

29 Хто мае нявесту, той жаніх, а сябра жаніха, які стаіць і слухае яго, радасцю радуецца дзеля голасу жаніха. Вось гэтая радасць мая споўнілася.

30 Яму трэба расьці, а мне — малець».

31 Хто з вышыні прыходзіць, Той вышэй за ўсіх, а хто з зямлі, той зямны і з зямлі гаворыць. Хто з неба прыходзіць, Той вышэй за ўсіх,

32 і што бачыў і чуў, пра тое съведчыць, і ніхто не прыймае съведчанья Ягонага.

33 Хто ж прыняў Яго съведчанье, той запячатаў, што Бог праўдзівы.

34 Бо Той, Каго паслаў Бог, гаворыць слова Божыя, бо ня мераючы дае Бог Духа.

35 Айцец любіць Сына і ўсё аддаў у руку Яго.

36 Хто верыць у Сына, мае жыцьцё вечнае, а хто ў Сына ня верыць, ня ўгледзіць жыцьця, але гнеў Божы будзе на ім.

ЯН 4

¹ Калі ж даведаўся Госпад, што пачулі фарысэі, што Ісус больш вучняў здабывае і хрысьціць, чым Ян, —

² хоць Сам Ісус не хрысьціў, але вучні Ягоныя, —

³ Ён пакінуў Юдэю і пайшоў зноў у Галілею.

⁴ Мусіў жа Ён праходзіць праз Самарью.

5 І вось, прыходзіць Ён у горад Самаранскі, называны Сыхар, недалёка поля, якое даў Якуб Язэпу, сыну свайму.

6 Была ж там крыніца Якуба. Дык Ісус, стомлены падарожжам, сеў ля крыніцы. Было каля шостае гадзіны.

7 Прыходзіць жанчына з Самарыі начэрпаць вады. Гаворыць ёй Ісус: «Дай Мне піць».

8 Бо вучні Ягоныя адыйшлі ў горад набыць ежы.

9 Жанчына Самаранка кажа Яму: «Як Ты, Юдэй, просіш піць у мяне, жанчыны Самаранкі?» Бо Юдэі ня маюць зносін з Самаранамі.

10 Адказаў Ісус і сказаў ёй: «Калі б ты ведала дар Божы і Хто кажа табе: “Дай Мне піць”, то ты прасіла б у Яго, і Ён даў бы табе вады жывое».

11 Гаворыць Яму жанчына: «Пане! У Цябе і зачарпнуць няма чым, а калодзеж глубокі. Дык адкуль у Цябе вада жывая?

12 Няўжо Ты большы за бацьку нашага Якуба, які даў нам гэты калодзеж і сам з яго піў, і сыны ягоныя, і статак ягоны?»

13 Адказаў Ісус і сказаў ёй: «Усякі, хто п'е гэтую ваду, зноў будзе смагнуць.

14 Хто ж вып'е ваду, якую Я яму дам, ня будзе смагнуць ніколі, але вада, якую Я дам яму, станеца ў ім կрыніцу вады, якая цячэ ў жыцьцё вечнае».

15 Гаворыць Яму жанчына: «Пане! Дай мне гэтай вады, каб я ня смагнула і не прыходзіла сюды чэрпаць».

16 Гаворыць ёй Ісус: «Ідзі, пакліч мужа твайго і прыходзь сюды».

17 Адказала жанчына і сказала: «Я ня маю мужа». Гаворыць ёй Ісус: «Добра ты сказала, што ня маеш мужа,

18 бо мела ты пяць мужоў, і той, якога цяпер маеш, ня муж табе. Гэта ты прайдзіва сказала».

19 Гаворыць Яму жанчына: «Пане! Бачу, што Ты — прарок.

20 Бацькі нашыя пакланяліся на гэтай гары, а вы кажаце, што ў Ерусаліме месца, дзе павінны пакланяцца».

21 Гаворыць ёй Ісус: «Жанчына, павер Мне, што прыходзіць час, калі ані на гэтай гары, ані ў Ерусаліме ня будзеце пакланяцца Айцу.

22 Вы ня ведаецце, каму пакланяецеся; а мы ведаем, Каму пакланяемся, бо збаўленыне ад Юдэяў.

23 Але прыходзіць час, і ён ужо прыйшоў, калі сапраўдныя паклоньнікі будуць пакланяцца Айцу ў духу і прайдзе, бо гэткіх паклоньнікаў Айцец шукае Сабе.

24 Бог ёсьць Дух, і тыя, якія пакланяюцца Яму, павінны пакланяцца ў духу і прайдзе».

25 Гаворыць Яму жанчына: «Ведаю, што прыходзіць Мэсія, называны Хрыстос, і калі Ён прыйдзе, абвесыцца нам усё».

26 Гаворыць ёй Ісус: «Гэта Я, Які гавару з табою».

27 У гэты час прыйшлі вучні Ягоныя і зьдзівіліся, што Ён гаварыў з жанчынаю, але ніводзін не сказаў: «Што шукаеш?» ці: «Што гаворыш з ёю?»

28 Тады жанчына пакінула гляк свой, і адыйшла ў горад, і гаворыць людзям:

29 «Пайдзіце, пабачце Чалавека, Які сказаў мне ўсё, што я зрабіла. Ці не Хрыстос гэта?»

30 Яны выйшлі з гораду і пайшлі да Яго.

31 Тым часам вучні праслі Яго, кажучы: «Раббі! Еш».

32 Ён жа сказаў ім: «Я маю ежу, якой вы ня ведаецце».

33 Тады вучні гаварылі паміж сабою: «Няўжо нехта прынёс Яму есьці?»

34 Гаворыць ім Ісус: «Мая ежа ў тым, каб выкананаць волю Таго, Хто Мяне паслаў, і скончыць справу Яго.

35 Ці ня кажаце вы, што яшчэ чатыры месяцы, і прыйдзе жніво? Вось, Я кажу вам: Падыміце вочы вашыя і паглядзіце на нівы, як яны пабялелі да жніва.

36 Хто жне, атрымлівае плату і зьбірае плён дзеля жыцця вечнага, каб і сейбіт, і жнец разам радаваліся.

37 Бо ў гэтym спрадуктваеца слова: “Адзін сее, а другі жне”.

38 Я паслаў вас жаць тое, над чым вы не працавалі; іншыя працавалі, а вы прыйшлі на працу іхнюю».

39 I шмат Самаранаў з гораду таго паверылі ў Яго праз слова жанчыны, якая съведчыла: «Ён сказаў мне ўсё, што я зрабіла».

40 I вось, калі прыйшлі да Яго Самаране, то праслі Яго застацца ў іх, і Ён застаўся там два дні.

41 I яшчэ больш паверыла праз слова Яго.

42 А жанчыне гэтай казалі: «Ужо ня дзеля твайго аповеду верым, бо мы самі чулі і даведаліся, што гэта праудзіва Збаўца съвету, Хрыстос».

43 Праз два дні выйшаў Ён адтуль і пайшоў у Галілею.

44 Бо Сам Ісус съведчыў, што прарок ня мае паshanы ў сваёй бацькаўшчыне.

45 Калі ж прыйшоў Ён у Галілею, Галілейцы прынялі Яго, бо бачылі ўсё, што зрабіў у Ерусаліме ў часе съвята; бо і самі яны хадзілі на съвята.

46 I вось Ісус ізноў прыйшоў у Кану Галілейскую, дзе зрабіў з вады віно. I быў у Капэрнауме нейкі ўрадовец, у якога занядужаў сын.

47 Ён, пачуўшы, што Ісус прыйшоў з Юдэі ў Галілею, прыйшоў да Яго і прасіў Яго прыйсці і аздаравіць сына ягонага, бо той канаў.

48 I сказаў яму Ісус: «Вы не паверыце, калі ня ўбачыце знаку і цудаў».

49 Урадовец кажа Яму: «Госпадзе! Прыйдзі, пакуль не памёр хлопчык мой».

50 Кажа яму Ісус: «Ідзі, сын твой жывы!» I паверыў чалавек той словам, якія сказаў яму Ісус, і пайшоў.

51 I калі ён ужо вяртаўся дадому, перанялі яго слугі ягонага і паведамілі, кажучы: «Сын твой жывы».

52 Ён спытаўся ў іх: «А якой гадзіне палягчэла яму?» I сказаў яму: «Учора а сёмай гадзіне гарачка пакінула яго».

53 Дык даведаўся бацька, што гэта была тая гадзіна, калі Ісус сказаў яму: «Сын твой жывы». I паверыў ён сам і ўвесці дом ягоны.

54 Гэта ўжо другі знак учыніў Ісус, вярнуўшыся з Юдэі ў Галілею.

ЯН 5

- ¹ Пасъля гэтага было съвята юдэйскае, і ўзыйшоў Ісус у Ерусалім.
- ² Ёсьць жа ў Ерусаліме каля Авечае брамы сажалка, якая завеца па-гебрайску Бэтэзда і якая мае пяць прысенкаў.
- ³ У іх ляжала вялікае мноства нядужых, съляпых, қульгавых, ссохших, якія чакалі руху вады;
- ⁴ бо анёл Госпадаў у пэўны час зыходзіў у сажалку і каламуціў ваду; і хто першы ўваходзіў у яе пасъля ўскаламучанья вады, той ставаўся здаровым, на што б ні хварэў.
- ⁵ I быў тут нейкі чалавек, які меў нядужасць трыццаць восем гадоў.
- ⁶ Ісус убачыў яго, што ён ляжаў, і, даведаўшыся, што ён ляжыць ужо доўгі час, кажа яму: «Ці хочаш стацца здаровым?»
- ⁷ Нядужы адказаў Яму: «Пане, я ня маю чалавека, які спусьціў бы мяне ў сажалку, калі ўскаламуціцца вада; калі ж сам прыходжу, другі ўжо зыходзіць раней за мяне».
- ⁸ Кажа яму Ісус: «Устань, вазьмі ложак твой і хадзі».
- ⁹ I адразу стаўся здаровым той чалавек, і ўзяў ложак свой, і пайшоў. Была ж субота ў той дзень.
- ¹⁰ Дзеля гэтага Юдэі казалі аздароўленаму: «Сёньня субота, ня можна табе браць ложак».
- ¹¹ Ён адказаў ім: «Той, Які мяне зрабіў здаровым, Ён мне сказаў: «Вазьмі ложак твой і хадзі»».
- ¹² Тады спыталіся ў яго: «Хто Той Чалавек, Які сказаў табе: «Вазьмі ложак твой і хадзі?»»
- ¹³ Аздароўлены ж ня ведаў, хто Ён, бо Ісус зынік у натоўпе, які быў у тым месцы.
- ¹⁴ Пасъля гэтага Ісус знаходзіць яго ў съвятыні і кажа яму: «Вось, ты стаўся здаровым, не грашы больш, каб ня сталася з табою нешта горшое».
- ¹⁵ Чалавек гэты пайшоў і абвясціў Юдэям, што гэта Ісус аздараўіў яго.
- ¹⁶ I дзеля гэтага пачалі Юдэі перасьледаваць Ісуса, і шукалі, каб забіць Яго, бо Ён учыніў гэткае ў суботу.
- ¹⁷ Ісус жа адказваў ім: «Айцец Мой дагэтуль робіць, і Я раблю».
- ¹⁸ Дзеля гэтага Юдэі яшчэ больш шукалі, каб забіць Яго, бо Ён ня толькі парушаў суботу, але і Айцом Сваім называў Бога, робячы Сябе роўным Богу.
- ¹⁹ Тады адказваў Ісус і сказаў ім: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: Сын нічога ня можа рабіць Сам ад Сябе, калі ня бачыць Айца, Які робіць, бо што Ён рабіць, тое і Сын рабіць таксама.
- ²⁰ Бо Айцец любіць Сына і паказвае Яму ўсё, што Сам рабіць, і большая за гэтыя пакажа Яму справы, ажно вы зъдзівіцесь.
- ²¹ Бо як Айцец уваскращае мёртвых і ажыўляе, так і Сын ажыўляе, каго хоча.
- ²² Бо Айцец і ня судзіць нікога, але ўвесь суд аддаў Сыну,

23 каб усе шанавалі Сына, як шануюць Айца. Хто не шануе Сына, не шануе і Айца, Які паслаў Яго.

24 Сапраўды, сапраўды кажу вам: Хто слухае слова Маё і верыць у Таго, Хто паслаў Мяне, мае жыцьцё вечнае і на суд не ідзе, але перайшоў ад съмерці ў жыцьцё.

25 Сапраўды, сапраўды кажу вам: Прыходзіць гадзіна, і яна ўжо прыйшла, калі мёртвия пачуюць голас Сына Божага і, пачуўши, ажывуць.

26 Бо як Айцец мае жыцьцё ў Сабе, так і Сыну даў жыцьцё мець у Сабе.

27 І даў Яму ўладу чыніць суд, бо Ён ёсьць Сын Чалавечы.

28 Не зьдзіўляйцеся гэтаму: бо прыходзіць гадзіна, калі ўсе, што ў магілах, пачуюць голас Ягоны,

29 і выйдуць тыя, што чынілі добрае, на ўваскращэнье жыцьця, а тыя, што чынілі благое, — на ўваскращэнье суду.

30 Я нічога не магу рабіць Сам ад Сябе. Як чую, так і суджу, і суд Мой праведны, бо Я не шукаю Маёй волі, але волі Айца, Які паслаў Мяне.

31 Калі Я съведчу Сам пра Сябе, съведчанье Маё ня ёсьць праўдзівае.

32 Ёсьць Другі, Які съведчыць пра Мяне, і Я ведаю, што праўдзівае тое съведчанье, якім Ён съведчыць пра Мяне.

33 Вы пасылалі да Яна, і ён засъведчыў пра праўду.

34 Але Я не ад чалавека прыймаю съведчанье, але кажу гэта, каб вы былі збаўленыя.

35 Ён быў съвечкай, якая гарэла і съвяціла, а вы хацелі часіну радавацца пры съвятле ягоным.

36 Я ж маю съведчанье, большае за Янава, бо справы, якія Айцец даў Мне скончыць, самыя гэтыя справы, якія Я раблю, съведчаць пра Мяне, бо Айцец паслаў Мяне.

37 І Айцец, Які паслаў Мяне, Сам засъведчыў пра Мяне. Але вы ані голасу Яго ніколі ня чулі, ані ablічча Яго ня бачылі,

38 і ня маецце слова Ягонага, якое ў вас было б, бо ня верыце Тому, Каго Ён паслаў.

39 Да съледуйце Пісаныні, бо вы думаецце праз іх мець жыцьцё вечнае, і яны съведчаць пра Мяне.

40 Але вы ня хочаце прыйсці да Мяне, каб мець жыцьцё.

41 Славы ад людзей не прыймаю,

42 але ведаю вас, што любові да Бога ня маецце ў сабе.

43 Я прыйшоў у імя Айца Майго, і вы не прыймаецце Мяне, а калі другі прыйдзе ў сваё імя, таго прыймеце.

44 Як вы можаце верыць, калі прыймаецце славу адзін ад аднаго, а славы, якая ад адзінага Бога, не шукаеце.

45 Ня думайце, што Я буду вінаваціць вас перад Айцом; ёсьць на вас абвінавальнік Майсей, на якога вы спадзеяцёся.

46 Бо, калі б вы верылі Майсею, то верылі б і Мне, бо ён пісаў пра Мяне.

47 Калі ж ягоным пісаньням ня верыце, як Майм словам паверыце?»

ЯН 6

1 Пасъля гэтага адыйшоў Ісус на другі бок мора Галілейскага, значыцца, Тыбэрыядзкага.

2 I ішоў за Ім шматлікі натоўп, бо бачылі знакі, якія Ён учыняў адносна нядужых.

3 I ўзышоў Ісус на гару, і там сядзеў з вучнямі Сваімі.

4 А была блізка Пасха, съвята юдэйскае.

5 Тады Ісус, падняўшы вочы і ўгледзеўшы, што вялікі натоўп ідзе да Яго, кажа Філіпу: «Дзе мы купім хлеба, каб яны пад'елі?»

6 Казаў жа Ён гэта, выпрабоўваючы яго, бо Сам ведаў, што меўся зрабіць.

7 Адказаў Яму Філіп: «Ім на дзьвесце дынараў ня хопіць хлеба, каб кожны з іх атрымаў хоць нешта».

8 Кажа Яму адзін з вучняў Ягоных, Андрэй, брат Сымона Пятра:

9 «Тут ёсьць адзін хлопчык, які мае пяць хлябоў ячменных і дзьве рыбы; але што гэта для такога мноства?»

10 Ісус сказаў: «Скажыце людзям узълегчы». Было ж на тым месцы шмат травы. Тады ўзълеглі мужчыны лікам каля пяці тысячаў.

11 I ўзяў Ісус хлябы, і, падзякаваўшы, раздаў вучням, а вучні — тым, якія ўзъляглі, падобным чынам і рыбы, колькі хоцей.

12 Калі ж яны насыціліся, Ён кажа вучням Сваім: «Зъбярыце кавалкі, якія засталіся, каб нічога не прапала».

13 Тады сабралі і напоўнілі дванаццаць кашоў кавалкамі ад пяці ячменных хлябоў, што засталіся ў тых, якія елі.

14 Людзі ж, убачыўшы знак, які ўчыніў Ісус, казалі: «Гэта сапраўды Прарок, Які прыходзіць у съвет».

15 Ісус жа, даведаўшыся, што яны маюць прыйсьці і ўзяць Яго, каб зрабіць Яго валадаром, ізноў адыйшоў на гару адзін.

16 Калі надыйшоў вечар, вучні Ягоныя зыйшлі да мора

17 і, увайшоўшы ў човен, паплылі на другі бок мора ў Капэрнаум. I было ўжо цёмна, і Ісус не прыйшоў да іх.

18 А мора хвалявалася, бо дзымуў моцны вецер.

19 Праплыўшы каля дваццаці ці трыццаці стадыяў, яны бачаць Ісуса, Які ідзе па моры і ўжо недалёка ад чаўна, і спалохаліся.

20 Ён жа кажа ім: «Гэта Я, ня бойцеся!»

21 Яны хацелі ўзяць Яго ў човен, і адразу човен прыстаў да берагу, да якога плылі.

22 На заўтра натоўп, які стаяў на другім баку мора, убачыў, што там не было другога чаўна, апрача аднаго, у які ўвайшлі вучні Ягоныя, і што Ісус не ўваходзіў у човен з вучнямі Сваімі, але адплылі адны вучні Ягоныя.

23 Другія ж чаўны прыплылі з Тыбэрыйяды, паблізу ад таго месца, дзе елі хлеб, за які дзякаваў Госпад.

24 Калі натоўп убачыў, што там няма ані Ісуса, ані вучняў Ягоных, дык увайшлі ў чаўны і прыплылі ў Капэрнаум, шукаючы Ісуса.

25 І, знайшоўшы Яго на другім баку мора, сказаў Яму: «Раббі, калі Ты сюды прыйшоў?»

26 Адказаў ім Ісус і сказаў: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: вы шукаеце Мяне не таму, што бачылі знак, але таму, што елі хлеб і наеліся.

27 Працуйце ж ня дзеля ежы, што зьнішчаецца, але дзеля ежы, якая застаецца ў жыцьцё вечнае, якое дасыць вам Сын Чалавечы, бо на Ім паставіў пячатку Айцец Бог».

28 Тады сказаў Яму: «Што нам рабіць, каб рабіць справы Божыя?»

29 Адказаў Ісус і сказаў ім: «Гэта ёсьць справа Божая, каб вы верылі ў Таго, Каго Ён паслаў».

30 Тады яны сказаў Яму: «Які тады зробіш знак, каб мы ўбачылі і паверылі Табе? Што ўчыніш?»

31 Бацькі нашыя елі манну ў пустыні, як напісана: “Хлеб з неба даў ім ёсьці”».

32 Сказаў тады ім Ісус: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: не Майсей даў вам хлеб з неба, але Айцец Мой дае вам праудзівы хлеб з неба,

33 бо хлеб Божы ёсьць Той, Які зыходзіць з неба і дае жыцьцё съвету».

34 Тады сказаў Яму: «Госпадзе! Давай нам заўсёды такі хлеб».

35 Ісус жа сказаў ім: «Я ёсьць хлеб жыцьця. Хто прыходзіць да Мяне, ня будзе галодны, і хто верыць у Мяне, ня будзе смагнуць ніколі.

36 Але Я сказаў вам, што вы бачылі Мяне, і ня верыце.

37 Усё, што дае Мне Айцец, да Мяне прыйдзе, і таго, хто прыходзіць да Мяне, ня выганю прэч.

38 Бо Я зыйшоў з неба не дзеля того, каб чыніць Маю волю, але волю Таго, Хто паслаў Мяне.

39 А гэта ёсьць воля Айца, Які паслаў Мяне, каб з таго, што Ён Мне даў, нічога не загубіць, але ўваскрасіць усё ў апошні дзень.

40 Гэта ж ёсьць воля Таго, Хто паслаў Мяне, каб кожны, хто бачыць Сына і верыць у Яго, меў жыцьцё вечнае, і Я ўваскращу Яго ў апошні дзень».

41 Тады Юдэі началі наракаць на Яго, бо Ён сказаў: «Я ёсьць хлеб, які з неба зыйшоў»,

42 і гаварылі: «Ці ж Ён не Ісус, сын Язэпаў, бацьку і маці Якога мы ведаем? Як жа Ён кажа: “Я зыйшоў з неба”?»

43 Тады адказаў Ісус і сказаў ім: «Не наракайце між сабою.

44 Ніхто ня можа прыйсці да Мяне, калі Айцец, Які паслаў Мяне, не прыцягне яго, і Я ўваскращу яго ў апошні дзень.

45 Напісана ў Прарокаў: “І будуць усе навучаны Богам”. Дык кожны, хто пачуў ад Айца і навучыўся, прыходзіць да Мяне.

46 Не таму, што нехта бачыў Айца, акрамя Таго, Які ў Бога, Ён бачыў Айца.

47 Сапраўды, сапраўды кажу вам: хто верыць у Мяне, мае жыцьцё вечнае.

48 Я — хлеб жыцьця.

49 Бацькі вашыя елі манну ў пустыні і паўміралі.

50 Хлеб жа, які з неба зыходзіць, такі, што той, хто будзе есьці яго, не памрэ.

51 Я — хлеб жывы, які з неба зыйшоў. Хто будзе есьці хлеб гэтых, жыць будзе на вякі. Хлеб жа, які Я дам, ёсьць Цела Маё, якое Я аддам за жыцьцё съвету».

52 I спрачалаіся між сабою Юдэі, кажучы: «Як Ён можа даць нам есьці Цела Сваё?»

53 Тады сказаў ім Ісус: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: калі ня будзеце есьці Цела Сына Чалавечага і піць Кроў Ягоную, ня будзеце мець жыцьця ў сабе.

54 Хто есьць Цела Маё і п’е Кроў Маю, мае жыцьцё вечнае, і Я ўваскращу яго ў апошні дзень.

55 Бо Цела Маё сапраўды ёсьць ежа, і Кроў Мая сапраўды ёсьць пітво.

56 Хто есьць Цела Маё і п’е Кроў Маю, у-ва Мне ёсьць, і Я ў ім.

57 Як паслаў Мяне жывы Айцец, і Я жыву праз Айца, так і той, хто есьць Мяне, жыць будзе праз Мяне.

58 Гэта і ёсьць хлеб, які з неба зыйшоў. Ня так, як бацькі вашия елі манну і паўміралі. Хто есьць гэтых хлеб, жыць будзе на вякі».

59 Гэта гаварыў Ён у сынагозе, навучаючы ў Капэрнауме.

60 Многія з вучняў Ягоных, якія чулі гэта, казалі: «Жорсткае гэта слова. Хто можа слухаць яго?»

61 Ісус жа, ведаючы ў Сабе, што вучні Ягоныя наракаюць адносна гэтага, сказаў ім: «Ці гэта вас згаршае?

62 А калі ўбачыце Сына Чалавечага, Які ўзыходзіць туды, дзе быў раней?

63 Дух ажыўляе, а цела не прыносіць анікай карысці. Словы, якія Я вам кажу, ёсьць дух і жыцьцё.

64 Але ёсьць некаторыя сярод вас, якія ня вераць». Бо Ісус ад пачатку ведаў, што ёсьць тыя, якія ня вераць, і хто выдасць Яго.

65 I сказаў: «Дзеля гэтага і сказаў Я вам, што ніхто ня можа прыйсці да Мяне, калі яму ня будзе дадзена Айцом Майм».

66 З таго часу многія з вучняў Ягоных пайшлі назад і ўжо не хадзілі з Ім.

67 Тады Ісус сказаў Дванаццаці: «Ці ня хочаце і вы зыйсьці?»

68 Адказаў тады Яму Сымон Пётар: «Госпадзе! Да каго нам ісьці? Ты маеш слова жыцьця вечнага.

69 I мы паверылі, і пазналі, што Ты — Хрыстос, Сын Бога Жывога».

70 Адказаў ім Ісус: «Ці ня вас дванаццаць Я выбраў? Але адзін з вас — д’ябал».

71 Гаварыў жа Ён пра Юду Сымонавага Іскарыёта, бо той меўся выдаць Яго, хоць быў адзін з Дванаццаці.

ЯН 7

¹ І хадзіў Ісус паслья гэтага па Галілеі, бо не хацеў хадзіць па Юдэі, таму што Юдэі шукалі забіць Яго.

² Было ж блізка сьвята юдэйскае, [сьвята] Намётаў.

³ Тады браты Ягоныя сказалі Яму: «Выйдзі адсюль і пайдзі ў Юдэю, каб і вучні Твае бачылі справы Твае, якія Ты робіш.

⁴ Бо ніхто нічога таемна ня робіць, і сам імкнецца быць вядомым. Калі робіш гэткае, зъяві Сябе съвету».

⁵ Бо і браты Ягоныя таксама ня верылі ў Яго.

⁶ Ісус жа кажа ім: «Час Мой яшчэ не прыйшоў, а для вас заўсёды час.

⁷ Вас съвет ня можа ненавідзець, а Мяне ненавідзіць, бо Я съведчу пра яго, што справы ягоныя злыя.

⁸ Вы ідзіце на гэтае сьвята, а Я яшчэ не пайду на гэтае сьвята, бо час Мой яшчэ ня споўніўся».

⁹ Сказаўшы ім гэта, застаўся ў Галілеі.

¹⁰ Калі ж пайшлі браты Ягоныя, тады і Ён пайшоў на сьвята, ня яўна, але як быццам таемна.

¹¹ А Юдэі шукалі Яго на съвяце і гаварылі: «Дзе Ён?»

¹² І шмат размоваў было адносна Яго ўнатоўпах: адны казалі, што Ён добры, а другія казалі: «Не, бо Ён падманвае грамаду».

¹³ Аднак ніхто не гаварыў адносна Яго яўна дзеля страху перад Юдэямі.

¹⁴ Але ў палове сьвята Ісус увайшоў у съвятыню і навучаў.

¹⁵ І зъдзіўляліся Юдэі, кажучы: «Як Ён ведае Пісаныні, не вучыўшыся?»

¹⁶ Адказаў ім Ісус і сказаў: «Маё вучэнье не Маё, але Таго, Хто паслаў Мяне.

¹⁷ Калі хто хоча выконваць волю Яго, той зразумее адносна вучэння гэтага, ці ад Бога яно, ці Я ад Сябе гавару.

¹⁸ Хто гаворыць сам ад сябе, той шукае сваёй славы, а Хто шукае славы Таго, Хто паслаў Яго, Той праўдзівы, і няма ў Ім няправеднасці.

¹⁹ Ці ня даў вам Майсей Закону? І ніхто з вас не выконвае Закон. За што шукаеце забіць Мяне?»

²⁰ Натоўп адказаў і сказаў: «Дэмана Ты маеш. Хто шукае забіць Цябе?»

²¹ Адказаў Ісус і сказаў ім: «Адну справу Я зрабіў, і вы ўсе зъдзіўляецеся.

²² Майсей даў вам абра заньне; хоць яно і не ад Майселя, але ад бацькоў, і ў суботу вы абрацаеце чалавека.

23 Калі ў суботу абраазаецца чалавек, каб ня быў парушаны закон Майсееў, чаму ж вы незадаволеныя Мною, што Я ўсяго чалавека зрабіў здаровым у суботу?

24 Не судзіце па зынешнасці, але судзіце судом справядлівым».

25 Казалі тады некаторыя з Ерусалімцаў: «Ці ж гэта ня Той, Якога шукаюць, каб забіць?

26 І вось Ён яўна гаворыць, і нічога ня кажуць Яму. Ці не пераканаліся начальнікі, што Ён сапраўды Хрыстос?

27 Але мы ведаем Яго, адкуль Ён. Калі ж прыйдзе Хрыстос, ніхто ня будзе ведаць, адкуль Ён».

28 Усклікнуў тады Ісус у святыні, навучаючы і кажучы: «І Мяне ведаеце, і ведаеце адкуль Я, і Я прыйшоў ня Сам ад Сябе, але праўдзівы Той, Які паслаў Мяне, Якога вы ня ведаеце.

29 А Я ведаю Яго, бо Я ад Яго, і Ён Мяне паслаў».

30 І шукалі, каб схапіць Яго, і ніхто не ўзлажыў на Яго рукі, бо яшчэ не прыйшла гадзіна Ягоная.

31 Многія ж з натоўпу паверылі ў Яго і казалі: «Хрыстос, калі прыйдзе, няўжо ўчыніць больш знакаў, чым Гэты ўчыніў?»

32 Пачулі фарысэі натоўп, які гэтак гаварыў адносна Яго; і паслалі фарысэі і першасвятыары паслугачоў, каб схапілі Яго.

33 Ісус жа сказаў ім: «Яшчэ трохі часу Я буду з вамі, і пайду да Таго, Які паслаў Мяне.

34 Будзеце шукаць Мяне і ня знайдзене, і дзе Я буду, вы ня можаце прыйсьці».

35 Гаварылі тады Юдэі між сабою: «Куды Ён мае ісьці, што мы ня знайдзем Яго? Ці ня мае Ён ісьці да грэцкага расьцярушањня і навучаць Грэкаў?

36 Што мае значыць гэтае слова, якое Ён сказаў: “Будзеце шукаць Мяне і ня знайдзене, і дзе Я буду, вы ня можаце прыйсьці”? »

37 А ў апошні вялікі дзень святыя Ісус стаяў і ўсклікнуў, кажучы: «Калі хто смагне, няхай прыйдзе да Мяне і п'е.

38 Хто верыць у Мяне, як сказана ў Пісаньні, у таго з жывата пацякуць рэкі вады жывое».

39 Гэта сказаў Ён пра Духа, Якога меліся прыніць тыя, якія вераць у Яго, бо не было яшчэ Духа Святога, бо ня быў яшчэ Ісус праслаўлены.

40 Многія з натоўпу, пачуўшы гэта слова, казалі: «Ён, сапраўды, — прарок».

41 Другія казалі: «Ён — Хрыстос». А іншыя казалі: «Хіба з Галілеі прыйдзе Хрыстос?

42 Ці ж не сказана ў Пісаньні, што з насеніні Давідавага і з Бэтлеему, мястэчка, адкуль быў Давід, прыйдзе Хрыстос?»

43 І стаўся дзеля Яго падзел у натоўпе.

44 А некаторыя з іх хацелі схапіць Яго, але ніхто не ўзлажыў на Яго рукі.

- 45 Тады вярнуліся паслугачы да першасьвятароў і фарысэяў, і тыя сказалі ім: «Чаму вы не прывялі Яго?»
- 46 Паслугачы адказалі: «Ніколі чалавек не гаварыў так, як Гэты Чалавек».
- 47 Фарысэі тады адказалі ім: «Няўжо і вы падманутыя?
- 48 Ці паверыў у Яго хто з начальнікаў ці з фарысэяў?
- 49 Але гэты натоўп, які ня ведае Закону, ён пракляты».
- 50 Кажа ім Нікадэм, адзін з іх, які прыходзіў да Яго ўчачы:
- 51 «Няўжо судзіць наш Закон чалавека, ня выслушаўшы яго спачатку і не даведаўшыся, што ён робіць?»
- 52 Адказалі і сказалі яму: «Няўжо і ты з Галілеі? Дасьледуй і пабач, што з Галілеі прарок не паўставаў».
- 53 І пайшоў кожны ў дом свой.

ЯН 8

- ¹ Ісус жа пайшоў на гару Аліўную.
- 2 Нараніцы Ён ізноў прыйшоў у съвятыню, і ўвесь народ ішоў да Яго. І, сеўши, Ён вучыў іх.
- 3 Тут кніжнікі і фарысэі прыводзяць да Яго жанчыну, злоўленую на чужалстве, і, паставіўшы яе пасярэдзіне,
- ⁴ кажуць Яму: «Настанік, гэтая жанчына злоўленая на чужалстве.
- 5 Майсей жа ў Законе загадаў нам гэткіх каменаваць. А Ты што скажаш?»
- 6 Казалі ж яны гэта, спакушаючы Яго, каб мець у чым абвінаваціца Яго. А Ісус, нізка нахіліўшыся, пісаў пальцам на зямлі.
- 7 Калі ж яны працягвалі пытацца ў Яго, Ён, выпрастаўшыся, сказаў ім: «Хто з вас бязгрэшны, няхай першы кіне камень у яе».
- 8 І, зноў нізка нахіліўшыся, пісаў на зямлі.
- 9 Яны ж, пачуўшы гэтае і дакараныя сумленьнем, павыходзілі адзін за адным, пачаўшы ад старшыняў, аж да апошніх. І застаўся адзін Ісус і жанчына, што стаяла пасярэдзіне.
- 10 Ісус выпрастаўся, і, ня бачачы нікога, акрамя жанчыны, сказаў ёй: «Жанчына! Дзе тыя, хто абвінавачваў цябе? Ніхто не асудзіў цябе?»
- 11 Яна сказала: «Ніхто, Госпадзе!» Ісус жа сказаў ёй: «І Я не асуджаю цябе; ідзі і больш не грашы».
- 12 Тады ізноў сказаў Ісус да іх, кажучы: «Я — съвятло съвету. Хто ідзе за Мною, той ня будзе хадзіць у цемры, але будзе мець съвятло жыцця».
- 13 Тады фарысэі сказалі Яму: «Ты Сам пра Сябе съведчыш, непраўдзівае съведчаныне Тваё».
- 14 Адказаў Ісус і сказаў ім: «Калі Я і Сам пра Сябе съведчу, праўдзівае съведчаныне Маё, бо Я ведаю, адкуль прыйшоў і куды іду; а вы ня ведаецце, адкуль Я прыходжу і куды іду.
- 15 Вы судзіце паводле цела; Я не суджу нікога.

16 А калі Я і суджу, суд Мой праўдзівы, бо Я не адзін, але Я і Айцец, Які паслаў Мяне.

17 І ў Законе вашым напісана, што съведчаньне двух чалавек праўдзівае.

18 Я Сам съведчу пра Сябе, і съведчыць пра Мяне Айцец, Які паслаў Мяне».

19 Тады сказалі Яму: «Дзе Айцец Твой?» Адказаў Ісус: «Вы ня ведаецце ані Мяне, ані Айца Майго. Калі б вы ведалі Мяне, ведалі б і Айца Майго».

20 Гэтыя слова гаварыў Ісус ля скарбніцы, калі навучаў у съвятыні; і ніхто не схапіў Яго, бо яшчэ не прыйшла гадзіна Ягоная.

21 Зноў жа сказаў ім Ісус: «Я іду, і будзеце шукаць Мяне; і паўміраецце ў грэху вашым. Куды Я іду, вы прыйсьці ня можаце».

22 Юдэі ж казалі: «Ці не заб'е Ён Сябе Сам, бо кажа: “Куды Я іду, вы ня можаце прыйсьці”?»

23 І сказаў Ён ім: «Вы — з нізу, а Я — з вышыні; вы — з гэтага съвету, Я — ня з гэтага съвету.

24 Таму сказаў Я вам, што вы паўміраецце ў грахах ваших; бо калі не паверыце, што гэта Я, паўміраецце ў грахах ваших».

25 Тады яны сказалі Яму: «Хто ж Ты?» І сказаў ім Ісус: «Адпачатны, як і кажу вам.

26 Шмат маю казаць пра вас і судзіць, але Той, Які паслаў Мяне, праўдзівы, і што Я чую ад Яго, тое і кажу съвету».

27 Яны не зразумелі, што Ён казаў ім пра Айца.

28 Тады сказаў ім Ісус: «Калі падымеце Сына Чалавечага, тады даведаецся, што гэта Я і што нічога не раблю ад Сябе, але як навучыў Мяне Айцец Мой, так і кажу.

29 І Той, Які паслаў Мяне, разам са Мною. Айцец не пакінуў Мяне аднаго, бо Я заўсёды раблю тое, што падабаецца Яму».

30 Калі ён гаварыў гэтае, многія паверылі ў Яго.

31 Тады сказаў Ісус Юдэям, якія паверылі ў Яго: «Калі застанецся ў слове Маім, дык сапраўды вы — вучні Mae.

32 І спазнаеце праўду, і праўда вызваліць вас».

33 Яму адказаў: «Мы — насеньне Абрагама і нікому ніколі не былі нявольнікамі. Як жа Ты кажаш: “Станецся вольнымі”?».

34 Адказаў ім Ісус: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: усякі, хто робіць грэх, ёсьць нявольнік грэху.

35 Але нявольнік не жыве ў доме вечна, сын застаецца вечна.

36 Дык вось, калі Сын вызваліць вас, праўдзіва станецся вольнымі.

37 Ведаю, што вы — насеньне Абрагама, але вы шукаеце, каб забіць Мяне, бо слова Маё не зъмяшчаецца ў вас».

38 Я кажу тое, што бачыў у Айца Майго, а вы робіце тое, што бачылі ў айца вашага».

39 Яны адказаў і сказалі Яму: «Бацька наш — Абрагам». Кажа ім Ісус: «Калі б вы былі дзеци Абрагама, дык рабілі б справы Абрагама.

40 А цяпер вы шукаеце, каб забіць Мяне, Чалавека, Які сказаў вам праўду, якую чуў ад Бога. Абрагам гэтага не рабіў.

41 Вы робіце справы бацькі вашага». Тады сказаў Яму: «Мы не з распustы народжаныя; аднаго Айца маем, Бога».

42 Ісус тады сказаў ім: «Калі б Бог быў ваш Айцец, дык вы любілі б Мяне, бо Я з Бога выйшаў і прыходжу; бо Я ня Сам ад Сябе прыйшоў, але Ён паслаў Мяне.

43 Чаму вы не разумееце гаворкі Маёй? Бо ня можаце чуць слова Маёй.

44 Ваш бацька — д'ябал, і вы хочаце выконваць пажаданьні бацькі вашага. Ён быў чалавеказабойца ад пачатку і ня вытрываў у праўдзе, бо няма ў ім праўды. Калі ён гаворыць хлусъню, гаворыць сваё, бо ён — хлус і бацька хлусъні.

45 А калі Я кажу праўду, вы ня верыце Мне.

46 Хто з вас давядзе Мой грэх? Калі ж Я кажу праўду, чаму вы ня верыце Мне?

47 Хто ад Бога, той слухае слова Божыя; вы таму ня слухаеце, што вы не ад Бога».

48 Адказаў тады Юдэі і сказаў Яму: «Ці ж ня слушна мы кажам, што Ты — Самаранін і дэмана маеш?»

49 Адказаў Ісус: «Я дэмана ня маю, але Я шаную Айца Майго, а вы зьневажаеце Мяне.

50 Але Я не шукаю Сваёй славы; ёсьць Той, Хто шукае і судзіць.

51 Сапраўды, сапраўды кажу вам: хто захавае слова Маёй, ня ўбачыць смерці на вякі».

52 Тады сказаў Яму Юдэі: «Цяпер мы ведаем, што маеш дэмана. Абрагам памёр, і прарокі, а Ты кажаш: хто захавае слова Маёй, не пакаштуе смерці на вякі».

53 Няўжо Ты большы за бацьку нашага Абрагама, які памёр, і прарокі памерлі? Кім Ты Сябе робіш?»

54 Адказаў Ісус: «Калі Я Сам Сябе праслаўляю, дык слава Мая — нішто. Мяне праслаўляе Айцец Мой, пра Якога вы кажаце, што Ён — Бог ваш.

55 І вы не спазналі Яго, а Я ведаю Яго, і калі скажу, што ня ведаю Яго, буду падобны да вас хлус. Але Я ведаю Яго і захоўваю слова Ягонае.

56 Абрагам, бацька ваш, рады быў бачыць дзень Мой; і ўбачыў, і ўзрадаваўся».

57 Тады сказаў Яму Юдэі: «Табе няма яшчэ пяцідзесяці гадоў, і Ты бачыў Абрагама?»

58 Сказаў ім Ісус: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: перш, чым Абрагам быў, Я ёсьць».

59 Узялі тады камяні, каб кінуць у Яго, але Ісус схаваўся і выйшаў са святыні, прайшоўшы між імі, і пайшоў далей.

ЯН 9

¹ I, праходзячы, убачыў чалавека, съляпога ад нараджэння.

² І спыталіся ў Яго вучні Ягоныя, кажучы: «Раббі! Хто саграшыў: ён ці бацькі ягоныя, што ён нарадзіўся съляпы?»

³ Адказаў Ісус: «Не саграшыў ані ён, ані бацькі ягоныя, але каб былі выяўленыя праз яго справы Божыя.

⁴ Мне трэба рабіць справу Таго, Хто паслаў Мяне, пакуль дзень; прыходзіць нач, калі ніхто ня можа рабіць.

⁵ Пакуль Я ў съвеце, Я —святыло съвету».

⁶ Сказаўшы гэта, Ён плюнуў на зямлю, зрабіў съліны балота і памазаў балотам вочы съляпому,

⁷ і сказаў яму: «Ідзі, абмыйся ў сажалцы Сілаам, — што перакладаецца Пасланы». Тады той пайшоў, і абмыўся, і прыйшоў відушчы.

⁸ Суседзі ж і тыя, што бачылі яго раней, як быў съляпы, казалі: «Ці ж ня той гэта, які сядзеў і жабраваў?»

⁹ Адны казалі: «Гэта ён», а іншыя: «Падобны да яго». Ён жа сказаў: «Гэта я».

¹⁰ Тады сказалі яму: «Як адчыніліся вочы твае?»

¹¹ Адказаў ён і сказаў: «Чалавек, называны Ісус, зрабіў балота, памазаў вочы мае і сказаў мне: “Ідзі да сажалкі Сілаам і абмыйся”. Я пайшоў, абмыўся і стаў бачыць».

¹² Тады сказалі яму: «Дзе Ён?» Ён кажа: «Ня ведаю».

¹³ Вядуць гэтага былога съляпога да фарысэяў.

¹⁴ А была субота, калі Ісус зрабіў балота і адчыніў яму вочы.

¹⁵ Тады ізноў спыталіся ў яго фарысэі, як ён стаў бачыць. Ён жа сказаў ім: «Балота палажыў Ён на вочы мае, і я абмыўся, і бачу».

¹⁶ Сказалі тады некаторыя з фарысэяў: «Не ад Бога Гэты Чалавек, бо Ён не захоўвае суботы». Іншыя казалі: «Як можа чалавек грэшны рабіць гэткія знакі?» И быў падзел між імі.

¹⁷ Зноў кажуць съляпому: «Што ты скажаш пра Яго, бо Ён адчыніў табе вочы?» Той гаворыць: «Гэта прарок».

¹⁸ Юдэі тады не паверылі, што ён быў съляпы і стаў бачыць, пакуль не паклікалі бацькоў гэтага [чалавека], які стаў бачыць,

¹⁹ і спыталіся ў іх, кажучы: «Ці гэта сын ваш, пра якога вы кажаце, што ён нарадзіўся съляпы? Як жа ён цяпер бачыць?»

²⁰ Бацькі ягоныя адказалі ім і сказалі: «Мы ведаем, што ён — наш сын, і што ён нарадзіўся съляпы».

²¹ А як цяпер бачыць, ня ведаем, таксама, хто адчыніў яму вочы, мы ня ведаем. Ён дарослы, яго спытайцесь; няхай сам пра сябе скажа».

²² Так казалі бацькі ягоныя, таму што баяліся Юдэяў, бо Юдэі ўжо дамовіліся, каб калі хто прызнае Яго за Хрыста, адлучыць ад сынагогі.

²³ Дзеля гэтага бацькі ягоныя сказалі: «Ён дарослы, яго спытайцесь».

²⁴ Тады другі раз паклікалі таго чалавека, які быў съляпы, і сказалі яму: «Аддай славу Богу. Мы ведаем, што Чалавек Той — грэшнік».

25 Ён жа адказаў і сказаў: «Ці Ён — грэшнік, ня ведаю. Адно ведаю, што я быў съляпы, а цяпер бачу».

26 Дык ізноў сказалі яму: «Што Ён зрабіў табе? Як Ён адчыніў твае вочы?»

27 Адказаў ім: «Я ўжо казаў вам, і вы ня слухалі. Што яшчэ хочаце пачуць? Няўжо і вы хочаце стацца вучнямі Ягонымі?»

28 Тады насырыйліся на яго і сказалі: «Гэта ты — Ягоны вучань, а мы — вучні Майселя.

29 Мы ведаєм, што з Майсеем гаварыў Бог, а Гэтага ня ведаєм, адкуль Ён».

30 Адказаў чалавек той і сказаў ім: «Гэта і дзіўна, што вы ня ведаеце, адкуль Ён, а Ён адчыніў мае вочы.

31 Мы ж ведаєм, што грэшнікаў Бог ня слухае; але хто пакланяецца Богу і волю Ягоную выконвае, таго слухае.

32 Ад веку не чуваць было, каб хто адчыніў вочы народжанаму съляпым.

33 Калі б Ён ня быў ад Бога, ня мог бы нічога ўчыніць».

34 Адказалі і сказалі яму: «У грахах ты ўвесь нарадзіўся, і ты нас вучыш?» И выгналі яго прэч.

35 Пачуў Ісус, што выгналі яго прэч, і, знайшоўшы яго, сказаў яму: «Ці верыш ты ў Сына Божага?»

36 Той адказаў і сказаў: «А хто Ён, Пане, каб мне верыць у Яго?»

37 Ісус жа сказаў яму: «І ты бачыў Яго, і Той, Які гаворыць з табою, — гэта Ён».

38 Ён жа сказаў: «Веру, Госпадзе!» И пакланіўся Яму.

39 И сказаў Ісус: «На суд прыйшоў Я ў съвет гэты, каб тыя, што ня бачаць, бачылі, а тыя, што бачаць, зрабіліся съляпыя».

40 И пачулі гэта тыя з фарысэяў, якія былі з Ім, і сказалі Яму: «Няўжо і мы съляпыя?»

41 Ісус сказаў ім: «Калі б вы былі съляпыя, ня мелі б грэху. Але цяпер вы кажаце, што бачыце, таму грэх ваш застаецца.

ЯН 10

1 Сапраўды, сапраўды кажу вам: хто не дзьвярыма ўваходзіць у авечы двор, але ўлазіць іначай, той злодзей і разбойнік.

2 А хто ўваходзіць дзьвярыма, той — пастыр авечак.

3 Яму прыдзьвернік адчыняе, і авечкі слухаюць голас ягоны, і ён кліча сваіх авечак па імёнах, і выводзіць іх.

4 И калі выведзе сваіх авечак, ідзе перад імі, і авечкі ідуць за ім, бо ведаюць голас ягоны.

5 За чужым жа ня пойдуць, але ўцякуць ад яго, бо ня ведаюць чужога голасу».

6 Гэтую прыказку сказаў ім Ісус, але яны не зразумелі, што такое Ён гаварыў ім.

7 Тады ізноў сказаў ім Ісус: «Сапраўды, сапраўды кажу вам, што Я — дзьверы авечак.

8 Усе, якія прыходзілі раней за Мяне, — злодзеі і разбойнікі, але авечкі не паслухаліся іх.

9 Я — дзъверы. Хто ўвойдзе праз Мяне, збаўлены будзе, і ўвойдзе, і выйдзе, і пашу знайдзе.

10 Злодзей прыходзіць, каб толькі ўкрасыці, забіць і загубіць. Я прыйшоў, каб вы мелі жыцьцё і мелі ўдосталь.

11 Я — Пастыр добры. Добры пастыр аддае душу сваю за авечак,

12 а найміт, які ня пастыр, для якога авечкі не свае, бачыць, што прыходзіць воўк, і пакідае авечак, і ўцякае, і воўк хапае іх, і разганяе авечак.

13 Найміт жа ўцякае, бо ён найміт і ня рупіца пра авечак.

14 Я — Пастыр добры і ведаю, хто Мае, і Мае ведаюць Мяне.

15 Як Айцец ведае Мяне, і Я ведаю Айца, і душу Маю аддаю за авечак.

16 Маю Я і іншых авечак, якія ня з гэтага двара, і іх Я мушу прывесцьці. І яны пачуюць голас Мой, і станецца адзін статак і адзін Пастыр.

17 За тое любіць Мяне Айцец, што Я аддаю душу Маю, каб ізноў узяць яе.

18 Ніхто не забірае яе ў Мяне, але Я Сам аддаю яе. Маю ўладу аддаць яе і маю ўладу ізноў узяць яе. Гэтае прыказанье атрымаў Я ад Айца Майго».

19 Тады ізноў стаўся падзел між Юдэямі дзеля гэтых словаў.

20 Многія з іх казалі: «Ён мае дэмана і вар'яцее; што вы слухаеце Яго?»

21 Другія казалі: «Гэта слова не апанаванага дэманам. Ці ж можа дэман адчыняць вочы съляпым?»

22 І сталася ў Ерусаліме сьвята Абнаўленьня, і была зіма.

23 І хадзіў Ісус у сьвятыні ў прысенку Салямонавым.

24 Тады абступілі Яго Юдэі і сказалі Яму: «Дакуль будзеш трymаць душу нашу? Калі Ты — Хрыстос, скажы нам адкрыта».

25 Адказаў ім Ісус: «Я казаў вам, і ня верыце; справы, якія Я раблю ў імя Айца Майго, яны съведчаць пра Мяне.

26 Але вы ня верыце, бо вы не з Maix авечак, як Я сказаў вам.

27 Авечкі Мае слухаюць голас Мой, і Я ведаю іх, і яны ідуць за Мною.

28 І Я даю ім жыцьцё вечнае, і не загінуць на вякі, і ніхто ня выхапіць іх з рукі Маёй.

29 Айцец Мой, Які даў Мне іх, большы за ўсіх, і ніхто ня можа выхапіць іх з рукі Айца Майго.

30 Я і Айцец — адно».

31 Тады ізноў Юдэі ўзялі камяні, каб укаменаваць Яго.

32 Адказаў ім Ісус: «Шмат добрых учынкаў паказаў Я вам ад Айца Майго. За які з іх хочаце Мяне ўкаменаваць?»

33 Юдэі адказалі Яму, кажучы: «Не за добры ўчынак хочам укаменаваць Цябе, але за блузънерства, і што Ты, будучы чалавекам, робіш Сябе Богам».

- 34 Ісус адказаў ім: «Ці не напісана ў Законе вашым: “Я сказаў: ‘Вы — богі’”?»
 35 Калі Ён назваў багамі тых, да якіх было слова Божае, і ня можа быць парушана Пісаныне,
 36 як Таму, Каго Айцец асьвяціў і паслаў у съвет, вы кажаце: “Блюзьніш”, таму што сказаў: “Я — Сын Божы”?
 37 Калі Я не раблю ўчынкаў Айца Майго, ня верце Мне.
 38 Калі ж раблю, а вы Мне ня верыце, дык верце ўчынкам Маім, каб спазналі і паверылі, што Айцец у-ва Мне, і Я ў Ім».
 39 Тады ізноў шукалі скапіць Яго, але Ён выйшаў з рук іхніх
 40 і пайшоў ізноў за Ярдан, у тое месца, дзе раней хрысьціў Ян, і застаўся там.
 41 І многія прыйшлі да Яго, і казалі, што Ян не ўчыніў ніводнага знаку, але ўсё, што сказаў Ян пра Яго, было праўдзівым.
 42 І многія там паверылі ў Яго.

ЯН 11

- 1 Быў жа нейкі хворы Лазар з Бэтаніі, мястэчка Марыі і Марты, сястры ейнай.
 2 А Марыя, якой брат Лазар быў хворы, была тая, якая памазала Господа мірам і абцерла ногі Ягоныя валасамі сваімі.
 3 Дык сёстры паслалі да Яго, кажучы: «Госпадзе! Вось той, з кім Ты сябруеш, нядужы».
 4 Ісус, пачуўши, сказаў: «Гэтая нядужасць не на съмерць, але на славу Божую, каб Сын Божы быў праслаўлены праз яе».
 5 А Ісус любіў Марту, і сястру ейную, і Лазара.
 6 Калі ж пачуў, што той хворы, дык заставаўся два дні ў тым месцы, дзе знаходзіўся.
 7 Пасыля гэтага кажа вучням: «Пойдзем ізноў у Юдэю».
 8 Вучні кажуць Яму: «Раббі! Толькі што Юдэя шукалі ў каменаваць Цябе, і Ты ізноў ідзеш туды?»
 9 Ісус адказаў: «Ці не дванаццаць гадзінаў мае дзень? Хто ходзіць удзень, не спатыкаецца, бо бачыць съятло гэтага съвету,
 10 а хто ходзіць уначы, спатыкаецца, бо съятла няма ў ім».
 11 Сказаў гэта, і пасыля кажа ім: «Лазар, сябра наш, заснуў, але Я іду пабудзіць яго».
 12 Сказалі тады вучні Ягоныя: «Госпадзе! Калі заснуў, будзе здаровы».
 13 Ісус жа гаварыў пра съмерць ягоную, а яны думалі, што Ён кажа пра сонны супачынак.
 14 Тады Ісус сказаў ім адкрыта: «Лазар памёр;
 15 і Я радуюся дзеля вас, што Я ня быў там, каб вы паверылі; але пойдзем да яго».
 16 Тады Тамаш, называны Блізьнюк, сказаў таварышам-вучням: «Пойдзем і мы, каб памерці з ім».
 17 Прыйшоўши, Ісус знайшоў, што ён ужо чатыры дні ў магіле.

- 18 Бэтанія ж была блізка ад Ерусаліму, каля пятнаццаці стадыяў.
- 19 І шмат Юдэяў прыйшлі да Марты і Марыі пацешыць іх па браце іхнім.
- 20 Марта, калі пачула, што ідзе Ісус, выйшла напярэймы Яму, а Марыя сядзела ў дому.
- 21 Тады Марта сказала Ісусу: «Госпадзе! Калі б Ты быў тут, не памёр бы брат мой.
- 22 Але і цяпер ведаю, што чаго Ты папросіш у Бога, дасьць Табе Бог».
- 23 Кажа ёй Ісус: «Уваскрэсьне брат твой».
- 24 Кажа Яму Марта: «Ведаю, што ўваскрэсьне ва ўваскрасеньне, у апошні дзень».
- 25 Ісус сказаў ёй: «Я ёсьць уваскрасеньне і жыцьцё. Хто верыць у Мяне, хоць і памрэ, жыць будзе.
- 26 І ўсякі, хто жыве і верыць у Мяне, не памрэ на вякі. Ці верыш гэтamu?»
- 27 Яна кажа Яму: «Так, Госпадзе! Я веру, што Ты — Хрыстос, Сын Божы, Які прыходзіць у съвет».
- 28 І, сказаўшы гэтае, пайшла і паклікала цішком Марыю, сястру сваю, кажучы: «Настанік прыйшоў і кліча цябе».
- 29 Яна, як толькі пачула, хутка ўсталала і пайшла да Яго.
- 30 Ісус жа яшчэ не ўвайшоў у мястэчка, але быў на тым месцы, дзе пераняла Яго Марта.
- 31 Юдэя ж, што былі з ёю ў дому і пацяшалі яе, бачачы, што Марыя хутка ўсталала і выйшла, пайшлі за ёю, кажучы, што ідзе на магілу плакаць там.
- 32 Марыя ж, калі прыйшла туды, дзе быў Ісус, убачыўшы Яго, упала да ног Ягоных, кажучы Яму: «Госпадзе! Калі б Ты быў тут, не памёр бы брат мой».
- 33 Ісус, калі ўбачыў, што яна плача і што плачуць Юдэі, якія з ёй прыйшлі, уздыхнуў у духу, і ўсіхваліваўся,
- 34 і сказаў: «Дзе вы палажылі яго?» Кажуць Яму: «Госпадзе! Прыйдзі і паглядзі».
- 35 Ісус заплакаў.
- 36 Казалі тады Юдэі: «Глядзі, як ён любіў яго».
- 37 А некаторыя з іх сказалі: «Ці ня мог ён, Які адчыніў вочы съляпому, зрабіць, каб і гэты не памёр?»
- 38 Ісус жа, ізноў уздыхнуўшы ў духу, прыйходзіць да магілы. Была ж гэта пячора, і камень ляжаў на ёй.
- 39 Кажа Ісус: «Падыміце камень!» Кажа Яму сястра нябожчыка, Марта: «Госпадзе, ужо съмярдзіць, бо ўжо чацьвёрты дзень».
- 40 Кажа ёй Ісус: «Ці не казаў Я табе, што, калі будзеш верыць, угледзіш славу Божую?»
- 41 Тады паднялі камень, дзе ляжаў нябожчык. А Ісус падняў вочы ўгору і сказаў: «Ойча, дзякую Табе, што Ты пачаў Мяне.
- 42 Бо Я ведаю, што Ты заўсёды чуеш Мяне, але Я сказаў дзеля натоўпу, які тут стаіць, каб яны паверылі, што Ты паслаў Мяне».

43 І, сказаўшы гэтае, крыкнуў моцным голасам: «Лазар! Выйдзі вонкі!»

44 Тады йа божык са звязанымі пахавальнай тканінай нагамі і рукамі, і твар ягоны быў абвязаны хусткаю. Кажа ім Ісус: «Развязжыце яго і дайце хадзіць».

45 Тады многія з Юдэяў, якія прыйшлі да Марыі і бачылі, што ўчыніў Ісус, паверылі ў Яго.

46 А некаторыя з іх пайшлі да фарысэяў і сказалі ім, што зрабіў Ісус.

47 Тады першасвятары і фарысэі склікалі сынэдрён і казалі: «Што нам рабіць? Гэты Чалавек робіць шмат знакаў.

48 Калі пакінем Яго гэтак, дык усе павераць у Яго, і прыйдуць Рымляне, і забяруць месца [гэтае] і народ».

49 Адзін жа з іх, нехта Каяфа, які быў той год першасвятаром, сказаў ім: «Вы нічога ня ведаецце,

50 і ня думаеце, што карыснай для нас, каб адзін чалавек памёр за народ, чым каб увесь народ загінуў».

51 Гэтае ж ён сказаў не ад сябе, але, быўшы той год першасвятаром, прарочыў, што Ісус мае памерці за народ,

52 і ня толькі за народ, але каб і расцярушаных дзяцей Божых сабраць у адно.

53 Ад гэтага дня яны пастанавілі, каб забіць Яго.

54 Тады Ісус ужо не хадзіў адкрыта між імі, але пайшоў адтуль у краіну ля пустыні, у горад, называны Эфраім, і там заставаўся з вучнямі Сваімі.

55 Была ж блізка Пасха юдэйская, і з усяго Краю многія ўзыйшлі ў Ерусалім перад Пасхай, каб ачысьціцца.

56 Тады шукалі Ісуса і, стоячы ў святыні, гаварылі між сабою: «Як вы думаеце, ці ня прыйдзе Ён на свята?»

57 А першасвятары і фарысэі далі загад, каб кожны, хто даведаецца, дзе Ён, паведаміў, каб схапіць Яго.

ЯН 12

1 За шэсцьць дзён да Пасхі прыйшоў Ісус у Бэтанію, дзе быў Лазар нябожчык, якога Ён уваскрасіў з мёртвых.

2 Там прыгатавалі Яму вячэру, і Марта паслугавала, а Лазар быў адным з тых, што ўзълягалі з Ім.

3 Марыя ж, узяўшы фунт міра нардовага, чыстага і каштоўнага, памазала ногі Ісуса і выцерла валасамі сваімі ногі Ягоныя, а дом напоўніўся водарам ад міра.

4 Кажа тады адзін з вучняў Ягоных, Юда Сымонаў Іскарыёт, які меўся выдаць Яго:

5 «Чаму не прадалі гэтае міра за трыста дынараў і не раздалі ўбогім?»

6 Казаў жа ён гэта не таму, што клапаціўся пра ўбогіх, але таму, што быў злодзей і меў каліту, і браў тое, што [туды] кідалі.

- 7 Ісус тады сказаў: «Пакіньце яе. Яна захавала яго на дзень пахаваньня Майго,
- 8 бо ўбогіх заўсёды маецца з сабою, а Мяне не заўсёды».
- 9 Тады вялікі натоўп з Юдэяў даведаўся, што Ён там, і прыйшлі на толькі дзеля Ісуса, але і каб Лазара пабачыць, якога Ён уваскрасіў з мёртвых.
- 10 А першасвятары пастанавілі забіць і Лазара,
- 11 бо дзеля яго шмат Юдэяў прыходзіла і паверыла ў Ісуса.
- 12 На здзяйненіе вялікі натоўп, які прыйшоў на съвята, пачуў, што Ісус прыходзіць у Ерусалім,
- 13 і ўзялі пальмовыя галінкі, і выйшлі на спатканье Яму, і кричалі: «Гасанна! Дабраслаўлены Той, Які прыходзіць у імя Господа, Валадар Ізраіля!»
- 14 Ісус жа, знайшоўшы маладога асла, сеў на яго, як напісана:
- 15 «Ня бойся, дачка Сыёну! Вось, Валадар твой прыходзіць, седзячы на асьляняці».
- 16 Вучні Ягоныя перш не разумелі гэтага, але калі Ісус быў праслаўлены, тады яны ўзгадалі, што гэтак было напісана пра Яго і гэтак зрабілі Яму.
- 17 Натоўп жа, які быў з Ім, съведчыў тады, што Ён выклікаў з магілы Лазара і ўваскрасіў яго з мёртвых.
- 18 Таму і пераняў Яго натоўп, бо чуў, што Ён зрабіў гэты знак.
- 19 Фарысэі ж гаварылі між сабою: «Глядзіце, нічога не атрымліваецца! Вось, съвет пайшоў за Ім».
- 20 Былі ж некаторыя Грэкі сярод тых, якія прыйшлі пакланіцца на съвята.
- 21 Яны падыйшлі да Філіпа, які быў з Бэтсаіды Галілейскай, і прасілі яго, кажучы: «Пане, мы хочам бачыць Ісуса».
- 22 Філіп ідзе і кажа Андрэю; і паслья Андрэй і Філіп кажуць Ісусу.
- 23 А Ісус адказаў ім, кажучы: «Прыйшла гадзіна, каб быў праслаўлены Сын Чалавечы.
- 24 Сапраўды, сапраўды кажу вам: калі пшанічнае зерне, упаўшы ў зямлю, не памрэ, то застанецца адно, а калі памрэ, то прыносіць шмат плоду.
- 25 Хто любіць душу сваю, загубіць яе; а той, хто ненавідзіць душу сваю ў гэтым съвеце, захавае яе ў жыцці вечнае.
- 26 Хто Мне служыць, няхай ідзе за Мною; і дзе Я, там і служыцель Мой будзе; і хто Мне служыць, таго ўшануе Айцец.
- 27 Цяпер душа Мая ўстрывожана; і што Я скажу? Ойча, збай Мяне ад гэтае гадзіны; але ж дзеля гэтае гадзіны Я і прыйшоў.
- 28 Ойча, праслаў імя Тваё!» Тады прыйшоў голас з неба: «І праславіў, і яшчэ праслаўлю».
- 29 Натоўп, які стаяў і чуў, казаў: «Былі грымоты». Іншыя казалі: «Анёл прамовіў да Яго».
- 30 Адказаў Ісус і сказаў: «Ня дзеля Мяне быў гэты голас, але дзеля вас.

31 Цяпер суд съвету гэтаму; цяпер князь гэтага съвету выгнаны будзе прэч.

32 І Я, калі буду падняты з зямлі, усіх прыцягну да Сябе».

33 Сказаў жа Ён гэтае, даючы знак, якою съмерцю мае памерці.

34 Натоўп адказваў Яму: «Мы чулі з Закону, што Хрыстос застаецца вечна. Дык як жа Ты кажаш, што мусіць быць падняты Сын Чалавечы? Хто гэты Сын Чалавечы?»

35 Тады сказаў ім Ісус: «Яшчэ на кароткі час съятло з вамі. Хадзіце, пакуль маеце съятло, каб цемра вас не агарнула; а хто ходзіць у цемры, той ня ведае, куды ідзе.

36 Пакуль маеце съятло, верце ў съятло, каб сталіся вы сынамі съятла». Гэта сказаў Ісус і, адыйшоўши, скаваўся ад іх.

37 Хоць гэтулькі знакаў учыніў Ён перад імі, яны не паверылі ў Яго,

38 каб споўнілася слова Ісаі прарока, якое той сказаў: «Госпадзе! Хто паверыў пачутаму ад нас, і каму было адкрытае рамяно Господа?»

39 Дзеля гэтага не маглі яны верыць, бо ізноў сказаў Ісая:

40 «Ён зас্লяпіў вочы іхнія і сэрца іхняе скамяніў, каб ня ўбачылі вачыма і не зразумелі сэрцам, і не навярнуліся, каб Я аздаравіў іх».

41 Гэта сказаў Ісая, калі бачыў славу Ягоную і гаварыў пра Яго.

42 Аднак і з начальнікаў шмат хто паверыў у Яго, але дзеля фарысэяў не прызнаваліся, каб іх не адлучылі,

43 бо яны палюблі больш славу чалавечую, чым славу Божую.

44 А Ісус закрычаў і сказаў: «Хто верыць у Мяне, не ў Мяне верыць, але ў Таго, Хто паслаў Мяне.

45 И хто бачыць Мяне, бачыць Таго, Хто паслаў Мяне.

46 Я, Съятло, прыйшоў у съвет, каб кожны, хто верыць у Мяне, не застаўся ў цемры.

47 И калі хто пачуе гэтыя слова і не паверыць, Я ня буду судзіць яго, бо Я прыйшоў не каб судзіць съвет, але каб збавіць съвет.

48 Хто адкідае Мяне і не прыймае словаў Маіх, мае судзьдзю для сябе — слова, якое Я сказаў, яно будзе судзіць яго ў апошні дзень;

49 бо Я казаў не ад Сябе, але Айцец, Які паслаў Мяне, даў Мне прыказаныне, што казаць і што гаварыць.

50 И Я ведаю, што прыказаныне Ягонае ёсьць жыцьцё вечнае. Дык тое, што Я гавару, гавару, як сказаў Мне Айцец».

ЯН 13

¹ А перад съятам Пасхі Ісус, ведаючы, што прыйшла Яго гадзіна перайсьці з гэтага съвету да Айца, палюбіўши Сваіх, якія ў гэтым съвеце, да канца ўзы любіў іх.

² И калі была вячэра і д'ябал улажыў ужо ў сэрца Юды Сымонавага Іскарыёта выдаць Яго,

³ Ісус, ведаючы, што Айцец усё аддаў у рукі Ягоныя і што Ён ад Бога выйшаў і да Бога ідзе,

⁴ устae ад вячэры, скідвае з Сябе адзеньне і, узяўшы ручнік, падперазаўся.

⁵ Потым налівае вады ва ўмывальніцу і пачынае абмываць ногі вучням і выціраць ручніком, якім быў падперазаны.

⁶ Тады падыходзіць да Сымона Пятра, і той кажа Яму: «Госпадзе! Ці ж Табе абмываць ногі гэтыя?»

⁷ Адказаў Ісус і сказаў яму: «Што Я раблю, ты цяпер ня ведаеш, але даведаешься пасъля».

⁸ Пётар кажа Яму: «Не абмыеш ног маіх да веку». Адказаў яму Ісус: «Калі не абмыю цябе, ня будзеш мець часткі са Мною».

⁹ Кажа Яму Сымон Пётар: «Госпадзе, ня толькі ногі мае, але і рукі, і галаву».

¹⁰ Кажа яму Ісус: «Памытаму трэба толькі ногі абмыць, бо ён увесь чисты; і вы чистыя, але ня ўсе».

¹¹ Бо ведаў, хто выдасьць Яго, таму сказаў: «Ня ўсе вы чистыя».

¹² Калі ж Ён абмыў ногі іхнія і ўзяў адзеньне Сваё, узълёгшы ізноў, сказаў ім: «Ці разумееце, што Я зрабіў вам?

¹³ Вы клічаце Мяне “Настаўнік” і “Госпад”, і слушна кажаце, бо гэта Я і ёсьць.

¹⁴ Дык калі Я, Госпад і Настаўнік, абмыў вашыя ногі, дык і вы павінны абмываць ногі адзін аднаму,

¹⁵ бо Я даў вам прыклад, каб, як Я зрабіў вам, і вы рабілі.

¹⁶ Сапраўды, сапраўды кажу вам: слуга ня большы за гаспадара свайго, і пасланец ня большы за того, хто яго паслаў.

¹⁷ Калі гэтае ведаецце, шчасльвия вы, калі гэта робіце.

¹⁸ Не пра ўсіх вас кажу. Я ведаю тых, каго выбраў, але каб споўнілася Пісаньне: “Той, хто ёсьць са Мною хлеб, падняў на Мяне пяту сваю”.

¹⁹ Цяпер кажу вам, раней, чым гэта сталася, каб, калі станеца, вы паверылі, што гэта Я ёсьць.

²⁰ Сапраўды, сапраўды кажу вам: хто прыймае таго, каго Я паслаў, Мяне прыймае, а хто Мяне прыймае, прыймае Таго, Хто паслаў Мяне».

²¹ Сказаўшы гэтае, Ісус усхваляваўся ў духу, і засвідчыў, і сказаў: «Сапраўды, сапраўды кажу вам, што адзін з вас выдасьць Мяне!»

²² Тады вучні паглядалі адзін на аднаго, збянтэжаныя, пра каго Ён кажа.

²³ Адзін з вучняў Ягоных, якога Ісус любіў, узълягаў на ўлоньні Ісуса.

²⁴ Яму дае знак Сымон Пётар, каб спытаўся, хто той, пра каго Ён кажа.

²⁵ Той жа, прыхіліўшыся да грудзей Ісуса, кажа Яму: «Госпадзе! Хто гэта?»

²⁶ Адказвае Ісус: «Гэта той, каму Я дам, абмачыўшы, лусту». І, абмачыўшы лусту, дае Юдзе Сымонаваму Іскарыёту.

²⁷ І за лустаю ўвайшоў у яго шатан. Тады кажа яму Ісус: «Што робіш, рабі хутчэй».

28 Ніхто з тых, якія ўзълягалі, таго не зразумеў, дзеля чаго Ён гэта сказаў яму.

29 А як у Юды была каліта, некаторыя думалі, што Ісус кажа яму: «Купі, што трэба нам на сьвята», ці каб даў нешта ўбогім.

30 Той жа, узяўшы лусту, адразу выйшаў; а была ноч.

31 Калі ён выйшаў, кажа Ісус: «Цяпер праслаўлены Сын Чалавечы, і Бог праслаўлены ў Ім.

32 Калі Бог праслаўлены ў Ім, Бог праславіць Яго ў Сабе, і неўзабаве праславіць Яго.

33 Дзеткі, яшчэ трохі Я ёсьць з вамі. Будзеце шукаць Мяне і, як Я сказаў Юдэям: “Куды Я іду, вы ня можаце прыйсьці”, — так кажу цяпер і вам.

34 Новае прыказаньне даю вам, каб вы любілі адзін аднаго; як Я палюбіў вас, так і вы любіце адзін аднаго.

35 Па гэтым даведаюцца ўсе, што вы — Mae вучні, калі будзеце мець любоў адзін да аднаго».

36 Кажа Яму Сымон Пётар: «Госпадзе, куды Ты ідзеш?» Адказаў яму Ісус: «Куды Я іду, ты ня можаш цяпер за Мною ісьці; але ўрэшце пойдзеш за Мною».

37 Кажа Яму Пётар: «Госпадзе! Чаму я не могу ісьці за Табою цяпер? Я душу маю палажу за Цябе».

38 Адказаў яму Ісус: «Душу сваю за Мяне паложыш? Сапраўды, сапраўды кажу табе: не прапяе певень, як тройчы адрачэшся ад Мяне.

ЯН 14

¹ Няхай не трывожыцца сэрца вашае. Верце ў Бога і верце ў Мяне.

² У доме Айца Майго жытла шмат, бо калі б гэтак не было, Я сказаў бы вам, бо іду падрыхтаваць вам месца.

³ І, калі пайду і падрыхтую вам месца, прыйду ізноў, і вазьму вас да Сябе, каб і вы былі, дзе Я.

⁴ І куды Я іду, вы ведаце, і шлях ведаеце».

⁵ Кажа Яму Тамаш: «Госпадзе! Ня ведаем, куды ідзеш, дык як можам ведаць шлях?»

⁶ Кажа яму Ісус: «Я ёсьць шлях, і праўда, і жыцьцё. Ніхто не прыходзіць да Айца, калі не праз Мяне.

⁷ Калі б вы пазналі Мяне, пазналі б і Айца Майго. І ад цяпер пазналі Яго і бачылі Яго».

⁸ Кажа яму Філіп: «Госпадзе! Пакажы нам Айца, і хопіць з нас».

⁹ Кажа яму Ісус: «Гэтулькі часу Я з вамі, і ты не пазнаў Мяне, Філіп? Хто бачыў Мяне, бачыў Айца; дык як ты кажаш: “Пакажы нам Айца”?

¹⁰ Ці ж ты ня верыш, што Я ў Айцу, і Айцец у-ва Мне? Словы, якія Я гавару вам, не гавару ад Сябе. Айцец, Які ў-ва Мне, Ён робіць гэтыя справы.

¹¹ Верце Мне, што Я ў Айцу, і Айцец у-ва Мне; калі ж не, дзеля самых гэтых справаў верце Мне.

12 Сапраўды, сапраўды кажу вам: хто верыць у Мяне, будзе рабіць тыя справы, якія Я раблю, і большыя за іх зробіць, бо Я да Айца Майго іду.

13 І што папросіце ў імя Маё, тое зраблю, каб быў праслаўлены Айцец у Сыне.

14 Калі што папросіце ў імя Маё, Я зраблю.

15 Калі любіце Мяне, захоўвайце прыказаныні Mae.

16 І Я ўпрашу Айца, і Ён дасыць вам другога Абаронцу, каб заставаўся з вамі на вякі,

17 Духа праўды, Якога съвет ня можа прыняць, бо ня бачыць Яго і не пазнаў Яго, а вы позналі Яго, бо Ён з вамі застаетца і ў вас будзе.

18 Не пакіну вас сіротамі, прыйду да вас.

19 Яшчэ трохі, і съвет ужо ня ўбачыць Мяне, а вы ўбачыце Мяне, бо Я жыву, і вы жыць будзеце.

20 У той дзень даведаецеся, што Я ў Айцу Маім, і вы ў-ва Мне, і Я ў вас.

21 Хто мае прыказаныні Mae і захоўвае іх, той любіць Мяне, а таго, хто любіць Мяне, будзе любіць Айцец Мой, і Я палюблю яго, і зъяўлю яму Сябе».

22 Кажа Яму Юда, не Іскарыёт: «Госпадзе! Што сталася, што Ты маеш зъявіць Сябе нам, а ня съвету?»

23 Адказаў Ісус і сказаў яму: «Хто любіць Мяне, той захоўвае слова Маё; і Айцец Мой палюбіць яго; і Мы прыйдзем да яго і зробім жытло ў яго.

24 Хто ня любіць Мяне, не захоўвае словаў Maix, а слова, якое вы чуецце, ня ёсьць Маё, але Айца, Які паслаў Мяне.

25 Гэтае сказаў Я вам, пакуль Я з вами.

26 Абаронца ж, Дух Святы, Якога пашле Айцец у імя Маё, навучыць вас усяго і нагадае вам усё, што Я казаў вам.

27 Супакой пакідаю вам, супакой Мой даю вам; ня так, як съвет дае, Я даю вам. Няхай не трывожыцца сэрца вашае і не палохаецца.

28 Вы чулі, што Я сказаў вам: “Зыходжу і прыйду да вас”. Калі б вы любілі Мяне, то ўзрадаваліся б, што Я сказаў: “Іду да Айца”, бо Айцец Мой большы за Мяне.

29 І цяпер Я сказаў вам, перш, чым сталася, каб, калі станецца, вы паверылі.

30 Ужо няшмат буду гаварыць з вами, бо прыходзіць князь гэтага съвету, і ў-ва Мне ня мае нічога,

31 але, каб съвет даведаўся, што Я люблю Айца і, як загадаў Мне Айцец, так і раблю. Устаньце, пойдзем адгэтуль.

ЯН 15

¹ Я ёсьць сапраўдная вінаградная лаза, а Айцец Мой — вінаградар.

² Усякую галіну ў Мяне, якая не дае плоду, Ён адсякае; і усякую, што дае плод, абчышчае, каб больш пладоў давала.

³ Вы ўжо ачышчаныя праз слова, якое Я гаварыў вам.

⁴ Заставайцеся ў-ва Мне, і Я ў вас. Як галіна ня можа даваць плоду сама сабою, калі ня будзе на лазе, так і вы, калі не застанецеся ў-ва Мне.

⁵ Я — вінаградная лаза, вы — галіны; хто застаецца ў-ва Мне, і Я ў ім, той прыносіць мноства пладоў, бо без Мне вы ня можаце рабіць нічога.

⁶ Хто ня будзе ў-ва Мне, будзе выкінуты вон, як галіна, і засохне; і іх зьбіраюць, і кідаюць у вагонь, і яны згараць.

⁷ Калі застанецеся ў-ва Мне, і слова Mae ў вас застануцца, то што хочаце, прасіце, і станецацца вам.

⁸ У гэтым будзе праслаўлены Айцец Мой, калі вы прынесяцё мноства пладоў і будзеце Маімі вучнямі.

⁹ Як палюбіў Мне Айцец, і Я палюбіў вас; заставайцеся ў любові Маёй.

¹⁰ Калі захаваеце прыказаныні Mae, застанецеся ў любові Маёй, як і Я захаваў прыказаныні Айца Майго і застаюся ў Яго любові.

¹¹ Гэтае сказаў Я вам, каб радасьць Мая ў вас была, і каб радасьць вашая была поўная.

¹² Гэта прыказаныне Маё, каб вы любілі адзін аднаго, як Я палюбіў вас.

¹³ Ніхто ня мае любові большае за ту ю, калі хто аддасьць душу сваю за сяброў сваіх.

¹⁴ Вы — сябры Mae, калі робіце тое, што Я загадваю вам.

¹⁵ Я больш не называю вас слугамі, бо слуга ня ведае, што робіць гаспадар ягоны, а Я назваў вас сябрамі, бо ўсё, што чую ад Айца Майго, паведаміў вам.

¹⁶ Ня вы Мне выбралі, але Я вас выбраў і паставіў вас, каб вы ішлі і прыносілі плод, і каб плод ваш заставаўся; каб тое, што папросіце ў Айца ў імя Маё, Ён даў вам.

¹⁷ Гэта загадваю вам, каб вы любілі адзін аднаго.

¹⁸ Калі съвет вас ненавідзіць, зразумейце, што Мне раней за вас зъненавідзіў.

¹⁹ Калі б вы былі са съвету, съвет любіў бы сваё, а як вы не са съвету, але Я выбраў вас са съвету, дык за гэта ненавідзіць вас съвет.

²⁰ Памятайце слова, якія Я сказаў вам: “Слуга ня большы за гаспадара свайго”. Калі Мне перасъледавалі, і вас будуць перасъледаваць; калі Маё слова захавалі, і вашае захаваюць.

²¹ Але ўсё гэтае зробяць вам дзеля імя Майго, бо ня ведаюць Таго, Хто паслаў Мне.

²² Калі б Я не прыйшоў і не гаварыў ім, ня мелі б грэху, а цяпер ня маюць адгаворкі ў грэху сваім.

²³ Хто Мне ненавідзіць, ненавідзіць і Айца Майго.

²⁴ Калі б Я не ўчыніў сярод іх справаў, якіх ніхто іншы не рабіў, ня мелі б грэху, а цяпер і бачылі, і зъненавідзелі і Мне, і Айца Майго.

²⁵ Але каб споўнілася слова, напісаные ў Законе іхнім: “Зъненавідзелі Мне дарэмна”.

26 Калі ж прыйдзе Абаронца, Якога Я пашлю вам ад Айца, Дух Праўды, Які ад Айца зыходзіць, Ён будзе съведчыць пра Мяне.
 27 І вы таксама будзеце съведчыць, бо вы ад пачатку са Мною.

Ян 16

¹ Гэта сказаў Я вам, каб вы ня згоршыліся.

² Будуць выключаць вас з сынагогаў; нават прыходзіць гадзіна, калі кожны, хто заб'е вас, будзе думаць, што выконвае служэнне Богу.

³ І гэтак учыняць вам, бо не пазналі ані Айца, ані Мяне.

⁴ Але Я сказаў вам гэта, каб, калі прыйдзе тая гадзіна, вы памяталі, што Я сказаў вам; а не казаў вам гэтага спачатку, бо быў з вами.

⁵ Цяпер жа Я іду да Таго, Хто паслаў Мяне, і ніхто з вас не пытаеца ў Мяне: “Куды ідзеш?”

⁶ Але ад того, што Я сказаў вам гэта, смутак напоўніў сэрца вашае.

⁷ Але Я праіду кажу вам: карысьней для вас, каб Я адыйшоў; бо калі Я не адыйду, Абаронца ня прыйдзе да вас, а калі пайду, пашлю Яго да вас,

⁸ і Ён, прыйшоўши, будзе дакараць съвет у грэху, праведнасьці і судзе;

⁹ у грэху, што ня вераць у Мяне;

¹⁰ у праведнасьці, што Я да Айца Майго іду, і ўжо ня ўбачыце Мяне;

¹¹ а ў судзе, што князь съвету гэтага асуджаны.

¹² Яшчэ шмат што маю сказаць вам, але вы цяпер ня можаце перанесьці.

¹³ Калі ж прыйдзе Ён, Дух Праўды, то будзе весьці вас да ўсякае праўды, бо не ад Сябе гаварыць будзе, але будзе гаварыць тое, што пачуе, і абвесьціць вам, што мае прыйсці.

¹⁴ Ён праславіць Мяне, бо з Майго возьмем і вам абвесьціць.

¹⁵ Усё, што мае Айцец, ёсьць Маё; таму Я сказаў, што з Майго возьмем і вам абвесьціць.

¹⁶ Крыху, і ня будзеце бачыць Мяне; і зноў крыху, і ўгледзіце Мяне, бо Я да Айца іду”.

¹⁷ Тады гаварылі некаторыя з вучняў Ягоных паміж сабою: «Што гэта Ён кажа нам: “Крыху, і ня будзеце бачыць Мяне, і зноў крыху, і ўгледзіце Мяне”, і: “Я да Айца іду”?”»

¹⁸ Тады гаварылі: «Што гэта значыць, што Ён кажа: “Крыху”? Ня ведаем, што гаворыць».

¹⁹ Тады зразумеў Ісус, што хацелі спытацца ў Яго, і сказаў ім: «Ці пра тое пытаецася адзін у аднаго, што Я сказаў: “Крыху, і ня будзеце бачыць Мяне, і зноў крыху, і ўгледзіце Мяне”?

²⁰ Сапраўды, сапраўды кажу вам: вы заплачаце і загалосіце, а съвет узрадуеца; вы сумныя будзеце, але смутак ваш радасцю станеца.

²¹ Жанчына, калі нараджае, мае смутак, бо прыйшла яе гадзіна, але, калі народзіць дзіця, дык ужо ня памятае пра гора ад радасці, бо нарадзіўся чалавек у съвет.

22 Так і вы цяпер мaeце смутак, але Я ўбачу вас ізноў, і ўзрадуецца сэрца вашае, і радасыці вашай ніхто не забярэ ў вас.

23 І ў той дзень ня будзеце пытацца ў Мяне ні пра што. Сапраўды, сапраўды кажу вам, калі пра што папросіце Айца ў імя Маё, Ён дасыць вам.

24 Да сёньня вы нічога не прасілі ў імя Маё. Прасіце, і атрымаеце, каб радасыць вашая была поўная.

25 Гэта ў прыказках гаварыў Я вам, але прыходзіць гадзіна, калі ўжо ня буду гаварыць у прыказках, але адкрыта аввяшчу вам пра Айца.

26 У той дзень будзеце прасіць у імя Маё, і не кажу вам, што Я буду прасіць Айца за вас,

27 бо Сам Айцец сябруе з вамі, бо вы пасябравалі са Мною і паверылі, што Я ад Бога зыйшоў.

28 Я зыйшоў ад Айца і прыйшоў у съвет, і зноў пакідаю съвет і іду да Айца».

29 Кажуць Яму вучні Ягоныя: «Вось, Ты цяпер адкрыта гаворыш і прыказкі аніякай не кажаш.

30 Цяпер ведаем, што Ты ведаеш усё і ня маеш патрэбы, каб хто пытаўся ў Цябе. Дзеля гэтага верым, што Ты ад Бога зыйшоў».

31 Адказаў ім Ісус: «Цяпер верыце?

32 Вось, прыходзіць гадзіна, і ўжо прыйшла, калі вы расьсеецеся кожны ў свой бок і пакінече Мяне аднаго. Але Я не адзін, бо Айцец са Мною.

33 Гэта сказаў Я вам, каб мелі супакой у-ва Мне. У гэтым съвеце гора мець будзеце, але будзьце пэўныя, Я перамог съвет».

ЯН 17

1 Гэта сказаў Ісус, і падняў вочы Свае да неба, і прамовіў: «Ойча! Прыйшла гадзіна. Праслаў Сына Твой, каб і Сын Твой праславіў Цябе,

2 бо Ты даў Яму ўладу над усякім целам, каб усяму, што Ты даў Яму, Ён даў жыцьцё вечнае.

3 А гэта ёсьць жыцьцё вечнае, каб пазналі Цябе, адзінага праўдзівага Бога, і Таго, Каго Ты паслаў, — Ісуса Хрыста.

4 Я праславіў Цябе на зямлі, скончыў справу, якую Ты даў Мне зрабіць.

5 Дык цяпер праслаў Мне Ты, Ойча, у Цябе Самога той славаю, якую Я меў у Цябе раней, чым съвет быў.

6 Я зъявіў імя Тваё людзям, якіх Ты Мне даў са съвету. Яны былі Твае, і Ты іх даў Мне, і яны захавалі слова Тваё.

7 Цяпер яны пазналі, што ўсё, што Ты даў Мне, гэта ад Цябе.

8 Бо слова, якія Ты даў Мне, Я даў ім, і яны ўзялі і сапраўды зразумелі, што Я ад Цябе зыйшоў, і паверылі, што Ты Мне паслаў.

9 Я за іх прашу, не за съвет прашу, але за тых, якіх Ты даў Мне, бо яны Твае.

10 І ўсё Маё — Тваё, і Тваё — Маё; і ў іх Я ўславіўся.

11 І Я ўжо не ў съвеце, але яны ў съвеце, а Я да Цябе іду. Ойча съвяты! Захавай іх у імя Тваё, тых, якіх Ты Мне даў, каб яны былі адно, як і Мы.

12 Калі Я быў з імі ў съвеце, Я захоўваў іх у імя Тваё; тых, якіх Ты Мне даў, Я захаваў, і ніхто з іх не загінуў, акрамя сына загубы, каб споўнілася Пісаньне.

13 Цяпер жа Я да Цябе іду і гэта кажу ў съвеце, каб яны мелі радасцьць Маю ў сабе поўную.

14 Я даў ім слова Тваё, і съвет зъненавідзеў іх, бо яны не са съвету, як і Я не са съвету.

15 Не прашу, каб Ты ўзяў іх са съвету, але каб захаваў іх ад зла.

16 Яны не са съвету, як і Я не са съвету.

17 Асьвяці іх у праўдзе Тваёй! Слова Тваё — праўда.

18 Як Ты паслаў Мне ў съвет, так і Я паслаў іх у съвет.

19 І за іх Я пасъвячаю Сябе, каб і яны былі асьвечаны ў праўдзе.

20 Не за іх жа толькі прашу, але і за тых, якія павераць у Мне праз слова іх,

21 каб усе былі адно, як Ты, Айцец, у-ва Мне, і Я ў Табе, каб і яны былі ў Нас адно, каб павертыў съвет, што Ты паслаў Мне.

22 І славу, якую Ты даў Мне, Я даў ім, каб яны былі адно, як Мы адно.

23 Я ў іх, і Ты ў-ва Мне; каб былі злучаны ў адно, і каб пазнаў съвет, што Ты паслаў Мне і палюбіў іх, як палюбіў Мне.

24 Ойча, тыя, якіх Ты даў Мне, хачу, каб і яны былі са Мною там, дзе Я, каб бачылі славу Маю, якую Ты даў Мне, бо Ты палюбіў Мне раней заснаваньня съвету.

25 Ойча праведны! І съвет Цябе не пазнаў, але Я пазнаў Цябе, і яны пазналі, што Ты паслаў Мне.

26 І Я паведаміў ім імя Тваё і паведамлю, каб любоў, якою Ты палюбіў Мне, у іх была, і Я ў іх».

ЯН 18

¹ Сказаўшы гэта, Ісус выйшаў з вучнямі Сваімі за струмень Кедрон, дзе быў сад, у які ўвайшоў Сам і вучні Ягоныя.

² Ведаў жа гэтае месца і Юда, які выдаў Яго, бо Ісус там часта зьбіраўся з вучнямі Сваімі.

³ Дык Юда, узяўшы кагорту і паслугачоў ад першасъвятароў і фарысэяў, прыходзіць туды з ліхтарамі, лямпамі і зброяй.

⁴ Ісус жа, ведаочы ўсё, што з Ім будзе, выйшаў і сказаў ім: «Каго шукаеце?»

⁵ Адказалі Яму: «Ісуса з Назарэту». Кажа ім Ісус: «Гэта Я». Стаяў жа з імі і Юда, які выдаў Яго.

⁶ Калі ж Ён сказаў ім: «Гэта Я», яны адступіліся назад і ўпалі на зямлю.

⁷ Тады ізноў спытаўся ў іх: «Каго шукаеце?» Яны сказалі: «Ісуса з Назарэту».

8 Адказаў Ісус: «Я сказаў вам, што гэта Я; калі ж Мяне шукаеце, дазвольце ім адыйсьці»,

9 каб споўнілася слова, якое Ён сказаў: «З тых, якіх Ты даў Мне, Я не загубіў нікога».

10 Сымон жа Пётар, маючы меч, выцягнуў яго і ўдарыў слугу першасвятара, і адсек яму правае вуха; а імя таго слугі было Малх.

11 Але Ісус сказаў Пятру: «Укладзі меч твой у похвы. Ці ж Я ня вып’ю келіха, які даў Мне Айцец?»

12 Тады кагорта, і тысячнік, і паслугачы юдэйскія схапілі Ісуса і звязалі Яго,

13 і павялі Яго спачатку да Анны, бо ён быў цесьцем Каяфы, які быў у той год першасвятаром.

14 Гэты Каяфа парадзіў Юдэям, што карысней аднаму Чалавеку загінуць за народ.

15 А за Ісусам ішоў Сымон Пётар і іншы вучань. Вучань той быў знаёмы з першасвятаром, і ён увайшоў з Ісусам на панадворак першасвятара.

16 А Пётар стаяў ля дзвіярэй звонку. Тады іншы вучань, які быў знаёмы з першасвятаром, пайшоў, і сказаў прыдзверніцы, і ўвёў Пятра.

17 Тады кажа служка прыдзверніца Пятру: «Ці і ты ня з вучняў Гэтага Чалавека?» Ён кажа: «Не».

18 А слугі і паслугачы, распаліўшы вуглі, бо было съцюдзёна, стаялі і грэліся. Пётар таксама стаяў з імі і грэўся.

19 Першасвятар жа спытаўся ў Ісуса пра вучняў Ягоных і пра вучэнье Ягонае.

20 Адказаў яму Ісус: «Я адкрыта гаварыў съвету. Я заўсёды навучаў у сынагозе і ў съвятыні, дзе заўсёды зьбіраюцца Юдэі, і таемна не гаварыў нічога.

21 Чаму пытаешся ў Мяне? Папытайся ў тых, хто слухаў, што Я гаварыў ім. Вось, яны ведаюць, што Я гаварыў».

22 Калі Ён сказаў гэта, адзін з паслугачоў, які стаяў побач, ударыў Ісуса па шчацэ, кажучы: «Так Ты адказваеш першасвятару?»

23 Адказаў яму Ісус: «Калі Я сказаў кепска, засьведчы, што кепска, а калі добра, за што б’еш Мяне?»

24 Анна паслаў Яго звязанага да першасвятара Каяфы.

25 А Сымон Пётар стаяў і грэўся. Тады сказалі яму: «Ці і ты ня з вучняў Ягоных?» Ён адрокся і сказаў: «Не».

26 Кажа адзін са слугаў першасвятара, сваяк таго, якому Пётар адсек вуха: «Ці ж ня бачыў я цябе з Ім у садзе?»

27 Пётар ізноў адрокся; і адразу прапляяў певень.

28 Тады вядуць Ісуса ад Каяфы ў прэторыю. Была раніца, і яны не ўвайшлі ў прэторыю, каб не занячысьціца, але каб маглі есьці пасху.

29 Дык выйшаў да іх Пілат і сказаў: «Якое абвінавачванье вы выстаўляеце адносна Чалавека гэтага?»

30 Яны адказалі і сказалі яму: «Калі б Ён ня быў ліхадзеем, мы ня выдалі б Яго табе!»

31 Тады сказаў ім Пілат: «Вазьміце Яго вы і паводле вашага Закону судзіце Яго». Тады Юдэі сказалі яму: «Нам нікога ня можна забіваць»,

32 каб споўнілася слова Ісуса, якое Ён сказаў, даючы знак, якою съмерцю мае памерці.

33 Дык Пілат ізноў увайшоў у прэторыю, і паклікаў Ісуса, і сказаў Яму: «Ты — Валадар Юдэйскі?»

34 Адказаў яму Ісус: «Ці ты ад сябе гаворыш гэта, ці іншыя сказалі табе пра Мяне?»

35 Пілат адказаў: «Ці ж я Юдэй? Твой народ і першас্বятары выдалі Цябе мне. Што Ты ўчыніў?»

36 Адказаў Ісус: «Валадарства Маё ня з гэтага съвету. Калі б з гэтага съвету было Валадарства Маё, паслугачы Mae змагаліся б, каб Я ня быў выдадзены Юдэям. Цяпер жа Валадарства Маё ня згэтуль».

37 Тады сказаў Яму Пілат: «Дык Ты Валадар?» Адказаў Ісус: «Ты кажаш, што Я — Валадар. Я на тое нарадзіўся і на тое прыйшоў у съвет, каб съведчыць пра праўду. Усякі, хто з праўды, слухае голас Мой».

38 Кажа Яму Пілат: «Што ёсьць праўда?» І, сказаўши гэта, ізноў выйшаў да Юдэяў і кажа ім: «Я аніякае віны ў Ім не знаходжу.

39 Ёсьць жа ў вас звычай, каб я некага адпушкаў вам на Пасху. Хочаце, адпушчу вам Валадара Юдэйскага?»

40 Тады ізноў закрычалі ўсе, кажучы: «Не Яго, але Бараббу!» А Барабба быў разбойнік.

ЯН 19

¹ Тады Пілат узяў Ісуса і бічаваў.

² І жаўнеры, сплёўшы вянок з церняў, усклалі Яму на галаву, і апранулі Яму пурпуровую шату,

³ і казалі: «Радуйся, Валадару Юдэйскі!», і білі Яго па шчаках.

⁴ Тады Пілат ізноў выйшаў навонкі і кажа ім: «Вось, я выводжу Яго навонкі да вас, каб вы даведаліся, што я не знаходжу ў Ім аніякае віны».

⁵ Тады выйшаў навонкі Ісус у цярновым вянку і пурпуровай шаце. І кажа ім [Пілат]: «Вось Чалавек!»

⁶ Калі ж убачылі Яго першас্বятары і паслугачы, дык закрычалі, кажучы: «Укрыжуй, укрыжуй!» Кажа ім Пілат: «Вазьміце Яго вы і укрыжуйце, бо я не знайшоў ў Ім віны».

⁷ Адказалі яму Юдэі: «Мы маём Закон; і паводле Закону нашага Ён павінен памерці, бо зрабіў Сябе Сынам Божым».

⁸ Калі Пілат пачаў гэта слова, яшчэ больш спалохаўся.

⁹ І ўвайшоў ён ізноў у прэторыю, і кажа Ісусу: «Адкуль Ты?» Ісус жа ня даў яму адказу.

10 Тады кажа Яму Пілат: «Ты не гаворыш са мною? Ці Ты ня ведаеш, што я маю ўладу ўкрыжаваць Цябе і маю ўладу адпусьціць Цябе?»

11 Адказаў Ісус: «Ты ня меў бы аніякае ўлады нада Мною, калі б табе не было дадзена звыш; дзеля гэтага большы грэх мае той, хто выдаў Мяне табе».

12 З таго моманту Пілат шукаў, каб адпусьціць Яго. А Юдэі закрычалі, кажучы: «Калі адпусьціш Яго, ты ня сябра цэзару; усякі, хто робіць сябе валадаром, працівіцца цэзару».

13 Пілат, пачуўшы гэта слова, вывеў Ісуса на вонкі і сей на судовым пасадзе, на месцы, якое звалася Літастратан, а па-гебрайску — Габбата.

14 А быў дзень прыгатаваньня Пасхі, гадзіна калі шостай. И кажа ён Юдэям: «Вось, Валадар ваш!»

15 Яны ж закрычалі: «Вазьмі, вазьмі, укрыжуй Яго!» Кажа ім Пілат: «Валадара вашага ўкрыжую?» Адказаў першасвятары: «Мы ня маём валадара, акрамя цэзара».

16 Тады ён выдаў ім Яго, каб быў укрыжаваны. Яны ўзялі Ісуса і павялі.

17 І, несучы крыж Свой, Ён выйшаў на месца, называе Чараповае, якое па-гебрайску завецца Галгофа.

18 Там укрыжавалі Яго, і з Ім двух другіх паабапал Яго, а ў сярэдзіне — Ісуса.

19 А Пілат напісаў надпіс і паставіў на крыжы. Было ж напісаны: «Ісус з Назарэту, Валадар Юдэйскі».

20 Гэты надпіс чыталі многія Юдэі, бо месца, дзе быў укрыжаваны Ісус, было недалёка ад гораду, і напісаны было па-гебрайску, па-грэцку і па-рымску.

21 Тады казалі Пілату першасвятары юдэйскія: «Не піши: «Валадар Юдэйскі», але, што Ён Сам сказаў: «Я — валадар юдэйскі!»».

22 Адказаў Пілат: «Што я напісаў, тое напісаў».

23 А жаўнеры, калі ўкрыжавалі Ісуса, узялі адзенъне Ягонае і падзялілі на чатыры часткі — кожнаму жаўнеру частка, і вонратку. А вонратка была ня шытая, але ўся вытканая ад верху.

24 Тады сказаў яны адзін аднаму: «Ня будзем разъдзіраць яе, але кінем жэрабя, чыёй яна будзе», каб споўнілася Пісаньне, якое кажа: «Падзялі адзенъне Маё між сабою і пра шату Маю кідалі жэрабя». Так і учынілі жаўнеры.

25 А калі крыжа Ісуса стаялі маці Ягоная і сястра маці Ягонай Марыя Кляопава, і Марыя Магдалена.

26 Ісус жа, убачыўшы маці і вучня, які стаяў побач і якога Ён любіў, кажа маці Сваёй: «Жанчына! Вось сын твой!»

27 Потым кажа вучню: «Вось маці твая!» И з таго часу вучань узяў яе да сябе.

28 Паслья гэтага Ісус, ведаючы, што ўсё ўжо зъдзейсьнілася, каб споўнілася Пісаньне, кажа: «Смагну!»

29 Там стаяла пасудзіна, поўная воцату. [Жаўнеры], напоўніўшы губку воцатам і ўсклаўшы на ізоп, паднесльі да вуснаў Ягоных.

30 Калі ж Ісус узяў воцат, сказаў: «Зъдзейсьнілася!», і, скліўшы галаву, аддаў дух.

31 А Юдэі, каб не засталіся целы на крыжы ў суботу, таму што быў дзень прыгатаваньня, а тая субота была днём вялікім, прасілі Пілата, каб перабіць ў іх галёнкі і зыняць.

32 Тады прыйшлі жаўнеры, і ў першага перабілі галёнкі, і ў другога, які быў укрыжаваны з Ім.

33 Прыйшоўшы да Ісуса, калі ўбачылі, што Ён ужо памёршы, дык не перабілі ў Яго галёнак,

34 але адзін з жаўнерараў дзідаю прабіў бок Ягоны, і адразу выцякла кроў і вада.

35 І той, хто бачыў, засвядчыў, і съведчаныне ягонае праўдзівае; і ён ведае, што кажа праўду, каб вы паверылі.

36 Бо гэта сталася, каб споўнілася Пісаньне: «Костка Ягоная ня будзе пераломленая».

37 І зноў іншае Пісаньне кажа: «Угледзяць, каго прабілі».

38 Пасьля гэтага Язэп з Арыматэі, які быў вучнем Ісуса, але патаемным дзеля страху перад Юдэямі, папрасіў Пілата, каб узяць цела Ісуса; і Пілат дазволіў. Тады ён прыйшоў і ўзяў цела Ісуса.

39 Прыйшоў і Нікадэм, які перш прыходзіў да Ісуса ўначы, несучы мешаніну сымірны і алёэ фунтаў каля ста.

40 Яны ўзялі цела Ісуса і абгарнулі Яго ў прасьціну з духмянасцяй, як ёсьць звычай хаваць у Юдэяў.

41 На tym месцы, дзе ён быў укрыжаваны, быў сад, і ў tym садзе — новая магіла, у якой яшчэ ніхто ня быў паложаны.

42 Там дзеля дня прыгатаваньня юдэйскага, бо магіла была блізка, палажылі Ісуса.

ЯН 20

¹ У першы ж дзень пасьля суботы Марыя Магдалена прыходзіць раніцаю, калі яшчэ было цёмна, да магілы і бачыць, што камень адвалены ад магілы.

² Тады бяжыць і прыходзіць да Сымона Пятра і другога вучня, з якім сябраўаў Ісус, і кажа ім: «Узялі Господа з магілы, і ня ведаєм, дзе палажылі Яго».

³ Тады выйшаў Пётар і другі вучань і прыйшлі да магілы.

⁴ Беглі ж абодва разам, і другі вучань бег хутчэй за Пятра, і прыйшоў першы да магілы,

⁵ і, нахіліўшыся, бачыць, што ляжыць прасьціна, але не ўвайшоў.

⁶ Тады прыходзіць Сымон Пётар, ідучы за ім, і ўваходзіць у магілу, і бачыць, што ляжыць прасьціна

⁷ і хустка, што была на галаве Ягонай, ня разам з прасьціною, але асобна скрученая ў адным месцы.

8 Тады ўвайшоў і другі вучань, які першы прыйшоў да магілы, і ўбачыў, і паверыў.

9 Бо яны яшчэ ня ведалі Пісаньня, што Ён мусіць уваскрэснуць з мёртвых.

10 Тады вучні ізноў адыйшлі да сябе.

11 А Марыя стаяла звонку каля магілы, плачуцы. Калі ж яна плакала, нахілілася да магілы

12 і бачыць двух анёлаў у белым, што сядзелі адзін ля галавы і другі ля ног, дзе ляжала цела Ісуса.

13 І яны кажуць ёй: «Жанчына! Што ты плачаш?» Яна кажа: «Забралі Господа майго, і ня ведаю, дзе палажылі Яго».

14 І, сказаўшы гэта, яна павярнулася назад, і бачыць, што стаіць Ісус, і яна ня ведала, што гэта Ісус.

15 Кажа ёй Ісус: «Жанчына! Што ты плачаш? Каго шукаеш?» Яна, думаючы, што гэта садоўнік, кажа Яму: «Пане! Калі Ты вынес Яго, скажы мне, дзе Ты Яго палажыў, і я вазьму Яго».

16 Кажа ёй Ісус: «Марыя!» Яна, павярнуўшыся, кажа Яму: «Раббуні!», — што значыць Настаўнік.

17 Кажа ёй Ісус: «Не дакранайся да Мяне, бо Я яшчэ не ўзышоў да Айца Майго, а ідзі да братоў Maix і скажы ім: “Узыходжу да Айца Майго і Айца вашага, і да Бога Майго і Бога вашага”».

18 Марыя Магдалена прыходзіць, абвяшчаючы вучням, што бачыла Господа і што Ён гэта сказаў ёй.

19 А ўвечары таго першага дня паслья суботы, калі дзъверы там, дзе зьбіраліся вучні Ягоныя, былі замкнёныя дзеля страху перад Юдэямі, прыйшоў Ісус, і стаў пасярэдзіне, і кажа ім: «Супакой вам!»

20 І, сказаўшы гэта, паказаў ім руکі і бок Свой. Тады ўзрадаваліся вучні, убачыўшы Господа.

21 Тады Ісус сказаў ім ізноў: «Супакой вам! Як паслаў Мяне Айцец, і Я пасылаю вас».

22 І, сказаўшы гэта, дыхнуў і кажа ім: «Прыйміце Духа Святога.

23 Каму адпусьціце грахі, таму будуць адпушчаны, на кім затрымаецце, на тым будуць затрыманыя».

24 А Тамаш, адзін з Дванаццаці, называны Блізьнюк, ня быў з імі, калі прыходзіў Ісус.

25 Іншыя вучні тады сказалі яму: «Мы бачылі Господа». А ён сказаў ім: «Калі ня ўбачу на руках Ягоных ранаў ад цвікоў і ня ўткну пальца майго ў раны ад цвікоў, і не ўлажу рукі маёй у бок Ягоны, не паверу».

26 І праз восем дзён ізноў былі ў доме вучні Ягоныя, і Тамаш з імі. Прыйдзіць Ісус пры замкнёных дзъвярах, і стаў пасярэдзіне, і сказаў: «Супакой вам!»

27 Потым кажа да Тамаша: «Дай сюды палец твой і паглядзі рукі Mae; дай руку тваю і ўткні ў бок Мой; і ня будзь бязъверным, але верным».

28 І адказаў Тамаш, і сказаў Яму: «Госпрад мой і Бог мой!»

29 Кажа яму Ісус: «Ты паверыў, Тамаш, таму што ўбачыў Мяне. Шчасльвия тая, якія ня бачылі і паверылі».

30 Тады шмат іншых знакаў учыніў Ісус перад вучнямі Сваімі, пра якія не напісана ў гэтай кнізе.

31 А гэта напісана, каб вы паверылі, што Ісус ёсьць Хрыстос, Сын Божы, і каб, веручы, мелі жыцьцё ў імя Яго.

ЯН 21

1 Пасьля гэтага ізноў зъявіўся Ісус вучням Сваім ля мора Тыбэрыйскага. Зъявіўся Ён вось як:

2 былі разам Сымон Пётар і Тамаш, называны Блізьнюк, і Натанаэль з Каны Галілейскай, і сыны Заўдыя, і двое другіх з вучняў Ягоных.

3 Кажа ім Сымон Пётар: «Іду лавіць рыбу». Кажуць яму: «Пойдзем і мы з табою». Яны выйшлі і адразу ўвайшлі ў човен, і не злавілі ў туночку нічога.

4 Калі ўжо настала раніца, Ісус стаў на беразе, але вучні не пазналі, што гэта Ісус.

5 Кажа ім Ісус: «Дзеці! Ці маецце нейкі пасілак?» Яны адказалі Яму: «Не».

6 Ён жа сказаў ім: «Закіньце нерат на правы бок чаўна і зловіце». Тады яны закінулі, і ўжо не маглі яго выцягнуць дзеля мноства рыбы.

7 Тады той вучань, якога любіў Ісус, кажа Пятру: «Гэта Госпад». Сымон жа Пётар, пачуўшы, што гэта Госпад, падперазаўся кашуляю, бо быў голы, і кінуўся ў мора.

8 А іншыя вучні прыплылі ў чаўне, бо не былі далёка ад зямлі, локцяў каля двухсот, цягнуцы нерат з рыбою.

9 Калі ж выйшлі на зямлю, бачаць раскладзены агонь і рыбу, што ляжала на ім, і хлеб.

10 Кажа ім Ісус: «Прынясіце з тae рыбы, якую вы цяпер злавілі».

11 Сымон Пётар пайшоў і выцягнуў на зямлю нерат, поўны вялікіх рыбаў, якіх было сто пяцьдзесят трэх, і пры гэтай колькасці нерат не падраўся.

12 Кажа ім Ісус: «Ідзіце, абедайце». З вучняў жа ніхто не адважыўся даведвацца ў Яго: «Хто Ты?», бо ведалі, што гэта Госпад.

13 Прыходзіць тады Ісус, і бярэ хлеб, і дае ім; таксама і рыбу.

14 Гэта ўжо трэці раз зъявіўся Ісус вучням Сваім пасьля ўваскрасеньня з мёртвых.

15 Калі ж яны абедалі, Ісус кажа Сымону Пятру: «Сымон Ёнін, ці любіш ты Мяне больш, чым гэтыя?» Той кажа Яму: «Так, Госпадзе! Ты ведаеш, што я сяброву з Табою». Ён кажа яму: «Даглядай ягнятак Маіх».

16 Зноў кажа яму другі раз: «Сымон Ёнін, ці любіш ты Мяне?» Той кажа Яму: «Так, Госпадзе! Ты ведаеш, што я сяброву з Табою». Ён кажа яму: «Пасьві авечак Маіх».

17 Кажа яму трэці раз: «Сымон Ёнін, ці сябруеш ты са Мною?» Засмуціўся Пётар, што трэці раз спытаўся ў яго: «Ці сябруеш ты са Мною?», і сказаў Яму: «Госпадзе! Ты ўсё ведаеш, Ты ведаеш, што я сябрую з Табою!» Кажа яму Ісус: «Даглядай авечак Маіх.

18 Сапраўды, сапраўды кажу табе: калі ты быў малады, дык падпаясваўся сам і хадзіў, куды хацеў; а як састарэеш, выцягнеш рукі твае, і другі цябе падпаяша і павядзе, куды ня хочаш».

19 А гэта Ён сказаў, даючы знак, якою съмерцю той праславіць Бога. І, сказаўшы гэтае, кажа яму: «Ідзі за Мною».

20 Павярнуўшыся, Пётар бачыць, што ідзе за ім вучань, якога любіў Ісус і які на вячэры ўзылёг ля грудзей Ягоных, і сказаў: «Госпадзе! Хто той, які выдасьць Цябе?»

21 Убачыўшы яго, Пётар кажа Ісусу: «Госпадзе! А ён што?»

22 Кажа яму Ісус: «Калі Я хачу, каб ён застаўся, пакуль прыйду, што табе? Ты ідзі за Мною!»

23 Тады прайшло слова гэтае між братоў, што вучань той не памрэ. Але Ісус не сказаў яму, што ён не памрэ, але: «Калі Я хачу, каб ён застаўся, пакуль прыйду, што табе?»

24 Гэты вучань і съведчыць пра гэтае, і напісаў гэта. І мы ведаем, што праўдзівае съведчанье ягонае.

25 Ёсьць таксама шмат іншага, што ўчыніў Ісус, але, каб напісаць гэта асобна, дык, я мяркую, і самому съвету не зъмісьціца напісаных кнігаў. Амэн.

ДЗЕІ АПОСТАЛАЎ

¹ Першую аповесьць учыніў я, Тэафіле, пра ўсё, што пачаў Ісус рабіць і навучаць

² да таго дня, у які быў узънесены, даўши праз Духа Свяятога загады апосталам, якіх выбраў,

³ і перад якім зъявіў Сябе жывым паслья цярпеньня ў Сваіх са шматлікімі доказамі, на працягу сарака дзён паказываючыся ім і кажучы пра Валадарства Божае.

⁴ І, сабраўши іх, загадаў ім: «Не адыходзьце з Ерусаліму, але чакайце на абяцаныне Айца, пра якое вы чулі ад Мяне,

⁵ што Ян хрысьціў вадою, а вы праз некалькі дзён будзеце ахрышчаны Духам Святым».

⁶ А яны, зыйшоўшыся, пыталіся ў Яго, кажучы: «Госпадзе, ці ня ў гэты час Ты адновіш валадарства Ізраіля?»

⁷ Ён жа сказаў ім: «Ня вам ведаць час ці пару, якія Айцец паклаў ва ўладзе Сваёй,

⁸ але вы возьмеце сілу, як зыйдзе на вас Дух Святы, і будзеце Мне съведкамі ў Ерусаліме, і ў-ва ўсёй Юдэі і Самарыі, і нават да краю зямлі».

⁹ І, сказаўши гэтае, Ён быў падняты, калі яны глядзелі [на Яго], і воблака ўзяло Яго ад вачэй іхніх.

¹⁰ І калі яны ўглядаліся ў неба, як Ён адыходзіў, вось, два мужы сталі перад імі ў белым адзеніні

¹¹ і сказалі: «Мужы Галілейскія! Чаго вы стаіцё, гледзячы ў неба? Гэты Ісус, узяты ад вас у неба, прыйдзе гэтак сама, як вы бачылі Яго, што ідзе ў неба».

¹² Тады яны вярнуліся ў Ерусалім з гары, называнай Аліўнай, што блізка ад Ерусаліму, за дзень суботні ходу.

¹³ І, калі прыйшлі, узышлі ў залю, дзе былі Пётар, і Якуб, і Ян, і Андрэй, Філіп і Тамаш, Барталамей і Мацьвей, Якуб Алфеяў і Сымон Зілот, і Юда Якубаў.

¹⁴ Усе яны трывалі аднадушна ў малітвах і просьбах разам з жанчынамі, і Марыяй, маці Ісуса, і братамі Ягонымі.

¹⁵ І ў тыя дні Пётар, устаўши сярод вучняў, сказаў, — а была грамада імёнаў разам калі ста дваццаці:

¹⁶ «Мужы браты! Мусіла споўніцца тое Пісанье, якое казаў раней Дух Святы праз вусны Давіда пра Юду, што стаўся павадыром тых, якія скапілі Ісуса,

¹⁷ што быў ён палічаны з намі, і выпала яму жэрабя служэнья гэтага.

¹⁸ Ён, што праўда, прыдбаў поле за нагароду няправеднасці і, рынуўшыся, разъдёрся папалове, і вываліліся ўсе ўнутранасці ягоныя,

19 і сталася гэта вядома ўсім, хто жыве ў Ерусаліме, так што поле тое названае на іхнай мове Акельдама, гэта ёсьць Поль крываі.

20 Бо напісана ў кнізе Псальмаў: “Няхай станецца двор ягоны пустым, і няхай нікто не жыве ў ім”, і: “Урад ягоны няхай возьме іншы”.

21 Дык з тых мужоў, якія зыходзіліся з намі праз увесь час, калі прыходзіў і выходитзіў да нас Госпад Ісус,

22 пачынаючы ад хрышчэння Янавага ажно да дня, калі Ён быў узяты ад нас, адзін з іх мусіць стацца разам з намі съведкам уваскрасеньня Яго».

23 І паставілі двух: Язэпа, называнага Барсабам, якога звалі Юстам, і Мацея,

24 і, молячыся, сказалі: «Ты, Госпадзе, Які ведаеш сэрцы ўсіх, пакажы з гэтых двух аднаго, якога Ты выбраў

25 узяць жэрабя служэння гэтага і апостальства, ад якога адступіўся Юда, каб ісці на месца сваё».

26 І кінулі жэрабя пра іх, і ўпала жэрабя на Мацея, і ён быў далучаны да адзінаццаці апосталаў.

Дз 2

1 І калі надыйшоў дзень Пяцідзясятніцы, былі ўсе аднадушна разам.

2 І стаўся раптам шум з неба, быццам ад наляцеўшага гвалтоўнага ветру, і напоўніў увесь дом, дзе яны сядзелі.

3 І паказаліся ім падзеленыя языкі, быццам агнявыя, і паселі на кожным з іх.

4 І напоўніліся ўсе Духам Святым, і пачалі гаварыць іншымі мовамі, як Дух даваў ім прамаўляць.

5 Былі ж у Ерусаліме спыніўшыся Юдэі, мужы пабожныя, з усякага народу пад небам.

6 А як стаўся голас гэтых, зыйшлося мноства і ўстрывожылася, бо кожны чуў, што яны гавораць ягонай мовай.

7 Усе ж дзівіліся і зьдзіўляліся, кажучы адзін аднаму: «Вось, усе гэтыя, што гавораць, ці ж не Галілейцы?

8 І як мы чуем кожны сваю мову, у якой нарадзіліся?

9 Парты, і Мідзяне, і Эляміты, і жыхары Мэсапатаміі, Юдэі і Кападокіі, Понту і Азіі,

10 Фрыгіі і Памфіліі, Эгіпту і мяжаў Лібіі каля Кірэнэі, і прыйшоўшыя рымскія Юдэі, і празэліты,

11 Крыцянне і Арабы, — чуем іх, што гавораць нашымі мовамі пра веліч Божую?»

12 Дзівіліся ж усе і бянтэжыліся, кажучы адзін аднаму: «Што гэта можа быць?»

13 А іншыя, насыміхаючыся, казалі, што яны напіліся маладога віна.

14 Пётар жа з Адзінаццаццю, устаўшы, узьняў голас свой і прамовіў да іх: «Мужы Юдэйскія і ўсе жыхары Ерусаліму! Няхай будзе вам гэта вядома, і выслушайце слова мае,

15 бо яны ня п'яныя, як вы думаецце, бо яшчэ трэцяя гадзіна дня.

16 Але гэта ёсьць тое, што сказана праз прарока Ёэля:

17 “І будзе ў апошнія дні, — кажа Бог, — выльлю Духа Майго на ўсякае цела, і будуць прарочыць сыны вашыя і дочки вашыя; і юнакі вашыя будуць бачыць відзежы, і старыя вашыя будуць сыніць сны.

18 I на слугаў Maix i на служак Maix выльлю ў тыя дні Духа Майго, і будуць прарочыць.

19 I дам цуды ў небе ўгары і знакі на зямлі ўнізе: кроў, і агонь, і куродым.

20 Сонца пераменіцца ў цемру, і месяц — у кроў перш, чым прыйдзе дзень Господа, вялікі і слаўны.

21 I будзе: кожны, хто будзе клікаць імя Господа, будзе збаўлены”.

22 Мужы Ізраільцяне, выслушайце гэтые слова: Ісуса з Назарэту, Мужа, зъяўленага між вами Богам моцамі, і цудамі, і знакамі, якія рабіў праз Яго Бог сярод вас, як і самі вы ведаецце,

23 Яго, паводле вызначанай рады і прадбачаньня Божага выдадзенага, вы, узяўшы і рукамі беззаконынікаў прыбіўшы цвікамі, забілі.

24 Яго Бог уваскрасіў, вызваліўшы з мукаў съмерці, таму што немагчыма было, каб Ён быў стрыманы ёю.

25 Бо Давід кажа пра Яго: “Бачыў я Господа перад сабою заўсёды, бо Ён праваруч мяне, каб я не захістаўся.

26 Дзеля гэтага ўзвесялілася сэрца маё, і ўзрадаваўся язык мой, нават і цела маё супачыне ў надзеі,

27 бо Ты не пакінеш душу маю ў пекле і не дасі съвятому Твайму ўбачыць парахненьне.

28 Ты даў мне ведаць шлях жыцьця; Ты напоўніш мяне радасцю перад абліччам Тваім”.

29 Мужы браты! Належыцца мне сказаць вам адкрыта пра патрыярха Давіда, што ён і памёр, і быў пахаваны, і магіла ягоная ў нас да гэтага дня.

30 А як быў ён прарок і ведаў, што прысягай прысягнуў яму Бог з плоду паясьніцы ягонай паводле цела паставіць Хрыста і пасадзіць на пасадзе ягоным,

31 прадбачачы, ён гаварыў пра ўваскрасеніе Хрыста, што не пакінутая душа Ягоная ў пекле, і цела Ягонае ня бачыла парахненьне.

32 Гэтага Ісуса ўваскрасіў Бог, і ўсе мы — съведкі гэтага.

33 Дык узьнесены правіцаю Бога і ўзяўшы ад Айца абяцаньне Святога Духа, Ён выліў тое, што вы цяпер бачыце і чуеце.

34 Бо Давід не ўзыішоў у неба, а ён кажа: “Сказаў Госпад Госпаду майму: “Сядзь праваруч Мяне,

35 пакуль пакладу ворагаў Тваіх як падножжа ног Тваіх””.

36 Дык няхай упэўнена ведае ўвесь дом Ізраіля, што Бог зрабіў і Госпадам, і Хрыстом Яго, Гэтага Ісуса, Якога вы ўкрыжавалі».

37 Пачуўшы гэта, яны былі ўражаныя ў сэрцы і сказалі да Пятра і рэшты апосталаў: «Што нам рабіць, мужы браты?»

38 Пётар жа прамовіў да іх: «Навярніцеся, і няхай кожны з вас будзе ахрышчаны ў імя Ісуса Хрыста дзеля адпушчэння грахоў, і возьмеце дар Святога Духа.

39 Бо абязаныне для вас, і для дзяцей ваших, і для ўсіх, якія далёка, каго пакліча Госпад, Бог наш».

40 І іншымі шматлікімі словамі съведчыў і ўпрошваў, кажучы: «Ратуйцеся ад гэтага пакаленяня скрыўленага».

41 Дык тыя, што прыхільна прынялі слова ягоныя, былі ахрышчаныя, і ў той дзень дадалося каля трох тысячаў душ.

42 І трывалі яны ў вучэнні апосталаў, і ў супольнасьці, і ў ламаныні хлеба, і ў малітвах.

43 Быў жа страх на кожнай души, і шмат цудаў і знакаў дзеялася праз апосталаў.

44 А ўсе, якія мелі веру, былі разам, і мелі ўсё супольнае.

45 І прадавалі маёмысьць і ўласнысьць, і дзялілі паміж усімі, хто якую меў патрэбу.

46 І кожны дзень аднадушна трываючы ў съвятыні і ламаючы хлеб у дамах, прыймалі ежу ў весялосці і лагоднасьці сэрца,

47 хвалячы Бога і маючы ласку ва ўсяго народу. А Госпад штодня дадаваў да царквы тых, што былі збаўленыя.

Дз 3

1 Пётар жа і Ян ішлі разам у съвятыню а дзяявятай гадзіне малітвы.

2 І нейкі чалавек, кульгавы ад чэрава маці сваёй, якога наслі і кожны дзень лажылі ля дзьвярэй съвятыні, называных Прыгожымі, прасіць міласціну ў тых, якія ўваходзяць у съвятыню,

3 убачыўшы Пятра і Яна, што меліся ўвайсьці ў съвятынню, прасіў у іх міласціны.

4 А Пётар, які з Янам углядаўся на яго, сказаў: «Паглядзі на нас».

5 Ён жа ўзіраўся на іх, чакаючы нешта ад іх узяць.

6 А Пётар сказаў: «Срэбра і золата няма ў мяне. А што маю, тое даю табе: у імя Ісуса Хрыста з Назарэту ўстань і хадзі!»

7 І, узяўшы яго за правую руку, падняў. І адразу ўмацаваліся ногі і косткі ягоныя,

8 і ён, падскочыўшы, стаў, і хадзіў, і ўвайшоў з імі ў съвятынню, ходзячы, і скачучы, і хвалячы Бога.

9 І ўвесь народ бачыў яго, як хадзіў і хваліў Бога.

10 І пазналі яго, што ён быў той, які дзеля міласціны сядзеў ля Прыгожых дзьвярэй съвятыні; і напоўніліся страхам і зьдзіўленнем ад таго, што здарылася з ім.

11 А як аздароўлены кульгавы трymаўся Пятра і Яна, увесь народ у здуменіні прыбег да іх у прысенак, называны Салямонавым.

12 Бачачы гэта, Пётар адказаў народу: «Мужы Ізраільцяне! Што зъдзіўляецца гэтаму, ці што так углядаеца на нас, нібыта мы сваёю сілай або пабожнасцю зрабілі, каб ён хадзіў?

13 Бог Абрагама, і Ісаака, і Якуба, Бог бацькоў нашых уславіў Сына Свайго Ісуса, Якога вы выдалі і ад Якога адракліся перад абліччам Пілата, калі той судзіў вызваліць Яго.

14 Вы ж ад Святога і Праведнага адракліся і прасілі дараўца вам чалавека забойцу,

15 а Самаго Начальніка жыцьця забілі. Яго Бог падняў з мёртвых, і мы — съведкі гэтага.

16 І дзеля веры ў імя Ягонае ўмацавала імя Ягонае таго, каго вы бачыце і ведаеце; і вера, якая ад Яго, дала яму азаленъне гэтае перад усімі вамі.

17 І цяпер, браты, я ведаю, што праз няведанье ўчынілі вы гэта, як і начальнікі вашыя,

18 а Сам Бог, Які прадвесціў праз вусны ўсіх Сваіх прарокаў, каб цярпець [пакуты] Хрысту, тое і споўніў.

19 Дык навярніцесь і вярніцесь, каб съцерліся грахі вашыя,

20 каб прыйшлі часы асьвяжэння ад аблічча Госпада, і каб ён паслаў Ісуса Хрыста, Якога вам наперад авбясьціў,

21 і Якога мусіла неба прыніць да часу напраўленья ўсяго, пра што гаварыў Бог праз вусны ўсіх Сваіх съвятых прарокаў ад вякоў.

22 Бо Майсей сказаў бацькам: “Прарока паставіць вам Госпад, Бог ваш, з братоў вашых, як мяне. Яго слухайце ў-ва ўсім, што будзе казаць вам”.

23 І будзе: кожная душа, якая не паслухае Прарока гэтага, будзе вынішчана з народу”.

24 І ўсе прарокі ад Самуэля і па чарзе, якія толькі гаварылі, прапаведвалі гэтыя дні.

25 Ви — сыны прарокаў і запавету, які заключыў Бог з бацькамі нашымі, кажучы да Абрагама: “І ў насыні тваім дабраслаўлённыя будуць усе народы зямлі”.

26 Вам першым Бог, уваскрасіўшы Сына Свайго Ісуса, паслаў Яго, дабраслаўляючы вас, каб адварнуўся кожны ад зласцілавасці сваёй”.

Дз 4

1 Калі яны гаварылі да народу, сталі перад імі съвтары, і начальнікі варты съвятыні, і садукеі,

2 узлаваныя, што яны навучаюць народ і прапаведуюць у Ісусе ўваскрасеньне з мёртвых.

3 І ўсклалі на іх руکі, і аддалі іх у вастрог да зяўтра, бо быў ужо вечар.

4 А многія з тых, якія чулі слова, паверылі; і быў лік такіх мужоў каля пяці тысячай.

5 А назаўтра сталася, што сабраліся ў Ерусаліме начальнікі іхнія, і старшины, і кніжнікі,

6 і Анна першасьвятар, і Каяфа, і Ян, і Аляксандар, і ўсе, хто быў з роду першасьвятарскага,

7 і, паставіўшы іх пасярод, пыталіся: «Якою моцаю ці якім імем вы учынілі гэтага?»

8 Тады Пётар, напоўніўшыся Духам Святым, сказаў да іх: «Начальнікі народу і старшыні Ізраілю!

9 Калі нас сёньня дапытваюць за дабрадзеяства нядужкаму чалавеку, кім ён аздароўлены,

10 няхай будзе вядома ўсім вам і ўсяму народу Ізраіля, што ў імя Ісуса Хрыста з Назарэту, Якога вы ўкрыжавалі, Якога Бог уваскрасіў з мёртвых, праз Яго ён стаіць перад вамі здаровы.

11 Ён — Камень, пагарджаны вамі, будаўнічымі, Які стаўся галавою вугла,

12 і ні ў кім іншым няма збаўленьня, бо няма іншага імя пад небам, дадзенага людзям, у якім мусілі мы быць збаўленыя».

13 А ўбачыўшы адвагу Пятра і Яна і спасцярогшы, што яны людзі някніжныя і прости, зъдзіўляліся; позналі ж іх, што яны былі з Ісусам.

14 Бачачы ж аздароўленага чалавека, які стаяў з імі, не маглі нічога запярэчыць.

15 Загадаўшы ж ім выйсьці з сынэдрыёну, радзіліся між сабою,

16 кажучы: «Што мы зробім з гэтымі людзьмі? Бо, праўда, вялікі знак, які стаўся праз іх, яўны для ўсіх, хто жыве ў Ерусаліме, і мы ня можам адмовіць гэта.

17 Але, каб больш не разыходзілася гэта ў народзе, пагрозамі забаронім ім, каб ужо не гаварылі ў імя гэтае нікому з людзей».

18 І, паклікаўшы іх, загадалі ім зусім не гаварыць і не навучаць у імя Ісуса.

19 А Пётар і Ян, адказваючы ім, сказалі: «Судзіце, ці справядліва перад Богам слухаць вас больш, чым Бога?

20 Бо мы ня можам не гаварыць пра тое, што бачылі і чулі».

21 Яны ж, пагражаячы, вызвалілі іх, не знаходзячы, як пакараць іх, дзеля народу, бо ўсе славілі Бога за тое, што сталася.

22 Бо больш за сорак гадоў было таму чалавеку, з якім стаўся знак аздараўленьня.

23 Калі ж іх вызвалілі, яны прыйшлі да сваіх і паведамілі ўсё, што ім сказалі першасьвятары і старшыні.

24 А яны, пачуўшы, аднадушна паднялі голас да Бога і сказалі: «Уладару! Ты — Бог, Які ўчыніў неба, і зямлю, і мора, і ўсё, што ў іх.

25 Праз вусны Давіда, слугі Твайго, Ты сказаў: “Чаму бунтующа пагане і народы задумваюць марнае?

26 Паўсталі валадары зямлі, і князі сабраліся разам супраць Господа і супраць Хрыста Ягонага”.

27 Бо праўдзіва сабраліся супраць Святога Сына Твайго Ісуса, Якога Ты памазаў, Ірад і Понтый Пілат з паганамі і народам Ізраіля,

28 каб учыніць усё, што рука Твая і рада Твая прадвызначылі, каб сталася.

29 І цяпер, Госпадзе, зірні на пагрозы іхнія, і дай слугам Твайм з усёю адваргаю гаварыць слова Тваё,

30 а Ты працягні руку Тваю на аздараўленъне, і каб рабіліся знакі і цуды праз імя Святога Сына Твайго Ісуса».

31 І, як памаліліся, захісталася месца, дзе яны былі сабраўшыся, і ўсе былі напоўненыя Духам Святым, і гаварылі слова Божае з адваргаю.

32 А ў мноства тых, якія паверылі, было адно сэрца і адна душа, і ніхто нічога з маёмысці сваёй не называў сваім, але ўсё ў іх было супольнае.

33 І з вялікай сілай апосталы давалі съведчанье ўваскрасенъня Господа Ісуса, і ласка вялікая была на ўсіх іх.

34 Бо не было сярод іх нікога, хто меў нястачу, бо ўсе, хто меў палі ці дамы, продаючы іх, прыносілі цану праданага

35 і клалі ля ног апосталаў; а кожнаму давалася тое, якую хто меў патрэбу.

36 А Ёсія, названы апосталамі Барнабам, што значыць Сын пацяшэнъня, лявіт, родам з Кіпру,

37 які меў сваё поле, прадаўшы яго, прынёс гроши і паклаў ля ног апосталаў.

Дз 5

1 А нейкі муж, на імя Ананія, з Сапфіраю, жонкаю сваёю, прадаў маёмысць сваю,

2 і прыхаваў з цаны з ведама жонкі сваёй, і, прынёсшы нейкую частку, палажыў ля ног апосталаў.

3 А Пётар сказаў: «Чаму напоўніў шатан сэрца тваё, каб схлусіць Духу Святыму ды прыхаваць з цаны за поле?

4 Ці ж не тваё было, што ты меў, і праданае ці ж не ў тваёй уладзе было? Навошта ты палажыў рэч гэтую ў сэрца сваё? Ты схлусіў ня людзям, але Богу».

5 Пачуўшы слова гэтыя, Ананія ўпаў нежывы. І вялікі страх стаўся на ўсіх, якія чулі гэта.

6 А юнакі, устаўшы, узялі яго і, вынесшы, пахавалі.

7 Сталася ж гадзіны праз тры, прыйшла і жонка ягоная, ня ведаючы, што сталася.

8 А Пётар спытаўся ў яе: «Скажы мне, ці за гэтулькі аддалі вы поле?» Яна ж сказала: “Так, за гэтулькі”.

9 А Пётар сказаў да яе: «Навошта змовіліся вы спакусіць Духа Госпадавага? Вось, пры дзявярах ногі тых, якія пахавалі мужа твойго, і яны вынясцуць цябе».

10 Яна ж адразу ўпала ля ног ягоных нежывая. А юнакі, увайшоўшы, знайшлі яе мёртвую і, вынесшы, пахавалі каля мужа яе.

11 І стаўся вялікі страх на ўсёй царкве і на ўсіх, якія чулі гэта.

12 А праз рукі апосталаў рабілася шмат знакаў і цудаў у народзе, і былі ўсе аднадушна ў прысенку Салямонавым.

13 А з іншых ніхто не адважваўся прыстаць да іх, але ўзвялічваў іх народ.

14 А тых, што вераць у Господа, дадавалася яшчэ больш, мноства мужчынаў і жанчынаў,

15 так што выносілі хворых на вуліцы і лажылі на ложках і насілках, каб хоць ценъ Пятра, які ішоў, ацяніў каго з іх.

16 Зыйшлося таксама ў Ерусалім мноства з навакольных гарадоў, несучы хворых і апанаваных нячыстымі духамі, якія ўсе былі аздароўленыя.

17 А першасвятар і ўсе, што з ім, якія былі з герэзіі садукейскай, паўстаўшы, напоўніліся зайдрасыцю,

18 і ўсклалі рукі свае на апосталаў, і зъмясьцілі іх у вастрог грамадзкі.

19 А анёл Господа ўнаучы адчыніў дзъверы вязніцы і, вывеўшы іх, сказаў:

20 «Ідзіце і, стаўшы, гаварыце ў съвятыні да народу ўсе слова жыцьця гэтага».

21 Пачуўшы гэта, яны ўвайшлі раніцаю ў съвятыню і навучалі. А першасвятар і тыя, што з ім, прыйшоўшы, склікалі сынэдрыён і ўсю старшызну сыноў Ізраіля і паслалі ў вязніцу прывесці іх.

22 Паслугачы ж, прыйшоўшы, не знайшлі іх у вязніцы і, вярнуўшыся, паведамілі,

23 кажучы: «Вязніцу знайшлі мы замкнёную надзейна і вартаўнікоў, якія звонку стаялі перад дзъвярыма; але, адчыніўшы, усярэдзіне нікога не знайшлі».

24 Калі ж пачулі слова гэтыя съвятары, і начальнік варты съвятыні, і першасвятары, зъбянтэжыліся, што б гэта стала?

25 А нехта, прыйшоўшы, паведаміў ім, кажучы, што вось мужы, якіх вы зъмясьцілі ў вязніцу, стаяць у съвятыні і навучаюць народ.

26 Тады начальнік варты, пайшоўшы з паслугачамі, прывёў іх бяз гвалту, бо баяліся народу, каб не ўкаменаваў іх.

27 А прывёўшы, паставілі іх у сынэдрыёне; і спытаўся ў іх першасвятар,

28 кажучы: «Ці не пагрозамі забаранілі мы вам навучаць пра імя гэтае? И вось, вы напоўнілі Ерусалім вучэннем вашым і хочаце съцягнуць на нас кроў Чалавека Гэтага».

29 І, адказваючы, Пётар і апосталы сказалі: «Больш трэба слухацца Бога, чым людзей.

30 Бог бацькоў нашых уваскрасіў Ісуса, Якога вы забілі, павесіўшы на дрэве.

31 Яго, Начальніка і Збаўцу, Бог правіцай Сваёй узвысіў, каб даць Ізраілю навяртаныне і адпушчэньне грахоў.

32 І съведкі Ягоныя на слова гэтыя — мы і Дух Святы, Якога Бог даў тым, што слухаюцца Яго».

33 Тыя ж, пачу́шы, раз'юшыліся і пастанавілі пазабіваць іх.

34 А адзін фарысэй у сынэдрыёне, на імя Гамаліэль, законавучыцель, знаны ўсяму народу, устаўшы, загадаў на трохі [часу] вывесьці апосталаў,

35 і сказаў ім: «Мужы Ізраільцыне, съцеражыцца адносна людзей гэтых, што маеце ўчыніць.

36 Бо перад гэтымі днямі паўстаў Тэўда, кажучы пра сябе як пра некага, і да яго прыстаў лік мужоў каля чатырохсот; ён быў забіты, і ўсе, што слухаліся яго, рассыпрашыліся і сталіся нічым.

37 Пасьля гэтага ў дні перапісу паўстаў Юда Галіеец і пацягнуў за сабою даволі народу; і ён загінуў, і ўсе, што слухаліся яго, рассыпаліся.

38 І цяпер кажу вам: адыйдзіцеся ад гэтых людзей і пакіньце іх; бо калі ад людзей рада гэтая ці справа гэтая, будзе зынішчаная,

39 а калі ад Бога, вы ня здолееце зынішчыць яе, і каб не апынулася, што вы ваюеце з Богам».

40 Яны ж паслухаліся яго і, паклікаўши апосталаў, зьбіўшы, загадалі ім не гаварыць пра імя Ісуса, і вызвалілі іх.

41 Тыя ж пайшлі ад аблічча сынэдрыёна, радуючыся, што сталіся вартымі зыняважаньня за імя Ягонае.

42 І кожны дзень у святыні і дома не пераставалі навучаць і дабравесыцца пра Ісуса Хрыста.

Дз 6

1 А ў гэтыя дні, калі памножылася вучняў, сталася нараканьне Эліністай на Гебраю, што ў штодзённым служэньні занядбоўваюцца ўдовы іхнія.

2 Дванаццаць жа, паклікаўшы мноства вучняў, сказаў: «Ня гожа нам, пакінуўшы слова Божае, служыць пры сталах.

3 Дык нагледзьце спасярод вас, браты, сем засьведчаных мужоў, поўных Духа Святога і мудрасці, якіх мы паставім на гэтую патрэбу,

4 а мы будзем трываць у малітве і служэньні слова».

5 І спадабалася слова гэтае перад абліччам усяго мноства, і выбралі Стэфана, мужа, поўнага веры і Духа Святога, і Філіпа, і Прохара, і Ніканора, і Тымона, і Пармэна, і Мікалая Антыяхійца, празэліта.

6 Іх паставілі перад апосталамі; і яны, памаліўшыся, усклалі на іх рукі.

7 І слова Божае расло, і вучні ў Ерусаліме вельмі множыліся лікам, і вялікая колькасць святароў паслухаліся веры.

8 А Стэфан, поўны веры і сілы, чыніў цуды і знакі вялікія ў народзе.

9 Паўсталі ж некаторыя з сынагогі, называнай Лібэртынскай, і Кірэнэйскай, і Александрыйскай, і тых, што з Кілікіі і Азіі, спрачаючыся са Стэфанам,

10 і ня здолелі супрацьстаць мудрасці і Духу, Якім ён гаварыў.

11 Тады падбліі мужоў сказаць: «Мы чулі яго, як гаварыў слова блюзынерскія на Майсей і Бога».

12 І падбухторылі народ, і старшыняў, і кніжнікаў, і, стаўши, скапілі яго, і прывялі ў сынэдрыён.

13 І паставілі яны хлусълівых съведкаў, якія казалі: «Гэты чалавек не перастае гаварыць слова блюзынерскія супраць гэтага съятога месца і супраць Закону,

14 бо мы чулі, як ён казаў, што Ісус з Назарэту зруйнует месца гэтае і зьменіць звычай, якія перадаў нам Майсей».

15 І ўсе тыя, што сядзелі ў сынэдрыёне, углядаючыся на яго, бачылі аблічча ягонае, нібыта аблічча анёла.

Дз 7

¹ А першасъятар сказаў: «Ці ж гэта так?»

2 Той жа мовіў: «Мужы браты і бацькі, паслушайце! Бог славы зъявіўся бацьку нашаму Абрагаму, калі той быў у Мэсапатамії, перш, чым пасяліўся ў Харане,

3 і сказаў да яго: “Выйдзі з зямлі тваёй і ад родзічаў тваіх і ідзі ў зямлю, якую Я табе пакажу”.

4 Тады, выйшаўшы з зямлі Халдэйскае, ён пасяліўся ў Харане; адтоль паслья съмерці бацькі ягонага [Бог] перасяліў яго ў гэтую зямлю, у якой вы цяпер жывяцё.

5 І ня даў яму ў ёй спадчыны ані на стапу нагі; і абяцаў яму даць яе ў валоданьне яму і насеніню ягонаму паслья яго, а ня меў ён дзіцяці.

6 Сказаў жа яму Бог, што насеніне ягонае будзе прыходнем у зямлі чужой, і зняволіць іх, і будуць рабіць ім зло чатырыста гадоў.

7 “І народ, які зняволіць іх, Я буду судзіць, — сказаў Бог, — і паслья гэтага яны выйдуць і будуць служыць Мне ў гэтым месцы”.

8 І даў яму запавет абразаньня. І гэтак ён нарадзіў Ісаака, і абрэзаў яго на восьмы дзень; і Ісаак — Якуба, і Якуб — дванаццаць патрыярхаў.

9 І патрыярхі, зайздросцячы Язэпу, прадалі яго ў Эгіпет; і Бог быў з ім,

10 і выбавіў яго з усіх прыгнётаў ягоных, і даў яму ласку і мудрасць перад фараонам, валадаром Эгіпту; і той паставіў яго за кірауніка над Эгіптам і над усім домам сваім.

11 Прыйшоў жа голад на ўсю зямлю Эгіпту і Ханаану, і гора вялікае, і бацькі нашыя не знаходзілі жыўнасці.

12 А Якуб, пачуўшы, што ёсьць збожжа ў Эгіпце, паслаў спачатку бацькоў нашых,

13 і за другім разам Язэп быў пазнаны братамі ягонымі, і фараону выявіўся род Язэпавы.

14 А Язэп, паслаўшы, паклікаў бацьку свайго Якуба і ўсіх родзічаў сваіх, душаў семдзесят пяць.

15 Якуб жа зыйшоў у Эгіпет, і памёр сам і бацькі нашыя,

16 і перанесьлі іх у Сыхем, і паклалі ў магілу, якую набыў Абрагам за цану срэбра ў сыноў Гемора Сыхемава.

17 А як набліжаўся час абыцаньня, наконт якога прысягаў Бог Абрагаму, народ рос і памнажаўся ў Эгіпце

18 да часу, калі паўстаў іншы валадар, які ня ведаў Язэпа.

19 Той, хітруючы супраць роду нашага, рабіў зло бацькам нашым, каб яны выкідалі немаўлят, каб тыя не жылі.

20 У той час нарадзіўся Майсей, і быў мілы Богу; яго гадавалі тры месяцы ў доме бацькі ягонага.

21 Калі ж выкінулі яго, узяла яго дачка фараона і гадавала яго за сына сабе.

22 І быў настаўлены Майсей у-ва ўсёй мудрасьці Эгіпцянаў, і быў ён магутны ў словах і учынках.

23 Калі ж споўнілася яму сорак гадоў веку, прыйшло яму на сэрца даведацца братоў сваіх, сыноў Ізраіля.

24 І, убачыўши, як некага крыўдзілі, заступіўся за яго і адпомсьціў за пакрыўджанага, ударыўши Эгіпцяніна.

25 Ён жа думаў, што браты ягоныя зразумеюць, што Бог рукой ягонай дае ім выбарыне, а яны не зразумелі.

26 І на наступны дзень ён зявіўся ім, як яны біліся, і вёў іх да згоды, кажучы: “Мужы, вы — браты! Чаму вы крыўдзіце адзін аднаго?”

27 А той, што быў крыўдзіў бліжняга, адапхнуў яго, кажучы: “Хто паставіў цябе за начальніка і судзьдзю над намі?

28 Ці ты хочаш забіць мяне, як забіў учора Эгіпцяніна?”

29 Праз гэтае слова ўцёк Майсей і стаўся прыхаднем у зямлі Мадыям, дзе нарадзіў двух сыноў.

30 А калі споўнілася сорак гадоў, зявіўся яму ў пустыні пад гарою Сынай анёл Госпада ў полымі агню ў кусьце.

31 Майсей жа, убачыўши, зьдзівіўся відзежу, і калі ён набліжаўся, каб прыгледзецца, быў да яго голас Госпада:

32 “Я — Бог бацькоў тваіх, Бог Абрагама, і Бог Ісаака, і Бог Якуба”. Трасучыся, Майсей не адважыўся ўглядзецца.

33 А Госпад сказаў яму: “Здымі сандалы з ног тваіх, бо месца, на якім ты стаіш, — зямля съвятая.

34 Гледзячы, Я ўбачыў гора народу Майго ў Эгіпце, і пачуў стагнаньне іхнае, і зыйшоў выбавіць іх. І цяпер ідзі, Я пашлю цябе ў Эгіпет”.

35 Таго Майсея, якога яны адракліся, кажучы: “Хто паставіў цябе за начальніка і судзьдзю?” — яго Бог за начальніка і выбавіцеля паслаў рукой анёла, які зявіўся яму ў кусьце.

36 Ён вывеў іх, учыніўши чуды і знакі ў зямлі Эгіпецкай, і ў Чырвоным моры, і ў пустыні сорак гадоў.

37 Гэта той Майсей, які сказаў сынам Ізраіля: “Прапорока паставіць вам Госпад, Бог ваш, з братоў ваших, як мяне; Яго слухайце”.

38 Гэта той, які быў у пустыні ў зборы з анёлам, што гаварыў на гары Сынай з ім і з бацькамі нашымі, які прыняў слова жывыя, каб даць нам,

39 якому не хацелі быць паслухмяныя бацькі нашыя, але адапхнулі яго і павярнулі сэрцы свае да Эгіпту,

40 кажучы Аарону: “Зрабі нам багоў, якія будуць ісьці наперадзе нас, бо ня ведаем, што сталася з Майсеем гэтым, які вывеў нас з зямлі Эгіпецкай”.

41 І зрабілі ў тыя дні цяля, і прынеслы ахвяру ідалу, і весяліліся ў справах рук сваіх.

42 А Бог адварнуўся і аддаў іх служыць войску нябеснаму, як напісана ў кнізе Прагокаў: “Дом Ізраіля, ці прынослі вы Мне бітае і ахвяры сорак гадоў у пустыні”?

43 І паднялі вы намёт Малоха і зорку бoga вашага Рэмфана, абрэзы, якія вы зрабілі, каб ім пакланяцца. І Я перасялю вас ажно за Бабілон”.

44 Намёт съведчанья быў у бацькоў наших у пустыні, як загадаў Той, Які гаварыў Майсею зрабіць яго паводле ўзору, які ён бачыў.

45 Яго, узяўшы, занеслы бацькі нашыя з Егошум у валоданьні паганаў, якіх Бог выгнаў ад аблітча бацькоў наших, ажно да дзён Давіда,

46 які знайшоў ласку перад Богам і прасіў, каб знайсьці будыніну Богу Якуба.

47 Салямон жа пабудаваў Яму дом.

48 Але Найвышэйшы не жыве ў бажніцах, зробленых рукамі, як кажа прарок:

49 “Неба — пасад Мой, а зямля — падножжа ног Маіх. Які ж дом вы пабудуецце Мне, — кажа Госпад, — або якое месца супачынку Майго?

50 Ці ж не Мая рука ўчыніла ўсё гэтае?”

51 [Людзі] з цвёрдым каркам і з неабрэзаным сэрцам і вушамі! Вы заўсёды супрацівіцесь Духу Святому, як бацькі вашия, так і вы.

52 Каго з прарокаў не перасъедавалі бацькі вашия, і пазабівалі прадвеснікаў прыходу Праведніка, здраднікамі і забойцамі Якога вы цяпер сталіся,

53 вы, якія ўзялі Закон паводле пастановы анёлаў і не захавалі яго».

54 А слухаючы гэта, яны раз'юшваліся ў сэрцах сваіх і скрыгаталі зубамі на яго.

55 Ён жа, напоўнены Духам Святым, углядываючыся ў неба, убачыў славу Божую і Ісуса, Які стаіць праваруч Бога,

56 і сказаў: «Вось, бачу неба адчыненае і Сына Чалавечага, Які стаіць праваруч Бога».

57 Яны ж, закрычаўшы моцным голасам, пазатыкалі вушки свае, і аднадушна рынуліся на яго,

58 і, выгнаўшы за горад, каменавалі яго. І съведкі кінулі адзеньні свае ля ног дзяцюка, называнага Саўл,

59 і каменавалі Стэфана, які клікаў [Бога] і казаў: «Госпадзе Ісусе, прыймі дух мой!»

60 І, укленчыўшы, закрычаў моцным голасам: «Госпадзе, не палічы ім грэху гэтага!» І, сказаўшы гэта, памёр.

Дз 8

1 А Саўл згаджаўся на забойства яго. Сталася ж у той дзень вялікае перасъедванье царквы ў Ерусаліме. І ўсе, акрамя апосталаў, былі расьцярушаныя па ваколіцах Юдэі і Самарыі.

2 А Стэфана пахавалі мужы пабожныя і ўчынілі па ім галашэнне вялікае.

3 Саўл жа нішчыў царкву, уваходзячы ў дамы, і, цягнучы мужчынаў і жанчынаў, аддаваў [ix] у вязніцу.

4 А тыя, што расьцярушыліся, хадзілі, дабравесцячы слова.

5 Філіп жа, зыйшоўшы ў горад Самаранскі, абвяшчаў ім Хрыста.

6 І натоўпы прыслухоўваліся да ўсяго, што казаў Філіп, аднадушна слухаочы і бачачы знакі, якія ён чыніў.

7 Бо з многіх, якія мелі духаў нячыстых, яны выходзілі, крычучы моцным голасам, а шмат спараліжаваных і кульгавых былі аздароўленыя.

8 І сталася радасць вялікая ў горадзе tym.

9 А быў раней у гэтым горадзе нейкі муж на імя Сымон, які чараваў і зьдзіўляў народ Самарыі, называючы сябе некім вялікім.

10 І прыслухоўваліся да яго ўсе ад малога да вялікага, кажучы: «Ён ёсьць вялікая моц Божая».

11 Прыслухоўваліся ж да яго дзеля того, што ён даволі часу чараваньнем зьдзіўляў іх.

12 А калі паверылі Філіпу, які дабравесціў пра Валадарства Божае і імя Ісуса Хрыста, былі ахрышчаны як мужчыны, так і жанчыны.

13 Дый Сымон і той паверыў, і, ахрысьціўшыся, трываў пры Філіпе. А бачачы знакі і цуды вялікія, што рабіліся, дзівіўся.

14 Апосталы ж, што былі ў Ерусаліме, пачуўшы, што Самарыя прыняла слова Божае, паславаў да іх Пятра і Яна,

15 якія, прыйшоўшы, памаліліся за іх, каб атрымалі Духа Святога,

16 бо Ён ня быў на нікога з іх зыйшоўшы, а толькі былі яны ахрышчаны ў імя Господа Ісуса.

17 Тады яны ўскладлі на іх рукі, і яны атрымалі Духа Святога.

18 Сымон жа, пабачыўшы, што праз ускладанье рук апосталаў даецца Дух Святага, прынёс ім гроши,

19 кажучы: «Дайце і мне гэтую ўладу, каб той, на каго ўскладу рукі, атрымаў Духа Святога».

20 Пётар жа сказаў яму: «Няхай срэбра тваё будзе з табой на загубу, бо дар Божы ты думаў за гроши здабыць.

21 Няма табе часткі і жэрабя ў слове гэтым, бо сэрца тваё ня шчырае перад Богам.

22 Дык навярніся ад гэтай ліхоты тваёй і прасі Бога, можа, будзе адпушчана табе задума сэрца твайго.

23 Бо бачу цябе ў гарчыні жоўці і ў вузьле няправеднасьці».

24 А Сымон, адказваючы, сказаў: «Маліцеся вы за мяне да Госпада, каб не прыйшло на мяне тое, што вы сказалі».

25 Яны ж, засьведчыўшы і расказаўшы слова Госпада, вярнуліся ў Ерусалім, дабравесьцячы ў многіх мястэчках Самаранскіх.

26 А анёл Госпада прамовіў да Філіпа, кажучы: «Устань і ідзі на поўдзень, на шлях, які зыходзіць з Ерусаліму ў Газу, той, які пусты».

27 І, устаўшы, ён пайшоў. І вось, муж Этыёпскі, эўнух, можны Кандакіі, валадаркі Этыёпаў, які быў над усімі скарбамі ейнымі і прыйшоў у Ерусалім пакланіцца,

28 вяртаўся назад, і сядзеў у калясьніцы сваёй, і чытаў прарока Ісаю.

29 А Дух сказаў Філіпу: «Падыйдзі і прыстань да калясьніцы гэтай».

30 Прыбегшы, Філіп пачуў, што той чытае прарока Ісаю, і сказаў: «Ці разумееш тое, што чытаеш?»

31 Той жа сказаў: «Як жа я магу, калі нехта не растлумачыць мне?» І папрасіў Філіпа, узышоўшы, сесьці з ім.

32 А ўрывак Пісаньня, які ён чытаў, быў гэткі: «Як авечку на зарэз, вялі Яго; і як ягня безгалосае перад тым, хто стрыжэ, гэтак Ён не адчыняе вуснаў Сваіх.

33 У паніжэнні Ягоным суд Ягоны ўзяты. А паходжаньне Ягонае хто распавядзе? Бо жыцьцё Ягонае будзе ўзята ад зямлі».

34 Адказваючы, эўнух сказаў Філіпу: «Прашу цябе, пра каго прарок гаворыць гэтае? Пра самога сябе ці пра каго іншага?»

35 А Філіп, адчыніўшы вусны свае і пачаўшы ад Пісаньня гэтага, дабравесьціў яму Ісуса.

36 А як ехалі па дарозе, прыйшлі да вады; і кажа эўнух: «Вось вада. Што перашкаджае мне быць ахрышчаным?»

37 А Філіп сказаў: «Калі верыш з усяго сэрца, можна». Ён жа, адказваючы, сказаў: «Веру, што Ісус Хрыстос ёсьць Сын Божы».

38 І загадаў спыніць калясьніцу. І зыйшлі абодва ў ваду, як Філіп, так і эўнух, і ахрысьціў яго.

39 Калі ж выйшлі яны з вады, Дух Госпада падхапіў Філіпа, і эўнух больш ня бачыў яго, бо паехаў у сваю дарогу, радуючыся.

40 А Філіп апынуўся ў Азоце; і, праходзячы, дабравесьціў па ўсіх гарадах, пакуль прыйшоў у Цэзарэю.

Дз 9

¹ Саўл жа, яшчэ дыхаючы пагрозай і забойствам на вучняў Госпадавых, падыйшоў да першас্বятара

² і прасіў у яго лісты ў Дамаск да сынагогаў, каб, калі знайдзе некага, хто ёсьць на гэтым шляху, як мужчынаў, так і жанчынаў, звязаўшы, весьці ў Ерусалім.

3 А калі ён ішоў, сталася, як ён наблізіўся да Дамаску, што неспадзявана агарнула яго съятло з неба.

4 I, упаўшы на зямлю, ён пачуў голас, які гаварыў яму: «Саўле, Саўле, чаму ты перасьледуеш Мянэ?»

5 Ён жа сказаў: «Хто Ты, Госпадзе?» А Госпад сказаў: «Я — Ісус, Якога ты перасьледуеш. Цяжка табе супраць ражна ўпірацца».

6 I ён, дрыжучы і жахаючыся, сказаў: «Госпадзе, што хочаш, каб я рабіў?» I Госпад [кажа] да яго: «Устань і ідзі ў горад, і будзе табе сказана, што ты мусіш рабіць».

7 А мужы, якія спадарожнічалі яму, стаялі аслупянеўшы, чуючы голас, а нікога ня бачачы.

8 Саўл жа ўстаў з зямлі, і, адчыніўшы вочы свае, нікога ня бачыў; і ўзяўшы за руку, увялі яго ў Дамаск.

9 I тры дні ён ня бачыў, і ня еў, і ня піў.

10 Быў жа ў Дамаску адзін вучань на імя Ананія. I сказаў да яго Госпад у відзежы: «Ананія!» Ён жа сказаў: «Вось я, Госпадзе!»

11 А Госпад да яго: «Устаўши, ідзі на вуліцу, называную Простай, і ў доме Юды пашукай Тарсяніна на імя Саўл, бо вось, ён моліцца

12 і бачыў у відзежы мужа на імя Ананія, які ўвайшоў і усклаў на яго руку, каб ён зноў бачыў».

13 Ананія ж адказаў: «Госпадзе, я чуў ад многіх пра мужа гэтага, колькі ліха ўчыніў ён съвятым Тваім у Ерусаліме;

14 і тут ён мае ўладу ад першасъвятараў звязваць усіх, хто прызывае імя Тваё».

15 А Госпад сказаў да яго: «Ідзі, бо ён — Мая выбраная пасудзіна, каб несьці імя Маё перад паганамі, і валадарамі, і сынамі Ізраіля,

16 бо Я пакажу яму, колькі ён мусіць перацярпець за імя Маё».

17 Ананія пайшоў, і ўвайшоў у той дом, і, усклаўшы на яго рукі, сказаў: «Саўле, браце, Госпад паслаў мяне, Ісус, Які зъявіўся табе на дарозе, па якой ты ішоў, каб ты зноў бачыў і напоўніўся Духам Съвятым».

18 I адразу нібы луска апала з вачэй ягоных, і стаў бачыць у той жа момант, і, устаўшы, быў ахрышчаны,

19 і, прыняўшы ежу, умацаваўся. I быў Саўл колькі дзён з вучнямі, што ў Дамаску,

20 і адразу абвяшчай у синагогах Хрыста, што Ён ёсьць Сын Божы.

21 А ўсе, хто чуў, дзівіліся і казалі: «Ці ня гэта той самы, які нішчыў у Ерусаліме тых, хто прызывае імя гэтае, і сюды прыйшоў дзеля таго, каб іх, звязаўшы, весьці да першасъвятараў?»

22 А Саўл больш умацоўваўся і трывожыў Юдэяў, якія жылі ў Дамаску, даводзячы, што Гэты [Ісус] ёсьць Хрыстос.

23 Калі ж споўнілася даволі дзён, Юдэі зрабілі нараду, каб забіць яго.

24 А Саўл даведаўся пра змову іхнюю. I яны сачылі ля брамаў дзень і нач, каб яго забіць.

25 А вучні, узяўшы яго, уначы спусьцілі праз мур у кашы.

26 Прышоўшы ж у Ерусалім, Саўл спрабаваў прыстаць да вучняў, і ўсе баяліся яго, ня верачы, што ён — вучань.

27 А Барнаба, узяўшы яго, прывёў да апосталаў і распавёў ім, як у дарозе той бачыў Господа, і што Ён гаварыў яму, і як ён у Дамаску адважна гаварыў у імя Ісуса.

28 І быў ён разам з імі, уваходзячы і выходзячы ў Ерусалім, і адважна гаворачы ў імя Господа Ісуса.

29 Гаварыў таксама і спрачаўся з эліністамі, а тыя намагаліся яго забіць.

30 Браты ж, даведаўшыся, вывелі яго ў Цэзарэю і выправілі яго ў Тарс.

31 А цэрквы па ўсёй Юдэі, і Галілеі, і Самарыі мелі супакой, будуючыся і ходзячы ў страху Госпадавым, і праз пацяшэнне Духа Святога памнажаліся.

32 Сталася ж, што Пётар, абыходзячы ўсіх, прыйшоў і да святых, што жылі ў Лідзьдзе.

33 Знайшоў жа ён там аднаго чалавека, на імя Энэй, які восем гадоў ляжаў у ложку, бо быў спараліжаваны.

34 І сказаў яму Пётар: «Энэй, цябе аздараўляе Ісус Хрыстос; устань і пасыцялі сабе». І ён адразу ўстаяў.

35 І бачылі яго ўсе, што жылі ў Лідзьдзе і Сароне, якія зъянрнуліся да Господа.

36 А ў Ёппе была адна вучаніца, на імя Табіта, што ў перакладзе азначае Сарна. Яна была поўная добрых учынкаў і міласъцінаў, якія рабіла.

37 Сталася ж у тыя дні, што, занядужаўшы, яна памерла. Яе памылі і палажылі ў залі.

38 А як Лідда была блізка ад Ёппы, дык вучні, пачуўшы, што там Пётар, паслалі двух мужоў да яго, просічы прыйсьці да іх не марудзячы.

39 Устаўшы, Пётар прыйшоў да іх, і, як прыйшоў, завялі яго ў залю; і сталі перад ім усе ўдывы, галосячы і паказываючы вопраткі і адзеньне, якія паспраўляла Сарна, як была з імі.

40 А Пётар, выслаўшы ўсіх вонкі, укленчыўшы, маліўся і, зъянрнуўшыся да цела, сказаў: «Табіта, устань!» Яна ж адчыніла очы свае і, убачыўшы Пятра, села.

41 А ён, даўшы ёй руку, падняў яе і, клікнуўшы святых і ўдоваў, паставіў яе перад імі жывую.

42 І сталася ведама па ўсёй Ёппе, і многія паверылі ў Господа.

43 Сталася ж, што ён даволі дзён заставаўся ў нейкага Сымона гарбара.

Дз 10

¹ А ў Цэзарэі быў адзін муж, на імя Карнэль, сотнік кагорты, называнай Италійскай,

² пабожны і барабойны з усім домам сваім. Ён чыніў шмат міласъцінаў народу і ўсьцяж маліўся Богу.

³ Ён бачыў яўна ў відзежы каля дзяявтае гадзіны дня анёла Божага, які ўвайшоў да яго і сказаў яму: «Карнэль!»

⁴ Ён жа, углядаючыся на яго і будучы ў страху, сказаў: «Што, Госпадзе?» А той сказаў яму: «Малітвы твае і міласціны твае ўзыйшлі на памяць перад Богам.

⁵ I цяпер пашлі ў Ёппу мужоў, і пакліч Сымона, які называецца Пятром;

⁶ ён гасьцюе ў нейкага Сымона гарбара, дом якога ля мора. Ён скажа табе, што ты мусіш рабіць».

⁷ Калі ж анёл, які гаварыў з Карнэлем, адыйшоў, ён, паклікаўши двух слугаў сваіх і пабожнага жаўнера з тых, што былі пры ім,

⁸ і ўсё ім распавёўшы, паслаў іх у Ёппу.

⁹ А на наступны дзень, як яны былі ў дарозе і набліжаліся да гораду, Пётар узыйшоў на дах памаліцца каля шостае гадзіны.

¹⁰ Адчуў жа голад і захацеў есьці; а калі гатавалі, ахапіла яго захапленьне,

¹¹ і бачыць ён неба расчыненае і начынъне нейкае, якое зыходзіла да яго, быццам вялікі абрус, звязаны за чатыры канцы і апусканы на зямлю.

¹² У ім былі ўсе чатырохногія зямныя, і зывяры, і паўзуны, і птушкі нябесныя.

¹³ I стаўся голас да яго: «Устаўшы, Пётар, заколвай і еш».

¹⁴ А Пётар сказаў: «Ніякім чынам, Госпадзе, бо ніколі ня еў я паганага ці начыстага».

¹⁵ I голас ізноў другі раз да яго: «Што Бог ачысьціў, ты не пагань».

¹⁶ Сталася ж гэта тройчы, і начынъне ізноў узънялося ў неба.

¹⁷ Калі ж Пётар бянтэжыўся ў сабе, што б значыў відзеж, які бачыў, вось, мужы, пасланыя ад Карнэля, распытаўшы пра дом Сымона, спыніліся ля брамы

¹⁸ і, крыкнуўшы, спыталіся, ці тут гасьцюе Сымон, называны Пятром.

¹⁹ А як Пётар думаў пра гэты відзеж, сказаў яму Дух: «Вось, тры мужы шукаюць цябе.

²⁰ Дык, устаўшы, зыйдзі і ідзі з імі, нічога не сумніваючыся, бо Я паслаў іх».

²¹ Зыйшоўшы ж да тых мужоў, пасланых да яго ад Карнэля, Пётар сказаў: «Вось, я той, каго вы шукаеце. Што за прычына, дзеля якой вы прыйшлі?»

²² Яны ж сказаў: «Карнэль, сотнік, муж праведны і багабойны, пра якога съведчыць увесь народ Юдэйскі, атрымаў загад ад съвятога анёла паклікаць цябе ў дом свой і паслуhaць слова ад цябе».

²³ Тады Пётар, запрасіўшы, гасьцяваў іх, а на заўтра пайшоў з імі, і некаторыя з братоў, якія з Ёппы, пайшлі з ім.

²⁴ I на наступны дзень прыйшлі яны ў Цэзарэю, а Карнэль чакаў на іх, склікаўшы сваякоў сваіх і блізкіх сяброў.

25 Калі ж сталася, што Пётар увайшоў, Карнэль, сустрэўшы яго, упаў да ног ягоных і пакланіўся.

26 А Пётар падняў яго, кажучы: «Устань, і я таксама чалавек».

27 І, размаўляючы з ім, увайшоў, і знаходзіць шмат сабраных.

28 І прамовіў да іх: «Вы ведаецце, што не належыцца мужу Юдэйскаму злучацца ці зыходзіцца з чужынцамі, але Бог паказаў мене не называць ніякага чалавека паганым ці нячыстым.

29 Дзеля гэтага я і прыйшоў, як быў пакліканы, без пярэчаньня. Дык пытаюся: дзеля якой прычыны вы паклікалі мяне?»

30 І прамовіў Карнэль: «Ад чацьвёртага дня аж да гэтае гадзіны я посыці і а дзявятай гадзіне маліўся ў доме майм; і вось, стаў перада мною муж у съветлым адзеніні

31 і мовіць: “Карнэль, пачутая малітва твая, і міласціны твае ўзгаданыя перад Богам.

32 Дык пашли ў Ёппу і пакліч Сымона, які называецца Пятром; ён гасцьцюе ў доме Сымона гарбара, ля мора; ён, прыйшоўшы, скажа табе”.

33 Дык я неадкладна паслаў да цябе, і ты добра зрабіў, прыйшоўшы. А цяпер мы ўсе прыйшлі перад [аблічча] Бога, каб слухаць усё, што загадана табе ад Бога».

34 А Пётар, расчыніўшы вусны, сказаў: «Праўдзіва спасыцерагаю, што не на ablіchca зважае Бог,

35 але ў кожным народзе прыемны Яму той, хто баіцца Яго і чыніць праведнасць.

36 Слова паслаў Ён сынам Ізраіля, дабравесцячы супакой праз Ісуса Хрыста, Які ёсьць Госпад усяго.

37 Вы ведаецце слова, што сталася па ўсёй Юдэі, пачынаючы ад Галілеі, пасыля хрышчэнья, якое абвясціў Ян,

38 як Бог памазаў Духам Святым і моцай Ісуса з Назарэту, Які хадзіў, робячы добро і аздараўляючы ўсіх, прыгнятаных д'яблам, бо Бог быў з Ім.

39 І мы — съведкі ўсяго, што Ён учыніў у краіне Юдэйскай і ў Ерусаліме. І забілі Яго, павесіўшы на дрэве.

40 Яго Бог уваскрасіў на трэці дзень, і даў Яму аўтоляцца

41 не ўсяму народу, але съведкам, наперад прызначаным ад Бога, нам, якія елі і пілі з Ім пасыля ўваскрасенія Яго з мёртвых.

42 І Ён загадаў нам абвяшчаць народу і съведчыць, што Ён ёсьць вызначаны ад Бога Судзьдзя жывых і мёртвых.

43 Пра Яго ўсе прарокі съведчаць, што ўсякі, хто верыць у Яго, атрымае адпушчэнне грахоў праз імя Ягона».

44 Калі Пётар яшчэ гаварыў слова гэтыя, зыйшоў Дух Святы на ўсіх, якія слухалі слова.

45 І дзівіліся верныя з абрэзаных, якія прыйшлі з Пятром, што і на паганаў выліты дар Святога Духа,

46 бо чулі іх, як гаварылі мовамі і ўзъвялічвалі Бога. Тады адказаў Пётар:

47 «Няўжо нехта можа забараніць [узяць] вады дзеля хрышчэння тых, якія атрымалі Духа Святога, як і мы?»

48 І загадаў ім ахрысьціцца ў імя Господа. Тады прасілі яго застацца на некалькі дзён.

Дз 11

¹ А апосталы і браты, якія былі ў Ўдэі, пачулі, што і пагане прынялі слова Божае.

² І калі Пётар узыйшоў у Ерусалім, тыя, што з абрэзаных, сумняваліся ў ім,

³ кажучы: «Да мужоў неабрэзаных ты хадзіў і еў з імі!»

⁴ А Пётар, пачаўшы, выклай па парадку, кажучы:

⁵ «Я быў у горадзе Ёппе, молячыся, і ў захапленыні ўбачыў відзеж: нейкае начынъне, якое зыходзіла, быццам вялікі абрус, за чатыры канцы апусканы з неба, і прыйшло да мяне.

⁶ Углядаючыся ў яго, я разгледзеў і ўбачыў чатырохногіх зямных, і зъяроў, і паўзуноў, і птушах нябесных.

⁷ Пачуў жа я голас, які гаварыў мне: “Устаўши, Пётар, заколвай і еш”.

⁸ А я сказаў: “Ніякім чынам, Госпадзе, бо нічога паганага ці нячыстага ніколі ня браў я ў вусны мае”.

⁹ А голас адказаў мне другі раз з неба: “Што Бог ачысьціў, ты не пагань”.

¹⁰ Сталася ж гэта тройчы, і ізноў усё ўзынялося ў неба.

¹¹ І вось, у гэты момант спыніліся перад домам, у якім я быў, тры мужы, пасланыя да мяне з Цэзарэі.

¹² А Дух сказаў мне ісьці з імі, нічога не сумняваючыся. Пайшлі ж са мною і гэтыя шэсьць братоў, і мы прыйшлі ў дом таго мужа.

¹³ І авбясьціў ён нам, як бачыў у доме сваім анёла, які стаў і сказаў яму: “Пашлі ў Ёппу мужоў і пакліч Сымона, называнага Пятром,

¹⁴ які скажа табе слова, праз якія будзеш збаўлены ты і ўвесь дом твой”.

¹⁵ Калі ж я пачаў гаварыць, зыйшоў на іх Дух Святы, як і на нас на пачатку.

¹⁶ І ўзгадаў я слова Господа, як Ён сказаў: “Ян хрысьціў вадою, а вы будзеце ахрышчаны Духам Святым”.

¹⁷ Дык калі Бог даў ім такі самы дар, як і нам, што паверылі ў Господа Ісуса Хрыста, хто ж я такі, каб мог забараніць Богу?”

¹⁸ Пачуўшы ж гэтае, яны супакоіліся і славілі Бога, кажучы: «Можа, і паганам даў Бог навяртанье дзеля жыцьця».

¹⁹ А тыя, што расьцярушыліся пасль ўціску, які стаўся з прычыны Стэфана, пайшлі аж да Фінікіі, і Кіпру, і Антыёхіі, нікому не гаворачы слова, адно толькі Юдэям.

²⁰ Былі ж некаторыя з іх мужы Кіпрыйскія і Кірэнэйскія, якія, прыйшоўшы ў Антыёхію, гаварылі да эліністаў, дабравесцічы Господа Ісуса.

21 І была рука Господа з імі, і вялікая лічба, паверыўшы, зъянрнулася да Господа.

22 А слова пра іх дайшло да вушэй царквы, што ў Ерусаліме, і яны паслалі Барнабу пайсьці аж у Антыёхію.

23 Ён, прыйшоўшы і ўбачыўшы ласку Божую, узрадаваўся і маліў усіх, каб пры пастанове сэрца трывалі ў Госпадзе,

24 бо ён быў муж добры і поўны Духа Святога і веры. І значная грамада дадалася да Господа.

25 А Барнаба выйшаў у Тарс шукаць Саўла і, знайшоўшы яго, прывёў у Антыёхію.

26 Сталася ж, што яны цэлы год зъбіраліся ў гэтай царкве і навучалі значную грамаду; у Антыёхіі найперш вучняў сталі называць Хрысьціянамі.

27 У тыя ж дні прыйшлі з Ерусаліму ў Антыёхію прарокі.

28 А адзін з іх, на імя Агаў, устаўшы, праз Духа даў знак, што на ўсім съвеце мае быць вялікі голад, які і стаўся за цэзара Кляўдыя.

29 А вучні, кожны паводле магчымасці сваёй, вызначылі паслаць [дапамогу] братам, што жылі ў Ўдэі.

30 І учынілі гэта, паслаўшы да старостаў праз руکі Барнабы і Саўла.

Дз 12

¹ А ў той час валадар Ірад падняў руку, каб рабіць зло некаторым з царквы,

² а Якуба, брата Яна, забіў мячом.

³ І, бачачы, што гэта падабаецца Ўдэям, дадаў, што скапіў і Пятра, а былі дні праснакоў,

⁴ і, скапіўшы, пасадзіў у вязніцу, загадаўшы чатыром чацьвёркам жаўнераў съцерагчы яго, хочучы паслья Пасхі вывесыці яго народу.

5 Дык Пятра пільнявалі ў вязніцы, а шчырая малітва за яго ўзносілася ад царквы да Бога.

6 Калі ж Ірад меўся вывесыці яго, у тую ноч Пётар спаў між двух жаўнераў, звязаны двумя ланцугамі, і перад дзъяврыма вартаўнікі пільнявалі вязніцу.

7 І вось, анёл Господа стаў, і съятло зас্বяціла ў цэлі, і, ударыўшы Пятра ў бок, падняў яго, кажучы: «Устань хутчэй!» І ўпалі з рук ягоных ланцугі.

8 Анёл жа сказаў да яго: «Падперажыся і азуй сандалы твае». Ён зрабіў гэта, і той кажа яму: «Апрані адзеньне тваё і ідзі за мною».

9 І, выйшаўшы, пайшоў за ім, і ня ведаў, ці праўда тое, што сталася праз анёла, а думаў, што бачыць відзеж.

10 Абмінуўшы ж першую варту і другую, яны падыйшлі да жалезных брамаў, што вялі ў горад, якія самі расчыніліся ім, і, выйшаўшы, прайшлі адну вуліцу, і анёл адразу адыйшоў ад яго.

11 І Пётар, прыйшоўшы ў сябе, сказаў: «Цяпер праўдзіва ведаю, што Госпад паслаў анёла Свайго і вырваў мяне з рукі Ірада і з усяго, чаго чакаў народ Ўдэйскі».

12 І, агледзеўшыся, прыйшоў у дом Марыі, маці Яна, называнага Маркам, дзе многія сабраліся і маліліся.

13 А калі Пётар грукаўся ў дзвіверы брамаў, падышла паслухаць служка, на імя Рода,

14 і, пазнаўшы голас Пятра, ад радасці не адчыніла брамаў, а, убегшы, абвясціла, што Пётар стаіць перад брамамі.

15 Яны ж сказалі да яе: «Ты звар’яцела». А яна настойвала, што гэта ён. Яны ж казалі: «Гэта анёл ягоны».

16 А Пётар працягваў грукацца. Адчыніўшы, яны ўбачылі яго і зъдзіліся.

17 Ён жа, даўшы знак рукою, каб маўчалі, распавёў ім, як Госпад вывеў яго з вязніцы. І сказаў: «Абвясціце пра гэта Якубу і братам». І, выйшаўшы, пайшоў у іншое месца.

18 А як настаў дзень, было хваліваньне немалое ў жаўнерай адносна таго, што магло стацца з Пятром.

19 Ірад жа, шукаючы яго і не знайшоўшы яго, дапытаўшы вартаўнікоў, загадаў вывесці іх [на съмерцы]. І, зыйшоўшы з Юдэі ў Цэзарэю, быў [там].

20 А быў Ірад дужа зазлаваны на Тырыянаў і Сідонцаў. Яны ж аднадушна прыйшлі да яго і, пераканаўшы Бласта, падкаморага валадарскага, прасілі міру, бо іхняя краіна жывілася ад валадарскае.

21 У вызначаны ж дзень Ірад, апрануўшы валадарскае адзеніне і сеўшы на судовым пасадзе, прамаўляў да іх,

22 а народ крычаў: «Голас бога, а не чалавека!»

23 А анёл Госпада адразу ўдарыў яго за тое, што ён не аддаў славу Богу, і, заедзены чэрвямі, ён памёр.

24 А слова Божае расло і памнажалася.

25 А Барнаба і Саўл, споўніўшы служэніне, вярнуліся з Ерусаліму, узяўшы з сабою Яна, якога звалі Маркам.

Дз 13

¹ Былі ж у Антыёхіі, у тамтэйшай царкве, некаторыя прарокі і настаўнікі: і Барнаба, і Сымон, называны Нігер, і Луцый Кірэнэец, і Манаэн, што гадаваўся разам з Ірадам тэтрархам, і Саўл.

² А калі яны спраўлялі служэніне Госпаду і посыцілі, сказаў Дух Святы: «Аддзяліце Мне Барнабу і Саўла на справу, на якую Я паклікаў іх».

³ Тады яны, посыцячы і молячыся, і ўскладаючы на іх рукі, адпусцілі іх.

⁴ Тыя ж, выпраўленыя Духам Святым, прыйшлі ў Сэлеўкію, і адтуль паплылі на Кіпр.

⁵ І, апынуўшыся ў Саляміне, прапаведвалі слова Божае ў синагогах Юдэйскіх; а мелі яны Яна за паслугача.

⁶ Прайшоўшы ж востраў да Пафа, знайшлі нейкага чараўніка, фальшывага прарока, Юдэя, на імя Бар-Ісус,

7 які быў у праконсула Сяргея Паўла, мужа разумнага. Той, паклікаўшы Барнабу і Саўла, шукаў слухаць слова Божае.

8 а чаравікі Эліма, бо так перакладаецца імя ягонае, супрацьстаяў ім, шукаючы адвярнуць праконсула ад веры.

9 А Саўл, ён жа Павал, напоўніўшыся Духам Святым і ўгляджаючыся на яго,

10 сказаў: «О, сыне д'ябла, поўны ўсякае падступнасці і ўсякай ліхоты, вораг усякае праведнасці! Ці не перастанеш ты крывіць простыя шляхі Господа?

11 І вось цяпер рука Господа над табою, і будзеш ты съляпы, ня бачачы сонца да часу». І адразу зыйшлі на яго змрок і цемра, і ён, блукаючыся, шукаў, хто б яго вёў за руку.

12 Тады праконсул, убачыўшы, што сталася, паверыў, дзівячыся вучэнью Господа.

13 А тыя, што з Паўлам, выйшаўшы з Пафу, прыйшлі ў Пэргію ў Памфіліі. Ян жа, адыйшоўшы ад іх, вярнуўся ў Ерусалім.

14 А яны, прайшоўшы Пэргію, прыйшлі ў Антыёхію Пісідзкую і, увайшоўшы ў сынагогу ў дзень суботы, паселі.

15 А паслья чытаньня Закону і Прарокаў начальнікі сынагогі паслалі да іх, кажучы: «Мужы браты! Калі ёсьць у вас слова пацяшэння для народу, кажыце».

16 Павал жа, устаўшы і даўшы знак рукою, сказаў: «Мужы Ізраільцяне і тыя, хто баіцца Бога, паслухайце!

17 Бог народу гэтага, Ізраіля, выбраў бацькоў нашых, і ўзвялічыў народ, калі яны былі прыхаднямі ў зямлі Эгіпецкай, і ўзянятым рамянам вывеў іх з яе,

18 і на працягу сарака гадоў зносіў іх у пустыні,

19 і, знішчыўшы сем народаў у зямлі Ханаан, даў ім на ўласнасць зямлю іхнюю.

20 І паслья гэтага каля чатырохсот і пяцідзесяці гадоў даваў судзьдзяў да Самуэля прарока.

21 У той час прасілі яны валадара; і даў ім Бог Саўла, сына Кісавага, мужа з калена Бэн'яміна, гадоў на сорак.

22 І, адставіўшы яго, паставіў ім за валадара Давіда, пра якога і сказаў, съведчачы: “Знайшоў Я Давіда, сына Есэя, мужа паводле сэрца Майго, які выканае ўсю волю Маю”.

23 З ягонага насенія Бог паводле абяцаньня падняў Ізраілю Збайцу Ісуса.

24 Перад ablічкам прыйсьця Ягонага абвяшчаў Ян хрышчэнне навяртання ўсяму народу Ізраіля.

25 А калі Ян споўніў бег свой, ён сказаў: “За каго лічыце мяне? Ня я гэта, але, вось, ідзе за мною Той, Якому я ня варты развязаць сандалы на нагах”.

26 Мужы браты, сыны роду Абрагамавага і тыя сярод вас, якія Бога баяцца! Вам пасланыя слова збаўлення гэтага.

27 Бо жыхары Ерусаліму і начальнікі іхнія, не пазнаўшы Яго і асудзіўшы, споўнілі слова прарокаў, чытаныя кожную суботу,

28 і, не знайшоўши ніякае съмяротнае віны, прасілі Пілата, каб Ён быў забіты.

29 Калі ж зъдзейсьнілі ўсё, напісаное пра Яго, зъняўши з дрэва, палажылі ў магілу.

30 Але Бог уваскрасіў Яго з мёртвых.

31 Ён шмат дзён зъяўляўся тым, якія прыйшлі з Ім з Галілеі ў Ерусалім і якія ёсьць съведкамі Яго перад народам.

32 І мы вам дабравесьцім, што абяцањне, дадзенае бацькам, Бог споўніў нам, іхнім дзецям, уваскрасіўши Ісуса,

33 як і ў другім псальме напісане: “Ты — Сын Мой, Я сёньня нарадзіў Цябе”.

34 А што Ён уваскрасіў Яго з мёртвых, каб Той больш не вярнуўся ў паraphненъне, Ён сказаў гэтак: “Дам вам съятасці Давідавыя верныя”.

35 Дзеля гэтага і ў іншым [псальме] кажа: “Не дасі Съятому Твайму ўбачыць паraphненъне”.

36 Бо Давід, паслужыўши ў сваім пакаленъні намеру Божаму, памёр і далучыўся да бацькоў сваіх, і ўбачыў паraphненъне,

37 а Той, Каго Бог уваскрасіў, ня ўбачыў паraphненъня.

38 Дык няхай будзе вядома вам, мужы браты, што праз Яго прапаведуецца вам адпушчэнъне грахоў,

39 і ў-ва ўсім, у чым вы не маглі апраўдацца ў законе Майсеевым, у Ім апраўдаецца кожны, хто верыць.

40 Дык глядзіце, каб не прыйшло на вас сказанае ў прарокаў:

41 “Пабачце, вы, якія пагарджаецце, і зъдзівіцесь, і щчэзыніце, бо Я раблю справу ў дні вашыя, справу, якой вы не паверыце, калі хто распавядзе вам”».

42 Калі ж яны выходзілі з сынагогі Юдэйскае, прасілі іх пагане, каб і ў наступную суботу гаварылі слова гэтая.

43 А як разыйшлася сынагога, шмат Юдэй і пабожных празэлітаў пайшлі за Паўлам і Барнабам, якія, размаўляючы з імі, пераконвалі іх заставацца ў ласцы Божай.

44 А ў наступную суботу амаль увесь горад сабраўся слухаць слова Божае.

45 А Юдэі, убачыўши натоўп, напоўніліся зайдздрасцю і працівіліся таму, што гаварыў Павал, пярэчачы і блузьнячы.

46 А Павал і Барнаба, адважыўшыся, сказаў: «Да вас належала спачатку гаварыць слова Божае. А як вы адкідаеце яго і ня лічыце сябе вартымі жыцьця вечнага, вось, мы паварочваемся да паганаў».

47 Бо так загадаў нам Госпад: “Я паставіў цябе як съятло для паганаў, каб быў ты на збаўленъне да краю зямлі”».

48 А пагане, чуючы гэта, радаваліся і славілі слова Господа, і паверылі ўсе, якія былі прызначаныя да жыцьця вечнага.

49 І разносилася слова Господа праз усю краіну.

50 А Юдэі падбухторылі пабожных і паважаных жанчынаў, і першых [людзей] у горадзе, і паднялі перасьлед на Паўла і

Барнабу, і выгналі іх з межаў сваіх.

51 Яны ж, абросшы пыл з ног сваіх на іх, прыйшлі ў Іконію.

52 А вучні былі напоўненыя радасцю і Духам Святым.

Дз 14

¹ Сталася ж у Іконіі, што ўвайшлі яны разам у сынагогу Юдэйскую і гаварылі гэтак, што паверыла вялікае мнóstva Юдэяў і Грэкай.

² А Юдэі, якія ня верылі, паднялі і раз'юшылі супраць братоў душы паганаў.

³ Аднак яны былі там даволі часу, адважна гаворачы пра Господа, Які съведчыў пра слова ласкі Сваёй і чыніў знакі і цуды праз руکі іхня.

⁴ А падзялілася мнóstva ў горадзе, і адны былі з Юдэямі, а другія — з апосталамі.

⁵ А калі пагане і Юдэі з начальнікамі сваімі намерваліся зьняважыць і ўкаменаваць іх,

⁶ яны, даведаўшыся, уцяклі ў гарады Лікаонскія Лістру і Дэрбу, і ў ваколіцу,

⁷ і былі там, дабравесцячы.

⁸ А нейкі чалавек у Лістры, немачны на ногі, сядзеў, бо ад чэрава маці сваёй быў кульгавы і ніколі не хадзіў.

⁹ Ён слухаў Паўла, які гаварыў, і той, глянуўшы на яго і бачачы, што ён мае веру дзеля збаўлення,

¹⁰ сказаў моцным голасам: «Стань на ногі твае проста!» А ён падскочыў, і хадзіў.

¹¹ А натоўп, бачачы, што зрабіў Павал, падняў голас свой, кажучы па-лікаонску: «Богі, падобныя да людзей, зыйшлі да нас!»

¹² А называлі Барнабу Зэўсам, а Паўла — Гермэсам, бо ён быў правадыром у слове.

¹³ А съятар Зэўса, што стаяў перад горадам іхнім, прывёўшы валоў з вянкамі да брамаў, хацеў разам з натоўпам закалоць іх [у ахвяру].

¹⁴ Апосталы ж Барнаба і Павал, пачуўшы [пра гэта], разъздёршы адзеньне сваё, кінуліся ў натоўп, крычучы і кажучы:

¹⁵ «Мужы! Што вы гэта робіце? А мы падобныя да вас людзі, якія дабравесцім вам, каб адварнуліся ад гэтих марнасцяў да Бога Жывога, Які стварыў неба, і зямлю, і мора, і ўсё, што ў іх,

¹⁶ Які ў мінулых пакаленнях пакінуў усе народы хадзіць сваімі шляхамі,

¹⁷ ды не пакінуў съведчыць пра Сябе, робячы добро, даючы нам з неба дажджы і поры ўраджайныя, напаўняючы ежай і радасцю сэрцы нашыя!»

¹⁸ А, гаворачы гэтае, ледзь супакоілі натоўп, каб не заколвалі [ахвяры] для іх.

¹⁹ А з Антыёхіі і Іконіі прыйшлі Юдэі і, намовіўшы натоўп і ўкаменавашы Паўла, вывалаклі яго за горад, думаючы, што ён памёр.

- 20 Калі ж акружылі яго вучні, ён, устаўшы, увайшоў у горад і на зайдутра выйшаў з Барнабам у Дэрбу.
- 21 І дабравесціўшы гэтamu гораду, і навучыўшы многіх, яны вярнуліся ў Лістру і Іконію, і Антыёхію,
- 22 умацоўваючы душы вучняў, просячы трываць у веры і што праз шмат мукаў мусім мы ўвайсці ў Валадарства Божае.
- 23 І, ускладаючы руکі, яны [паставілі] ім старостаў у кожнай царкве, і, памаліўшыся з постам, даручылі іх Госпаду, у Якога яны паверылі.
- 24 І, прыйшоўшы праз Пісыдыю, прыйшлі ў Памфілію.
- 25 І, прамовіўшы слова ў Пэргіі, зыйшлі ў Аталію.
- 26 Адтуль паплылі ў Антыёхію, адкуль былі аддадзеныя ласцы Божай на справу, якую выканалі.
- 27 Прыйшоўшы і сабраўшы царкву, яны расказалі, што ўчыніў з імі Бог і як расчыніў дзъверы веры паганам.
- 28 І былі яны там немалы час з вучнямі.

Дз 15

- ¹ І некаторыя, што прыйшлі з Юдэі, навучалі братоў: «Калі ня будзеце абрэзаны паводле звычаю Майсея, ня можаце быць збаўленыя».
- ² Тады сталася немалое змаганьне і спрэчка з імі ў Паўла і Барнабы, і вызначылі, каб Павал, і Барнаба, і некаторыя іншыя з іх узыйшлі наконт гэтай спрэчкі да апосталаў і старостаў у Ерусалім.
- ³ Яны ж, праведзеныя царквою, праходзілі праз Фінікію і Самарью, распавядаячы пра навяртаньне паганаў; і зрабілі радасцьць вялікую ўсім братам.
- ⁴ А прыйшоўшы ў Ерусалім, яны былі прынятыя царквою, і апосталамі, і старостамі, і расказалі ўсё, што Бог учыніў з імі.
- ⁵ Падняліся ж некаторыя з герэзіі фарысэйскае, якія былі паверыўшыя, кажучы, што трэба іх абрэзаць і загадаць захоўваць закон Майсея.
- ⁶ І сабраліся апосталы і старосты разгледзець наконт слова гэтага.
- ⁷ А як сталася вялікая спрэчка, Пётар, устаўшы, сказаў ім: «Мужы браты! Вы ведаецце, што ад дзён старадаўных Бог выбраў сярод нас, каб праз мае вусны пачулі пагане слова Эвангельля і паверылі.
- ⁸ І Знайца сэрцаў, Бог, засьведчыў ім, даўшы ім Духа Святога, як і нам,
- ⁹ і ніяк не адрозніў між намі і імі, вераю ачысьціўшы сэрцы іхнія.
- ¹⁰ Дык цяпер навошта вы спакушаецце Бога, каб ускласці на шыі вучняў ярмо, насіць якое ня здолелі ані бацькі нашыя, ані мы?
- ¹¹ Але мы верым, што збаўленыя праз ласку Господа Ісуса Хрыста, гэтаксама, як і яны».
- ¹² І замаўчала ўсё мноства, і слухалі Барнабу і Паўла, якія распавядалі, якія знакі і чуды ўчыніў праз іх Бог сярод паганаў.

13 Калі ж яны замаўчалі, адказаў Якуб, кажучы: «Мужы браты! Паслухайце мяне!

14 Сымон распавеў, як спачатку Бог нагледзеў узяць з паганаў народ дзеля імя Свайго,

15 і з гэтым згаджающца словаў Прарокаў, як напісана:

16 “Пасъля гэтага вярнуся, і адбудую намёт Давіда, які заваліўся, і зруйнаванае ў ім адбудую, і выпрастую яго,

17 каб шукалі Госпада пазасталыя людзі і ўсе народы, над якімі будуць клікаць імя Маё, — кажа Госпад, Які робіць ўсё гэта”.

18 Ад вякоў вядомыя Богу ўсе справы Ягоныя.

19 Дзеля гэтага я суджу ня мучыць тых з паганаў, якія зъвярнуліся да Бога,

20 але напісаць ім, каб высьцерагаліся гідотаў іdal'скіх, і распusty, і душанага, і крыві;

21 бо [закон] Майсей ад старадаўніх пакаленіняў мае ў гарадах тых, хто абвяшчае яго, чытаны ў сінагогах кожную суботу”.

22 Тады надумалі апосталы і старосты разам з усёй царквою, выбраўшы спасярод сябе мужоў, паслаць у Антыёхію з Паўлам і Барнабам Юду, называнага Барсабам, і Сілу, мужоў кіраунікоў сярод братоў,

23 напісаўшы рукамі сваімі гэтак: «Апосталы, і старосты, і браты — братам з паганаў у Антыёхіі і Сірыі, і Кілікіі: радавацца!

24 Пачуўшы, што некаторыя, што прыйшлі ад нас, устрывожылі вас словамі, захістайшы души вашыя, кажучы абрэзывацца і захоўваць Закон, чаго мы не загадвалі,

25 надумалі мы, сабраўшыся аднадушна, паслаць да вас выбранных мужоў разам з улюблёнымі нашымі Барнабам і Паўлам,

26 людзьмі, якія аддалі души свае за імя Госпада нашага Ісуса Хрыста.

27 Дык паслалі мы Юду і Сілу, і яны словамі паведамяць тое самае.

28 Бо надумалася Духу Святыму і нам ніякага больш цяжару на вас не ўскладаць, акрамя гэтага неабходнага:

29 съцерагчыся ахвяраў ідалам, і крыві, і душанага, і распusty. Захоўваючы сябе ад гэтага, зробіце добра. Бывайце здаровыя”.

30 Тады тыя, што былі пасланыя, прыйшлі ў Антыёхію і, сабраўшы мноства, аддалі пасланыне.

31 А тыя, прачытаўшы, узрадаваліся ад гэтага пацяшэння.

32 Юда і Сіла, якія былі і прарокамі, многімі словамі пацяшалі братоў і ўмацоўвалі.

33 Прабыўшы ж там [нейкі] час, яны былі ў супакоі пасланыя братамі да апосталаў.

34 А Сіле надумалася застацца там.

35 А Павал і Барнаба былі ў Антыёхіі, навучаючы і дабравесцячы разам з многімі другімі слова Госпадава.

36 І праз колькі дзён сказаў Павал да Барнабы: «Вярнуўшыся, адведаем братоў наших у-ва ўсіх гарадах, у якіх мы прапаведвалі

слова Господа, як яны маюцца».

37 Барнаба ж пастанавіў узяць з сабою Яна, называнага Маркам.

38 А Павал лічыў, што няварта браць яго з сабою, бо ён адыйшоў ад іх у Памфіліі і не пайшоў з імі на гэтую справу.

39 Тады сталася спрэчка, так што яны разлучыліся адзін з адным, і Барнаба, узяўшы Марка, паплыў на Кіпр.

40 А Павал, паклікаўшы Сілу, пайшоў, аддадзены братамі ласцы Божай,

41 і праходзіў праз Сірыю і Кілікію, умацоўваючы цэрквы.

Дз 16

1 І прыйшоў ён у Дэрбу і Лістру. І вось, быў там адзін вучань, на імя Цімафей, сын аднае жанчыны Юдэйскае вернае і бацькі Грэка.

2 Пра яго съведчылі браты ў Лістры і Іконіі.

3 Павал захацеў, каб ён пайшоў з ім, і, узяўшы яго, абрэзаў дзеля Юдэяў, якія былі ў тых месцах, бо ўсе ведалі бацьку ягонага, што быў Грэк.

4 Калі ж яны праходзілі праз гарады, перадавалі [цэрквам] захоўваць пастановы, вызначаныя апосталамі і старостамі ў Ерусаліме.

5 А цэрквы ўмацоўваліся ў веры і ўзрасталі штодня лікам.

6 Прайшоўшы ж праз Фрыгію і Галітыйскую краіну, забараніў ім Святы Дух гаварыць слова ў Азіі.

7 Прыйшоўшы ў Мізію, спрабавалі ісьці ў Бітынію; і не дазволіў ім Дух.

8 І, абмінуўшы Мізію, яны зыйшлі ў Трааду.

9 І ўгледзеў Павал уначы відзеж: нейкі муж, Македонец, стаяў, просячы яго і кажучы: «Перайшоўшы ў Македонію, дапамажы нам».

10 Калі ж убачыў ён відзеж, мы адразу шукалі, каб ісьці ў Македонію, разумеочы, што Госпад паклікаў нас дабравесьціць ім.

11 І, паплыўшы з Траады, мы наўпрост прыйшлі ў Саматракію, а на заўтра — у Нэапаль,

12 і адтуль — у Філіпы, што ёсьць першы горад тae часткі Македоніі, калёнія. І былі мы ў гэтым горадзе некалькі дзён.

13 І ў дзень суботы выйшлі мы за горад да рэчкі, дзе звычайна адбывалася малітва, і, пасеўшы, гаварылі да сабраных жанчынаў.

14 І слухала адна жанчына, на імя Лідзія, гандлярка пурпурам, з гораду Тыятыра, якая пакланялася Богу, і Госпад адчыніў сэрца ейнае, каб зважала на прамову Паўла.

15 А калі ахрысьцілася яна і дом ейны, яна прасіла, кажучы: «Калі вы лічыце мяне вернай Госпаду, увайшоўшы ў дом мой, жывіце». І затрымала нас.

16 Сталася ж, як ішлі мы на малітву, сустрэла нас нейкая служка, якая мела духа вешчага і, варожачы, вялікі заробак давала гаспадарам сваім.

17 Яна, ідучы за Паўлам і намі, крычала, кажучы: «Людзі гэтая — слугі Бога Найвышэйшага, якія прапаведуюць нам шлях збаўлення!»

18 А рабіла яна гэта шмат дзён. Павал жа, узлаваўшыся, павярнуўся і сказаў духу: «Загадваю табе ў імя Ісуса Хрыста выйсьці з яе!» І ён выйшаў у той жа час.

19 А гаспадары ейныя, бачачы, што прапала надзея заробку іхняга, схапіўши Паўла і Сілу, пацягнулі на рынак да начальнікаў.

20 І прывёўши іх да войтаў, сказаў: «Гэтая людзі трывожаць наш горад, а яны — Юдэі,

21 і пропаведуюць звычаі, якіх нам, Рымлянам, ня сълед ані прыймаць, ані рабіць».

22 І паўстаў натоўп супраць іх, і войты, сарваўши з іх адзеньне, загадалі біць іх кіямі.

23 І зрабіўши ім шмат ранаў, кінулі іх у вязніцу, загадаўши ахоўніку старанна пільнаваць іх.

24 Ён, атрымаўши гэткі загад, кінуў іх ва ўнутраную вязніцу і ногі іхня падушчамляў у калоду.

25 Каля паўночы Павал і Сіла, молячыся, съпявалі Богу, а вязні чулі іх.

26 Раптам стаўся вялікі землятрус, так што захісталіся падмуркі вязніцы; і адразу адчыніліся ўсе дзвіверы, і ў-ва ўсіх паслаблі путы.

27 Ахоўнік жа, прачнуўшыся і бачачы адчынену дзвіверу вязніцы, дастаўши меч, меўся забіць сябе, думаючи, што вязні падушкалі.

28 А Павал закрычаў моцным голасам, кажучы: «Не рабі сабе нікага ліха, бо ўсе мы тут!»

29 Ён жа, папрасіўши святла, убег і, трасучыся, упаў перад Паўлам і Сілаю,

30 і, выводзячы іх вонкі, сказаў: «Панове, што я мушу рабіць, каб быць збаўленым?»

31 А яны сказаў: «Вер у Господа Ісуса Хрыста, і будзеш збаўлены ти і дом твой».

32 І гаварылі слова Госпадава яму і ўсім, хто ў дому ягоным.

33 І ў ту ж гадзіну ўнахы ён, узяўши іх, памыў ім раны, і адразу быў ахрышчаны сам і ўсе ягоныя.

34 І, завёўши іх у дом свой, паставіў стол і радаваўся з усім домам, што павероў у Бога.

35 А як настай дзень, паслалі войты жандараў, кажучы: «Вызваль людзей гэтых».

36 Ахоўнік жа паведаміў слова гэтая Паўлу: «Войты паслалі, каб цяпер вызваліць вас. Дык, выйшаўши, ідзіце ў супакоі».

37 А Павал прамовіў да іх: «Нас, людзей Рымскіх, без суду зьбіўши прынародна, кінулі ў вязніцу, і цяпер цішком выганяюць нас? О, не! Але няхай самі, прыйшоўши, вывядуць нас».

38 Жандары абвясьцілі слова гэтыя войтам, і тыя спалохаліся, пачуўшы, што яны — Рымляне.

39 І, прыйшоўшы, перапрашалі іх, і, вывеўшы, прасілі пайсьці з гораду.

40 Выйшаўшы ж з вязьніцы, яны прыйшлі да Лідзіі, і, убачыўшы братоў, суцяшалі іх, і пайшлі.

Дз 17

1 А прайшоўшы праз Амфіпаль і Апалёнію, прыйшлі ў Тэсалоніку, дзе была сынагога Юдэйская.

2 І Павал, паводле звычаю, прыйшоў да іх і тро суботы вёў гутаркі з імі з Пісаньня,

3 паказваючы і адкрываючы, што Хрыстос мусіў цярпець і ўваскрэснуць з мёртвых і што: «Гэты Ісус, пра Якога я абвяшчаю вам, ёсьць Хрыстос».

4 І некаторыя з іх былі перакананыя і далучыліся да Паўла і Сілы, і вялікае мнóstva Грэкаў, якія пакланяліся [Богу], і жанчынаў першых нямала.

5 А Юдэі, якія не паверылі, зайдросцячы і паклікаўшы нейкіх нягодных мужоў з плошчы, учынілі натоўп і ўзрушилі горад. І, стаўшы каля дому Язона, шукалі іх, каб прывесці да народу.

6 Не знайшоўшы ж іх, пацягнулі Язона і некаторых братоў да бурмістраў, крычучы, што гэтыя сусъветныя бунтаўнікі прыйшлі і сюды,

7 а Язон іх прыняў, і што яны ўсё чыняць супраць пастановаў цэзара, называючы іншага валадаром, Ісуса.

8 І, чуючы гэта, устрывожыўся натоўп і бурміstry,

9 але, узяўшы заклад ад Язона і рэшты, вызвалілі іх.

10 Браты ж адразу ўначы выправілі Паўла і Сілу ў Бэрэю, і тыя, прыйшоўшы, пайшлі ў сынагогу Юдэйскую.

11 А гэтыя былі высакароднейшыя, чым у Тэсалоніцы; яны прынялі слова з усёй ахвотаю, штодня дас্তедуючы Пісаньне, ці гэтак яно ёсьць.

12 Тады шмат з іх паверыла, і жанчынаў Грэцкіх паважаных, і мужчынаў нямала.

13 Калі ж Юдэі з Тэсалонікі даведаліся, што і ў Бэрэі абвяшчаецца праз Паўла слова Божае, прыйшлі і сюды, падбухторваючы натоўп.

14 Тады браты адразу паслалі Паўла, каб ішоў быццам да мора, а Сіла і Цімафей засталіся там.

15 Тыя ж, што праводзілі Паўла, прывялі яго ў Атэні і, атрымаўшы прыказанье для Сілы і Цімафея, каб чым хутчэй ішлі да яго, пайшлі.

16 А калі Павал чакаў на іх у Атэнах, узрушиўся ў ім дух ягоны, бачачы горад, апанаваны ідаламі.

17 Дык ён вёў гутаркі ў сынагозе з Юдэямі і пабожнымі, і на рынку кожны дзень з тымі, з кім надарыцца.

18 Некаторыя ж з філосафаў эпікурэйцаў і стоікаў спрачаліся з ім, і адны қазалі: «Што хоча сказаць гэты байбатун?», а другія: «Здаецца, ён прапаведуе чужыя бóstвы», — бо ён дабравесыціў ім пра Ісуса і ўваскрасеньне Ягонае.

19 І, узяўшы яго, прывялі ў арэапаг, кажучы: «Ці можам мы ведаць, што гэта за новае вучэнье ты распавядаш?»

20 Бо нешта незвычайнае ты ўкладаеш у вушы нашыя, дык хочам ведаць, што гэта мае быць?»

21 Усе ж Атэнцы і прыйшоўшыя [туды] чужынцы ні чым іншым ня бавіліся, як гаварыць і слухаць нешта новае.

22 А Павал, стаўшы пасярод арэапагу, прамовіў: «Мужы Атэнскія!

3 усяго я бачу, што вы быццам асабліва пабожныя.

23 Бо, праходзячы і аглядаючы месцы пакланенія вашыя, знайшоў я і ахвярнік, на якім напісана: “Невядомаму Богу”. Дык Таго, Каго вы, ня ведаючы, ушаноўваеце, я вам абвяшчаю.

24 Бог, Які стварыў съвет і ўсё, што ў ім, Які ёсьць Госпад неба і зямлі, не жыве ў бажніцах, зробленых рукамі,

25 і не ўтрымліваеца ад рук чалавечых, быццам нечага патрабуючы, Сам даючы ўсім жыццё, і дыханье, і ўсё.

26 Ён учыніў з аднае крыві кожны народ чалавечы, каб жылі на ўсім абліччы зямлі, вызначыўшы акрэсьленыя часы і межы пражываньня іхняга,

27 каб шукалі Господа, можа, дакрануцца Яго і знайдуць, хоць Ён і недалёка ад кожнага з нас,

28 бо ў Ім мы жывем, і рухаемся, і існуем, як і некаторыя з вашых паэтаў гавораць: “Бо мы і род Ягоны”.

29 Дык мы, як род Божы, не павінны думаць, быццам Боства падобнае да золата, ці срэбра, ці камяння, назначанага майстэрствам і думкаю чалавечай.

30 Дык Бог, зважаючы на часы няведаньня, загадвае цяпер усім людзям паўсяоль навярнуцца,

31 бо прызначыў дзень, у які мае судзіць сусьевет паводле справядлівасці праз Мужа, Якога вызначыў, даўшы ўсім пэўнасць, уваскрасіўшы Яго з мёртвых».

32 Пачуўшы ж пра ўваскрасеньне мёртвых, адны кпілі, а другія қазалі: «Паслухаем цябе пра гэта другім разам!»

33 І гэтак Павал выйшаў спасярод іх.

34 А некаторыя мужчыны, якія прысталі да яго, паверылі; між імі і Дыяніс Арэапагіт, і жанчына на імя Дамар, і іншыя з імі.

Дз 18

¹ Пасьля ж гэтага Павал, зыйшоўшы з Атэнаў, прыйшоў у Карынт.

² І, знайшоўшы нейкага Юдэя, на імя Акіла, родам з Понту, і жонку ягоную Прыйскілу, якія толькі што прыйшлі з Італіі дзеля загаду Кляўдыя ўсім Юдэям пакінуць Рым, прыстаў да іх.

3 І як быў аднаго рамяства [з імі], заставаўся ў іх і працаваў, бо рамяство [іхняе] было майстраваныне намётаў.

4 А кожную суботу ён вёў гутаркі ў сынагозе і пераконваў Юдэяў і Грэкаў.

5 Калі ж прыйшлі з Македоніі Сіла і Цімафей, Павал быў пануканы Духам съведчыць Юдэям пра Ісуса Хрыста.

6 А як яны працівіліся і блюзьнілі, абтросшы адзенъне, ён сказаў да іх: «Кроў вашая на галаве вашай! Я чысты. Ад цяпер іду да паганаў».

7 І, перайшоўшы адтуль, прыйшоў у дом нейкага [чалавека], на імя Юст, які пакланяўся Богу, дом якога быў пры самай сынагозе.

8 А Крысп, начальнік сынагогі, паверыў у Господа разам з усім домам сваім, і шмат Карынцянаў, слухаючы, паверылі і былі ахрышчаныя.

9 Госпад жа сказаў Паўлу ў відзежы ўначы: «Ня бойся, але гавары і не маўчи,

10 бо Я з табою, і нікто ня ўчыніць табе зло, бо шмат Майго народу ў горадзе гэтым».

11 І жыў год і шэсць месяцоў, навучаючы ў іх слова Божага.

12 А калі Галіён стаў праконсулам Ахай, Юдэі аднадушна накінуліся на Паўла і павялі яго да судовага пасаду,

13 кажучы, што ён намаўляе людзей пакланяцца Богу насуперак Закону.

14 Калі ж Павал меўся расчыніць вусны, сказаў Галіён да Юдэяў: «Калі б сапраўды была нейкая крыўда ці злачынства, о Юдэі, я б меў прычыну цярпець вас.

15 Калі ж спрэчка ідзе пра слова, і імёны, і Закон ваш, разглядайце самі, бо я судзьдзём у гэтym быць не хачу».

16 І пагнаў іх ад судовага пасаду.

17 А ўсе Грэкі, скапіўшы Састэна, начальніка сынагогі, білі яго перад судовым пасадам, Галіёна ж гэта ніколькі не клапаціла.

18 А Павал, прабыўшы яшчэ даволі дзён, раззвітаўшыся з братамі, паплыў у Сірюю, і з ім Прыскіла і Акіла. У Кенхрэях ён абстрыг галаву, бо зрабіў шлюбаваныне.

19 І прыйшоў у Эфэс, і пакінуў іх, а сам, увайшоўшы ў сынагогу, вёў гутаркі з Юдэямі.

20 Калі ж прасілі яго застацца ў іх на шмат часу, ён не згадзіўся,

21 але раззвітаўся з імі, сказаўшы: «Я мушу абавязкова справіць надыходзяча съвята ў Ерусаліме. А зноў вярнуся да вас, калі Бог захоча». І вырушуў з Эфэсу.

22 І, зыйшоўшы ў Цэзарэі, узыйшоўшы і прывітаўшы царкву, пайшоў у Антыёхію.

23 І пабавіўшы [там] нейкі час, выйшаў, праходзячы па чарзе Галятыскую краіну і Фрыгію, умацоўваючы ўсіх вучняў.

24 А нейкі Юдэй, на імя Апалёс, родам Александрыец, муж красамоўны, прыйшоў у Эфэс, а быў ён моцны ў Пісаньнях.

25 Ён быў навучаны шляху Господа і, палаючы духам, гаварыў і навучаў пра Господа дакладна, ведаючы толькі хрышчэнъне Янавае.

26 І ён пачаў адважна гаварыць у сынагозе. Пачуўшы ж яго, Акіла і Прыскіла адклікалі яго і выклалі яму дакладней шлях Божы.

27 А як ён хацеў пайсыці ў Ахаю, браты напісалі вучням, заклікаючы прыніяць яго. Ён, прыйшоўшы, шмат дапамог тым, што быў паверыўшы праз ласку,

28 бо заўзята абвяргаў Юдэяў перад грамадою, паказваючы з Пісаньняў, што Ісус ёсьць Хрыстос.

Дз 19

¹ Сталася ж, калі Апалёс быў у Карынъце, што Павал, прайшоўшы вышэйшыя краіны, прыйшоў у Эфэс і, знайшоўшы некаторых вучняў,

² сказаў да іх: «Ці прыніялі вы Духа Святога, паверыўшы?» Яны ж сказалі яму: «Але ж мы ня чулі, ці ёсьць Святы Дух».

³ І ён сказаў да іх: «Дык у што вы хрысьціліся?» Яны ж сказалі: «У хрышчэнъне Янавае».

⁴ А Павал сказаў: «Ян хрысьціў хрышчэнънем навяртаньня, кажучы народу, каб верылі ў Таго, Які ідзе за ім, значыць у Хрыста Ісуса».

⁵ Пачуўшы ж, яны былі ахрышчаныя ў імя Господа Ісуса.

⁶ І, як усклаў Павал рукі на іх, зыйшоў на іх Дух Святы, і гаварылі мовамі, і прарочылі.

⁷ А было іх усіх каля дванаццаці мужоў.

⁸ Увайшоўшы ж у синагогу, ён адважна гаварыў трох месяцы, ведучы гутаркі і пераконваючы пра Валадарства Божае.

⁹ А як некаторыя закамянелі і ня верылі, праклінаючы гэты шлях перад мнóstvам, [Павал], адыйшоўшы ад іх, аддзяліў вучняў, штодня ведучы гутаркі ў школе нейкага Тырана.

¹⁰ Дзеялася ж гэта два гады, так што чулі слова Господа Ісуса ўсе жыхары Азіі, Юдэі і Грэкі.

¹¹ І Бог чыніў незвычайнія цуды праз рукі Паўла,

¹² так што хусткі ці паясы ад цела ягонага ўскладалі на нядужых, і пакідалі іх хваробы, і духі злыя выходзілі з іх.

¹³ А некаторыя з вандроўных экзарцыстаў Юдэйскіх намагаліся над апанаванымі злымі духамі называць імя Господа Ісуса, кажучы: «Заклінаем вас Ісусам, Якога абвяшчае Павал».

¹⁴ Былі ж нейкія сямёра сыноў Скевы, першас্বятара Юдэйскага, якія рабілі гэта.

¹⁵ А злы дух, адказваючы, сказаў: «Ісуса ведаю, і Павал мне вядомы. А вы хто будзеце?»

¹⁶ І чалавек, у якім быў злы дух, кінуўшыся на іх і апанаваўшы іх, адлеў іх, так што яны голыя і параненые ўцяклі з таго дому.

¹⁷ Гэта сталася вядомым Юдэям і Грэкам, што жылі ў Эфэсе, і ахапіў страх іх усіх, і ўзвялічвалася імя Господа Ісуса.

18 І многія з тых, што паверылі, прыходзілі, вызнаючы і апавяджаючы ўчынкі свае,

19 і даволі з тых, што займаліся непатрэбнымі вучэннямі, папрыносіўшы кнігі, спалілі перад усімі, і палічылі кошт іхні, і знайшлі пяцьдзясят тысячай срэбнікаў.

20 З гэткай моцай расло і қрапчэла слова Господа.

21 А калі гэта споўнілася, Павал палажыў у духу ісьці ў Ерусалім, прайшоўшы Македонію і Ахаю, кажучы: «Пабыўшы там, мушу я і Рым убачыць».

22 Паслаўшы ж у Македонію двух служыцеляў сваіх, Цімафея і Эрасту, сам застаўся часова ў Азіі.

23 У гэты ж час сталася хваляванье немалое з прычыны шляху [Госпада],

24 бо нейкі залатар, на імя Дэмэтры, што рабіў срэбныя бажніцы Артэміды і даваў майстрам немалы заробак,

25 сабраўшы іх ды іншых працаўнікоў такога самага [рамяства], сказаў: «Мужы, вы ведаецце, што з гэтае работы — наш дабрабыт.

26 І вы бачыце і чуеце, што ня толькі ў Эфэсе, але амаль у-ва ўсёй Азіі гэты Павал, пераканаўшы, даволі народу адварнуў, кажучы, што гэта ня богі, якія рукамі зробленыя.

27 А гэта ня толькі пагражае, што нашае рамяство прыйдзе ў заняпад, але і што святыня вялікае багіні Артэміды за нішто лічыцца будзе, і зынішчыцца веліч тае, якой пакланяецца ўся Азія і ўвесь сусьвет».

28 Пачуўшы ж [гэта] і напоўніўшыся ярасцю, яны закрычалі, кажучы: «Вялікая Артэміда Эфэская!»

29 І ўвесь горад напоўніўся ўзрушэннем, і, падхапіўшы Гая і Арыстарха, Македонцаў, спадарожнікаў Паўла, рынуліся аднадушна ў тэатар.

30 А калі Павал хацеў выйсці да народу, вучні не дазволілі яму.

31 І некаторыя з начальнікаў Азійскіх, якія былі сябрамі ягонымі, паслаўшы да яго, прасілі не ісьці ў тэатар.

32 Дык кожны крычаў нешта сваё, бо збор быў узрушены, і большасць ня ведала, дзеля чаго сабраліся.

33 А з натоўпу паклікалі Аляксандра, якога выпхнулі Юдэі. Аляксандар жа, зрабіўшы знак рукою, хацеў адказваць перад народам.

34 Калі ж даведаліся, што ён Юдэй, узняўся крык у адзін голас, і крычалі каля дзівюх гадзінаў: «Вялікая Артэміда Эфэская!»

35 Пісар жа, суцішыўшы натоўп, кажа: «Мужы Эфесцы! Які ж чалавек ня ведае, што горад Эфэс ёсьць служыцелем вялікае багіні Артэміды і Дыяпета?

36 А як гэта бяспрэчна, вы мусіце суцішыцца і нічога неразважна не рабіць.

37 Бо вы прывялі гэтых мужоў, якія ані святыні не абакралі, і ня блюзьнілі супраць багіні вашае.

38 Дык калі Дэмэтры і майстры, што з ім, маюць супраць некага слова, ёсьць суды і ёсьць праконсулы, няхай адных абвінавачваюць.

39 А калі шукаеце нечага іншага, [няхай] будзе вырашана на законным зборы.

40 Бо мы ў небясьпецы быць абвінавачанымі ў паўстаньні дзеля сёньняшніх [падзеяў], ня маючы нікай прычыны, каб магчы даць справаздачу пра гэты сход».

41 І, сказаўшы гэта, расpusцыў збор.

Дз 20

1 А калі съціхла замяшаньне, Павал, паклікаўшы вучняў і разьвітаўшыся, пайшоў, каб ісьці ў Македонію.

2 Прайшоўшы ж тыя краіны і многімі словамі падбадзёрыўшы іх, прыйшоў у Грэцыю.

3 І прабыўшы тры месяцы, калі сталася змова супраць яго ў Юдэяў, вырушиў у Сірю, і прыйшла яму думка вярнуцца праз Македонію.

4 А праводзілі яго да Азіі Сапатэр з Бэрэі, а з Тэсалонцаў — Арыстарх, і Сэкунд, і Гай з Дэрбы, і Цімафей, а з Азійцаў — Тыхік і Трафім.

5 Яны, апярэдзіўшы, чакалі на нас у Траадзе.

6 А мы паплылі былі паслья дзён праснакоў з Філіпаў і праз пяць дзён прыйшлі да іх у Трааду, дзе былі сем дзён.

7 А ў першы дзень паслья суботы, калі вучні сабраліся пераламіць хлеб, Павал вёў гутарку з імі, маючы на заўтра выйсьці, і зацягнуў слова да паўночы.

8 Было ж даволі лямпаў у залі, дзе яны сабраліся.

9 А нейкі юнак, на імя Эўтых, які сядзеў на вакне і глыбока заснуў, як Павал доўга вёў гутарку, змораны ў съне, упаў з трэцяга паверху ўніз і быў паднітты мёртвы.

10 Павал жа, зыйшоўшы, упаў да яго і, абняўшы, сказаў: «Не хвалюйцеся, бо душа ягоная ў ім».

11 І, узышоўшы і пераламіўшы хлеб, і пакаштаваўшы, гутарыў даволі аж да съвітаньня, і гэтак пайшоў.

12 А хлопца таго прывялі жывога і ўсыщешыліся нямала.

13 А мы, пайшоўшы наперад да карабля, вырушилі ў Ас, маючы забраць адтуль Паўла, бо гэтак ён загадаў, маючы сам ісьці пехатою.

14 Калі ж ён зыйшоўся з намі ў Асе, узяўшы яго, мы прыйшлі ў Мітылену.

15 Паплыўшы адтуль, мы назаўтра былі насупраць Хіёса, а на наступны дзень прысталі да Самосу і, пабыўшы ў Трагільлі, наступнага дня прыйшлі ў Мілет,

16 бо Павал судзіў абмінуць Эфэс, каб не губляць часу ў Азіі, бо ён съпяшаўся быць, калі магчыма, у дзень Пяцідзясятніцы ў Ерусаліме.

- 17 А з Мілету, паслаўшы ў Эфэс, ён паклікаў старостаў царквы.
- 18 Калі ж яны прыйшлі да яго, ён сказаў ім: «Вы ведаеце, як я ад першага дня, у які прыйшоў у Азію, увесь час быў з вамі,
- 19 служачы Госпаду з усёй пакораю і з многімі съязьмі і спакусамі, якія здараліся са мною ад змоваў Юдэйскіх,
- 20 як не абмінуў я нічога карыснага, каб не абвясціць вам і не навучаць вас перад грамадою і па дамах,
- 21 съведчачы і Юдэям, і Грэкам пра навяртаныне да Бога і пра веру ў Господа нашага Ісуса Хрыста.
- 22 I вось цяпер, звязаны Духам, іду я ў Ерусалім, ня ведаючи, што там сустрэне мяне,
- 23 адно Дух Святы съведчыць па гарадах, кажучы, што чакаюць мяне путы і прыгнёт.
- 24 Але я аніяк не зважаю на гэта і ня дбаю пра сваё жыцьцё, aby толькі ў радасці скончыць бег мой і служэнне, якое атрымаў ад Господа Ісуса — съведчыць пра Эвангельле ласкі Божае.
- 25 I цяпер вось ведаю, што больш ня ўгледзіце ablічча майго вы ўсе, сярод якіх я хадзіў, абвяшчаючы Валадарства Божае.
- 26 Дзеля гэтага съведчу вам у сёньняшні дзень, што я чысты ад крыві ўсіх,
- 27 бо не ўхіляўся абвяшчаць вам усю волю Божую.
- 28 Дык съцеражыще самі сябе і ўвесь статак, у якім Дух Святы паставіў вас за епіскапаў пасвіць царкву Божую, якую Ён здабыў уласнай крывёю.
- 29 Бо я ведаю, што паслья адыходу майго прыйдуць да вас ваўкі лютых, якія ня будуць шкадаваць статак,
- 30 і спасярод вас саміх паўстануць людзі, якія будуць гаварыць сапсавана, каб пацягнуць вучняў за сабою.
- 31 Дзеля гэтага чувайце, памятаючи, што я тро гады ўдзень і ўначы не пераставаў са съязьмі настаяўляць кожнага з вас.
- 32 I цяпер я аддаю вас, браты, Богу і слову ласкі Ягонае, што можа збудаваць і даць вам спадчыну з усімі, хто асьвечаны.
- 33 Ані срэбра, ані золата, ані адзеніня я ні ад каго не жадаў.
- 34 Вы ж самі ведаеце, што ў патрэбах маіх і тых, што былі са мною, паслугавалі рукі гэтых.
- 35 У-ва ўсім перасьцерагаў я вас, што, гэтак працуячы, мусім падтрымліваць нядужых і памятаць слова Господа Ісуса, як Ён сказаў: “Шчаслівей даваць, чым браць”».
- 36 I, сказаўшы гэтае і ўкленчыўшы, ён маліўся з імі ўсімі.
- 37 Стаяўся ж вялікі плач ва ўсіх, і, кідаючыся на шыю яму, цалавалі яго,
- 38 сумуючы найбольш дзеля слова, якое ён сказаў, што ўжо больш ня будуць бачыць ablічча ягонага. I праводзілі яго да карабля.

Дз 21

¹ Калі ж мы, пакінуўшы іх, паплылі, ідучы наўпрост, мы прыйшлі

- ў Кос, а на наступны дзень — у Радос, а адтуль — у Патару,
- ² і, знайшоўшы карабель, які меў плыць у Фінікію, узыйшлі [на яго], і паплылі.
- ³ А ўбачыўшы Кіпр і пакінуўшы яго зълева, мы плылі ў Сірью і зыйшлі ў Тыры, бо там карабель меў разладаваць тавар.
- ⁴ І, знайшоўшы вучняў, мы былі там сем дзён, а тыя праз Духа казалі Паўлу, каб ён не ўзыходзіў у Ерусалім.
- ⁵ А калі мы пражылі тыя дні, выйшаўшы, мы пайшлі, і ўсе праводзілі нас з жонкамі і дзеце́мі ажно за горад, і на беразе, укленчыўшы, маліліся.
- ⁶ І, разывітаўшыся адны з аднымі, мы ўзыйшлі на карабель, а яны вярнуліся дадому.
- ⁷ А мы, скончыўшы плаванье ад Тыру, прыйшлі ў Пталемаіду, і, прывітаўшы братоў, засталіся ў іх на адзін дзень.
- ⁸ А на здзяйсненіе тыя, што былі з Паўлам, пайшоўшы, прыйшлі ў Цэзарэю, і, увайшоўшы ў дом Філіпа дабравесъніка, аднаго з сямі, засталіся ў яго.
- ⁹ У яго ж былі чатыры дачкі дзяўчыны, якія прарочылі.
- ¹⁰ А як мы заставаліся шмат дзён, прыйшоў з Юдэі адзін прарок, на імя Агаў,
- ¹¹ і, увайшоўшы да нас і ўзяўшы пояс Паўла, і звязаўшы сабе руکі і ногі, сказаў: «Гэтак кажа Дух Святы: “Мужа, чый гэты пояс, так звязаўца юдэі ў Ерусаліме і аддадаўца у рукі паганаў”».
- ¹² Калі ж мы пачулі гэта, і мы, і тамтэйшыя прасілі, каб ён не ўзыходзіў у Ерусалім.
- ¹³ А Павал адказаў: «Што вы робіце, плачучы і разрываючы маё сэрца? Бо я ня толькі гатовы быць звязаным, але і памерці ў Ерусаліме дзеля імя Господа Ісуса».
- ¹⁴ І не пераканаўшы яго, мы супакоіліся, кажучы: «Няхай станецца воля Господа!»
- ¹⁵ А пасъля гэтых дзён, узяўшы рэчы, мы ўзыходзілі ў Ерусалім.
- ¹⁶ Ішлі ж з намі і вучні з Цэзарэі, ведучы да нейкага Мназона, Кіпрыйца, старадаўняга вучня, у якога мы мелі гас্তыняваць.
- ¹⁷ А як мы апынуліся ў Ерусаліме, браты прыхильна прынялі нас.
- ¹⁸ І на другі дзень увайшоў Павал разам з намі да Якуба; і прыйшлі ўсе старосты.
- ¹⁹ І, прывітаўшы іх, ён распавяддаў падрабязна, што ўчыніў Бог сярод паганаў праз служэнне ягонае.
- ²⁰ Яны ж, пачуўшы, праславілі Господа і сказалі яму: «Бачыш, браце, колькі дзясяткаў тысячаў Юдэяў, якія паверылі, і ўсе яны рупліўцы Закону.
- ²¹ А яны начутыя адносна цябе, што ты вучыш адступніцтву ад Майселя ўсіх Юдэяў, што [жывуць] сярод паганаў, кажучы, каб не абрэзвалі сваіх дзяцей і не хадзілі паводле звычаяў.
- ²² Дык што гэта? Абавязкова мусіць сабрацца мнóstva, бо пачуюць, што ты прыйшоў.

23 Дык зрабі, што табе скажам. Ёсьць у нас чатыры мужы, якія маюць на сабе шлюбаваньне.

24 Узяўшы іх, ачысьціся разам з імі і выдаткуй за іх, каб яны абстыглі галаву, і ўсе даведаюцца, што тое, што яны дачуліся адносна цябе, ёсьць пустое, але ты ходзіш адпаведна і захоўваеш Закон.

25 А адносна паганаў, якія паверылі, мы пісалі, пастанавіўши, каб нічога гэткага не захоўвалі, а толькі высьцерагаліся ахвяраў ідалам, і крыві, і душанага, і распусты».

26 Тады Павал, узяўшы мужоў гэтых, на наступны дзень ачысьціўши з імі, увайшоў у съвятыню, абвяшчаючи заканчэнне дзён ачышчэння, калі за кожнага з іх прынесены будзе дар [Богу].

27 А калі меліся скончыцца сем дзён, Юдэі з Азіі, убачыўши яго ў съвятыні, узрушилі ўвесь натоўп і ўсклалі на яго руکі,

28 крычучы: «Мужы Ізраільцяне, дапамажыце! Гэта чалавек, які ўсіх паўсюль навучае супраць народу і супраць Закону, і супраць месца гэтага. Ды яшчэ Грэкаў увёў у съвятыню і апаганіў гэтае месца съвятое».

29 Бо яны раней бачылі з ім у горадзе Трафіма Эфэсца і думалі, што Павал увёў яго ў съвятыню.

30 І ўвесь горад узварушыўся, і паз্বягаяўся народ. І, узяўшы Паўла, пацягнулі яго вонкі са съвятыні, і адразу дзъверы былі зачынены.

31 А калі шукалі забіць яго, да тысячніка кагорты дайшла вестка, што ўвесь Ерусалім узрушаны.

32 Ён, неадкладна ўзяўшы жаўнераў і сотнікаў, пабег на іх, а яны, убачыўши тысячніка і жаўнераў, перасталі біць Паўла.

33 Тады, наблізіўшися, тысячнік узяў яго і загадаў звязаць двума ланцугамі і пытаўся, хто ён і што зрабіў.

34 А ў натоўпе кожны крычаў нешта сваё. І ня могучы праз замяшанье нешта пэўнае даведацца, загадаў весці яго ў табар.

35 А калі [Павал] апынуўся ля сходаў, жаўнерам прыйшлося несьці яго на руках дзеля гвалту натоўпу,

36 бо мноства народу ішло за імі, крычучы: «Забі яго!»

37 І як меліся ўвайсьці ў табар, Павал кажа тысячніку: «Ці магу нешта сказаць табе?» Той жа сказаў: «Ты ведаеш грэцкую?

38 Дык ці ня ты той Эгіпцянін, які перад гэтymі днямі збунтаваў і вывёў у пустыню чатыры тысячы чалавек сікарый?»

39 А Павал сказаў: «Я — Юдэй з Тарсу, грамадзянін знакамітага гораду ў Кілікіі. Прашу ж цябе, дазволь мне гаварыць да народу».

40 Калі ж той дазволіў, Павал, стаўши на сходах, даў знак народу рукою, і як сталася вялікая ціша, прамовіў на гебрайскай мове, кажучы:

Дз 22

¹ «Мужы браты і бацькі! Паслухайце цяпер маю перад вамі

абарону».

² Пачу́шы, што ён прамовіў да іх на гебрайскай мове, яны больш замаўчалі і ён сказаў:

³ «Я сам Юдэй, народжаны ў Тарсе Кілікійскім, а ўзгадаваны ў горадзе гэтым ля ног Гамаліэля, старанна дысцыплінаваны ў Законе бацькоў, руплівец дзеля Бога, як і вы ўсе сёньня.

⁴ Я перасъледаваў шлях гэты ажно да съмерці, звязываючы і аддаючы ў вязыніцу мужчынаў і жанчынаў,

⁵ як засьведчыць пра мяне і першасъвятар, і ўсе старшыні, ад якіх я, узяўшы пасланыні да братоў, пайшоў у Дамаск, каб і тых, якія там былі, прывесці звязаных у Ерусалім дзеля пакаранья.

⁶ Сталася ж, калі я ішоў і набліжаўся да Дамаску, каля паўдня неспадзявана агарнула мяне вялікае съятло з неба.

⁷ I я ўпаў на зямлю, і пачуў голас, які гаварыў да мяне: “Саўле, Саўле, чаму ты перасъледуеш Мяне?”

⁸ А я адказаў: “Хто Ты, Госпадзе?” I Ён сказаў да мяне: “Я – Ісус з Назарэту, Якога ты перасъледуеш”.

⁹ Тыя ж, што былі са мною, бачылі съятло і перапалохаліся, а голасу Таго, Які гаварыў да мяне, ня чулі.

¹⁰ А я сказаў: “Што мне рабіць, Госпадзе?” Госпад жа сказаў да мяне: “Устаўши, ідзі ў Дамаск, і там будзе табе сказана ўсё, што вызначана табе рабіць”.

¹¹ А як ад славы съятла гэтага я ня бачыў, дык прыйшоў у Дамаск, ведзены за руку тымі, што былі са мною.

¹² А нейкі Ананія, муж пабожны паводле Закону, засьведчаны ўсімі тamtэйшымі Юдэямі,

¹³ прыйшоўши да мяне і стаўши, сказаў мне: “Саўле, браце! Глядзі!” I я ў ту ю ж гадзіну ўгледзеў яго.

¹⁴ А ён сказаў: “Бог бацькоў нашых выбраў цябе, каб ты пазнаў волю Ягоную, і ўбачыў Праведнага, і пачуў голас з вуснаў Ягоных,

¹⁵ бо ты будзеш съведкам Яму перад усімі людзьмі пра тое, што ты бачыў і чуў.

¹⁶ I цяпер што ты марудзіш? Устаўши, ахрысьціся і змый грахі твае, прызвайши імя Господа”.

¹⁷ Сталася ж, як я вярнуўся ў Ерусалім і маліўся ў съвятыні, ахапіла мяне захапленье

¹⁸ і я ўбачыў Яго, Які казаў да мяне: “Съпяшайся і ідзі хутчэй з Ерусаліму, бо ня прымуць съведчанья твойго пра Мяне”.

¹⁹ А я сказаў: “Госпадзе, яны ведаюць, што гэта я арыштуюваў і біў у сынагогах тых, якія вераць у Цябе.

²⁰ I калі пралівана была кроў Стэфана, съведкі Твойго, і я быў [там], стоячы і згаджаючыся на забойства яго, і пільнуючы адзенъне тых, што забівалі яго”.

²¹ I Ён сказаў да мяне: “Ідзі, бо Я да паганаў далёка пашлю цябе”».

²² А яны слухалі яго да гэтага слова, і ўзынялі голас свой, кажучы: “Забяры з зямлі такога! Бо не належыцца жыць яму!”

23 А як яны крычалі, і кідалі адзеньне, і пыл падкідалі ў паветра,
24 тысячнік загадаў весьці яго ў табар, сказаўши тартураваць яго,
каб даведацца, дзеля якое віны гэтак крычалі на яго.

25 А калі расцягнулі яго рамянамі, сказаў Павал да сотніка, які
стаяў: «Ці ж можна вам тартураваць Рымскага чалавека, і без
суду?»

26 Пачуўши ж гэта, сотнік, пайшоўши, паведаміў тысячніку,
кажучы: «Глядзі, што ты маеш рабіць. Бо гэты чалавек —
Рымлянін».

27 Падышоўши, тысячнік сказаў яму: «Скажы мне, ці ты
Рымлянін?» А ён прамовіў: «Так».

28 І адказаў тысячнік: «Я здабыў гэтае грамадзянства за вялікія
грошы». А Павал прамовіў: «А я нарадзіўся [ў ім]».

29 Дык а сразу адступіліся ад яго тыя, што меліся тартураваць яго.
І тысячнік спалохаўся, даведаўши, што ён Рымлянін і што яны
былі звязаўши яго.

30 А назаўтра, хочучы даведацца напэўна, у чым абвінавачваюць
яго Юдэі, зъняў з яго путы і загадаў прыйсьці першас্বятарам і
усяму сынэдрыёну іхняму, і, вывеўши Паўла, паставіў перад імі.

Дз 23

¹ Павал, паўзіраўши на сынэдрыён, сказаў: «Мужы браты! Усім
добрым сумленнем я жыў перад Богам да гэтага дня».

² А першас্বятар Ананія загадаў тым, што стаялі пры ім, каб білі
яго ў вусны.

³ Тады Павал сказаў яму: «Бог будзе біць цябе, съяна пабеленая!
І ты сядзіш, судзячы мяне паводле Закону, і насуперак Закону
загадваеш мяне біць».

⁴ А тыя, што стаялі, сказалі: «Першас্বятара Божага
зъневажаеш?»

⁵ І прамовіў Павал: «Ня ведаў я, браты, што ён першас্বятар. Бо
напісана: “На начальніка народу твойго не кажы блага”».

⁶ А, разумеючы, што адна частка — садукеі, а другая — фарысэі,
закрычаў Павал у сынэдрыёне: «Мужы браты! Я — фарысэй, сын
фарысэя. За надзею і ўваскрасеньне мёртвых судзяць мяне!»

⁷ Калі ж ён гэтае сказаў, сталася спрэчка паміж фарысэямі і
садукеямі, і разъдзялілася грамада,

⁸ бо садукеі кажуць, што няма ані ўваскрасеньня, ані анёла, ані
духа; а фарысэі прызнаюць адно і другое.

⁹ Узъняўся ж вялікі крык, і, устаўши, кніжнікі фарысэйскае часткі
спрачаліся, кажучы: «Нічога благога мы не знаходзім у чалавеку
гэтым. Ці дух гаварыў яму, ці анёл, не змагаймася з Богам».

¹⁰ А калі спрэчка павялічылася, тысячнік, баючыся, каб яны
не разарвалі Паўла, загадаў жаўнерам, зыйшоўши, узяць яго
спасярод іх і весьці ў табар.

11 А ў наступную ноч Госпад, стаўшы перад ім, сказаў: «Будзь пэўны, Паўле! Бо як ты съведчыў пра Мяне ў Ерусаліме, гэтак мусіш съведчыць і ў Рыме».

12 А як настаў дзень, некаторыя Юдэі, зрабіўшы сход, далі сабе клятву, кажучы, што ня будуць ані есьці, ані піць, пакуль не заб'юць Паўла.

13 Было ж больш за сорак тых, што далі гэткі зарок.

14 Яны, прыйшоўшы да першасвятароў і старшыняў, сказалі: «З праклёнам мы пакляліся нічога ня есьці, пакуль не заб'ем Паўла.

15 Вы ж цяпер разам з сынэдрыёнам паведаміце тысячніку, каб заўтра ён вывеў яго да вас, быццам маецце дакладней разгледзець адносна яго, а мы, перш, чым ён наблізіцца, гатовыя забіць яго».

16 Пачуўшы ж пра гэтую змову, сын сястры Паўлава, прыйшоўшы і ўвайшоўшы ў табар, паведаміў Паўлу.

17 А Павал, паклікаўшы аднаго з сотнікаў, сказаў: «Завядзі гэтага дзецюка да тысячніка, бо ён мае нешта паведаміць яму».

18 Дык той, узяўшы яго, прывёў да тысячніка і кажа: «Вязень Павал, паклікаўшы мяне, прасіў прывесці да цябе гэтага дзецюка, які мае нешта сказаць табе».

19 Тысячнік, узяўшы яго за руку і адыйшоўшыся на бок, спытаў: «Што такое маеш паведаміць мне?»

20 А той сказаў: «Юдэі дамовіліся прасіць цябе, каб заўтра ты вывеў Паўла да сынэдрыёну, быццам маочы нешта дакладней запытатца адносна яго.

21 Дык ты ня дай пераканаць цябе ім, бо на яго цікуюць больш за сорак мужкоў з іх, якія далі клятву ня есьці і ня піць, пакуль не заб'юць яго, і цяпер яны гатовыя, чакаючы абяцанья ад цябе».

22 Дык тысячнік адпусціў дзецюка, загадаўшы: «Нікому не кажы, што мне пра гэтае паведаміў».

23 І, паклікаўшы нейкіх двух сотнікаў, сказаў: «Падрыхтуйце дзьвесыце жаўнерай, і семдзясят коньнікаў, і дзьвесыце драбаў, каб ісьці ў Цэзарэю а трэцяй гадзіне ночы.

24 І паставіце жывёлу, каб, пасадзіўшы Паўла, завесьці здаровага да ваяводы Фэлікса».

25 І напісаў пасланыне гэткага зъместу:

26 «Кляўдый Лізій — вяльможнаму ваяводзе Фэліксу: радавацца!

27 Мужа гэтага, якога Юдэі схапілі і меліся забіць, я, стаўшы з войскам, вырваў, даведаўшыся, што ён — Рымлянін.

28 А хоҷучы даведацца віну, дзеля чаго вінавацяць яго, я прывёў яго ў сынэдрыён іхні

29 і знайшоў, што яго вінавацяць дзеля спрэчак у Законе іхнім, а няма нікага абвінавачванья, вартага съмерці ці путаў.

30 А калі паведамілі мяне пра змову супраць мужа гэтага, што мелася ў Юдэяў, я неадкладна паслаў [яго] да цябе, загадаўшы, каб тыя, што абвінавачваюць яго, гаварылі супраць яго перад табою. Бывай здаровы».

31 Дык жаўнеры паводле загаданага ім, узяўшы Паўла, павялі ўначы ў Антыпатрыду,
 32 а назаўтра, пакінуўшы коњнікаў ісьці з ім, вярнуліся ў табар.
 33 Тыя, прыйшоўшы ў Цэзарэю і аддаўшы пасланыне ваяводзе, паставілі перад ім і Паўла.
 34 А ваявода, прачытаўшы, спытаўся, з якое ён правінцыі, і, зразумеўшы, што з Кілікіі,
 35 сказаў: «Я выслушаю цябе, калі зъявяцца і твае абвінавальнікі». И загадаў вартаваць яго ў прэторыі Ірадавай.

Дз 24

¹ А праз пяць дзён прыйшоў першасвятар Ананія са старшынямі і нейкім рытарам Тэртулам, якія выступілі перад ваяводам супраць Паўла.

² А калі таго паклікалі, пачаў абвінавачваць яго Тэртул, гаворачы:
³ «Дазнаючы праз цябе вялікага супакою і дабрабыту, якія сталіся ў народзе гэтым праз тваю апеку, заўсёды і паўсюль прыймаем мы гэта, вяльможны Фэлікс, з усёю ўдзячнасцю».

⁴ А каб табе шмат не дакучаць, прашу цябе каротка выслушаць нас паводле спагаднасці тваёй.

⁵ Бо, знайшоўшы, што муж гэты — пошасьць, будзіцель бунту сярод Юдэяў па ўсім сусьвеце і правадыр герэзіі Назарэйскае,
⁶ які съвятыню спакусіўся зъняважыць, мы затрымалі яго і хацелі судзіць паводле нашага закону.

⁷ А тысячнік Лізій, прыйшоўшы, з вялікім гвалтам забраў яго з наших рук,

⁸ загадаўшы абвінавальнікам ягоным ісьці да цябе. Ад яго ты сам можаш, дасъледаваўшы ўсё гэта, даведацца, у чым мы вінавацім яго».

⁹ Пацьвердзілі і Юдэі, кажучы, што гэта так.

¹⁰ А Павал адказаў, калі ваявода даў яму знак гаварыць: «Ведаючы, што ты шмат год судзьдзя гэтага народу, я ахвотней буду адказваць адносна [справы] маёй.

¹¹ Ты можаш даведацца, што ня больш, як дванаццаць дзён прайшло, як узыўшоў я пакланіцца ў Ерусалім.

¹² И ані ў съвятыні не знайслі мяне, што я з некім вяду гутарку ці бунтую натоўп, ані ў сынагогах, ані ў горадзе,

¹³ і яны ня могуць давесці таго, у чым цяпер вінавацяць мяне.

¹⁴ Але прызнаюся табе, што паводле шляху, які яны герэзій называюць, я гэтак служжу Богу бацькоў, верачы ўсяму, што напісана ў Законе і ў Прарокаў,

¹⁵ маючы надзею на Бога, што мае быць уваскрасенне мёртвых, праведных і няправедных, чаго яны і самі чакаюць.

¹⁶ Дзеля гэтага я сам намагаюся мець заўсёды чыстае сумленыне перад Богам і перад людзьмі.

¹⁷ Праз шмат год я прыйшоў чыніць міласціны для народу майго і дары.

18 Пры гэтым знайшлі мяне ачышчанага ў съвятыні некаторыя Юдэі з Азіі, а не з натоўпам і не з замяшаньнем.

19 Яны мусяць прыйсьці да цябе і абвінавачваць, калі нешта маюць супраць мяне.

20 Або самі гэтая няхай скажуць, ці знайшлі ў-ва мне якую крыўду, калі я стаяў перад сынэдрыёнам.

21 Ці адно тое слова, якое я крыкнуў, як стаяў сярод іх, што сёньня вы судзіце мяне за ўласкрасеньне мёртвых».

22 Пачуўшы гэтае, Фэлікс адклаў [справу] іхнюю, сказаўшы: «Дакладней даведаўшыся пра шлях гэты, як прыйдзе тысячнік Лізі, разгледжу [справу] вашую».

23 І загадаў сотніку пільнаваць Паўла, але даваць палёгку і не забараняць нікому з ягоных служыць яму і прыходзіць да яго.

24 А праз некалькі дзён Фэлікс, прыйшоўшы з Друзілаю, жонкаю сваёй, якая была Юдэйкай, паклікаў Паўла і слухаў яго пра веру ў Хрыста.

25 А як той вёў гутарку пра праведнасць, і стрыманасць, і пра будучы суд, Фэлікс, спалохаўшыся, адказаў: «Цяпер годзе, ідзі, а як знайду час, паклічу цябе».

26 Пры гэтым ён, спадзеючыся, што атрымае гроши ад Паўла, каб звольніў яго, часта клічучы яго, гутарыў з ім.

27 А як споўніліся два гады, Фэлікс атрымаў наступніка Порцыя Фэста, і, хочучы зрабіць ласку Юдэям, Фэлікс пакінуў Паўла ўвязненым.

Дз 25

¹ Фэст, прыйшоўшы ў сваю правінцыю, праз тры дні ўзы́йшоў з Цэзарэі ў Ерусалім.

² А першасвятары і першыя з Юдэяў выступілі перад ім супраць Паўла і малілі яго,

³ просячы ў яго ласкі, каб ён выклікаў [Паўла] ў Ерусалім, учыніўшы змову, каб забіць яго ў дарозе.

⁴ Тады Фэст адказаў, што Паўла пільнуюць у Цэзарэі, а сам ён мае неўзабаве выйсьці [туды].

⁵ «Дык хто з вас можа, — кажа ён, — няхай ідуць [са мною], і, калі ёсьць нешта на чалавеку гэтым, няхай яго вінавацяць».

⁶ А прабыўшы ў іх больш за дзесяць дзён, зыйшоў у Цэзарэю і на здзяйсніць на судовым пасадзе, загадаў прывесці Паўла.

⁷ Калі ж той прыйшоў, абступілі яго Юдэі, якія прыйшлі з Ерусаліму, прыносячы супраць Паўла шмат цяжкіх абвінавачваньняў, якіх не маглі давесці.

⁸ Ён жа адказаў, што ні ў чым не саграшыў ані супраць Закону Юдэйскага, ані супраць съвятыні, ані супраць цэзара.

⁹ А Фэст, хочучы зрабіць ласку Юдэям, адказаўшы Паўлу, сказаў: «Ці хочаш, узы́йшоўшы ў Ерусалім, там быць суджаны мною за гэта?»

10 А Павал сказаў: «Я стаю перад судовым пасадам цэзара, дзе я мушу быць суджаным. Юдэяў нічым я ня скрыўдзіў, як і ты добра ведаеш.

11 Бо калі я зрабіў нейкую крыўду і нешта, вартае съмерці, не адмаўляюся памерці; а калі ніяма нічога, у чым яны мяне вінавацяць, ніхто ня можа выдаць ім мяне. Прывываю [суд] цэзара!»

12 Тады Фэст, пагутарыўшы з радаю, адказаў: «Прывываеш цэзара? Да цэзара пойдзеш».

13 А калі мінула некалькі дзён, валадар Агрыпа і Бэрніка прыйшлі ў Цэзарэю прывітаць Фэста.

14 Калі ж былі яны там шмат дзён, Фэст прадставіў валадару справу Паўла, кажучы: «Ёсьць нейкі чалавек, пакінуты Фэліксам як вязень,

15 супраць якога, калі я быў у Ерусаліме, выступалі першасвятыя і старшыні юдэйскія, просячы прысуду на яго.

16 Я адказаў ім, што ў Рымлянаў ніяма звычаю выдаваць нейкага чалавека на съмерць перш, чым вінавачаны будзе мець перад абліччам [сваім] абвінавальнікаў і атрымае месца дзеля абароны ад абвінавачванья.

17 Дык калі яны зыйшліся, я, ня робячы аніякай затрымкі, на другі дзень, сеўшы на судовы пасад, загадаў прывесьці гэтага чалавека.

18 Абвінавальнікі, абступіўшы яго, не прынеслі супраць яго аніякае віны, якой я спадзяваўся,

19 а мелі яны з ім нейкія спрэчкі пра іхнюю рэлігію і пра нейкага памёршага Ісуса, пра Якога Павал цвердзіў, што Ён жывы.

20 Зъянтэжаны гэтай спрэчкаю, я сказаў, ці хоча ён ісьці ў Ерусалім і там быць суджаным за гэта.

21 А як Павал запатрабаваў, каб яго пільнавалі дзеля разгляду Аўгуста, я загадаў пільнаваць яго, пакуль не пашлю яго да цэзара».

22 Агрыпа ж мовіў да Фэста: «Хацеў бы і я сам пачуць гэтага чалавека». А той кажа: «Зайтра пачуеш яго».

23 Дык на зайтра, калі Агрыпа і Бэрніка прыйшлі з вялікай пышнасцю і ўвайшлі ў судовую залю разам з тысячнікамі і найпаважнейшымі мужамі гораду, на загад Фэста быў прыведзены Павал.

24 І прамовіў Фэст: «Валадару Агрыпа і ўсе прысутныя з намі мужы! Вы бачыце таго, адносна якога ўсё мноства Юдэйскае прасіла мяне і ў Ерусаліме, і тут, крычучы, што не належыцца яму больш жыць.

25 Але я не спасцярог, каб ён зрабіў нешта вартае съмерці, і як ён сам прывываў Аўгуста, я судзіў паслаць яго.

26 Ды ня маю нічога пэўнага напісаць гаспадару. Дзеля гэтага прывёў яго да вас, і асабліва да цябе, валадару Агрыпа, каб, учыніўшы допыт, я меў, што напісаць.

27 Бо неразумным здаецца мне, пасылаючы вязня, нават не пазначыць абвінавачванья супраць яго».

Дз 26

1 Агрыпа ж прамовіў да Паўла: «Дазваляеца табе гаварыць за сябе». Тады Павал, выцягнуўшы руку, адказаў:

2 «Валадару Агрыпа, я ўважаю сябе шчаслівым, маючы сёньня адказваць перад табою адносна ўсяго, што закідаюць мне Юдэі,

3 тым больш, што ты знаўца ўсіх звычаяў Юдэйскіх і спрэчак. Дзеля гэтага прашу цябе выслушаць мяне доўгацярпліва.

4 Даўк вось, усё жыцьцё маё ад юнацтва, якое ад пачатку праходзіла сярод народу майго ў Ерусаліме, ведаюць усе Юдэі.

5 Ведаючы мяне раней, калі захочуць, засвідчаць, што я жыў як фарысэй паводле найдасканалейшага накірунку набажэнства нашага.

6 І цяпер я стаю, як падсудны, за надзею на абязданье, дадзенае бацькам нашым ад Бога,

7 асянгнучь якое спадзяюцца дванаццаць каленаў наших, служачы ўночы і ўдзенъ безупынна. За гэтую надзею і авбінавачваюць мяне Юдэі, валадару Агрыпа!

8 Што? Вы судзіце, што неверагодна, каб Бог уваскращаў мёртвых?

9 Даўк і я думаў у сабе, што я мушу шмат зрабіць супраць імя Ісуса з Назарэту,

10 што і рабіў у Ерусаліме, і, узяўшы ўладу ад першасвятароў, я шмат святых замыкаў у вязніцу, і як іх забівалі, я даваў голас.

11 І па ўсіх сынагогах, шмат караючы іх, я прымушаў іх блузніць, і, яшчэ больш разъярыўшыся супраць іх, перасльедаваў нават і ў чужых гарадах.

12 І з гэтым ідучы ў Дамаск, з уладаю і дазволам ад першасвятароў,

13 пасярод дня, валадару, убачыў я на шляху святло з неба, ярчэйшае за звязаныне сонца, якое асьвяціла мяне і тых, што ішлі са мной.

14 А калі ўсе мы ўпалі на зямлю, я пачуў голас, які гаварыў да мяне і казаў на гебрайскай мове: “Саўле, Саўле, чаму ты перасльедуеш Мяне? Цяжка табе супраць ражна ўпірацца”.

15 А я сказаў: “Хто Ты, Госпадзе?” Ён жа сказаў: “Я — Ісус, Якога ты перасльедуеш;

16 але паўстань і стань на ногі твае, бо Я дзеля таго зьявіўся табе, каб выбраць цябе паслугачом і съведкам таго, што ты бачыў і што Я зъяўлю табе,

17 вырываючы цябе з народу гэтага і паганаў, да якіх цяпер пасылаю цябе,

18 каб адчыніць очы іхнія, зъянгнучь ад цемры да святла і ад улады шатана да Бога, каб праз веру ў Мяне атрымалі адпушчэнье грахоў і жэрабя сярод асьвечаных”.

19 Адгэтуль, валадару Агрыпа, я ня быў непаслухмяным відзежу нябеснаму,

20 але авбяшчаў спачатку жыхарам Дамаску і Ерусаліму, а пасля ўсёй краіны Юдэйскай і паганам, каб навярнуліся і зъвярнуліся да Бога, робячы ўчынкі, вартыя навяртаньня.

21 За гэта Юдэі спрабавалі забіць мяне, схапіўшы ў сьвятыні.

22 Але я, атрымаўшы дапамогу ад Бога, да гэтага дня стаю, сьведчачы малому і вялікаму, нічога звыш ня кажучы, як што гаварылі Прарокі і Майсей, што мае стацца:

23 што Хрыстос мае пакутаваць і, як Першы з уваскрасеняня мёртвых, мае прарапаведаваць съвятыню народу [гэтаму] і паганам».

24 А калі ён гэтак адказваў, прамовіў Фэст моцным голасам: «Ты вар'яцееш, Павал! Вялікая вучонасьць даводзіць цябе да шаленства».

25 А той кажа: «Не вар'яцею, вяльможны Фэсьце, але прамаўляю слова праўды і здаровага розуму,

26 бо разумее гэта валадар, перад якім я гавару адважна, бо перакананы, што нішто з гэтага перад ім ня ўтоілася, бо нічога з гэтага ў закуцьці ня дзеялася.

27 Ці верыш ты Прарокам, валадару Агрыпа? Ведаю, што верыш».

28 Агрыпа ж прамовіў да Паўла: «Ты мала не пераканаў мяне стацца Хрысьціянінам!»

29 А Павал сказаў: «Маліў бы я Бога, каб памалу ці памногу, ня толькі ты, але і ўсе, што слухаюць мяне сённяня, сталіся такімі, як і я, акрамя гэтых путаў».

30 І калі сказаў ён гэтае, устаў валадар, і ваявода, і Бэрніка, і тыя, што з імі сядзелі,

31 і, адыйшоўшыся ў бок, гаварылі паміж сабою, кажучы, што нічога, вартага съмерці або путаў ня робіць чалавек гэты.

32 А Агрыпа сказаў Фэсту: «Можна было вызваліць гэтага чалавека, калі б ён не прызываў цэзара».

Дз 27

¹ А калі прысудзілі нам плыць у Італію, Паўла і некаторых іншых вязніяў аддалі сотніку з кагорты Аўгуста, на імя Юлій.

² Узыйшоўшы ж на Адраміцкі карабель, які меў плысьці ўздоўж месцаў Азійскіх, мы вырушилі, маючи з сабой Арыстарха, Македонца з Тэсалонікі,

³ і на другі дзень прысталі да Сідону. І Юлій, які абыходзіўся з Паўлам па-людзку, дазволіў яму пайсьці да сяброў і атрымаць адпачынак.

⁴ Вырушиўшы адтуль, мы прыплылі да Кіпру, бо вятры былі супраціўныя.

⁵ І пераплыўшы мора насупраць Кілікіі і Памфіліі, мы зыйшлі ў Мірах Лікійскіх.

⁶ Там сотнік, знайшоўшы Александрыйскі карабель, які плыў у Італію, пасадзіў нас на яго.

⁷ Плывучы ж памалу даволі дзён і ледзь апынуўшыся насупраць Кніду, бо вецер не дазваляў нам, прыплылі мы да Крыту насупраць Сальмону.

⁸ І, ледзьве праплыўши паў яго, мы прыйшлі да нейкага месца, называнага Добрый Затокі, ад якога блізка горад Лясэя.

⁹ А калі мінула даволі часу, і плаванье было ўжо небясьпечнае, бо ўжо і пост прамінуў, радзіў Павал,

¹⁰ кажучы ім: «Мужы! Я бачу, што плаванье мае быць са шкодай і многімі стратамі ня толькі для ладунку і карабля, але і для душаў нашых».

¹¹ А сотнік больш даверыўся корніку і гаспадару карабля, чым таму, што казаў Павал.

¹² А як затока не была прыстасаваная для зімаванья, большасць давала параду плысьці адтуль, каб можна было перазімаваць, дабраўшыся да Фініку, Крыцкае затокі, што ляжыць насупраць паўднёва-заходняга і паўночна-заходняга ветру.

¹³ Калі ж павеяў паўднёвы вецер, яны, думаючы, што атрымалі жаданае, выправіўшыся, паплылі паў Крыт.

¹⁴ Неўзабаве наляцеў бурны вецер, называны Эўраклідон.

¹⁵ А калі карабель падхапіла і ён ня мог працівіца ветру, мы здаліся, і нас панесла.

¹⁶ Наляцеўшы ж на нейкую выспачку, называную Кляўда, мы ледзь здолелі ўтрымаць човен.

¹⁷ Падняўшы яго, узяліся за помачы, абвязваючы карабель, і, баючыся, каб ня быць выкінутымі на мялізну, спусьцілі ветразь і гэтак насіліся.

¹⁸ А як бура крэпка кідала нас, на другі дзень выкінулі тавары,

¹⁹ а на трэці дзень мы сваімі рукамі павыкідалі карабельны рыштунак.

²⁰ А калі шмат дзён не съвяціла ані сонца, ані зоркі, і немалая бура налягала, нарэшце прапала ўсякая надзея, каб нам выратавацца.

²¹ А як мы доўга былі няеўшы, Павал, стаўшы пасярод, сказаў: «Мужы, трэба было, паслухаўшыся мяне, ня плысьці ад Крыту і пазъбегнуць гэтае шкоды і страты».

²² І цяпер раджу вам, падбадзёрцесь, бо ня будзе згубленая ніводная душа сярод вас, акрамя карабля.

²³ Бо стаў перада мною ў гэтую ноч анёл Бога, Якому я прыналежу і Якому служу,

²⁴ і сказаў: «Ня бойся, Паўле! Ты мусіш стаць перад цэзарам, і вось, Бог дараваў табе ўсіх, што плывуць з табою».

²⁵ Дзеля гэтага падбадзёрцесь, мужы, бо я веру Богу, што будзе паводле таго, як мне было сказана,

²⁶ і мы мусім быць выкінутыя на нейкі востраў».

²⁷ А як настала чатырнаццатая ноч, што нас насіла па Адрятыцы, калі сярэдзіны ночы маракі сталі спадзявацца, што падыходзім да нейкае зямлі.

28 І, памераўшы, знайшлі дваццаць сажняў. А крыху адплыўшы і зноў памераўшы, знайшлі пятнаццаць сажняў.

29 І, баючыся, каб ня быць выкінутымі на скалістыя месцы, скінуўшы з карна чатыры якары, чакалі дня.

30 А калі маракі шукалі, каб уцячы з карабля, і спускалі ў мора човен, паказваючы, быццам маюць скінуць якары з носу,

31 Павал сказаў сотніку і жаўнерам: «Калі яны не застануцца на караблі, вы ня зможаце збавіцца».

32 Тады жаўнеры паабсякалі вяроўкі ад чаўна і далі яму ўпасьці.

33 А перад настаннем дня Павал прасіў усіх прыняць ежу, кажучы: «Сёньня чатырнаццаты дзень, як вы, чакаючы, застаяцёся ня еўшы і нічога не прыймаючы.

34 Дзеля гэтага прашу вас прыняць ежу, бо гэта будзе дзеля вашага выратаванья, бо нікому з вас волас з галавы не ўпадзе».

35 А сказаўшы гэта і ўзяўшы хлеб, ён падзякаваў Богу перад усімі і, пераламіўшы, пачаў есьці.

36 І ўсе, падбадзёрыўшыся, прынялі ежу.

37 Было ж усіх на караблі дзявесце семдзясят шэсць душ.

38 Насыціўшыся ежай, мы палегчылі карабель, выкідаючы пшаніцу ў мора.

39 А як настаў дзень, не пазналі зямлі, але ўгледзелі нейкую затоку, якая мела бераг, да якога пастанавілі, калі магчыма, прыстаць з караблём.

40 І, адкінуўшы якары, пайшлі па моры, і, адвязаўшы стырно і наставіўшы жагель па ветры, кіраваліся да берагу.

41 А натрапіўшы на касу, карабель сеў на мялізу, і нос, завязшы, заставаўся нерухомы, а карно разъбівалася сілаю хваляй.

42 Жаўнеры зрабілі пастанову, каб вязняў пазабіваць, каб хто, выплыўшы, ня ўцёк.

43 Сотнік жа, хочучы ўратаваць Паўла, забараніў іхнюю пастанову і загадаў тым, якія могуць плаваць, скочыўшы першымі, выйсьці на зямлю,

44 а рэшце [плысьці] каму на дошках, каму на чым іншым з карабля. І гэтаク сталася, што ўсе ўратаваліся на зямлю.

Дз 28

¹ Тады, уратаваўшыся, мы даведаліся, што востраў называецца Мэліта.

² Барбары ж зъявілі нам незвычайную людзкасць, бо, распаліўшы агонь, прынялі нас усіх, бо быў дождж і съюжа.

3 А калі Павал набраў мноства ламачча і клаў на агонь, яхідна, выйшаўшы ад жару, прычапілася да рукі ягонай.

⁴ Калі ж барбары ўбачылі зьвера, які вісей на руцэ ягонай, гаварылі між сабою: «Напэўна, чалавек гэты забойца, якому, уратаванаму ад мора, прысуд жыць не дазваляе».

⁵ А ён, абросшы зьвера ў агонь, не дазнаў анікага ліха.

6 Яны ж чакалі, што ён стане пухнуць ці раптам упадзе мёртвы. А доўга чакаючы і бачачы, што нічога благога з ім нясталася, зъмянілі думку і казалі, што ён — бог.

7 А ў тым месцы былі палі першага [чалавека] вострава, на імя Публій, які, прыняўшы нас, тры дні прыязна гас্তыццаў.

8 Сталася ж, што бацька Публія ляжаў, хворы на гарачку і крываваўку. Павал, увайшоўшы да яго і памаліўшыся, усклаў на яго рукі і аздаравіў яго.

9 Калі ж гэта сталася, і іншыя хворыя на востраве прыходзілі, і былі аздароўленыя.

10 І яны ўшанавалі нас шанаваньнем вялікім, і, як мы адплывалі, далі, што было патрэбна.

11 А праз тры месяцы паплылі мы на Аляксандрыйскім караблі са знакам Дыяскуры, які зімаваў на востраве,

12 і, прыстаўшы ў Сіракузах, заставаліся [там] тры дні.

13 Адтуль, плывучы ўздоўж [берагу], прыйшлі мы ў Рэгію; і, як праз адзін дзень узьняўся паўднёвы вецер, на другі дзень прыйшлі ў Путэолі,

14 дзе, знайшоўшы братоў, былі запрошаныя імі застацца на сем дзён; і гэтак прыйшлі ў Рым.

15 Тамтэйшыя браты, пачуўшы пра нас, павыходзілі нам насустрач аж да Апіявае плошчы і Трох Корчмаў. Убачыўшы іх, Павал падзякаваў Богу і набраўся адвагі.

16 Калі ж мы прыйшлі ў Рым, сотнік перадаў вязніяў гетману, а Паўлу было дазволена жыць асобна з жаўнерам, які яго вартаваў.

17 Сталася ж, што праз тры дні Павал склікаў першых з Юдэяў, і калі яны зыйшліся, сказаў да іх: «Мужы браты! Нічога не зрабіўшы супраць народу ці звычаяў бацькоўскіх, я выдадзены як вязень з Ерусаліму ў руکі Рымлянай.

18 Яны, дапытаўшы мяне, хацелі вызваліць, бо ніякае съмяротнай віны на мне не было.

19 А як Юдэі працівіліся, я быў змушаны прызываць [суд] цэзара, але не таму, што меўся ў чым вінаваціць народ мой.

20 Дзеля гэтае прычыны я запрасіў вас, каб пабачыць і паразмаўляць. Бо за надзею Ізраіля я закаваны ў ланцуці гэтыя».

21 Яны ж сказалі да яго: «Мы ані лістоў адносна цябе не атрымалі з Юдэі, ані ніхто з братоў, што прыходзілі, не абвяшчаў і не гаварыў пра цябе нічога злога.

22 Лічым жа вартым пачуць ад цябе, як ты думаеш, бо пра герэзію гэтую вядома нам, што ўсюды ёй працівяцца».

23 Вызначыўшы ж яму дзень, большасць прыйшла да яго ў гасподу. І ён з ранку да вечара выкладаў ім, съведчачы пра Валадарства Божае і пераконваючы іх пра Ісуса з Закону Майсейя і Прагоракай.

24 І адны былі перакананыя сказаным, а другія ня верылі.

25 І, не згаджаючыся між сабою, яны пайшли, калі Павал сказаў

адно слова: «Добра сказаў да бацькоў нашых Дух Святы праз прарока Ісаю, кажучы:

26 “Ідзі да народу гэтага і скажы: ‘Слыхам пачуеце, і не зразумееце; і, гледзячы, глядзець будзеце, і ня ўбачыце,

27 бо атлусьцела сэрца народу гэтага, і вушамі з цяжкасцю чуюць, і вочы свае заплюшчылі, каб ня ўбачылі вачыма і не пачулі вушамі, і не зразумелі сэрцам, і не навярнуліся, каб Я аздаравіў іх’.”

28 Дык няхай будзе вам вядома, што паганам паслана збаўленыне Божае, яны і пачуюць».

29 І, як ён гэта сказаў, Юдэі выйшлі, маючы між сабою шмат спрэчак.

30 А Павал цэлыя два гады заставаўся ў сваёй нанятай кватэры і прыймаў усіх, якія прыходзілі да яго,

31 абвяшчаючы Валадарства Божае і навучаючы пра Господа Ісуса Хрыста з усёй адвагаю без перашкоды.

ПАСЛАНЬНЕ ДА РЫМЛЯНАЎ АПОСТАЛА ПАЎЛА

1 Павал, слуга Ісуса Хрыста, пакліканы апостал, аддзелены дзеля Эвангельля Божага,
 2 якое [Бог] раней абяцаў праз прарокаў Сваіх у святых Пісаньнях,
 3 пра Сына Ягонага, Які паводле цела стаўся з насенъня Давіда,
 4 і аб'явіўся як Сын Божы ў моцы паводле духа святасьці праз уваскрасеньне з мёртвых, пра Ісуса Хрыста, Господа нашага,
 5 праз Якога мы атрымалі ласку і апостальства на паслухмянасьць веры ў-ва ўсіх народах, дзеля імя Ягонага,
 6 сярод якіх і вы, пакліканыя Ісусам Хрыстом, —
 7 усім, якія ёсьць у Рыме, улюблёным Бога, пакліканым святым: ласка вам і супакой ад Бога Айца нашага і Господа Ісуса Хрыста.
 8 Найперш дзякую Богу майму праз Ісуса Хрыста за ўсіх вас, што вера ваша абвяшчаецца ў-ва ўсім сввеце.
 9 Бо съведка мне Бог, Якому служу духам майм у Эвангельлі Сына Яго, што несупынна ўзгадваю вас,
 10 заўсёды просячы ў малітвах маіх, каб некалі ўжо давялося мне з волі Божая прыйсьці да вас.
 11 Бо я жадаю бачыць вас, каб даць вам нейкі дар духоўны дзеля ўмацаванья нашага,
 12 гэта значыць, сущешыцца супольна з вамі вераю адзін аднаго, вашаю і маёю.
 13 Не хачу, браты, каб вы ня ведалі, што я часта пастанаўляў прыйсьці да вас, каб мець нейкі плод і ў вас, як і ў іншых народах, і забаронена мне было аж дагэтуль.
 14 Я вінаваты і Грэкам, і барбарам, і мудрым, і бяздумным.
 15 Дык што да мяне, я гатовы дабравесціць і вам, якія ў Рыме.
 16 Бо я не саромлюся Эвангельля Хрыстовага, бо яно ёсьць моц Божая на збаўленьне кожнаму, хто верыць, перш Юдэю, і Грэку.
 17 Бо ў ім адкрываецца праведнасьць Божая ад веры ў веру, як напісана: «А праведны з веры жыць будзе».
 18 Бо адкрываецца гнеў Божы з неба на ўсякую бязбожнасьць і няправеднасьць людзей, якія праз няправеднасьць праўду стрымліваюць.
 19 Бо, што магчыма ведаць пра Бога, яўна для іх, бо Бог выявіў ім.
 20 Бо нябачнае Яго, і вечная моц Яго, і Боскасць ад стварэння сьвету відочныя праз разважанье пра творы [Ягоныя], каб быць ім без апраўданья.
 21 Бо яны, пазнаўшы Бога, ня славілі [Яго] як Бога і ня дзякавалі, але займаліся марнасцю ў думках сваіх, і зацемрылася няцямкае сэрца іхняе.

22 Цьвердзячы пра сябе, што мудрыя, яны здурнелі
 23 і славу незынішчальнага Бога замянілі на падабенства вобразу
 зынішчальнага чалавека, і птушақ, і чатырохногіх, і паўзуноў.
 24 Дзеля гэтага і аддаў іх Бог у пажаданьнях сэрцаў іхніх
 нячыстасці зъневажаць целы свае між сабою.
 25 Яны замянілі праўду Божую на хлусьню, і пакланяліся, і
 служылі стварэныю замест Таго, Які стварыў, Які дабраслаўлёны
 на вякі. Амэн.
 26 Дзеля гэтага аддаў іх Бог у ганебныя жарсыці, бо жанчыны іхнія
 замянілі прыродныя зносіны на супрацьпрыродныя.
 27 Падобна і мужчыны, пакінуўшы прыродныя зносіны з
 жанчынамі, распаляліся ў пажадлівасці сваёй адзін да аднаго,
 мужчыны з мужчынамі непрыстойнасць робячы і атрымліваючы
 ў саміх сабе належную адплату за свой падман.
 28 I, як яны не спрабавалі мець пазнаньне Бога, аддаў іх Бог
 няздатнаму разуму рабіць, што не належыць,
 29 напоўненыя ўсякай няправеднасцю, распustaю,
 зласльвасцю, хцівасцю, ліхотаю, поўныя зайдзрасці,
 забойства, сваркі, подступу, благіх звычаяў,
 30 абмоўнікі, паклённікі, боганенавісьнікі, крываўдзіцелі,
 ганарыстыя, пыхліўцы, выдумшчыкі ліхога, непаслухмяныя
 бацькам,
 31 няцямкія, нязгодлівыя, бязылітасныя, няўмольныя,
 неміласэрныя.
 32 Яны, пазнаўшы пастанову Божую, што тыя, хто гэткае ўчыніе,
 вартыя съмерці, ня толькі гэтае робяць, але і ўхваляюць тых, хто
 робіць [гэтае].

Рым 2

¹ Дзеля гэтага няма апраўданьня табе, кожны чалавек, які судзіш;
 бо ў чым ты судзіш іншага, асуджаеш сябе, бо робіш тое самае,
 судзячы.
² А мы ведаем, што суд Божы ёсьць паводле праўды адносна тых,
 што гэткае ўчыніяюць.
³ Няўжо ж ты думаеш, чалавек, які судзіш тых, што гэткае
 ўчыніяюць, і сам робіш тое самае, што ўцячэш ад суду Божага?
⁴ Або багацьцем ласкавасці Ягонай, і цярплівасці, і
 доўгацярплівасці пагарджаеш, ня ведаючы, што добрасьць
 Божая вядзе цябе да навяртаньня?
⁵ Але праз упартасць тваю і ненавернутае сэрца ты зьбіраеш сабе
 гнеў на дзень гневу і адкрыцця праведнага суду Божага,
⁶ Які аддасць кожнаму паводле ўчынкаў ягоных:
⁷ тым, якія цярплівасцю ў добрай справе шукаюць славы, пашаны
 і незынішчальнасці, — жыццё вечнае,
⁸ а тым, што спрачаюцца і не скараюцца праўдзе, але скараюцца
 няправеднасці, — ярасць і гнеў.

9 Прыгнёт і ўціск кожнай души чалавека, які робіць ліхое, перш Юдэя, і Грэка!

10 Слава, і пашана, і супакой усякаму, хто робіць добрае, перш Юдэя, і Грэку!

11 Бо няма ў Бога ўзіраньня на аблічча.

12 Бо тыя, якія без Закону зграшылі, без Закону і загінуць, а тыя, якія ў Законе зграшылі, праз Закон будуць асуджаныя.

13 Бо не слухачы Закону праведныя перад Богам, але выканануцы Закону будуць апраўданыя.

14 Бо калі пагане, якія ня маюць Закону, паводле прыроды робяць паводле Закону, яны, ня маючы Закону, самі сабе Закон.

15 Яны зъяўляюць справы Закону, якія напісаныя ў сэрцах іхніх, пра што съведчыць сумленьне іхняе і думкі іхнія, якія то абвінавачваюць, то апраўдаюць адна адну,

16 у дзень, калі Бог будзе судзіць тайныя [ўчынкі] людзей, паводле Эвангельля майго, праз Ісуса Хрыста.

17 Вось, ты завешся Юдэем, і супакойваеш сябе Законам, і хвалішся Богам,

18 і ведаеш волю [Ягоную], і выпрабоўваеш, што лепшае, будучы навучаным у Законе.

19 І ты перакананы пра сябе, што ты — павадыр съляпых, съятлотых, што ў цемры,

20 выхавацель неразумных, настаўнік немаўлят, які мае ў Законе выгляд веданьня і праўды.

21 Дык ты, вучачы другога, ня вучыш сябе самога.

22 Абвяшчаючы ня красыці, крадзеш; кажучы не чужаложыць, чужаложыш, брыдзячыся ідаламі, чыніш съявитарадзства.

23 Ты, які хвалішся Законам, праз парушэнье Закону Бога зневажаеш.

24 Бо праз вас на імя Божае блюзьніца ў паганаў, як напісана.

25 Бо аброзаньне карыснае, калі выполніш Закон; а калі ты парушальнік Закону, аброзаньне тваё стала неабразаньнем.

26 Дык калі неабрэзаны захоўвае пастановы Закону, ці не залічыцца яму ягонае неабразаньне за аброзаньне?

27 І неабрэзаны паводле прыроды, які спаўняе Закон, будзе судзіць цябе, парушальніка Закону, які з літарай і аброзаньнем.

28 Бо ня той Юдэй, хто гэтакі яўна, і ня тое аброзаньне, якое яўнае на целе,

29 але хто ва ўтоенасьці Юдэй, і [ў якога] аброзаньне сэрца Духам, а ня літарай, такому пахвала не ад людзей, але ад Бога.

Рым 3

1 Дык якая перавага Юдэя, ці якая карысьць ад аброзаньня?

2 Вялікая ў-ва ўсіх адносінах, а найперш у тым, што ім даверана слова Божае.

3 Бо што, калі некаторыя не паверылі? Ці недаверства іхняе зынішчыць веру Божую?

⁴ Няхай ня станецца! Бог ёсьць праўдзівы, а ўсякі чалавек хлусълівы, як напісана: «Каб Ты быў праведны ў словах Тваих і перамог у судзе Тваім».

⁵ А калі нашая няправеднасьць зъяўляе праведнасьць Божую, што скажам? Ці Бог, Які выяўляе гнеў, няправедны? Кажу пачалавечаму.

⁶ Няхай ня станецца! Бо як жа Бог будзе судзіць съвет?

⁷ Бо калі праўда Божая праз маю хлусълівасць памнажаецца на славу Ягоную, за што яшчэ мяне судзяць як грэшніка?

⁸ I ці не рабіць нам благое, каб выйшла добрае, як некаторыя блюзъніяць на нас і кажуць, што мы гэтак кажам? Справядлівы суд на такіх!

⁹ Дык што? Ці мы лепшыя? Зусім не! Бо мы ўжо давялі, што і Юдэі, і Грэкі, — усе пад грэхам,

¹⁰ як напісана: «Няма праведнага аніводнага;

¹¹ няма таго, хто разумее; няма таго, хто шукае Бога.

¹² Усе ўхілліся, разам нягодныя; няма таго, хто рабіць добро, няма аніводнага.

¹³ Горла іхняе — магіла адчыненая; языкамі сваімі ашукваюць, атрута зъмяіная на губах іхніх.

¹⁴ Вусны іхняя поўныя абмовы і горычы.

¹⁵ Ногі іхняя хуткія на праліцьцё крыві,

¹⁶ зънішчэніне і няшчасціце на шляхах іхніх,

¹⁷ і шляху супакою яны не пазналі.

¹⁸ Няма страху Божага перад вачыма іхнімі».

¹⁹ А мы ведаем, што Закон усё, што гаворыць, гаворыць да тых, якія пад Законам, каб усе вусны былі загароджаныя і ўвесь съвет стаўся вінаватым перад Богам,

²⁰ бо справамі Закону не апраўдаеца перад Ім ніякае цела; бо праз Закон пазнаеца грэх.

²¹ А цяпер, незалежна ад Закону, зъяўлена праведнасьць Божая, засвідчаная праз Закон і Пракопаў,

²² праведнасьць Божая праз веру ў Ісуса Хрыста для ўсіх і на ўсіх тых, якія вераць; бо няма розніцы,

²³ бо ўсе зграшылі і пазбаўлены славы Божае,

²⁴ атрымліваючы апраўданьне дарма ласкай Ягонай праз адкупленьне ў Хрысціе Ісусе,

²⁵ Якога Бог пастанавіў [быць] ахвярай перамольнай у крыві Ягонай праз веру, дзеля выяўленыя праведнасьці Сваёй праз дараваньне грахоў, учыненых раней, у [час] цярплівасці Божае,

²⁶ дзеля выяўленыя праведнасьці Сваёй у цяперашні час, каб быў ён праведны і апраўдваў таго, хто верыць ў Ісуса.

²⁷ Дык дзе тое, чым хваліцца? Выключана. Якім законам? [Законам] учынкаў? Не, але законам веры.

²⁸ Дык мы лічым, што чалавек апраўдваеца вераю, незалежна ад учынкаў Закону.

29 Няўжо Бог толькі Юдэяў, а не паганаў таксама? Так, і паганаў,
30 бо адзін Бог, Які апраўдае абразанье з веры і неабразанье праз
веру.

31 Дык мы зынішчаем Закон праз веру? Няхай ня станецца! Але
усталёўаем Закон.

Рым 4

1 Дык што, скажам, Абрагам, бацька наш, знайшоў паводле цела?

2 Бо калі Абрагам апраўданы ўчынкамі, ён мае пахвалу, але ня
перед Богам.

3 Бо што кажа Пісанье? «Паверыў Абрагам Богу, і залічана яму за
праведнасьць».

4 Таму, хто робіць, нагарода ня з ласкі залічваецца, але з
павіннасці;

5 а таму, хто ня робіць, але верыць у Таго, Хто апраўдае
бязбожніка, вера ягоная залічваецца за праведнасьць.

6 Гэтак і Давід кажа, што шчасльце чалавеку, якому Бог залічвае
праведнасьць незалежна ад учынкаў:

7 «Шчасльвия тыя, якім адпушчаныя беззаконыні і якім грахі
прыкрытыя;

8 шчасльвы чалавек, якому Госпад не залічыць грэху».

9 Дык шчаснасьць гэтая для абрэзаных ці і для неабрэзаных? Бо
мы кажам, што Абрагаму вера залічана за праведнасьць.

10 Дык калі залічана? У абразаныні ці ў неабразаныні? Не ў
абразаныні, але ў неабразаныні.

11 І знак абразаныня ён атрымаў, як пячатку праведнасьці веры,
якую [ён меў] у неабразаныні, каб быў ён бацькам усіх, хто верыць
у неабразаныні, каб і ім залічана была праведнасьць,

12 і бацькам абразаныня, тых, якія ня толькі [маюць] абразаныне,
але і ходзяць па сълядах веры ў неабразаныні бацькі нашага
Абрагама.

13 Бо не праз Закон Абрагаму ці насеньню ягонаму [дадзена] абяца́нне быць спадкаемцам съвету, але праз праведнасьць веры.

14 Бо калі тыя, што праз Закон, — спадкаемцы, змарнене вера і
зынішчыцца абяца́нне;

15 бо Закон выклікае гнеў, бо дзе няма закону, няма парушэння.

16 Дзеля гэтага праз веру, каб было паводле ласкі, каб абяца́нне было ўгрунтаваным для ўсяго насеньня, ня толькі для таго, якое праз Закон, але і для таго, якое праз веру Абрагама, які ёсьць бацька ўсіх нас,

17 як напісана: «Я паставіў цябе бацькам многіх народаў», перед
Богам, Якому ён паверыў, Які ажыўляе мёртвых і называе тое, што
ня ёсьць, як тое, што ёсьць.

18 Ён, насуперак надзеі, паверыў з надзеяй, што станецца бацькам
многіх народаў, паводле сказанага: «Гэткае будзе насеньне тваё».

19 I, не зънямогшыся ў веры, ён не глядзеў на цела сваё ўжо амярцьвелае, якое мела амаль сто гадоў, і што ўлоньне Сары амярцьвела,

20 у абяцањні Божым не сумняваўся недаверствам, але ўмацаўваўся вераю, аддаўши славу Богу

21 і маючи пэўнасць, што Ён магутны зрабіць тое, што абяцаў.

22 Дзеля гэтага і залічана яму за праведнасць.

23 А напісаны [гэта] ня дзеля яго толькі, што залічана яму,

24 але і дзеля нас, што мае быць залічана нам, якія вераць у Таго, Хто ўваскрасіў з мёртвых Ісуса, Господа нашага,

25 Які быў выгадзены дзеля граху наших і ўваскрос дзеля апраўданья нашага.

РЫМ 5

¹ Дык, апраўдаўшыся вераю, мы маем мір з Богам праз Господа нашага Ісуса Хрыста,

² праз Якога таксама маем вераю доступ да тае ласкі, у якой стаім і хвалімся надзей славы Божай.

³ I ня толькі [гэтым], але хвалімся і ў прыгнётах, ведаючи, што прыгнёт робіць цярплівасць,

⁴ а цярплівасць — выпрабаванасць, а выпрабаванасць — надзею,

⁵ а надзея ня ганьбіць, бо любоў Божая вылілася ў сэрцы нашыя праз Духа Святога, Які нам дадзены.

⁶ Бо Хрыстос, калі мы былі яшчэ слабымі, у вызначаны час памёр за бязбожных.

⁷ Бо за праведнага наўрад ці хто памрэ; хіба за добраага можа хто і адважыцца памерці.

⁸ А Бог Сваю любоў да нас даводзіць тым, што Хрыстос памёр за нас, калі мы былі [яшчэ] грэшнікамі.

⁹ Дык тым больш цяпер, калі мы апраўданы крывёю Ягонай, збаўленыя будзем праз Яго ад гневу.

¹⁰ Бо калі, будучы ворагамі, мы пагадзіліся з Богам праз съмерць Сына Яго, шмат больш, пагадзіўшыся, будзем збаўленыя праз жыццё Ягонае.

¹¹ I ня толькі [гэтае], але таксама хвалімся Богам праз Господа нашага Ісуса Хрыста, праз Якога мы атрымалі цяпер прымірэнне.

¹² Дзеля гэтага, як праз аднаго чалавека грэх увайшоў у съвет, і праз грэх — съмерць, і гэтаак съмерць перайшла на ўсіх людзей, бо ў ім усе зграшылі.

¹³ Бо да Закону грэх быў у съвеце; але грэх ня лічыцца, калі няма закону.

¹⁴ Аднак съмерць валадарыла ад Адама да Майселя і над тымі, якія не зграшылі на падабенства праступку Адама, які ёсьць вобраз Таго, Які мае быць.

¹⁵ Але дар [ласкі] ня гэткі, як грэх. Бо калі праз грэх аднаго памерлі многія, шмат большая ласка Божая, і дар ласкі праз аднаго Чалавека, Ісуса Хрыста, памножыцца для многіх.

16 I дар не такі, як тое, што праз аднаго, які зграшыў; бо суд праз таго аднаго — на асуджэнье, а дар [ласкі] — на апраўданье ад многіх грахой.

17 Бо калі праз грэх аднаго съмерць валадарыла праз аднаго, шмат больш тыя, якія атрымалі багацьце ласкі і дар праведнасьці, будуць валадарыць у жыцьці праз аднаго Ісуса Хрыста.

18 Таму, як праз грэх аднаго ўсім людзям асуджэнье, гэтак праз праведнасьць аднаго ўсім людзям апраўданье на жыцьцё.

19 Бо як праз непаслухмянасьць аднаго чалавека многія зрабіліся грэшнымі, так і праз паслухмянасьць аднаго многія зробяцца праведнымі.

20 А Закон прыйшоў паслья, каб памножыць грэх. А калі памножыўся грэх, тым больш удосталь ласкі,

21 каб, як грэх валадарыў у съмерці, гэтак і ласка валадарыла праз праведнасьць на жыцьцё вечнае праз Ісуса Хрыста, Господа нашага.

Рым 6

¹ Дык што скажам? Ці будзем заставацца ў граху, каб памножылася ласка? Няхай ня станецца!

² Мы, якія памерлі для грэху, як яшчэ будзем жыць у ім?

³ Ці вы ня ведаецце, што ўсе мы, якія ахрысьціліся ў Хрыста Ісуса, у съмерць Ягоную ахрысьціліся?

⁴ Дык мы пахаваныя з Ім хрышчэннем у съмерць, каб, як Христос уваскрэс з мёртвых праз славу Айца, так і мы хадзілі ў абнаўленыні жыцьця.

⁵ Бо калі мы сталіся злучанымі з Ім падабенствам съмерці Яго, дык будзем [злучаны] і [падабенствам] уваскрасеньня,

⁶ ведаючы тое, што стary наш чалавек укрыжаваны, каб зынішчана было цела грэху, каб нам не служыць ужо грэху;

⁷ бо хто памёр, той апраўданы ад грэху.

⁸ А калі мы памерлі з Хрыстом, дык верым, што і жыць будзем з Ім,

⁹ ведаючы, што Христос, уваскрэшы з мёртвых, больш не памірае, съмерць больш над Ім не пануе.

¹⁰ Бо, што ён памёр, памёр раз дзеля грэху, а што жыве, жыве дзеля Бога.

¹¹ Гэтак і вы лічыце сябе памёршымі дзеля грэху, а жывымі дзеля Бога ў Хрысьце Ісусе, Госпадзе нашым.

¹² Дык няхай не валадарыць грэх у съяротным целе вашым, каб вам слухацца яго ў пажаданьях ягоных.

¹³ I не аддавайце грэху члены вашыя як зброю няправеднасьці, але аддайце сябе Богу як ажыўшых з мёртвых, і члены вашыя [аддайце] Богу як зброю праведнасьці.

¹⁴ Бо грэх ня будзе панаваць над вамі, бо вы не пад законам, але пад ласкаю.

15 Дык што? Ці будзем грашыць, бо мы не пад законам, але пад ласкаю? Няхай ня станецца!

16 Ці вы ня ведаецце, што, каму вы аддаяцё сябе на службу, каб [быць яму] паслухмянымі, таго вы і слугі, каго слухаецеся: ці грэху — на съмерць, ці паслухмянасьці — на праведнасьць.

17 Ласка Божая, што вы [раней] былі слугамі грэху, але сэрцам сталі паслухмянымі [гэтаму] кшталту вучэнья, якое дадзена вам.

18 Вызваліўшыся ж ад грэху, вы сталіся слугамі праведнасьці.

19 Па-чалавечаму гавару дзеля нядужасьці цела вашага. Бо, як аддавалі вы члены вашыя на службу нячыстасьці і беззаконью на беззаконье, гэтак цяпер аддайце члены вашыя на службу праведнасьці на съятасьць.

20 Бо калі вы былі слугамі грэху, былі вы вольнымі ад праведнасьці.

21 Дык які плод вы мелі тады, што цяпер гэтага саромеецеся? Бо канец гэтакіх — съмерць.

22 А цяпер, вызваліўшыся ад грэху і стаўшыся слугамі Бога, вы маеце плод свой на съятасьць, а канец — жыцьцё вечнае.

23 Бо платя за грэх — съмерць, а дар [ласкі] Божай — жыцьцё вечнае ў Хрысьце Ісусе, Госпадзе нашым.

Рым 7

¹ Ці ж вы ня ведаецце, браты, бо кажу да тых, якія ведаюць Закон, што закон валадарыць над чалавекам увесь час, пакуль той жывы?

² Бо замужняя жанчына прывязана законам да жывога мужа; а калі муж памрэ, зынішчаеца закон мужа.

³ Таму, калі пры жывым мужы выйдзе за другога мужа, будзе названая чужаложніцай; а калі памрэ муж, яна вольная ад закону і ня будзе чужаложніцай, выйшаўши за другога мужа.

⁴ Гэтак і вы, браты мае, памерлі для Закону праз цела Христовае, каб належаць вам другому, Які ўваскрошаны з мёртвых, каб даваць плод Богу.

⁵ Бо калі мы былі ў целе, пакуты грахоў, якія [паўставалі] праз Закон, дзеялі ў членах вашых, каб даваць плод съмерці.

⁶ А цяпер мы вызваліліся ад Закону, якім былі звязаныя, памершы для яго, каб нам служыць у абнаўленыні духа, а ня ў старасьці літары.

⁷ Дык што скажам? Ці Закон — грэх? Няхай ня станецца! Але я не зразумеў бы грэх, як толькі праз Закон, бо я ня ведаў бы пажаданьня, каб Закон не сказаў: «Не жадай».

⁸ Але грэх, атрымаўши нагоду праз прыказанье, выклікаў у-ва мне ўсякае пажаданье, бо без закону грэх мёртвы.

⁹ Я жыў некалі без Закону, а калі прыйшло прыказанье, грэх ажыў, а я памёр.

¹⁰ І было знайдзена мною, што прыказанье, якое на жыцьцё, яно на съмерць,

11 бо грэх, атрымаўшы нагоду праз прыказаньне, зывёў мяне і забіў праз яго.

12 Так што Закон съяты, і прыказаньне съятое, і праведнае, і добрае.

13 Дык няўжо добрае сталася мне съмерцю? Няхай ня станеца! Але грэх, каб быў выяўлены як грэх, праз добрае робіць мне съмерць, каб грэх стаўся праз меру грэшным праз прыказаньне.

14 Бо мы ведаем, што Закон духоўны, а я — цялесны, прададзены пад [уладу] грэху.

15 Бо я не разумею, што раблю, бо не раблю тое, што хачу, але, што ненавіджу, тое раблю.

16 А калі я раблю тое, што не хачу, згаджаюся з Законам, што ён — добры,

17 і цяпер ужо ня я раблю гэта, але грэх, які жыве ў-ва мне.

18 Бо ведаю, што не жыве ў-ва мне, гэта значыцца, у целе майм, добрае; бо жаданьне [добрата] ёсьць у-ва мне, але каб зрабіць добрае, таго не знаходжу.

19 Бо добрае, якое хачу, не раблю, а благое, якога не хачу, раблю.

20 А калі я раблю тое, што не хачу, ужо ня я раблю гэта, але грэх, які жыве ў-ва мне.

21 Таму я знаходжу закон, што, калі хачу рабіць добрае, ёсьць у-ва мне благое.

22 Бо паводле ўнутранага чалавека я захапляюся Законам Божым,

23 а ў членах маіх бачу другі закон, які супрацівіцца закону розуму майго і бярэ мяне ў палон закону грэху, які ёсьць у членах маіх.

24 Гаротны я чалавек! Хто выбавіць мяне ад гэтага цела съмерці?

25 Дзякую Богу праз Ісуса Хрыста, Господа нашага. Дык таму я сам розумам служу Закону Божаму, а целам — закону грэху.

Рым 8

¹ Таму цяпер няма ніякага асуджэння тым, што ў Хрысьце Ісусе не паводле цела, але паводле духа ходзяць.

² Бо закон Духа жыцьця ў Хрысьце Ісусе вызваліў мяне ад закону грэху і съмерці.

³ Бо як Закон быў бяссільны, таму што быў нядужы праз цела, Бог, паслаўшы Сына Свайго ў падабенстве цела грахоўнага і дзеля грэху, асудзіў грэх у целе,

⁴ каб праведнасць Закону споўнілася ў нас, якія не паводле цела, але паводле духа ходзяць.

⁵ Бо тыя, што паводле цела, — пра цялеснае думаюць; а тыя, што паводле духа, — пра духоўнае.

⁶ Бо думкі цялесныя — съмерць, а думкі духоўныя — жыцьцё і супакой.

⁷ Бо думкі цялесныя — варожасць да Бога, бо яны не падпарадкоўваюцца закону Божаму, дый ня могуць.

⁸ Дык тыя, якія ў целе, Богу дагадзіць ня могуць.

9 Ви ж ня ў целе, але ў духу, калі толькі Дух Божы жыве ў вас. А калі хто Духа Хрыстовага ня мае, той не Ягоны.

10 Калі ж Хрыстос у вас, дык цела мёртвае праз грэх, а дух жывы праз праведнасьць.

11 А калі Дух Таго, Які ўваскрасіў Ісуса з мёртвых, жыве ў вас, Той, Які ўваскрасіў Хрыста з мёртвых, ажывіць і вашыя съмяротныя целы Духам Сваім, Які жыве ў вас.

12 Дык таму, браты, мы не вінаватыя цела, каб жыць паводле цела;

13 бо калі вы жывяцё паводле цела, памрацё, а калі духам цялесныя ўчынкі забіваеце, жыць будзеце.

14 Бо ўсе, якія Духам Божым ведзеныя, ёсьць сыны Божыя.

15 Бо вы не атрымалі духа няволі ізноў на страх, але атрымалі Духа ўсынаўлення, у Якім крычым: «Абба, Ойча!»

16 Гэты Дух съведчыць духу нашаму, што мы — дзецы Божыя.

17 А калі дзецы, дык і спадкаемцы, спадкаемцы Божыя, суспадчыннікі Хрыста, калі толькі церпім з Ім, каб з Ім і ўславіцца.

18 Бо я лічу, што пакуты цяперашняга часу [нічога] ня вартыя [ў параўнаньні] з той славаю, што мае адкрыцца ў нас.

19 Бо стварэнье са спадзяваньнем чакае адкрыцца сыноў Божых,

20 бо стварэнье падпарадкованае марнасці не сваёй ахвотай, але праз Таго, Які падпарадковаваў, у надзеі,

21 што і сама стварэнье будзе вызвалена з няволі сапсутасці на свабоду славы дзяцей Божых.

22 Бо ведаем, што ўсё стварэнье супольна ўздыхае і мучыцца, родзячы, аж да цяпера.

23 І ня толькі яно, але і мы самі, маючы пачатак Духа, і мы самі ў сабе ўздыхаем, чакаючы ўсынаўлення, адкуплення цела нашага.

24 Бо мы збаўленыя надзеяй. А надзея ўбачаная ня ёсьць надзея, бо калі хто бачыць, чаго яму спадзявацца?

25 А калі спадзяємся на тое, чаго ня бачым, чакаем з цярплівасцю.

26 Гэтаксама і Дух дапамагае ў слабасцях нашых, бо мы ня ведаем, пра што маліцца, як трэба, але Сам Дух заступаецца за нас стагнаньнямі невымоўнымі.

27 А Той, Які дасьледуе сэрцы, ведае, што за думка ў Духа, Які паводле [волі] Бога заступаецца за съвятых.

28 А мы ведаем, што тым, якія любяць Бога, пакліканым паводле [Яго] вызначэнья, ўсё дапамагае на добро.

29 Бо тым, каго наперад ведаў, Ён і прадвызначыў быць падобнымі да вобразу Сына Ягонага, каб Ён быў Першародны між многімі братамі.

30 А каго прадвызначыў, тых і паклікаў; а каго паклікаў, тых і апраўдаў; а каго апраўдаў, тых і ўславіў.

31 Дык што скажам на гэта? Калі Бог за нас, хто супраць нас?

32 Той, Які Сына Свайго не пашкадаваў, але аддаў Яго за ўсіх нас, як не даруе і нам з Ім усяго?

33 Хто стане супраць выбранных Божых? Бог, Які апраўдвае!

34 Хто той, хто асуджае? Хрыстос, Які памёр, але і ўваскрос! Ён і праваруч Бога, Ён і заступаецца за нас.

35 Хто адлучыць нас ад любові Хрыстовае? Прыгнёт, ці ўціск, ці перасъедванье, ці голад, ці галізна, ці небясьпека, ці меч?

36 Як напісана: «За Цябе забіваюць нас цэлы дзень; лічаць нас за авечак на зарэ».

37 Але ў-ва ўсім гэтым мы перамагаем праз Таго, Які палюбіў нас.

38 Бо я ўпэўнены, што ані съмерць, ані жыцьцё, ані анёлы, ані начальствы, ані сілы, ані цяперашняе, ані будучае,

39 ані вышыня, ані глыбіня, ані другое якое стварэнье ня зможа адлучыць нас ад любові Божае, што ў Хрысьце Ісусе, Госпадзе нашым.

Рым 9

¹ Прайду кажу ў Хрысьце, не хлушу, съведчыць мне сумленыне маё ў Духу Святым,

² што вялікі смутак мой і няспынны боль у сэрцы май,

³ бо я хацеў бы сам быць адлучаным ад Хрыста за братоў маіх, родных мне паводле цела,

⁴ якія ёсьць Ізраільцяне, якіх ёсьць усынаўленыне, і слава, і запаветы, і даныне законаў, і служэныне, і абяцаўні,

⁵ якіх і бацькі, і з якіх Хрыстос паводле цела, Які ёсьць над усімі Бог, Які дабраслаўлены на вякі. Амэн.

⁶ Але ня так, што слова Божае ня споўнілася. Бо ня ўсе тыя, што з Ізраілем, Ізраіль,

⁷ і ня ўсе тыя, якія насењыне Абрагама, дзеці [ягоныя], але: «У Ісааку будзе названае насењыне табе».

⁸ Гэта значыць, ня дзеці цела ёсьць дзеці Божыя, але дзеці абяцаўнія лічацца за насењыне.

⁹ Бо слова абяцаўнія гэткае: «У гэтую пару прыйду, і ў Сары будзе сын».

¹⁰ И ня толькі, але і Рэбэка зачала за адзін раз ад Ісаака, бацькі нашага.

¹¹ Бо калі яны яшчэ не былі нарадзіўшыся і не зрабілі нічога добра га ці ліхога, каб вызначэныне Божае заставалася паводле выбраныня, не праз учынкі, але праз Таго, Хто кліча,

¹² сказана было ёй: «Большы будзе служыць меншаму»,

¹³ як напісана: «Якуба Я палюбіў, а Эзава зьненавідзеў».

¹⁴ Дык што скажам? Няўжо няправеднасць у Бога? Няхай ня станецца!

¹⁵ Бо Ён кажа Майсею: «Зълітуся над тым, над кім зълітуся, і зъяўлю міласэрнасць таму, каму зъяўлю міласэрнасць».

¹⁶ Тому [выбраныне залежыць] не ад таго, хто хоча, і не ад таго, хто бяжыць, але ад Бога, Які літуеца.

17 Бо Пісаньне кажа фараону: «Дзеля таго Я падняў цябе, каб зъявіць на табе сілу Маю і каб імя Маё было абвешчана на ўсёй зямлі».

18 Дзеля гэтага над кім хоча, літуеца, а каго хоча, закамяніяе.

19 Дык ты скажаш мне: «Што Ён яшчэ вінаваціць? Бо хто супрацьстане пастанове Яго?»

20 Наадварот, чалавеча! Хто ты такі, што спрачаешся з Богам? Ці скажа зълепленае таму, хто зъляпіў: «Навошта ты мяне гэтак зрабіў?»

21 Ці ня мае ўлады ганчар над глінаю, каб з таго самага месіва зрабіць адно начынъне на пашану, а другое — на ганьбу?

22 Што, калі Бог, хочучы зъявіць гнеў і зрабіць вядомай магутнасці Сваю, з вялікай доўгацярплівасцю ашчаджай начынъні гневу, прыгатаваныя на загубу,

23 каб таксама зрабіць вядомым багацьце славы Сваёй над начынънямі міласэрнасці, якія Ён загадзя прыгатаваў на славу,

24 і над намі, якіх паклікаў ня толькі з Юдэяў, але і з паганаў?

25 Як і ў Осіі Ён кажа: «"Ня Мой народ" назаву Маім народам, і "Нялюбую" — улюблёнай.

26 І будзе, што на месцы, дзе сказана было ім: «Вы — ня Мой народ», — там будуць названыя сынамі Бога Жывога».

27 А Ісая крычыць пра Ізраіль: «Хаця б лічба сыноў Ізраіля была, як пясок марскі, рэштка будзе збаўлена;

28 бо, сканчваючы слова і прысьпешваючы ў праведнасці, хутка зъдзейсніць Госпад слова на зямлі».

29 І як раней сказаў Ісая: «Калі б Госпад Магуццяў не пакінуў нам насењня, мы сталіся б, як Садом, і былі б падобнымі да Гаморы».

30 Дык што скажам? Пагане, якія не імкнуліся да праведнасці, атрымалі праведнасць, праведнасць праз веру.

31 А Ізраіль, які імкнуўся да закону праведнасці, не дасягнуў закону праведнасці.

32 Чаму? Бо не праз веру, але праз учынкі закону. Бо яны спатыкнуліся аб камень спатыкнення,

33 як напісана: «Вось, Я кладу на Сыёне камень спатыкнення і скалу згаршэння; і кожны, хто верыць у Яго, ня будзе асаромлены».

Рым 10

¹ Браты! Упадабанье сэрца майго і просьба да Бога пра Ізраіль на збаўленьне.

² Бо съведчу ім, што маюць руплівасць Божую, але не паводле пазнання.

³ Бо, не разумеючы праведнасці Божае і шукаючы паставіць сваю праведнасць, яны не падпарадковаліся праведнасці Божай.

⁴ Бо канец Закону — Хрыстос, дзеля праведнасці кожнаму, хто верыць.

5 Бо Майсей піша пра праведнасьць паводле Закону, што чалавек, які выкане яго, жыць будзе ім.

6 А праведнасьць праз веру гэтак кажа: «Не кажы ў сэрцы тваім: “Хто ўзыдзе ў неба?”» — гэта ёсьць Хрыста зьвесыці [на зямлю]; 7 або: «“Хто зыйдзе ў бездань?”» — гэта ёсьць Хрыста з мёртвых вывесыці.

8 Але што кажа? «Блізка да цябе слова, у вуснах тваіх і ў сэрцы тваім», — гэта ёсьць слова веры, якое мы абвяшчаем.

9 Бо калі ты вуснамі тваімі вызнаеш Ісуса Госпадам і ў сэрцы тваім будзеш верыць, што Бог уваскрасіў Яго з мёртвых, будзеш збаўлены,

10 бо сэрца верыць дзеля праведнасьці, а вусны вызнаюць дзеля збаўлення.

11 Бо Пісаньне кажа: «Кожны, хто верыць у Яго, ня будзе асаромлены».

12 Бо няма розыніцы між Юдэем і Грэкам, бо Ён — Госпад усіх, багаты для ўсіх, што прызывають Яго.

13 Бо кожны, хто прызвав імя Госпада, будзе збаўлены.

14 Але як прызываець Таго, у Каго ня вераець? А як верыць у Таго, пра Каго ня чулі? Як чуць без таго, хто абвяшчае?

15 А як абвяшчаець, калі не былі пасланыя? Як напісана: «Якія прыгожыя ногі таго, хто дабравесыціца супакой, дабравесыціца добрае!»

16 Але ня ўсе паслушаліся Эвангельля, бо Ісая кажа: «Госпадзе! Хто паверыў пачутаму ад нас?»

17 Таму вера — ад слуханья, а слуханье — праз слова Божае.

18 Але кажу: Ці ж яны ня чулі? Наадварот, «на ўсю зямлю пайшоў голас іхні, і да межаў сусьвету — слова іхнія».

19 Але кажу: Ці ж Ізраіль ня ведаў? Першы Майсей кажа: «Я збуджу ў вас рупнасьць праз [тых, хто] не народ, праз народ, які ня цяміць, раздражню вас».

20 А Ісая адважваецца і кажа: «Мяне знайшлі тыя, якія не шукалі Мяне, Я аб'явіўся тым, якія не пыталіся Мяне».

21 А наконт Ізраіля кажа: «Увесь дзень выцягваў Я руکі Мае да народу, які не скараецца і працівіцца».

Рым 11

1 Дык кажу: няўжо Бог адапхнуў народ Свой? Няхай ня станеца! Бо і я — Ізраільцянін, з насыння Абрагама, з калена Бэн'яміна.

2 Не адапхнуў Бог народу Свайго, які Ён наперад ведаў. Ці ня ведаеце, што кажа Пісаньне пра Ільлю, як той скардзіцца Богу на Ізраіля, кажучы:

3 «Госпадзе! Прапоркаў Тваіх пазабівалі і ахварнікі Твае зруйнавалі; застайся я адзін, і душу маю шукаюць».

4 Але што кажа яму адказ Божы? «Я пакінуў Сабе сем тысячаў мужоў, якія не схілілі калені перад Баалам».

5 Дык гэтак і ў цяперашні час рэшта паводле выбраныня ласкі захавалася.

6 А калі праз ласку, дык не праз учынкі, іначай ласка ўжо ня ёсьць ласка. А калі праз учынкі, дык гэта ня ласка, іначай учынак ужо ня ёсьць учынак.

7 Дык што? Што шукае Ізраіль, таго не атрымаў; выбраныя атрымалі, а іншыя былі закамяnelыя [сэрцам],

8 як напісана: «Даў ім Бог духа дрымоты, вочы, якімі ня бачаць, і вуши, якімі ня чуюць, аж да сёньняшняга дня».

9 I Давід кажа: «Няхай станецца стол іхні пасткаю, і цянётамі, і згаршэннем, і аднагародаю.

10 Няхай зацемняцца вочы іхнія, якімі ня бачаць, і хрыбет іхні няхай будзе сагнуты назаўсёды».

11 Дык кажу: Няўжо яны спатыкнуліся, каб упасыці? Няхай ня станецца. Але праступак іхні – збаўленьне паганам, каб збудзіць у іх рупнасьць.

12 Калі ж праступак іхні – багацьце съвету, і ўпадак іхні – багацьце паганаў, дык наколькі больш поўнасьць іхня?

13 Бо кажу вам, паганам: Як апостал паганаў, я ўслаўляю служэнье маё,

14 бо, можа, збуджу руплівасыць у маіх паводле цела і ці ня збаўлю некаторых з іх.

15 Бо калі згуба іхняя – прымірэньне съвету, дык што прыняцьцё, як не жыцьцё з мёртвых?

16 Калі зачатак съвяты, дык і месіва; і калі корань съвяты, дык і галіны.

17 Калі ж некаторыя з галінаў былі адламаныя, а ты, дзікая аліўка, быў прышчэплены замест іх і стаўся ўдзельнікам кораня і тлустасыці аліўкі,

18 не вывышайся перад галінамі; а калі вывышаешся, дык [ведай, што] ня ты трymаеш корань, але корань – цябе.

19 Дык скажаш: «Галіны былі адламаныя, каб я быў прышчэплены».

20 Добра. Яны адламаныя праз недаверства, а ты трymаешся праз веру; дык не ўзвялічвайся, але бойся.

21 Бо калі Бог прыродных галінаў не пашкадаваў, дык ці цябе пашкадуе.

22 Дык глядзі на ласкавасыць і сrogасыць Божую, сrogасыць да тых, якія ўпалі, а ласкавасыць да цябе, калі застанешся ў ласкавасыці [Божай], іначай і ты будзеш съсечаны.

23 I тыя, калі не застануцца ў недаверстве, будуць прышчэпленыя, бо Бог магутны ізноў прышчапіць іх.

24 Бо калі ты адсечаны ад дзікае паводле прыроды аліўкі і, насуперак прыродзе, прывіты да добрае аліўкі, наколькі больш тыя, якія паводле прыроды [ад добрае аліўкі], будуць прышчэпленыя да сваёй аліўкі?

25 Бо не хачу, браты, каб вы ня ведалі гэтае тайны, каб вы не былі мудрымі праз сябе, што скамяненъне сталася ў Ізраілі часткова, аж пакуль ня ўвойдзе поўнасьць паганаў,

26 і гэтак увесь Ізраіль збаўлены будзе, як напісана: «Прыйдзе з Сыёну Выбавіцель і адверне бязбожнасць ад Якуба.

27 І гэта Мой запавет з імі, калі забяру грахі іхнія».

28 Дык паводле Эвангельля яны — ворагі для вас, а паводле выбраныня — улюблёныя дзеля бацькоў.

29 Бо нязъменныя дары і пакліканье Божае.

30 Бо як і вы некалі не скараліся Богу, а цяпер памілаваныя праз няскоранасць іхнюю,

31 гэтак і яны цяпер не скараюцца дзеля вашага памілаваныня, каб і яны былі памілаваныя.

32 Бо ўсіх Бог замкнуў у няскоранасць, каб усіх памілаваць.

33 О, глыбіня багацця, і мудрасці, і веданыня Божага! Як неспасыцігальныя прысуды Ягоныя і недасьледныя шляхі Ягоныя!

34 Бо хто пазнаў розум Госпада? Ці хто стаўся дарадцам Яму?

35 Ці хто даў Яму наперад, каб Ён аддаў яму?

36 Бо ўсё з Яго, і праз Яго, і для Яго. Яму слава на вякі. Амэн.

Рым 12

¹ Дык прашу вас, браты, праз міласэрнасць Божую, аддайце целы вашыя на ахвяру жывую, съятую, прыемную Богу, на разумнае служэнъне вашае,

² і не прыпадабняйцеся веку гэтamu, але перамяняйцеся праз абнаўленыне розуму вашага, каб вам выпрабаваць, што ёсьць воля Божая, што добрае, і прыемнае [Богу], і дасканалае.

³ Бо праз ласку, дадзеную мне, кажу кожнаму з вас: ня думайце [пра сябе] больш, чым трэба думаць, але думайце цьвяроза, як Бог кожнага надзяліў мерай веры.

⁴ Бо як у адным целе маem шмат членаў, але ня ўсе члены маюць тую самую работу,

⁵ гэтак мы, многія, зъяўляемся адным целам у Хрысьце, а паасобку адзін для аднаго — члены.

⁶ Калі ж, паводле дадзенай нам ласкі, маem розныя дары, калі прароцтва, [няхай будзе] згодна з верай;

⁷ калі служэнъне — у служэнъні; калі хто вучыць — у навучаныні;

⁸ калі хто суцяшае — у суцяшэныні; калі хто раздае — у шчырасці; калі хто кіруе — з дбайнасцю; калі хто чыніць міласэрнасць — з ахвотаю.

⁹ Любоў [няхай будзе] некрывадушная; брыдзьцеся зла, прыляпляйцеся да дабра.

¹⁰ Братня любоў адзін да аднаго [няхай будзе] ад усяго сэрца, у пашане адзін аднаго выпярэджвайце;

¹¹ у дбайнасці не лянуцца; духам палайце; Госпаду служыце;

¹² [маючи] надзею, радуйцеся; у прыгнёце будзьце вытрывалымі; у малітве — няспыннымі;

- 13 у патрэбах съвятых бярыце ўдзел; імкніцеся да гасьціннасьці.
 14 Дабраслаўляйце тых, якія вас перасьледуюць, дабраслаўляйце, а не кляніце.
 15 Радуйцеся з тымі, хто радуецца, і плачце з тымі, хто плача.
 16 Думайце адзін пра аднаго аднолькава; не ўзвялічвайце саміх сябе, але пакорнымі захапляйцеся; ня будзьце мудрымі самі праз сябе.
 17 Нікому не аддаючы ліхотай за ліхоту, дбайце пра добрае перад усімі людзьмі.
 18 Калі магчыма для вас, мейце супакой з усімі людзьмі.
 19 Ня помсъціце за сябе, улюблёныя, але дайце месца гневу [Божаму], бо напісана: «“Мне [належыць] помста, Я аддам”, — кажа Госпад».
 20 Дык, калі вораг твой галодны, накармі яго; калі смагне, напаі яго; бо, робячы гэтае, зъярэш яму на галаву вугольлі распаленая.
 21 Ня будзь пераможаны злом, але перамагай зло дабром.

Рым 13

- 1 Усякая душа няхай падпараткоўваецца вышэйшым уладам, бо няма ўлады, каб не ад Бога; а ўлады, якія ёсьць, ад Бога паставлены.
- 2 Так што, хто працівіцца ўладзе, супрацьстаіць Божай пастанове. А тыя, якія супрацьстаяць, самі на сябе прысуд атрымаюць.
- 3 Бо начальнікі страшныя не для тых, якія робяць добрае, але [для тых, якія робяць] кепскае. А хочаш не баяцца ўлады, рабі добрае, і будзеш мець пахвалу ад яе.
- 4 Бо [начальнік — гэта] Божы служыцель табе на добро. А калі робіш злое, бойся, бо ён не дарэмна носіць меч, бо ён — Божы служыцель, мсьціўца на гней таму, хто робіць злое.
- 5 Дзеля гэтага трэба падпараткоўвацца ня толькі з увагі на гней, але і на сумленьне.
- 6 Бо дзеля гэтага вы і падаткі плаціце, бо яны — Божыя служыцелі, гэтым самым заўсёды занятвыя.
- 7 Дык аддавайце кожнаму належнае: каму падатак — падатак, каму мыта — мыта, каму страх — страх; каму пашану — пашану.
- 8 Ня будзьце вінныя нікому нічога, апрача ўзаемнай любові, бо хто любіць іншага, той споўніў Закон.
- 9 Бо прыказаньні «Не чужалож», «Не забівай», «Не крадзі», «Ня съведчы фальшыва», «Не пажадай» і кожнае іншае зъмяшчаюцца ў гэтым слове: «Любі бліжняга твайго як самога сябе».
- 10 Любоў ня робіць благога бліжняму; дык любоў — гэта спаўненъне Закону.
- 11 І гэтак [рабіце], ведаючы час, што ўжо гадзіна абудзіцца нам зосну, бо цяпер бліжай да нас збаўленъне, чым калі мы паверылі.
- 12 Ноч зыходзіць, а дзень наблізіўся, дык адкінем справы цемры і апранемся ў зброю съвятла.

13 Як удзень, будзем хадзіць прыстойна, не ў гулянках і п'янстве, не ў юрлівасьці і бессаромнасъці, ня ў сварцы і зайдрасъці,
14 але апраніцеся ў Госпада Ісуса Хрыста і не дагаджайце целу ў пажаданьнях.

Рым 14

1 А таго, хто слабы ў веры, прыймайце не на [тое, каб] спрачацца пра погляды.

2 Бо нехта верыць, што [можна] есьці ўсё, а слабы есьць гародніну.

3 Хто есьць, не пагарджай тым, хто ня есьць; і хто ня есьць, не судзі таго, хто есьць, бо Бог прыняў яго.

4 Хто ты такі, які судзіш чужога слугу? Перад сваім гаспадаром ён стаіць або падае, а будзе стаяць, бо Бог магутны паставіць яго.

5 Нехта судзіць [па-рознаму] дзень супраць дня, а нехта судзіць усякі дзень [аднолькава]. Кожны будзь пэўны ў сваім розуме.

6 Хто адрозынівае дні, дзеля Госпада адрозынівае; і хто не адрозынівае дзён, дзеля Госпада не адрозынівае. Хто есьць, дзеля Госпада есьць, бо дзякуе Богу. І хто ня есьць, дзеля Госпада ня есьць, і дзякуе Богу.

7 Бо ніхто з нас не жыве дзеля сябе, і ніхто не памірае дзеля сябе;

8 бо як, калі жывем, дзеля Госпада жывем, так і, калі паміраем, дзеля Госпада паміраем. Таму і калі жывем, і калі паміраем, мы — Госпадавы.

9 Бо Хрыстос дзеля таго і памёр, і ўваскрос, і жыве, каб валадарыць і над мёртвымі, і над жывымі.

10 А ты навошта судзіш брата твойго? Або навошта ты пагарджаеш братам тваім? Бо ўсе мы станем перад пасадам судовым Хрыста.

11 Бо напісана: «Жыву Я, — кажа Госпад, — перада Мною схіліцца ўсякае калена, і ўсякі язык будзе вызнаваць Бога».

12 Дык таму кожны з нас за сябе дасьць справаздачу Богу.

13 Дык ня будзем больш судзіць адзін аднаго, але судзіце лепш пра тое, каб як не пакласъці перад братам спатыкненіня ці згаршэнія.

14 Я ведаю і перакананы ў Госпадзе Ісусе, што няма нічога нячыстага праз сябе; толькі таму, хто лічыць нешта нячыстым, гэта нячыстае.

15 А калі дзеля ежы засмучаецца брат твой, ты ўжо не паводле любові ходзіш. Не губі тваёю ежаю таго, за каго памёр Хрыстос.

16 Дык няхай ня блюзініць на вашае добрае.

17 Бо Валадарства Божае — гэта ня ежа і пітво, але праведнасъць, і супакой, і радасъць у Духу Святым.

18 Бо хто ў гэтым служыць Хрысту, той даспадобы Богу і варты між людзьмі.

19 Дык таму будзем імкнуцца да таго, што [служыць] дзеля супакою і ўзаемнага збудаваньня.

20 Не руйнуй дзеля ежы справы Божай. Усё, па праудзе, чыстае, але ліхое для чалавека, які есьць праз спатыкненіне.

21 Добра ня есьці мяса, і ня піць віна, і [не рабіца] нічога, ад чаго брат твой спатыкаецца, ці згаршаецца, ці слабее.

22 Ты маеш веру? Мей сам у сабе перад Богам. Шчасльвы той, хто ня судзіць сябе ў тым, што спрабуе.

23 А хто сумняецца, калі есьць, асуджаны, бо [робіца] не паводле веры; а ўсё, што не паводле веры, — грэх.

Рым 15

¹ Мы, моцныя, павінны насіць слабасьці нямоглых і не дагаджаць сабе.

² Бо кожны з нас няхай дагаджае бліжняму на добро, дзеля збудаванья.

³ Бо і Хрыстос не Сабе дагаджаў, але, як напісана: «Зънявагі тых, якія зъневажаюць Цябе, упалі на Мяне».

⁴ Бо ўсё, што было напісана, было напісана дзеля нашага навучанья, каб праз цярплівасьць і суцяшэньне з Пісаньняў мы мелі надзею.

⁵ А Бог цярплівасьці і суцяшэньня няхай дасьць вам тое самае думаць між сабою паводле [ўзору] Хрыста Ісуса,

⁶ каб вы аднадушна, аднымі вуснамі славілі Бога і Айца Господа нашага Ісуса Хрыста.

⁷ Дзеля гэтага прыймайце адзін аднаго, як і Хрыстос прыняў нас у славу Божую.

⁸ Бо я кажу, што Ісус Хрыстос стаўся служыцелем аброзанья дзеля праўды Божай, каб пацьвердзіць абязаньні бацькам,

⁹ а [служыцелем] паганаў — дзеля літасьці, каб славілі Бога, як напісана: «Дзеля гэтага буду вызнаваць Цябе між паганамі і съпявачаць пра імя Тваё».

¹⁰ І яшчэ кажа: «Узвесяліцесь, пагане, з народам Яго!»

¹¹ І яшчэ: «Хваліце Господа, усе пагане, і ўсхваляйце Яго, усе народы!»

¹² І яшчэ Ісая кажа: «Будзе корань Есэя, Той, Які паўстане, панаваць над народамі; на Яго народы спадзявацца будуць».

¹³ А Бог надзеі няхай напоўніць вас усякай радасьцю і супакоем у веры, каб памножыць у вас надзею моцаю Духа Святога.

¹⁴ І я сам, браты мае, перакананы адносна вас, што і вы поўныя добрасьці, напоўненыя ўсякім веданьнем і можаце настаўляць адзін аднаго.

¹⁵ А тым съмлялей пісаў я да вас, браты, часткова, каб нагадаць вам праз дадзеную мне ад Бога ласку

¹⁶ быць мне служыцелем Ісуса Хрыста для паганаў, съвтарна служачы Эвангельлю Божаму, каб ахвяра паганаў, асьвячоная Духам Святым, была адпаведнай.

¹⁷ Дык маю пахвалу ў Хрысьце Ісусе ў тым, што Божае,

¹⁸ бо не адважуся гаварыць нешта такое, чаго не зрабіў Хрыстос праз мяне дзеля [прывядзенія да] паслухмянасці паганаў, словамі і справаю,

19 у моцы знакаў і цудаў, у моцы Духа Божага, так што Эвангельле Хрыстовае пашырана мною ад Ерусаліму і ваколіцы аж да Ілірика.
 20 А пры гэтым я намагаўся дабравесціць ня там, дзе быў абвешчаны Христос, каб не будаваць на чужым падмурку,
 21 але, як напісана: «Тыя, якім не было абвешчана пра Яго, убачаць, і тыя, якія ня чулі, зразумеюць».
 22 Дзеля гэтага я і меў шмат перашкодаў, каб прыйсьці да вас.
 23 Цяпер жа, ня маючи больш месца ў гэтых краях і шмат год маючи жаданье прыйсьці да вас,
 24 як толькі пайду ў Гішпанію, прыйду да вас, бо спадзяюся, праходзячы, пабачыцца з вамі, і што вы правядзеце мяне туды, калі часткова насычуся [супольнасьцю] з вамі.
 25 А цяпер я іду ў Ерусалім паслужыць съвятым,
 26 бо спадабалася Македоніі і Ахай зрабіць нейкую падтрымку ўбогім съвятым, якія ў Ерусаліме.
 27 Спадабалася, бо яны вінаватыя іхнія, бо калі пагане сталіся супольнікамі іхнімі ў духоўным, дык павінны паслужыць ім у цялесным.
 28 А зъдзейсніўшы гэта і перадаўшы ім пад пячаткай плод гэты, адыйду праз вас у Гішпанію.
 29 А ведаю, што, прыйшоўшы да вас, прыйду ў поўні дабраслаўлення Эвангельля Хрыстовага.
 30 Малю ж вас, браты, Госпадам нашым Ісусам Христом і любоўю Духа, стаць разам са мною ў малітвах за мяне да Бога,
 31 каб быць мне выбарыным ад тых, якія ня вераць, у Юдэі, і каб служэнье маё для Ерусаліму было адпаведным для съвятых,
 32 каб я ў радасці прыйшоў да вас паводле волі Бога і супачыў з вамі.
 33 А Бог супакою [няхай будзе] з усімі вамі. Амэн.

Рым 16

1 Даручаю ж вам Фэбу, сястру нашу, якая ёсьць служыцелькай царквы ў Кенхрэях,
 2 каб вы прынялі яе ў Госпадзе, як дастойна съвятым, і дапамаглі ёй, у чым яна будзе мець у вас патрэбу, бо і яна была падтрымкай для многіх і для мяне самога.
 3 Прывітайце Прыскілу і Акілу, супрацоўнікаў маіх у Хрысьце Ісусе,
 4 якія за душу маю падстаўлялі шыі свае, якім ня я адзін дзякую, але і ўсе цэрквы паганаў, і царкву, якая ў іхнім доме.
 5 Прывітайце Эпэнэта, улюблёнага майго, які ёсьць зачаткам Ахай для Хрыста.
 6 Прывітайце Марыю, якая шмат працавала дзеля нас.
 7 Прывітайце Андronіка і Юнію, сваякоў маіх і вязьняў са мною, якія знакамітыя між апосталаў і якія раней за мяне былі ў Хрысьце.
 8 Прывітайце Амплія, улюблёнага майго ў Госпадзе.

9 Прывітайце Урбана, супрацоўніка нашага ў Хрысьце, і Стакія, улюблёна га майго.

10 Прывітайце Апэлеса, выпрабаванага ў Хрысьце. Прывітайце тых, якія Арыстабулавы.

11 Прывітайце Ірадыёна, сваяка майго. Прывітайце з Наркісавых тых, якія ў Госпадзе.

12 Прывітайце Трыфэну і Трыфосу, якія працуюць у Госпадзе. Прывітайце любую Пэрсіду, якая шмат працавала ў Госпадзе.

13 Прывітайце Руфа, выбранага ў Госпадзе, і маці ягоную і маю.

14 Прывітайце Асінкрыта, Флегонта, Германа, Патроба, Гермеса і братоў, якія з імі.

15 Прывітайце Філяляга і Юлію, Нэрэя і сястру ягоную, і Алімпана, і ўсіх святых, якія з імі.

16 Прывітайце адзін аднаго ў святым пацалунку. Вітаюць вас цэрквы Хрыстовыя.

17 Прашу вас, браты, зважайце на тых, якія робяць нязгоду і згаршэнны на суперах вучэньню, якому вы навучыліся, і ўхіляйцяся ад іх.

18 Бо гэткія служаць ня Госпаду нашаму Ісусу Хрысту, але свайму жывату, і красамоўствам ды ласкавасцю зводзяць сэрцы нявінных.

19 Бо вашая паслухмянасць вядомая ўсім, дык я радуюся дзеля вас, але хачу, каб вы былі мудрыя на добрае і не зъмешаныя з ліхім.

20 А Бог супакою неўзабаве скрышыць шатана пад нагамі вашымі. Ласка Господа нашага Ісуса Хрыста з вами. Амэн.

21 Вітаюць вас Цімафей, супрацоўнік мой, і Луцый, і Язон, і Сасіпарт, сваякі мае.

22 Вітаю вас у Госпадзе я, Тэрцый, які пісаў гэтае пасланьне.

23 Вітае вас Гай, гасцінны для мяне і для ўсіх царквы. Вітае вас Эраст, скарбнік гораду, і брат Кварт.

24 Ласка Господа нашага Ісуса Хрыста з усімі вами. Амэн.

25 А Таму, Які можа ўмацаваць вас паводле Эвангельля майго і пропаведзі Ісуса Хрыста, паводле адкрыцця таямніцы, пра якую замоўчвалася ад часоў адвечных,

26 і якая цяпер яўлена праз прарочыя Пісаньні і, паводле загаду Адвечнага Бога, абвешчана ўсім народам, [каб прыйшлі да] паслухмянасці веры,

27 Адзінаму Мудраму Богу праз Ісуса Хрыста слава на вякі. Амэн.

ПЕРШАЕ ПАСЛАНЬНЕ ДА КАРЫНЬЦЯНАЎ АПОСТАЛА ПАЎЛА

¹ Павал, з волі Божай пакліканы апостал Ісуса Хрыста, і Састэн, брат, —

² царкве Божай, якая ў Карынъце, асьвячоным у Хрысьце Ісусе, пакліканым съвятым з усімі, якія прызываюць імя Госпада нашага Ісуса Хрыста ў-ва ўсякім месцы, у іх і ў нас:

³ ласка вам і супакой ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста.

⁴ Заўсёды дзякую Богу майму за вас з прычыны ласкі Божае, дадзенае вам у Хрысьце Ісусе,

⁵ бо ўсім вы ўзбагаціліся ў Ім, усякім словам і ўсякім веданьнем,

⁶ бо съведчанье Христовае съцверджана ў вас, —

⁷ так што вы ня маецце нястачы ані ў якім дары, чакаючы адкрыцьця Госпада нашага Ісуса Хрыста,

⁸ Які і ўгрунтуе вас да канца быць бездакорнымі ў дзень Госпада нашага Ісуса Хрыста.

⁹ Верны Бог, праз Якога вы пакліканыя ў супольнасьць Сына Ягонага Ісуса Хрыста, Госпада нашага.

¹⁰ Малю вас, браты, у імя Госпада нашага Ісуса Хрыста, каб усе вы казалі тое самае, і не было між вами падзелаў, але каб вы былі злучаны ў тым самым розуме і ў той самай думцы.

¹¹ Бо паведамлена мне ад Хлоіных пра вас, браты мае, што між вами ёсьць сваркі.

¹² А кажу пра тое, што кожны з вас кажа: «Я — Паўлавы», «А я — Апалёсавы», «А я — Кіфавы», «А я — Христовы».

¹³ Ці разъдзяліўся Христос? Ці Павал быў укryжаваны за вас? Ці ў імя Паўла вы былі ахрышчаныя?

¹⁴ Дзякую Богу, што я нікога з вас не ахрысьціў, акрамя Крыспа і Гая,

¹⁵ каб не сказаў хто, што я хрысьціў у маё імя.

¹⁶ Ахрысьціў я таксама дом Стэфана, а ці ахрысьціў яшчэ каго, ня ведаю.

¹⁷ Бо Христос паслаў мяне не хрысьціць, але дабравесьціць, і ня ў мудрасыці слова, каб не прыніціць крыжжа Христовага.

¹⁸ Бо слова пра крыж для тых, якія гінуць, ёсьць глупства, а для нас, якія ідуць на збаўленыне, — сіла Божая.

¹⁹ Бо напісана: «Загублю мудрасыць мудрых і розум разумных адкіну».

²⁰ Дзе мудры? Дзе knіжнік? Дзе дасьледчык гэтага веку? Ці не зрабіў Бог мудрасыць съвету гэтага глупствам?

²¹ Бо калі съвет праз мудрасыць не пазнаў Бога ў мудрасыці Божай, спадабалася Богу праз глупства пропаведзі збавіць тых, якія вераць.

22 Бо і Юдэі просяць знакаў, і Грэкі шукаюць мудрасыці;
 23 а мы абвяшчаем Хрыста ўкрыжаванага, для Юдэяў — згаршэнье, а для Грэкаў — глупства,
 24 а для тых, якія пакліканыя, і Юдэяў, і Грэкаў, — Хрыста, Божую сілу і Божую мудрасыць.
 25 Бо тое, што дурное ў Бога, мудрэйшае за людзей, і тое, што слабое ў Бога, дужэйшае за людзей.
 26 Бо паглядзіце, браты, на пакліканыне вашае, што ня шмат [сярод вас] мудрых паводле цела, ня шмат магутных, ня шмат высакародных,
 27 але Бог выбраў дурноту съвету, каб асароміць мудрых, і слабое съвету выбраў Бог, каб асароміць магутных,
 28 і бязроднае съвету, і пагарджанае, і тое, што ёсьць нічым, выбраў Бог, каб зынішчыць тое, што нечым ёсьць,
 29 каб ніводнае цела не хвалілася перад Ім.
 30 А вы — з Яго ў Хрысьце Ісусе, Які стаўся для нас мудрасыцю ад Бога, і праведнасьцю, і асьвячэннем, і адкупленнем,
 31 каб было, як напісана: «Хто хваліцца, няхай у Госпадзе хваліцца».

1 Кар 2

¹ И я, прыйшоўши да вас, браты, прыйшоў прапаведваць вам съведчаныне Божае ня ўзвышаным словам ці мудрасыцю,
² бо я судзіў ня ведаць у вас нічога, акрамя Ісуса Хрыста, і Таго, Які ўкрыжаваны.

³ И быў я ў вас у немачы, і ў страху, і ў вялікім трымценіні.
⁴ И слова маё, і пропаведзь мая былі не ў пераканаўчых словах чалавече мудрасыці, але ў выяўленыні Духа і сілы,
⁵ каб вера ваша была ня ў мудрасыці чалавечай, але ў сіле Божай.
⁶ А мудрасыць мы гаворым сярод дасканалых, але мудрасыць ня гэтага веку і не князёў гэтага веку, што зынішчаюцца,
⁷ але гаворым мудрасыць Божую, якая ў тайне, схаваную, якую прадвызначыў Бог перад вякамі на славу нашую,
⁸ якое ніхто з князёў веку гэтага не зразумеў, бо калі б зразумелі, дык не ўкрыжавалі б Господа славы.

⁹ Але як напісана: «Вока ня бачыла, і вуха ня чула, і не ўзыходзіла на сэрца чалавека тое, што Бог прыгатаваў тым, якія любяць Яго».
¹⁰ А нам Бог адкрыў праз Духа Свайго, бо Дух усё дасьледуе, і глыбіні Божыя.

¹¹ Бо хто з людзей ведае, што ў чалавеку, акрамя духа чалавечага, які ў ім? Гэтак і таго, што ў Бога, ніхто ня ведае, акрамя Духа Божага.

¹² А мы атрымалі ня духа съвету, але Духа, Які ад Бога, каб ведаць, што падараўана нам ад Бога.

¹³ И гэта мы гаворым ня словамі, якім [нас] навучыла мудрасыць чалавечая, але [словамі], якім навучыў Дух Святы, парыўноўваючы духоўнае з духоўным.

14 А душэўны чалавек ня прыймае таго, што ад Духа Божага, бо гэта глупства для яго, і ня можа зразумець, бо пра гэта судзіцца духоўна.

15 А духоўны судзіць усё, сам жа ён нікім ня судзіцца.

16 Бо хто зразумеў розум Господа, што будзе [нешта] даводзіць Яму? А мы маем розум Хрыстовы.

1 Кар 3

1 И я ня мог гаварыць вам, браты, як духоўным, але як цялесным, як немаўлятам у Хрысьце.

2 Я пай ѿ вас малаком, а не [карміў] ежай, бо вы былі яшчэ нямоглыя, дык ці не цялесныя вы і ці не па-чалавечаму ходзіце?

3 Бо вы яшчэ цялесныя. Бо калі між вами зайдрасьць, сваркі і нязгода, дык ці не цялесныя вы і ці не па-чалавечаму ходзіце?

4 Бо калі адзін кажа: «Я — Паўлавы», а другі: «Я — Апалёсавы», ці не цялесныя вы?

5 Хто Павал? Хто Апалёс? Яны толькі служыцелі, праз якіх вы паверылі, і кожны такі, як даў Госпад.

6 Я пасадзіў, Апалёс паліваў, але расьціў Бог.

7 Так што ані той, які садзіў, ані той, які паліваў, ня ёсьць некім, але Той, Які дae расьці, — Бог.

8 А хто садзіць і хто палівае, ёсьць адно, і кожны атрымае сваю нагароду паводле сваёй працы.

9 Бо мы — супрацоўнікі Божыя, а вы — Божая ніва, Божая пабудова.

10 Я, паводле дадзенай мне ласкі Божай, як мудры будаўнічы, заклаў падмурак, а другі будуе [на ім]. Кожны няхай глядзіць, як будуе.

11 Бо ніхто ня можа закласці іншага падмурку, апрача паставленага, які ёсьць Ісус Хрыстос.

12 А калі хто будуе на гэтым падмурку з золата, срэбра, каштоўных камянёў, дрэва, сена, саломы, —

13 работа кожнага выявіцца; бо дзень пакажа, таму што ў агні адкрываецца, і агонь выспрабуе работу кожнага, якая яна ёсьць.

14 Калі чыя работа, якую ён будаваў, застанецца, той атрымае нагароду.

15 Калі чыя работа згарыць, той згубіць яе, сам жа будзе збаўлены, але так, як праз агонь.

16 Ці вы ня ведаеце, што вы — бажніца Божая, і Дух Божы жыве ў вас?

17 Калі хто зьнішчыць бажніцу Божую, таго зьнішчыць Бог, бо бажніца Божая святая, а гэтая [бажніца] — вы.

18 Ніхто няхай ня зводзіць сам сябе. Калі хто з вас думае быць мудрым у гэтым веку, няхай будзе дурным, каб быць мудрым.

19 Бо мудрасць съвету гэтага ёсьць глупства перад Богам, бо напісана: «Ён ловіць мудрых у падступнасці іхняй».

20 I зноў: «Госпад ведае думкі мудрых, што яны марныя».

21 Так што ніхто няхай ня хваліцца між людзей, бо ўсё вашае:
 22 ці Павал, ці Апалёс, ці Кіфа, ці съвет, ці жыщьцё, ці съмерць, ці
 цяперашняе, ці будучае, — усё вашае;
 23 вы ж — Хрыстовыя, а Хрыстос — Божы.

1 Кар 4

1 Гэтак няхай лічаць нас людзі за паслугачоў Хрыстовых і за
 аканомаў тайнаў Божых.

2 Ад аканомаў жа, урэшце, вымагаецца, каб кожны быў знайдзены
 верным.

3 Для мяне малая [рэч], як судзіце пра мяне вы ці іншыя людзі; але
 я і сам не суджу сябе.

4 Бо хоць нічога ня ведаю за сабою, але ў гэтым я не апраўданы.
 Госпад — Той, Які судзіць мяне.

5 Так што не судзіце перад часам, пакуль ня прыйдзе Госпад, Які
 і асьветліць схаванае ў цемры, і выявіць намеры сэрцаў; і тады
 кожнаму будзе пахвала ад Бога.

6 А гэтае, браты, аднёс я да сябе і Апалёса дзеля вас, каб вы ад
 нас навучыліся ня думаць больш за тое, што напісана, каб не
 ганарыліся адзін перад адным.

7 Бо хто адзначае цябе? Што ты маеш, чаго не атрымаў? А калі
 атрымаў, нашто хвалішся, як быццам не атрымаў?

8 Вы ўжо насыціліся, ужо сталіся багатымі, бяз нас валадарыце. І
 калі б вы так валадарылі, каб і нам з вамі валадарыць!

9 Бо я думаю, што Бог нас, апосталаў, паставіў за апошніх, быццам
 на съмерць асужданых, бо мы сталіся відовішчам для съвету, для
 анёлаў і для людзей.

10 Мы дурныя дзеля Хрыста, а вы мудрыя ў Хрысьце; мы — слабыя,
 а вы — дужыя; вы — сланыя, а мы — без пашаны.

11 Да цяперашняе гадзіны мы галодныя, і сасмаглыя, і голыя, і
 б'юць нас, і туляемся,

12 і працуем, робячы сваімі рукамі. Зьневажаныя, мы
 дабраслаўляем; перасьледаваныя, мы церпім;

13 абражаютъ нас, мы молімся; мы сталіся, як адкіды гэтага
 съвету, як съмецьце для ўсіх да цяпер.

14 Не каб пасароміць вас, пішу гэтае, але як улюблёных дзяцей маіх
 настаўляю.

15 Бо хаць вы маецце дзесяць тысячай выхавацеляў у Хрысьце,
 але няшмат бацькоў, бо я нарадзіў вас у Хрысьце Ісусе праз
 Эвангельле.

16 Дык малю вас: будзьце маймі пераймальнікамі.

17 Дзеля гэтага я паслаў да вас Цімафея, які ёсьць дзіця маё
 ўлюблёнае і вернае ў Госпадзе, які нагадае вам шляхі мае ў
 Хрысьце, як я паўсюль у-ва ўсякай царкве навучаю.

18 А як я не прыходжу да вас, некаторыя ўзганарыліся,

19 але я хутка прыйду да вас, калі Госпад захоча, і даведаюся ня словы ганарліуцаў, а сілу,
 20 бо Валадарства Божае ня ў слове, але ў сіле.
 21 Што хочаце? [Каб я] з кіем прыйшоў да вас ці з любоўю і духам ціхасьці?

1 Кар 5

¹ Паўсюль чуваць, што ў вас распуста, і такая распуста, пра якую ня кажуць у паганаў, што [нехта] мае жонку свайго бацькі.
² I вы ўзганарыліся, і ня плачаце шмат, каб узяты быў спасярод вас той, хто зрабіў гэткую рэч?
³ Бо я, адсутны целам, але прысутны духам, ужо прысудзіў, як прысутны, таго, хто гэткае зрабіў,
⁴ сабраўшыся разам у імя Господа нашага Ісуса Хрыста і з духам майм, сілаю Господа нашага Ісуса Хрыста,
⁵ аддаць такога шатану на зынішчэнне цела, каб дух быў збаўлены ў дзень Господа Ісуса.
⁶ Няма добрай пахвалы вашай. Хіба вы ня ведаеце, што малая кісьля ўсё цеста квасіць?
⁷ Дык ачысьціце старую кісьлю, каб быць вам новым цестам, бо вы прэсныя, бо Пасха наша, Хрыстос, заколены за нас.
⁸ Так што будзем съятаваць не са старою кісьляю, ня з кісьляй ліхоты і зласылівасьці, але з праснакамі шчырасьці і праўды.
⁹ Я пісаў вам у пасланьні ня мець справы з распуснікамі.
¹⁰ I не наогул з распуснікамі гэтага съвету, ці хціўцамі, ці рабаўнікамі, ці ідалапаклоннікамі, бо вам трэба было хіба выйсьці з гэтага съвету,
¹¹ але я пісаў вам цяпер ня мець справы з тым, хто, называючыся братам, ці распуснік, ці хцівец, ці ідалапаклоннік, ці лаяльнік, ці п'яніца, ці рабаўнік; з гэтакім і ня есьці разам!
¹² Бо што мне судзіць тых, якія звонку? Ці ня тых, якія пасярод, судзіце вы?
¹³ А тых, якія звонку, будзе судзіць Бог. Дык выкіньце злыдня спасярод вас.

1 Кар 6

¹ Як адважваеща хто з вас, маючи справу з другім, судзіцца перад няправеднымі, а не перад съвятымі?
² Ці вы ня ведаеце, што съвятыя будуць судзіць съвет? А калі вамі будзе суджаны съвет, няўжо вы ня вартыя судзіць рэчы малыя?
³ Ці вы ня ведаеце, што мы будзем судзіць анёлаў, ня толькі [справы] жыцьцёвых?
⁴ А вы, калі маецце судзіцца адносна [справаў] жыцьцёвых, стаўляеце [судзьдзямі] тых, хто пагарджаю ў царкве.
⁵ На сорам вам кажу: няўжо няма між вамі ніводнага мудрага, які можа рассудзіць між братамі сваімі?

⁶ Але брат з братам судзіцца, і гэта перад бязъвернымі.

⁷ Дык тое ўжо вялікі ўпадак для вас, што вы маецце суды між сабою. Чаму вам ня лепш быць пакрыўджанымі? Чаму вам ня лепш мець шкоду?

⁸ Але вы самі крыйдзіце і абдзіраеце, і гэта братоў!

⁹ Або вы ня ведаеце, што няправедныя Валадарства Божага ня возьмуць у спадчыну? Не падманвайце сябе: ані распусьнікі, ані ідалапаклонынікі, ані чужаложнікі, ані збачэнцы, ані мужаложнікі,

¹⁰ ані злодзеи, ані хціўцы, ані п'яніцы, ані лаяльнікі, ані рабаўнікі ня возьмуць у спадчыну Валадарства Божага.

¹¹ І гэткімі былі некаторыя, але вы абмытыя, але вы асьвячоныя, але вы апраўданыя ў імя Госпада нашага Ісуса Хрыста і ў Духу Бога нашага.

¹² Усё мне можна, але ня ўсё карысна; усё мне можна, але нішто ня будзе валодаць мною.

¹³ Ежа для жывата, і жывот для ежы; але Бог зынішчыць і тое, і другое. Цела ж не для распусты, але для Госпада, і Госпад — для цела.

¹⁴ А Бог і Госпада ўваскрасіў, і нас уваскрасіць сілаю Сваёю.

¹⁵ Хіба вы ня ведаеце, што целы вашыя ёсьць члены Хрыстовыя? Дык ці ж, узяўшы члены Хрыста, зраблю іх членамі распусьніцы? Няхай ня станеца!

¹⁶ Або вы ня ведаеце, што той, хто злучаеца з распусьніцаю, ёсьць адно цела [з ёю]? Бо сказана: “Будуць двое адным целам”.

¹⁷ А хто злучаеца з Госпадам, ёсьць адзін дух [з Ім].

¹⁸ Уцякайце ад распусты. Усякі грэх, які робіць чалавек, ёсьць звонку цела, а распусьнік грашыць супраць уласнага цела.

¹⁹ Або вы ня ведаеце, што цела вашае ёсьць бажніца Духа Святога, Які ў вас, Якога вы маецце ад Бога, і што вы не свае?

²⁰ Бо вы купленыя дарагою цаною. Таму слайце Бога ў целе вашым і ў духу вашым, якія ёсьць Божыя.

1 Кар 7

¹ Адносна того, пра што вы пісалі да мяне, дык добра чалавеку не дакранацца да жанчыны.

² Але, з увагі на распусту, кожны няхай мае сваю жонку, і кожная няхай мае свайго мужа.

³ Муж няхай **аддае** жонцы належную зычлівасць; падобна і жонка мужу.

⁴ Жонка не валодае сваім целам, але муж; падобна і муж не валодае сваім целам, але жонка.

⁵ Не ўхіляйцеся адзін ад аднаго, хіба па згодзе, на час, каб быць свободнымі для посту і малітвы, і зноў у гэтым будзьце разам, каб не спакушаў вас шатан праз няўстрыманасць вашую.

⁶ А кажу гэтае як дазвол, а не як загад.

7 Бо хачу, каб усе людзі былі, як і я, але кожны мае свой дар ад Бога, адзін так, другі гэтак.

8 А нежанатым і ўдовам кажу: добра ім, калі застануцца, як я;

9 а калі не ўстримаюцца, няхай жэнняцца, бо лепш ажаніцца, чым распалаляцца.

10 Тым жа, што пажаніліся, ня я загадваю, але Госпад: жонцы — не разлучаща з мужам,

11 а калі разлучыцца, няхай застаецца бяз мужа ці няхай пагодзіцца з мужам; і мужу — не пакідаць жонкі.

12 А іншым кажу я, ня Госпад: калі нейкі брат мае жонку бязъверную, і яна згаджаецца жыць з ім, няхай ён не пакідае яе;

13 і жонка, якая мае мужа бязъвернага, і ён згаджаецца жыць з ёю, няхай не пакідае яго.

14 Бо муж бязъверны асьвячаецца ў жонцы, і жонка бязъверная асьвячаецца ў мужу; бо інакш дзеци вашыя былі б нячыстыя, а цяпер яны — съвятыя.

15 А калі бязъверны разлучаецца, няхай разлучаецца; брат ці сястра ў гэтакіх [выпадках] не прыняволеный, бо да супакою паклікаў нас Бог.

16 Бо з чаго ты ведаеш, жонка, ці ня збавіш мужа? Або ты, муж, з чаго ведаеш, ці ня збавіш жонку?

17 Толькі кожны няхай ходзіць так, як Бог яму надзяліў, і кожны, як Госпад паклікаў. І гэтак я загадваю ў-ва ўсіх цэрквах.

18 Пакліканы хто абрэзаным? Няхай не хаваецца. Пакліканы хто ў неабразаныні? Няхай не абрэзваетца.

19 Абразаныне ёсьць нішто, і неабразаныне ёсьць нішто, але [важнае] захоўваныне прыказаныня Божых.

20 Кожны няхай застаецца ў тым пакліканыні, у якім пакліканы.

21 Слугою ты пакліканы? Не табе клапаціцца, але, калі можаш стацца вольным, лепш скарыстайся.

22 Бо слуга, пакліканы ў Госпадзе, ёсьць вызваленец Госпадавы; падобна і той, хто пакліканы вольным, ёсьць слуга Хрыстовы.

23 Вы куплены дарагою цаною; не рабіцесь слугамі людзей.

24 Кожны ў якім [стане] пакліканы, браты, у такім няхай застаецца перад Богам.

25 Адносна дзявоцтва я ня маю загаду ад Госпада, але даю параду, як той, над кім зылітаваўся Госпад, каб быць яму верным.

26 Дык лічу за добрае дзеля цяперашняе патрэбы, што добра чалавеку гэтак быць.

27 Ты злучаны з жонкаю? Не шукай разводу. Ты вольны ад жонкі? Не шукай жонкі.

28 А калі і ажэнішся, не зграшыш; і калі дзяўчына пойдзе замуж, не зграшыць. Гэткія будуць мець прыгнёт у целе, а я вас шкадую.

29 Але кажу вам, браты: час ужо наблізіўся; таму тыя, што маюць жонак, павінны быць як ня маюць;

30 і тыя, што плачуць, як ня плачуць; і тыя, што радуюцца, як ня радуюцца; і тыя, што купляюць, як не набываюць;

31 і тыя, што карыстаюцца гэтым съветам, як не карыстаюцца; бо праходзіць выгляд гэтага съвету.

32 А я хачу, каб вы былі бяз клопату. Нежанаты клапоціца пра тое, што Госпада, як дагадзіць Госпаду,

33 а жанаты клапоціца пра тое, што съвету, як дагадзіць жонцы.

34 Ёсьць розыніца між жонкай і дзяўчынай: незамужняя клапоціца пра тое, што Госпада, як дагадзіць Госпаду, каб быць съятою і целам, і духам; а замужняя клапоціца пра тое, што съвету, як дагадзіць мужу.

35 А гэта кажу дзеля вашай жа карысыці, не каб накінуць на вас пятлю, але каб вы паважна і адпаведна [стаялі пры] Госпадзе без перашкодаў.

36 А калі нехта лічыць за непрыстойнае для свае дзяўчыны, каб яна, перацьвіўши, так і засталася, няхай робіць, як хоча; [гэтым] не зграшыць, няхай жэніцца.

37 А хто стаў у сэрцы непарушна і, ня маючи патрэбы, але ўладу маючи над волій сваёй, судзіў гэтак у сэрцы сваім, каб захаваць сваё дзявоцтва, той добра робіць.

38 Так што хто аддае замуж, добра робіць; а хто не аддае, лепш робіць.

39 Жонка звязана законам да таго часу, пакуль жыве ейны муж; а калі муж ейны памрэ, яна вольная выйсьці замуж за каго хоча, толькі ў Госпадзе.

40 Але яна шчасльвейшая, калі застанецца так, паводле маёй парады; а я думаю, што і я маю Духа Божага.

1 Кар 8

1 Адносна ахвяраў ідалам мы ведаем, бо маем усякае веданье. Але веданье робіць ганарыстыム, а любоў будзе.

2 А калі хто думает, што ён нешта ведае, той яшчэ нічога не разумее, як трэба разумець.

3 А калі хто любіць Бога, той мае разуменьне ад Яго.

4 Дык адносна ежы, ахвяраванай ідалам, мы ведаем, што ідал у съвеце — нішто, і што няма іншага Бога, акрамя Аднаго.

5 Бо хаця і ёсьць гэтак званыя богі, ці ў небе, ці на зямлі, бо ёсьць шмат багоў і шмат гаспадароў,

6 але ў нас адзін Бог Айцец, з Якога ўсё, і мы для Яго; і адзін Госпад Ісус Хрыстос, праз Якога ўсё, і мы праз Яго.

7 Але не ў-ва ўсіх такое веданье; некаторыя і дагэтуль з сумленьнем, [якое прызнае] ідалаў, і ядуць [ахвяраванае ідалам] як ахвяры ідалам, і слабое сумленье іхняе апаганяваецца.

8 А ежа не набліжае нас да Бога, бо ані калі ямо, не набываем, ані калі не ямо, не губляем.

9 Але глядзіце, каб вашая ўлада ня сталася спатыкненънем для нядужых.

10 Бо калі хто ўбачыць, што ты, які маеш веданье, узълягаеш у паганскай бажніцы, ці сумленьне яго, як слабога, не збудуецца, каб есьці ахвяры ідалам?

11 І праз тваё веданье загіне нядужы брат, за якога памёр Хрыстос.

12 А гэтак грэшачы супраць братоў і б'ючы па слабым сумленьні іхнім, вы грашыцё супраць Хрыста.

13 Дзеля гэтага, калі ежа горшыць брата майго, ня буду есьці мяса давеку, каб ня горшыць брата майго.

1 Кар 9

1 Ці я не апостал? Ці я ня вольны? Ці я ня бачыў Ісуса Хрыста, Госпада нашага? Ці вы — не мая справа ў Госпадзе?

2 Калі для другіх я не апостал, але не для вас; бо пячатка майго апостальства — гэта вы ў Госпадзе.

3 Вось такая мая абарона перад тымі, якія судзяць мяне.

4 Ці мы ня маём улады есьці і піць?

5 Ці ня маём улады хадзіць з сястрою жонкаю, як і пазасталыя апосталы, і браты Госпадавы, і Кіфа?

6 Ці адзін я і Барнаба ня маём улады не працаваць?

7 Хто калі служыць у войску на свой кошт? Хто садзіць вінаград і ня есьць пладоў яго? Ці хто пасе статак і ня есьць малака ад статку?

8 Ці толькі па-чалавечаму я гэтае гавару? Ці ня кажа гэтае самае і Закон?

9 Бо ў Законе Майсеха напісаны: «Не завязвай пысы валу, які малоціць». Ці пра валоў клапоціцца Бог?

10 Ці дзеля нас наогул гаворыць? Бо дзеля нас напісаны, што той, хто арэ, павінен араць з надзеяй, і той, хто малоціць, [малаціць] з надзеяй атрымаць тое, на што спадзяеца.

11 Калі мы пасяялі ў вас духоўнае, ці вялікая рэч, калі пажнем у вас цялеснае?

12 Калі другія атрымліваюць уладу над вамі, ці ня больш мы? Але мы не скарысталі з гэтае ўлады, але ўсё вытрымліваем, каб не учыніць якое перашкоды Эвангельлю Хрыстоваму.

13 Ці вы ня ведаецце, што тыя, якія пры съвятым працуяць, ядуць са съвятыні? Што тыя, якія паслугуюць пры ахвярніку, бяруць частку ад ахвярніка?

14 Гэтак і Госпад загадаў тым, якія абвяшчаюць Эвангельле, жыць ад Эвангельля.

15 Але я нічым з гэтага не скарыстаўся; напісаў жа гэтае не дзеля таго, каб гэтак было для мяне, бо для мяне лепш памерці, чым каб хто прынізіў пахвалу маю.

16 Бо, калі я абвяшчаю Эвангельлье, няма мне чым хваліцца, бо абавязак ляжыць на мне, і гора мне, калі я не абвяшчаю Эвангельлья.

17 Бо калі я раблю гэтае сваёй ахвотай, маю нагароду, а калі супраць волі, [выконваю] даверанае гаспадараўанье.

18 Дык якая мая нагарода? Што, дабравесьцячы, бяз платы выкладаю Эвангельле Хрыстовае, не карыстаючыся маёю ўладаю ў Эвангельлі.

19 Бо, будучы вольным ад усіх, я паняволіў сябе ўсім, каб многіх здабыць.

20 І я стаўся для Юдэяў, як Юдэй, каб здабыць Юдэяў; для тых, якія пад Законам, — як той, што пад Законам, каб здабыць тых, якія пад Законам;

21 для тых, якія без Закону, — як без Закону, ня будучы без Закону перад Богам, але пад законам Хрыста, каб здабыць тых, якія без Закону;

22 я стаўся для тых, якія слабыя, як слабы, каб здабыць тых, якія слабыя. Для ўсіх я стаўся ўсім, каб хоць некага збавіць.

23 А гэта я раблю дзеля Эвангельлья, каб стацца ўдзельнікам яго.

24 Ці вы ня ведаецце, што тыя, якія бягуць на стадыёне, бягуць усе, але адзін атрымлівае ўзнагароду? Дык бяжыце, каб атрымаць.

25 А кожны, хто змагаецца, устрымліваецца ад усяго: тыя — каб атрымаць вянок зынішчальны, а мы — незынішчальны.

26 Дык я бягу, не як на няпэўнае, змагаюся, не як паветра б'ючы,

27 але я вымучаю і няволю цела маё, каб, абвяшчаючы другім, самому ня стацца нявартым.

1 Кар 10

1 Не хачу, браты, каб вы ня ведалі, што бацькі нашыя ўсе былі пад воблакам, і ўсе прайшли праз мора,

2 і ўсе ахрысьціліся ў Майсеха ў воблаку і ў моры,

3 і ўсе елі тую самую духоўную ежу,

4 і ўсе пілі тое самае духоўнае пітво, бо пілі з духоўнае скалы, якая ішла за імі, а скала гэтая быў Хрыстос.

5 Але ня многіх з іх упадабаў Бог, бо яны палеглі ў пустыні.

6 А гэта сталася прыкладам для нас, каб мы ня мелі пажаданьня ліха, як пажадалі яны.

7 Ня будзьце таксама ідалапаклоннікамі, як некаторыя з іх, як напісана: «Народ пасеў есьці і піць, і ўстаў гуляць».

8 Таксама ня будзем рабіць распusty, як некаторыя з іх распусынічалі, і ў адзін дзень загінула дваццаць троі тысячы.

9 Таксама ня будзем спакушаць Хрыста, як некаторыя з іх спакушалі і загінулі ад зъмеяў.

10 Таксама не наракайце, як некаторыя з іх наракалі і загінулі ад нішчицеля.

11 А ўсё гэтае здарылася з імі ў прыклад і напісана дзеля напамінанья нам, на якіх канец вякоў прыйшоў.

12 Так што, хто думае, што стаіць, няхай съцеражэцца, каб ня ўпасыці.

13 Вас наведала спакуса ня іншая, як чалавечая. Але верны Бог, Які не пакіне вас быць спакушанымі больш, чым вы можаце [вытрымаць], але са спакусай зробіць і выхад, каб вы маглі яе перанесьці.

14 Таму, улюблёныя мае, уцякайце ад ідалапаклонства.

15 Кажу, як да мудрых; судзіце самі, што кажу.

16 Келіх дабраслаўленъня, які дабраслаўляем, ці ня ёсьць супольнасць Црыві Хрыстовае? Хлеб, які ламаем, ці ня ёсьць супольнасць Цела Хрыстовага?

17 Як адзін хлеб, так і адно цела мы, многія, бо ўсе мы атрымліваем адзін хлеб.

18 Паглядзіце на Ізраіль паводле цела: ці тыя, якія ядуць ахвяраванае, ня ёсьць супольнікамі ахвярніка?

19 Дык што я кажу? Ці ідал ёсьць нечым? Ці ахвяра ідалам нечым ёсьць?

20 Але тое, што заколваюць пагане, для дэманаў заколваюць, а не для Бога. А я не хачу, каб вы сталіся супольнікамі дэманаў.

21 Ня можаце піць келіх Госпада і келіх дэманаў; ня можаце ўдзельнічаць у стале Госпада і стале дэманаў.

22 Ці будзем раздражняць Госпада? Ці мы дужэйшыя за Яго?

23 Усё мне можна, але ня ўсё карысна; усё мне можна, але ня ўсё будзе.

24 Ніхто няхай не шукае свайго, але кожны таго, што для іншага.

25 Усё, што продаецца на рэзыніцы, ешце, не дас্যледуючы дзеля сумленъня,

26 бо Госпадава зямля і што напаўняе яе.

27 А калі хто з бязъверных пакліча вас, і вы захочаце пайсьці, ешце ўсё, што дадуць, нічога не дас্যледуючы дзеля сумленъня.

28 А калі хто скажа вам: «Гэта ахвяра ідалам», — ня ешце дзеля таго, хто паведаміў, і дзеля сумленъня, бо Госпадава зямля і што напаўняе яе.

29 А пра сумленъне кажу не тваё, але іншага; бо дзеля чаго мая свобода мае быць суджана чужым сумленънем?

30 Калі я ў ласцы атрымліваю, навошта блюзыніць на мяне за тое, за што я дзяякоў?

31 Дык ці ясьцё, ці п'іцё, ці нешта робіце, усё рабіце на славу Божую.

32 Ня станьцеся спатыкненънем ані для Юдэяў, ані для Грэкаў, ані для царквы Божай,

33 як і я дагаджаю ўсім у-ва ўсім, шукаючы не для сябе карысці, але для многіх, каб яны былі збаўленыя.

1 Кар 11

¹ Станьцеся пераймальнікамі маймі, як і я — Хрыста.

² Хвалю вас, браты, што вы ўсё маё памятаеце і трymаецся традыцыі так, як я перадаў вам.

³ Хачу, каб вы ведалі, што ўсякаму мужу галава Хрыстос, а галава жонцы — муж, а галава Хрысту — Бог.

⁴ Усякі муж, які моліцца або прарочыць з накрытаю галавою, сароміць сваю галаву.

⁵ А ўсякая жанчына, якая моліцца або прарочыць з ненакрытаю галавою, сароміць сваю галаву, бо гэта тое самае, быццам яна паголеная.

⁶ Бо, калі жанчына не накрывае галавы, няхай стрыжэцца; а калі жанчыне сорамна стрыгчыся ці галіцца, няхай накрывае галаву.

⁷ Бо муж не павінен накрываць галаву, бо ён — вобраз і слава Бога; а жонка ёсьць слава мужа.

⁸ Бо ня муж ад жонкі, але жонка ад мужа.

⁹ I ня муж створаны праз жонку, але жонка праз мужа.

¹⁰ Дзеля гэтага жонка павінна мець на галаве [знак] улады дзеля анёлаў.

¹¹ Зрэшты, ані муж бяз жонкі, ані жонка бяз мужа, у Госпадзе.

¹² Бо як жонка ад мужа, так і муж праз жонку, а ўсе — ад Бога.

¹³ Судзіце самі ў сабе, ці належыць жанчыне з ненакрытай галавою маліцца Богу?

¹⁴ Ці сама прырода ня вучыць вас, што калі мужчына расьціць валасы, гэта ганьба для яго,

¹⁵ а калі жанчына расьціць валасы, гэта слава для яе, бо валасы дадзеныя ёй замест адзеньня.

¹⁶ А калі хто думae спрачацца, мы ня маем гэткага звычаю, ані цэркви Божыя.

¹⁷ А загадваючы гэтае, не хвалю вас, бо вы зыходзіцесь не на лепшае, але на горшое.

¹⁸ Бо, па-першае, чую, што калі вы зыходзіцесь ў царкве, між вами ёсьць падзел, і я часткова веру,

¹⁹ бо мусяць быць між вами і герэзіі, каб вартыя выявіліся між вами.

²⁰ Далей, калі вы зыходзіцесь разам, няма [ў вас] спажыванья вячэры Госпада,

²¹ бо кожны съпяшаецца зьесыці ўласную вячэру, і адзін [застаеца] галодным, а другі ўпіваецца.

²² Хіба вы дамоў ня мaeце, каб ёсьці і піць? Або пагарджаеце царквою Божаю і сароміце тых, якія ня маюць? Што скажу вам? Ці пахвалю вас за гэтае? Не пахвалю.

²³ Бо я ад Госпада прыняў і тое вам перадаў, што Госпад Ісус у туу ночь, калі быў выдадзены, узяў хлеб

²⁴ і, падзякаваўшы, паламаў і сказаў: «Вазьміце, ешце, гэта ёсьць Цела Маё, якое за вас ломіцца. Рабіце гэта на ўспамін пра Мяне».

²⁵ Таксама і келіх паслья вячэры, кажучы: «Гэты келіх ёсьць Новы Запавет у Крыві Маёй. Гэта рабіце, калі будзеце піць, на ўспамін пра Мяне».

26 Бо кожны раз, калі вы ясьцё хлеб гэты і п'іцё келіх гэты, съмерць Госпада абвяшчаеце, аж пакуль Ён прыйдзе.

27 Так што хто есьць хлеб гэты ці п'е келіх Госпадавы нягодна, вінны будзе Цела і Крыўі Госпада.

28 Няхай жа выпрабоўвае сябе чалавек і гэтак няхай есьць з хлеба гэтага і п'е з келіха гэтага.

29 Бо хто есьць і п'е нягодна, той есьць і п'е прысуд сабе, не раззважаючы пра Цела Госпада.

30 Дзеля гэтага сярод вас шмат слабых і хворых, і даволі памірае.

31 Бо калі мы раззважаем пра саміх сябе, ня будзем суджанымі.

32 А калі мы суджаныя, Госпад карае нас, каб не былі мы асужданыя разам са съветам.

33 Так што, браты мае, зыходзячыся на вячэру, адзін на аднаго чакайце.

34 А калі хто галодны, няхай есьць дома, каб зьбірацца вам не на асуждэннне. А пра ўсё пазасталае загадаю, калі прыйду.

1 Кар 12

1 Адносна ж духоўных [дароў], браты, не хачу, каб вы ня ведалі.

2 Вы ведаецце, што, калі былі вы паганамі, да ідалаў безгалосых скіроўваліся, быццам вялі вас.

3 Дзеля гэтага паведамляю вам, што ніхто, хто гаворыць у Духу Божым, ня скажа праклёну на Ісуса; і ніхто ня можа назваць Ісуса Госпадам, як толькі ў Духу Святым.

4 Ёсьць адрозненіні ў дарах, але Дух той самы;

5 і ёсьць адрозненіні ў служэннях, але Госпад той самы;

6 і ёсьць адрозненіні ў дзеяньнях, але Бог той самы, Які ўсё ў-ва ўсіх робіць.

7 А кожнаму даецца выяўленыне Духа дзеля карысьці.

8 Бо аднаму даецца праз Духа слова мудрасыці, а другому — слова веданыня праз таго самага Духа;

9 а іншаму — вера ў тым самым Духу; а іншаму — дары аздараўленыня ў тым самым Духу;

10 іншаму — рабіць цуды, іншаму — прароцтва, іншаму — распазнаваныне духай, іншаму — разнастайныя мовы, а іншаму — тлумачэныне моваў.

11 А ўсё гэтае робіць адзін і той самы Дух, надзяляючы кожнага асобна, як Ён хоча.

12 Бо як цела адно, але мае шмат членаў, і ўсе члены аднаго цела, хоць іх і шмат, ёсьць адно цела, гэтак і Хрыстос.

13 Бо мы ўсе адным Духам ахрышчаны ў адно цела, ці Юдэі, ці Грэкі, ці слугі, ці вольныя, і ўсе напоены адним Духам.

14 Бо і цела — гэта не адзін член, але шмат.

15 Калі скажа нага: «Як я не рука, я не ад цела», хіба дзеля гэтага яна не ад цела?

16 І калі скажа вуха: «Як я ня вока, я не ад цела», хіба дзеля гэтага яно не ад цела?

17 Калі ўсё цела — вока, дзе слых? Калі ўсё — слых, дзе нюх?

18 Але цяпер Бог разъмасьціў члены, кожны з іх асобна, у целе, як Сам хацеў.

19 А калі б усе былі адзін член, дзе цела?

20 Але цяпер членаў шмат, а цела адно.

21 Ня можа вока сказаць руцэ: «Я ня маю ў табе патрэбы», або таксама галава нагам: «Я ня маю ў вас патрэбы».

22 Але члены цела, якія лічацца слабейшымі, нашмат больш патрэбныя.

23 І тыя, якія нам падаюцца менш пачэснымі ў целе, атачаем асаблівай пашанай, і нашыя непрыстойныя [члены] маюць асаблівую павагу.

24 А нашыя паважаныя [члены] ня маюць [такой] патрэбы. Але Бог спалучыў цела, даўши тым, якія маюць недахопы, асаблівую пашану,

25 каб не было падзелу ў целе, але члены адзін пра аднаго клапаціліся.

26 І калі церпіць адзін член, церпяць з ім усе члены; калі славіцца адзін член, радуюцца з ім усе члены.

27 Вы ж — Цела Хрыстовае, а паасобна — члены.

28 І адных Бог паставіў у царкве, па-першае, апосталамі, па-другое, прарокамі, па-трэцяе, настаўнікамі; паслья — [тых, хто мае] сілы, паслья — дары аздараўлення, дапамагання, гаспадаравання, разнастайныя мовы.

29 Ці ўсе апосталы? Ці ўсе прарокі? Ці ўсе настаўнікі? Ці ўсе сілы?

30 Ці ўсе маюць дары аздараўлення? Ці ўсе гавораць мовамі? Ці ўсе тлумачаць?

31 Рупцеся пра дары большыя, і я пакажу вам шлях яшчэ лепшы.

1 Кар 13

1 Калі я гавару мовамі чалавечымі і анёльскімі, а любові ня маю, я — медзь, якая зывініць, ці цымбалы, якія гудуць.

2 І калі я маю прароцтва, і ведаю ўсе тайны і ўсякае веданье, і калі маю ўсю веру, каб і горы перастаўляць, а любові ня маю, я — нішто.

3 І калі я раздам усю маёмасьць маю, і аддам цела маё на спаленне, а любові ня маю, няма мне ніякае карысці.

4 Любоў доўга церпіць, робіць добро; любоў не зайдзросціць; любоў не вывышаецца, не надзімаецца,

5 ня робіць непрыстойнага, не шукае свайго, ня гневаецца, ня думае ліхога,

6 ня радуецца з няправеднасці, але цешыцца з праўды;

7 ўсё вытрымлівае, усяму верыць, на ўсё спадзяецца, усё трывае.

8 Любоў ніколі ня зьнікне, калі нават прароцтвы зьнікнуць, калі мовы змоўкнуць, калі веданье зьнішчыцца.

9 Бо мы часткова ведаем і часткова прарочым;

10 а калі прыйдзе дасканалае, тады тое, што частковае, зынкне.

11 Калі я быў немаўлём, як немаўлятка гаварыў, як немаўлятка думаў; а калі стаўся мужам, пакінуў тое, што немаўляці.

12 Бо цяпер мы бачым праз [мутнае] шкло, невыразна; а тады — аблічам да аблічча; цяпер я разумею часткова, а тады пазнаю [гэтаксама], як я сам пазнаны.

13 А цяпер застаюцца вера, надзея, любоў — гэтыя трывалыя; але большая з іх — любоў.

1 Кар 14

¹Імкніцеся да любові; і рупцеся пра [дары] духоўныя, асабліва пра тое, каб прарочыць.

²Бо хто гаворыць [незнайомай] моваю, той гаворыць на людзя, але Богу; бо ніхто на чуе, [як] ён тайны духам гаворыць.

³А хто прарочыць, той гаворыць людзям на збудаванье, і на заахвочванье, і на пацяшэнье.

⁴Хто гаворыць [незнайомай] моваю, збудоўвае сябе; а хто прарочыць, царкву збудоўвае.

⁵Хачу, каб вы ўсе гаварылі мовамі, але больш, каб вы прарочылі, бо той, хто прарочыць, большы за того, хто гаворыць мовамі, хіба што ён будзе і тлумачыць, каб царква атрымала збудаванье.

⁶Цяпер, як я прыйду да вас, браты, гаворачы мовамі, якая вам карысьць, калі на будзе гаворыць да вас ці з адкрыццем, ці з веданьнем, ці з прароцтвам, ці з навучаньнем?

⁷Падобна і бяздушныя [рэчы], якія голас даюць, ці жалейка, ці гусьлі, калі не даюць разъдзельнасці гукаў, як даведацца, што граюць на жалейцы ці граюць на гусьлях?

⁸І калі труба будзе даваць невыразны голас, хто пачне рыхтавацца да бітвы?

⁹Гэтак і вы, калі языком не вымавіце выразнае слова, як зразумеюць, што вы гаворыце? Бо вы будзеце гаворыць на вецер.

¹⁰Колькі, напрыклад, разнастайных моваў у съвеце, і ніводнае бяз голасу.

¹¹Дык калі я на ведаю значэння мовы, буду чужынцам для того, хто гаворыць, і той, хто гаворыць, [будзе] для мяне чужынец.

¹²Гэтак і вы, калі рупцеся пра [дары] духоўныя, шукайце, каб набываць іх дзеля збудаванья царквы.

¹³Дзеля гэтага той, хто гаворыць [незнайомай] моваю, няхай моліцца, каб тлумачыць.

¹⁴Бо, калі я малюся [незнайомай] моваю, дух мой моліцца, а разум мой бяз плоду.

¹⁵Дык што? Буду маліцца духам, буду маліцца і разумам; буду съпяваць духам, буду съпяваць і разумам.

¹⁶Бо калі ты будзеш дабраслаўляць духам, як той, хто стаіць на месцы [чалавека] простага, скажа «Амэн» на тваю падзяку, бо ён на ведае, што ты гаворыш.

17 Бо ты добра дзякуеш, але іншы не збудоўаеца.

18 Дзякую Богу майму, больш за ўсіх вас гаворачы мовамі,

19 але ў царкве хачу лепш сказаць пяць словаў розумам майм, каб і другіх навучыць, чым дзясяткі тысячаў словаў на [незнаёмай] мове.

20 Браты! Ня будзьце дзецымі розумам; на благое будзьце немаўлятамі, а розумам будзьце дасканалымі.

21 У Законе напісана: «Іншымі мовамі і іншымі вуснамі буду гаварыць да народу гэтага, але і тады не паслухаюць Мяне, — кажа Госпад».

22 Так што мовы ёсьць на знак не для тых, якія вераць, але для бязъверных; а прароцтва не для бязъверных, але для тых, якія вераць.

23 Дык калі ўся царква зыйдзеца разам, і ўсе будуць гаварыць мовамі, а ўвойдуць да вас [людзі] простыя ці бязъверныя, ці ня скажуць яны, што вы вар'яцеце?

24 А калі ўсе прароцаць, і ўвойдзе нейкі чалавек бязъверны ці прости, дык усімі ён дакараны, усімі суджаны,

25 і гэтак таямніцы сэрца ягонага выяўляюцца, і ён, упашы на аблічча, паклоніцца Богу, паведамляючы: «Праудзіва, з вамі Бог!»

26 Дык што, браты? Калі вы зыходзіцеся, кожны з вас мае псальм, мае навучанье, мае [незнаёмую] мову, мае адкрыцьцё, мае тлумачэнье; усё няхай будзе на збудаванье.

27 Калі хто гаворыць [незнаёмай] моваю, [гаварыце] па двое ці, найбольш, па троє, і па чарзе, і адзін няхай тлумачыць.

28 А калі няма тлумача, няхай маўчиць у царкве, а гаворыць сабе і Богу.

29 І прарокі няхай гавораць двое ці троє, а іншыя няхай разважаюць.

30 А калі іншаму з тых, якія сядзяць, [нешта] адкрыеца, першы няхай маўчиць.

31 Бо ўсе адзін за адным можаце прароцыць, каб усе былі навучаны і ўсе былі суцешаныя.

32 І духі прарочыя паслухмияныя прарокам,

33 бо Бог ня ёсьць [Бог] бязладзьдзя, але супакою, як у-ва ўсіх цэрквах у святых.

34 Жанчыны вашыя ў цэрквах няхай маўчаць; бо не дазволена ім гаворыць, але каб былі паслухмияныя, як і Закон кажа.

35 А калі хочуць нечаму навучыцца, няхай пытаюцца дома ў мужоў сваіх, бо сорамна жанчынам гаворыць у царкве.

36 Ці ад вас выйшла слова Божае? Або ці да вас адных прыйшло?

37 Калі хто лічыць, што ён прарок ці духоўны, той няхай ведае, што тое, што я пішу вам, ёсьць прыказаньні Госпадавы.

38 А калі хто не разумее, няхай не разумее.

39 Так што, браты, рупцеся, каб прароцыць, і не забараняйце гаворыць мовамі.

40 Усё няхай будзе прыстойна і парадкам.

1 Кар 15

1 Паведамляю вам, браты, Эвангельле, якое я дабравесьціў вам, і якое вы прынялі, і ў якім стаіцё,
 2 і праз якое збаўляецася, калі будзеце трymацца таго слова, якое я дабравесьціў вам, калі толькі не надарма паверылі.
 3 Бо я найперш перадаў вам тое, што і сам прыняў, што Хрыстос памёр за грахі нашыя паводле Пісаньня,
 4 і што Ён быў пахаваны і ўваскрос на трэці дзень, паводле Пісаньня,
 5 і што Ён зъявіўся Кіфе, а пасъля — Дванаццаці,
 6 пасъля зъявіўся больш чым пяцістам братам за раз, з якіх многія дагэтуль жывуць, а некаторыя паўміралі;
 7 пасъля зъявіўся Якубу, пасъля — усім апосталам,
 8 а апошняму з усіх зъявіўся і мне, быццам неданоску.
 9 Бо я — найменшы з апосталаў, які ня варты называцца апосталам, бо я перасъледаваў царкву Божую,
 10 але з ласкі Бога ёсьць тым, кім ёсьць, і ласка Ягоная ў-ва мне не была дарэмнай, але я больш за іх усіх працаваў; дый ня я, але ласка Божая, якая са мною.
 11 Дык ці я, ці яны, мы гэтак абвяшчаем, і вы гэтак паверылі.
 12 А калі пра Хрыста абвяшчаецца, што Ён уваскрос з мёртвых, як некаторыя з вас кажуць, што няма ўваскрасеньня мёртвых?
 13 Калі няма ўваскрасеньня мёртвых, дык і Хрыстос не ўваскрос;
 14 а калі Хрыстос не ўваскрос, тады дарэмнае і абвяшчэнне нашае, дарэмная і вера вашая.
 15 А нас знайшлі б фальшывымі съведкамі Божымі, бо мы съведчылі пра Бога, што Ён уваскрасіў Хрыста, Якога не ўваскращаў, калі мёртвия не ўваскрасаюць.
 16 Бо калі мёртвия не ўваскрасаюць, дык і Хрыстос не ўваскрос;
 17 а калі Хрыстос не ўваскрос, дык вера вашая марная, вы яшчэ ў грахах ваших.
 18 Таму і тыя, якія памерлі ў Хрысьце, загінулі.
 19 Калі мы толькі ў гэтым жыцці спадзяемся на Хрыста, мы найбольш жалю вартыя з усіх людзей.
 20 Але цяпер Хрыстос уваскрос з мёртвых, стаўся Першынцам сярод памёршых.
 21 Бо як праз чалавека съмерць, гэтак праз чалавека і ўваскрасеньне мёртвых.
 22 Бо як у Адаме ўсе паміраюць, гэтак у Хрысьце ўсе ажывуць,
 23 але кожны — у сваім парадку: Першынец — Хрыстос, пасъля — Христовыя ў прыйсьце Ягонае,
 24 а пасъля — канец, калі Ён перадасьць Валадарства Богу і Айцу, калі зынішчыць усякае начальства, і ўсякую ўладу і сілу,
 25 бо Яму належыць валадарыць, пакуль пакладзе ўсіх ворагаў пад ногі Свае.
 26 Апошні вораг будзе зынішчаны — съмерць,

27 бо ўсё падпараткаваў пад ногі Яго. А калі сказана, што ўсё падпараткавана, зразумела, што акрамя Таго, Які падпараткаваў Яму ўсё.

28 А калі ўсё будзе падпараткавана Яму, тады і Сам Сын падпараткуеца Таму, Які падпараткаваў Яму ўсё, каб быў Бог усё ўва ўсім.

29 Іначай, што будуць рабіць тыя, якія хрысьцяца дзеля мёртвых? Калі мёртвыя зусім не ўваскрасаюць, навошта хрысьціца дзеля мёртвых?

30 Навошта і мы ўсякую гадзіну ў небясьпецы?

31 Я штодня паміраю, сцьвяржае гэта пахвала вашая, якую маю ў Хрысьце Ісусе, Госпадзе нашым.

32 Калі б я па-чалавечаму змагаўся са звярамі ў Эфэсе, якая мне карысьць, калі мёртвыя не ўваскрасаюць? «Будзем есьці і піць, бо зайдута памром!»

33 Не падманвайце сябе: благія таварысты псуюць добрыя звычай.

34 Працьверазіцесь на праведнасць і не грашыце; бо некаторыя [з вас] ня ведаюць Бога, на сорам вам кажу.

35 Але скажа нехта: «Як уваскрэснуць мёртвых? Ды ў якім целе прыйдуць?»

36 Неразумны! Тое, што ты сееш, не ажыве, калі не памрэ.

37 І тое, што сееш, сееш ня цела, якое будзе, але голае зерне, можа, пшанічнае, ці якое іншае,

38 а Бог дае яму цела, як хоча, і кожнаму насеніню — сваё цела.

39 Ня ўсякае цела такое самае цела, але адно цела ў людзей, а іншае цела ў жывёлаў, іншае ў рыбаў, іншае ў птушак.

40 І [еъцы] целы нябесныя, і целы зямныя; але адна слава нябесных, а другая — зямных,

41 іншая слава сонца, і іншая слава месяца, і іншая слава зорак, бо зорка ад зоркі розніца ў славе.

42 Гэтак і ўваскрасеньне мёртвых: сеецца ў сапутасці, уваскрашаецца ў незынішчальнасці;

43 сеецца ў ганьбе, уваскрашаецца ў славе; сеецца ў нядужасці, уваскрашаецца ў моцы;

44 сеецца цела душэўнае, уваскрашаецца цела духоўнае. Ёсьць цела душэўнае, і ёсьць цела духоўнае.

45 Гэтак і напісана: «Стайся першы чалавек Адам душою жывою», а апошні Адам — дух, які ажывляе.

46 Але спачатку не духоўнае, але душэўнае; духоўнае пасъля.

47 Першы чалавек — з зямлі, зямны; другі Чалавек — Госпад з неба.

48 Які зямны, гэтакія і зямныя; і які Нябесны, гэтакія і нябесныя.

49 І як мы наслі вобраз зямнога, будзем настіць і вобраз Нябеснага.

50 А тое скажу, браты, што ня могуць цела і кроў успадкаеміць Валадарства Божага, і сапутасць не ўспадкаеміць незынішчальнасці.

51 Вось, кажу вам тайну: ня ўсе мы памром, але ўсе пераменімся,

52 у адзін момант, у імгненьне вока, пры апошнай трубе; бо затрубіць, і мёртвыя ўваскрэснуць незынішчальныі, і мы пераменімся.

53 Бо зынішчальнае гэтае мусіць апрануцца ў незынішчальнасьць, і съмяротнае гэтае — апрануцца ў несъмяротнасьць.

54 А калі зынішчальнае гэтае апранецца ў незынішчальнасьць, і съмяротнае гэтае апранецца ў несъмяротнасьць, тады станеца напісанае слова: «Паглынутая съмерць перамогаю».

55 «Съмерць, дзе тваё джала? Пекла, дзе твая перамога?»

56 Джала съмерці — грэх, а сіла грэху — закон.

57 Падзяка ж Богу, Які даў нам перамогу праз Госпада нашага Ісуса Хрыста!

58 Так што, браты мае ўлюблёныя, будзьце непарушныя, непахісныя, у справе Госпадавай мейце рупнасьць заўсёды, ведаочы, што праца вашая не дарэмная перад Госпадам.

1 Кар 16

¹ А адносна складак, якія для съвятых, рабіце і вы так, як я загадаў цэрквам Галяцкім:

² у першы [дзень] паслья суботы кожны з вас няхай складае ў сябе і зьбірае паводле таго, як яму вядзеца, каб не рабіць складак тады, калі я прыйду.

³ А калі я прыйду, пашлю тых, якіх вы вызначыце праз лісты, занесыці дар ваш у Ерусалім.

⁴ А калі будзе варта і мне пайсьці, яны пойдуць са мною.

⁵ Я ж прыйду да вас, калі прайду Македонію, бо праз Македонію праходжу.

⁶ А ў вас, можа быць, затрымаюся, або і перазімую, каб вы мяне праводзілі, куды я пайду.

⁷ Бо не хачу бачыць вас цяпер мімаходам, але спадзяюся застацца нейкі час з вамі, калі Госпад дазволіць.

⁸ А ў Эфэсе я застануся да Пяцідзясятніцы,

⁹ бо для мяне адчыненыя вялікія і зручныя дзъверы і шмат супраціўнікаў.

¹⁰ Калі ж прыйдзе Цімафей, глядзіце, каб быў у вас бяз страху; бо ён справу Госпада выконвае, як і я.

¹¹ Дык няхай ніхто не пагарджае ім, а правядзіце яго ў супакоі, каб ён прыйшоў да мяне, бо я чакаю яго з братамі.

¹² Што да брата Апалёса, дык я шмат прасіў яго, каб ён прыйшоў да вас з братамі; ды ён зусім ня меў ахвоты, каб прыйсьці цяпер, але прыйдзе, калі будзе мець час.

¹³ Чувайце, стойце ў веры, будзьце мужныі, умацоўвайцесь.

¹⁴ Усё ў вас няхай будзе ў любові.

¹⁵ Прашу ж вас, браты: вы ведаецце дом Стэфана, што ён ёсьць пачатак Ахай і што яны аддалі сябе на служэнье съвятым;

- 16 дык і вы будзьце паслухмяныя гэтакім і кожнаму, хто дапамагае нам і працуе.
- 17 Я радуюся з прыходу Стэфана, і Фартуната, і Ахаіка, што яны дапоўнілі вашу нястачу,
- 18 бо яны супакоілі дух мой і ваш. Дык зважайце на такіх.
- 19 Вітаюць вас цэрквы Азійскія. Вітаюць вас шчыра ў Госпадзе Акіла і Прыскіла з царквою, якая ў іх доме.
- 20 Вітаюць вас усе браты. Прывітайце адзін аднаго пацалункам съвятым.
- 21 Прывітанье маёй рукою, Паўлавай.
- 22 Калі хто ня любіць Господа Ісуса Хрыста, няхай будзе адлучаны! Прыходзіць наш Госпад!
- 23 Ласка Господа Ісуса Хрыста з вами.
- 24 Любоў мая з усімі вами ў Хрысьце Ісуе. Амэн.

ДРУГОЕ ПАСЛАНЬНЕ ДА КАРЫНЦЯНАЎ АПОСТАЛА ПАЎЛА

¹ Павал, з волі Божай апостал Ісуса Хрыста, і Цімафей, брат, — царкве Божай, што ў Карынцы, з усімі съвятымі, якія ў-ва ўсёй Ахай:

² ласка вам і супакой ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста.

³ Дабраслаўлёны Бог і Айцец Госпада нашага Ісуса Хрыста, Айцец міласэрнасьці і Бог усякага пацяшэнья,

⁴ Які пацяшае нас у кожным прыгнёце нашым, каб мы маглі пацяшаць тых, якія ў-ва ўсялякім прыгнёце, пацяшэннем, якім Бог пацяшае нас!

⁵ Бо як памнажаюцца ў нас пакуты Хрыстовыя, гэтак праз Хрыста памнажаецца і пацяшэнье нашае.

⁶ А калі мы съціснутыя, дык дзеля вашага пацяшэнья і збаўленьня, якое зьдзяйсьніеца праз перажываньне тых самых пакутаў, якія і мы церпім. Калі мы пацешаныя, дык дзеля вашага пацяшэнья і збаўленьня.

⁷ І надзея нашая на вас цвёрдая, бо мы ведаем, што вы супольнікі як пакутаў, так і пацяшэнья.

⁸ Бо мы ня хочам, каб вы, браты, ня ведалі пра наш прыгнёт, які стаўся нам у Азіі, бо бязъмерна цяжка было нам і па-над сілу, так што мы згубілі надзею застатацца жывымі.

⁹ Але мы мелі самі ў сабе прысуд съмяротны, каб спадзявацца не на саміх сябе, але на Бога, Які ўваскращае мёртвых,

¹⁰ Які і выбавіў нас ад так вялікай съмерці, і выбаўляе, на Якога спадзяемся, што і яшчэ выбаўляць будзе

¹¹ пры дапамозе і вашай малітвы за нас, каб за дараванае нам па просьбе многіх дзякавалі за нас многія.

¹² Бо пахвала нашая гэткая — съведчанье сумленія нашага, што мы ў прастаце і шчырасьці Божай, не ў цялеснай мудрасьці, але ў ласцы Божай жылі ў съвеце, а асабліва ў вас.

¹³ Бо мы пішам вам ня што іншае, але тое, што вы чытаеце ці пазнаяцё, а спадзяюся, што да канца спазнаеце,

¹⁴ як вы часткова і даведаліся ад нас, што мы — пахвала вашая, як і вы — нашая, у дзені Госпада Ісуса.

¹⁵ І з гэтай пэўнасьцю я хацеў прыйсьці да вас раней, каб вы другі раз мелі ласку,

¹⁶ і праз вас праісьці ў Македонію, і зноў з Македоніі прыйсьці да вас, а вы правялі б мяне ў Юдэю.

¹⁷ Маючы гэткую пастанову, ці я лёгкадумна зрабіў? Ці тое, што я пастанаўляю, паводле цела пастанаўляю, каб было ў мяне «Так, так» і «Не, не»?

¹⁸ Верны ж Бог, што слова нашае да вас не было «Так» і «Не»!

19 Бо Сын Божы, Ісус Хрыстос, Якога мы ў вас абвяшчалі, і я, і Сілуан, і Цімафей, ня быў «Так» і «Не», але было ў Ім «Так».

20 Бо ўсе абяцањні Божыя ў Ім «Так» і ў Ім «Амэн», на славу Богу праз нас.

21 А Той, Які зацьвердзіў нас з вамі ў Хрысьце і памазаў нас, ёсьць Бог,

22 Які і запячатаў нас, і даў заруку Духа ў сэрцы нашыя.

23 Прызываю Бога ў съведкі на душу маю, што, шкадуючы вас, я дагэтуль не прыйшоў у Карынт;

24 не таму, што мы пануем над вераю вашай, але мы супрацоўнікі ў радасыці вашай, бо ў веры вы стаіцё.

2 Кар 2

¹ Але я судзіў у сабе не прыходзіць да вас ізноў у смутку,

² бо, калі я засмучаю вас, хто развяселіць мяне, як ня той, хто засмучаны мною?

³ И я пісаў вам гэта, каб, прыйшоўши, ня мець смутку ад тых, ад якіх я мусіў мець радасыць. Я маю пэўнасць адносна ўсіх вас, што мая радасыць — для ўсіх вас [радасыць].

⁴ Бо з вялікага прыгнёту і ўціску сэрца пісаў я вам з многімі съязьмі, не каб вы былі засмучаныя, але каб спазналі любоў, якую я з лішкам маю да вас.

⁵ А калі хто засмуціў, не мяне засмуціў, але часткова, каб [яго] не абцяжарваць, усіх вас.

⁶ Даволі гэткаму самога дакаранья ад большасыці;

⁷ так што лепш ужо вам дараваць [яму] і суцешыць, каб гэтакі ня быў ахоплены смуткам празъмерным.

⁸ Дзеля гэтага загадваю вам зас্বядчыць яму любоў.

⁹ Бо дзеля гэтага я і пісаў, каб выпрабаваць вас, ці ў-ва ўсім вы паслушмяныя.

¹⁰ А каму вы што даруеце, таму і я; бо і я, калі што дараваў каму, дараваў дзеля вас перад абліччам Хрыста,

¹¹ каб не ашукаў нас шатан; бо нам вядомыя думкі ягоныя.

¹² Калі ж я прыйшоў у Трааду дзеля Эвангельля Христовага і дзьверы былі мне адчыненыя ў Госпадзе,

¹³ я ня меў патолі духу майму, не знайшоўши Ціта, брата майго, але, раззвітаўшыся з імі, пайшоў у Македонію.

¹⁴ Падзяка ж Богу, Які заўсёды дае нам трывомства ў Хрысьце, і водар веданья пра Сябе выяўляе праз нас у-ва ўсякім месцы.

¹⁵ Бо мы — слодыч Христовая для Бога ў тых, якія збаўленыя, і ў тых, якія гінуць.

¹⁶ Для адных — водар съмерці на съмерць, а для другіх — водар жыцьця на жыцьцё. И хто здатны на гэта?

¹⁷ Бо мы не фальшаем слова Божае, як многія, але гаворым у шчырасыці, як ад Бога, перад Богам у Хрысьце.

2 Кар 3

¹ Ці пачнем ізноў адрэкамэндоўваць сябе [вам]? Ці мы патрабуем, як некаторыя, даручальных лістоў да вас ці даручальных [лістоў] ад вас?

² Вы — наш ліст, напісаны ў сэрцах нашых, які ведаюць і чытаюць усе людзі.

³ Бо яўна [для ўсіх], што вы — ліст Хрыстовы, напісаны праз служэньне нашае не атрамантам, але Духам Бога Жывога, не на каменных табліцах, але на цялесных табліцах сэрца.

⁴ А гэтакую пэўнасць мы маем у Богу праз Хрыста

⁵ не таму, што мы здольныя залічыць нешта сабе, нібыта праз сябе, але здольнасць нашая ад Бога,

⁶ Які даў нам здольнасць быць служыцелямі Новага Запавету, ня літары, але духа, бо літара забівае, а дух ажыўляе.

⁷ Калі ж служэньне съмерці, высечанае літарамі на камянях, было ў такой славе, што сыны Ізраіля не моглі глядзець на ablічча Майселя дзеля славы ablічча ягонага, якая зынікала,

⁸ дык ці ня шмат больш будзе ў славе служэньне Духа?

⁹ Бо калі служэньне асуджэньня ёсьць слава, шмат больш багатае славаю служэньне праведнасці.

¹⁰ Бо і тое, што мела славу, не было сладкім у сваёй меры з прычыны бязъмернасці [будучай] славы.

¹¹ Бо калі мае славу тое, што зынікае, тым больш у славе тое, што застаецца.

¹² Дык, маючы гэткую надзею, дзейнічаем з вялікай адвагаю.

¹³ І ня так, як Майсей, які ўскладаў заслону на ablічча сваё, каб сыны Ізраіля не глядзелі на канец таго, што зынікае.

¹⁴ Але скамянелі думкі іхня, бо тая заслона да сёньня застаецца нязынятай пры чытанні Старога Запавету, таму што яна ў Хрысьце зынішчаецца.

¹⁵ Аж да сёньня, калі яны чытаюць Майселя, заслона ляжыць на сэрцы іхнім,

¹⁶ а калі хто зъвернецца да Господа, заслона здымается.

¹⁷ Госпад ёсьць Дух, а дзе Дух Господа, там свобода.

¹⁸ Мы ж усе, адкрытым ablічкам узіраючыся на славу Господа, перамяняемся ў образ Ягоны ад славы ў славу, як ад Духа Господа.

2 Кар 4

¹ Дзеля гэтага, маючы такое служэньне, бо мы атрымалі літасць, мы не журымся,

² але адмаўляемся тайных [учынкаў] сораму, ня ходзячы падступна і не перакручваючы Слова Божага, але выяўленьнем праўды адрэкамэндоўваем сябе сумленню кожнага чалавека перад Богам.

³ А калі і закрытае Эвангельле нашае, закрыта для тых, якія гінуць,

⁴ для бязьверных, у якіх бог веку гэтага засъляпіў думкі, каб не ўзыйшло ім съятло Эвангельля славы Хрыста, Які ёсьць вобраз Божы.

⁵ Бо мы не саміх сябе абвяшчаем, але Хрыста Ісуса, Господа; а мы — слугі вашыя дзеля Ісуса.

⁶ Таму што Бог, Які сказаў з цемры зазъязь съятлу, Сам зазъязь у сэрцах нашых дзеля прасъяненьня [нас] пазнаньнем славы Божае ў ablіччы Ісуса Хрыста.

⁷ А скарб гэты мы маем у гліняных начыньях, каб празъмернасьць моцы была ад Бога, а ня з нас.

⁸ Мы ў-ва ўсім уціканыя, але ня съціснутыя; мы зъянтэжаныя, але не гублем надзеі;

⁹ мы перасъеданыя, але не пакінутыя; мы паваленыя, але ня гінем.

¹⁰ Мы заўсёды носім у целе мёртвасьць Господа Ісуса, каб і жыцьцё Ісуса выявілася ў целе нашым.

¹¹ Бо мы, жывыя, заўсёды выдаваныя на съмерць дзеля Ісуса, каб і жыцьцё Ісуса выявілася ў съмяротным целе нашым.

¹² Так што съмерць дзейнічае ў нас, а жыцьцё — у вас.

¹³ А маючи той самы дух веры, як напісана: «Я верыў і дзеля гэтага гаварыў», і мы верым і дзеля гэтага гаворым,

¹⁴ ведаючы, што Той, Які ўваскрасіў Господа Ісуса, уваскрасіць праз Ісуса і нас і паставіць разам з вамі.

¹⁵ Бо ўсё дзеля вас, каб багацьце ласкі праз шматлікія падзякі памнажалася на славу Божую.

¹⁶ Дзеля гэтага мы не журымся, але, калі наш вонкавы чалавек зынішчаецца, дык унутраны дзень пры дні абнаўляецца.

¹⁷ Бо гэты караценкі лёгкі прыгнёт наш робіць яшчэ большай і большай вагу славы вечнае для нас,

¹⁸ якія глядзім не на бачнае, але на нябачнае, бо бачнае — часовае, а нябачнае — вечнае.

2 Кар 5

¹ Бо мы ведаем, што калі зямны наш дом, хаціна, зруйнуецца, мы маем пабудову ад Бога, дом, які не рукамі зроблены, вечны ў небе.

² Бо дзеля гэтага мы і ўздыхаем, жадаючы апрануцца ў нашае жытло з неба,

³ каб мы знайшлі сябе апранутымі, а ня голымі.

⁴ Бо мы, знаходзячыся ў хаціне, уздыхаем пад цяжарам, бо ня хочам пазбыцца [яе], але апрануцца, каб съмяротнае ахоплена было жыцьцём.

⁵ На гэта самае і стварыў нас Бог, і даў нам заруку Духа.

⁶ Дык мы заўсёды маем пэўнасьць і ведаем, што, жывучы ў целе, жывем па-за Госпадам.

⁷ Бо мы ходзім вераю, а ня бачаньнем.

⁸ Дык мы маем пэўнасьць і жадаєм лепей жыць па-за целам і жыць у Госпадзе.

9 Дзеля гэтага мы намагаемся, ці жывучы ў Ім, ці па-за Ім, быць даспадобы Яму.

10 Бо ўсе мы мусім зъявіцца перад судовы пасад Хрыста, каб кожны атрымаў за тое, што ён учыніў, будучы ў целе, ці добрае, ці благое.

11 Дык, ведаючы страх Госпадавы, мы пераконваем людзей, а для Бога мы яўныя, і спадзяюся, што і для ваших сумленьняў яўныя.

12 Бо мы не адрэкамэндоўваем сябе вам зноў, але даем вам нагоду хваліцца намі, каб мелі вы [адказ] для тых, якія хваляцца абліччам, а ня сэрцам.

13 Бо калі мы дзівачаем, дык дзеля Бога; калі пры разуме, дык дзеля вас.

14 Бо любоў Хрыстова панукае нас, якія гэтак пастанавілі, што калі адзін памёр за ўсіх, дык усе памерлі.

15 І Ён памёр за ўсіх, каб тыя, якія жывуць, больш не дзеля сябе жылі, але дзеля Таго, Які памёр за іх і ўваскрос.

16 Так што мы адгэтуль нікога ня ведаем паводле цела; а калі і ведалі Хрыста паводле цела, дык цяпер ужо ня ведаем.

17 Так што хто ў Хрысьце, той новае стварэнне; старое мінула, вось, сталася ўсё новае.

18 Усё ж ад Бога, Які праз Ісуса Хрыста пагадзіў нас з Сабою і даў нам служэнне прымірэння.

19 Бо Бог быў у Хрысьце, пагаджаючы з Сабою съвет, не залічваючы ім праступкаў іхніх, і ўклаў у нас слова прымірэння.

20 Дык мы спаўняем пасольства замест Хрыста, як бы Сам Бог просіць праз нас; за Хрыста просім: «Пагадзіцесь з Богам».

21 Бо Таго, Які грэху ня ведаў, Ён зрабіў за нас грэхам, каб мы ў Ім сталіся праведнасцю Божай.

2 Кар 6

1 І працуючы разам [з Ім], мы просім, каб ласка Божая не надарма была атрыманая вами.

2 Бо Ён кажа: «У час прыемны Я выслушашаў цябе і ў дзень збаўлення дапамог табе». Вось, цяпер час адпаведны, вось, цяпер дзень збаўлення!

3 Мы нікому ні ў чым не даем спатыкнення, каб ня ганілася служэнне,

4 але ў-ва ўсім адрэкамэндоўваем вам сябе, як служыцеляў Божых, у вялікай цярплівасці, у прыгнётах, у патрэбах, у ўцісках,

5 у зьбіцьці, у вязыніцах, у забурэннях, у працах, у чуваньнях, у пастах,

6 у чысьціні, у веданьні, у доўгацярплівасці, у ласкавасці, у Духу Святым, у любові некрывадушнай,

7 у слове прауды, у моцы Божай, са зброяй праведнасці ў правай і ў левай руці,

8 у славе і ганьбе, у ганьбаваньні і пахвале; нібы падманшчыкі, але праўдівия,

9 як невядомыя, але пазнаваныя; як тыя, што паміраюць, але, вось, мы жывыя; як караныя, але не забіваныя;

10 як засмучаныя, але заўсёды радасныя; як убогія, але многіх узбагачаем; як нічога ня маем, але ўсім валодаем.

11 Вусны нашыя расчыніліся да вас, Карынцыяне, сэрца нашае пашырылася.

12 Вам ня цесна ў нас, але ў сэрцах вашых цесна.

13 Дзеля гэткае ж платы кажу [вам], як дзецям, пашырцеся і вы.

14 Ня будзьце пад чужым ярмом з бязъвернымі, бо якое таварыства праведнасці і беззакон'ня? Якая супольнасць у святыя з цемраю?

15 А якая згода ў Хрыста з Бэліярам? Ці якая частка ў вернага з бязъверным?

16 Ці якая лучнасць у бажніцы Божай з ідаламі? Бо вы — бажніца Бога Жывога, як сказаў Бог: «Буду жыць у іх і буду хадзіць з імі; і буду іхнім Богам, і яны будуць Маім народам».

17 Дзеля гэтага: «Выйдзіце спасярод іх і аддзяліцеся, — кажа Госпад, — і не дакранайцеся да нячыстага, і Я прыйму вас».

18 «І Я буду вам Айцом, і вы будзеце Мне сынамі і дочкамі, — кажа Госпад Усейладны».

2 Кар 7

1 Даўк, улюблёныя, маючы такія абяцаńні, ачысьцім сябе ад усякага бруду цела і духа, зъдзяйсняючы святыя рэчы ў страху Божым.

2 Зъмясціце нас. Мы нікога не пакрыўдзілі, нікому не пашкодзілі, нікога не ашукалі.

3 Не на асуджэнье кажу, бо я раней сказаў, што вы ў сэрцах нашых, каб разам і памерці, і жыць.

4 Вялікая ў мяне адвага што да вас, вялікая мне пахвала за вас; я напоўнены пацяшэннем, маю ўдосталь радасці ў-ва ўсякім прыгнёце нашым.

5 Бо калі мы прыйшлі ў Македонію, цела нашае ня мела патолі, але ў-ва ўсім мы былі прыгнечаныя: звонку — звадкі, унутры — страхі.

6 Але Бог, Які суцяшае пакорных, суцешыў нас прыходам Ціта.

7 І ня толькі прыходам яго, але і пацяшэннем, якім ён суцешыўся праз вас, рассказываючы нам пра вашае жаданье, пра ваш лямант, пра вашую руплівасць адносна мяне, так што я яшчэ больш радаваўся.

8 Даўк калі я і засмуціў вас у пасланыні, не шкадую, хоць і шкадаваў быў, бо бачу, што пасланыне тое, хоць і на гадзіну, засмуціла вас.

9 Цяпер я радуюся не дзеля таго, што вы засмуціліся, але што вы засмуціліся на навяртаныне, бо засмуціліся паводле Бога, каб ні ў чым ня мелі ад нас шкоды.

10 Бо смутак паводле Бога робіць нязменнае навяртаныне на збайленыне, а смутак гэтага съвету робіць съмерць.

11 Бо, вось, самае тое, што вы засмуцліся паводле Бога, якую вялікую дбайнасць учыніла ў вас, і абарону, і абурэньне, і страх, і жаданье, і руплівасць, і адплату! У-ва ўсім вы паказалі сябе чистымі ў гэтай спрэве.

12 Таму, калі я і пісаў да вас, дык не дзеля таго, хто пакрыўдзіў, і не дзеля таго, хто пакрыўджаны, але каб выявілася вам дбайнасць нашая пра вас перад Богам.

13 Дзеля гэтага мы суцешыліся пацяшэннем вашым; а яшчэ больш узрадаваліся мы радасцю Ціта, што быў супакоены дух ягоны вамі ўсімі.

14 Дык я не асароміўся, калі чым пахваліўся вамі перад ім; але, як мы вам гаварылі ўсё ў праўдзе, гэтак і перад Цітам пахвала нашая сталася праўдаю.

15 І сэрца ягонае яшчэ больш [зъвернута] да вас, калі ён узгадвае паслухмянасць усіх вас, як вы прынялі яго са страхам і дрыжаньнем.

16 І я радуюся, што ў-ва ўсім маю пэўнасць у вас.

2 Кар 8

1 Паведамляем вам, браты, пра ласку Божую, якая дадзеная цэрквам Македоніі,

2 бо ў вялікім выпрабаваньні прыгнётам у іх багата радасці, і ў глыбокай убогасці іхнай памнажаецца багацце іхнай шчырасці;

3 бо яны маюць добрую ахвоту па сілах і звыш сілы, я съведчу гэта.

4 Са шматлікімі просьбамі яны прасілі нас прыняць ласку і супольнасць служэння для съвятых;

5 ды ня толькі, як мы спадзяваліся, але яны аддалі сябе спачатку Госпаду, і нам паводле волі Божай.

6 Дзеля гэтага мы прасілі Ціта, каб ён, як пачаў, так і зьдзейсьніў у вас і гэтую ласку.

7 А як вы багатыя ўсім: вераю, і словам, і веданьнем, і ўсякай дбайнасцю, і любоўю вашаю да нас, дык і ў гэтай ласцы мейце шчодра.

8 Кажу гэта не як загад, але дбайнасцю іншых выпрабоўваю шчырасць і вашай любові.

9 Бо вы ведаецце ласку Госпада нашага Ісуса Хрыста, што Ён, быўшы багатым, зъяднені дзеля вас, каб вы Яго ўбоствам узбагаціліся.

10 І я даю ў гэтым параду, бо гэта карысна вам, якія ня толькі рабіць, але і хацець пачалі з леташняга году.

11 А цяпер зьдзейсьніце справу, каб, як з ахвотаю хацелі, гэтак і зьдзейсьнілі паводле магчымасці.

12 Бо, калі была раней ахвота, яна адпаведная паводле таго, як то мае, а не паводле таго, як ня мае.

13 Бо не на тое, каб другім была палёгка, а вам прыгнёт, але каб была роўнасць.

14 У цяперашні час ваш лішак дзеля іх нястачы, каб і іхні лішак стаўся дзеля вashaе нястачы, каб была roўнасьць,

15 як напісана: «Хто [сабраў] шмат, ня меў лішку; і хто мала, ня меў нястачы».

16 Дзякую Богу, Які даў у сэрцы Ціта гэткую дбайнасць адносна вас,

17 бо ён і просьбу прыняў, і з вялікай дбайнасцю сваёй ахвотай пайшоў да вас.

18 А з ім паслалі мы брата, якога хваляць за Эвангельле ў-ва ўсіх цэрквах.

19 І ня толькі гэта, але ён і рукапакладзены ад цэркваў спадарожнік наш з тою ласкаю, якою мы служым на славу Самога Господа і паводле вashaе ахвоты,

20 высьцерагаючыся, каб ня ганіў нас хто за гэткае мнóstva [служэння], якімі мы служым,

21 бо мы дбаем пра добрае ня толькі перад Госпадам, але і перад людзьмі.

22 Дык мы паслалі з імі брата нашага, якога дбайнасць мы часта выпрабоўвалі шмат у чым, які цяпер яшчэ больш дбайны дзеля вялікай пэўнасьці адносна вас.

23 Што да Ціта, гэта мой супольнік і ваш супрацоўнік; а што да братоў нашых, яны — пасланцы цэркваў, слава Хрыста.

24 Дык перад ablічкам цэркваў зъявіце ім доказ любові вашай і пахвалы нашае адносна вас.

2 Кар 9

¹ Бо для мяне лішне пісаць да вас адносна служэння для сьвятых, ² бо я ведаю вашую ахвоту, якой хвалюся вамі перад Македонцамі, што Ахая прыгатаваная з мінулага году; і руплівасць вашая заахвоціла многіх.

3 Братоў жа я паслаў, каб нашая пахвала адносна вас не прынізілася ў гэтым, але каб вы, як я казаў, былі прыгатаваныя,

⁴ каб, калі прыйдуць са мною Македонцы і знайдуць вас непрыгатаванымі, мы не асароміліся, каб не сказаць “вы”, пахваліўшыся з гэткаю пэўнасьцю.

5 Дык я палічыў патрэбным папрасіць братоў, каб яны наперад пайшлі да вас і загадзя паклапаціліся, каб абяцанае раней дабраславенъне вashaе было падрыхтаванае так, як дабраславенъне, а не як з прымусу.

6 Вось жа: хто сее скуча, той скуча і пажне; а хто сее з дабраславенънем, той з дабраславенънем і пажне.

7 Кожны [няхай робіць] паводле вызначэння сэрца, не са смуткам або з патрэбы, бо Бог любіць таго, хто з добрай ахвотай дае.

8 А Бог магутны памножыць у вас усякую ласку, каб, заўсёды і ў-ва ўсім маючи ўсялякую задаволенасць, вы былі багатыя на ўсякую добрую справу,

9 як напісана: «Раскідаў, раздаў бедным; праведнасьць ягоная застаецца на вякі».

10 А Той, Хто дае насенне сейбіту, дасыць і хлеб дзеля ежы, і памножыць насенне вашае, і вырасьціць плады праведнасьці вашае,

11 каб у-ва ўсім вы ўзбагаціліся ў-ва ўсякай шчырасьці, якая праз нас робіць падзяку Богу.

12 Бо справаванье служэньня гэтага ня толькі дапаўніе нястачы святых, але і багатае падзякамі да Бога ад многіх,

13 якія, выпрабавашы служэньне гэтае, славяць Бога за падпрадкаванасьць вызнаванаму вамі Эвангельлю Хрыстоваму і за шчырую супольнасьць з імі і з усімі

14 і моляцца за вас, жадаючы [быць] з вамі дзеля бязъмернай ласкі Божае ў вас.

15 Падзяка Богу за невымоўны дар Ягоны.

2 Кар 10

1 А я, Павал, які асабіста між вами пакорны, а адсутны — адважны адносна вас, прашу вас праз ціхасьць і спагаднасьць Хрыста.

2 А прашу [пра тое], каб мне, калі прыйду, ня быць адважным з той пэўнасьцю, з якою я думаю адважыцца супраць некаторых, што думаюць пра нас, быццам мы паводле цела ходзім.

3 Бо мы, ходзячы ў целе, не паводле цела змагаемся,

4 бо зброя змаганья нашага не цялесная, але магутная ад Бога на руйнаванье цвярдыняў.

5 [Мы змагаемся,] руйнуючы думкі і ўсякае ўзвялічванье, якія ўздымаюцца супраць веданья Бога, і беручы ў палон усякую думку на паслухмянасьць Хрысту,

6 і гатовыя пакараць кожную непаслухмянасьць, калі вашая паслухмянасьць споўніцца.

7 Ці на ablічча вы глядзіцё? Калі хто перакананы ў сабе, што ён — Хрыстовы, той няхай думае ў сабе, што, як ён — Хрыстовы, гэтак і мы — Хрыстовыя.

8 Бо калі я яшчэ больш буду хваліцца нашай уладай, якую Госпад даў нам на збудаванье, а не на руйнаванье вашае, не асаромлюся.

9 Каб ня думаў хто, быццам я палохаю вас пасланьнямі,

10 што скажа: «Пасланыні важкія і магутныя, а прыйшоўшы целам — слабы, і слова [вартас] пагарды».

11 Гэтакі няхай улічыць, што, якія мы ў слове ў пасланьнях, адсутныя, гэткія і на справе, прысутныя.

12 Бо мы не адважваемся мерацца ці парадуноўвацца з некаторымі, якія самі сябе адрэкамэндоўваюць, бо яны не разумеюць, што мераюць сябе самімі сабою і парадуноўваюць сябе з сабою.

13 А мы не бяз меры хваліцца будзем, але паводле меры меркі, якой надзяліў нас Бог мерыць, каб дасягнуць і да вас.

14 Бо мы не напружваем сябе, быццам не дасягнуўшы да вас, бо мы дасягнулі вас Эвангельлем Хрыстовым.

15 Мы не бяз меры хвалімся чужою працаю, але маём надзею, што з узрастаньнем веры вашае з лішкам узвялічымся і мы ў вас паводле часткі нашае,

16 каб дабравесыціць і далей па-за вамі, а не хваліцца прыгатаваным у чужой частцы.

17 А хто хваліцца, няхай у Госпадзе хваліцца.

18 Бо ня той варты, хто сам сябе адрэкамэндоўвае, але каго адрэкамэндоўвае Госпад.

2 Кар 11

¹ О, каб вы крыху пацярпелі маю неразумнасць! Але вы і церпіце мяне!

² Бо я руплюся пра вас руплівасцю Божай, бо я заручыў вас з адным Мужам, каб паставіць побач з Хрыстом чистую дзеву.

³ Але баюся, каб, як зъмей зъвёў Еву подступам сваім, гэтак і вашыя думкі не папсаваліся, [адыйшоўшы] ад шчырасці, якая ў Хрысьцце.

⁴ Бо калі хто, прыйшоўшы, будзе абвяшчаць іншага Ісуса, якога мы не абвяшчалі, ці калі вы атрымаецце іншага духа, якога ня атрымоўвалі, ці іншае Эвангельле, якога не прыймалі, дык вы будзеце вельмі цярплівымі.

⁵ Але я лічу, што я ні ў чым ня горшы ад найпаважнейшых апосталаў,

⁶ бо, хоць я прости ў слове, але ня ў веданьні, бо мы ў-ва ўсім выявілі гэта сярод вас.

⁷ Ці ўчыніў я грэх, што паніжаў сябе, каб узвысіць вас, бо задарма дабравесыціў вам Эвангельле Божае?

⁸ У другіх цэркваў я браў, атрымліваючы плату дзеля служэньня вам, і, прысутны ў вас і маючи нястачу, нікога не абцяжарваў,

⁹ бо нястачу маю дапоўнілі браты, якія прыйшлі з Македоніі; і ў-ва ўсім я пільнаваўся і буду пільнавацца, каб ня быць вам цяжарам.

¹⁰ Ёсьць праўда Христовая ў-ва мне, што пахвала гэтая ня будзе забраная ў мяне ў краях Ахай.

¹¹ Дзеля чаго? Ці што не люблю вас? Бог ведае!

¹² Але гэта раблю і буду рабіць, каб адсекчы нагоду тым, якія хочуць [мець] нагоду, каб у тым, чым яны хваляцца, былі знайдзены такімі, як і мы.

¹³ Бо гэтакія фальшивыя апосталы, падступныя работнікі, якія робяць выгляд апосталаў Христовых.

¹⁴ И ня дзіва, бо і сам шатан робіць выгляд анёла съятла.

¹⁵ Дык не вялікая рэч, калі і служыцелі ягоныя робяць выгляд служыцеляў праведнасці; канец іхні будзе паводле ўчынкаў іхніх.

16 Ізноў кажу: няхай ніхто ня лічыць мяне неразумным, а калі не, дык прыйміце мяне хоць як неразумнага, каб і мне крыху нечым пахваліцца.

17 Што кажу, тое кажу не паводле Госпада, але як у неразумнасці, у гэткай пэўнасці пахвальбы.

18 Калі многія хваліцца паводле цела, і я буду хваліцца.

19 Бо вы [людзі] мудрыя, ахвотна церпіце неразумных.

20 Бо вы церпіце, калі хто вас зъневаляе, калі хто аб'ядае, калі хто абірае, калі хто вывышаецца, калі хто б'е вас па абліччы.

21 На сорам кажу, што мы быццам саслабелі. А калі хто адважваецца ў чым, кажу ў неразумнасці, адважваюся і я.

22 Яны Гебраі? І я. Яны Ізраільцыне? І я. Яны — насеньне Абрагама? І я.

23 Яны — служыцелі Хрыста? Здурэўшы кажу: я больш! Шмат больш у працы, бязъмерна ў ранах, шмат больш у вязніцах, часта пры съмерці.

24 Ад Юдэяў пяць разоў атрымаў сорак [удараў] без аднаго;

25 тройчы білі мяне кіямі, аднойчы каменавалі; тройчы разъбіваўся карабель,noch і дзень быў я ў глыбіні.

26 Часта ў падарожжах, у небясьпеках на рэках, у небясьпеках ад разбойнікаў, у небясьпеках ад свайго народу, у небясьпеках ад паганаў, у небясьпеках у горадзе, у небясьпеках у пустыні, у небясьпеках на моры, у небясьпеках між фальшивымі братамі,

27 у працы і ў стоме, часта ў чуваньнях, у голадзе і смазе, часта ў пастах, у съюзы і галізьне.

28 Акрамя выключных [здарэнняў], у мяне штодня зграмаджэнье, турбота пра ўсе цэрквы.

29 Хто зънемагае, і я не зънемагаю? Хто горшыцца, і я не палаю?

30 Калі мушу хваліцца, буду хваліцца маёй слабасцю.

31 Бог і Айцец Госпада нашага Ісуса Хрыста, Які дабраслаўлены на вякі, ведае, што я не хлушу.

32 У Дамаску намеснік валадара Арэты ахоўваў горад Дамаск, хоочучы схапіць мяне;

33 і я ў кашы быў спущчаны з вакна праз мур, і ўцёк ад рук ягоных.

2 Кар 12

¹ Не карысна мне хваліцца, бо я дайду да відзежаў і адкрыццяў Госпадавых.

² Ведаю чалавека ў Хрысьце, які чатырнаццаць гадоў таму, ці ў целе — ня ведаю, ці па-за целам — ня ведаю, Бог ведае, быў падхоплены да трэцяга неба.

³ І ведаю гэткага чалавека, ці ў целе, ці па-за целам, ня ведаю, Бог ведае,

⁴ які быў падхоплены ў рай і чую невымоўныя слова, якіх чалавеку нельга вымавіць.

5 Гэтакім буду хваліцца, а сабою ня буду хваліцца, хіба толькі слабасьцямі маймі.

6 Бо калі захачу хваліцца, ня буду неразумным, бо скажу праўду; але я шкадую сябе, каб ніхто не падумаў пра мяне больш, чым бачыць у-ва мне або чуе ад мяне.

7 I, каб я не вывышаўся празъмернасьцю адкрыцьця, дадзены мне бадыль у цела, анёл шатана, каб біць мяне, каб я не вывышаўся.

8 Дзеля гэтага тройчы прасіў я Госпада, каб ён адыйшоў ад мяне.

9 I [Госпрад] сказаў мне: «Хопіць табе ласкі Маёй, бо моц Мая спаўняеца ў слабасьці». Дык ахвотна больш буду хваліцца слабасьцямі маймі, каб жыла ў-ва мне моц Хрыстовая.

10 Дзеля гэтага я маю ўпадабаньне і ў слабасьцях, у крыўдах, у патрэбах, у перасъедаваньнях, ва ўцісках за Хрыста, бо, калі я слабы, тады моцны.

11 Я стаўся неразумным, хвалячыся; вы мяне змусілі. Бо трэба было, каб я вамі быў адрэкамэндаваны, бо ні ў чым я ня горшы за найпаважнейшых апосталаў, хоць я і нішто.

12 Знакі апостала ўчыненныя між вамі ў-ва ўсякай цярплівасьці, у знаках, і цудах, і сілах.

13 Бо што ёсьць, у чым вы горшыя за іншыя цэрквы? Хіба тое, што я ня быў вам цяжарам. Даруйце мне гэткую несправядлівасьць.

14 Вось, трэці раз я гатовы ісьці да вас і ня буду цяжарам для вас, бо шукаю ня вашага, але вас. Бо ня дзеці павінны зъбіраць скарбы для бацькоў, але бацькі для дзяцей.

15 Я ахвотна буду выдаткоўваць [сваё] і аддаваць сябе за душы вашыя, нават калі, любячы вас шмат больш, я менш люблены вамі.

16 Дык няхай я сам не абцяжарваў вас, але можа, як хітрун, подступам браў з вас?

17 Нікога я не пасылаў да вас, каб прац яго скарыстацца ад вас

18 Я прасіў Ціта і паслаў з [ім] брата. Ці скарыстаўся чым ад вас Ціт? Ці ня ў тым самым Духу мы хадзілі? Ці не па тых самых сълядах?

19 Ці ізноў думaeцце, што мы апраўдываємся перад вамі? Мы гаворым перад Богам у Хрысьце, а ўсё, улюблёныя, дзеля вашага збудаванья.

20 Бо баюся, каб, прыйшоўши, не знайсьці мне вас такімі, якімі не хачу, і каб вам не знайсьці мяне такім, якім ня хочаце; каб не было сварак, зайдрасьці, ярасьці, сварлівасьці, абмаўляння, нагавораў, пыхі, бязладзьдзя,

21 каб, калі ізноў прыйду, не панізіў мяне Бог мой у вас, і каб я ня плакаў пра многіх, якія зграшылі раней і не навярнуліся ад нячыстасьці, і распусты, і бессаромнасьці, якія ўчынялі.

2 Кар 13

1 Ужо ў трэці раз я іду да вас. Пры вуснах двух съведкаў або трох будзе стаяць кожнае слова.

² Я раней казаў і папярэджваю, як прысутны ў вас другі раз, і цяпер, адсутны, пішу да тых, якія раней зграшылі, і ўсіх іншых, што, калі зноў прыйду, ня буду шкадаваць.

³ Вы шукаеце доказу, што ў-ва мне гаворыць Хрыстос, Які не слабы для вас, але моцны ў вас.

⁴ Бо хоць Ён і ўкрыжаваны ў нядужасці, але жывы сілаю Божай; і мы слабыя ў Ім, але будзем жывыя з Ім сілаю Божаю ў вас.

⁵ Выпрабуйце саміх сябе, ці вы ў веры? Саміх сябе выспрабуйце. Ці вы ня ведаеце саміх сябе, што Ісус Хрыстос у вас? Хіба што вы ў нечым няздатныя.

⁶ А спадзяюся, што вы даведаецеся, што мы не няздатныя.

⁷ Мы ж молімся да Бога, каб вы не рабілі аніякага ліха, не каб нам выглядаць вартымі, але каб вы рабілі дабро, а мы былі як няздатныя.

⁸ Бо мы нічога ня можам супраць праўды, а толькі за праўду.

⁹ Бо мы радуемся, калі мы слабыя, а вы моцныя; і пра гэта і молімся, пра вашую дасканаласць.

¹⁰ Дзеля гэтага я і пішу гэтае, адсутны, каб, прысутны, ня дзейнічаў сувора паводле ўлады, якую даў мне Госпад на збудаваньне, а не на руйнаваньне.

¹¹ Нарэшце, браты, радуйцеся, рабіцеся дасканалымі, суцяшайцеся, будзьце аднадумнымі, жывіце ў супакоі, і Бог любові і супакою будзе з вами.

¹² Прывітайце адзін аднаго ў съвятым пацалунку. Вітаюць вас усе съвятыя.

¹³ Ласка Господа Ісуса Хрыста, і любоў Божая, і супольнасьць Святога Духа з усімі вамі. Амэн.

ПАСЛАНЬНЕ ДА ГАЛЯТАЎ АПОСТАЛА ПАЎЛА

- ¹ Павал, апостал не ад людзей і не праз чалавека, але праз Ісуса Хрыста і Бога Айца, Які ўваскрасіў Яго з мёртвых,
² і ўсе браты, што са мною, — цэрквам Галятыі:
³ ласка вам і супакой ад Бога Айца і ад Госпада нашага Ісуса Хрыста,
⁴ Які аддаў Сябе за грахі нашыя, каб вырваць нас з цяперашняга веку злога паводле волі Бога і Айца нашага,
⁵ Якому слава на вякі вякоў. Амэн.
⁶ Дзіўлюся, што вы гэтак хутка перакінуліся ад Таго, Які паклікаў вас да ласкі Хрыста, да іншага дабравесціця,
⁷ якое ня ёсьць іншае, а толькі ёсьць некаторыя, якія вас трывожаць і хочуць перамяніць Эвангельле Христове.
⁸ Але калі нават мы ці анёл з неба будзе дабравесціць вам насуперак таму, што мы дабравесцілі вам, няхай будзе адлучаны!
⁹ Як раней мы сказалі, і цяпер ізноў кажу: калі хто дабравесціць вам насуперак таму, што вы прынялі, няхай будзе адлучаны!
¹⁰ Бо ці ж я на людзей спадзяюся, ці на Бога? Ці шукаю, каб спадабацца людзям? Бо калі б я яшчэ людзям дагаджаў, дык ня быў бы слугою Хрыста.
¹¹ Паведамляю ж вам, браты, што Эвангельле, якое я дабравесціць, ня ёсьць ад чалавека;
¹² бо я не праз чалавека прыняў яго і быў навучаны, але праз адкрыцьцё Ісуса Хрыста.
¹³ Бо вы чулі пра мой ранейшы лад жыцьця ў Ўдэйстве, што я бяз меры перасьледаваў Царкву Божую і нішчыў яе,
¹⁴ і апярэджваў у Ўдэйстве многіх аднагодкаў у родзе маім, будучы найбольшым рупліўцам традыцыяў бацькоў маіх.
¹⁵ Калі ж спадабалася Богу, Які аддзяліў мяне ад улоньня маці маёй і паклікаў ласкай Сваёй,
¹⁶ адкрыць у-ва мне Сына Свайго, каб я дабравесціць Яго сярод паганаў, я адразу не зъвярнуўся да цела і крыві
¹⁷ і не ўзыходзіў у Ерусалім да апосталаў, якія былі раней за мяне, але пайшоў у Арабію і зноў вярнуўся ў Дамаск.
¹⁸ Паслья, праз тры гады, я ўзыходзіў у Ерусалім пабачыцца з Пятром і быў у яго пятнаццаць дзён.
¹⁹ А з іншых апосталаў я ня бачыў нікога, акрамя Якуба, брата Госпадавага.
²⁰ А што пішу вам, вось, перад Богам [съведчу], што не хлушу.
²¹ Паслья я пайшоў у краіны Сірыі і Кілікіі.
²² А з аблічча я быў невядомы цэрквам Юдэі, што ў Хрысьце,

23 а толькі чулі яны, што той, які некалі перасъледаваў іх, цяпер дабравесыцца веру, якую раней нішчыў,
24 і славілі за мяне Бога.

Гал 2

1 Пасъля, праз чатырнаццаць гадоў, хадзіў я ізноў у Ерусалім з Барнабам, узяўшы з сабою і Ціта.

2 Хадзіў жа я паводле адкрыцьця і прадставіў ім, асабліва тым, якія лічацца [галоўнымі], Эвангельле, якое абвяшчаю сярод паганаў, ці не надарма бягу або бег?

3 Але і Ціт, які быў са мною, які быў Грэк, ня быў змушаны абрэзацца.

4 Фальшывым жа братам, якія паўкрадаліся і прыйшли падгледзець нашую свабоду, якую мы маем у Хрысьце Ісусе, каб зьняволіць нас,

5 мы ні на гадзіну не паддаліся і не падпрадкаваліся, каб праўда Эвангельля захавалася ў вас.

6 А тыя, якія лічацца [галоўнымі], (хочь якія яны былі некалі, для мяне няма розніцы, [бо] Бог не зважае на аблічча чалавека), тыя, якія лічацца [галоўнымі], мне нічога не пярэчылі,

7 але наадварот, убачыўши, што мне даверана Эвангельле [для] неабрэзаных, як Пятру — [для] абрэзаных,

8 бо Той, Які дзейнічаў праз Пятра ў апостальстве ў абрэзаных, дзейнічаў і праз мяне між паганамі,

9 і пазнаўши ласку, якая дадзена мне, Якуб, і Кіфа, і Ян, якія лічацца слупамі, далі мне і Барнабу правіцу супольнасці, каб мы [ішлі] да паганаў, а яны — да абрэзаных,

10 толькі каб мы памяталі пра ўбогіх, што я гэтаксама і намагаўся рабіць.

11 Калі ж Пётар прыйшоў у Антыёхію, я асабіста супрацьстаў яму, таму што [варта] было дакараць [яго].

12 Бо перад тым, як прыйшлі некаторыя ад Якуба, ён еў разам з паганамі; а калі яны прыйшлі, ухіляўся і аддзяляўся, баючыся абрэзаных.

13 І з ім крывадушнічалі іншыя Юдэі, так што нават Барнаба быў захоплены іхній крывадушнасцю.

14 Але калі я ўбачыў, што яны ня ходзяць праста паводле праўды Эвангельскай, я сказаў Пятру пры ўсіх: «Калі ты, будучы Юдэем, жывеш па-паганску, а не па-юдэйску, чаму паганаў змушаеш жыць па-юдэйску?»

15 Мы паводле прыроды Юдэі, а не з паганаў грэшнікі,

16 ведаючы, што чалавек апраўдваецца не праз учынкі Закону, а толькі праз веру ў Ісуса Хрыста, і мы паверылі ў Хрыста Ісуса, каб апраўдацца праз веру ў Хрыста, а не праз учынкі Закону, бо праз учынкі Закону ня будзе апраўданае ніводнае цела.

17 А калі, шукаючы апраўданьня ў Хрысьце, мы самі аказаліся грэшнікамі, дык ці Христос — служыцель грэху? Няхай ня станецца!

18 Бо калі я зноў будую тое, што зруйнаваў, сам сябе зъяўляю парушальнікам.

19 Бо праз Закон я памёр для Закону, каб жыць для Бога.

20 Я ўкрыжаваны з Христом, і ўжо ня я жыву, але жыве ў-ва мне Христос. А што цяпер жыву ў целе, жыву праз веру ў Сына Божага, Які палюбіў мяне і выдаў Сябе за мяне.

21 Не адкідаю ласкі Божае. Бо калі праз Закон праведнасць, дык Христос надарма памёр.

Гал 3

1 О, бяздумныя Галяты! Хто зачарараваў не пакарацца праўдзе вас, перад вачымі якіх быў раней апісаны Ісус Христос, [нібыта] ў вас укрыжаваны?

2 Гэтае толькі хачу даведацца ад вас: ці праз учынкі Закону вы атрымалі Духа, ці праз слуханье веры?

3 Ці вы гэткія бяздумныя, што, пачаўшы духам, цяпер сканчваеце целам?

4 Ці гэтулькі перацярпелі вы надарма? Дый каб жа надарма!

5 Дык ці Той, Які дае вам Духа і робіць між вамі чуды, праз учынкі Закону [робіць] ці праз слуханье веры?

6 Як Абрагам паверыў Богу, і залічана яму за праведнасць,

7 гэтак і вы разумейце, што тыя, хто з веры, гэтыя ёсьць сыны Абрагама.

8 А Пісаныне, прадбачачы, што з веры Бог апраўдвае паганаў, раней дабравесыціла Абрагаму: «У табе будуць дабраслаўленыя ўсе народы».

9 Так што тыя, хто з веры, дабраслаўляюцца разам з верным Абрагамам.

10 Бо ўсе тыя, хто праз учынкі Закону, тыя пад праклёнам. Бо напісана: «Пракляты ўсякі, хто не трывае ў-ва ўсім, што напісана ў кнізе Закону, каб рабіць гэтае».

11 А што Законам ніхто не апраўдаецца перад Богам, зразумела, бо: «Праведны з веры жыць будзе».

12 А Закон ня ёсьць з веры, але: «Чалавек, які спаўняе яго, жыць будзе ім».

13 Христос адкупіў нас ад праклёну Закону, стаўшыся за нас праклёнам, бо напісана: «Пракляты ўсякі, хто вісіць на дрэве»,

14 каб дабраслаўленыне Абрагама ў Хрысьце Ісуе сталася на паганаў, каб абяцаныне Духа мы атрымалі праз веру.

15 Брэты, па-чалавечаму кажу: нават чалавекам засвідчанага запавету ніхто не адкідае, ані не дадае [да яго].

16 Абяцаньні ж былі сказаныя Абрагаму і насенюню ягонаму. Ня кажа: «і насенъням», як пра многіх, але як пра аднаго: «і насенюню твайму», якое ёсьць Хрыстос.

17 Я вось кажу тое, што запавет пра Хрыста, раней засьведчаны Богам, Закон, які стаўся праз чатырыста трыццаць гадоў, не пазбаўляе сілы, каб зынішчыць абяцаньне.

18 Бо калі спадчына праз Закон, дык ужо не праз абяцаньне; а Абрагаму Бог падараў [яе] праз абяцаньне.

19 Дык навошта Закон? Ён дадзены з прычыны парушэння, пакуль прыйдзе насенъне, пра якое дадзена абяцаньне, загаданае праз анёлаў рукою пасярэдніка.

20 Пасярэднік жа ня ёсьць пры адным, а Бог адзін.

21 Дык ці Закон супраць абяцаньняў Божых? Няхай ня станецца! Бо калі б быў дадзены закон, які можа ажыўляць, праудзіва, праведнасць была б з закону.

22 Але Пісаньне замкнула ўсё пад грэхам, каб абяцаньне з веры Ісуса Хрыста было дадзена тым, якія вераць.

23 А перш, чым прыйшла вера, мы былі пад аховаю Закону, замкнёныя дзеля [атрыманьня] веры, якая мела адкрыцца.

24 Так што Закон стаўся нашым выхавацелем да Хрыста, каб нам быць апраўданымі з веры.

25 А калі прыйшла вера, мы ўжо не пад выхавацелем,

26 бо ўсе вы — сыны Божыя праз веру ў Хрыста Ісуса.

27 Бо ўсе тыя, хто ў Хрыста ахрысьціліся, у Хрыста апрануліся.

28 Няма ані Юдэя, ані Грэка; няма ані слугі, ані свабоднага; няма ані мужчыны, ані жанчыны, бо ўсе вы адно ў Хрысьце Ісусе.

29 А калі вы — Хрыстовыя, дык вы — насенъне Абрагама і паводле абяцаньня — спадкаемцы.

Гал 4

¹ Кажу вось: увесь час, пакуль спадкаемца — немаўля, ён нічым ня лепши за слугу, хоць ён пан усяго,

² але ён пад наглядчыкамі і аканомамі аж да вызначанага бацькам часу.

³ Гэтак і мы, калі былі немаўлятамі, былі паняволеныя стыхіям сьвету.

⁴ А калі прыйшла поўня часу, Бог паслаў Сына Свайго, Які быў з жанчыны і быў пад Законам,

⁵ каб адкупіць тых, якія пад Законам, каб нам атрымаць усынаўленыне.

⁶ А як вы — сыны, Бог паслаў у сэрцы вашыя Духа Сына Свайго, Які кліча: «Абба, Ойча!»

⁷ Так што ты ўжо не слуга, але сын; а калі сын, дык і спадкаемца Бога праз Хрыста.

⁸ Але тады, ня ведаючы Бога, вы служылі тым, якія паводле прыроды ня ёсьць богі.

⁹ Цяпер жа, пазнаўшы Бога, а больш пазнаныя Богам, як вы вяртаецца ізноў да нядужых і ўбогіх стыхіяў, якім зноў хочаце служыць нанова?

10 Вы сочыце за днямі, і месяцамі, і порамі, і гадамі.

11 Баюся за вас, ці не надарма я працаваў у вас.

12 Прашу вас, браты, будзьце, як і я, бо і я, як вы. Вы нічым ня скрыўдзілі мяне.

13 А вы ведаецце, што я ў нядужасьці цела дабравесці ў вам раней,

14 і вы не пагардзілі спакусай маёй, якая ў целе маім, і не адапхнулі, але прынялі мяне, як анёла Божага, як Хрыста Ісуса.

15 Дык якое было шчасьце вашае! Бо съведчу вам, што калі б было магчыма, вырваўшы вочы вашыя, вы далі б мне.

16 Дык ці ж я стаўся ворагам вашым, кажучы вам праўду?

17 Рупящца пра вас нядобра, але хочуць аддзяліць вас [ад нас], каб вы рупіліся пра іх.

18 А добра рупіцца пра добрае заўсёды, а ня толькі, калі я прысутны ў вас,

19 дзеткі мае, якім ізноў мучуся ў радзінах, пакуль не ўкшталтуюцца ў вас Хрыстос.

20 Хацеў бы я цяпер быць прысутным у вас і зъмяніць голас мой, бо я зъянтэжаны вами.

21 Скажыце мне вы, якія хочаце быць пад Законам: ці ж вы ня слухаеце Закону?

22 Бо напісана, што Абрагам меў двух сыноў: аднаго ад служкі і аднаго ад свабоднай.

23 Але той, які ад служкі, народжаны паводле цела, а той, які ад свабоднай, — праз абяцаньне.

24 Гэта ёсьць алегорыя. Бо гэта два запаветы: адзін — ад гары Сынай, які нараджае на няволю, які ёсьць Агар.

25 Бо Агар ёсьць гары Сынай у Арабіі і адпавядае цяперашняму Ерусаліму, які ў няволі з дзецьмі сваімі;

26 а Ерусалім, які ў гары, — свабодны, ён ёсьць маці ўсім нам.

27 Бо напісана: «Узвесяліся, няплодная, якая не нараджала; загукай і закрычи ты, якая, якая ня мучылася ў радзінах, бо шмат дзяцей у самотнай, больш, чым у той, якая мae мужа».

28 А мы, браты, паводле Ісаака — дзецы абяцаньня.

29 Але як тады той, які быў народжаны паводле цела, перасъледаваў таго, які паводле духа, гэтак і цяпер.

30 Але што кажа Пісаньне? «Выгані служку і сына ейнага, бо сын служкі ня будзе спадкаемцам разам з сынам свабоднай».

31 Дык вось, браты, мы — дзецы ня служкі, але свабоднай.

Гал 5

¹ Дык стойце ў свабодзе, якою вызваліў нас Хрыстос, і не патрапляйце ізноў пад ярмо няволі.

² Вось я, Павал, кажу вам, што, калі вы абрэзываецеся, Хрыстос вам ня дасьць ніякай карысьці.

³ Зноў жа съведчу ўсякаму чалавеку, які абрэзываецца, што ён павінен выкананець Закон.

⁴ Вы, якія апраўдваецеся праз Закон, зынішчылі [ў сабе] Хрыста, адпалі ад ласкі.

⁵ Бо мы духам праз веру чакаем надзеі праведнасці.

⁶ Бо ў Хрысьце Ісусе ня мае сілы ані абрацанье, ані неабрацанье, але вера, якая дзейнічае праз любоў.

⁷ Вы беглі добра. Хто перашкодзіў вам, каб вы ня мелі перакананасці ў праўдзе?

⁸ Гэткае перакананье не ад Таго, Які вас кліча.

⁹ Малая кісьля ўсё цеста квасіць.

¹⁰ Я перакананы наконт вас у Госпадзе, што вы ня будзеце думаць аніяк іначай. А той, хто вас трывожыць, хто б ён ні быў, атрымае асуджэнье.

¹¹ Калі ж я, браты, усё яшчэ абвяшчаю абрацанье, чаму я перасъедаваны? Тады зынішчанае будзе згаршэнье крыжа.

¹² О, каб былі адсечаны тыя, якія вас бунтуюць!

¹³ Бо вы да свабоды пакліканыя, браты. Толькі каб свабода ня [сталася] нагодай для [пажаданья] цела, але праз любоў служыце адзін аднаму.

¹⁴ Бо ўесь Закон у адным слове спаўняецца: «Любі бліжняга твайго як самога сябе».

¹⁵ Калі ж адзін аднаго кусаеце і зъядаеце, глядзіце, ня будзьце зынішчаныя адзін адным.

¹⁶ А я кажу: хадзіце [паводле] духа і пажаданья цела ня будзеце спаўняць.

¹⁷ Бо цела жадае насупраць духу, а дух — насупраць целу: яны адзін аднаму працівяцца, каб вы рабілі ня тое, што б хацелі.

¹⁸ Калі ж вы ведзеныя духам, вы не пад Законам.

¹⁹ А ўчынкі цела яўныя, яны ёсьць чужалоства, распуста, нячыстасць, бессаромнасць,

²⁰ ідалапаклонства, чарапіцтва, варожасць, сваркі, рэўнасць, ярасць, сварлівасць, нязгода, герэзіі,

²¹ зайздрасць, забойствы, п'янства, гулянкі і падобнае гэтаму. Гэта наперад кажу вам, як і раней казаў, што тыя, якія гэтак робяць, не ўспадкаемяць Валадарства Божага.

²² Плод жа Духа — любоў, радасць, супакой, доўгацярплівасць, ласкавасць, добрасть, вера,

²³ ціхасць, стрыманасць. Супраць гэтакіх няма Закону.

²⁴ А тыя, якія Хрыстовыя, укрывавалі цела з пакутамі і пажаданьямі.

²⁵ Калі мы жывем [паводле] Духа, дык і ходзім съледам за Духам.

²⁶ Не шукайма пустой славы, адзін аднаго раздражняючы, адзін аднаму зайздросцічы.

Гал 6

¹ Брэты, калі і ўпадзе чалавек у які праступак, вы, духоўныя, выпраўляйце гэтага ў духу ціхасыці, зважаючы на сябе, каб ня быць спакушанымі.

² Насіце цяжары аднаго, і гэтак споўніце закон Хрыстовы.

³ Бо калі хто думае, што ён ёсьць нешта, будучы нічым, ашуквае самога сябе.

⁴ А кожны няхай выспрабоўвае справы свае, і тады будзе мець пахвалу толькі адносна сябе, а не адносна другога.

⁵ Бо кожны панясе свой цяжар.

⁶ А хто навучаецца ў слове, няхай дзеліцца ўсякім дабром з тым, хто навучае.

⁷ Не падманвайтесь, з Бога не пасъмяешся. Бо што чалавек сее, тое і будзе жаць.

⁸ Хто сее ў цела сваё, з цела будзе жаць сапсутасыць; а хто сее ў Дух, з Духа будзе жаць жыцьцё вечнае.

⁹ А робячы добро, ня будзем журыща, бо ў свой час будзем жаць, калі не саслабеем.

¹⁰ Дык пакуль маем час, будзем рабіць добро ўсім, а найбольш — сваім у веры.

¹¹ Бачыце, якімі вялікімі літарамі напісаў я вам сваёю рукою.

¹² Тыя, якія хочуць мець добры выгляд паводле цела, прымушаюць вас абрэзванацца толькі дзеля таго, каб ня быць ім перасльедаванымі за крыж Хрыстовы.

¹³ Бо нават тыя, што абрэзванацца, самі не захоўваюць Закон, але хочуць, каб вы абрэзваліся, каб хваліцца целам вашым.

¹⁴ А мне няхай не надарыща хваліцца, хіба толькі крыжам Господа нашага Ісуса Хрыста, праз які для мяне съвет укрыжаваны, і я — для съвету.

¹⁵ Бо ў Хрысьце Ісусе ня мае аніякай сілы ані абразаньне, ані неабразаньне, але новае стварэнье.

¹⁶ I хто ходзіць паводле гэтага правіла, на тых — супакой і міласэрнасцю, і на Ізраіль Божы.

¹⁷ Нарэшце, няхай ніхто не дадае мне працы, бо я нашу пазнакі Господа Ісуса на целе майм.

¹⁸ Ласка Господа нашага Ісуса Хрыста з духам вашым, брэты. Амэн.

ПАСЛАНЬНЕ ДА ЭФЭСЦАЎ АПОСТАЛА ПАЎЛА

¹ Павал, апостал Ісуса Хрыста з волі Божай, — съятым, што ў Эфэсе, і верным у Хрысьце Ісусе:

² ласка вам і супакой ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста.

³ Дабраслаўёны Бог і Айцец Госпада нашага Ісуса Хрыста, Які дабраславіў нас у Хрысьце ўсякім духоўным дабраслаўленьнем у нябесах,

⁴ бо Ён выбраў нас у Ім да стварэння съвету, каб быць нам съятымі і беззаганnymi перад Ім у любові,

⁵ прадвызначыўши нас на ўсынаўленыне Сабе праз Ісуса Хрыста з упадабаньня волі Сваёй,

⁶ на пахвалу славы ласкі Сваёй, якой абдарыў нас ва Улюблёнym,

⁷ у Якім маем адкупленыне праз кроў Яго, адпушчэніне грахоў, паводле багацьця ласкі Яго,

⁸ якую Ён шчодра зъявіў нам у-ва ўсякай мудрасьці і разуменіні,

⁹ даўши нам ведаць таямніцу волі Сваёй, паводле ўпадабаньня Свайго, што Ён раней пастанавіў у Сабе,

¹⁰ дзеля ўпарадкаваньня поўні часоў, каб усё, што ў небе і што на зямлі, было пад галавою — Хрыстом.

¹¹ У Ім, у Якім і мы сталіся спадкаемцамі, былі мы прадвызначаныя на гэта паводле вызначэння Таго, Хто ўсё зъдзяйсьніе паводле жаданьня волі Сваёй,

¹² каб быць нам на пахвалу славы Яго, нам, якія раней спадзяваліся на Хрыста.

¹³ У Ім і вы, пачуўши слова праўды, Эвангельле вашага збаўленія, і паверыўши ў Яго, запячатаныя абяцаным Духам Святым,

¹⁴ Які ёсьць зарука спадчыны нашае на выкупленыне ўдзелу, на пахвалу славы Яго.

¹⁵ Дзеля гэтага і я, пачуўши пра вашую веру ў Хрыста Ісуса і пра любоў да ўсіх съятых,

¹⁶ няспынна дзяякую за вас Богу, узгадваючы пра вас у малітвах маіх,

¹⁷ каб Бог Госпада нашага Ісуса Хрыста, Айцец славы, даў вам Духа мудрасьці і адкрыцця ў пазнаньні Яго,

¹⁸ прасьветленыя очы сэрца вашага, каб вы ўбачылі, якая ёсьць надзея пакліканія Яго, і якое багацьце славы спадчыны Яго для съятых,

¹⁹ і якая бязъмерная вялікасць моцы Яго для нас, якія вераць праз дзеяньне ўладнай магутнасці Яго,

²⁰ якою Ён дзейнічаў у Хрысьце, уваскрасіўши Яго з мёртвых і пасадзіўши праваруч Сябе ў небе,

21 вышэй за ўсякае начальства, і ўладу, і сілу, і панаваньне, і ўсякае імя, названае ня толькі ў гэтym веку, але і ў будучым,
 22 і ўсё Ён скарыў пад ногі Ягоныя і даў Яго за галаву над усім у Царкве,
 23 якая ёсьць Цела Ягонае, поўня Таго, Які ўсё ў-ва ўсім напаўняе.

ЭФ 2

1 I вас, мёртвых праз праступкі і грахі вашыя,
 2 у якіх вы некалі хадзілі паводле веку гэтага съвету, па волі князя, які валадарыць у паветры, духа, які дзейнічае цяпер у сынах непакорнасці, —
 3 між якімі і мы ўсе жылі некалі ў пажаданьнях цела нашага, выконваючы волю цела і думак, і былі па прыродзе дзецьмі гневу, як і іншыя, —
 4 Бог, багаты міласэрнасцю, праз вялікую любоў Сваю, якою палюбіў нас,
 5 і нас, мёртвых праз праступкі, ажывіў разам з Хрыстом, — ласкай [Божай] вы збаўленыя, —
 6 і ўваскрасіў, і пасадзіў у нябесах у Хрысьце Icuse,
 7 каб зъявіць у вяках, якія прыходзяць, бязъмернасць багацца ласкі Сваёй у ласкавасці да нас у Хрысьце Icuse.
 8 Бо ласка [Божай] вы збаўленыя праз веру; і гэта не ад вас — Божы дар:
 9 не праз учынкі, каб ніхто не хваліўся.
 10 Бо мы — твор Ягоны, створаныя ў Хрысьце Icuse на добрыя учынкі, якія Бог загадзя прыгатаваў, каб мы ў іх хадзілі.
 11 Дзеля гэтага памятайце, што вы, некалі пагане целам, называныя неабрэзанымі праз тых, якія завуцца абрэзанымі целам [абразаньнем], зробленым рукамі,
 12 што вы былі ў той час без Хрыста, адлучаныя ад грамадзянства Ізраіля і чужыя запаветам абяцаўня, ня маючы надзеі і бязбожнікі ў съвеце.
 13 А цяпер у Хрысьце Icuse вы, што былі некалі далёка, сталіся блізкімі праз кроў Христа.
 14 Бо Ён — супакой наш, Які ўчыніў з абодвух адно і зруйнаваў загарадку, што стаяла пасярэдзіне,
 15 зынішчыўши варожасць Целам Сваім, Закон прыказаньняй, які быў у пастановах, каб з двух стварыць у Сабе аднаго новага чалавека, прыносячы супакой,
 16 і ў адным целе пагадзіць абодвух з Богам праз крыж, забіўши на ім варожасць.
 17 I, прыйшоўши, Ён дабравесьціў супакой вам, якія далёка і якія блізка,
 18 бо праз Яго абодва маем доступ да Айца ў адным Духу.
 19 Дык вы ўжо не чужынцы і ня прыходні, але суграмадзяне святым і хатнія ў Бога,

20 збудаваныя на падмурку апосталаў і прарокаў, маючы Самога Ісуса Хрыста за кутні камень,
 21 на якім уся пабудова, разам змацаваная, расьце ў съвятую бажніцу ў Госпадзе,
 22 на якім і вы разам будуецся на жытло Божае Духам.

ЭФ 3

¹ Дзеля гэтага вось я, Павал, — вязень Ісуса Хрыста за вас, паганаў.
² Як вы чулі пра распарадкаванье ласкі Божае, дадзенае мне дзеля вас,
³ што паводле адкрыцца ён аб'явіў мне таямніцу, (як я коратка напісаў вышэй,
⁴ з чаго, чытаючы, можаце зразумець маё разуменне таямніцы Хрыстовай),
⁵ якая ў іншых пакаленънях не была вядомая сынам чалавечым, як цяпер адкрыта съвятым апосталам Ягоным і прарокам праз Духа,
⁶ што і пагане ёсьць супольнікамі, і адным целам, і супольнікамі абяцањня Ягонага ў Хрысьце праз Эвангельле,
⁷ якога я стаўся служыцелем паводле дару ласкі Божае, дадзенае мне дзеяньнем сілы Яго.
⁸ Мне, найменшаму з усіх съвятых, дадзена ласка гэтая — сярод паганаў дабравесціць пра недасъледнае багацьце Хрыстовае
⁹ і зрабіць яўным для ўсіх, якое ёсьць распарадкаванье таямніцы, што схаваная ад вякоў у Богу, Які стварыў ўсё праз Ісуса Хрыста,
¹⁰ каб цяпер праз Царкву сталася вядомаю начальствам і ўладам у нябесах разнастайная мудрасць Божая,
¹¹ паводле адвечнага вызначэння, якое ён зрабіў у Хрысьце Ісусе, Госпадзе нашым,
¹² у Якім маем адвагу і доступ з пэўнасцю праз веру ў Яго.
¹³ Таму прашу вас не журыцца з прычыны прыгнёту майго дзеля вас, бо гэта ёсьць слава вашая.
¹⁴ Дзеля гэтага схіляю калені мае перад Айцом Госпада нашага Ісуса Хрыста,
¹⁵ ад Якога мае назоў усякае бацькоўства ў небе і на зямлі,
¹⁶ каб ён даў вам, паводле багацьца славы Сваёй, сілай умацавацца праз Духа Ягонага ва ўнутраным чалавеку,
¹⁷ каб Хрыстос пасяліўся праз веру ў сэрцах вашых,
¹⁸ каб вы, укараніўшыся і умацаваўшыся ў любові, здолелі съязміць разам з усімі съвятымі, што ёсьць шырыня і даўжыня, глыбіня і вышыня,
¹⁹ і зразумець любоў Хрыстовую, якая вышэй за разуменне, каб вам напоўніцца ўсёю поўняй Божаю.
²⁰ А Таму, Хто сілаю, якая дзейнічае ў нас, можа зрабіць нашмат больш за ўсё, пра што мы просім або разумеем,
²¹ Яму слава ў Царкве ў Хрысьце Ісусе ў-ва ўсіх пакаленънях на вякі вякоў. Амэн.

ЭФ 4

- 1 Дык я, вязень у Госпадзе, малю вас хадзіць дастойна пакліканья, якім вы пакліканыя,
- 2 з усёй пакорай розуму і ціхасьцю, з доўгацярплівасьцю, церпячы адзін аднаго з любоўю,
- 3 намагаючыся захаваць еднасць духа ў саюзе супакою.
- 4 Адно Цела і адзін Дух, як вы і пакліканыя да аднае надзеі вашага пакліканья;
- 5 Адзін Госпад, адна вера, адно хрышчэнье,
- 6 Адзін Бог і Айцец усіх, Які над усімі, і праз усіх, і ў-ва ўсіх вас.
- 7 А кожнаму з нас дадзена ласка паводле меры дару Христовага.
- 8 Дзеля гэтага і кажа: «Узыйшоўши на вышыню, паланіў палон і даў дары людзям».
- 9 А «узыйшоў» што ёсьць, як ня тое, што ён спачатку зыходзіў у прадонныя месцы зямлі?
- 10 Зыйшоўши, Ён ёсьць і Той, Які ўзыйшоў вышэй за ўсе нябёсы, каб споўніць усё.
- 11 I Ён паставіў адных апосталамі, другіх прарокамі, іншых эвангелістамі, іншых паstryрамі і настаўнікамі
- 12 дзеля ўдасканальванья съвятых на справу служэння, на будаванье Цела Христовага,
- 13 пакуль усе дойдзэм да еднасці веры і пазнаньня Сына Божага, да мужа дасканалага, да меры ўзросту поўні Христовае,
- 14 каб мы не былі больш немаўлятамі, якіх хістае і захапляе ўсякі вецер вучэнья ў хітрыках чалавечых, у подступе хітрага падману,
- 15 але каб, кажучы праўду ў любові, узрасталі ў-ва ўсім у Таго, Які ёсьць Галава, — Христос,
- 16 з Якога ўсё Цела, складзенае і злучанае ўсякімі вязямі дапамогі, праз дзейнасць у сваю меру кожнага члена, расце дзеля будаванья самога сябе ў любові.
- 17 Дык кажу гэта і съведчу ў Госпадзе, каб вы больш не хадзілі, як іншыя народы ходзяць, у марнасці розуму свайго,
- 18 з зацемненым разуменінем, адлучаныя ад жыцця Божага праз няведеніе, якое ў іх праз скамяненіе сэрца іхняга.
- 19 Яны, стаўшыся нячулымі, аддаліся бессаромнасці, каб рабіць усякую нячыстасць з хцівасцю.
- 20 Але вы ня гэтак пазналі Хрыста,
- 21 калі чулі Яго і ў Ім навучыліся, — бо праўда ў Ісусе,—
- 22 каб адкінуць вам ранейшы лад жыцця старога чалавека, які зьнішчаецца ў манлівых пажаданьях,
- 23 а абнавіцца духам розуму вашага
- 24 і апрануцца ў новага чалавека, які створаны паводле Бога ў праведнасці і съвятасці праўды.
- 25 Дзеля гэтага, адкінуўши хлусьню, гаварыце кожны праўду бліжняму свайму, бо мы члены адзін аднаму.

26 Гневайцеся, ды не грашице: няхай сонца не заходзіць у гневе вашым;
 27 і не давайце месца д'яблу.

28 Хто краў, няхай больш не крадзе, а лепш працуе, робячы добрае рукамі сваімі, каб меў што даць таму, хто мае патрэбу.

29 Аніякае благое слова няхай не выходзіць з вуснаў вашых, а толькі добрае дзеля збудаваньня ў веры, каб ласку давала тым, што слухаюць.

30 І не засмучайце Святога Духа Божага, Якім вы запячатаныя на дзень адкупленъя.

31 Усякая горыч, і ярасьць, і гнеў, і крык, і блюзънерсты няхай будуць аддаленыя ад вас разам з усім ліхім.

32 Будзьце ж адзін да аднаго добрымі, спагадлівымі, прабачаючы адзін аднаму, як і Бог у Хрысьце прабачыў вам.

ЭФ 5

1 Дык будзьце пераймальнікамі Бога, як дзеци ўлюбёныя,
 2 і хадзіце ў любові, як і Христос палюбіў нас і выдаў Сябе за нас, як дар і ахвяру Богу, на водар салодкі.

3 А распуста і ўсякая нячыстасць або хцівасць няхай і не называюцца ў вас, як і належыць съвятым,

4 ані агідныя і пустыя слова або жарты непрыстойныя, але лепш падзяка.

5 Бо ведайце, што ніякі распусьнік, або нячысты, або хцівец, які зъяўляецца ідалапаклонынікам, ня мае спадчыны ў Валадарстве Хрыста і Бога.

6 Няхай ніхто не падманвае вас пустымі словамі, бо за гэта прыходзіць гнеў Божы на сыноў непакорнасці.

7 Дык ня будзьце супольнікамі іх.

8 Вы былі некалі цемрай, а цяпер — съвято ў Госпадзе; хадзіце ж, як дзеци съвягла,

9 бо плод Духа ёсьць у-ва ўсякай добраасці, і праведнасці, і праўдзе.

10 Вырабоўтайце, што падабаецца Богу,

11 і ня ўдзельнічайце ў бясплодных справах цемры, а лепш дакарайце.

12 Бо пра тое, што робіцца імі патаемна, сорамна і гаварыць.

13 Але ўсё, дакаранае съвятылом, робіцца яўным, бо ўсё, што робіцца яўным, ёсьць съвято,

14 таму сказана: «Устань, ты, які съпіш, і ўваскрэсьні з мёртвых, і асьвеціць цябе Христос».

15 Дык глядзіце, хадзіце дакладна, не як бязглаздыя, але як мудрыя,

16 выкупляючы час, бо дні злыя.

17 Дзеля гэтага ня будзьце неразумнымі, але пазнавайце, якая ёсьць воля Господа.

18 И не ўпівайцеся віном, бо ў ім распуста, але напаўняйцеся Духам,

19 гаворачы да сябе псальмамі, і гімнамі, і съпевамі духоўнымі, съпяваочы і граюочы Госпаду ў сэрцах вашых,

20 дзякуюочы заўсёды і за ўсё Богу і Айцу ў імя Господа нашага Ісуса Хрыста,

21 падпарадкоўваючыся адзін аднаму ў страху Божым.

22 Жанчыны, падпарадкоўвайцеся мужам сваім, як Госпаду,

23 бо муж ёсьць галава жонкі, як і Хрыстос — галава Царквы, і Ён жа — Збаўца цела.

24 Але як Царква падпарадкоўваеца Хрысту, гэтак і жонкі сваім мужам у-ва ўсім.

25 Мужы, любіце жонак сваіх, як і Хрыстос палюбіў Царкву і выдаў Сябе за яе,

26 каб асьвяціць яе, ачысьціўши абмыцьцём водным у слове,

27 каб паставіць яе Сабе слаўнаю Царквою, бяз плямы, ці заганы, ці чаго падобнага, але каб яна была съвятая і беззаганная.

28 Гэтак павінны мужы любіць сваіх жонак, як целы свае: хто любіць жонку сваю, самога сябе любіць.

29 Бо ніхто ніколі ня меў нянавісці да цела свайго, але жывіць і грэе яго, як і Госпад Царкву.

30 Бо мы — члены цела Яго, ад цела Яго і ад костак Яго.

31 Дзеля гэтага пакіне чалавек бацьку свайго і маці, і прылепіцца да жонкі сваёй, і будуць двое адным целам.

32 Таямніца гэтая вялікая; а я кажу пра Хрыста і Царкву.

33 Зрэшты, і вы, кожны па сабе, няхай любіць жонку сваю як сябе; а жонка няхай баіцца мужа.

ЭФ 6

1 Дзеци, слухайцеся бацькоў сваіх у Госпадзе, бо ў гэтым праведнасць.

2 «Шануй бацьку твойго і маці», — гэта першае прыказаньне з абяцањнем:

3 «каб было табе добра, і быў ты даўгалетнім на зямлі».

4 И вы, бацькі, не раздражняйце дзяцей вашых, але выхоўвайце іх у дысцыплінаваньні і напамінаньні Госпадавым.

5 Слугі, слухайцеся гаспадароў паводле цела, са страхам і трымценнем, у шчырасці сэрца вашага, як Хрыста,

6 не на вачах толькі паслугуючы, як тыя, што людзям дагаджаюць, але як слугі Хрыстовыя, якія выконваюць волю Божую ад душы,

7 з зычлівасцю служачы Госпаду, а ня людзям,

8 ведаочы, што кожны, хто зробіць добрае, атрымае тое самае ад Госпада, ці ён няволнік, ці вольны.

9 И вы, гаспадары, тое самае рабіце ім, паслабляючы пагрозы, ведаочы, што і ў вас саміх Госпад ёсьць у небе, і ў Яго няма ўзіраньня на ablічча.

10 Нарэшце, браты мае, умацоўвайцеся ў Госпадзе і ва ўладзе магутнасці Яго.

11 Апраніцеся ў-ва ўсю зброю Божую, каб маглі ўстаяць супраць хітрыкаў д'ябла,

12 бо нашая барацьба ня супраць крыві і цела, але супраць начальстваў, супраць уладаў, супраць сусьеветных дзяржаўцаў цемры гэтага веку, супраць духаў зласълівасці ў нябёсах.

13 Дзеля гэтага вазьміце ўсю зброю Божую, каб вы маглі супрацьстаць у дзень злы і, усё зрабіўши, застацца стаяць.

14 Дык станьце, падперазаўши паясьніцу вашую праўдаю, і апрануўши панцыр праведнасці,

15 і абуўши ногі ў гатовасць дабравесці супакой,

16 і па-над усё ўзяўши шчыт веры, якім зможаце затушыць усе распаленныя стрэлы злога.

17 І шалом збаўлення прыйміце, і меч Духа, які ёсьць слова Божае.

18 Усяко малітваю і просьбаю маліцеся ў-ва ўсякі час у Духу, і ў-ва ўсім гэтым чувайце з усёй настойлівасцю і просьбамі за ўсіх сьвятых

19 і за мяне, каб мне дадзена было слова, адчыніўши вусны мае, адважна паведамляць таямніцу Эвангельля,

20 дзеля якога я спаўняю пасольства ў ланцугах, каб у ім я гаварыў адважна, як і мушу гаварыць.

21 А каб і вы ведалі пра мяне, што я раблю, усё вам паведаміць Тыхік, улюблёны брат і верны служыцель у Госпадзе,

22 якога я і паслаў да вас дзеля гэтага самага, каб вы даведаліся пра нас і каб ён суцешыў сэрцы вашыя.

23 Супакой братам і любоў з вераю ад Бога Айца і Господа Ісуса Хрыста.

24 Ласка з усімі, якія любяць Господа нашага Ісуса Хрыста ў незынішчальнасці. Амэн.

ПАСЛАНЬНЕ ДА ФІЛІПЯНАЎ АПОСТАЛА ПАЎЛА

¹ Павал і Цімафей, слугі Ісуса Хрыста, — усім съвятым у Хрысьце Ісусе, якія ў Філіпах, з епіскапамі і дыяканамі:

² ласка вам і супакой ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста.

³ Дзякую Богу майму пры ўсякім успаміне пра вас,

⁴ заўсёды ў кожнай просьбе маёй за ўсіх вас просячы з радасцю,

⁵ за вашую супольнасьць у Эвангельлі ад першага дня аж да цяперашняга,

⁶ маючы пэўнасьць у тым, што Той, Які пачаў у вас добрую справу, будзе зьдзяйсьняць [яе] аж да дня Ісуса Хрыста,

⁷ як справядліва мне думаць адносна ўсіх вас, бо я маю вас у сэрцы як у путах маіх, так і ў абароне, і ў съцвярдженіі Эвангельля, вас, якія ўсе — удзельнікі са мною ў ласцы.

⁸ Бо Бог мне съведка, як я прагну [агарнуць] ўсіх вас сэрцам Ісуса Хрыста;

⁹ і малюся пра тое, каб любоў вашая яшчэ больш і больш памнажалася ў пазнаньні і ўсякім разуменьні,

¹⁰ каб, выпрабоўваючы, што лепшае, вы былі чыстымі і без спатыкнення ў дзень Христовы,

¹¹ напоўненымі пладамі праведнасьці праз Ісуса Хрыста на славу і пахвалу Божую.

¹² Хачу, браты, каб вы даведаліся, што тое, што са мной [сталася], выйшла больш на посьпех Эвангельля,

¹³ так што путы мае ў Хрысьце сталіся яўнымі ў-ва ўсёй прэторыі і ўсім іншым,

¹⁴ і многія з братоў у Госпадзе, перакананыя путамі маймі, яшчэ больш адважыліся бяз страху гаварыць Слова.

¹⁵ Некаторыя, праўда, — з зайдрасьці і сваркі, а некаторыя — з упадабаньня абвяшчаюць Хрыста.

¹⁶ Тыя, што ў сварлівасці, — прапаведуюць Хрыста ня чыста, мяркуючы павялічыць прыгнёт путаў маіх,

¹⁷ а тыя, што ў любові, — ведаючы, што дзеля абароны Эвангельля я паставлены.

¹⁸ Бо што з гэтага? Усякім чынам, ці дзеля віду, ці праудзіва, Христос прапаведуецца, і я з гэтага радуюся і буду радавацца.

¹⁹ Бо я ведаю, што гэта станеца мне на збаўленыне праз вашыя просьбы і дапамогу Духа Ісуса Хрыста,

²⁰ паводле спадзяваньня і надзеі маёй, што я ні ў чым ня буду асаромлены, але з ўсёй адвагай, як заўсёды, гэтак і цяпер, будзе ўзвялічаны Христос у целе майм, ці то жыцьцём, ці то съмерцю.

²¹ Бо для мяне жыцьцё — Христос, і съмерць — набытак.

22 А як жыцьцё ў целе [дае] плод маёй справе, ня ведаю, што і выбраць.

23 Бо цягне адно і другое. Маю жаданье развязацца і быць з Хрыстом, і гэта нашмат лепш,

24 а заставацца ў целе больш патрэбна дзеля вас.

25 І я напэўна ведаю, што застануся і затрымаюся з усімі вамі дзеля вашага посыпеху і радасыці веры,

26 каб пахвала вашая ў Хрысьце Icuse памнажалася ў-ва мне, калі зноў прыйду да вас.

27 Толькі жывіце дастойна Эвангельля Христовага, каб мне, ці як прыйду і ўбачу вас, ці адсутны, чуць пра вас, што вы стаіцё ў адным духу, змагаючыся аднадушна за веру Эвангельскую

28 і ані ў чым не палохаючыся супраціўнікаў. Гэта для іх ёсьць доказ загубы, а для вас — збаўленыя, і гэта ад Бога,

29 бо вам дадзена дзеля Хрыста ня толькі верыць у Яго, але і цярпець дзеля Яго,

30 маючи такое самае змаганье, якое вы бачылі ў-ва мне і цяпер чуеце пра мяне.

Флп 2

1 Дык калі ёсьць якое пацяшэнье ў Хрысьце, калі ёсьць якая патоля любові, калі ёсьць якая супольнасць Духа, калі ёсьць якая сардэчнасць і міласэрнасць,

2 дапоўніце маю радасыць, каб вы тое самае думалі, тую самую любоў мелі, былі аднадушныя і аднадумныя,

3 нічога ня [робячы] дзеля сварлівасці ці дзеля пустое пахвальбы, але ў пакоры розуму шануючы адзін аднога як вышэйших за сябе.

4 Не на сваё [толькі] няхай кожны зважае, але і на тое, што іншых.

5 Бо няхай тое ў вас думаецца, што і ў Хрысьце Icuse,

6 Які, маючи постаць Бога, не лічыў захопам быць роўным Богу,

7 але прынізіў Сябе, прыняўши постаць слугі, стаўшыся на падабенства людзей і знайдзены выглядам, як чалавек,

8 панізіў Сябе, стаўшыся паслухмяным ажно да съмерці, і съмерці крыжовай.

9 Дзеля гэтага і Бог узвысіў Яго і даў Яму імя па-над усякае імя,

10 каб у імя Icusa скілілася ўсякае калена нябесных, зямных і падземных

11 і каб усякі язык вызнаваў, што Госпад Icус Хрыстос у славу Бога Айца.

12 Так што, улюбёныя мае, як вы заўсёды слухаліся, ня толькі, калі я прыходзіў, але шмат больш цяпер, у адсутнасць маю, са страхам і трымценнем зьдзяйсьняйце збаўленыне сваё,

13 бо Бог ёсьць Той, Які дзейнічае ў вас паводле ўпадабанья [Свайго], каб вы і хацелі, і дзейнічалі.

14 Усё рабіце без нараканья і хістанья,

15 каб вы былі беззаганнимі і шчырымі дзеьцьмі Божымі, беззаганнимі сярод пакаленъня скрыўленага і сапсаванага, у якім вы съвеціце, як съятло ў съвеце,

16 захоўваючы слова жыцьця, на пахвалу маю ў дзень Хрыстовы, што я не надарма бег і не надарма працаўав.

17 Але калі я і ахвяруюся на ахвяру і служэнъне веры вашай, я радуюся, і радуюся разам з усімі вами.

18 З гэтага самага і вы радуйцеся, і радуйцеся разам са мною.

19 А я спадзяюся ў Госпадзе Ісусе хутка паслаць да вас Цімафея, каб і я ўсыцешыўся, даведаўшыся пра вас.

20 Бо ня маю нікога роўнага душою, хто б гэтак шчыра пра вас клапаціўся.

21 Бо ўсе шукаюць свайго, а не таго, што Хрыста Ісуса.

22 А яго выпрабаванаць вы ведаецце, бо ён, як сын бацьку, служыў мне дзеля Эвангельля.

23 Дык я спадзяюся паслаць яго неадкладна, як толькі даведаюся адносна сябе.

24 Бо я пэўны ў Госпадзе, што і сам хутка прыйду.

25 Я палічыў патрэбным паслаць да вас Эпафрадыта, брата, і супрацоўніка, і таварыша майго, а вашага пасланца і служыцеля ў патрэбе маёй,

26 бо ён жадаў [бачыць] усіх вас і тужыў, што вы пачулі пра нядужасць ягоную.

27 Бо ён быў хворы амаль съмяротна; але Бог зылітаваўся над ім, дый не над ім толькі, але і нада мною, каб ня меў я смутку да смутку.

28 Дык я хутчэй паслаў яго, каб вы, убачыўшы яго ізноў, узрадаваліся, і каб я ня быў засмучаны.

29 Дык прыйміце яго ў Госпадзе з усякай радасцю і гэтакіх мейце ў паважаньні,

30 бо ён за справу Хрыстовую быў блізкі да съмерці, ня дбаючы пра душу [сваю], каб дапоўніць нястачу служэнъня вашага мне.

Флп 3

¹ Нарэшце, браты мае, радуйцеся ў Госпадзе. Пісаць вам гэта для мяне ня цяжка, а для вас карысна.

² Зважайце на сабак, зважайце на благіх работнікаў, зважайце на нібыта абрэзаных,

³ бо абрэзаныя — гэта мы, якія служым Богу духам, і хвалімся ў Хрысьце Ісусе, і ня ў целе маем спадзяваньне;

⁴ хоць я маю пэўнасць і ў целе. Калі хто іншы думае спадзявацца на цела, дык я больш,

⁵ абрэзаны ў восьмы дзень, з роду Ізраіля, з калена Бэн'яміна, Гебрай з Гебраіяў, паводле Закону — фарысэй,

⁶ які праз руплівасць перасьледаваў Царкву, паводле праведнасці, якая з Закону, — беззаганны.

⁷ Але тое, што для мяне было набыткам, дзеля Хрыста я палічыў за страту.

⁸ I больш таго, усё лічу за страту дзеля вышэйшага пазнаньня Хрыста Ісуса, Госпада майго, дзеля Якога я ўсё страціў і лічу за гной, каб Хрыста здабыць

⁹ i апынущца ў Ім, маючы не маю праведнасьць, якая праз Закон, але туую, якая праз веру ў Хрыста, праведнасьць ад Бога праз веру,
¹⁰ каб пазнаць Яго, і сілу ўваскрасеньня Яго, і супольнасьць пакутаў Яго, прыпадабняючыся съмерці Яго,

¹¹ каб толькі дасягнуць паўстаньня з мёртвых.

¹² Не таму, што я ўжо атрымаў ці ўжо спойніў [усё], але імкнуся, ці не дасягну і я таго, як мяне дасягнуў Хрыстос Ісус.

¹³ Браты, я не лічу сябе, што дасягнуў, а толькі, забываючыся пра тое, што ззаду, і імкнучыся да таго, што наперадзе,

¹⁴ імчу да мэты, да ўзнагароды пакліканья Божага, якое з гары ў Хрысьце Ісусе.

¹⁵ Дык усе, хто дасканалыя, будзем думаць гэтак. А калі вы што іначай думаецце, і гэтае Бог вам адкрыве.

¹⁶ Па-за гэтым, чаго мы дасягнулі, паводле гэтага правіла будзем хадзіць і гэтак думаць.

¹⁷ Будзьце падобнымі, браты, да мяне, і зважайце на тых, хто гэтак ходзіць, паводле ўзору, які маеце ў нас.

¹⁸ Бо многія, пра якіх я часта казаў вам, а цяпер і са съязьмі кажу, ходзяць як ворагі крыжа Хрыстовага.

¹⁹ Іхні канец — загуба, іхні бог — чэрава, і слава [іхня] ў сораме іх, яны думаюць пра зямное.

²⁰ А нашае грамадзянства — у небе, адкуль мы і чакаем Збаўцу, Госпада Ісуса Хрыста,

²¹ Які зъменіць выгляд цела паніжэнья нашага, каб яно сталася падобным да цела славы Яго, дзеяньнем, якім Ён дзейнічае і падпараткоўвае Сабе ўсё.

Флп 4

¹ Так што, браты мае ўлюблёныя і пажаданыя, радасьць і вянок мой, стойце так у Госпадзе, улюблёныя.

² Эўводзію прашу і Сынтыхею прашу думаць гэтаксама ў Госпадзе.

³ Прашу і цябе, шчыры памочніку, дапамагай тым, якія змагаліся дзеля Эвангельля разам са мною, і з Клемэнтам, і з іншымі супрацоўнікамі маймі, імёны якіх у кнізе жыцьця.

⁴ Радуйцеся заўсёды ў Госпадзе. Ізноў кажу: радуйцеся.

⁵ Спагаднасьць вашая няхай будзе вядомая ўсім людзям. Госпад блізка!

⁶ Не турбуйцеся ні пра што, але ў-ва ўсякай малітве і просьбe з падзякай няхай адкрываюцца жаданьні вашыя перад Богам,

⁷ і супакой Божы, які вышэй за ўсякі rozум, няхай захавае сэрцы вашия і думкі вашия ў Хрысьце Ісусе.

8 Нарэшце, браты, што ёсьць праўдзівае, што сумленнае, што справядлівае, што чыстае, што вартае любові, што добраі славы, калі ёсьць якая цнота і якая пахвала, — пра тое думайце.

9 І чаго вы навучыліся, і што прынялі, і чулі, і бачылі ў-ва мне, тое рабіце, і Бог супакою будзе з вами.

10 Я вельмі ўзрадаваўся ў Госпадзе, што вы ўжо зноў ажывіліся, каб думаць пра мяне, як і раней думалі, ды ня мелі нагоды.

11 Ня дзеля таго, што я ў нястачы, кажу, бо я навучыўся быць задаволеным тым, што ў мяне ёсьць.

12 Ведаю, як у паніжэнъні быць, і ведаю, як у дастатку; навучыўся ўсяго і ў-ва ўсім: і насычацца, і галадаваць, мець і дастатаць, і нястачу.

13 Усё магу ў Хрысьце, Які ўмацоўвае мяне.

14 Па-за гэтым, вы добра зрабілі, што ўдзельнічалі ў маім прыгнёце.

15 Вы ж ведаецце, Філіпяне, што на пачатку [абвяшчэнъні] Эвангельля, калі я выйшаў з Македоніі, ніводная царква не далучылася да мяне праз дораныне і прыняцьцё, акрамя вас адных.

16 Вы і ў Тэсалоніку і раз, і два пасылалі паводле патрэбы маёй.

17 Ня тое, каб я шукаў дару, але шукаю плоду, які памнажаецца на вашу карысць.

18 Я маю ўсё і маю дастатаць; я напоўнены, атрымаўшы ад Эпафрадыта тое, што ад вас, водар салодкі, ахвяру прыемную, якая падабаецца Богу.

19 А Бог мой няхай напоўніць усякую патрэбу вашую паводле багацця Свайго ў славе, у Хрысьце Icuse.

20 Богу ж і Айцу нашаму слава на вякі вякоў. Амэн.

21 Прывітайце кожнага съятога ў Хрысьце Icuse. Вітаюць вас браты, што са мною.

22 Вітаюць вас усе съятыя, а найбольш тыя, што з дому цэзара.

23 Ласка Госпада нашага Icusa Хрыста з усімі вамі. Амэн.

ПАСЛАНЬНЕ ДА КАЛАСЯНАЎ АПОСТАЛА ПАЎЛА

¹ Павал, апостал Ісуса Хрыста з волі Божай, і Цімафей, брат, —
² тым, што ў Калосах, съвятym і верным братам у Хрысьце: ласка
 вам і супакой ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста.
³ Дзякуем Богу і Айцу Госпада нашага Ісуса Хрыста, заўсёды
 молячыся пра вас,
⁴ паучуўши пра веру вашую ў Хрыста Ісуса і пра любоў да ўсіх
 съвятых,
⁵ дзеля надзеі, якая вызначана вам у небе, пра што вы раней чулі
 ў слове праўды Эвангельля,
⁶ якое ёсьць у вас, як і ў-ва ўсім съвеце, і дае плод, як і між вами, з
 того дня, калі вы паучулі і пазналі ласку Божую ў праўдзе,
⁷ як і навучыліся ад Эпафраса, улюбёнага таварыша нашага, які
 ёсьць верным за вас служыцелем Хрыста,
⁸ які і паведаміў нам пра вашую любоў у духу.
⁹ Дзеля гэтага і мы з того дня, як паучулі, не перастаем маліцца за
 вас і прасіць, каб вы былі напоўненыя пазнаньнем волі Яго ў-ва
 ўсякай мудрасцю і разуменіем духоўным,
¹⁰ каб вы хадзілі дастойна Госпада, у-ва ўсім дагаджаючы [Яму],
 даючы плод у кожнай добрай справе і ўзрастаючы ў познаньні
 Бога,
¹¹ дужэючы ўсякаю сілаю паводле магутнасці славы Яго на
 ўсякую цярплівасць і доўгацярплівасць з радасцю,
¹² дзякуючы Айцу, Які даў нам здольнасць удзельнічаць у
 спадчыне съвятых у съвяtle,
¹³ Які выбавіў нас ад улады цемры і перамясьціў у Валадарства
 Сына любові Сваёй,
¹⁴ у Якім мы маем адкупленье праз кроў Ягоную і адпушчэнье
 грахоў.
¹⁵ Ён ёсьць вобраз Бога нябачнага, Першародны ўсякага
 стварэння;
¹⁶ бо ў Ім створана ўсё, што ў небе і што на зямлі, бачнае і
 нябачнае: ці то пасады, ці то панаваньні, ці то начальствы, ці то
 ўлады, — усё праз Яго і для Яго створана;
¹⁷ і Ён ёсьць перад усім, і ўсё ў Ім стаіць.
¹⁸ И Ён ёсьць галава Цела — Царквы; Ён — Пачатак, Першародны з
 мёртвых, каб быць Яму ў-ва ўсім першым,
¹⁹ бо было даспадобы, каб у Ім жыла ўсякая поўня
²⁰ і каб праз Яго пагадзіць з Сабою ўсё, учыніўши праз Яго, праз
 кроў крыжка Ягонага мір і з тым, што на зямлі, і з тым, што ў небе.
²¹ И вас, якія былі некалі адлучаныя і ворагі, разуменіем
 [зъвернутыя] да злых справаў,

22 цяпер пагадзіў ва ўласным целе Яго праз съмерць, каб паставіць
 вас съятymі, і беззаганnymі, і бездакорnymі перад Сабою,
 23 калі толькі застаецца ў веры цвёрда і непарушна, і не
 адпадаецце ад надзеі Эвангельля, якое вы чулі, якое абвешчана
 ўсяму стварэнню пад небам, якога я, Павал, стаўся служыцелем.
 24 Цяпер я радуюся ў пакутах маіх за вас і дапаўняю нястачу ў целе
 маім прыгнётаў Хрыстовых за Цела Ягонае, якое ёсьць Царква,
 25 якой я стаўся служыцелем паводле распарадкаванья Божага,
 дадзенага мне дзеля вас, каб споўніць слова Божае,
 26 тайну, схаваную ад вякоў і ад пакаленьняў, а цяпер выяўленую
 съятym Ягоным,
 27 якім захацеў Бог паведаміць, якое багацьце славы тайны гэтай
 сярод паганаў, якая ёсьць Хрыстос у вас, надзея славы,
 28 Якога мы прапаведуем, настаўляючи ўсякага чалавека і вучачы
 ўсякага чалавека ўсякае мудрасці, каб нам паставіць ўсякага
 чалавека дасканалым у Хрысьце Ісусе,
 29 дзеля чаго я і працую, змагаючыся паводле дзеяньня Яго, якое
 дзейнічае ў-ва мне магутна.

Кал 2

1 Бо хачу, каб вы ведалі, якую вялікую барацьбу я маю дзеля вас
 і дзеля тых, што ў Лядыке, і дзеля ўсіх, якія на бачылі ablічча
 майго ў целе,
 2 каб сущешыліся сэрцы іхня, злучаныя ў любові і дзеля ўсякага
 багацьця пэўнага разуменя, дзеля познанья тайны Бога — і
 Айца, і Хрыста,
 3 у Якім усе скарбы мудрасці і веданья схаваныя.
 4 А кажу гэта, каб хто на ўвёў вас у зман пераканаўчымі словамі.
 5 Бо хоць я і адсутны целам, але духам я з вамі, радуючыся і бачачы
 ваш парадак і ўмацаванасць веры вашае ў Хрыста.
 6 Дык як вы прынялі Хрыста Ісуса, Господа, так хадзіце ў Ім,
 7 укарэненыя і збудаваныя ў Ім, і съцверджаныя ў веры, як вы
 былі навучаныя, багацеючы ў ёй з падзякаю.
 8 Глядзіце, каб хто не збаламуці вас філасофіяй і пустым
 падманам паводле традыцыі чалавечай, паводле стыхіяў съвету,
 а не паводле Хрыста.
 9 Бо ў Ім жыве ўся поўня Боства цялесна,
 10 і вы напоўненыя ў Ім, Які ёсьць галава ўсякага начальства і
 ўлады.
 11 У Ім і вы абрэзаныя абраузаньнем, не рукою зробленым, якое
 зъняла цела грахоў цялесных, абраузаньнем Хрыстовым.
 12 Пахаваныя з Ім у хрышчэнні, у Ім вы і ўваскрэсьлі праз веру ў
 дзеяньне Бога, Які ўваскрасіў Яго з мёртвых,
 13 і вас, якія былі мёртвыя ў грахах і неабразаныні цела вашага, ён
 ажывіў разам з Ім, дараваўшы нам усе грахі,
 14 съцёршы рукапіс пастановай, што былі супраць нас; і забраў яго
 спасярод, прыбіўшы да крыжа,

15 распрануўшы начальствы і ўлады, адважна аддаў іх на сорам, трывомфуючы над імі ў Ім.

16 Дык няхай ніхто ня судзіць вас за ежу, ці за пітво, ці за ўдзел у съвяце, ці маладзіку, ці субоце.

17 Гэта ёсьць ценъ таго, што мае быць, а цела — Хрыстовае.

18 Няхай ніхто не пазбавіць вас нагароды праз самавольнае упакорванье і набажэнства анёлам, уваходзячы ў тое, чаго ня бачыў, дарэмна ўзганарыўшыся розумам цела свайго

19 і не трymаючыся Галавы, ад якое ўсё цела, вязямі і вузламі змацаванае і злучанае, расьце ўзрастаньнем Божым.

20 Дык калі вы памерлі разам з Хрыстом для стыхіяў съвету, чаго ж, быццам жывучы ў съвеце, трymаецеся пастановаў:

21 «Не дакранайся, і не каштуй, і не чапай»,

22 што ўсё [вядзе] да сапсутасьці праз [само] ўжыванье, паводле пастановаў і вучэння чалавечага?

23 Гэтае слова нібыта мае мудрасьць у самавольным набажэнстве, упакорваныні і мардаваныні цела, не ў пашане да таго, што насычае цела.

Кал 3

¹ Дык калі вы ўваскрэсьлі з Хрыстом, шукайце ўзгорнага, дзе Хрыстос сядзіць праваруч Бога.

² Пра ўзгорнае думайце, а не пра зямное,

³ бо вы памерлі, і жыцьцё вашае схаванае з Хрыстом у Богу.

⁴ Калі зъявіцца Хрыстос, жыцьцё нашае, тады і вы зъявіцесь разам з Ім у славе.

⁵ Дык мярцьвіце члены вашыя, што на зямлі: распусту, нячыстасьць, жарсьць, благое пажаданье і хцівасьць, якая ёсьць ідалапаклонствам,

⁶ за што гнеў Божы прыходзіць на сыноў непакорнасці,

⁷ сярод якіх і вы раней хадзілі, калі жылі між імі.

⁸ А цяпер вы адкіньце ўсё: гнеў, ярасьць, ліхоту, блюзнерсты, брыдкаслоўе з вуснаў вашых;

⁹ не хлусіце адзін аднаму, распрануўшыся са старога чалавека з учынкамі ягонымі

¹⁰ і апрануўшыся ў новага, які абнаўляеца ў пазнаньні паводле вобразу Таго, Хто яго стварыў,

¹¹ дзе няма Грэка і Юдэя, аброзанья і неаброзанья, барбара, Скіфа, слугі, свабоднага, але ўсё і ў-ва ўсім Хрыстос.

¹² Дык апраніцесья, як выбраныя Божыя, съвятыя і ўлюбёныя, у міласэрнасць, ласкавасьць, пакору, ціхасьць, доўгацярплівасьць,

¹³ церпячы адзін аднаго і прабачаючы адзін аднаму, калі хто на каго мае крыўду, як Хрыстос дараўаў вам, гэтак і вы.

¹⁴ А па-над ўсё [апраніцесья] ў любоў, якая ёсьць вузел дасканаласці,

¹⁵ і няхай гаспадарыць у сэрцах вашых супакой Божы, да якога вы і пакліканыя ў адным целе, і будзьце ўдзячныя.

16 Слова Хрыстовае няхай жыве ў вас багата, у-ва ўсякай мудрасьці; навучайце і настаўляйце адзін аднаго псальмамі, і гімнамі, і съпевамі духоўнымі, у ласцы съпываючы Госпаду ў сэрцах вашых.

17 І ўсё, што вы робіце, словам або справаю, усё [рабіце] ў імя Господа Ісуса, дзякуючы праз Яго Богу і Айцу.

18 Жонкі, падпарадкоўвайцесь мужам вашым, як прыстойна ў Госпадзе.

19 Мужы, любіце жонак і ня будзьце для іх прыкрымі.

20 Дзеци, слухайцесь бацькоў у-ва ўсім, бо гэта падабаецца Госпаду.

21 Бацькі, не зънеахвочвайце дзяцей вашых, каб яны не гублялі духа.

22 Слугі, у-ва ўсім слухайцесь паноў паводле цела, не на вачах толькі паслугуючы, як тыя, што людзям дагаджаюць, але ў шчырасьці сэрца, баючыся Бога.

23 І ўсё, што робіце, рабіце ад душы, як для Госпада, а не для людзей,

24 ведаючы, што ад Госпада атрымаецце ў нагароду спадчыну, бо вы служыце Госпаду Хрысту.

25 А хто робіць кры́ду, атрымае паводле зробленая кры́ды, бо няма [ў Бога] ўзіраньня на аблічча.

Кал 4

¹ Паны, давайце слугам тое, што справядліва і што адпаведна, ведаючы, што і вы маеце Госпада ў небе.

² Трывайце ў малітве, чуваючы ў ёй з падзякаю;

³ молячыся таксама і за нас, каб Бог адчыніў нам дзъверы слова абвяшчаць тайну Христовую, дзеля якой я звязаны,

⁴ каб я выявіў яе так, як мушу пра яе казаць.

⁵ У мудрасьці хадзіце з тымі, што вонкі, выкупляючы час.

⁶ Слова вашае [няхай будзе] заўсёды ў ласцы [Божай], прыпраўлене сольлю, каб вы ведалі, як кожнаму адказаць.

⁷ Пра мяне ўсё паведаміць вам Тыхік, улюбёны брат, і верны служыцель, і таварыш у Госпадзе,

⁸ якога я паслаў да вас дзеля таго, каб мне даведацца, што ѿ вас, і ён пацешыў сэрцы вашых,

⁹ разам з Анісімам, верным і ўлюбёным братам, які з вашых. Яны паведамяць вам ўсё, што тут [робіцца].

¹⁰ Вітае вас Арыстарх, вязень са мною, і Марк, пляменык Барнабы, пра якога вы атрымалі прыказанье: калі ён прыйдзе да вас, прыйміце яго,

¹¹ і Ісус, называны Юстам, якія з абрэзаных. Яны — адзіныя супрацоўнікі дзеля Валадарства Божага, якія былі мне суцяшэннем.

12 Вітае вас Эпафрас, які з ваших, слуга Хрыста, які заўсёды змагаецца за вас у малітвах, каб вы стаялі дасканалымі і напоўненымі ўсякай воляй Божай.

13 Бо съведчу пра яго, што мае вялікую руплівасць адносна вас і тых, што ў Лядыкеі і Гераполі.

14 Вітае вас Лука, лекар улюблёны, і Дымас.

15 Прывітайце братоў у Лядыкеі, і Німфана, і царкву ў доме ягоным.

16 І калі гэтае пасланьне будзе прачытана ў вас, зрабіце, каб яно было прачытана ў Лядыкейскай царкве; і тое, якое з Лядыкеі, прачытайце і вы.

17 І скажыце Архіпу: «Зважай на служэнье, якое ты атрымаў у Госпадзе, каб табе спойніць яго».

18 Прывітаньне маёю рукою, Паўлаваю. Памятайце пра путы мае. Ласка з вами. Амэн.

ПЕРШАЕ ПАСЛАНЬНЕ ДА ТЭСАЛОНЦАЎ АПОСТАЛА ПАЎЛА

¹ Павал, і Сілуан, і Цімафей — царкве Тэсалонцаў у Богу Айцу і Госпадзе Ісусе Хрысьце: ласка вам і супакой ад Бога Айца нашага і Господа Ісуса Хрыста.

² Дзякуем Богу заўсёды за ўсіх вас, успамінаючы вас у малітвах наших,

³ несупынна памятаючы пра вашыя ўчынкі веры, і працу любові, і непахіснасць надзеі на Господа нашага Ісуса Хрыста перад Богам і Айцом нашым,

⁴ ведаючы, умілаваныя Богам браты, выбраньне вашае.

⁵ Бо нашае Эвангельле не было ў вас у слове толькі, але і ў сіле, і ў Святым Духу, і ў шматлікіх пацьверджаньнях, як вы самі ведаеце, якімі былі мы дзеля вас між вами.

⁶ *І вы сталіся пераймальнікамі нашымі і Госпада, прыняўшы слова ў вялікім прыгнёце з радасцю Духа Свяятога,*

⁷ так што сталіся вы прыкладам для ўсіх, што вераць, у Македоніі і Ахай.

⁸ Бо ад вас разыйшлося слова Госпадава ня толькі ў Македоніі і Ахай, але і ў-ва ўсякае месца дайшла вера вашая ў Бога, так што ў нас няма патрэбы штосьці гаварыць.

⁹ *Бо яны самі расказваюць пра нас, які ўваход маем мы да вас, і як вы зъвярнуліся да Бога ад ідалаў, каб служыць Богу жывому і праўдзіваму*

¹⁰ і чакаць з неба Сына Ягонага, Якога Ён узьняў з мёртвых, Ісуса, Які выбаўляе нас ад гневу, што надыходзіць.

1 ТЭс 2

¹ Вы самі ведаеце, браты, пра наш уваход да вас, што ён быў не дарэмны;

² але, раней нацярпеўшыся і будучы зъняважанымі, як вы ведаеце, у Філіпах, мы адважыліся ў Богу нашым гаварыць вам Эвангельле Божае з вялікім змаганьнем.

³ *Бо пацяшэнье нашае ані з падману, ані з нячыстасці, ані з хітраванья,*

⁴ але, як мы былі выпрабаваныя Богам, каб даверыць [нам] Эвангельле, так і гаворым, не каб людзям падабацца, але Богу, Які выпрабоўвае сэрцы нашыя.

⁵ *Бо ніколі не было ў нас словаў лісьлівых, як ведаеце, ані думак хцівых, Бог — съведка!*

⁶ *Не шукалі мы славы ад людзей: ані ад вас, ані ад іншых, хоць маглі быць у паважаньні, як Христовыя апосталы,*

⁷ але былі мы лагодныя сярод вас, як карміцелька клапоціцца пра дзетак сваіх.

8 Гэтак мы, рупячыся пра вас, пажадалі перадаць вам ня толькі Эвангельле Божае, але і души нашыя, бо вы сталіся нам любымі.

9 Вы памятаце, браты, працу нашую і стому, уначы і ўдзень працуючы, каб ня быць цяжарам каму з вас, мы авбвяшчалі вам Эвангельле Божае.

10 Съведкі вы і Бог, як съята, праведна і беззаганна былі мы сярод вас, якія паверылі.

11 Бо вы ведаецце, як мы кожнага з вас, як бацька дзяцей сваіх, праслі, і пацяшалі, і съведчылі,

12 каб вы хадзілі дастойна Бога, Які паклікаў вас у Сваё Валадарства і славу.

13 Дзеля гэтага і мы несупынна дзякуем Богу, што вы, прыняўшы пачутае ад нас слова Божае, прынялі яго не як слова чалавечае, але як яно ёсьць у сапраўднасці, як слова Божае, што дзейнічае ў вас, якія паверылі.

14 Вы сталіся, браты, пераймальнікамі цэркваў Божых, што ў Юдэі, у Хрысьце Ісусе, бо і вы гэтаксама нацярпеліся ад зямлякоў сваіх, як і тыя ад Юдэяў,

15 якія і Госпада Ісуса забілі, і сваіх прарокаў, і нас павыганялі, і Богу не падабаюцца, і ўсім людзям супрацівяцца,

16 забараняюць нам прамаўляць да паганаў, каб тыя былі збаўленыя, і гэтак дапаўняюць грахі свае заўсёды; але дасягнуў да іх гнеў да канца.

17 Мы ж, браты, асірочаныя вамі на кароткі час ablіччам, а ня сэрцам, моцна намагаліся з вялікім жаданьнем убачыць ablічча вашае.

18 Дзеля гэтага хацелі мы прыйсьці да вас, — асабліва я, Павал, — і раз, і два, але перашкодзіў нам шатан.

19 Бо якая нашая надзея, ці радасць, ці вянок пахвалы? Ці ж ня вы перад Госпадам нашым Ісусам Хрыстом у прыйсьце Яго?

20 Бо вы — слава нашая і радасць.

1 Тэс 3

1 Дзеля гэтага, ня могучы трываць болей, спадабалася нам застацца ў Атэнах адным,

2 і паслалі мы Цімафея, брата нашага і служыцеля Божага, і супрацоўніка нашага ў Эвангельлі Хрыстовым, каб узмоцніць вас і суцешыць вас у веры вашай,

3 каб ніхто не пахіснуўся ў прыгнётах гэтых: бо вы самі ведаецце, што мы на гэта пастаўлены.

4 Бо мы і тады, калі ў вас былі, папярэджвалі вас, што маем зазнаць прыгнёт, як і сталася, і вы ведаецце.

5 Дзеля гэтага і я, ня могучы вытрымаць болей, паслаў даведацца пра веру вашую, каб як не спакусіў вас спакуснік і ня сталася дарэмнай праца нашая.

6 Цяпер жа, калі прыйшоў да нас ад вас Цімафей і прынёс нам добрую вестку пра веру і любоў вашую, і што заўсёды маеце добрую памяць пра нас, жадаючы нас пабачыць, як і мы вас,

7 дык мы сущешыліся адносна вас, браты, у-ва ўсіх прыгнётах і патрэбах нашых, дзеля веры вашай,

8 бо цяпер мы жывыя, калі вы стаіцё ў Госпадзе.

9 Якую ж падзяку можам даць Богу за вас, за ўсю радасьць, якою радуемся дзеля вас перад Богам нашым,

10 уначы і ўдзень горача молячыся, каб убачыць ablічча вашае і дапоўніць нястачу ў веры вашай?

11 Сам жа Бог і Айцец наш і Госпад наш Ісус Хрыстос няхай накіруе шлях наш да вас!

12 А вас няхай Госпад напоўніць і перапоўніць любоўю адзін да аднаго і да ўсіх, як і мы [маем] да вас,

13 каб умацаваць сэрцы вашыя беззаганнімі ў съвятасьці перад Богам і Айцом нашым у прыйсьце Господа нашага Ісуса Хрыста з усімі съвятымі Яго.

1 ТЭС 4

1 Нарэшце, браты, просім вас і молім праз Господа Ісуса, каб тое, што вы прынялі ад нас, як мусіце вы хадзіць і падабацца Богу, яшчэ больш у вас памнажалася,

2 бо вы ведаецце, якія мы далі вам загады ад Господа Ісуса.

3 Бо гэта ёсьць воля Божая — съвятасьць вашая, каб вы высьцерагаліся распусты,

4 каб кожны з вас умеў захоўваць сваё начынъне ў съвятасьці і годнасьці,

5 а ня ў жарсыцях пажадлівасьці, як пагане, што ня ведаюць Бога;

6 каб не вывышаліся і не ашуквалі ў справах брата свайго, таму што Госпад — месціўца за ўсё гэтае, як і раней мы гаварылі вам і съведчылі.

7 Бо паклікаў нас Бог не да нячыстасьці, але да съвятасьці.

8 Дык хто гэта адкідае, той адкідае не чалавека, але Бога, Які Духа Свайго Святога нам даў.

9 Адносна братнай любові няма патрэбы пісаць да вас, бо вы самі навучаны Богам любіць адзін аднаго,

10 дый вы гэтак і робіце з усімі братамі па ўсёй Македоніі. Просім жа вас, браты, багацейце [ў гэтым] болей

11 і намагайцесь жыць у супакоі, і рабіць сваю справу, і працаўваць сваімі ўласнымі рукамі, як мы загадалі вам;

12 каб вы хадзілі прыстойна перад тымі, што звонку, і ні ў чым ня мелі патрэбы.

13 Не хачу, каб вы, браты, ня ведалі адносна памёршых, каб вы не сумавалі, як іншыя, што ня маюць надзеі.

14 Бо калі мы верым, што Ісус памёр і ўваскрос, дык Бог і памёршых у Ісусе прывядзе з Ім.

15 Гэта вось кожам вам словам Госпадавым, што мы, жывыя, якія засталіся да прыйсьця Господа, не апярэдзім памёршых,

16 бо Сам Госпад з абвяшчэннем, з голасам арханёла і трубой Божай зыйдзе з неба, і мёртвыя ў Хрысьце ўваскрэснуць першымі;

17 пасъля мы, жывыя, што засталіся, разам з імі падхоплены будзем на аблоках на спатканье з Госпадам у паветра, і гэтак заўсёды з Госпадам будзем.

18 Дык пацяшайце адзін аднаго гэтымі словамі.

1 ТЭс 5

¹ Адносна часоў і пораў, браты, няма патрэбы пісаць да вас,

² бо вы самі дакладна ведаецце, што дзень Госпадаў гэтак прыйдзе, як злодзей уначы.

³ Калі вось будуць гаварыць: «Супакой і бясьпека», тады неспадзявана прыйдзе на іх зьнішчэнне, быццам муکі радзін на цяжарную, і яны не ўцякуць.

⁴ Вы ж, браты, ня ў цемры, каб дзень гэты захапіў вас, як злодзей:

⁵ усе вы — сыны сьвятла і сыны дня, мы не належым ані ночы, ані цемры.

⁶ Дык ня будзем спаць, як іншыя, але чувайма і будзьма пільнымі,

⁷ бо тыя, што съпяць, уначы съпяць, і тыя, што ўпіваюцца, уначы ўпіваюцца.

⁸ Мы ж, якія належым дню, будзьма пільнымі, апрануўшы панцыр веры і любові і шалом надзеі збаўлення,

⁹ бо Бог не прызначыў нас на гней, але на атрыманьне збаўлення праз Госпада нашага Ісуса Хрыста,

¹⁰ Які памёр за нас, каб мы, ці чуваєм, ці съпім, з Ім разам жылі.

¹¹ Дзеля гэтага пацяшайце сябе ўзаемна і збудоўвайце адзін аднаго, як вы і робіце.

¹² Просім жа вас, браты, ведайце тых, якія працуяць у вас, і кіруюць вамі ў Госпадзе, і настаўляюць вас,

¹³ і шануйце іх вельмі высока ў любові дзеля працы іхнай; жывіце ў згодзе між сабою.

¹⁴ Молім вас таксама, браты, настаўляйце свавольных, пацяшайце маладушных, падтрымлівайце слабых, будзьце доўгацярплівымі да ўсіх.

¹⁵ Глядзіце, каб ніхто нікому не аддаваў ліхам за ліха, але заўсёды імкніцеся да добра і адзін для аднаго, і для ўсіх.

¹⁶ Заўсёды радуйцеся.

¹⁷ Несупынна маліцеся.

¹⁸ За ўсё дзякуйце, бо такая для вас воля Божая ў Хрысьце Ісусе.

¹⁹ Духа не гасіце.

²⁰ Прароцтвамі не пагарджайце.

²¹ Усё вырабоўвайце; добрага трymайцеся.

²² Высьцерагайцеся ад усякага роду зла.

²³ Сам жа Бог супакою няхай асьвяціць вас у-ва ўсёй поўні, і ўвесь ваш дух, і душа, і цела няхай захаваюцца без заганы ў прыйсьце Госпада нашага Ісуса Хрыста.

²⁴ Верны Той, Які вас паклікаў; Ён і зробіць [гэта].

²⁵ Браты! Маліцеся за нас!

26 Прывітайце ўсіх братоў пацалункам съвятым.

27 Заклінаю вас Госпадам прачытаць гэтае пасланьне ўсім съвятым братам.

28 Ласка Госпада нашага Ісуса Хрыста з вамі. Амэн.

ДРУГОЕ ПАСЛАНЬНЕ ДА ТЭСАЛОНЦАЎ АПОСТАЛА ПАЎЛА

¹ Павал, і Сілуан, і Цімафей — царкве Тэсалонцаў у Богу Айцу нашым і Госпадзе Ісусе Хрысьце:

² ласка вам і супакой ад Бога Айца нашага і Господа Ісуса Хрыста.

³ Заўсёды павінны мы дзякаваць Богу за вас, браты, як належыцца, бо моцна ўзрастает вера вашая і памнажаецца любоў кожнага адзін да аднаго між усімі вами,

⁴ так што мы самі хвалімся вамі ў цэрквах Божых дзеля цярплівасці вашай і веры ў-ва ўсіх перасъедаваньнях вашых і прыгнётах, якія вы пераносіце,

⁵ на выяўленьне праведнага суду Божага, каб вам быць вартымі Валадарства Божага, дзеля якога і пакутуеце.

⁶ Бо праведна перад Богам аднагарадзіць прыгнётам тым, якія вас прыгнітаюць,

⁷ а вам, прыгнітаным, — патоляй разам з намі ў адкрыцці Господа Ісуса з неба з анёламі сілы Яго,

⁸ Які ў полымі агню зьдзяйсьняе помсту над тымі, што ня ведаюць Бога і не паслухмянія Эвангельлю Господа нашага Ісуса Хрыста.

⁹ Яны атрымаюць прысуд — вечнае зынішчэнне, ад аблічча Господа і ад славы магутнасці Яго,

¹⁰ калі ён прыйдзе ўславіца ў съвятых Сваіх і стацца дзівосным у дзень той у-ва ўсіх, якія паверылі, бо вы паверылі нашаму съведчанью сярод вас.

¹¹ Дзеля гэтага і молімся заўсёды за вас, каб Бог наш зрабіў вас дастойнымі пакліканьня і споўніў з моцаю ўсякае ўпадабаньне добрасці і справу веры,

¹² каб праславілася імя Господа нашага Ісуса Хрыста ў вас, і вы — у Ім, паводле ласкі Бога нашага і Господа Ісуса Хрыста.

2 ТЭС 2

¹ Просім вось вас, браты, дзеля прыйсьця Господа нашага Ісуса Хрыста і нашага зграмаджэння перад Ім,

² не хітайцесь пасьпешна розумам і не трывожцесь ані праз духа, ані праз слова, ані праз пасланьне, нібы ад нас, што быццам надайшоў дзень Хрыстовы.

³ Няхай нікто аніяк вас ня зводзіць, бо [дзень гэты ня прыйдзе], пакуль ня прыйдзе перш адступніцтва і не адкрыецца чалавек грэху, сын загубы,

⁴ які супрацівіцца і вывышаецца па-над усё, што называецца Богам ці чаму пакланяюцца, так што ў съвятыні Божай засядзе ён як бог, зяяўляючы пра сябе, што ён — бог.

⁵ Ці не памятаеце, што я, яшчэ як быў у вас, гаварыў вам гэтае?

⁶ І цяпер ведаеце, што трymае, каб адкрыцца яму ў свой час.

7 Бо таямніца беззаконыня ўжо дзейнічае, няхай толькі той, што трymае цяпер, будзе забраны спасярод.

8 I тады адкрыеца беззаконык, якога Госпад заб'е духам вуснаў Сваіх і зынішчыць зъяўленьнем прыйсьця Свайго,

9 таго, якога прыйсьце праз дзеяньне шатана, будзе з усёй сілаю, і знакамі, і фальшивымі цудамі,

10 і з усякім ашуканствам няправеднасьці для тых, якія гінуць з-за таго, што не прынялі любові праўды, каб ім быць збаўленымі.

11 I з-за гэтага пашле ім Бог дзеяньне аблуды, каб верылі хлусьні, 12 каб былі асуджаныя ўсе, якія не паверылі праўдзе, але ўпадабалі няправеднасьць.

13 А мы заўсёды павінны дзякаваць Богу за вас, улюбёныя Госпадам браты, што Бог ад пачатку, праз асьвячэнне Духа і веру праўдзе, выбраў вас на збаўленьне,

14 да якога і паклікаў вас праз Эвангельле нашае на атрыманьне славы Госпада нашага Ісуса Хрыста.

15 Дык, браты, стойце і трymаецца традыцыі, якой вы навучыліся ці праз слова, ці праз пасланьне нашае.

16 Сам жа Госпад наш Ісус Хрыстос і Бог і Айцец наш, Які палюбіў нас і даў пацяшэнне вечнае і надзею добрую ў ласцы,

17 няхай пацешыць вашыя сэрцы і няхай умацуе вас у-ва ўсякім слове і справе доброй.

2 Тэс 3

1 Нарэшце, маліцеся за нас, браты, каб слова Госпада пашыралася і выслauлялася, як і ў вас,

2 і каб мы былі выбаўленыя ад нягодных і злых людзей, бо не ў-ва ўсіх вера.

3 Але верны Госпад, Які ўмацуе вас і захавае ад злога.

4 Мы пэўныя адносна вас у Госпадзе, што вы выконваецце і будзеце выконваць тое, што мы загадваем вам.

5 Няхай Сам Госпад накіруе сэрцы вашыя да любові Божае і цярплівасці Христовай.

6 Загадваем вам, браты, у імя Госпада нашага Ісуса Хрыста, каб цураліся ўсякага брата, які ходзіць свавольна і не паводле традыцыі, прынятай ад нас,

7 бо вы самі ведаецце, як трэба насылядаваць нас, бо мы не сваволілі між вами,

8 таксама дарма ні ў каго хлеба ня елі, але ў працы і стоме рабілі ўначы і ўдзень, каб не абцяжарыць каго з вас,

9 не таму, што ня маem улады, але каб сябе саміх даць вам за прыклад дзеля перайманьня нас.

10 Бо калі мы былі ў вас, дык загадалі вам: калі хто ня хоча працаваць, той няхай і ня есьць.

11 Але чуем, што некаторыя ў вас ходзяць свавольна, нічога ня робяць, але мітусяцца.

12 Гэтакім загадваем і молім у Госпадзе нашым Ісусе Хрысьце, каб яны, працуочы моўчкі, елі свой хлеб.

13 А вы, браты, не журыщеся, робячы добро.

14 Калі ж хто не паслухаецца слова нашага праз гэтае пасланьне, таго мейце на прыкмеце і ня мейце справы з ім, каб быў асаромлены;

15 але не лічыце яго за ворага, але настаўляйце, як брата.

16 Сам жа Госпад супакою няхай дасыць вам супакой заўсёды і ў-ва ўсім. Госпад з усімі вамі.

17 Прывітаньне маёю рукою, Паўлаваю, што ёсьць знак у-ва ўсякім пасланьні; пішу я гэтак:

18 ласка Госпада нашага Ісуса Хрыста з усімі вамі. Амэн.

ПЕРШАЕ ПАСЛАНЬНЕ ДА ЦІМАФЕЯ АПОСТАЛА ПАЎЛА

¹ Павал, апостал Ісуса Хрыста паводле загаду Бога, Збаўцы нашага, і Госпада Ісуса Хрыста, надзеі нашае, —

² Цімафею, шчыраму дзіцяці ў веры: ласка, літасьць, супакой ад Бога, Айца нашага, і Хрыста Ісуса, Госпада нашага.

³ Ідучы ў Македонію, я прасіў цябе быць у Эфэсе і загадаць некаторым, каб яны не навучалі іншага

⁴ і не зважалі на байкі і радаводы бясконцыя, якія выклікаюць больш спрэчак, чым Божага збудаваньня ў веры.

⁵ Канец жа загаду ёсьць любоў з чыстага сэрца, і добрага сумленъня, і веры некрывадушнай,

⁶ ад чаго адхіліўшыся, некаторыя збочылі да пустаслоўя,

⁷ хочучы быць законавучыцялямі, не разумеючы ані таго, што кажуць, ані таго, пра што съцвярджаюць.

⁸ А мы ведаем, што Закон добры, калі хто законна карыстаецца ім,

⁹ ведаючы тое, што Закон не паставлены для праведніка, але для беззаконнікаў і непакорлівых, бязбожных і грэшнікаў, нячыстых і паганых, бацьказабойцаў і мацізабойцаў, чалавеказабойцаў,

¹⁰ распусьнікаў, мужаложнікаў, людакрадаў, хлусьлівых, крываўпрысяжнікаў і для іншых, што супрацівяцца здароваму вучэнью,

¹¹ паводле Эвангельля славы шчаснага Бога, якое мне даверана.

¹² І я дзякую Хрысту Ісусу, Госпаду нашаму, Які ўмацаваў мяне, што Ён палічыў мяне верным, паставіўшы на служэньне,

¹³ [мяне], які раней блузніў, і перасльедаваў, і крыўдзіў, але памілаваны, бо рабіў гэта, ня ведаючы, у недаверстве.

¹⁴ І ласка Госпада нашага памножылася разам з вераю і любоў ў Хрысьце Ісусе.

¹⁵ Вернае слова і ўсякага прыніцьця вартае, што Хрыстос Ісус прыйшоў у съвет збавіць грэшнікаў, з якіх я — першы.

¹⁶ Але дзеля таго я памілаваны, каб Ісус Хрыстос у-ва мне першым зъявіў усю доўгацярлівасць на прыклад тым, якія маюць верыць у Яго дзеля жыцьця вечнага.

¹⁷ Валадару ж вякоў, незынішчальному, нябачнаму, адзінаму мудраму Богу пашана і слава на вякі вякоў. Амэн.

¹⁸ Гэткі загад даю табе, дзіця [маё] Цімафей, паводле ранейшых адносна цябе прароцтваў, каб ты змагаўся згодна з імі добрым змаганьнем,

¹⁹ маючы веру і добрае сумленъне, адкінуўшы якое, некаторыя разьбіліся ў веры;

²⁰ з якіх Гімэнэй і Аляксандар, якіх я аддаў шатану, каб яны навучыліся ня блузніць.

1 Цім 2

¹ Дык перш за ўсё прашу ўзносіць просьбы, малітвы, умольваньні і падзякі за ўсіх людзей,

² за валадароў і за ўсіх, хто пры ўладзе, каб весыці нам жыцьцё ціхае і спакойнае ў-ва ўсякай пабожнасьці і сумленнасьці,

³ бо гэта добра і прыемна перад Збаўцам нашым Богам,

⁴ Які хоча, каб усе людзі былі збаўлены і прыйшлі да пазнаньня праўды.

⁵ Бо адзін Бог і адзін Пасярэднік паміж Богам і людзьмі — Чалавек Хрыстос Ісус,

⁶ Які аддаў Сябе на адкупленыне за ўсіх, як съведчаныне ў свой час,

⁷ дзеля Якога я паставлены веснікам і апосталам, праўду кажу ў Хрысьце, не хлушу, настаўнікам паганаў у веры і праўдзе.

⁸ Дык хачу, каб на ўсякім месцы маліліся мужы, узынімаючы съвятыя рукі бяз гневу і хістаньня;

⁹ каб таксама і жанчыны, у съціплай вopратцы, з сарамлівасцю і здаровым розумам аздаблялі сябе не пляценынем валасоў, ані золатам, ані пэрламі, ані шатамі дарагімі,

¹⁰ але добрымі ўчынкамі, як належыць жанчынам, якія абяцалі багабойнасьць.

¹¹ Жанчына ў маўчаныні няхай вучыцца з усякай паслухмянасьцю.

¹² А жанчыне, каб навучала, не дазваляю, ані каб мужам кіравала, але каб у маўчаныні была.

¹³ Бо першым быў зълеплены Адам, а пасьля — Ева;

¹⁴ і не Адам быў падмануты, а жанчына, падманутая, учыніла парушэньне,

¹⁵ але будзе збаўленая праз нараджэньне дзяцей, калі застанецца ў веры, і любові, і съвятасці са здаровым розумам.

1 Цім 3

¹ Вернае слова: «Калі хто епіскапства жадае, добрай справы жадае».

² Дык епіскап мусіць быць бездакорны, аднае жонкі муж, пільны, цвяярозы, съціплы, гасцінны, здольны навучаць,

³ ня п'яніца, не задзірлівы, ня сквалны, але спагадны, не ваяўнічы, не срэбралюбец,

⁴ каб добра сваім домам кіраваў, дзяцей меў у паслухмянасьці з усякай сумленнасьцю.

⁵ А калі хто ня ведае, як кіраваць уласным домам, як будзе клапаціцца пра Царкву Божую?

⁶ [Мусіць быць] не з нованаверненых, каб, узьбіўшыся ў пыху, ня трапіў пад прысуд з д'яблам.

⁷ Мусіць ён мець добрае съведчаныне ад тых, што вонкі, каб ня трапіў у зънявагу і пастку д'яблаву.

8 Дыяканы таксама [мусяць быць] сумленныя, не двудушныя, не прагавітыя на віно, ня сквапныя,

9 якія маюць таямніцу веры ў чыстым сумленьні.

10 І гэтакіх трэба перш выпрабоўваць, а пасля, калі бездакорныя, няхай служаць.

11 Таксама жанчыны [мусяць быць] сумленныя, не паклённіцы, пільныя, верныя ў-ва ўсім.

12 Дыяканы няхай будуць мужамі аднае жонкі, якія добра кіруюць дзецемі і домам сваім,

13 бо хто добра паслужыў, здабывае сабе добрую ступень і вялікую адвагу ў веры ў Хрыста Ісуса.

14 Гэтае табе пішу, спадзеючыся неўзабаве прыйсьці да цябе,

15 каб ты, калі замаруджу, ведаў, як трэба жыць у доме Божым, які ёсьць Царква Бога Жывога, слуп і апрышча праўды.

16 І, бяспрэчна, вялікая ёсьць таямніца пабожнасці: Бог зъявіўся ў целе, апраўдаў Сябе ў Духу, зъявіў Сябе анёлам, абвешчаны ў народах, прыняты вераю ў съвеце, узынесены ў славе.

1 Цім 4

1 А Дух выразна кажа, што ў апошнія часы некаторыя адыйдуць ад веры, зважаючы на духаў падманлівых і вучэньні дэманавы,

2 праз крывадушнасць тых, якія кажуць фальшыва і выпалі сумленыне сваё,

3 якія забараняюць жаніцца, [кажуць] высыцерагаца ежы, якую Бог стварыў дзеля спажыванья з падзякай вернымі і тымі, што пазналі праўду.

4 Бо ўсякае стварэнье Божае добрае, і нішто ня мае быць адкінутым, што прыймаецца з падзякою,

5 бо асьвячаецца праз слова Божае і малітву.

6 Прадстаўляючы гэта братам, будзеш добрым служыцелем Ісуса Хрыста, спасіленым словамі веры і добрым навучаньнем, за якімі ты пайшоў съследам.

7 А паганых і бабскіх баек цурайся, але практикуйся ў пабожнасці.

8 Бо цялеснае практиканье мала карыснае, а пабожнасць на ўсё карысная, маючы абязаныне жыцьця цяперашняга і будучага.

9 Вернае [гэта] слова і ўсякага прыняцьця вартае.

10 Бо мы дзеля гэтага і працуем, і зынявагі церпім, што спадзяємся на Бога Жывога, Які ёсьць Збаўца ўсіх людзей, а найбольш — верных.

11 Загадвай гэта і навучай.

12 Няхай ніхто не пагарджае маладосьцу тваёй, але будзь прыкладам для верных у слове, у ладзе жыцьця, у любові, у духу, у веры, у чысціні.

13 Пакуль прыйду, займайся чытаньнем, пацяшаньнем, навучаньнем.

14 Не занядбоўтай дару [ласкі], што ў табе, які дадзены табе праз прароцтва, з ускладаньнем рук старостаў.

15 Гэта абдумвай, у гэтым будзь, каб посьпех твой быў яўны для ўсіх.

16 Захоўтай сябе і вучэньне, трывай у гэтым, бо, гэтак робячы, і сябе збавіш, і тых, якія слухаюць цябе.

1 Цім 5

¹ Старога не дакарай, але прасі, як бацьку, маладых — як братоў,
² старых жанчынаў — як матаў, маладых — як сёстраў, з усякай чысьцінёю.

³ Удоваў шануй, тых, якія праўдзіва ўдовы.

⁴ А калі якая ўдава мае дзяцей ці ўнукаў, яны перш няхай вучацца шанаваць свой дом і аддаваць належнае бацькам, бо гэта добра і прыемна перад Богам.

⁵ Праўдзівая ўдава і адзінокая спадзяеца на Бога і трывае ў малітвах і просьбах уночы і ўдзень,

⁶ а тая, што жыве ў распусце, жывучы, мёртвая.

⁷ І гэтак загадвай, каб былі бездакорнымі.

⁸ А калі хто пра сваіх, і асабліва, пра хатніх ня дбае, той адрокся ад веры і горшы за бязъвернага.

⁹ Удава мае быць унесеная ў сьпіс, якой ня менш як шэсцьдзесят гадоў, якая была жонкаю аднаго мужа,

¹⁰ засьведчаная ў добрых учынках, калі дзяцей выгадавала, калі прыймала падарожных, калі абмывала ногі святым, калі падтрымлівала прыгнечаных, калі ішла съследам за ўсякай добраій справай.

¹¹ А маладым удовам адмаўляй, бо калі яны, разласаваўшыся насуперак Хрысту, захочуць замуж,

¹² атрымаюць асуджэньне, бо адкінулі ранейшую веру.

¹³ Да таго ж яны прывучаюцца не працаваць, цягаючыся па дамах; і ня толькі не працаваць, але і балбатаць, і рабіць непатрэбныя рэчы, гаворачы, чаго ня сълед.

¹⁴ Дык хачу, каб маладыя [ўдовы] ішлі замуж, нараджалі дзяцей, кіравалі домам і не давалі супраціўніку аніякае нагоды дзеля абмаўляння,

¹⁵ бо некаторыя ўжо збочылі ўсьлед за шатанам.

¹⁶ Калі які верны ці верная мае ўдовы, няхай падтрымлівае іх і не абцяжарвае царквы, каб яна падтрымлівала праўдзівых удоваў.

¹⁷ Старосты, якія кіруюць добра, дастойныя падвойнае пашаны, асабліва тыя, якія працуюць у слове і навучаньні.

¹⁸ Бо Пісаньне кажа: «Не закелзай вала, які малоціць», і: «Работнік варты нагароды сваёй».

¹⁹ Абвінавачванье на старосту не прыймай, хіба што пры двух ці трох съведках.

²⁰ Тых, якія грашаць, дакарай перад усімі, каб і іншыя страх мелі.

21 Перад Богам і Госпадам Ісусам Христом і выбранимі анёламі съведчу [табе], каб ты захаваў гэтае без перадузятасыці, нічога ня робячы паводле прыхільнасьці.

22 Рукі хутка ні на како не ўскладай і ня будзь супольнікам у чужых грахах; захоўрай сябе чыстым.

23 Больш ня пі ваду, але ўжывай крыху віна дзеля страўніка твайго і частых тваіх немачаў.

24 Грахі некаторых людзей відочныя і вядуць на асуджэнне, а за некаторымі ідуць съледам.

25 Гэтаксама і добрыя ўчынкі відочныя; і калі іначай, схавацца ня могуць.

1 Цім 6

1 Усе слугі, якія пад ярмом, няхай лічаць уладароў сваіх вартымі ўсякае пашаны, каб не было блюзънерства на імя Божае і вучэнье.

2 Тыя ж, якія верных маюць за ўладароў, няхай не пагарджаюць імі, што яны браты, але больш няхай служаць ім, таму што яны верныя і ўлюбёныя, удзельнікі дабрадзеяўстваў [Божых]. Гэтага навучай і ўпрошвай.

3 Калі хто навучае іначай і не ідзе за здаровымі словамі Господа нашага Ісуса Хрыста і за вучэннем пра пабожнасьць,

4 той узьбіўся ў пыху, нічога не разумеючы, але хварэючы на спрэчкі і кіданье словамі, ад якіх стаецца зайдзрасыць, сварка, блюзънерсты, зласцілівыя падазрэнні,

5 пустыя гутаркі між людзьмі зынішчанага разуму і пазбаўленымі праўды, якія думаюць, што пабожнасьць — [сродақ] дзеля прыбытку. Аддаляйся ад гэтакіх.

6 Але вялікі прыбытак — пабожнасьць разам з задаволенасыцю.

7 Бо мы нічога не прынесьлі ў съвет; зразумела, што і нічога вынесьці ня можам.

8 А маючы што есьці і што апрануць, будзем гэтым задаволеныя.

9 Тыя ж, якія хочаўца багацець, трапляюць у спакусу, і ў пастку, і ў многія бяздумныя і шкадлівыя пажаданьні, якія топяць людзей у зынішчэнні і загубе.

10 Бо корань усякага зла ёсьць срэбралюбства, жадаючы якога, некаторыя адступіліся ад веры і самі сябе аддалі на многія муکі.

11 А ты, чалавек Божы, уцякай ад гэтага, але імкніся да праведнасьці, пабожнасьці, веры, любові, цярплівасыці, пакоры,

12 змагайся добрым змаганьнем веры, трymайся за жыцьцё вечнае, да якога ты і пакліканы, і вызнаў добрае вызнанье перад многімі съведкамі.

13 Перад Богам, Які ўсё ажыўляе, і перад Христом Ісусам, Які засъведчыў перад Понтыем Пілатам добрае вызнанье, загадваю табе

14 захаваць гэтае прыказанье неапаганеным, бездакорным аж да зъяўлення Господа нашага Ісуса Хрыста,

15 якое ў свой час адкрые шчасылівы і адзіны магутны Валадар тых,
хто валадарыць, і Госпад тых, якія пануюць,

16 Адзіны, Які мае несьмяротнасць, жыве ў съятле недаступным,
Якога ніхто з людзей ня бачыў і бачыць ня можа. Яму пашана і
ўлада вечная. Амэн.

17 Багатым у цяперашнім веку загадвай, каб яны ня думалі шмат
пра сябе і спадзяваліся не на багацьце няпэўнае, але на Бога
Жывога, Які дае нам багата ўсё дзеля прыемнасці;

18 каб рабілі добро, багацелі добрымі ўчынкамі, былі шчодрыя,
дзяліліся,

19 зъбираючы сабе скарб, добры падмурак дзеля будучыні, каб
трымацца ім за жыцьцё вечнае.

20 О, Цімафею! Захоўтай тое, што перададзена табе, ухіляючыся
ад паганага марнаслоўя і перакорлівасці фальшывага ведання,

21 пахваляючыся якім, некаторыя адхіліліся ад веры. Ласка з
табою. Амэн.

ДРУГОЕ ПАСЛАНЬНЕ ДА ЦІМАФЕЯ АПОСТАЛА ПАЎЛА

1 Павал, апостал Ісуса Хрыста воляй Божай, паводле абяцаńня жыцьця, што ў Хрысьце Ісусе,—

2 Цімафею, улюблёнаму дзіціяці: ласка, літасьць, супакой ад Бога Айца і Хрыста Ісуса, Госпада нашага.

3 Дзякую Богу, Якому служу ад бацькоў з чыстым сумленьнем, што няспынна ўзгадваю пра цябе ў просьбах маіх уночы і ўдзень,

4 жадаочы бачыць цябе, памятаочы пра сълёзы твае, каб мне напоўніцца радасьцю,

5 прыводзячы на памяць некрывадушную веру тваю, якая раней жыла ў бабулі тваёй Ляідзе і ў маці тваёй Эўніцы, і я перакананы, што і ў табе.

6 Дзеля гэтае прычыны нагадваю табе, каб ты распальваў дар Божы, які ёсьць у табе праз ускладанье рук маіх,

7 бо даў нам Бог ня духа палахлівасьці, але сілы, і любові, і цвярозага мысьленыня.

8 Дык не саромся съведчанья Госпада нашага, ані мяне, вязнія Ягонага, але перанось цяжкасці разам з Эвангельлем паводле сілы Бога,

9 Які збавіў нас і паклікаў пакліканьнем съвятым, не паводле ўчынкаў нашых, але паводле вызначэнья Свайго і ласкі, дадзенае нам у Хрысьце Ісусе перад вечнымі часамі,

10 а цяпер выяўленае праз зъяўленыне Збаўцы нашага Ісуса Хрыста, Які зьнішчыў съмерць і зъявіў жыцьцё і незынішчальнасць праз Эвангельле,

11 для якога я паставлены веснікам, і апосталам, і настайнікам паганаў.

12 Дзеля гэтае прычыны я і цярплю гэтак, але не саромлюся, бо ведаю, у Каго я паверыў, і перакананы, што Ён моцны, каб захаваць перададзенае праз мяне на той дзень.

13 Мей за прыклад здаровыя слова, якія ты чуў ад мяне, у веры і любові, што ў Хрысьце Ісусе.

14 Захоўвай тое добрае, што перададзена [табе], праз Духа Святога, Які жыве ў нас.

15 Ты ведаеш, што адварнуліся ад мяне ўсе, якія ў Азіі, між імі Фігел і Гермаген.

16 Няхай дасьць Господ літасьць дому Анісіфора, бо ён часта падмацоўваў мяне і не саромеўся ланцугоў маіх,

17 але, калі быў у Рыме, дужа шукаў мяне і знайшоў.

18 Няхай дасьць яму Господ знайсьці літасьць у Госпада ў той дзень; і колькі ён служыў у Эфэсе, ты лепей ведаеш.

2 Цім 2

- 1 Дык ты, дзіця маё, умацоўвайся ў ласцы, што ў Хрысьце Ісусе,
 2 і, што чую ад мяне праз многіх съведкаў, тое перадай верным
 людзям, якія будуць здольнымі і іншых навучыць.
 3 Дык перанось злыбеды, як добры жаўнер Ісуса Хрыста.
 4 Ніхто з тых, хто змагаецца, ня звязвае сябе справамі
 жыцьцёвымі, каб падабацца таму, хто яго ўзяў у войска.
 5 І калі хто спаборнічае, не атрымае вянка, калі будзе
 спаборнічака незаконна.
 6 Земляроб, які працуе, мусіць першы спажываць плады.
 7 Разумей, што кажу. Няхай жа дасьць табе Госпад разуменьне ў-
 ва ўсім.
 8 Памятай пра Ісуса Хрыста, з насыння Давіда, Які ўваскрос з
 мёртвых паводле Эвангельля майго,
 9 у якім пераношу злыбеды аж да путаў, як злачынца, але слова
 Божага нельга звязаць.
 10 Дзеля гэтага я ўсё трываю дзеля выбраных, каб і яны дасягнулі
 збайленыня, што ў Хрысьце Ісусе, з вечнаю славаю.
 11 Вернае слова, што калі мы памерлі з Ім, і жыць будзем з Ім;
 12 калі трываєм [з Ім], і валадарыць будзем з Ім; калі адрачэмся
 [ад Яго], і Ён адрачэцца ад нас;
 13 калі мы ня верым, Ён застаецца верным, бо ад Сябе адрачыся ня
 можа.
 14 Гэта нагадвай, съведчачы перад Госпадам, каб не спрачаліся
 дзеля словаў, што нічога не дае, а руйнуе тых, якія слухаюць.
 15 Намагайся паставіць сябе перад Богам вартым, работнікам, які
 ня будзе асаромлены, які слушна пераказвае слова праўды.
 16 А паганага марнаслоўя пазбягай, бо яны яшчэ больш будуць
 узрасташаць у бязбожнасці,
 17 і слова іхняе, як гангрэна, будзе мець пажыву. Гэтакія Гімэнэй
 і Філет,
 18 якія адхіліліся ад праўды, кажучы, што ўваскрасеньне ўжо
 было, і руйнуюць у некоторых веру.
 19 Але цвёрды падмурак Божы стаіць, маючи гэтакую пячатку:
 «Ведае Госпад тых, якія Яго», і: «Няхай адыйдзецца ад
 няправеднасці кожны, хто называе імя Хрыста».
 20 А ў вялікім доме ёсьць посуд ня толькі залаты і срэбны, але і
 драўляны, і гліняны; і адзін — у пашане, а другі — у ганьбе.
 21 Дык калі хто ачысьціць сябе ад гэтага, той будзе пасудзінаю
 ў пашане, асьвячонаю і патрэбнаю Уладару, падрыхтаванаю на
 ўсякую добрую справу.
 22 Ад юнацкіх пажаданьняў уцякай, а імкніся да праведнасці,
 веры, любові, супакою з тымі, хто прызывае Господа ад чыстага
 сэрца.
 23 Ад дурных і бязглуздых спрэчак адмаўляйся, ведаучы, што яны
 нараджаюць згадкі;

24 а слуга Господа ня мусіць вадзіцца, але быць ветлівым да ўсіх, здольным навучаць, цярплівым,
 25 у ціхасыці настаўляць тых, якія працівяцца, ці ня дасыць ім Бог навяртаньня дзеля пазнаньня праўды,
 26 каб яны вызваліліся з пасткі д'яблавай, які злавіў іх пад сваю волю.

2 Цім 3

¹ Ведай жа тое, што ў апошнія дні надыйдуць злыя часы.
² Бо людзі будуць самалюбныя, срэбраблюбцы, пыхліўцы, ганарыстыя, блюзнеры, непаслухмяныя бацькам, нядзячныя, нячыстыя, бязлітасныя,
³ няумольныя, паклённікі, неапанаваныя, жорсткія, ненавіснікі таго, што добрае,
⁴ зраднікі, неразважныя, фанабэрстыя, якія больш любяць асалоду, чым Бога,
⁵ якія маюць выгляд пабожнасыці, а сілы яе адракліся. Ад гэтакіх адварочвайся.
⁶ Бо з гэтакіх тыя, што закрадаюцца ў дамы і палоняць жанчынак, абцяжараных грахамі, якіх водзяць розныя пажадлівасыці,
⁷ якія заўсёды вучацца і ніколі ня могуць дайсьці да пазнаньня праўды.
⁸ Як Яннэс і Ямбрэс супрацьстаялі Майсею, гэтак і яны супрацьстаяць праўдзе, людзі з папсанавым розумам, няздатныя ў веры.
⁹ Але яны ня шмат будуць узрастатць, бо шаленства іхняе выкрайецца перад усімі, як гэта і сталася з тымі.
¹⁰ А ты пайшоў съследам за мною ў навучаньні, ладзе жыцьця, намерах, веры, доўгацярлівасыці, любові, непахіснасыці,
¹¹ перасъледваньнях, пакутах, якія здарыліся са мною ў Антыёхіі, Іконіі, Лістрах; гэтыя перасъледваньні я перанёс, і з усіх выбавіў мяне Госпад.
¹² Дый усе, якія хочуць жыць пабожна ў Хрысьце Ісусе, перасъледаваны будуць.
¹³ А злыя людзі і ашуканцы будуць узрастатць у зыле, падманваючы [іншых] і падманваючы сябе.
¹⁴ А ты заставайся ў тым, чаго навучыўся і што табе даверана, ведаючы, праз каго ты навучаны;
¹⁵ і што ты з дзяцінства ведаеш Святое Пісаньне, якое можа зрабіць цябе мудрым на збаўленьне праз веру, што ў Хрысьце Ісусе.
¹⁶ Усё Пісаньне натхнёнае Богам і карыснае дзеля навучаньня, дзеля дакараньня, дзеля выпраўленьня, дзеля дысцыплінаваньня ў праведнасці,
¹⁷ каб дасканалым быў чалавек Божы, да ўсякае добрае справы гатовым.

2 Цім 4

¹ Дык я съведчу перад Богам і Госпадам нашым Іусам Христом, Які мае судзіць жывых і мёртвых у зъяўленьні Сваім і Валадарства Свайго:

² абвяшчай слова, настойвай у час і ня ў час, дакарай, забараняй, упрошвай з усякай доўгага прлівасцю і вучэньнем.

³ Бо будзе час, калі здаровага навучанья цярпець ня будуць, але паводле сваіх пажаданьняў будуць выбіраць сабе настаўнікаў, якія лашчаць слых,

⁴ і ад праўды слых адвернуць, а збочаць да баек.

⁵ А ты будзь пільны ў-ва ўсім, перанось злыбеды, рабі справу дабравесыніка, служэньне тваё выконвай.

⁶ Бо я ўжо стаўся ахвяраю, і час майго адыходу прыйшоў.

⁷ Змагаўся я добрым змаганьнем, бег зъдзейсьніў, веру захаваў.

⁸ Нарэшце, вызначаны мне вянок праведнасьці, які дасьць мне Госпад, праведны Судзьдзя, у той дзень; і ня толькі мне, але і ўсім, якія зъяўленьне Яго палюблі.

⁹ Намагайся, каб хутка прыйсьці да мяне.

¹⁰ Бо Дэмас пакінуў мяне, палюбіўшы цяперашні век, і пайшоў у Тэсалоніку; Крэскенс — у Галятыю; Ціт — у Дальматыю; адзін Лука са мною.

¹¹ Марка, узяўшы, прывядзі з сабою, бо ён мне патрэбны для служэньня,

¹² А Тыхіка я паслаў у Эфэс.

¹³ Плашч, які я кінуў у Траадзе ў Карпа, ідуchy, прынясі, і кнігі, асабліва пэргаміны.

¹⁴ Аляксандар, меднік, шмат учыніў мне ліха. Няхай дасьць яму Госпад паводле учынкаў ягоных.

¹⁵ І ты захоўвай сябе ад яго, бо ён вельмі супрацьстаіць нашым словам.

¹⁶ У першай маёй абароне ніхто не прыйшоў да мяне, але ўсе мяне пакінулі. Няхай ня будзе ім палічана!

¹⁷ Госпад жа стаў перада мною і ўмацаваў мяне, каб пропаведзь праз мяне была выкананая і каб пачулі [яе] ўсе пагане; і я быў выбаўлены з ільвінае пашчы.

¹⁸ І выбавіць мяне Госпад ад усякага злога дзеяньня, і збавіць для Свайго Нябеснага Валадарства. Яму слава на вякі вякоў. Амэн.

¹⁹ Прывітай Прыскілу, і Акілу, і дом Анісіфора.

²⁰ Эраст застаўся ў Карынъце; а Трафіма я пакінуў хворага ў Мілеце.

²¹ Намагайся, каб прыйсьці да зімы. Вітаюць цябе Эўбул, і Пуд, і Лін, і Кляўдыя, і ўсе браты.

²² Госпад Іус Христос з духам тваім. Ласка з вамі. Амэн.

ПАСЛАНЬНЕ ДА ЦІТА АПОСТАЛА ПАЎЛА

- ¹ Павал, слуга Божы, апостал жа Ісуса Хрыста, паводле веры выбраных Божых і пазнаньня праўды паводле пабожнасьці,
- ² у надзеі жыцьця вечнага, якое абяцаў Бог, Які не падманвае, перад адвечнымі часамі,
- ³ а ў свой час зъявіў слова Сваё ў пропаведзі, якое было даверана мне паводле загаду Збаўцы нашага, Бога, —
- ⁴ Ціту, шчыраму дзіцяці ў супольнай веры: ласка, літасць, супакой ад Бога Айца і Госпада Ісуса Хрыста, Збаўцы нашага.
- ⁵ Я пакінуў цябе ў Крыце дзеля таго, каб ты ўпарадкаваў, дзе чаго не хапае, і паставіў у гарадах старостаў, як я табе загадаў:
- ⁶ калі хто бездакорны, муж аднае жонкі, дзяцей мае верных, якіх не абвінавачваюць за распусту або непакорлівасць.
- ⁷ Бо епіскап мусіць быць бездакорны, як Божы аканом, не самалюбны, не гняўлівы, ня п'яніца, не задзірлівы, ня скватны,
- ⁸ але гасцінны, дабралюбны, цвярозы, праведны, багабойны, паўстрымлівы,
- ⁹ які трymаецца вернага слова згодна з вучэньнем, каб мог і настаўляць у здаровы姆 вучэньні, і дакараць тых, якія працівяцца.
- ¹⁰ Бо ёсьць шмат і непакорлівых, і пустаслоўных, і ашуканцаў, асабліва з абрэзаных,
- ¹¹ якім трэба закрываць вусны; яны цэлыя дамы руйнуюць, навучаючы, чаго ня сълед, дзеля агіднага набытку.
- ¹² Сказаў нехта з іх, уласны іхні прарок: «Крыцяне зайсёды хлусяць, зъвяры ліхія, жываты гультайскія».
- ¹³ Съведчанье гэтае праўдзівае. Дзеля гэтае прычыны дакарай іх сувора, каб былі здаровыя ў веры,
- ¹⁴ не зважаючы на юдэйскія байкі і прыказаньні людзей, якія адварочваюцца ад праўды.
- ¹⁵ Для чистых усё чиста, а для апаганеных і бязъверных няма нічога чыстага, але апаганены і розум іхні, і сумленье.
- ¹⁶ Яны кажуць, што ведаюць Бога, а ўчынкамі адракаюцца, [яны —] брыдотныя і непакорныя, і на ўсякую добрую справу няздолъныя.

Ціт 2

- ¹ А ты гавары, як належыць здароваму вучэньню:
- ² каб старая былі пільныя, сумленныя, цвярозыя, здаровыя ў веры, любові, цярплівасці;
- ³ каб старая жанчыны паводзілі сябе, як належыцца святым, не паклёнічалі, не пілі шмат віна, вучылі добраму,
- ⁴ каб вучылі мудрасці маладых, каб тыя любілі мужоў, любілі дзяцей,

5 былі цъярозыя, чистыя, гаспадарлівія, добрыя, падпарадкаваныя сваім мужам, каб не было блюзыненъня на слова Божае.

6 Маладых людзей таксама ўпрошвай думаць цъяроза,

7 у-ва ўсім даючы сябе за прыклад добрых учынкаў, у навучаньні — чысьціню, сумленнасьць, непахібнасьць,

8 слова здаровае, ненаганнае, каб той, хто супрацівіца, быў асаромлены, ня маючы нічога благога сказаць пра нас.

9 Слугаў [навучай] падпарадкоўвацца сваім уладарам, у-ва ўсім падабацца ім, не пяречачы,

10 не прыхоўваючы сабе, але зъяўляючы ўсю добрую вернасьць, каб у-ва ўсім аздаблялі вучэнъне Збаўцы нашага Бога.

11 Бо зъявілася ласка Божая, што дае збаўленъне для ўсіх людзей,

12 якая навучае нас, каб, адрокшыся ад бязбожнасьці і пажадлівасця ѿ сьвету, цъяроза, праведна і пабожна жылі мы ў цяперашнім веку,

13 чакаючы шчасльіве надзеі і зъяўленъня славы вялікага Бога і Збаўцы нашага Ісуса Хрыста,

14 Які даў Сябе за нас, каб выбавіць нас ад усякага беззаконъня і ачысьціць Сабе народ асаблівы, які рупіцца пра добрыя справы.

15 Гэтае кажы, упрошвай і дакарай з усякім загадам; няхай ніхто табою не пагарджае.

ЦІТ 3

1 Нагадвай ім, каб падпарадкоўваліся і слухаліся начальнікаў і ўлады, былі падрыхтаваныя на ўсякую добрую справу,

2 на нікога ня блюзынілі, не былі ваяўнічымі, былі спагаднымі і зъяўлялі ўсякую ціхасць адносна ўсіх людзей.

3 Бо і мы былі некалі бяздумнымі, непакорнымі, падманутымі, служачы пажаданьням і розным асалодам, жывучы ў ліхоце і зайдрасці, былі паскуднымі, ненавідзячы адзін аднаго.

4 А калі зъявілася ласкавасць і любоў да людзей Збаўцы нашага, Бога,

5 Ён збавіў нас ня дзеля ўчынкаў праведнасьці, якія мы ўчынілі, але паводле літасці Сваёй, праз лазыню адраджэнъня і абнаўленъня Духам Святым,

6 Якога Ён выліў на нас шчодра праз Ісуса Хрыста, Збаўцу нашага,

7 каб, апраўдаўшыся ласкай Ягонай, мы сталіся праз надзею спадкаемцамі жыцця вечнага.

8 Вернае слова; і я хачу, каб ты съцвярджаў гэта, каб тыя, што вераць Богу, былі старанныя ў выкананьні добрых справаў: гэта добра і людзям карысна.

9 А дурных спрэчац, і радаводаў, і сварак, і згадак адносна Закону пазъягай, бо яны некарысныя і марныя.

10 Чалавека герэтыка пасъля першага і другога напамінанъня пакінь,

11 ведаючы, што гэтакі разбэссыціўся і грашыць, асудзіўшы самога сябе.

12 Калі пашлю да цябе Арцёма або Тыхіка, намагайся прыйсьці да мяне ў Нікапаль, бо я пастанавіў перазімаваць там.

13 Зэна законыніка і Апалёса старанна правядзі, каб у іх не было ні ў чым недахопу.

14 Няхай і нашыя вучацца выконваць добрыя справы ў пільных патрэбах, каб не былі бясплодныя.

15 Вітаюць цябе ўсе, што са мною. Прывітай тых, што сябруюць з намі ў веры. Ласка з усімі вамі. Амэн.

ПАСЛАНЬНЕ ДА ФІЛІМОНА АПОСТАЛА ПАЎЛА

- ¹ Павал, вязень Ісуса Хрыста, і Цімафей, брат, — Філімону, улюбёнаму і супрацоўніку нашаму,
- ² і ўлюбёнай Апфії, і Архіпу, таварышу нашаму ў барацьбе, і хатняй царкве тваёй:
- ³ ласка вам і супакой ад Бога Айца нашага і Госпада Ісуса Хрыста.
- ⁴ Дзякую Богу майму, заўсёды ўзгадваючы пра цябе ў малітвах маіх,
- ⁵ чуючы пра любоў тваю і веру, якую маеш да Госпада Ісуса і да ўсіх святых,
- ⁶ каб супольнасьць веры тваёй была дзейснай у пазнаньні ўсякага добра, якое ў вас у Хрысьце Ісусе.
- ⁷ Бо вялікую маем ласку і пацяшэнье ў любові тваёй, бо праз цябе, браце, супачылі ўнутранасьці святых.
- ⁸ Дзеля гэтага, маючы вялікую ў Хрысьце адвагу загадваць табе, што прыстойна [рабіць],
- ⁹ лепш праз любоў прашу я, ня хто іншы, як Павал, староста, а цяпер і вязень Ісуса Хрыста.
- ¹⁰ Прашу цябе адносна дзіцяці майго Анісіма, якога я нарадзіў у путах маіх,
- ¹¹ што быў некалі некарысны для цябе, а цяпер патрэбны табе і мне.
- ¹² Яго я паслаў, а ты яго, як мае ўнутранасьці, прыймі.
- ¹³ Хацеў яго пры себе трymаць, каб ён замест цябе паслужыў мне ў путах за Эвангельле,
- ¹⁴ але без твае згоды нічога не хацеў зрабіць, каб дабро тваё не з прынукі было, а з добрае волі.
- ¹⁵ Бо можа ён дзеля таго на гадзіну адыйшоў, каб ты атрымаў яго назаўсёды,
- ¹⁶ ужо не як слугу, але вышэй за слугу, як брата ўлюбёнага, асабліва для мяне, а тым больш для цябе — і паводле цела, і ў Госпадзе.
- ¹⁷ Дык калі маеш мяне за супольніка, прыймі яго, як мяне.
- ¹⁸ А калі ён чым скрыўдзіў цябе або вінен, лічы гэтае на мне.
- ¹⁹ Я, Павал, напісаў маёю рукою: «Я аддам»; каб не казаць табе, што ты і самім сабою мне вінны.
- ²⁰ Гэтак, браце, дай мне скарыстацца ад цябе ў Госпадзе; супакой унутранасьці мае ў Госпадзе.
- ²¹ Перакананы ў паслухмянасьці тваёй, я напісаў да цябе, ведаючы, што ты зробіш і больш, чым кажу.
- ²² А таксама падрыхтуй для мяне гасподу, бо спадзяюся, што праз малітвы вашыя буду вам падараваны.
- ²³ Вітае цябе Эпафрас, вязень разам са мною ў Хрысьце Ісусе,

24 Марк, Арыстарх, Дэмас, Лука, супрацоўнікі мае.

25 Ласка Господа нашага Ісуса Хрыста з духам вашым. Амэн.

ПАСЛАНЬНЕ ДА ГЕБРАЯЎ АПОСТАЛА ПАЎЛА

¹ Бог, Які шмат разоў і шматлікімі спосабамі здаўна гаварыў да бацькоў праз прарокаў,

² у апошнія гэтыя дні прамовіў да нас праз Сына, Якога паставіў за спадкаемцу ўсяго, праз Якога і вякі учыніў.

³ Ён, будучы звязаным славы і выразам існасыці Ягонай і ўсё словам моцы Сваёй тримаючы, учыніўши праз Сябе ачышчэнне грахоў нашых, сеў праваруч велічы на вышынях,

⁴ стаўшыся лепшым за анёлаў нагэтулькі, наколькі слайнейшае за іх успадкаеміў імя.

⁵ Бо каму з анёлаў сказаў Ён калі: «Ты — Сын Мой, Я сёньня нарадзіў Цябе»? И яшчэ: «Я буду Яму Айцом, і Ён будзе Мне Сынам»?

⁶ А калі ізноў уводзіць Першароднага ў сусьвет, кажа: «І няхай паклоняцца Яму ўсе анёлы Божыя».

⁷ А наконт анёлаў кажа: «Ён робіць анёламі Сваймі духаў і служыцелямі Сваймі — полымя агню».

⁸ А наконт Сына: «Пасад Твой, Божа, на век вечны; кій правасыці — кій валадарства Твайго.

⁹ Ты палюбіў праведнасьць і зьненавідзеў беззаконье. Дзеля гэтага памазаў Цябе, Божа, Бог Твой алеем весялосыці больш за таварышаў Тваіх».

¹⁰ I: «Ты напачатку, Госпадзе, умацаваў зямлю, і неба — справа рук Тваіх;

¹¹ яны загінуць, а Ты застаешся; і ўсе, як шаты, састарэюць,

¹² і, як адзеньне, Ты скруціш іх, і яны зьменяцца; а Ты — Той Самы, і гады Твае ня скончацца».

¹³ А наконт каго з анёлаў сказаў Ён калі: «Сядзь праваруч Мяне, пакуль пакладу ворагаў Тваіх як падножжа ног Тваіх»?

¹⁴ Ці ня ўсе яны — паслугавальныя духі, якія пасланыя на служэнне дзеля тых, якія маюць успадкаеміць збаўленье?

Гебр 2

¹ Дзеля гэтага мусім асабліва зважаць на чутае, каб нас ня зьнесла [плынню].

² Бо калі сказанае праз анёлаў слова было цвёрдае, і ўсякае парушэнне і непаслухманасыць даставалі справядлівую адплату,

³ як мы ўцячэм, калі занядбалі такое вялікае збаўленне, якое спачатку было сказанае Госпадам, зацверджана ў нас ад тых, якія чулі,

⁴ якім засьведчыў Бог праз знакі, і цуды, і розныя сілы, і праз раздаванье Духа Святога паводле волі Яго?

⁵ Бо не анёлам падпарадкаваў Ён будучы сусьвет, пра які гаворым.
⁶ Засьведчыў жа нехта недзе, кажучы: «Што ёсьць чалавек, што Ты
 ўзгадваеш яго, або сын чалавечы, што Ты адведваеш яго?

⁷ Крыху Ты панізіў яго перад анёламі, даў яму вянок славы і
 пашаны і паставіў яго па-над творамі рук Тваіх;

⁸ усё падпарадкаваў Ты пад ногі яго». Бо калі падпарадкаваў яму
 ўсё, нічога не пакінуў непакорным яму. Але цяпер мы яшчэ ня
 бачым, каб усё было падпарадкавана яму,

⁹ а бачым Ісуса, Які крыху быў паніжаны перад анёламі, Які праз
 пакуту съмерці атрымаў вянок славы і пашаны, каб з ласкі Божае
 пакаштаваў съмерці за ўсіх.

¹⁰ Бо трэба было, каб Той, дзеля Якога ўсё і праз Якога ўсё, ведучы
 многіх сыноў у славу, Начальніка збаўлення іхняга праз пакуты
 ўчыніў споўненым.

¹¹ Бо і Той, Які асьвячае, і тыя, якія асьвячаюцца, усе — з Аднаго;
 дзеля гэтай прычыны Ён не саромеецца называць іх братамі,
 кажучы:

¹² «Паведамлю імя Тваё братам Маім, пасярод царквы засыпяваю
 Табе».

¹³ И яшчэ: «Я буду спадзявацца на Яго». И яшчэ: «Вось, я і дзеци,
 якіх даў мне Бог».

¹⁴ Дык калі дзеци сталіся супольнікамі цела і крыві, і Ён таксама
 мае ўдзел у іх, каб праз съмерць зьнішчыць таго, хто мае ўладу
 над съмерцю, гэта ёсьць д'ябла,

¹⁵ і вызваліць тых, якія дзеля страху съмерці праз усё жыцьцё
 падлягали няволі.

¹⁶ Бо, сапраўды, не анёлаў Ён прыймае, але насенъне Абрагама
 прыймае.

¹⁷ Дзеля гэтага Ён павінен быў у-ва ўсім стацца падобным да
 братоў, каб быць міласцівым і верным Першасъвятаром перад
 Богам дзеля перамольвання за грахі народу.

¹⁸ Бо таму, што Сам Ён, спакушаны, цярпеў, можа тым, якія
 спакушаныя, дапамагчы.

Гебр 3

¹ Дзеля гэтага, браты съвятыя, удзельнікі ў нябесным пакліканыні,
 прыгледзыцесь да Апостала і Першасъвятара вызнаньня нашага,
 Ісуса Хрыста,

² Які верны Тому, Які паставіў Яго, як і Майсей у-ва ўсім доме
 Ягоным.

³ Бо Ён варты яшчэ большае славы за Майсеха, як і большую пашану
 мае за дом той, хто яго збудаваў.

⁴ Бо ўсякі дом некім будуецца; а Той, Які ўсё збудаваў, — Бог .

⁵ И Майсей верны ў-ва ўсім доме Ягоным, як слуга, дзеля
 съведчанья пра тое, што мела быць сказанным;

⁶ а Хрыстос — як Сын у доме Ягоным, дом Якога — мы, калі толькі
 адвару і пахвалу надзеі цвёрда да канца трymаць будзем.

- ⁷ Дзеля гэтага, як кажа Дух Святы: «Сёньня, калі пачуеце голас Ягоны,
- ⁸ не закамяняйце сэрцы вашыя, як у раздражненъні, у дзень спакусы ў пустыні,
- ⁹ дзе спакушалі Мяне бацькі вашыя, выпрабоўвалі Мяне і бачылі справы Mae сорак гадоў.
- ¹⁰ Дзеля гэтага ўгнявіўся Я на пакаленъне тое і сказаў: “Зайсёды блукаюць яны сэрцам, а самі не спазналі шляхоў Маіх”.
- ¹¹ Дык прысягнуў Я ў гневе Маім, што ня ўвойдуць яны ў супачынак Мой».
- ¹² Глядзіце, браты, каб не было ў кім з вас сэрца злога і бязъвернага, што адступаецца ад Бога Жывога,
- ¹³ але прасіце адзін аднаго штодня, пакуль называецца “сёньня”, каб хто з вас не закамянеў праз падман грэху.
- ¹⁴ Бо мы сталіся ўдзельнікамі Хрыста, калі толькі пачатку пэўнасьці цвёрда будзем трymацца да канца,
- ¹⁵ пакуль гаворыцца: «Сёньня, калі пачуеце голас Ягоны, не закамяняйце сэрцы вашыя, як у раздражненъні».
- ¹⁶ Бо некаторыя, што чулі, раздражніліся; але ня ўсе, якія выйшлі з Эгіпту праз Майсея.
- ¹⁷ На каго ж гневаўся Ён сорак гадоў? Ці не на тых, якія зграшылі, косткі якіх палеглі ў пустыні?
- ¹⁸ А каму прысягаў Ён, што ня ўвойдуць яны ў супачынак Ягоны, калі ня тым, якія не скарыліся?
- ¹⁹ І бачым, што яны не змаглі ўвайсьці праз недаверства.

Гебр 4

- ¹ Дык будзем баяцца, каб, калі яшчэ трывае абяцанъне ўвайсьці ў супачынак Ягоны, ня думаў хто з вас, што ён горшы.
- ² Бо і нам [гэта] дабравешчана, як і тым; але ім не дало карысьці пачутае слова, бо не спалучылася з вераю тых, якія слухалі.
- ³ Бо ўваходзім у супачынак мы, якія паверылі, бо Ён сказаў: «Дык прысягнуў Я ў гневе Маім, што ня ўвойдуць яны ў супачынак Мой», хоць справы [Ягоныя] сталіся ад заснаваньня сьвету.
- ⁴ Бо сказана недзе наконт сёмага дню гэтак: «І супачыў Бог у дзень сёмы ад усіх справаў Сваіх».
- ⁵ І яшчэ тут: «Ня ўвойдуць яны ў супачынак Мой».
- ⁶ Дык, калі некаторым застаецца ўвайсьці ў яго, а тыя, якім раней дабравешчана, не ўвайшлі ў яго за няскоранасть,
- ⁷ ізноў Ён вызначае дзень “сёньня”, кажучы праз Давіда, праз гэтулькі часу, як было сказана: «Сёньня, калі пачуеце голас Ягоны, не закамяняйце сэрцы вашыя».
- ⁸ Бо калі б Егошу даў тым супачынак, не было б сказана паслья таго пра іншы дзень.
- ⁹ Таму застаецца для народу Божага захаванъне суботы.

10 Бо хто ўвайшоў у супачынак Ягоны, той і сам супачыў ад справаў сваіх, як і Бог ад Сваіх.

11 Дык будзем намагацца ўвайсьці ў супачынак гэты, каб хто за тым прыкладам не палёг праз няскоранастьць.

12 Бо слова Божае жывое і дзейснае, і вастрэйшае за ўсякі меч двусечны, і працінае аж да разъдзялення души і духа, суставаў і шпіку, і судзіць думкі і намеры сэрца.

13 І няма стварэння, схаванага перад Ім, але ўсё аголена і адкрыта перад вачыма Таго, пра Якога нашае слова.

14 Дык, маючы Першас্বятара вялікага, Які прайшоў праз неба, Ісуса, Сына Божага, будзем трymацца вызнаныня.

15 Бо маем Першас্বятара не такога, што ня можа спачуваць слабасцям нашым, але такога, які, падобна нам, дазнаў спакушэння ў-ва ўсім, апрача грэху.

16 Дык будзем набліжацца з адвагаю да пасаду ласкі, каб атрымаць літасцьць і знайсьці ласку дапамогі ў адпаведны час.

Гебр 5

1¹ Бо ўсякі першас্বятар, які спаміж людзей бярэцца, дзеля людзей стаўляецца на тое, што Божае, каб прыносіць дары і ахвяры за грахі,

2² каб мог спачуваць тым, якія не разумеюць і заблукалі, бо і сам абложаны нядужасцю,

3³ і праз гэта павінен як за народ, гэтак і за сябе прыносіць [ахвяры] за грахі.

4⁴ I ніхто сам сабою не прыймае гэтую пашану, але той, хто пакліканы Богам, як і Аарон.

5⁵ Гэтак і Хрыстос ня Сам Сябе праславіў, каб быць Першас্বятаром, але Той, Які сказаў Яму: «Ты — Сын Мой, Я сёньня нарадзіў Цябе»,

6⁶ а таксама ў іншым [месцы] кажа: «Ты — с্বятар на вякі паводле парадку Мэльхісэдэка».

7⁷ Ён у дні цела Свайго з вялікім крыкам і съязьмі прыносіць просьбы і ўпрошваныні да Таго, Які мог збавіць Яго ад съмерці, і быў выслушаны дзеля багабойнасьці.

8⁸ Хоць Ён — Сын, але навучыўся паслухмянасьці праз тое, што перацярпеў,

9⁹ і, споўніўшы [ўсё], стаўся для ўсіх, якія паслухмяныя Яму, прычынаю вечнага збаўлення,

10¹⁰ названы ад Бога Першас্বятаром паводле парадку Мэльхісэдэка.

11¹¹ Адносна Яго мы маем шмат сказаць, і цяжка выказаць, бо вы сталіся маруднымі, каб слухаць.

12¹² Бо вы, якія паводле часу павінны быць настаўнікамі, ізноў маеце патрэбу, каб вучылі вас падставовым пачаткам словаў Божых, і вы маеце патрэбу ў малацэ, а ня ў цвёрдай страве.

13 Бо ўсякі, хто спажывае малако, неспрактыкаваны ў слове праведнасьці, бо ён — немаўля.

14 А цвёрдая страва ёсьць для дасканалых, у якіх праз ужываньне разуменъне спрактыкаванае распазнаваць добрае і ліхое.

Гебр 6

1 Дзеля гэтага, пакінуўшы пачатак Хрыстовага слова, зъвернемся да дасканаласьці, не кладучы ізноў падмуркі, [гаворачы пра] навяртанье ад мёртвых справаў і веру ў Бога,

2 вучэньне пра хрышчэныні, і ўскладанье рук, і ўваскрасенъне мёртвых, і суд вечны.

3 І гэта зробім, калі Бог дазволіць.

4 Бо немагчыма тых, якія аднойчы былі прасъветленыя, і пакаштавалі дару нябеснага, і сталіся ўдзельнікамі Духа Святога, 5 і пакаштавалі добра гага слова Божага і моцаў будучага веку,

6 і адпалі, ізноў абнаўляць праз навяртанье, тых, якія ізноў укрыжоўваюць у сабе Сына Божага і выстаўляюць на сорам [Яго].

7 Бо зямля, якая п'е дождж, што часта зыходзіць на яе, і родзіць расыліну, карысную для тых, хто абраўляе яе, атрымлівае дабраслаўленъне ад Бога;

8 а тая, якая прыносіць церні і асот, непрыдатная і блізкая да праклёну, і канец яе — спаленьне.

9 А мы перакананыя адносна вас, улюблёныя, што вы — лепшыя і маецце збаўленъне, хаця і гаворым гэтак.

10 Бо Бог не няправедны, каб забыцца на справу вашую і працу любові, якую вы зъявілі ў імя Ягонае, калі служылі і служыце святым.

11 А мы жадаем, каб кожны з вас выяўляў такую самую дбайнасьць у пэўнасьці надзеі да канца,

12 каб ня стацца вам маруднымі, але пераймальнікамі тых, якія праз веру і доўгацярплівасьць бяруць у спадчыну абяцањыні.

13 Бо Бог, абяцаючы Абрагаму, ня маючы нікога вышэйшага, каб прысягаць, прысягаў Самім Сабою,

14 кажучы: «Праўдзіва, дабраслаўляючы, дабраслаўлю цябе і, памнажаючы, памножу цябе».

15 І гэтак [Абрагам], маючы доўгацярплівасьць, атрымаў абяцањыне.

16 Бо людзі прысягаюць вышэйшым, і ўсякая спрэчка між імі завяршаецца прысягай на сцвярджэнъне.

17 Дзеля гэтага Бог, хочучы празъмерна паказаць спадкаемцам абяцањня нязъменнасць намеру Свайго, ужыў прысягу,

18 каб праз дзьве нязъменныя рэчы, у якіх Богу хлусіць немагчыма, вялікае пацяшэнъне мелі мы, якія прыбеглі ўхапіцца за надзею, што перад намі ляжыць,

19 якую маём, як якар душы, пэўны і трывалы, які ўваходзіць ва ўнутранае за заслону,

20 куды за нас як папярэднік увайшоў Ісус, стаўшыся Першасъвтаром на вякі паводле парадку Мэльхісэдэка.

Гебр 7

1 Бо гэты Мэльхісэдэк, валадар Салему, съвтар Бога Найвышэйшага, які сустрэў Абрагама, калі той вяртаўся паслья разгрому валадароў, і дабраславіў яго,

2 і якому дзесяціну ад усяго аддзяліў Абрагам, па-першае, перакладаецца як Валадар праведнасьці, а паслья ён — валадар Салему, гэта ёсьць Валадар супакою,

3 бяз бацькі, бяз маці, без радаводу, які ня мае ані пачатку дзён, ані канца жыцця, падобны да Сына Божага, застаецца съвтаром назаўсёды.

4 Бачыце, які вялікі той, якому нават Абрагам патрыярх даў дзесяціну са здабычы.

5 Тыя з сыноў Левія, якія атрымліваюць съвтарства, маюць прыказанье паводле Закону браць дзесяціну з народу, гэта ёсьць з братоў сваіх, хаця і яны выйшлі з паясьніцы Абрагама.

6 А ён, які не паходзіць з іх, узяў дзесяціну ад Абрагама і дабраславіў таго, які меў абыянні.

7 Без усялякае спрэчкі меншы дабраслаўляеца большым.

8 І тут дзесяціны атрымліваюць людзі съмяротныя, а там — той, пра якога съведчыцца, што жыве.

9 І, можна так сказаць, праз Абрагама ўзята дзесяціна і з Левія, які сам атрымлівае дзесяціны,

10 бо ён быў яшчэ ў паясьніцы бацькі, калі сустрэў яго Мэльхісэдэк.

11 Дык, калі б усё зьдзейснілася праз съвтарства лявітаў, бо народ разам з ім атрымаў Закон, якая яшчэ [была б] патрэба паўставаць іншаму съвтарству паводле парадку Мэльхісэдэка, і не паводле парадку Аарона называцца?

12 Бо разам з пераменай съвтарства патрэбна, каб сталася і змена Закону.

13 Бо Той, пра Якога гаворыцца гэтае, належала да другога калена, з якога ніхто не прыступаў да ахвярніка.

14 Бо відочна, што Госпад наш узыўшоў з калена Юды, а пра гэтае калена Майсей нічога не сказаў адносна съвтарства.

15 І гэта яшчэ больш зразумела, калі паводле падабенства Мэльхісэдэка паўстае іншы Съвтар,

16 Які не паводле Закону прыказанья цялеснага стаўся, але паводле моцы незънішчальнага жыцця.

17 Бо засьвядчыў [Бог]: «Ты — съвтар на вякі паводле парадку Мэльхісэдэка».

18 Бо раней быўшае прыказанье адкінута праз слабасць яго і некарыснасць,

19 бо Закон нічога ня спойніў, але ўводзіцца лепшай надзея, праз якую мы набліжаемся да Бога.

20 І як усё [гэта было] не без прысягі,
 21 бо тыя ставаліся съятарамі без прысягі, а Гэты — з прысягай
 Таго, Які гаварыў пра Яго: «Прысягнуў Госпад і не раскаецца: Ты
 — съятар на вякі паводле парадку Мэльхісэдэка»,
 22 нагэтулькі лепшага запавету Паручальнікам стаўся Ісус.
 23 І тых съятароў было шмат дзеля таго, што съмерць забараняла
 [некаму] затрымацца,
 24 а Гэты праз тое, што застаецца на вякі, мае съятарства, якое не
 адступаецца [ад Яго],
 25 таму Ён і можа цалкам збаўляць тых, якія прыходзяць праз Яго
 да Бога, заўсёды жывы, каб заступацца за іх.
 26 Бо Гэткага трэба нам Першасъятара, съятога, нявіннага,
 беззаганнага, адлучанага ад грэшнікаў і ўзышанага па-над
 нябёсы,
 27 Які ня мае патрэбы штодня, як тыя першасъятары, прыносіць
 ахвяры спачатку за свае грахі, пасъля за [грахі] народу, бо Ён
 зрабіў гэта аднойчы, прынёшы [ў ахвяру] Сябе.
 28 Бо Закон стаўляе за першасъятароў людзей, якія маюць
 нядужасць, а слова прысягі, што пасъля Закону, [паставіла] Сына,
 дасканалага на вякі.

Гебр 8

1 А галоўнае ў тым, што сказана, тое, што мы маем Першасъятара,
 Які сеў праваруч пасаду велічы ў небе,
 2 [і ёсьць] служыцель Святыні і праўдзівага Намёту, паставленага
 Госпадам, а не чалавекам.
 3 Бо кожны першасъятар стаўляецца на тое, каб прыносіць дары
 і ахвяры; таму трэба, каб і Гэты меў нешта, што прынесці.
 4 Бо калі б Ён быў на зямлі, ня быў бы съятаром, [бо] ёсьць
 съятары, якія паводле Закону прыносяць дары,
 5 якія служаць прыкладу і ценю [рэчаў] нябесных, як атрымаў
 слова Майсей, калі меўся зрабіць намёт: «Глядзі, — прамовіў Ён,
 — зрабі ўсё паводле ўзору, які паказаны табе на гары».
 6 А цяпер Ён атрымаў служэнне тым слайнейшае, чым лепшага
 Ён пасярэднік запавету, які ўзаконены на лепшых абяцаńях.
 7 Бо калі б той першы быў без заганы, не шукалася б месца для
 другога.
 8 Бо, вінавацячы іх, кажа: «Вось, надыходзяць дні, — кажа Госпад,
 — і Я зраблю з домам Ізраіля і з домам Юды новы запавет,
 9 не паводле запавету, які Я зрабіў з бацькамі іх у дзень, калі ўзяў
 іх рукою Маёю, каб вывесыці іх з зямлі Эгіпту, бо яны ня вытрывалі
 ў запавеце Маім, і Я занядбаў іх, — кажа Госпад.
 10 Вось запавет, які Я заключу з домам Ізраіля пасъля тых дзён,
 — кажа Госпад, — даючи законы Мае ў думкі іхнія, напішу іх і на
 сэрцах іхніх, і буду ім Богам, а яны Мне будуць народам.

11 І ня будзе вучыць кожны бліжняга свайго і кожны брата свайго, кажучы: “Пазнай Госпада”, бо ўсе, ад малога іхняга да вялікага іхняга, будуць ведаць Мяне.

12 Бо міласцівы буду да няправеднасьцяў іхніх, і грахоў іхніх і беззаконьяў іхніх больш не ўзгадаю».

13 Калі кажа “новы”, учыніў старым першы; а тое, што старэе і здайніваецца, блізкае, каб шчэнцуць.

Гебр 9

¹ Дык і першы [запавет] меў пастановы служэння і съвятыню ў съвеце.

² Бо першы намёт быў збудаваны, і ў ім съвечнік, і стол, і хлябы пакладныя, і завеца ён “Святое”.

³ А за другой заслонай намёт, які завеца “Святое Святых”,

⁴ які мае залатую кадзільню і каўчэг запавету, які абкладзены з усіх бакоў золатам, у якім залатая пасудзіна з маннай, і кій Аарона, што расквітнеў, ітабліцы запавету,

⁵ а над ім — херувімы славы, якія ацяняюць перамольню; пра гэта ня варта цяпер казаць падрабязна.

⁶ А калі гэта так збудавана, у першы намёт заўсёды ўваходзяць съвятары, зъдзяйсняючы служэнне,

⁷ а ў другі — раз у год адзін першасъвятар, не без крыві, якую прыносіць за сябе і за няведанье народу.

⁸ Гэтым паказвае Дух Святы, што яшчэ не адкрыты шлях у съвятыню, пакуль стаіць першы намёт,

⁹ які ёсьць прыклад цяперашняга часу, калі прыносяцца дары і ахвяры, якія ня могуць удасканаліць паводле сумлення таго, хто служыць,

¹⁰ якія толькі ў ежы і пітве, і розных абмываньнях і пастановах цела, якія пастаўленыя да часу выпраўленья.

¹¹ А Хрыстос, Першасъвятар будучага добра, прыйшоўшы праз вялікшы і дасканалейшы намёт, не рукамі зроблены, гэта значыць, не такога стварэння,

¹² і не праз кроў казлоў і цялят, але праз уласную кроў, адзін раз увайшоў у съвятыню, знайшоўшы вечнае выбайленье.

¹³ Бо калі кроў валоў і казлоў і попел каровы, пакрапіўшы апаганеных, асьвячае іх дзеля чыстасці цела,

¹⁴ наколькі больш кроў Хрыста, Які праз Духа вечнага прынёс Сябе беззаганнага Богу, ачысьціць сумленье вашае ад мёртвых справаў дзеля служэння Богу Жывому?

¹⁵ І дзеля гэтага Ён — Пасярэднік новага запавету, каб, як станецца съмерць дзеля адкуплення парушэнняў, [што былі пры] першым запавеце, тыя, якія пакліканыя да вечнае спадчыны, атрымалі абяцанье.

¹⁶ Бо дзе запавет, трэба, каб прыйшла съмерць таго, хто заключыў [яго],

17 бо запавет набывае моц ад памёршых; ён ня мае сілы, пакуль жыве той, хто заключыў [яго].

18 Дык і першы [запавет] быў усталіваны не без крыві.

19 Бо Майсей, сказаўшы ўсе прыказаньні паводле Закону ўсяму народу, узяў кроў цялят і казлоў з вадою, і воўнай пунсовай, і ізопам, пакрапіў і саму кнігу, і ўвесь народ,

20 кажучы: «Гэта кроў запавету, які даў вам Бог».

21 І намёт, і ўсё начынъне дзеля служэнъня таксама пакрапіў крывёю.

22 І амаль усё паводле Закону ачышчаецца крывёю, і без праліцца крыві не бывае адпушчэнъня.

23 Дык трэба было, каб [рэчы, што паводле] прыкладу таго, што ў небе, ачышчаліся гэтымі, а самі [рэчы] нябесныя — лепшымі за гэтых ахвярамі.

24 Бо Хрыстос увайшоў не ў съвятыню, рукамі зробленую, на ўзор праўдзівае, але ў саме неба, каб цяпер зъявіцца перад абліччам Божым за нас;

25 і не дзеля таго, каб шматкроць прыносіць Сябе, як штогод уваходзіць першасвятыар у съвятыню з чужою крывёй,

26 бо мусіў бы Ён шматкроць цярпець ад заснаваньня съвету, але Ён цяпер адзін раз зъявіўся на сканчэнъні вякоў дзеля адкіданьня грэху праз ахвяру Сваю.

27 І як усім людзям вызначана раз памерці, а пасъля гэтага — суд,

28 гэтак і Хрыстос, раз прынёсшы Сябе [ў ахвяру], каб панесыці грахі многіх, другі раз бяз грэху будзе зъяўлены дзеля збаўленъня тым, якія чакаюць Яго.

Гебр 10

1 Бо Закон, які мае цену будучага добра, а ня сам вобраз рэчаў, тымі ахвярамі, якія нязменна прыносяцца штогод, ніколі ня можа зрабіць дасканалымі тых, што прыходзяць [з імі].

2 Бо іначай перасталі б прыносіць іх, бо ўжо ня мелі б съвядомасыці грахоў тыя, што служаць, аднойчы ачышчаныя.

3 Але праз гэтых [ахвяры] штогод узгадваецца пра грахі,

4 бо немагчыма, каб кроў валоў і казлоў забірала грахі.

5 Дзеля гэтага [Хрыстос], уваходзячы ў съвет, кажа: «Ахвяры і дару Ты не захацеў, але цела падрыхтаваў для Мяне.

6 Цэласпаленъні і [ахвяры] за грэх Ты не ўпадабаў.

7 Тады Я сказаў: “Вось, іду (на пачатку кнігі напісаны пра Мяне) учыніць, Божа, волю Тваю”».

8 Сказаўшы перш, што «ахвяры, і дару, і цэласпаленъні, і [ахвяры] за грэх Ты не захацеў і не ўпадабаў», а яны прыносяцца паводле Закону,

9 пасъля сказаў: «Вось, іду учыніць, Божа, волю Тваю». Касуе першае, каб паставіць другое.

10 Гэтай воляй мы асьвячоныя праз аднакротнае прынясеньне цела Ісуса Хрыста.

11 І ўсякі съятар штодня стаіць, спраўляючы служэнъне і шматкроць прыносячы тыя самыя ахвяры, якія ніколі ня могуць зъняць грахоў.

12 А Ён, прынёшы адну ахвяру за грахі, назаўсёды сей праваруч Бога,

13 чакаючы яшчэ, пакуль ворагі Ягоныя будуць пакладзены як падноожжа ног Ягоных.

14 Бо Ён адным дарам назаўсёды зрабіў дасканалымі тых, якіх асьвяціў.

15 Съведчыць жа нам і Дух Съяты, бо пасъля прадказана:

16 «Вось запавет, які Я заключу з імі пасъля дзён тых, — кажа Госпад, — даючы законы Мае ў сэрцы іхнія, напішу іх і ў думках іхніх,

17 і грахоў іхніх і беззаконіяў іхніх больш не ўзгадаю».

18 А дзе адпушчэнъне грахоў, ужо непатрэбны дар за іх.

19 Дык, браты, маючы адвагу ўваходзіць у съятыню праз кроў Ісуса Хрыста,

20 шляхам новым і жывым, які Ён усталываў для нас праз заслону, гэта ёсьць цела Сваё,

21 і маючы вялікага Съятара над домам Божым,

22 будзем падыходзіць са шчырым сэрцам, у поўні веры, пакрапіўши сэрцы, [каб ачысьціць] ад сумленія злога, і аблмыўши цела чыстай вадою.

23 Будзем тримацца няўхільна вызнанія надзеі, бо верны Той, Які абяцаў,

24 і будзем зважаць адзін на аднаго, заахвочваючы да любові і добрых учынкаў,

25 не пакідаючы зграмаджэнія свайго, як ёсьць у некоторых звычай, але заклікаючы [ў яго], і тым больш, калі бачыце, што набліжаецца дзень той.

26 Бо калі мы самаходзім грашым, атрымаўши пазнаніе праўды, ужо не застаецца ахвяра за грахі,

27 але нейкае жахлівае чаканіне суду і жару агню, які мае пажэрці супраціўнікай.

28 Хто адкінуў Закон Майсея пры двух ці трох съведках, бяз літасці памірае.

29 Наколькі, думаецце, цяжэйшае кары варты той, хто Сына Божага патаптаў, і кроў запавету, якою ён асьвячоны, за звычайную палічыў, і Духа ласкі зъняважыў?

30 Бо мы ведаем Таго, Які сказаў: «“Мне помста, Я аддам”, — кажа Госпад». І ізноў: «Госпад будзе судзіць народ Свой».

31 Жахліва трапіць у рукі Бога Жывога!

32 Узгадайце ж ранейшыя дні вашыя, калі вы, прасвятыленыя, вытрывалі вялікае змаганіне пакутаў,

33 ці то самі выстаўляныя на зынявагі і зьдзекі, ці то стаўшыся супольнікамі тых, якія пераносяць такое.

34 Бо вы і майм путам спачувалі, і рабунак маёмысці вашае з радасцю прыймалі, ведаочы, што маецце для сябе ў небе маёмысць лепшую, якая застанецца.

35 Дык не пакідайце адлагі вашае, якая мае вялікую нагароду.

36 Бо вам патрэбная цярплівасць, каб, учыніўши волю Божую, атрымаць абязаньне.

37 Бо яшчэ крыху, зусім крыху, і надыйдзе Той, Які надыходзіць, і не замарудзіць.

38 «А праведны з веры жыць будзе»; і: «Калі хто будзе хістата, не ўпадабае яго душа Мая».

39 Мы ж ня хісткія на загубу, але [стаем] у веры на здабыць ё душы.

Гебр 11

1 А вера ёсьць пэўнасць у тым, чаго спадзяемся, перакананасть у рэчах нябачных.

2 Бо ў ёй засьведчаны старэйшыя [нашыя].

3 Вераю разумеем, што вякі наладжаны словам Божым, каб з няяўнага сталася бачнае.

4 Вераю Абэль прынёс Богу лепшую ахвяру, чым Каін, праз што атрымаў съведчаньне, што ён — праведны, [бо гэта] засьведчыў Бог пра дары ягоныя; і праз яе ён, памёршы, яшчэ гаворыць.

5 Вераю Энох быў перанесены, што ня ўбачыў съмерці; і не знайшлі яго, бо перанёс яго Бог. Бо перад перанясеньнем ягоным было засьведчана, што ён спадабаўся Богу.

6 А бяз веры спадабацца [Богу] немагчыма, бо той, хто прыходзіць да Бога, мусіць верыць, што Ён ёсьць і тым, хто шукае Яго, нагароду дае.

7 Вераю Ной, атрымаўшы слова пра тое, што яшчэ не было бачным, у багабойнасці пабудаваў каўчэг дзеля збаўлення дому свайго; ёю ён асудзіў съвет і паводле веры стаўся спадкаемцам праведнасці.

8 Вераю Абрагам, калі быў пакліканы, падпарадковаўся, каб ісьці ў месца, якое меў атрымаць у спадчыну, і выйшаў, не разумеочы, куды ідзе.

9 Вераю вандраваў ён на зямлі абязданай, як на чужой, жывучы ў намётах з Ісаакам і Якубам, суспадчыннікамі таго самага абязданья;

10 бо ён чакаў гораду, які мае падмуркі, якога майстар і дойлід — Бог.

11 Вераю і сама Сара атрымала сілу на зачацьце насыння і не па часе веку нарадзіла, бо верным прызнавала Таго, Які абяздаў.

12 І дзеля гэтага ад аднаго, і пры гэтым амярцьвелага, нарадзілася гэтак шмат, як зорак у небе і як незылічоны пясок на ўзыбярэжжы мора.

13 Усе яны памерлі ў веры, не атрымаўшы абяцаńняў, але толькі здалёк бачачы іх, і маючы пэўнасць, і вітаючы [ix], і прызнаючы, што яны — чужынцы і вандроўнікі на зямлі.

14 Бо тыя, што гэтак кажуць, паказваюць, што яны бацькаўшчыну шукаюць.

15 І, калі б яны памяталі тую, з якое выйслі, мелі б час вярнуцца.

16 Але яны лепшага жадалі, гэта ёсьць нябеснага; дзеля гэтага Бог не саромеецца іх, каб іхнім Богам называцца, бо Ён падрыхтаваў ім горад.

17 Вераю Абрагам, спакушаны, прынёс [у ахвяру] Ісаака, і прынёс адзінароднага, якога прыняў як абяцаńне,

18 пра якога было сказана: «У Ісааку будзе названае насынне табе»,

19 бо ён лічыў, што Бог мае моц і з мёртвых уваскрасіць, дзеля чаго і атрымаў яго як прыклад.

20 Вераю ў будучае Ісаак дабраславіў Якуба і Эзава.

21 Вераю Якуб, паміраючы, дабраславіў кожнага з сыноў Язэпа і пакланіўся на верх кія свайго.

22 Вераю Язэп, паміраючы, нагадаў пра выхад сыноў Ізраіля і загадаў наконт костак сваіх.

23 Вераю Майсей па нараджэнні тры месяцы быў хаваны бацькамі сваімі, бо яны бачылі, што хлопчык мілы [Богу], і не спaloхаліся валадарскага загаду.

24 Вераю Майсей, стаўшыся дарослым, адмовіўся называцца сынам дачкі фараона

25 і выбраў лепш пакутаваць з народам Божым, чым мець часовую прыемнасць грэху,

26 зьнявагу Хрыстовую палічыўшы большым багацьцем, чым скарбы эгіпецкія; бо ён на нагароду ўглядзеўся.

27 Вераю пакінуў ён Эгіпет, не спaloхайшыся ярасыці валадарскай, бо непахісны быў, быццам бачачы Нябачнага.

28 Вераю ўчыніў ён Пасху і праліцьцё крыві, каб не крануў іх той, які нішчыў першародных.

29 Вераю перайшлі яны праз Чырвоне мора, як па сухому; на што спакусіўшыся, Эгіпцяне былі патопленыя.

30 Вераю ўпалі муры Ерыхону, як абыходзілі [ix] сем дзён.

31 Вераю Рахаў распусыніца, з супакоем прыняўшы выведчыкаў, не загінула з тымі, якія не скарыліся.

32 І што яшчэ скажу? Бо ня хопіць мне часу, каб распавяддаць пра Гедэона, Барака, пра Самсона і Ефтая, пра Давіда і Самуэля, і пра прарокаў,

33 якія вераю перамагалі валадарствы, чынілі праведнасць, атрымлівалі абяцаńні, загароджвалі пашчы ільвоў,

34 тушылі сілу агню, уцякалі ад вострыва мяча, умацоўваліся ад слабасці, ставаліся дужымі ў бітве, прымушалі ўцякаць табары чужынцаў,

35 жонкі атрымлівалі памёрших сваіх уваскрошанымі; а іншыя былі замучаныя, не дачакаўшыся адкупленъня, каб атрымаць лепшае ўваскращэнъне,

36 іншыя паспытаі зъдзекаў і тартураў, а яшчэ путаў і вязніцы, 37 былі каменаваныя, пілаваныя, спакушаныя, былі забіваныя мячом, бадзяліся ў авечых і казіных скурах, маючи нястачу, прыгнёт, нягоды;

38 тыя, якіх съвет ня быў варты, туляліся па пустынях і горах, па пячорах і шчылінах зямлі.

39 І ўсе яны, што засъведчаныя вераю, не атрымалі абяцаńня,

40 бо Бог прадугледзеў адносна нас нешта лепшае, каб яны не бяз нас асягнулі дасканаласьць.

Гебр 12

¹ Дык і мы, маючи навокал нас гэткае воблака съведкаў, адкінуўшы ўсякі цяжар і грэх, які нас аблытвае, з цярплівасцю будзем бегчы ў змаганьні, што ляжыць перад намі,

² углядаючыся на Пачынальніка і Завяршальніка веры, Ісуса, Які замест радасьці, што была перад Ім, вытрываў крыж, пагардзіўшы сорамам, і сеў праваруч пасаду Божага.

³ Бо паразважайце пра Таго, Які вытрываў гэтакую супраць Сябе варажнечу ад грэшнікаў, каб вы не зънемагаліся, саслабеўшы душамі вашымі.

⁴ Вы яшчэ не да крыві ваявалі, змагаючыся супраць грэху,

⁵ і забыліся пра пацшэнъне, якое звяртаецца да вас, як да сыноў: «Сыне мой! Ня грэбуй настаўленънем Госпадавым і не слабей, калі Ён цябе дакарае.

⁶ Бо каго любіць Госпад, таго карае, і бічуе ўсякага сына, якога прыймае».

⁷ Калі вы зносіце пакаранъне, Бог ставіцца да вас, як да сыноў. Бо ці ёсьць гэтакі сын, якога не карае бацька?

⁸ А калі вы без пакаранъня, удзельнікамі якога сталіся ўсе, дык вы — байструкі, а не сыны.

⁹ Да таго, калі мы мелі бацькоў цела нашага, якія нас карапі, і саромеліся перад імі, ці ня шмат больш маем падпарадкоўвацца Айцу духаў і будзем жыць?

¹⁰ Бо тыя карапі, як самі думалі, на некалькі дзён; а Ён — на карысць [нашую], каб нам удзельнічаць у съвятасці Яго.

¹¹ Усякае ж пакаранъне ў цяперашні час здаецца ня радасьцю, але смуткам; а паслья дае навучаным праз яго мірны плод праведнасці.

¹² Дзеля гэтага выпрастуйце руکі, што апусьціліся, і калені, што самлелі,

¹³ і съцежкі простираце нагамі вашымі, каб кульгавае нікуды ня збочыла, а лепш было аздароўленае.

14 Імкніцеся да супакою з усім і да съятасьці, без якое ніхто ня ўбачыць Госпада,

15 гледзячы, каб хто ня страціў ласкі Божае; каб які корань горычы, вырасшы ўверх, не зрабіў шкоды, і каб праз яго не занячысьціліся многія;

16 каб не было якога распусніка ці паганага, як Эзаў, які за адну ежу аддаў першародзтва сваё.

17 Бо ведаеце, што і паслья ён, хочучы ўспадкаеміць дабраслаўленъне, быў адкінуты, бо не знайшоў месца навяртанъня, хоць і шукаў яго са съязьмі.

18 Бо не падыйшлі вы да гары, да якой [можна] дакрануцца і якая палае агнём, ані да віхуры, і цемры, і буры,

19 ані да гуку трубы і голасу словаў, пра якія тыя, што чулі, прасілі, каб да іх не было больш слова,

20 бо ня вытрымалі перасыцярогі: «Калі і зьвер кранецца гары, будзе ўкаменаваны ці стралою забіты»,

21 і гэтая жахлівая была тая праява, што Майсей сказаў: «Я напалоханы і трасуся».

22 Але вы падыйшлі да гары Сыён і да гораду Бога Жывога, да нябеснага Ерусаліму і да дзясяткаў тысячаў анёлаў,

23 да вальнага зграмаджэнъня і царквы першародных, якія запісаныя ў небе, і да Бога, Судзьдзі ўсіх, і да духаў праведных і дасканальных,

24 і да Пасярэдніка новага запавету, Ісуса, і да крыві пакрапленъня, якая лепш за Абэлеву гаворыць.

25 Глядзіце, не адварніцеся ад Таго, Які гаворыць. Бо калі не ўцяклі тыя, што адварнуліся ад таго, які прамаўляў на зямлі, тым больш мы, калі адкінем Таго, Які з неба,

26 голас Якога тады захістаў зямлю, а цяпер абяцаў, кажучы: “Яшчэ раз страсяну ня толькі зямлю, але і неба”.

27 А [словы] “яшчэ раз” паказваюць на зъмену таго, што хістаецца, як створанага, каб засталося тое, што не хістаецца.

28 Дзеля гэтага мы, прыймаючы Валадарства непарушнае, будзем мець ласку, праз якую будзем служыць Богу, падабаючыся [Яму], з сарамлівасцю і багабойнасцю,

29 бо Бог наш — агонь, які паглынае.

Гебр 13

¹ Любоў братняя няхай застаецца.

² Пра гасціннасць не забывайцеся, бо праз яе некаторыя, ня ведаючы, гасцівалі анёлаў.

³ Памятайце пра вязніяў, нібы ўвязненыя разам [з імі], і пра тых, што ў нягодах, як тыя, якія самі ў целе.

⁴ Сужонства [няхай будзе] шанаванае ў-ва ўсіх і сужыцьцё беззаганнае; а распуснікаў і чужаложнікаў будзе судзіць Бог.

5 Ня будзьце срэбрайлюбныя, задавальняючыся тым, што мaeце. Бо ён сказаў: «Не адпушчу цябе і не пакіну цябе»,

6 так што, маючы пэўнасцьць, мы кажам: «Госпад мне ўспамога, і не спалохаюся, што зробіць мне чалавек?».

7 Памятайце кіраунікоў ваших, якія казалі вам слова Божае; і, аглядаючы вынік жыцьця іх, пераймайце веру [іхню].

8 Ісус Хрыстос учора і сёньня Той Самы, і на вякі.

9 Вучэньнямі рознымі і чужымі не захапляйцеся; бо добра ласкай мацаваць сэрца, а ня ежай, ад якой ня мелі карысьці тыя, што ходзяць [за ёю].

10 Мы маем ахвярнік, з якога ня маюць права есьці тыя, якія служаць у намёце.

11 Бо як целы тых жывёлаў, кроў якіх за грахі прыносіцца першасвятаром у съвятыню, спальваюцца па-за табарам;

12 дзеля гэтага і Ісус, каб асьвяціць праз кроў Сваю народ, пакутаваў за брамамі.

13 Дык выйдзем да Яго па-за табар, пераносячы зынявагі Ягоныя, 14 бо мы ня маем тут трывалага гораду, але шукаем будучага.

15 Дык будзем праз Яго прыносіць Богу няспынна ахвяры хвалы, гэта ёсьць плод вуснаў, якія вызнаюць імя Ягонае.

16 Пра дабрадзеянасць і супольнасць не забывайцеся, бо гэткія ахвяры падабаюцца Богу.

17 Слухайцеся кіраунікоў ваших і будзьце пакорнымі, бо яны чуваюць над душамі вашымі, як абавязаныя здаць справаздачу [за іх], каб яны рабілі гэта з радасцю, а не ўздыхаючы, бо гэта для вас некарысна.

18 Маліцеся за нас; бо мы перакананыя, што маем добрае сумленъне, у-ва ўсім хочучы жыць справядліва.

19 Асабліва ж прашу рабіць гэта, каб я хутчэй быў вам вернуты.

20 А Бог супакою, Які падняў з мёртвых у крыві вечнага запавету вялікага Пастыра авечак, Госпада нашага Ісуса,

21 няхай удасканаліць вас у-ва ўсякай справе добрай, дзеля выкананьня волі Ягонай, робячы ў вас тое, што даспадобы Яму, праз Ісуса Хрыста, Якому слава на вякі вякоў. Амэн.

22 Прашу ж вас, браты, прыйміце слова пацяшэнья, бо я ж крыху напісаў вам.

23 Ведайце, што брат наш Цімафей вызвалены; з ім разам, калі хутка прыйдзе, угледжу я вас.

24 Прывітайце ўсіх кіраунікоў ваших і ўсіх съвятых. Вітаюць вас тыя, што з Італіі.

25 Ласка з усімі вамі. Амэн.

ПАЎСЮДНАЕ ПАСЛАНЬНЕ АПОСТАЛА ЯКУБА

¹ Якуб, слуга Бога і Господа Ісуса Хрыста, — дванаццаці каленам, што ў расыярушаныні: радавацца!

² Вялікай радасцю лічыце, браты мае, калі трапляеце ў розныя спакусы,

³ ведаочы, што выпрабаванье вashaе веры робіць цярплівасць.

⁴ А цярплівасць няхай мае дасканалае дзеяньне, каб вы былі дасканалымі і суцэльнымі, без аніякага недахопу.

⁵ Калі ж у каго з вас не хапае мудрасці, няхай просіць у Бога, Які дае ўсім шчыра і не дакараочы, і будзе яму дадзена.

⁶ Але няхай просіць з вераю, ані не сумняваочыся, бо той, хто сумняецца, падобны да хваляванья марскога, якое вецер уздымае і ганяе.

⁷ Дык няхай не мяркуе гэтакі чалавек, што нешта атрымае ад Госпада.

⁸ Двудушны чалавек няцьвёрды на ўсіх шляхах сваіх.

⁹ Няхай жа хваліцца паніжаны брат сваёй высокасцю,

¹⁰ а багаты — сваім паніжэннем, бо праміне, як кветка на траве.

¹¹ Бо ўзыходзіць сонца са съпёкаю і сушыць траву, і кветка яе падае, і хараство ablіtcha яе зынікае; гэтак і багаты на шляхах сваіх счэзье.

¹² Шчасльвы чалавек, які вытрымлівае спакусу, бо, стаўшыся выпрабаваным, ён атрымае вянок жыцця, які абяцаў Госпад тым, хто любіць Яго.

¹³ Спакушаны, ніхто няхай ня кажа: «Бог мяне спакушае», бо Бог не спакушаецца злом, і Сам нікога не спакушае.

¹⁴ А кожны спакушаецца, захоплены і прываблены ўласным пажаданьнем;

¹⁵ паслья пажаданье, зачайшы, нараджае грэх, а грэх, як яго давесці да канца, спараджае съмерць.

¹⁶ Не падманвайцесь, браты мае ўлюблёныя:

¹⁷ усякі дар добры і ўсякі дарунак дасканалы зыходзяць з вышыні, ад Айца съятла, у Якога няма рознасьці, ані ценю зъменлівасці.

¹⁸ Захацеўшы, ён спарадзіў нас словам праўды, каб быць нам нейкім пачаткам стварэння Ягоных.

¹⁹ Так што, браты мае ўлюблёныя, усякі чалавек няхай будзе хуткі, каб слухаць, павольны, каб гаварыць, павольны на гнеў.

²⁰ бо гнеў чалавека ня чыніць праведнасьці Божае.

²¹ Дзеля гэтага, адкінуўшы ўсякі бруд і празьмернасць ліхоты, у ціхасці прыйміце насаджанае слова, якое можа збавіць душы вашыя.

²² Будзьце ж выкананіцамі слова, а не слухачамі толькі, якія ўводзяць у зман саміх сябе.

23 Бо хто слухае слова і не выконвае, той падобны да чалавека, які разглядае ablічча сваё, [якое мае ад] нараджэнья, у люстэрку;

24 бо ён паглядзеў на сябе, і адыйшоў, і адразу забыўся, які ён.

25 А хто прыхілецца да дасканалага закону свабоды і трывае [ў ім], той, стаўшыся не слухачом, які забываецца, але выканануцам справы, шчасльвы будзе ў дзейнасці сваёй.

26 Калі хто сярод вас думае, што ён пабожны, і не цугляе язык свой, але падманвае сэрца сваё, у таго пабожнасць марная.

27 Чыстая і беззаганная пабожнасць перад Богам і Айцом ёсьць у тым, каб адведваць сіротаў і ўдоваў у горы іхнім і захоўваць сябе неапаганенным ад съвету.

ЯК 2

¹ Браты мае! Не ўзіраючыся на ablічча, мейце веру ў Господа нашага Іуса Хрыста праслаўленага.

² Бо калі ў збор ваш увойдзе чалавек з залатым пярсыцёнкам, у съветлым адзеніні, і ўвойдзе ўбогі ў брудным адзеніні,

³ і вы глянече на таго, які носіць съветлае адзенінне, і скажаце яму: «Табе добра сесці тут», а ўбогаму скажаце: «Ты стань там», ці: «Сядай тут, ля падножжа майго»,

⁴ ці не ўчынілі вы розніцы ў саміх сабе і ці ня сталіся судзьдзямі са злымі думкамі?

⁵ Паслушайце, браты мае ўлюбёныя, ці ж ня ўбогіх съвету гэтага выбраў Бог быць багатымі ў веры і спадкаемцамі Валадарства, якое Ён абяцаў тым, што любяць Яго?

⁶ А вы зьняважылі ўбогага. Ці ж не багатыя прыгнітаюць вас, і ці ж не яны цягаюць вас у суды?

⁷ Ці ж не яны блюзьняць на добрае імя, якое вы прызываеце?

⁸ Калі, аднак, вы спаўняеце валадарскі закон паводле Пісаньня: «Любі бліжняга твайго як самога сябе», добра робіце;

⁹ а калі на ablічча ўзіраецеся, чыніце грэх і дакараныя законам як парушальнікі.

¹⁰ Бо хто захоўвае ўвесь Закон, але спатыкнецца ў [нечым] адным, той стаўся вінным у-ва ўсім.

¹¹ Бо Той, Які сказаў: «Не чужалож», сказаў таксама: «Не забівай». Дык калі ты не чужаложыш, але заб'еш, ты стаўся парушальнікам Закону.

¹² Гэтак гаварыце і гэтак рабіце, як тыя, што маюць быць суджаны паводле закону свабоды.

¹³ Бо суд бяз літасці для таго, хто не ўчыніў літасці; і ласка панад суд вывышаецца.

¹⁴ Якая карысць, браты мае, калі хто кажа, што мае веру, а ўчынкаў ня мае? Ня можа гэтая вера збавіць яго.

¹⁵ Калі брат ці сястра ня маюць адзеніння і не хапае ім ежы на дзень,

16 а нехта з вас скажа ім: «Ідзіце ў супакоі, грэйцесь і насычайцесь», але ня дасыць ім патрэбнага для цела, якая карысьць?

17 Гэтак і вера, калі ня мае ўчынкаў, сама па сабе мёртвая.

18 Але нехта скажа: «Ты маеш веру, а я маю ўчынкі». Пакажы мне веру тваю без учынкаў тваіх, і я з маіх учынкаў пакажу табе маю веру.

19 Ты верыш, што Бог адзін, — добра робіш. І дэманды вераць і дрыжаць.

20 Але ці хочаш ведаць, чалавек нікчэмны, што вера без учынкаў мёртвая?

21 Ці ж не праз учынкі апраўдаўся Абрагам, бацька наш, узънёшы на ахвярнік Ісаака, сына свайго?

22 Бачыш, што вера дапамагала ўчынкам ягоным, і праз учынкі вера завяршилася.

23 І споўнілася Пісаньне, якое кажа: «Паверыў Абрагам Богу, і залічана яму за праведнасць», і: «Сябрам Богу быў ён названы».

24 Дык паглядзіце, што чалавек апраўдваецца праз учынкі, а не праз веру толькі.

25 Падобна і Рахаў распусьніца ці не праз учынкі была апраўданая, прыняўшы пасланцоў і выправіўшы [ix] другой дарогаю?

26 Бо, як цела бяз духа мёртвае, гэтак і вера мёртвая без учынкаў.

Як 3

1 Ня многія рабіцесь настаўнікамі, браты мае, ведаочы, што мы большы атрымаем прысуд,

2 бо ўсе мы шмат спатыкаемся. Хто не спатыкаецца ў слове, той дасканалы чалавек, які мае моц, каб зацугляць і ўсё цела.

3 Вось, мы ўкладаем цуглі ў рот коням, каб мець пэўнасць у іх, і кіруем усім целам іхнім.

4 Вось і караблі, такія вялікія, і вятры магутныя іх носяць, а невялікім стырном кіруюцца, куды корнік хоча.

5 Гэтак і язык — малы член, а шмат узносіцца. Вось, маленькі агонь, а які вялікі лес запальвае.

6 І язык — агонь, съвет няправеднасці. Язык гэтак зъмяшчаецца сярод членаў нашых, што апаганьвае ўсё цела, і запальвае круг жыцця, і сам запальваецца ад геенны.

7 Бо ўсякая прырода зъвяроў, і птушак, і паўзуноў, і марскіх жывёлаў таймуеца і ўтаймавана прыродаю чалавеччу,

8 а языка ніхто з людзей утаймаваць ня можа; ён — нястрымнае ліха, поўны съмяротнай атрутні.

9 Ім дабраслаўляем Бога і Айца і ім праклінаем людзей, што створаны на падабенства Бога;

10 з тых самых вуснаў выходзіць дабраслаўленыне і праклён. Не павінна быць гэтак, браты мае.

11 Ці з аднаго жарала крыніцы выцякае салодкая і горкая [вада]?

12 Ня можа, браты мае, фігавае дрэва радзіць аліўкі, або вінаградная лаза — фігі; гэтаксама адна крыніца — даваць салёную і салодкую ваду.

13 Хто з вас мудры і мае разум, няхай пакажа гэта справамі сваімі праз добры лад жыцьця з ціхасцю мудрасці.

14 А калі ў вашым сэрцы вы маецце горкую зайдзрасць і сварлівасць, не вывышайцеся і не хлусіце насуперак праўдзе.

15 Гэта ня ёсьць мудрасць, якая з вышыні зыходзіць, але зямная, душэўная, дэмманава,

16 бо дзе зайдзрасць і сварлівасць, там бязладзьдзе і ўсякія благія рэчы.

17 Але мудрасць, якая з вышыні, па-першае, — чыстая, пасъля — мірная, спагадная, саступлівая, поўная літасці і добрых пладоў, бесстаронная і некрывадушная.

18 Плод жа праведнасці ў супакоі сеецца тымі, якія робяць супакой.

ЯК 4

1 Адкуль войны і згадкі між вами? Ці не адлюль, з [пажаданьня] асалодаў вашых, якія змагаюцца ў членах вашых?

2 Вы жадаецце і ня маецце; забіваецце і зайдзросціце, і ня можаце атрымаць, вадзіцесь і ваюеце; а ня маецце дзеля таго, што ня просіце.

3 Просіце і не атрымліваецце, бо блага просіце, каб выдаткаваць дзеля асалоды вашай.

4 Чужаложнікі і чужаложніцы! Ці вы ня ведаецце, што сяброўства са съветам ёсьць варожасць супраць Бога? Дык хто хоча быць сябрам съвету, той робіцца ворагам Богу.

5 Ці вы думаецце, што надарма кажа Пісаньне: «Да рэўнасці прагне Дух, Які жыве ў нас»?

6 Але яшчэ большую дае ласку і дзеля гэтага кажа: «Бог пыхлівым працівіцца, а пакорным ласку дае».

7 Дык падпарадкуйцесь Богу; супраціўцеся д'яблу, і ўцячэ ад вас.

8 Наблізьцесь да Бога, і Ён наблізіцца да вас. Ачысьціце рукі, грэшнікі, выпраўце сэрцы, двудушныя!

9 Скрушайцесь, плачце і галасіце; няхай съмех ваш пераменіцца ў плач, і радасць — у смутак.

10 Панізьцесь перад Госпадам, і Ён узвысіць вас.

11 Не ачарняйце, браты, адзін аднаго. Хто ачарняе брата і судзіць брата свайго, той ачарняе Закон і судзіць Закон. А калі ты судзіш Закон, ты не выканаша Закону, але судзьдзя.

12 Адзін ёсьць Заканадаўца, Які можа збавіць і загубіць. А хто ты, які судзіш другога?

13 Паслухайце цяпер вы, якія кажаце: «Сённяня і заўтра пойдзем у такі і такі горад, і будзем там адзін год, і будзем гандляваць і зарабляць»,

14 вы, якія ня ведаеце, што [будзе] заўтра. Бо што такое жыцьцё вашае? Бо яно — пара, якая зъяўляеца на малы [час], а потым чэзьне.

15 Замест таго, каб гаварыць вам: «Калі Госпад захоча і будзем жывыя, зробім тое ці другое»,

16 вы цяпер праз пыху свою хваліцесь. Усякая гэткая пахвальба ёсьць зло.

17 Дык хто ведае, як рабіць дабро, і ня робіць, грэх таму.

ЯК 5

1 Паслухайце цяпер вы, багатыя! Галасіце і плачце дзеля няшчасціяў вашых, якія прыходзяць!

2 Багацьце вашае згніло, і шаты вашия моль стачыла.

3 Золата вашае і срэбра паржавела, і іржа іхняя съведчыца супраць вас і зъесцьць цела вашае, як агонь. Вы сабралі сабе скарб на апошнія дні.

4 Вось платя, якой вы пазбавілі работнікаў, што пажалі палі вашия, кліча, і лямант жняцоў дайшоў да вушэй Госпада Магуцьцяў.

5 Вы мелі раскошу на зямлі і жылі ў распусьце; вы насыцілі сэрцы вашия, быццам на дзень, калі будзеце на зарэз.

6 Вы асудзілі, забілі Праведнага; Ён не супрацьстаў вам.

7 Дык будзьце доўгацярплівымі, браты, да прыйсьця Госпада. Вось, земляроб чакае каштоўнага плоду зямлі, і дзеля яго доўгацярплівы, аж пакуль атрымае дождж ранні і позыні.

8 Будзьце доўгацярплівымі і вы, умацуйце сэрцы вашия, бо прыйсьце Госпада набліжаецца.

9 Не наракайце, браты мае, адзін на аднаго, каб ня быць асуджанымі. Вось, Судзьдзя стаіць перад дзівярыма.

10 За прыклад злыбедаў і доўгацярплівасці вазьміце, браты мае, прарокаў, якія гаварылі ў імя Госпада.

11 Вось, мы шчасльівымі называем тых, якія выгрывалі. Вы чулі пра цярплівасць Ёва і ведаеце канец [яго] ад Госпада, бо Госпад вельмі спагадлівы і міласэрны.

12 Дык перш за ўсё, браты мае, не прысягайцеся ані небам, ані зямлёю, ані якою другою прысягаю, але няхай будзе ў вас «Так, так» і «Не, не», каб вам не патрапіць пад суд.

13 Mae злыбеды нехта з вас? Няхай моліцца. Бадзёры хто? Няхай псальмы съпявяе.

14 Захварэў хто з вас? Няхай пакліча старостаў царквы, і няхай тыя памоляцца над ім, памазаўшы яго алеем у імя Госпада,

15 і малітва веры збавіць нямоглага, і Госпад падымете яго; і калі ён грахі ўчыніў, будзе адпушчана яму.

16 Вызнавайце адзін аднаму грахі і малітве адзін за аднаго, каб быць аздароўленымі. Шмат можа настойлівая просьба праведніка!

17 Ільля быў чалавек, падобны да нас, і малітваю памаліўся, каб не ішоў дождж, і не ішоў дождж на зямлю трэх гады і шэсцьць месяцаў.

18 І ізноў памаліўся, і неба дало дождь, і зямля ўзрасьціла плод свой.

19 Брэты, калі хто з вас ухіліўся ад праўды, і нехта наверне яго,
20 няхай ведае, што той, які навярнуў грэшніка з памылковага
шляху ягонага, збавіць душу [ягоную] ад съмерці і прыкрые
мноства грахоў.

ПЕРШАЕ ПАЎСЮДНАЕ ПАСЛАНЬНЕ АПОСТАЛА ПЯТРА

¹ Пётар, апостал Ісуса Хрыста, — выбраным вандроўнікам, расьцярушаным у Поньце, Галятыі, Кападокії, Азіі і Бітыніі,

² паводле прадбачаньня Бога Айца, праз асьвячэнье Духа, дзеля паслухмянасьці і пакрапленьня крывёю Ісуса Хрыста: ласка і супакой няхай вам памножацца!

³ Дабраслаўёны Бог і Айцец Госпада нашага Ісуса Хрыста, Які паводле вялікай літасьці Сваёй адрадзіў нас праз уваскрасеньне Ісуса Хрыста з мёртвых дзеля жывое надзеі,

⁴ дзеля спадчыны незынішчальнае і беззаганнае, якая не завяне і якая захоўваецца ў небе дзеля нас,

⁵ якія сілаю Божаю праз веру захаваныя дзеля збаўленьня, гатовага адкрыцца ў апошні час.

⁶ З гэтага радуйцеся, крыху цяпер, калі трэба, ад розных спакусаў пасмуткаваўшы,

⁷ каб выпрабаваньне веры вашае, якая шмат каштоўнейшая за золата, што гіне, хоць і агнём выпрабоўваецца, было знайдзена на хвалу, і пашану, і славу ў адкрыцці Ісуса Хрыста,

⁸ Якога, ня бачыўшы, любіце і дзеля Якога, хоць не агляджаючы, але верачы [ў Яго], радуюцеся радасьцю невымоўнаю і найслаўнейшаю,

⁹ атрымліваючы вынік веры вашае — збаўленьне душаў.

¹⁰ Гэтага збаўленьня шукалі і дапытываліся прарокі, якія прарочылі пра ласку адносна вас,

¹¹ дасьледуючы, пра што ці пра якую пару паведамляў у іх Дух Хрыстовы, прадвяшчаючы пакуты Хрыстовыя і славу паслья іх.

¹² Ім было адкрыта, што ня ім, але нам служыла абвешчанае вам цяпер тымі, якія дабравесцілі вам у Духу Святым, Які пасланы з неба, да чаго анёлы жадаюць прыхіліцца.

¹³ Дзеля гэтага, падперазаўшы паясьніцы разуму вашага і будучы цвярозымі, да канца спадзявайцеся на ласку, якая прыносицца вам у адкрыцці Ісуса Хрыста.

¹⁴ Як паслухмянья дзеци, не прыпадабняйцеся ранейшым пажаданьням у няведенъні вашым,

¹⁵ але, паводле [прыкладу] Святога, Які паклікаў вас, і самі будзьце святымі ў-ва ўсім ладзе жыцьця,

¹⁶ бо напісаны: «Будзьце святыя, бо Я — Святы».

¹⁷ И калі называеце Айцом Таго, Які судзіць кожнага паводле справаў ягоных, не ўзіраючыся на ablічча, са страхам праводзьце час вандраваньня вашага,

¹⁸ ведаючы, што не зынішчальным срэбрам ці золатам выбаўлены вы ад марнага ладу жыцьця, перададзенага ад бацькоў,

19 але каштоўнай крывёю Хрыста, як Ягняці беззаганнага і неапаганенага,
 20 прадвызначанага яшчэ да стварэнья сьвету, але зъяўленага ў апошнія часы дзеля вас,
 21 якія паверылі праз Яго ў Бога, Які ўваскрасіў Яго з мёртвых і даў Яму славу, каб вера вашая і надзея была ў Богу.
 22 Ачысьціўши душы вашыя паслухмянасьцю прайдзе праз Духа дзеля некрывадушнага браталюбства, з чыстым сэрцам шчыра любіце адзін аднаго,
 23 як тыя, што адроджаныя не са зьнішчальнага насенія, але з незынішчальнага, праз слова Бога Жывога, Які трывае на вякі.
 24 Бо ўсякае цела — як трава, і ўсякая слава чалавечая — як кветка на траве; засохла трава, і кветка яе ўпала,
 25 але слова Госпада трывае на вякі. А гэта ёсьць тое слова, якое вам дабравешчана.

1 Пт 2

¹ Даў адклаўши ўсякую ліхоту, і ўсякі подступ, і крывадушнасьць, і зайдрасць, і ўсякі абліяньні,
² як нованараджаныя немаўляты, зажадайце чыстага слоўнага малака, каб ад яго вы расьлі,
³ бо вы пакаштавалі, што Госпад добры.
⁴ Падыходзячы да Яго, жывога Камянія, адкінутага людзьмі, але выбранага Богам, каштоўнага,
⁵ і самі, як жывыя камяні, будуйцеся ў дом духоўны, сьвятарства съвятое, каб узносіць духоўныя ахвяры, адпаведныя Богу, праз Ісуса Хрыста.
⁶ Дзеля гэтага і зъмешчана ў Пісаньні: «Вось, Я кладу ў Сыёне кутні Камень, выбраны, каштоўны, і хто верыць у Яго, ня будзе асаромлены».
⁷ Даў Ён для вас, якія вераць, — каштоўнасьць, а для тых, якія ня вераць, — камень, які адкінулі будаўнікі, які стаўся галавой вугла,
⁸ камень спатыкненія і скала згаршэння для тых, якія спатыкаюцца аб слова, не скараючыся, дзеля чаго і пакінутыя.
⁹ А вы — выбраны род, валадарнае сьвятарства, народ съвяты, людзі, атрыманыя як удзел, каб абвяшчаць цноты Таго, Які паклікаў вас з цемры ў дзівоснае съвято Сваё,
¹⁰ некалі не народ, а цяпер — народ Божы; [некалі] не мілаваныя, а цяпер — памілаваныя.
¹¹ Улюбёныя, прашу вас, як прыхадняў і вандроўнікаў, высьцерагайцеся цялесных пажаданьняў, якія змагаюцца супраць душы,
¹² і мейце добры лад жыцця між паганамі, каб яны за тое, за што ачарняюць вас, як ліхадзеяў, гледзячы на добрыя справы [вашыя], славілі Бога ў дзень адведзінаў.
¹³ Даў падпарадкоўвайцеся ўсякаму стварэнню чалавечаму дзеля Госпада, ці то валадару, як вышэйшай [уладзе],

14 ці то ваяводам, як праз яго пасыланым дзеля помсты ліхадзеям і дзеля пахвалы тым, якія робяць добро.

15 Бо гэткая ёсьць воля Божая, каб мы, робячы добро, прымушалі замаўчаць невуцтва неразумных людзей,

16 як свабодныя, і не як тыя, што свабоду маюць як падставу для ліхоты, але як слугі Божыя.

17 Усіх паважайце, брацтва любіце, Бога бойцеся, валадара шануйце.

18 Слугі, з усякім страхам падпарадкоўвайцесь ўладарам, ня толькі добрым і спагадным, але і круцельскім.

19 Бо гэта ласка [Божая], калі хто дзеля сумлення Божага пераносіць смутак, церпячы несправядліва.

20 Бо што за слава, калі вы трываеце, як б'юць вас за грахі? Але калі робячы добро і церпячы, трываеце, гэта ласка ў Бога.

21 Бо вы на гэта пакліканыя, бо і Хрыстос перацярпеў за нас, пакінуўшы нам прыклад, каб мы ішлі па сълядах Ягоных.

22 Ён не зрабіў аніякага грэху, і не было подступу ў вуснах Ягоных.

23 Ён, зневажаны, не зневажаў у адказ, церпячы, не пагражаў, а перадаў [суд] Тому, Хто судзіць справядліва.

24 Ён грахі нашыя Сам узьнёс у целе Сваім на дрэва, каб мы, памёршы дзеля грахоў, жылі ў праведнасці; ранамі Ягонымі вы аздароўленыя.

25 Бо вы былі як авечкі, што заблукалі, але цяпер вярнуліся да Пастыра і Епіскапа душаў вашых.

1 Пт 3

1 Таксама і вы, жонкі, падпарадкоўвайцесь сваім мужам, каб і тыя, што не скараюцца слову, ладам жыцьця жонак бяз слова былі здабываныя,

2 гледзячы на чыстае жыцьцё вашае ў страху [Божым].

3 Няхай будзе [аздобраю] ня вонкавае заплятанье валасоў і залатыя ўпрыгожваныні або апрананыне ў шаты съвету,

4 але таемны сэрца чалавек у незынішчальнасці ціхага і спакойнага духа, што вельмі каштоўна перад Богам.

5 Бо гэтак некалі аздаблялі сябе, падпарадкоўваючыся сваім мужам, і съвятыя жанчыны, якія спадзяваліся на Бога.

6 Гэтак Сара слухалася Абрагама, называючы яго гаспадаром, і вы сталіся дзецьмі яе, калі робіце добро і не палохаецеся аніякага страху.

7 Таксама і вы, мужы, жывіце з разуменем з жонкамі, аддаючы ім, як найслабейшай пасудзіне, пашану, бо і яны — суспадчынніцы ласкі жыцьця, каб не было перашкоды ў малітвах вашых.

8 Нарэшце, будзьце ўсе аднадумныя, спачувайце адзін аднаму, [будзьце] браталюбныя, спагадлівыя, пачцівыя,

9 не аддавайце ліхам за ліха ці зьнявагай за зьнявагу, а, наадварот, дабраслаўляйце, ведаючы, што вы дзеля гэтага пакліканыя, каб узяць у спадчыну дабраслаўленъне.

10 Бо хто хоча жыць ў любіць і бачыць добрыя дні, няхай стрымлівае язык свой ад ліхоты і вусны свае, каб не гаварылі падступна,

11 няхай ухіляецца ад ліха і робіць добро; няхай шукае супакою і імкнецца да яго.

12 Бо вочы Господа — на праведных, і вуши Ягоныя — да просьбаў іхніх, але аблічча Господа — супраць тых, якія робяць ліхое.

13 І хто зробіць вам зло, калі вы станецеся пераймальнікамі добраага?

14 Але калі вы і пацярпелі за праведнасць, вы шчасльвия. А страху іхняга не палохайцесь і не трывожцесь.

15 Госпада Бога съяціце ў сэрцах вашых. Будзьце заўсёды гатовыя даць адказ кожнаму, хто просіць у вас слова адносна вашае надзеі, з ціхасцю і са страхам,

16 маючы добрае сумленъне, каб у тым, за што ачарняюць вас, як ліхадзеяў, былі асаромленыя тыя, якія ганяць ваш добры лад жыцьця ў Хрысьце.

17 Бо, калі хоча воля Божая, лепш цярпець, робячы добрае, чым робячы благое.

18 Бо і Христос, каб прывесці нас да Бога, раз пацярпей за грахі,

Праведны — за няправедных, забіты целам, але ажыўлены Духам,

19 у Якім Ён, пайшоўшы, абвяшчаў духам, што ў вязніцы,

20 тым, якія некалі не скарыліся, калі чакала іх Божае дойгатярпеньне ў дні Ноя, пры будаванні каўчэга, у якім некалькі, гэта значыцца восем душаў, былі ўратаваныя ад вады.

21 Гэтак і нас цяпер на ўзор гэтага хрышчэнъне — не абмыцьцё бруду цела, але абяцаныне Богу добраага сумленъня, — збаўляе праз уваскрасенъне Ісуса Хрыста,

22 Які, узышоўшы ў неба, знаходзіцца праваруч Бога, і Яму падпрадкаваныя анёлы, і ўлады, і сілы.

1 Пт 4

1 Дык як Христос цярпей за нас целам, і вы ўзбройцесь такой думкаю, што той, хто церпіць целам, перастае грашыць,

2 каб рэшту часу ў целе жыць не паводле чалавечых пажаданньняў, але паводле волі Божая.

3 Бо досыць ужо, што мы ў мінулы час жыцьця выконвалі волю паганаў, ходзячы ў бессаромнасці, пажаданьнях, абліванні віном, гулянках, банкетаваньнях і агідным ідалапаклонстве.

4 Таму яны зьдзіўляюцца, што вы не бежыцё з імі на гэты разъліў распustы, і блузьняць.

5 Яны дадуць справаздачу Таму, Хто гатовы судзіць жывых і мёртвых.

6 Бо дзеля гэтага і мёртвым было дабравешчана, каб яны, суджаныя па-чалавечаму целам, жылі па-Божаму духам.

7 А канец усяму набліжаецца. Дык будзьце пры разуме і цъярозымі ў малітвах.

8 А перш за ўсё мейце нязменную любоў адзін да аднаго, бо любоў прыкрые мнства грахой.

9 Будзьце гасцінныя адны да адных без нараканьня.

10 Служыце адзін аднаму кожны тым дарам [ласкі], які атрымаў, як добрыя аканомы разнастайнае ласкі Божае.

11 Калі хто гаворыць — як слова Божыя; калі хто служыць — па сіле, якую дае Бог, каб у-ва ўсім славіўся Бог праз Ісуса Хрыста, Якому слава і ўлада на вякі вякоў. Амэн.

12 Улюблёныя! Не зьдзіўляйцесь вогненнаму [выпрабаванью], якое стаецца дзеля спакушэння вас, нібы нешта дзіўнае здарылася.

13 Але, як супольнікі ў пакутах Христовых, радуйцесь, каб і ў адкрыцьці славы Ягонай радавацца і весяліцца.

14 Калі зьневажаюць вас за імя Хрыста, вы шчасльівыя, бо Дух славы, Дух Божы супачывае на вас. Тыя блюзьняць [на Яго], а вы славіце.

15 Абы толькі не цярпеў who з вас муکі як забойца, або злодзея, або ліхадзея, або той, хто квапіцца на чужое;

16 а калі як Хрысьціянін, не саромся, але слаў Бога за гэткі ўдзел.

17 Бо час пачацца суду ад дому Божага. А калі спачатку ад нас, дык які канец тых, якія не скарыліся Эвангельлю Божаму?

18 І калі праведны ледзьве збавіцца, дык бязбожнік і грэшнік дзе апынуцца?

19 Так што тыя, якія церпяць паводле волі Божай, няхай перададуць Яму, як вернаму Творцу, души свае, робячы добро.

1 Пт 5

¹Старостаў, якія сярод вас, прашу я, сустарышня і съведка пакутаў Христовых і супольнік славы, якая мае адкрыцца:

²пасьвіце Божы статак, які ў вас, гледзячы за ім не пад прынукам, але добраахвотна, і не дзеля прыбыткаў, але з ахвотаю,

³і не пануючы над спадчынай, але даючы прыклад статку,

⁴і калі зъявіцца Найвышэйшы Пастыр, атрымаеце вянок славы, якія счэзьзне.

⁵Таксама і вы, маладыя, падпарадкоўвайцесь старостам, а ўсе, падпарадкоўваючыся адзін аднаму, апраніцесь ў пакорнасць, бо Бог пыхлівым працівіцца, а пакорным ласку дае.

⁶Дык скарыцесь пад уладную руку Божую, каб Ён узвялічыў вас у свой час.

⁷Усе турботы свае ўскладайце на Яго, бо Ён клапоціцца пра вас.

⁸Будзьце цъярозымі, чувайце, бо супраціўнік ваш, д'ябал, як леўрыклівы, ходзіць, шукаючы, како праглынуць.

⁹ Супрацьстаньце яму цьвёрдай вераю, ведаочы, што такія самыя пакуты здараюцца з братамі вашымі ў съвеце.

¹⁰ А Бог усякае ласкі, Які паклікаў нас, што крыху цярпелі, у вечную славу Сваю ў Хрысьце Ісусе, няхай Сам удасканаліць вас, няхай умацуе, няхай узмоцніць, няхай угрунтуе.

¹¹ Яму слава і ўлада на вякі вякоў. Амэн.

¹² Гэта коратка напісаў я вам праз Сілуана, вернага, як лічу, брата, каб суцешыць і засвідчыць, што праўдзівая ласка Божая, у якой вы стаіцё.

¹³ Вітае вас [царква], што ў Бабілоне, выбраная разам з вами, і Марк, мой сын.

¹⁴ Прывітайце адзін аднаго пацалункам любові. Супакой вам усім, якія ў Хрысьце Ісусе. Амэн.

ДРУГОЕ ПАЎСЮДНАЕ ПАСЛАНЬНЕ АПОСТАЛА ПЯТРА

¹ Сымон Пётар, слуга і апостал Ісуса Хрыста, — тым, якія прынялі з намі роўна каштоўную веру ў праведнасьці Бога нашага і Збаўцы Ісуса Хрыста:

² ласка вам і супакой няхай памножацца ў пазнаньні Бога і Ісуса, Госпада нашага.

³ Як Боская моц Ягоная падаравала нам усё дзеля жыцьця і пабожнасьці, праз познаньне Таго, Хто паклікаў нас славаю і цнотаю,

⁴ праз якія падараваныя нам найвялікшыя і каштоўныя абяцаńні, каб праз іх сталіся вы супольнікамі Боскае прыроды, пазъбегнуўшы сапсутасьці ў пажаданьні, якое ў съвеце,

⁵ дык вы, прыкладаючы да гэтага ўсякую дбайнасьць, зъявіце ў веры вашай цноту, а ў цноце — разуменьне,

⁶ а ў разуменьні — стрыманасьць, а ў стрыманасьці — цярплівасьць, а ў цярплівасьці — пабожнасьць,

⁷ а ў пабожнасьці — браталюбства, а ў браталюбстве — любоў.

⁸ Калі гэтае ў вас ёсьць і памнажаецца, вы не застанеццеся бязъдзейнымі і бясплоднымі ў познаньні Госпада нашага Ісуса Хрыста.

⁹ Бо хто ня мае гэтага, той съляпты, невідущы, забыўся, што атрымаў ачышчэнье даўнейшых сваіх грахоў.

¹⁰ Дзеля гэтага, браты, яшчэ больш намагайцесь рабіць цвёрдым вashaе пакліканьне і выбраньне, бо гэтак робячы, ніколі не спатыкніцца,

¹¹ бо гэтак шырока зъявіцца вам уваход у вечнае Валадарства Госпада нашага і Збаўцы Ісуса Хрыста.

¹² Дзеля гэтага я ня буду занядбоўваць заўсёды нагадваць вам пра гэтае, хоць вы і ведаецце гэта, і ўмацаваныя ў гэтай праўдзе.

¹³ Справядлівым жа лічу, пакуль знаходжуся ў гэтай будыніне, пабуджаць вас нагадваньнем,

¹⁴ ведаючы, што хутка пакіну маю будыніну, як і Госпад наш Ісус Хрыстос мне паведаміў.

¹⁵ Але буду намагацца, каб вы і пасъля майго адыходу заўсёды ўспаміналі гэтае.

¹⁶ Бо мы зрабілі вядомымі вам моц і прыйсьце Госпада нашага Ісуса Хрыста, не за мудрагелістымі байкамі ідучы сълем, але быўшы відавочцамі велічы Ягонай,

¹⁷ бо Ён прыняў ад Бога Айца пашану і славу, калі ад велічнае славы зыйшоў да Яго гэтакі голас: «Гэта ёсьць Сын Мой улюбёны, у Якім маю ўпадабаньне».

¹⁸ I гэты голас, які зыходзіў з неба, мы чулі, быўшы з Ім на гары съвятой.

19 И мы маєм цьвёрдае прарочае слова, і вы добра робіце, што зважаеце на яго, як на съветач, што съвеціць у ўсімнам месцы, пакуль не пачне днець і ня ўзыядзе зараніца ў сэрцах вашых,
20 разумеючы спачатку, што ніякае прароцтва з Пісаньня ня мае адвольнага тлумачэнья,

21 бо ніколі прароцтва не прыносілася воляй чалавека, але гаварылі яго съвятыя Божыя людзі, ведзеныя Духам Съвятым.

2 Пт 2

1 Былі ж і фальшывыя прарокі, як і ў вас будуць фальшывыя настаўнікі, якія ўвядуць згубныя герэзі і адракуцца Уладара, Які адкупіў іх, съцягваючы на сябе хуткую загубу.

2 I многія пойдуць съследам за імі на загубу, і праз іх будуць блюзыніць на шлях прауды,

3 і яны ў хцівасьці будуць падкупляць вас лісълівымі словамі; суд для гэтакіх здаўна не бязъдзейнічае, і загуба іхняя ня дрэмле.

4 Bo калі Бог не пашкадаваў анёлаў, якія зграшылі, але, кінуўшы [ix] у апраметную ў ковах змроку, аддаў пільнаваць дзеля суду;

5 і калі не пашкадаваў старадаўнага съвету, але восьмёх з Ноем, весынікам праведнасъці, захаваў, як навёў быў патоп на съвет бязбожнікаў;

6 і калі гарады Садом і Гамору, зрабіўшы попелам, асудзіў на зруйнаваньне, даючы прыклад для будучых бязбожнікаў,

7 а праведнага Лота, крыўдженага бессаронным ладам жыцьця беззаконнікаў, выбавіў,

8 бо гэты праведнік, жывучы між імі, з дня ў дзень мучыў праведную душу [сваю], бачачы і чуючы справы беззаконныя,

9 дык ведае Госпад, як выбайляць пабожных ад спакусы, а нягоднікаў захоўваць на дзень суду дзеля пакараньня,

10 а найбольш тых, якія ідуць за целам у нячыстых пажаданьнях і пагарджаюць панаваньнем, якія дзёрзкія, самалюбныя і не баяцца блюзыніць супраць славы,

11 тады як анёлы, большыя [за іх] магутнасъцю і сілай, не выносяць на іх перад Госпадам блюзынерчага суду.

12 Яны, як неразумныя жывёлы прыродныя, народжаныя на ловы і зынішчэнье, блюзыняць на тое, чаго ня ведаюць, і ў сапсутасъці сваёй зынішчаны будуць.

13 Яны атрымаюць нагароду няправеднасъці, за асалоду лічачы штодзённыя раскоши. Плюгайцы і паскуднікі, яны насалоджваюцца падманамі сваімі, банкетуючы з вами,

14 вочы маюць поўныя чужалоства і нясупыннага грэху, яны прывабліваюць душы неўгрунтаваныя; дзеци праклёну, яны маюць сэрцы, спрактикаваныя ў хцівасьці.

15 Пакінуўшы просты шлях, яны заблукалі, ідуучы па шляху Білеама Басоравага, які палюбіў нагароду няправеднасъці,

16 але меў дакаранье за сваё беззаконье: бязмоўная асыліца, прагаварыўшы чалавечым голасам, затрымала шаленства прарока.

17 Яны — крыніцы бязводныя, аблокі, бурай ганяныя, для якіх змрок цемры на вякі захоўваецца.

18 Бо, гаворачы пыхліва марнасьць, яны прывабліваюць пажаданьнямі цела і бессаромнасцю [людзей], якія ледзь пазъбеглі тых, што жывуць у падмане.

19 Яны абяцаюць ім свабоду, а самі яны — слугі сапутасці, бо хто кім пераможаны, той таму і стаўся слугою.

20 Бо калі яны, уцёкшы ад апаганьваньня съвету праз пазнанье Господа і Збаўцы нашага Ісуса Хрыста, ізноў даўшы звязаць сябе, пераможаны ім, апошнє для іх горш за першае.

21 Бо лепш ім было не пазнаць шляху праведнасці, чым, пазнаўшы, адварнуцца ад перададзенага ім съятога прыказанья.

22 Але з імі здарылася паводле праўдзіве прыказкі: «Сабака варочаецца да ванітаў сваіх, а вымытая съвіньня — качацца ў лужыне».

2 Пт 3

¹ Гэта ўжо другое пасланье пішу да вас, улюбёныя, у якім нагадваньнем пабуджаю чыстае разуменьне вашае,

² каб вы ўзгадалі слова, раней сказаныя съятymі прарокамі, і прыказанье Господа і Збаўцы, [перададзенае] апосталамі нашымі,

³ разумеючы спачатку, што ў апошнія дні прыйдущь лаяльнікі, якія ходзяць паводле сваіх уласных пажаданьняў,

⁴ і кажуць: «Дзе абяцаюне прыйсьця Ягонага? Бо ад [часу], як сталі паміраць бацькі, усё гэтак застаецца ад пачатку стварэння».

⁵ Бо ад тых, якія хочуць гэтак [думаць], утоена, што нябёсы былі здаўна, і зямля з вады і праз ваду паўстала праз Слова Божае.

⁶ Дзеля гэтага тагачасны съвет загінуў, затоплены вадою,

⁷ а цяперашнія неба і зямля, якія ўтрымліваюцца словам Ягоным, захоўваюцца для агню на дзень суду і загубы людзей бязбожных.

⁸ I тое ня можа быць утоена ад вас, улюбёныя, што ў Господа адзін дзень — як тысяча гадоў, і тысяча гадоў — як адзін дзень.

⁹ Не марудзіць Госпад з абяцаюнем, як гэта некаторыя за маруднасць уважаюць, але Ён доўгацярплівы да нас, не жадаючы некага загубіць, але каб усіх прывесці да навяртанья.

¹⁰ Прыйдзе ж дзень Госпада, як злодзей унаучы, і тады нябёсы з вялікім шумам прамінуць, а распаленыя стыхіі будуць разбурацца, і зямля, і справы, што на ёй, будуць спаленыя.

¹¹ Калі так усё гэтае разбурыцца, якімі мусіце быць у съятym ладзе жыцця і пабожнасці вы,

12 якія чакаце і съпяшаецся [бачыць] прыйсьце дня Божага, калі нябёсы, палымнеочы, разбурацца, і распаленыя стыхіі растопяцца?

13 А мы, паводле Ягонага абяцаньня, чакаем новага неба і новае зямлі, на якіх праведнасць жыве.

14 Дзеля гэтага, улюблёныя, чакаючы гэтага, намагайцеся, каб Ён знайшоў вас у супакоі, неапаганенымі і беззаганнымі.

15 I доўгацярплівасць Госпада нашага ўважайце за збаўленьне, як і улюблёны брат наш Павал, паводле дадзенай яму мудрасці, напісаў вам,

16 як ён кажа пра гэта ў-ва ўсіх пасланьнях, у якіх ёсьць нешта складанае да разуменьня, што невуکі і неўгрунтованыя на ўласную сваю загубу перакручваюць, як і іншыя Пісаньні.

17 Дык вы, улюблёныя, ведаючы [гэта] раней, съцеражыцеся, каб, захапіўшыся падманам беззаконікаў, вы не адпалі ад свайго ўмацаваньня,

18 і ўзрастайце ў ласцы і веданьні Госпада нашага і Збаўцы Icуса Хрыста. Яму слава і цяпер, і ў дзень вечны. Амэн.

ПЕРШАЕ ПАЎСЮДНАЕ ПАСЛАНЬНЕ АПОСТАЛА ЯНА

¹ Што было ад пачатку, што мы чулі, што бачылі вачыма нашымі, што разглядалі і да чаго дакраналіся рукі нашыя, пра Слова жыцьця.

² I жыцьцё зъявілася, і мы бачылі, і съведчым, і абвяшчаем вам гэтае жыцьцё вечнае, якое было ў Айца і зъявілася нам.

³ Што мы бачылі і чулі, абвяшчаем вам, каб і вы мелі супольнасьць з намі; а нашая супольнасьць — з Айцом і Сынам Яго Ісусам Хрыстом.

⁴ I гэтае пішам вам, каб радасьць вашая была поўная.

⁵ I вось тое абяцаньне, якое мы чулі ад Яго і абвяшчаем вам, — Бог ёсьць съятло, і няма ў Ім аніякае цемры.

⁶ Калі мы кажам, што маем супольнасьць з Ім, і ходзім у цемры, хлусім і ня робім праўды.

⁷ А калі ходзім у съятле, як Ён у съятле, маем супольнасьць між сабою, і кроў Ісуса Хрыста, Сына Ягонага, ачышчае нас ад усякага грэху.

⁸ Калі кажам, што ня маем грэху, падманваем саміх сябе, і праўды няма ў нас.

⁹ Калі вызнаем грахі нашыя, Ён верны і праведны, каб дараваць нам грахі і ачысьціць нас ад усякае няправеднасьці.

¹⁰ Калі кажам, што мы не грашым, робім хлусам Яго, і слова Ягонага няма ў нас.

1 Ян 2

¹ Дзеткі мае! Пішу вам гэтае, каб вы не грашылі, а калі хто зграшыў, маем Абаронцу перад Айцом, Ісуса Хрыста, Праведніка.

² Ён ёсьць перамольванье за грахі нашыя, і ня толькі за нашыя, але і за [грахі] ўсяго съвету.

³ I што мы пазналі Яго, даведваемся з таго, што захоўваем прыказаныні Ягоныя.

⁴ Хто кажа: «Я пазнаў Яго», і прыказаныні Ягоныя не захоўвае, той хлус, і няма ў ім праўды;

⁵ а хто захоўвае слова Ягонае, у тым сапраўды любоў Божая завяршылася. З гэтага даведваемся, што мы ў Ім.

⁶ Хто кажа, што ў Ім застаецца, павінен хадзіць так, як Ён хадзіў.

⁷ Браты! Ня новае прыказанье пішу вам, але прыказанье старое, якое вы мелі ад пачатку. Прыйказанье старое ёсьць слова, якое вы чулі ад пачатку.

⁸ Зноў жа новае прыказанье пішу вам, якое праўдзіва ў Ім і ў вас, што цемра праходзіць, і праўдзіва съятло ўжо съвеціць.

⁹ Хто кажа, што ён у съятле, і ненавідзіць брата свайго, той у цемры дагэтуль.

10 Хто любіць брата свайго, застаецца ў съятле, і няма ў ім згаршэньня.

11 А хто ненавідзіць брата свайго, той ёсьць у цемры, і ў цемры ходзіць, і ня ведае, куды ідзе, таму што цемра засъляпіла вочы яму.

12 Пішу вам, дзеткі, што адпушчаны вам грахі дзеля імя Яго.

13 Пішу вам, бацькі, што вы пазналі Таго, Які ад пачатку. Пішу вам, юнакі, што вы перамаглі злога. Пішу вам, дзецы, што вы пазналі Айца.

14 Я напісаў вам, бацькі, што вы пазналі Таго, Які ад пачатку. Я напісаў вам, юнакі, што вы дужыя, і слова Божае застаецца ў вас, і вы перамаглі злога.

15 Не любіце съвету, ані таго, што ў съвеце. Хто любіць съвет, у тым няма любові Айца.

16 Бо ўсё, што ў съвеце: пажаданье цела, і пажаданье вачэй, і пыха жыцьцёвая, — ня ёсьць ад Айца, але ад съвету.

17 І съвет праходзіць, і пажаданье ягонае, а хто чыніць волю Божую, застаецца на вякі.

18 Дзецы! Апошняя гадзіна! І як вы чулі, што прыйдзе антыхрыст, і цяпер зъявілася шмат антыхрыстаў, дык мы даведваемся з гэтага, што апошняя гадзіна.

19 Яны выйшлі ад нас, але не былі ад нас; бо, калі б яны былі ад нас, засталіся б з намі; але [выйшлі], каб выявілася, што ня ўсе ад нас.

20 І вы маецце памазанье ад Святога, і ведаецце ўсё.

21 Я напісаў вам не таму, што вы ня ведаецце праўды, але таму, што вы ведаецце яе, і што ніякай хлусъні няма ад праўды.

22 Хто хлус, калі ня той, хто адракаецца, што Ісус ёсьць Хрыстос? Гэта — антыхрыст, які адракаецца Айца і Сына.

23 Усякі, хто адракаецца Сына, ня мае і Айца; хто вызнае Сына, мае і Айца.

24 Дык што вы чулі ад пачатку, тое няхай застаецца ў вас. Калі застанецца ў вас тое, што вы чулі ад пачатку, вы застанецеся і ў Сыне, і ў Айцу.

25 І гэтае абяцанье, якое Ён абяцаў нам, ёсьць жыцьцё вечнае.

26 Гэта я напісаў вам пра тых, якія падманваюць вас.

27 І памазанье, якое вы атрымалі ад Яго, у вас застаецца, і вы ня маецце патрэбы, каб хто вучыў вас; але як гэтае самае памазанье вучыць вас пра ўсё, і яно праўдзівае і не манлівае, дык, як яно навучыла вас, у тым заставайцесь.

28 І цяпер, дзеткі, заставайцесь ў Ім, каб, калі Ён зъявіцца, мець нам адвару і не асароміцца перад Ім у прыход Ягоны.

29 Калі вы ведаецце, што Ён праведны, ведайце, што ўсякі, хто чыніць праведнасць, ад Яго народжаны.

1 ЯН 3

¹Глядзіце, якую любоў даў нам Айцец, каб нам называцца дзецымі Божымі. Съвет дзеля таго не пазнае вас, што не пазнаў Яго.

2 Улюблёныя! Мы цяпер дзеці Божыя, і яшчэ ня выявілася, што мы будзем, а ведаём, што, калі выявіцца, будзем падобныя да Яго, бо ўгледзім Яго, як Ён ёсьць.

3 І усякі, хто мае гэтую надзею на Яго, ачышчае сябе, бо Ён чысты.

4 Усякі, хто робіць грэх, робіць і беззаконье, і грэх ёсьць беззаконье.

5 I вы ведаецце, што Ён зъявіўся, каб узяць грахі нашыя, і што ў Ім няма грэху.

6 Усякі, хто ў Ім застаецца, не грашыць; усякі, хто грашыць, ня бачыў Яго і не пазнаў Яго.

7 Дзеткі! Няхай ніхто вас не падмане. Хто чыніць праведнасць, той праведны, як і Ён праведны.

8 Хто чыніць грэх, той ад д'ябла, бо ад пачатку д'ябал грашыць. Дзеля гэтага і зъявіўся Сын Божы, каб зьнішчыць справы д'ябла.

9 Усякі, хто народжаны ад Бога, грэху ня робіць, таму што насенъне Ягонае застаецца ў ім, і ён ня можа грашыць, бо народжаны ад Бога.

10 Дзеці Божыя і дзеці д'яблавы выяўляюцца гэтак: усякі, хто ня робіць праведнасць, ня ёсьць ад Бога, і той, хто ня любіць брата свайго.

11 Бо гэткая ёсьць вестка, якую вы чулі ад пачатку, каб мы любілі адзін аднаго.

12 Ня гэтак, як Каін, што быў ад злога і замардаваў брата свайго. I дзеля чаго замардаваў яго? Бо ягоныя ўчынкі былі злыя, а брата ягонага — праведныя.

13 Не зъдзіўляйцеся, браты мае, калі съвет ненавідзіць вас.

14 Мы ведаём, што перайшлі ад съмерці ў жыцьцё, бо любім братоў; хто ня любіць брата, застаецца ў съмерцы.

15 Усякі, хто ненавідзіць брата свайго, ёсьць чалавеказабойца; i вы ведаецце, што ніводзін чалавеказабойца ня мае жыцьця вечнага, якое ў ім застаецца.

16 У гэтым пазналі мы любоў, што Ён паклаў за нас душу Сваю; i мы павінны пакладаць душы свае за братоў.

17 А хто мае маёмысць у съвеце, і бачыць брата свайго ў патрэбе, і зачыняе ад яго нутро сваё, дык як любоў Божая застаецца ў ім?

18 Дзеткі мае! Будзем любіць ня словам ці языком, але ўчынкам і праўдаю!

19 I з гэтага даведаёмся, што мы ад праўды, і супакоім перад Ім сэрцы нашыя.

20 Бо калі сэрца нас дакарае, дык Бог большы за сэрца нашае i ведае ўсё.

21 Улюблёныя! Калі сэрца нашае не дакарае нас, мы маем адвагу перад Богам,

22 і чаго ні папросім, атрымаем ад Яго, бо захоўваем прыказаныні Ягоныя і тое, што падабаецца [Яму], робім перад Ім.

23 I гэткае прыказаныне Яго, каб мы верылі ў імя Сына Ягонага Ісуса Хрыста і любілі адзін аднаго, як Ён даў нам прыказаныне.

24 І хто захоўвае прыказаньні Ягоныя, той застаецца ў Ім, і Ён у тым. І што Ён застаецца ў нас, даведваемся паводле Духа, Якога Ён нам даў.

1 ЯН 4

1 Улюбёныя! Ня ўсякаму духу верце, але выпрабоўвайце духаў, ці ад Бога яны, бо шмат фальшывых прарокаў прыйшло ў съвет.

2 З гэтага вы пазнаецце Духа Божага: усякі дух, які вызнае Ісуса Хрыста, Які прыйшоў у целе, ёсьць ад Бога,

3 а ўсякі дух, які не вызнае Ісуса Хрыста, Які прыйшоў у целе, ня ёсьць ад Бога, і гэта [дух] антыхрыста, пра якога вы чулі, што ён прыйдзе, і цяпер ёсьць ужо ў съвеце.

4 Дзеткі! Вы — ад Бога, і вы перамаглі іх, бо Той, Які ў вас, большы за таго, які ў съвеце.

5 Яны — ад съвету, дзеля гэтага гавораць ад съвету, і съвет слухае іх.

6 Мы — ад Бога. Хто ведае Бога, той слухае нас; хто не ад Бога, той ня слухае нас. З гэтага мы пазнаем духа прауды і духа падману.

7 Улюбёныя! Будзем любіць адзін аднаго, бо любоў — ад Бога, і кожны, хто любіць, народжаны ад Бога і ведае Бога.

8 Хто ня любіць, той не пазнаў Бога, бо Бог ёсьць любоў.

9 У гэтым выявілася любоў Божая да нас, што Бог паслаў у съвет Сына Свайго Адзінароднага, каб мы жылі праз Яго.

10 У гэтым любоў, што ня мы палюблі Бога, але што Ён палюбіў нас і паслаў Сына Свайго як перамольванье за грахі нашыя.

11 Улюбёныя! Калі Бог гэтак палюбіў нас, і мы павінны любіць адзін аднаго.

12 Бога ніхто ніколі ня бачыў. Калі мы любім адзін аднаго, Бог у нас застаецца, і любоў Ягоная дасканалая ў нас.

13 З гэтага мы пазнаем, што мы застаемся ў Ім, і Ён — у нас, што Ён даў нам ад Духа Свайго.

14 І мы бачылі і съведчым, што Айцец паслаў Сына як Збаўцу съвету.

15 Хто вызнае, што Ісус ёсьць Сын Божы, у тым застаецца Бог, і ён — у Богу.

16 І мы пазналі і паверылі ў любоў, якую мае да нас Бог. Бог ёсьць любоў, і хто застаецца ў любові, застаецца ў Богу, і Бог — у ім.

17 Дзеля гэтага дасканаліцца любоў сярод нас, каб мы мелі адвагу ў дзень суду, бо які Ён, гэткія і мы ў съвеце гэтым.

18 Страху няма ў любові, але дасканалая любоў прэч выганяе страх, бо ў страху ёсьць мучэнье; а хто баіцца, той у любові недасканалы.

19 Мы любім Яго, бо Ён першы палюбіў нас.

20 Калі хто кажа: «Я люблю Бога», і брата свайго ненавідзіць, той хлус, бо хто ня любіць брата свайго, якога бачыць, як можа любіць Бога, Якога ня бачыць?

21 І месам ад Яго гэткае прыказаньне, каб той, хто любіць Бога, любіў і брата свайго.

1 ЯН 5

1 Кожны, хто верыць, што Ісус ёсьць Хрыстос, ад Бога народжаны, і кожны, хто любіць Таго, Які нарадзіў, любіць і Народжанага ад Яго.

2 З гэтага пазнаем, што любім дзяцей Божых, калі любім Бога і захоўваем прыказаньні Ягоныя.

3 Бо тое ёсьць любоў Божая, каб мы захоўвалі прыказаньні Ягоныя; і прыказаньні Ягоныя няцяжкія.

4 Бо кожны, хто народжаны ад Бога, перамагае съвет; і гэтая перамога, што перамагла съвет, — вера нашая.

5 Хто той, які перамагае съвет, калі ня той, які верыць, што Ісус ёсьць Сын Божы?

6 Гэты Ісус Хрыстос, Які прыйшоў праз ваду і кроў; не праз ваду толькі, але праз ваду і кроў; і Дух ёсьць Тым, Які съведчыць, бо Дух ёсьць праўда.

7 Бо трох съведчаць у небе: Айцец, Слова і Святы Дух, — і гэтыя трох ёсьць адно.

8 І трох съведчаць на зямлі: дух, вада і кроў; і гэтыя трох — пра адно.
9 Калі мы прыймаєм съведчаньне чалавечое, съведчаньне Божае большае, бо гэта ёсьць съведчаньне Божае, якім Ён засъведчыў пра Сына Свайго.

10 Хто верыць у Сына Божага, мае съведчаньне ў сабе; хто ня верыць Богу, зрабіў Яго хлусам, бо не павернуў у съведчаньне, якім Бог засъведчыў пра Сына Свайго.

11 І гэткае ёсьць съведчаньне, што Бог даў нам жыцьцё вечнае, і гэтае жыцьцё — у Сыне Ягоным.

12 Хто мае Сына, мае жыцьцё; хто Сына Божага ня мае, ня мае жыцьця.

13 Гэтае напісаў я вам, якія вераць у імя Сына Божага, каб вы ведалі, што маецце жыцьцё вечнае, і каб вы верылі ў імя Сына Божага.

14 І вось адвага, якую мы месам дзеля Яго, што калі нешта просім паводле волі Яго, Ён слухае нас.

15 І калі мы ведаем, што Ён слухае нас, чаго б мы ні прасілі, ведаем, што месам прошанае, якое прасілі ў Яго.

16 Калі хто ўбачыў брата свайго, які грашыць грэхам не на съмерць, няхай просіць [за яго], і [Бог] дасыць жыцьцё таму, які грашыць не на съмерць. Ёсьць грэх на съмерць, не кажу, каб адносна такога ён маліўся.

17 Усякая няправеднасць ёсьць грэх, але ёсьць грэх не на съмерць.

18 Мы ведаем, што кожны, народжаны ад Бога, не грашыць; але народжаны ад Бога захоўвае сябе, і злы не дакранеца яго.

19 Мы ведаем, што мы — ад Бога, і ўвесь съвет ляжыць у зъле.

20 Ведаем жа, што Сын Божы прыйшоў і даў нам разуменьне, каб пазналі Праўдзівага і былі ў Праўдзівым — у Сыне Ягоным Ісусе Хрысьцце. Ён ёсьць праўдзівы Бог і жыцьцё вечнае.

21 Дзеткі! Захоўвайце сябе ад ідалаў. Амэн.

ДРУГОЕ ПАЎСЮДНАЕ ПАСЛАНЬНЕ АПОСТАЛА ЯНА

- ¹ Староста — выбранай пані і дзецям яе, якіх я люблю ў праўдзе, і ня я адзін, але і ўсе, што пазналі праўду,
- ² дзеля праўды, якая застаецца ў нас і будзе з намі на вякі.
- ³ Няхай будзе з вамі ласка, міласэрнасць, супакой ад Бога Айца і ад Господа Ісуса Хрыста, Сына Айца, у праўдзе і любові!
- ⁴ Я вельмі ўзрадаваўся, што знайшоў сярод дзяцей тваіх тых, якія ходзяць у праўдзе, як мы атрымалі прыказаньне ад Айца.
- ⁵ I цяпер прашу цябе, пані, не як новае прыказаньне пішучы табе, але тое, якое маем ад пачатку, — каб мы любілі адзін аднаго.
- ⁶ I гэта ёсьць любоў, каб мы хадзілі паводле прыказаньня Ягоных. Гэта ёсьць прыказаньне, якое вы чулі ад пачатку, каб у ім вы хадзілі.
- ⁷ Бо шмат падманшчыкаў увайшло ў гэты съвет, якія не вызнаюць Ісуса Хрыста, Які прыйшоў у целе. Гэткі ёсьць падманшчык і антыхрыст.
- ⁸ Глядзіце за сабою, каб нам не згубіць таго, над чым мы працавалі, але каб атрымаць поўную нагароду.
- ⁹ Кожны, хто адступаецца і не застаецца ў вучэньні Хрыстовым, ня мае Бога; а хто застаецца ў вучэньні Хрыстовым, той мае і Айца, і Сына.
- ¹⁰ Калі хто прыходзіць да вас і не прыносіць гэтага вучэнья, таго не прыймайце ў дом і радавацца яму не кажыце,
- ¹¹ бо хто кажа радавацца яму, той супольнічае ў злых учынках ягоных.
- ¹² Шмат маю пісаць да вас, але не хачу на паперы і атрамантам, але спадзяюся прыйсці да вас і гаварыць вуснамі ў вусны, каб радасць вашая споўнілася.
- ¹³ Вітаюць цябе дзецы сястры твае выбранае. Амэн.

ТРЭЦЯЕ ПАЎСЮДНАЕ ПАСЛАНЬНЕ АПОСТАЛА ЯНА

¹ Староста — улюбёнаму Гаю, якога я люблю ў праўдзе.

² Улюблёны! Малюся, каб ты быў здаровы і пасьпяховы ў-ва ўсім, як пасьпяховая душа твая.

³ Бо я вельмі ўзрадаваўся, калі прыйшлі браты і засьведчылі пра тваю праўду, як ты ходзіш у праўдзе.

⁴ Для мяне няма большай радасьці, як чуць, што дзееці мае ходзяць у праўдзе.

⁵ Улюблёны! Ты робіш вернае ў тым, што робіш для братоў і для чужынцаў,

⁶ якія засьведчылі перад царквою пра тваю любоў. Ты добра зробіш, правёўши іх, як належыцца перад Богам,

⁷ бо яны дзеля імя Ягонага пайшлі, нічога ня ўзяўшы ад паганаў.

⁸ А мы павінны прыймаць гэтакіх, каб стацца супрацоўнікамі праўдзе.

⁹ Я пісаў царкве, але Дыятрэф, які любіць у іх быць першым, не прызнае нас.

¹⁰ Дзеля гэтага, калі я прыйду, нагадаю пра ўчынкі ягоныя, якія ён робіць, абмаўляючи нас злымі словамі; і не задавольваючыся гэтым, і сам не прызнае братоў, і тым, якія хочуць, забараняе, і выганяе з царквы.

¹¹ Улюблёны! Не пераймай ліхое, але добрае. Хто робіць дабро, той ад Бога; а хто робіць ліхое, ня бачыў Бога.

¹² Пра Дэмэтрыя засьведчана ўсімі і самой праўдаю, і мы съведчым, і вы ведаецце, што съведчаньне нашае праўдзівае.

¹³ Шмат меў я пісаць, але не хачу пісаць табе атрамантам і трисцінай,

¹⁴ а спадзяюся неўзабаве пабачыць цябе і гаварыць вуснамі ў вусны.

¹⁵ Супакой табе! Вітаюць цябе сябры; прывітай сяброў пайменна.

ПАЎСЮДНАЕ ПАСЛАНЬНЕ АПОСТАЛА ЮДЫ

¹ Юда, слуга Ісуса Хрыста, брат Якуба, — пакліканым, якія асьвечаныя Богам Айцом і захаваныя Ісусам Хрыстом:

² літасьць вам, і супакой, і любоў няхай памножацца!

³ Улюблёны! Прыкладаючы ўсякую дбайнасьць, каб пісаць вам пра агульнае збаўленыне, я палічыў за патрэбнае напісаць вам напамін — змагацца за веру, аднойчы перададзеную съвятым.

⁴ Бо паўбіваліся некаторыя людзі, здаўна прызначаныя на гэтае асуджэньне, бязбожнікі, якія ласку Бога нашага на распусту абяртаюць і адзінага Валадара, Бога і Госпада нашага Ісуса Хрыста, выракаюцца.

⁵ Я хачу нагадаць вам, якія аднойчы гэта даведаліся, што Госпад, вызваліўшы народ з зямлі Эгіпецкае, тых, што не паверылі, пасля загуббіў,

⁶ і анёлаў, якія не захавалі свае ўлады, але пакінулі сваё жытло, у вечных путах пад цемраю на суд вялікага дня трymае.

⁷ Як Садом і Гамора і вакалічныя гарады, якія падобна да іх жылі ў распусьце і за іншым целам хадзілі, падпаўшы пад кару вечнага агню, паставленыя за прыклад, —

⁸ гэтаксама будзе і з гэтымі летуценікамі, якія апаганьваюць цела, адкідаюць панаваныне і блюзыняць супраць славы.

⁹ Міхал арханёл, калі гаварыў з д'яблам, спрачаючыся за цела Майсея, не адважыўся вынесыці блюзынерскага прысуду, але сказаў: «Няхай забароніць табе Госпад».

¹⁰ А гэтыя блюзыняць супраць таго, чаго ня ведаюць; а што паводле прыроды ведаюць, як бязмоўныя жывёлы, тым сябе зьнішчаюць.

¹¹ Гора ім, бо яны пайшлі шляхам Каіна, паддаліся падману нагароды Білеама, і ва ўпартасьці загінулі, як Караки.

¹² Яны — небясьпека на ваших вячэрах любові; банкетуючы з вамі, пасуцца бяз страху; гэта хмары бязводныя, якія ветрам носяцца; восеньскія дрэвы, бясплодныя, двойчы памёршыя, з корнем павырываюцца;

¹³ лютыя хвалі марскія, якія пеняцца сорамам сваім; зоркі, што блукаюць, для якіх змрок цемры навекі захаваны.

¹⁴ Пра іх прарочыў і Энох, сёмы ад Адама, кажучы: «Вось, ідзе Госпад з дзясяткамі тысячаў съвятых Сваіх,

¹⁵ [каб] учыніць суд над усімі і дакарыць усіх бязбожнікаў іхніх за ўсе ўчынкі бязбожнасці іх, якімі бязбожнае чынілі, і за ўсе жорсткасці, што гаварылі на Яго бязбожныя грэшнікі».

¹⁶ Гэта наракальнікі, якія нічым не задавальніяюцца, якія ходзяць паводле пажаданьняў сваіх; і вусны іхнія гавораць пыхліва, і яны зважаюць на ablічча дзеля карысці.

- 17 Але вы, улюбёныя, памятайце слова, раней сказаныя апосталамі Господа нашага Ісуса Хрыста:
- 18 яны казалі вам, што ў апошні час зъявяцца лаяльнікі, якія ходзяць паводле сваіх бязбожных пажаданьняў.
- 19 Гэта тыя, якія адлучаюць сябе ад іншых, душэўныя, але ня маюць духа.
- 20 А вы, улюбёныя, будуючы сябе найсьвяцейшай верай вашаю, молячыся ў Духу Святым,
- 21 захоўвайце сябе ў любові Божай, чакаючы ласкі ад Господа нашага Ісуса Хрыста ў жыцьцё вечнае.
- 22 І над аднымі літуйцеся з развагаю,
- 23 а другіх ратуйце, выхопліваючы з агню, дакарайце са страхам, ненавідзячы нават вонратку, целам апаганеную.
- 24 А Таму, Які можа захаваць вас ад упадку і паставіць перад славаю Сваёю беззаганнымі і ў радасці,
- 25 адзінаму мудраму Богу, Збаўцу нашаму, праз Ісуса Хрыста, Господа нашага, слава і веліч, сіла і ўлада цяпер і на ўсе вякі. Амэн.

АДКРЫЦЦЁ ЯНА БАГАСЛОВА

¹ Адкрыцьцё Ісуса Хрыста, якое даў Яму Бог, каб паказаў слугам Сваім, што мусіць стацца неўзабаве. И Ён даў знак, паслаўшы [яго] праз анёла Свайго слузе Свайму Яну,

² які засъведчыў слова Божае, і съведчаньне Ісуса Хрыста, і ўсё, што бачыў.

³ Шчасльвы той, які чытае, і тыя, якія слухаюць слова прароцтва і захоўваюць тое, што напісана ў ім, бо час блізкі.

⁴ Ян — да сямі цэркваў, што ў Азіі: ласка вам і супакой ад Таго, Які ёсьць, і Які быў, і Які прыходзіць, і ад сямі духаў, якія перад пасадам Ягоным,

⁵ і ад Ісуса Хрыста, съведкі вернага, Першароднага з мёртвых і Начальніка валадароў зямных. Яму, Які палюбіў нас і ў крыві Сваёй абмыў нас ад грахоў наших,

⁶ і зрабіў нас валадарамі і съятарамі Богу і Айцу Свайму, слава і ўлада на вякі вякоў. Амэн.

⁷ Вось, Ён прыходзіць з аблокамі, і ўгледзіць Яго кожнае вока і тыя, якія прабілі Яго, і заплачуць перад Ім усе плямёны зямлі. Так, амэн.

⁸ «Я ёсьць Альфа і Амэга, Пачатак і Канец, — кажа Госпад, — Які ёсьць, і Які быў, і Які прыходзіць, Усейладны».

⁹ Я, Ян, брат ваш і ўдзельнік у прыгнёце, і ў Валадарстве, і ў цярплювасці Ісуса Хрыста, быў на востраве, называным Патмас, за слова Божае і за съведчаньне Ісуса Хрыста.

¹⁰ Я быў у духу ў дзень Госпада і пачуў за сабою вялікі голас, як трубы,

¹¹ які казаў: «Я ёсьць Альфа і Амэга, Першы і Апошні; і што бачыш, напіши ў кнігу і пашлі цэрквам, што ў Азіі: у Эфэс, і ў Сымірну, і ў Пэргам, і ў Тыятыру, і ў Сарды, і ў Філядэльфію, і ў Лядыкею».

¹² И я павярнуўся, каб пабачыць той голас, што гаварыў са мною, і, павярнуўшыся, убачыў сем залатых съвечнікаў,

¹³ і сярод сямі съвечнікаў — Падобнага да Сына Чалавечага, Які апрануты ў доўгую шату і падперазаны праз грудзі залатым паясом.

¹⁴ А галава Ягоная і валасы белыя, як белая воўна, як сънег; і вочы Ягоная — як полымя агню,

¹⁵ і ногі Ягоная падобныя да халкалібану, як у печы распаленые; і голас Ягоны — як гук водаў многіх.

¹⁶ И меў Ён у правай руцэ Сваёй сем зорак, і з вуснаў Ягоных выходзіў меч двусечны востры; і твар Ягоны — як сонца, якое съвеціць у сіле сваёй.

¹⁷ И калі я ўбачыў Яго, я ўпаў ля ног Ягоных як мёртвы, і Ён паклаў на мяне правую руку Сваю, кажучы мне: «Ня бойся. Я ёсьць Першы і Апошні,

18 і Жывы, і Я быў мёртвы, і вось, жыву на вякі вякоў, амэн. І Я маю ключы пекла і съмерці.

19 Напішы, што ты бачыў, і што ёсьць, і што мае стацца паслья гэтага.

20 Тайна сямі зорак, якія ты бачыў у правіцы Маёй, і сямі съвечнікаў залатых: сем зорак — гэта анёлы сямі цэркваў, а сем съвечнікаў, якія ты бачыў, — гэта сем цэркваў.

Адкр 2

1 Анёлу Эфэскае царквы напішы: “Гэта кажа Той, Які трymае сем зорак у правіцы Сваёй і Які ходзіць сярод сямі залатых съвечнікаў:

2 ‘Ведаю справы твае, і працу тваю, і цярплівасць тваю, і што ня можаш пераносіць ліхіх, і дасьведчыў тых, якія называюць сябе апосталамі і ня ёсьць [імі], і знайшоў, што яны хлусы,

3 і ты перанёс, і маеш цярплівасць, і дзеля імя Майго працаваў і не зънямогся.

4 Але маю супраць цябе, што ты пакінуў першую любоў тваю.

5 Дык памятай, адкуль выпаў, і навярніся, і рабі першыя справы твае; а калі не, хутка прыйду да цябе і зрушу съвечнік твой з месца ягонага, калі не навернешся.

6 Але тое ты маеш, што ненавідзіш справы Мікалайтаў, якія і Я ненавіджу’.

7 Хто мае вуха, няхай слухае, што Дух кажа цэрквам. Таму, хто пераможа, Я дам ёсьці ад дрэва жыцця, што пасярод раю Божага”.

8 I анёлу Сымірскэ царквы напішы: “Гэта кажа Першы і Апошні, Які быў мёртвы і ажыў:

9 ‘Ведаю справы твае, і прыгнёт, і ўбостоя, хоць ты багаты, і блюзънерсты ад тых, якія называюць сябе Юдэямі і ня ёсьць, але ёсьць сынагога шатана.

10 Не палохайся нічога, што маеш выцярпець. Вось, д’ябал мае кідаць [некаторых] з вас у вязыніцу, каб спакусіць вас; і будзеце мець прыгнёт дзесяць дзён. Будзь верны да съмерці, і Я дам табе вянок жыцця’.

11 Хто мае вуха, няхай слухае, што Дух кажа цэрквам. Той, хто пераможа, не дазнае крыўды ад съмерці другое”.

12 I анёлу царквы, што ў Пэргаме, напішы: “Гэта кажа Той, Які мае меч двусечны востры:

13 ‘Ведаю справы твае, і што жывеш там, дзе пасад шатана, і трymаеш імя Маё, і не адрокся веры Маёй у тыя дні, калі ў вас, дзе пасяліўся шатан, быў забіты Антыпа, съведка Мой верны.

14 Але маю супраць цябе крыху, бо маеш там тых, якія трymаюцца вучэніня Білеама, які навучыў Балака кінуць згаршэнье перад сынамі Ізраіля, каб яны елі ахвяры ідалам і жылі распусна.

15 Таксама маеш і ты тых, якія трymаюцца вучэніня Мікалайтаў, якое Я ненавіджу,

16 Навярніся, а калі не, хутка прыйду да цябе і буду ваяваць з імі мячом вуснаў Maix’.

17 Хто мае вуха, няхай слухае, што Дух кажа цэрквам. Таму, хто пераможа, Я дам есьці ад манны схаванае і дам яму каменьчык белы, і на каменьчыку імя новае напісанае, якога ніхто ня ведае, толькі той, хто атрымаў”.

18 I анёлу царквы, што ў Тыятыры, напішы: “Гэта кажа Сын Божы, Які мае вочы Свае, як полымя агню, і ногі Свае, падобныя да сьпіжу:

19 “Ведаю справы твае і любоў, і служэньне, і веру, і цярплівасць тваю, і учынкі твае, і што апошнія большыя, чым першыя.

20 Але маю супраць цябе крыху, бо ты дазваляеш жанчыне Езабелі, якая называе сябе прапроныцай, вучыць і падманваць слугаў Маіх, [каб яны] жылі распушна і елі ахвяры ідалам.

21 I Я даў ёй час, каб навярнулася ад распусты сваёй, і яна не навярнулася.

22 Вось, Я кідаю на ложак яе і тых, якія чужаложаць з ёю, — у вялікі прыгнёт, калі не навернуцца ад справаў сваіх,

23 і дзяцей ейных съмерцю заб’ю, і даведаюцца ўсе цэрквы, што Я — Той, Які дас্তледуе ныркі і сэрца, і Я дам вам кожнаму паводле справаў ваших.

24 Вам жа кажу і рэшце, што ў Тыятыры, усім, якія ня маюць гэтага вучэньня і якія не даведаліся так званых глыбіняў шатана: “Ня ўскіну на вас іншага цяжару.

25 Толькі тое, што маеце, трymайце, пакуль не прыйду”.

26 I таму, хто пераможа і захавае справы Мае да канца, Я дам уладу над паганамі,

27 і ён будзе пасьвіць іх кіем жалезным; як начынне глінянае, яны будуць скрышаныя, як і Я атрымаў ад Айца Майго,

28 і дам яму зорку ранішнюю”.

29 Хто мае вуха, няхай слухае, што Дух кажа цэрквам”.

Адкр 3

1 I анёлу царквы, што ў Сардах, напішы: “Гэта кажа Той, Які мае сем духаў Божых і сем зорак: ‘Ведаю справы твае, што ты маеш імя, што жывеш, ды ёсьць мёртвы’.

2 Чувай і ўмацоўтай іншых, якія маюць паміраць, бо не знайшоў Я, каб справы твае былі споўненія перад Богам.

3 Дык памятай, што ты атрымаў і пачуў, і захоўрай, і навярніся. А калі ня будзеш чуваць, Я прыйду да цябе, як злодзей, і ты ня будзеш ведаць, у якую гадзіну прыйду да цябе.

4 Ты маеш у Сардах некалькі імёнаў, якія не апаганілі адзенінія свайго, і яны будуць хадзіць са Мною ў белым, бо яны дастойныя.

5 Той, хто пераможа, будзе апрануты ў белыя шаты; і Я ня вытру імя ягонага з кнігі жыцця, і вызнаю імя ягонае перад Айцом Маім і перад анёламі Ягонымі”.

6 Хто мае вуха, няхай слухае, што Дух кажа цэрквам”.

7 И анёлу царквы, што ў Філядэльфії, напішы: “Гэта кажа Святы, Праўдзівы, Які мае ключ Давідавы, Які адчыніяе, і ніхто не замкне, і замыкае, і ніхто не адчыніць:

8 Ведаю справы твае. Вось, Я даў перад табою дзъверы адчыненныя, і ніхто ня можа замкнуць іх, бо ты маеш малую сілу, і захаваў слова Маё, і не адрокся ад імя Майго.

9 Вось, Я даю, што з сынагогі шатана, з тых, якія называюць сябе Юдэямі, ды ня ёсьць, але хлусяць, вось, Я зраблю, каб яны прыйшлі, і пакланіліся перад нагамі тваімі, і даведаліся, што Я палюбіў цябе.

10 А што ты захаваў слова цярплівасці Маёй, і Я захаваю цябе ад гадзіны спакусы, якая мае прыйсьці на ўесь сусвет, каб спакусіць жыхароў зямлі.

11 Вось, Я прыходжу хутка. Трымай тое, што маеш, каб ніхто не забраў вянка твайго.

12 Таго, хто пераможа, Я зраблю слупом у бажніцы Бога Майго, і ён ужо ня выйдзе вонкі; і напішу на ім імя Бога Майго і імя горада Бога Майго, новага Ерусаліму, які зыходзіць з неба ад Бога Майго, і імя Маё новае’.

13 Хто мае вуха, няхай слухае, што Дух кажа цэрквам”.

14 И анёлу Лядыкейскае царквы напішы: “Гэта кажа Амэн, Сьведка верны і праўдзівы, Начальнік стварэння Божага:

15 ‘Ведаю справы твае, што ты ані халодны, ані гарачы; о, каб ты быў халодны або гарачы!

16 Дык дзеля таго, што ты цёплы, а не халодны і не гарачы, Я маю выплюнуць цябе з вуснаў Maix.

17 Бо ты кажаш: “Я багаты і ўзбагаціўся, і ня маю аніякае патрэбы”, і ня ведаеш, што ты — гаротны, і жалю годны, і ўбогі, і съляпы, і голы.

18 Раю табе купіць у Мяне золата, ачышчанае ў агні, каб ты ўзбагаціўся, і белыя шаты, каб апрануўся, і каб ня выявіўся сорам галізны тваёй; і мазьзю для вачэй памаж очы твае, каб ты бачыў.

19 Я тых, каго люблю, дакараю і караю. Дык будзь руплівы і навярніся.

20 Вось, стала пры дзъвярах і грукаюся; калі хто пачуе голас Мой і адчыніць дзъверы, Я ўвайду да яго і буду вячераць з ім, і ён — са Мною.

21 Таму, хто пераможа, Я дам сесьці са Мною на пасадзе Маім, як і Я перамог і сеў з Айцом Маім на пасадзе Ягоным’.

22 Хто мае вуха, няхай слухае, што Дух кажа цэрквам”».

Адкр 4

1 Пасъля гэтага ўбачыў я, і вось, дзъверы адчыненныя ў небе, і першы голас, які я чуў, як трубы, які гаварыў са мною, сказаў: «Узыядзі сюды, і Я пакажу табе, што мусіць стацца пасъля гэтага».

2 И я адразу стаўся ў духу, і вось, пасад стаяў у небе, і на пасадзе — Той, Які сядзеў.

³ I Той, Які сядзеў, падобны быў з выгляду да камяння ясьпісавага і сардыновага, і вясёлка вакол пасаду, з выгляду падобная да шмарагду.

⁴ I вакол пасаду — дваццаць чатыры пасады, і на пасадах я ўбачыў дваццаць чатыры старосты, якія сядзелі, апранутыя ў белыя шаты, і на галовах яны мелі залатыя вянкі.

⁵ I з пасаду выходзяць маланкі, і грымоты, і галасы; і сем лямпаў агністых гарашаць перад пасадам, якія ёсьць сем духаў Божых.

⁶ I перад пасадам — мора шкляное, падобнае да крышталю, і па сярэдзіне пасаду і вакол пасаду — чатыры жывёлы, поўныя вачэй спераду і ззаду.

⁷ I першая жывёла падобная да ільва, і другая жывёла падобная да цяляці, і трэцяя жывёла мела ablічча, як чалавек, і чацвёртая жывёла падобная да арла, які ляціць.

⁸ I чатыры жывёлы, кожная па сабе, мелі па шэсьць крылаў наўкола, і ўсярэдзіне поўныя вачэй; і ня маюць яны супачынку ўздзень і ўначы, кажучы: «Святы, Святы, Святы Госпад Бог Усеўладны, Які быў, і Які ёсьць, і Які прыходзіць».

⁹ I калі жывёлы аддаюць славу, і пашану, і падзяку Тому, Які сядзіць на пасадзе, Які жыве на вякі вякоў,

¹⁰ падаюць дваццаць чатыры старосты перад Тым, Які сядзіць на пасадзе, і пакланяюцца Тому, Які жыве на вякі вякоў, і кідаюць свае вянкі перад пасадам, кажучы:

¹¹ «Госпадзе, Ты годны атрымаць славу, і пашану, і моц, бо Ты стварыў усё, і воляй Тваёю яно ёсьць і створана».

Адкр 5

¹ I ўбачыў я ў правіцы Таго, Які сядзеў на пасадзе, кнігу, запісаную ўнутры і зьверху, запячатаную сямю пячаткамі.

² I ўбачыў я дужага анёла, які абвяшчаў голасам вялікім: «Хто годны разгарнуць кнігу і зъняць пячаткі яе?»

³ I ніхто ня мог ані ў небе, ані на зямлі, ані пад зямлёй разгарнуць кнігу і паглядзеТЬ у яе.

⁴ I я шмат плакаў, што не знайшлося нікога, годнага разгарнуць і прачытаць кнігу ці паглядзеТЬ у яе.

⁵ I адзін са старостаў кажа мне: «Ня плач! Вось, Леў, Які з калена Юды, корань Давіда, перамог, каб разгарнуць кнігу і зъняць сем пячатак яе».

⁶ I я ўбачыў, і вось, пасярод пасаду і чатырох жывёлаў, і пасярод старостаў Ягня стаіць, быццам забітае, Які мае сем рагоў і сем вачэй, што ёсьць сем духаў Божых, якія пасланыя на ўсю зямлю.

⁷ I Ён прыйшоў і ўзяў кнігу з правіцы Таго, Які сядзеў на пасадзе.

⁸ I калі ўзяў Ён кнігу, чатыры жывёлы і дваццаць чатыры старосты ўпалі прад Ягнём, маючы кожны гусьлі і чары залатыя, поўныя фіміяму, які ёсьць малітвы святых,

9 і съпываюць новы съпеў, кажучы: «Ты годны ўзяць кнігу і адчыніць пячаткі яе, бо Ты быў забіты, і Ты Крывёю Сваёю адкупіў нас Богу з кожнага калена, і мовы, і племені, і народу,

10 і зрабіў нас валадарамі і съятарамі Богу нашаму; і мы будзем валадарыць на зямлі».

11 Я ўбачыў і пачуў голас мноства анёлаў вакол пасаду, і жывёлаў, і старостаў; і лік іхні быў дзясяткі тысячаў дзясяткаў тысячаў і тысячи тысячаў,

12 якія гаварылі голасам вялікім: «Годны Ягня забіты ўзяць моц, і багацьце, і мудрасць, і магутнасць, і пашану, і славу, і дабраслаўленыне».

13 І ўсякае стварэныне, што ў небе, і на зямлі, і пад зямлёй, і ў моры, і ўсё, што ў іх, я чую, як казала: «Тamu, Які сядзіць на пасадзе, і Ягняці — дабраслаўленыне, і пашана, і слава, і ўлада на вякі вякоў».

14 І чатыры жывёлы казалі: «Амэн». І дваццаць чатыры старосты упалі і пакланіліся Tamu, Які жыве на вякі вякоў.

Адкр 6

1 І ўбачыў я, што Ягня адчыніў адну з пячатак, і я пачуў адну з чатырох жывёлаў, якая казала быццам голасам грымотным: «Прыйдзі і гляждзі».

2 І я ўбачыў, і вось, конь белы, і вершнік на ім, які мае лук; і дадзены яму вянок, і ён выйшаў, перамагаючы, і каб перамагчы.

3 І калі ён адчыніў другую пячатку, я пачуў другую жывёлу, якая казала: «Прыйдзі і гляждзі».

4 І выйшаў іншы конь, чырвоны, і вершніку на ім дадзена забраць супакой з зямлі, і каб адны адных забівалі; і дадзены яму меч вялікі.

5 І калі ён адчыніў трэцюю пячатку, я пачуў трэцюю жывёлу, якая казала: «Прыйдзі і гляждзі». І я ўбачыў, і вось, конь чорны, і вершнік на ім, які меў шалі ў руцэ сваёй.

6 І пачуў я голас пасярод чатырох жывёлаў, які казаў: «Хінікс пшаніцы за дынар, і тры хініксы ячменю за дынар; і алівы і віна не марнуй».

7 І калі ён адчыніў чацвёртую пячатку, я пачуў голас чацвёртае жывёлы, які казаў: «Прыйдзі і гляждзі».

8 І я ўбачыў, і вось, конь бляды, і вершнік на ім, імя якому — Съмерць, і пекла ідзе за ім; і дадзена ім улада забіваць на чацвёртай частцы зямлі мячом, і голадам, і съмерцю, і зъярамі зямнымі.

9 І калі ён адчыніў пятую пячатку, я ўбачыў пад ахвярнікам душы забітых за Слова Божае і за съведчаныне, якое яны мелі.

10 І закрычалі яны голасам вялікім, кажучы: «Дакуль, Уладару Святы і Праўдзівы, ня судзіш і ня помсьціш за кроў нашу жыхарам зямлі?»

11 И былі дадзены кожнаму вопраткі белыя, і сказаі ім, каб супакоіліся яшчэ крыху часу, пакуль не дапоўняць [лік] таварышы іхнія і браты іхнія, што маюць быць забітыя, як і яны.

12 И ўбачыў я, калі ён адчыніў шостую пячатку, і вось, стаўся вялікі землятрус, і сонца сталася чорным, як мех валасяны, і месяц стаўся, як кроў,

13 і зоркі нябесныя упалі на зямлю, як дрэва фігавае, устрасанае вялікім ветрам, скідае недасьпелыя фігі свае,

14 і неба зынікла, як скручваецца кніга, і кожная гара і востраў былі зрушаны з месцаў сваіх.

15 И валадары зямныя, і магнаты, і багатыры, і тысячнікі, і магутныя, і кожны слуга, і кожны свабодны схаваліся ў пячорах і ў горных скалах,

16 і кажуць горам і скалам: «Упадзіце на нас і схавайце нас ад аблічча Таго, Які сядзіць на пасадзе, і ад гневу Ягняці,

17 бо прыйшоў вялікі дзень гневу Ягонага, і хто зможа ўстаяць?»

Адкр 7

1 И паслья гэтага я ўбачыў чатырох анёлаў, якія стаялі на чатырох кутах зямлі і трymалі чатыры вятры зямлі, каб ня дзьмуў вецер ані на зямлю, ані на мора, ані на якое дрэва.

2 И ўбачыў я іншага анёла, які ўзыходзіў ад усходу сонца, які меў пячатку Бога Жывога. И закрычаў ён вялікім голасам да чатырох анёлаў, якім дадзена чыніць шкоду зямлі і мору, кажучы:

3 «Не чыніце шкоды ані зямлі, ані мору, ані дрэвам, пакуль не паставім пячаткі на слугаў Бога нашага на ілбах іхніх».

4 И пачуў я лічбу папячатаных — сто сорак чатыры тысячи папячатаных з усякага калена сыноў Ізраіля.

5 З калена Юды — дванаццаць тысячаў папячатаных; з калена Рубэна — дванаццаць тысячаў папячатаных; з калена Гада — дванаццаць тысячаў папячатаных;

6 з калена Асэра — дванаццаць тысячаў папячатаных; з калена Нэфталі — дванаццаць тысячаў папячатаных; з калена Манасы — дванаццаць тысячаў папячатаных;

7 з калена Сымона — дванаццаць тысячаў папячатаных; з калена Левія — дванаццаць тысячаў папячатаных; з калена Ісахара — дванаццаць тысячаў папячатаных;

8 з калена Завулёна — дванаццаць тысячаў папячатаных; з калена Язэпа — дванаццаць тысячаў папячатаных; з калена Бэн'яміна — дванаццаць тысячаў папячатаных.

9 Паслья гэтага ўбачыў я, і вось, вялізарны натоўп, палічыць якога ніхто ня мог, з усякага народу, і калена, і племені, і мовы стаіць перад пасадам і перад Ягнём, апранутыя ў белыя вopраткі, і пальмы ў руках іхніх,

10 і ўсклікаюць яны вялікім голасам, кажучы: «Збаўленъне ў Бога нашага, Які сядзіць на пасадзе, і Ягняці!»

11 І ўсе анёлы стаялі вакол пасаду, і старостаў, і чатырох жывёлаў, і ўпалі яны перад пасадам на ablічы свае, і пакланіліся Богу,

12 кажучы: «Амэн! Дабраслаўленъне, і слава, і мудрасьць, і падзяка, і пашана, і моц, і магутнасць Богу нашаму на вякі вякоў! Амэн!»

13 І адказаў адзін са старостаў, кажучы да мяне: «Гэтыя, апранутыя ў белыя вопраткі, хто яны і адкуль прыйшлі?»

14 І я сказаў яму: «Пане, ты ведаеш». І ён сказаў мне: «Гэта тыя, якія прыйшлі з вялікага прыгнёту. І яны памылі вопраткі свае і выбелілі вопраткі свае ў крыві Ягняці.

15 Дзеля гэтага яны перад пасадам Бога і служаць Яму ўдзень і ўначы ў бажніцы Ягонай; і Той, Які сядзіць на пасадзе, паселіцца ў іх,

16 і ня будуць яны хацець есьці, і ня будуць смагнуць, і ня будзе пячы іх сонца і аніякая съпёка,

17 бо Ягня, Які пасярод пасаду, будзе пасьвіць іх і вадзіць іх да жывых կрыніцаў водаў, і абатрэ Бог усякую съязіну з вачэй іхніх».

Адкр 8

1 І калі Ён адчыніў сёму пячатку, сталася ціша ў небе недзе на паўгадзіны.

2 І ўбачыў я сем анёлаў, якія стаялі перад Богам, і былі дадзены ім сем трубаў.

3 І прыйшоў іншы анёл, і стаў перад ахварнікам, маючи кадзільню залатую; і далі яму шмат фіміяму, каб паклаў з малітвамі ўсіх святых на залаты ахварнік, што перад пасадам.

4 І ўзыўшоў дым фіміяму з малітвамі святых з рукі анёла перад Богам.

5 І ўзяў анёл кадзільню, і напоўніў яе агнём з ахварніку, і кінуў на зямлю; і сталіся галасы, і грымоты, і маланкі, і землятрусы.

6 І сем анёлаў, якія мелі сем трубаў, падрыхтаваліся, каб трубіць.

7 І першы анёл затрубіў, і стаўся град і агонь, зъмяшаныя з крывёю, і былі кінутыя на зямлю; і трэцяя частка дрэваў згарэла, і ўся трава зялёная згарэла.

8 І другі анёл затрубіў, і быццам гара вялікая, якая агнём палае, была кінутая ў мора; і трэцяя частка мора стала крывёю,

9 і памерла трэцяя частка стварэння у моры, якія маюць душу, і трэцяя частка караблёў была зьнішчаная.

10 І трэці анёл затрубіў, і ўпала з неба вялікая зорка, якая гарыць, як паходня, і ўпала на трэцюю частку рэкаў і на կрыніцы водаў,

11 і імя зоркі называецца Палын; і трэцяя частка [водаў] стала палынам, і шмат людзей памерла ад тых водаў, бо яны сталі горкімі.

12 І чацвёрты анёл затрубіў, і былі пашкоджаная трэцяя частка сонца і трэцяя частка месяца і трэцяя частка зорак, каб трэцяя

частка іх зацьмілася, і каб дзень не съвяціў трэцюю частку сваю, і падобна нач.

13 І ўбачыў я, і пачуў, як адзін анёл ляцеў пасярод неба і казаў вялікім голасам: «Гора, гора, гора жыхарам зямлі ад рэшты трубных галасоў трох анёлаў, якія маюць трубіць!»

Адкр 9

1 І пяты анёл затрубіў, і ўбачыў я зорку, якая ўпала з неба на зямлю, і дадзены быў ёй ключ ад калодзежа бездані,

2 і адчыніла яна калодзеж бездані, і ўзыняўся з калодзежа дым, як дым з вялікае печы; і зацьмілася сонца і паветра ад дыму з калодзежа.

3 І з дыму выйшла на зямлю саранча, і дадзена ёй улада, як маюць уладу скарпіёны зямныя,

4 і сказана ёй, каб не рабіла шкоды ані траве зямной, ані ўсякай зеляніне, ані ўсякаму дрэву, а толькі адным людзям, якія ня маюць пячаткі Божае на ілбах сваіх;

5 і дадзена ёй, каб не забівала іх, але каб мучыліся пяць месяцаў, і мучэніне ад яе, як мучэніне ад скарпіёна, калі ўджаліць чалавека.

6 І ў тых дні людзі будуць шукаць съмерці і ня знайдуць яе, і будуць жадаць памерці, і съмерць будзе ўцякаць ад іх.

7 І выгляд саранчы падобны да коней, якія падрыхтаваныя на бітву, і на галовах у яе быццам вянкі, падобныя да золата; і ablіччы ў яе быццам ablіччы чалавечыя,

8 і яна мела валасы, як валасы жаночыя, і зубы ў яе былі як у ільвоў.

9 І мела яна панцыры, быццам панцыры жалезныя, і гук крылаў ейных быццам гук мноства калясніцаў, [запрэжаных] коньмі, якія бягут на бітву,

10 і мае хвасты, падобныя да скарпіёнавых, і ў хвастах у яе джала было, і ўлада яе — рабіць шкоду людзям пяць месяцаў,

11 і мае над сабою за валадара анёла бездані, імя якога паграбрайску — Абаддон, а па-грэцку мае імя Апаліён.

12 Адно гора прайшло; вось, прыходзяць яшчэ два горы за ім.

13 І шосты анёл затрубіў, і я пачуў адзін голас з чатырох рагоў залатога ахварніку, што перад Богам,

14 які казаў да шостага анёла, што меў трубу: «Разъвязы чатырох анёлаў, якія звязаныя над вялікай ракой Эўфрат».

15 І былі разъвязаныя чатыры анёлы, якія былі падрыхтаваныя на гадзіну, і дзень, і месяц, і год, каб забіць трэцюю частку людзей.

16 І лічба коннага войска — два дзясяткі тысячай дзясяткай тысячай; і я пачуў лічбу іх.

17 І гэтак я ўбачыў коней у відзежы, і вершнікаў на іх, якія мелі панцыры агністые і гіяцынтавыя, і серкавыя; і галовы ў коней, як галовы ў ільвоў, і з храпаў іхніх выходзіць агонь, і дым, і серка.

18 Трыма гэтымі была забіта трэцяя частка людзей: агнём, і дымам, і серкаю, што выходзілі з храпаў іхніх.

19 Бо ўлада іхня — у храпах іхніх, а хвасты іхнія падобныя да зъмейў, маюць галовы і імі робяць шкоду.

20 I рэшта людзей, што не была забітая плягамі гэтымі, не навярнулася ад справаў рук сваіх, каб не пакланяцца дэманам і ідалам залатым, і срэбным, і мядзяным, і каменным, і драўляным, якія ані бачыць ня могуць, ані чуць, ані хадзіць;

21 і не навярнуліся ад забойстваў сваіх, і ад чаравуніцтва свайго, і ад распусты сваёй, і ад крадзяжоў сваіх.

Адкр 10

¹ I ўбачыў я іншага дужага анёла, які зыходзіў з неба, які быў апрануты ў воблака, і вясёлка над галавою яго, і ablічча ягонае — як сонца, і ногі ягоныя — як слупы агністыя.

² I меў ён у руцэ сваёй кніжку адкрытую, і паставіў ён правую нагу сваю на мора, а левую — на зямлю,

³ і закрычаў голасам вялікім, як леў рыкае; і калі закрычаў ён, прагаварылі сем грымотаў галасамі сваімі.

⁴ I калі прагаварылі сем грымотаў галасамі сваімі, я меўся пісаць, і пачуў я голас з неба, які казаў мне: «Запечатай тое, што прагаварылі сем грымотаў, і не піши гэтага».

5 I анёл, якога я бачыў, як ён стаяў на моры і на зямлі, узыняў руку сваю да неба

⁶ і пакляўся Тыム, Які жыве на вякі вякоў, Які стварыў неба, і што ў ім, і зямлю, і што на ёй, і мора, і што ў ім, што часу ўжо ня будзе,

⁷ але ў дні голасу сёмага анёла, калі той мае трубіцу, зъдзейсніцца таямніца Божая, як Ён дабравесціў слугам Сваім прарокам.

8 I голас, які я чуў з неба, ізноў прагаварыў да мяне і сказаў: «Ідзі, вазьмі кніжку разгорнутую ў руцэ анёла, які стаіць на моры і на зямлі».

9 I я падыйшоў да анёла, кажучы яму: «Дай мне кніжку». I ён кажа мне: «Вазьмі і зъеш яе; і яна стане горкаю ў тваім жываце, але ў вуснах тваіх будзе салодкая, як мёд».

10 I я ўзяў кніжку з рукі анёла, і зъеў яе, і яна была ў вуснах маіх салодкая, як мёд, і калі я зъеў яе, стаў горкім жытвом мой.

11 I ён кажа мне: «Ты мусіш ізноў прарочыць пра плямёны, і народы, і мовы, і валадароў многіх».

Адкр 11

¹ I дадзена мне трысціна, падобная да кія; і анёл, які стаяў, сказаў: «Паўстань і памерай бажніцу Божую, і ахвярнік, і тых, якія пакланяюцца ў ім,

² а панадворак, які звонку бажніцы, пакінь звонку і ня мерай яго, бо ён дадзены паганам, і горад святыя яны будуць таптаць сорак два месяцы.

³ I Я дам двум съведкам Маім, і яны будуць прарочыць тысячу дзьвесьце шэсцьцідзесят дзён, апранутыя ў зрабніцу».

⁴ Гэта ёсьць дзъве аліўкі і два съечнікі, якія перад Богам зямлі стаяць.

⁵ И калі хто захоча зрабіць ім шкоду, агонь выйдзе з вуснаў іхніх і зъесыць ворагаў іхніх; і калі хто захоча зрабіць ім шкоду, мусіць ён быць забіты.

⁶ Яны маюць уладу замкнуць неба, каб не ішоў дождж у дні праракавання іхняга; і маюць уладу над водамі перамяніць іх у кроў і біць зямлю ўсякім плягамі, калі толькі заходуць.

⁷ И калі яны скончаць съведчанье сваё, зъвер, які выйдзе з бездані, учыніць вайну з імі, і пераможа іх, і заб'е іх.

⁸ И целы іхня [будуць ляжаць] на вуліцы вялікага гораду, які называецца духоўна Садом і Эгіпет, дзе і Госпад наш быў укрыжаваны.

⁹ И з плямёнаў, і каленаў, і моваў, і народаў будуць глядзецы на целы іхня тры дні і паўдня, і не дазволяць пакласыці целы іхня ў магілы.

¹⁰ И жыхары зямлі будуць радавацца дзеля іх і весяліцца, і будуць пасылаць адны адным падарункі, бо гэтая два прарокі мучылі жыхароў зямлі.

¹¹ И праз тры дні і паўдня дух жыцця ад Бога зыйшоў на іх, і яны сталі на ногі свае, і страх вялікі прыйшоў на тых, якія бачылі іх.

¹² И пачулі яны голас вялікі з неба, які казаў да іх: «Узыйдзіце сюды». И яны ўзыйшли ў неба ў воблаку, і бачылі іх ворагі іхня.

¹³ И ў ту ю гадзіну стаўся землятрус вялікі, і дзясятая частка гораду завалілася, і былі забітыя ў землятрусе сем тысячаў імёнаў чалавечых; і іншыя сталіся ў страху і аддалі славу Богу Нябеснаму.

¹⁴ Другое гора прайшло; вось, трэцяе гора прыходзіць хутка.

¹⁵ И сёмы анёл затрубіў, і сталіся вялікія галасы ў небе, якія казалі: «Валадарствы съвету сталіся [Валадарствам] Госпада нашага і Хрыста Ягонага, і Ён будзе валадарыць на вякія вякоў».

¹⁶ И дваццаць чатыры старосты, якія сядзелі перад Богам на пасадах сваіх, упалі на ablічы свае і пакланіліся Богу,

¹⁷ кажучы: «Дзякуем Табе, Госпадзе, Бог Усеўладны, Які ёсьць, і Які быў, і Які прыходзіш, што прыняў Ты моц Сваю вялікую і запанаваў.

¹⁸ И загнаваліся пагане, і прыйшоў гнеў Твой, і час судзіць мёртвых і даць нагароду слугам Твайм прарокам і съвятym, і тым, якія баяцца імія Твайго, малым і вялікім, і вынішчыць тых, якія нішчаць зямлю».

¹⁹ И адчынілася бажніца Божая ў небе, і зъявіўся каўчэг запавету Ягонага ў бажніцы Ягонай; і сталіся маланкі, і галасы, і грымоты, і землятрус, і град вялікі.

Адкр 12

¹ И знак вялікі зъявіўся ў небе: жанчына, апранутая ў сонца, і месяц пад нагамі ў яе, і на галаве ў яе вянок з дванаццаці зорак.

² И, маючы ва ўлоньні, яна крычала ад болю і мукаў радзінаў.

³ І зъявіўся другі знак у небе: і вось, цмок вялікі, чырвоны, які меў сем галоваў і дзесяць рагоў, і на галовах ягоных — сем дыядэмаў,
⁴ і хвост ягоны съягнуў трэцюю частку зорак нябесных і кінуў іх на зямлю. І цмок стаў перад жанчынай, якая мелася нарадзіць, каб, калі народзіць, зжэрці дзіця яе.

⁵ І нарадзіла сына, хлопчыка, які мае пасывіць усе народы кіем жалезным; і было ўзятае дзіцятка яе да Бога і пасаду Ягонага,

⁶ і жанчына ўцякла ў пустыню, дзе мае месца, падрыхтаванае ад Бога, каб там жывілі яе тысячу дзьвесці шэсцьцідзясят дзён.

⁷ І сталася вайна ў небе: Міхал і анёлы ягоныя ваявалі супраць цмока, і цмок ваяваў, і анёлы ягоныя,

⁸ і не адолелі, і не знайшлося ўжо месца для іх у небе.

⁹ І быў скінуты цмок вялікі, зъмей старадаўны, называны д'яблам і шатанам, які падманвае ўесь сусвет, скінуты на зямлю, і анёлы ягоныя былі скінутыя з ім разам.

¹⁰ І пачаў я голас вялікі, які казаў у небе: «Цяпер сталася збаўленыне, і моц, і Валадарства Бога нашага, і ўлада Хрыста Ягонага, бо скінуты абвінавальнік братоў нашых, які дзень і нач вінаваціў іх перад Богам нашым.

¹¹ І яны перамаглі яго праз кроў Ягняці і праз слова съведчаньня свайго і не любілі душы сваёй аж да съмерці.

¹² Дзеля гэтага весяліцеся, нябёсы і тыя, якія жывуць у іх! Гора жыхарам зямлі і мора, бо зыйшоў да вас д'ябал, маючы ярасць вялікую, ведаючы, што ня шмат мае часу».

¹³ І калі ўбачыў цмок, што ён скінуты на зямлю, пачаў ён перасъледаваць жанчыну, якая нарадзіла хлопчыка.

¹⁴ І дадзены жанчыне два крылы вялікага арла, каб ляцела ў пустыню на месца сваё ад ablічча зъмея, дзе будуць жывіць яе пару, поры і паўпары.

¹⁵ І пусьціў зъмей за жанчынай з пашчы сваёй ваду, як раку, каб рака панесла яе.

¹⁶ І дапамагла зямля жанчыне, і расчыніла зямля вусны свае, і праглынула раку, якую пусьціў цмок з пашчы сваёй.

¹⁷ І раззыошыўся цмок на жанчыну, і пайшоў ваяваць з рэштай насеńня яе, якія захоўваюць прыказаныні Божыя і маюць съведчаньне Ісуса Хрыста.

Адкр 13

¹ І стаў я на пяску марскім; і ўбачыў зъвера, які выходзіў з мора, які меў сем галоваў і дзесяць рагоў; і на рагах ягоных — дзесяць дыядэмаў, і на галовах ягоных — імя блюзънерскае.

² І зъвер, якога я ўбачыў, быў падобны да рыся, і ногі ягоныя — як у мядзьведзя, і пашча ягоная — як пашча ільвіная. І даў яму цмок моц сваю, і пасад свой, і ўладу вялікую.

³ І ўбачыў я, [што] адна з галоваў ягоных, быццам на съмерць забітая, і рана яе съяротная аздаравілася, і зъдзіўлялася ўся зямля ззаду за зъверам,

4 і пакланіліся цмоку, які даў уладу зъверу, і пакланіліся зъверу, кажучы: «Хто падобны да гэтага зъвера? Хто можа ваяваць з ім?»

5 I дадзены яму вусны, якія гавораць вялікае і блюзынерскае, і дадзена яму ўлада дзейнічаць сорак два месяцы.

6 I ён расчыніў вусны свае дзеля блюзынерства супраць Бога, каб блюзыніць на імя Ягонае, і намёт Ягоны, і тых, якія жывуць у небе.

7 I дадзена яму весыці вайну са съвятымі і перамагчы іх; і дадзена яму ўлада над усякім каленам, і моваю, і народам.

8 I паклоняцца яму ўсе жыхары зямлі, імёны якіх не запісаныя ў кнігу жыцця Ягняці, забітага ад заснаваньня съвету.

9 Калі хто мае вуха, няхай слухае.

10 Калі хто вядзе ў палон, у палон пойдзе; калі хто мячом забівае, сам мусіць быць мячом забіты. Тут цярплівасць і вера съвятых.

11 I ўбачыў я другога зъвера, які выходзіў з зямлі, і меў ён два рогі, падобныя да ягнячых, і гаварыў, як цмок.

12 I ўсю ўладу першага зъвера ён зъдзяйсьніе перад ім, і робіць, каб зямля і жыхары яе пакланяліся першаму зъверу, у якога аздароўлена съмяротная рана ягоная.

13 I робіць знакі вялікія, і агонь робіць, каб зыходзіў з неба на зямлю перад людзьмі,

14 і падманвае жыхароў зямлі знакамі, якія дадзена яму рабіць перад зъверам, кажучы жыхарам зямлі зрабіць вобраз зъвера, што мае рану ад мяча і жывы.

15 I дадзена яму даць дух вобразу зъвера, каб вобраз зъвера і гаварыў, і рабіў, каб тыя, хто не паклоніцца вобразу зъвера, былі забітыя.

16 I робіць, каб усім: малым, і вялікім, і багатым, і ўбогім, і свабодным, і слугам — была дадзена пазнака на правую руку іхнюю або на лоб іхні,

17 і каб ніхто ня мог ані купляць, ані продаць, акрамя тых, якія маюць пазнаку, або імя зъвера, або лічбу імя ягонага.

18 Вось тут мудрасць. Хто мае разум, няхай ablічыць лічбу зъвера; бо гэта лічба чалавека, і лічба яго шэсцьцьсот шэсцьцьдзесят шэсцьць.

Адкр 14

1 I ўбачыў я, і вось, Ягня, Які стаіць на гары Сыён, і з Ім сто сорак чатыры тысячи тых, якія маюць імя Айца Ягонага, напісане на ілбах іхніх.

2 I пачуў я голас з неба, як голас мноства водаў, і як голас грымотаў вялікіх; і пачуў я голас гусыляроў, якія граюць на гусылях сваіх.

3 I яны съпяваюць нібы новы съпей перад пасадам, і перад чатырмажывёламі, і старостамі, і ніхто ня мог навучыцца съпеву [гэтаму], акрамя ста сарака чатырох тысячаў, што адкупленыя ад зямлі.

4 Гэта тыя, якія не апаганіліся з жанчынамі, бо яны ў дзявоцтве; гэта тыя, якія ідуць за Ягнём, куды б Ён ні ішоў. Яны адкуплены ад людзей, першынцы Богу і Ягняці,

5 і ў вуснах іхніх ня знайдзена хітраваньня, бо яны беззаганныя перад пасадам Божым.

6 I ўбачыў я іншага анёла, які ляцеў па сярэдзіне неба, які меў вечнае Эвангельле, каб дабравесціць жыхарам зямлі, і ўсім народам, і каленам, і мовам, і плямёнам,

7 і казаў голасам вялікім: «Бойцеся Бога, і аддайце Яму славу, бо прыйшла гадзіна суду Ягонага, і пакланіцесь Тому, Які стварыў неба, і зямлю, і мора, і крыніцы водаў».

8 I іншы анёл ішоў за [ім], кажучы: «Упаў, упаў Бабілон, горад вялікі, бо віном ярасьці распusty сваёй ён напаіў усе народы».

9 I трэці анёл ішоў за імі, кажучы голасам вялікім: «Калі хто пакланяецца зьверу і вобразу ягонаму і атрымлівае пазнаку на лоб свой ці на руку сваю,

10 той будзе піць віно ярасьці Божай, налітае без дамешкаў у келіх гневу Ягонага, і будзе мучыцца ў агні і ў серцы перад съвятymі анёламі і перад Ягнём,

11 і дым мучэньня ѹ іхніх будзе ўзынімацца на вякі вякоў, і ня будуць мець супачынку ўдзень і ўначы тыя, якія пакланяюцца зьверу і вобразу ягонаму, і якія атрымалі пазнаку імя ягонага.

12 Тут цярплівасць съвятых; тут тыя, якія захоўваюць прыказаныні Божыя і веру Ісусаву».

13 I пачуў я голас з неба, які казаў мне: «Напіши: “Адгэтуль шчасльвия мёртвия, якія паміраюць у Госпадзе. Так, — кажа Дух, — каб яны супачылі ад працаў сваіх, і справы іхнія ідуць за імі”».

14 I ўбачыў я, і вось воблака белае, і на воблаку сядзіць падобны да Сына Чалавечага, Які мае на галаве Сваёй вянок залаты і ў руцэ Сваёй — серп востры.

15 I іншы анёл выйшаў з бажніцы, закрычаўши вялікім голасам да Таго, Які сядзеў на воблаку: «Пашлі серп Твой і жні; бо прыйшла для Цябе гадзіна жніва, бо сасьпела жніво зямлі».

16 I кінуў Той, Які сядзеў на воблаку, серп Свой на зямлю, і зямля была зжатая.

17 I іншы анёл выйшаў з бажніцы, што ў небе, сам маючи серп востры.

18 I іншы анёл выйшаў з ахвярніку, маючи ўладу над агнём, і ўсклікнуў крыкам вялікім да таго, які меў серп востры, кажучы: «Пашлі твой серп востры і зъбяры ягады вінаграду зямлі, бо сасьпелі гронкі яго».

19 I кінуў анёл серп свой на зямлю, і сабраў вінаград зямлі, і кінуў яго ў тоўчню вялікую ярасьці Божай;

20 і патапталі яго ў тоўчні па-за горадам, і выйшла кроў з тоўчні аж да цугляў конскіх на тысячу шэсцьсот стадыяў.

Адкр 15

¹ I ўбачыў я іншы знак у небе, вялікі і дзіўны: сем анёлаў, якія маюць сем плягаў апошніх, якімі мае скончыцца ярасьць Божая.

² I ўбачыў я нібы мора шкляное, зъмяшанае з агнём, і тых, якія перамагаюць зьвера, і вобраз ягоны, і пазнаку ягоную, і лічбу імя ягонага, якія стаяць на моры шкляным, маочы гусылі Божыя,

³ і съпяваюць съпей Майселя, слугі Божага, і съпей Ягняці, кажучы: «Вялікія і дзіўныя справы Твае, Госпадзе, Божа Ўсеўладны! Справядлівыя і праудзівыя шляхі Твае, Валадару съвятых!

⁴ Хто не спалохаецца Цябе, Госпадзе, і не праславіць імя Тваё? Бо адзін Ты — Съвяты, бо ўсе народы прыйдуць і паклоняцца перад Табою, бо выявілася праведнасьць Твая».

⁵ I пасъля гэтага ўбачыў я, і вось, адчынілася бажніца намёту съведчаныя ў небе,

⁶ і выйшлі з бажніцы сем анёлаў, якія маюць сем плягаў, апранутыя ў ільняную вопратку, чыстую і съветлую, і падперазаныя праз грудзі паясамі залатымі.

⁷ I адна з чатырох жывёлаў дала сямі анёлам сем чараў залатых, поўных ярасыці Бога, Які жыве на вякі вякоў.

⁸ I напоўнілася бажніца дымам ад славы Божае і ад моцы Ягонае, і ніхто ня мог увайсьці ў бажніцу, пакуль ня зъдзейсьніліся сем плягаў сямі анёлаў.

Адкр 16

¹ I пачуў я голас вялікі з бажніцы, які казаў да сямі анёлаў: «Ідзіце і выліце чары ярасыці Божай на зямлю».

² I пайшоў першы, і выліў чару сваю на зямлю, і сталіся благія і балючыя скулы ў людзей, якія мелі пазнаку зьвера і пакланяліся вобразу ягонаму.

³ I другі анёл выліў чару сваю ў мора, і сталася кроў, быщам мёртвага, і ўсякая душа жывая памерла ў моры.

⁴ I трэці анёл выліў чару сваю ў ракі і крыніцы водаў, і сталася кроў.

⁵ I пачуў я анёла водаў, які казаў: «Праведны Ты, Госпадзе, Які ёсьць, і Які быў, і Съвяты, што прысудзіў гэтак,

⁶ бо кроў съвятых і прарокаў яны вылілі, і кроў Ты даў ім піць, бо яны вартыя гэтага».

⁷ I пачуў я іншага, які казаў з ахвярніку: «Так, Госпадзе, Божа Ўсеўладны, слушныя і праведныя суды Твае».

⁸ I чацвёрты анёл выліў чару сваю на сонца, і дадзена яму паліць людзей у агні.

⁹ I паліла людзей вялікая съпёка, і блузьнілі яны на імя Бога, Які мае ўладу над гэтымі плягамі, і не навярнуліся, каб даць Яму славу.

¹⁰ I пяты анёл выліў чару сваю на пасад зьвера, і сталася, што валадарства ягонае зацемрылася, і яны кусалі языкі свае ад болю

¹¹ і блузьнілі на Бога Нябеснага дзеля болю свайго і скулаў сваіх, і не навярнуліся ад справаў сваіх.

12 I шосты анёл выліў чару сваю ў вялікую раку Эўфрат, і высахла вада ў ёй, каб падрыхтаваны быў шлях для валадароў, што ад усходу сонца.

13 I ўбачыў я: з вуснаў цмока, і з вуснаў зьвера, і з вуснаў фальшывага прарока [выишлі] тры духі нячыстыя, падобныя да жабаў,

14 бо гэта — духі дэманаў, якія чыніць знакі, якія зыходзяць на валадароў зямлі і ўсяго сусьвету, каб сабраць іх на вайну ў той дзень вялікі Бога Усейладнага.

15 «Вось, прыходжу, як злодзей. Шчасльівы той, які чувае і захоўвае адзеньне сваё, каб не хадзіць яму голым, і каб ня бачылі непрыстойнасці ягонай».

16 I сабраў ён іх у месцы, якое па-гебрайску называецца Армагедон.

17 I сёмы анёл выліў чару сваю на паветра, і выйшаў голас вялікі з бажніцы нябеснай, ад пасаду, які казаў: «Сталася!»

18 I сталіся галасы, і грымоты, і маланкі, і землятрусы стаўся вялікі, якога ня было ад [часоў], як зявіліся людзі на зямлі. Гэткі землятрусы! Такі вялікі!

19 I распаўся горад вялікі на тры часткі, і гарады паганаў заваліліся; і Бабілон вялікі быў узгаданы перад Богам, каб даць яму келіх віна ярасці гневу Ягонага.

20 I кожны востраў уцёк, і гары не знайшлося.

21 I град вялікі, як таленты, зыйшоў з неба на людзей, і блюзынілі людзі на Бога за плягу граду, бо вельмі вялікая была пляга гэтая.

Адкр 17

1 I прыйшоў адзін з сямі анёлаў, якія мелі сем чараў, і загаварыў да мяне, кажучы мне: «Хадзем, я пакажу табе суд над распусьніцай вялікай, якая сядзіць над мноствам водаў»,

2 з якою распусьнічалі валадары зямныя, і віном распусты яе напіваліся жыхары зямлі».

3 I ён павёў мяне ў духу ў пустыню, і ўбачыў я жанчыну, якая сядзела на зьверы пунсовым, поўным імёнаў блюзынерскіх, які меў сем галоваў і дзесяць рагоў.

4 I жанчына была апранутая ў пурпур і кармазын, і аздобленая золатам і каштоўным камянём і пэрламі, і мела ў руцэ сваёй келіх залаты, поўны агіды і нячыстасці распусты яе.

5 I на ілбе ў яе напісане імя: «Тайна, Бабілон вялікі, маці распусьніц і агіды зямлі».

6 I ўбачыў я, што жанчына напіваецца крывёю святых і крывёю съведкаў Ісуса. I, бачачы яе, я зъдзіўляўся зъдзіўленнем вялікім.

7 I сказаў мне анёл: «Што ты зъдзіўляешся? Я табе скажу таямніцу жанчыны і зьвера, які носіць яе і мае сем галоваў і дзесяць рагоў.

8 Зьвер, якога ты бачыў, быў і няма яго, і мае выйсьці з бездані і пайсьці на загубу; і зъдзіўляцца жыхары зямлі, імёны якіх не

запісаныя ў кнігу жыцьця ад заснаваньня сьвету, гледзячы на зьвера, што ён быў і няма яго, хаця ёсьць.

9 Тут розум, які мае мудрасць. Сем галоваў ёсьць сем гор, дзе жанчына сядзіць на іх,

10 і сем валадароў: пяць упалі, і адзін ёсьць, іншы яшчэ не прыйшоў і, калі прыйдзе, нядоўга мусіць быць.

11 І зъвер, які быў і няма яго, ён — восьмы, і з сямі ён ёсьць, і на загубу ідзе.

12 І дзесяць рагоў, якія ты бачыў, ёсьць дзесяць валадароў, якія яшчэ не атрымалі валадарства, але атрымаюць уладу, як валадары, на адну гадзіну разам са зъверам.

13 Яны маюць адну думку і моц і аддаюць уладу сваю зъверу.

14 Яны будуць ваяваць з Ягнём, і Ягня пераможа іх, бо Ён — Пан паноў і Валадар валадароў, а тыя, што з Ім, — пакліканыя, і выбраныя, і верныя».

15 І кажа мне: «Воды, якія ты бачыў, дзе сядзіць распусьніца, — гэта плямёны, і натоўпы, і народы, і мовы.

16 І дзесяць рагоў, якія ты бачыў на зъверы, яны зъненавідзяць распусьніцу, і спустошаць яе, і аголяць, і цела яе зъядуць, і спаляць яе ў агні;

17 бо Бог даў у сэрца іхняе ўчыніць думку Ягоную, і ўчыніць аднадумна, і даць валадарства сваё зъверу, пакуль ня зъдзейсніцца слова Божыя.

18 І жанчына, якую ты бачыў, — гэта горад вялікі, які мае валадарства над валадарамі зямнымі».

Адкр 18

1 І пасыля гэтага ўбачыў я анёла, які зыходзіў з неба, які меў вялікую уладу; і зямля была асьветленая ад славы ягонае;

2 І закрычаў ён моцна голасам вялікім, кажучы: «Упаў, упаў Бабілон, вялікая [распусьніца], і стаўся жытлом дэманаў, і прыбежышчам усякага духа нячыстага, і прыбежышчам усякай птушкі нячыстай і брыдкай,

3 бо віном ярасьці распусты сваёй яна напаіла ўсе народы, і валадары зямныя распусьнічалі з ёю, і купцы зямныя ўзбагаціліся з моцы раскошы яе».

4 І пачуў я іншы голас з неба, які казаў: «Выйдзі з яе, народзе Мой, каб ня ўдзельнічаць у грахах ейных і не атрымаць плягай ейных;

5 бо дайшлі грахі яе аж да неба, і ўзгадаў Бог пра нягоднасці ейныя.

6 Аддайце ёй, як і яна аддавала вам, і падвойце ёй удвая паводле справаў яе; у келіх, у які яна налівала, наліце ёй удвая.

7 Колькі ўслыўляла яна сябе і раскашавалася, гэтулькі дайце ёй мучэннія і плачу, бо яна казала ў сэрцы сваім: “Сяджу валадаркаю, і не ўдава я, і плачу ня буду бачыць».

8 Дзеля гэтага ў адзін дзень прыйдуць на яе плягі: съмерць, і плач, і голад; і будзе яна спалена ў агні, бо магутны Госпад Бог, Які судзіць яе.

9 I загалосяць, і заплачуць па ёй валадары зямныя, якія распусынічалі і раскашаваліся з ёю, калі ўбачаць дым ад пажару яе,

10 стаўшы здалёк дзеля страху ад мучэння ў яе і кажучы: «Гора, гора, горад вялікі Бабілон, горад магутны, бо ў адну гадзіну прыйшоў суд твой!»

11 I купцы зямныя галосяць і плачуць па ёй, бо ніхто ўжо не купляе тавару іхняга,

12 тавару з золата, і срэбра, і каштоўнага камяння, і пэрлай, і вісону, і пурпuru, і ядвабу, і кармазыну, і ўсякага дрэва пахкага, і ўсякіх вырабаў з косьці слановае, і ўсякіх вырабаў з дрэва каштоўнага, і медзі, і жалеза, і мармуру,

13 і цынамону, і фіміяму, і міра, і ладану, і віна, і алею, і муکі, і пшаніцы, і скаціны, і авечак, і коней, і вазоў, і целаў і душаў чалавечых.

14 «І плады пажадання души тваёй адыйшлі ад цябе; і ўсё тлустае і бліскучае адыйшло ад цябе, і ты ніколі ўжо ня знайдзеш гэтага».

15 I гандляры гэтага, якія ўзбагаціліся ад яе, будуць стаяць здалёк дзеля страху ад мучэння ў яе, плачучы і галосячы,

16 і кажучы: «Гора, гора, горад вялікі, апрануты ў вісон, і пурпур, і кармазын, і аздоблены золатам, і каштоўным камянём, і пэрламі,

17 бо ў адну гадзіну спустошана гэткае багацьце!» I ўсе корнікі, і ўсе людзі на караблях, і маракі, і ўсе працаўнікі на моры сталі здалёк

18 і, гледзячы на дым ад пажару яго, крычалі, кажучы: «Што падобна да гораду вялікага?»

19 I сыпалі пыл на галовы свае, і крычалі, плачучы і галосячы, і кажучы: «Гора, гора, горад вялікі, у якім узбагаціліся ад каштоўнасцяў ягоных усе, хто мае караблі на моры, бо ў адну гадзіну ён спустошаны!

20 Весяліся над ім, неба і святыя апосталы і прарокі, бо прысудзіў Бог прысуд ваш на яго».

21 I ўзяў адзін дужы анёл камень вялікі, як млыновы, і кінуў у мора, кажучы: «Гэтак з сілаю кінуты будзе Бабілон, горад вялікі, і ўжо больш ня знайдуць яго.

22 I ня будзе ўжо чутно ў табе голасу гусъляроў, і музыкаў, і жалейнікаў, і трубачоў, і ня будзе знайдзена ўжо ў табе ніводнага майстра, і ніякага майстэрства, і голас млыновы ня будзе чутны ўжо ў табе,

23 і ня зьявіцца ўжо ў табе съятло съвечкі, і голас жаніха і нявесты ня будзе чутны ўжо ў табе, бо купцы твае былі магнатамі зямлі, бо чараваньнямі тваімі падманутыя ўсе народы.

24 I знайдзена ў ім кроў прарокаў, і святых, і ўсіх забітых на зямлі».

Адкр 19

¹ И пасъля гэтага пачуў я голас вялікі мноства народу ў небе, які казаў: «Альелюя! Збаўленьне, і слава, і пашана, і моц Госпаду, Богу нашаму!

² Бо слушныя і справядлівыя суды Ягоныя, бо засудзіў Ён вялікую распусьніцу, якая паганіла зямлю распustaю сваёю, і адпомсьціў за кроў слугаў Сваіх ад рукі яе».

³ И другі раз сказалі: «Альелюя! И дым яе ўзынімаецца на вякі вякоў».

⁴ И ўпалі дваццаць чатыры старосты і чатыры жывёлы, і пакланіліся Богу, Які сядзіць на пасадзе, кажучы: «Амэн! Альелюя!»

⁵ И выйшаў голас з пасаду, які казаў: «Хваліце Бога нашага, усе слугі Ягоныя і тыя, хто баіцца Яго, і малыя, і вялікія!»

⁶ И пачуў я быццам голас шматлікага натоўпу, і быццам голас мноства водаў, і быццам гук грымотай моцных, які казаў: «Альелюя! Бо заваладарыў Госпад, Бог Усейладны!»

⁷ Узрадуемся, і ўзвесялімся, і дамо славу Яму, бо прыйшло вясельле Ягняці, і жонка Ягоная падрыхтавала сябе».

⁸ И дадзена ёй, каб апранулася ў вісон чысты і съветлы; вісон жа — гэта праведнасць съвятых.

⁹ И кажа мне: «Напішы: «Шчасльвия тыя, якія пакліканыя на вячэрну вясельную Ягняці». И кажа мне: «Гэта ёсьць праўдзівія слова Божыя».

¹⁰ И я ўпаў да ног ягоных, каб пакланіцца яму, і ён кажа мне: «Глядзі, не [рабі гэтага]! Я — таварыш твой і братоў тваіх, якія маюць съведчаньне Ісуса. Богу пакланіся, бо съведчаньне Ісуса ёсьць дух прароцства».

¹¹ И ўбачыў я неба адчыненае, і вось, конь белы, і Вершнік на ім, называны Верным і Праўдзівым, і Ён паводле справядлівасці судзіць і ваюе.

¹² А вочы Ягоныя — як полымя агню, і на галаве Ягонай шмат дыядэмай. Ён мае імя напісаное, якога ніхто ня ведае, апрача Яго Самога.

¹³ И Ён апрануты ў шату акрываўленую, і імя Ягонае называецца: «Слова Божае».

¹⁴ И ішлі за Ім войскі нябесныя на белых конях, апранутыя ў вісон белы і чысты.

¹⁵ И з вуснаў Ягоных выходзіць меч востры, каб ім біць народы, і Ён будзе пасвіць іх кіем жалезным. И Ён топча тоўчню віна ярасьці і гневу Бога Усейладнага.

¹⁶ И мае на шатах і на сцягне Сваім напісаное імя: «Валадар валадароў і Пан паноў».

¹⁷ И ўбачыў я аднаго анёла, які стаяў на сонцы. И крыкнуў ён голасам вялікім, кажучы да ўсіх птушак, якія лёталі па сярэдзіне неба: «Хадземце, зьбірайцесь на вячэру Вялікага Бога,

¹⁸ каб ёсьці целы валадароў, і целы тысячнікаў, і целы дужых, і целы коней і вершнікаў на іх, і целы ўсіх свабодных, і слугаў, і

малых, і вялікіх».

19 І ўбачыў я зъвера, і валадароў зямных, і войскі іхнія, сабраныя дзеля вайны з Тыム, Які сядзіць на кані, і з войскам Ягоным.

20 І быў скоплены зъвер, і з ім — фальшывы прарок, які рабіў знакі перад ім, якімі падманваў тых, што атрымалі пазнаку зъвера і пакланяліся вобразу ягонаму. Абодва жыўцом былі кінутыя ў возера агню, якое палае серкаю.

21 І рэшта была забітая мячом, што выходзіў з вуснаў Таго, Які сядзеў на кані. І ўсе птушкі насыціліся целамі іхнімі.

Адкр 20

1 І ўбачыў я анёла, які зыходзіў з неба, які меў ключ ад бездані і ланцуг вялікі ў руцэ сваёй.

2 І ён меў уладу над цмокам, зъмеем старадаўным, які ёсьць д'ябал і шатан, і звязаў яго на тысячу гадоў,

3 і кінуў яго ў бездань, і замкнуў яго, і запячатала зъверху, каб не падманваў больш народы, пакуль ня скончыцца тысяча гадоў; і пасля гэтага мусіць быць развязаны на малы час.

4 І ўбачыў я пасады, і сядзелі на іх, і быў ім дадзены суд, і души съяцтых за съведчаныне Ісуса і за слова Божае, і тых, якія не пакланіліся зъверу і вобразу ягонаму, і не атрымалі пазнакі на лоб свой і на руку сваю. І яны ажылі, і валадарылі з Хрыстом тысячу гадоў.

5 А рэшта мёртвых не ажыла, пакуль ня скончыцца тысяча гадоў. Гэта — уваскрасеньне першае.

6 Шчасльвы і съяты той, хто мае частку ў першым уваскрасеньні; над імі съмерць другая ня мае ўлады, але яны будуць съятарамі Бога і Хрыста і будуць валадарыць з Ім тысячу гадоў.

7 І калі скончыцца тысяча гадоў, будзе развязаны шатан з вязніцы сваёй

8 і выйдзе падманваць народы на чатырох кутах зямлі, Гога і Магога, ды зъбіраць іх на вайну; лічба іх — як пясок марскі.

9 І яны ўзыйшлі на шырыню зямлі, і атачылі табар съятых і горад улюблёны, і зыйшоў ад Бога з неба агонь, і зжар іх.

10 І д'ябал, які падманваў іх, быў кінуты ў возера агню і серкі, дзе зъвер і фальшывы прарок; і будуць яны мучыцца ўдзенем і ўначы на вякі вякоў.

11 І ўбачыў я вялікі белы пасад і Таго, Які сядзеў на ім, ад ablіча Якога ўцяклі зямля і неба, і не знайшлося месца для іх.

12 І ўбачыў я мёртвых, малых і вялікіх, якія стаялі перад Богам. І былі разгорнутыя кнігі; і разгарнулі іншую кнігу, якая ёсьць [кніга] жыцця, і былі суджаныя мёртвым паводле напісанага ў кнігах, паводле справаў сваіх.

13 І аддало мора мёртвых, што ў ім, і съмерць ды пекла аддалі мёртвых, што ў іх; і быў суджаныя кожны паводле справаў сваіх.

14 А съмерць і пекла кінутыя ў возера агню. Гэта — другая съмерць.

15 И калі хто ня быў знайдзены запісаным у кнізе жыцьця, той быў кінуты ў возера агню.

Адкр 21

1 И ўбачыў я новае неба і новую зямлю, бо першае неба і першая зямля прамінулі, і мора ўжо няма.

2 И я, Ян, убачыў горад святы, новы Ерусалім, які зыходзіў ад Бога з неба, падрыхтаваны як нявеста, аздобленая дзеля мужа свайго.

3 И пачуў я голас вялікі з неба, які казаў: «Вось, намёт Бога з людзьмі, і ён будзе жыць з імі; і яны будуць народам Ягоным, і Сам Бог будзе з імі Богам іхнім.

4 И абатрэ Бог усякую съязу з вачэй іхніх; і съмерці ўжо ня будзе, і ня будзе ўжо ані плачу, ані крыку, ані болю, бо ранейшае прамінула».

5 И сказаў Той, Які сядзіць на пасадзе: «Вось, Я раблю ўсё новае». И кажа мне: «Напіши, бо гэтыя слова праудзівыя і верныя».

6 И сказаў мне: «Сталася. Я — Альфа і Амэга, Пачатак і Канец. Таму, хто смагне, Я дам з крыніцы вады жыцьця дарма.

7 Той, хто пераможа, возьме ў спадчыну ўсё, і Я буду яму Богам, і ён будзе Мне сынам.

8 А для палахлівых і бязъверных, і брыдотных, і забойцаў, і распусынікаў, і чарапікоў, і ідалапаклоннікаў, і ўсіх хлусълівых частка іхняя — у возеры, якое палае агнём і серкаю. Гэта — другая съмерць».

9 И прыйшоў да мяне адзін з сямі анёлаў, якія мелі сем чарай, напоўненых сямю апошнімі плягамі, і загаварыў са мною, кажучы: «Хадзем, пакажу табе жанчыну, нявесту Ягняці».

10 И ён павёў мяне ў духу на вялікую і высокую гару, і паказаў мне горад вялікі, святы Ерусалім, які зыходзіць з неба ад Бога

11 і мае славу Божую. И съятло ягонае падобнае да найкаштоўнейшага камяння, накшталт камяння ясьпісу, што зіхціць, як крышталь.

12 И ён мае мур вялікі і высокі, і мае дванаццаць брамаў, і на брамах — дванаццаць анёлаў і напісаныя імёны дванаццаці каленаў сыноў Ізраіля:

13 ад усходу — тры брамы, ад поўначы — тры брамы, ад поўдня — тры брамы, ад захаду — тры брамы.

14 И мур гораду мае дванаццаць падмуркаў, і на іх — імёны дванаццаці апосталаў Ягняці.

15 И той, які гаварыў са мною, меў трысціну залатую, каб абмераць горад, і брамы ягоныя, і мур ягоны.

16 И горад ляжыць чатырохкутнікам, і даўжыня ягоная такая самая, як і шырыня. И ён абмераў горад трысцінай на дванаццаць тысячячаў стадыяў; і даўжыня, і шырыня, і вышыня ягоныя аднолькавыя.

17 И ён абмераў мур ягоны на сто сорак чатыры локці меры чалавече, якая і анёльская.

18 I мур быў пабудаваны з ясьпісу; а горад — з чыстага золата, падобнага да шкла чыстага.

19 I падмуркі муру гораду аздобленыя ўсякім каштоўным камянём: першы падмурак — ясьпісам, другі — сапфірам, трэці — хальцэдонам, чацвёрты — шмарагдам,

20 пяты — сардоніксам, шосты — сардам, сёмы — хрызалітам, восьмы — бэрyleм, дзяявіты — тапазам, дзясяты — хрызапразам, адзінаццаты — гіяцынтам, дванаццаты — амэтыстам.

21 I дванаццаць брамаў — з дванаццаці пэрлінаў, кожная брама — з аднае пэрліны. I вуліца гораду — з чыстага золата, празрыстага, як шкло.

22 I бажніцы ў ім ня ўбачыў я, бо Госпад, Бог Усеўладны, і Ягня — гэта бажніца ягоная.

23 I горад ня мае патрэбы ані ў сонцы, ані ў месяцы, каб асьвятлялі яго, бо слава Божая асьвяціла яго, і съветач ягоны — Ягня.

24 I народы збаўленых будуць хадзіць у съятле ягоным, і валадары зямнай прынясуть у яго славу і гонар свае.

25 I брамы ягоныя ня будуць замыкацца ўдзень, а ночы там ня будзе.

26 I прынясуть у яго славу і гонар народаў.

27 I ня ўвойдзе ў яго ніхто апаганены і той, хто чыніць агіду і хлусьню, а толькі запісаныя ў кнізе жыцьця Ягняці.

Адкр 22

1 I паказаў ён мне чистую раку вады жыцьця, съветлую, як крышталь, якая выходзіла з пасаду Бога і Ягняці.

2 На сярэдзіне вуліцы яго і паабапал ракі — дрэва жыцьця, якое дае плады дванаццаць разоў, даючы на кожны месяц ягоны плод; і лісьце дрэва — дзеля аздараўлення народаў.

3 I ня будзе ўжо нічога выклятага. I пасад Бога і Ягняці будзе ў ім, і слугі Ягоныя будуць служыць Яму.

4 I яны ўгледзяць ablічча Ягонае, і імя Ягонае — на ілбах іхніх.

5 I ночы ня будзе там, і ня будуць мець патрэбы ў съветачы і ў съятле сонца, бо Госпад Бог асьвятляе іх, і будуць валадарыць на вякі вякоў.

6 I сказаў мне: «Словы гэтая верныя і праўдзівыя. I Госпад, Бог съвятых прарокаў, паслаў анёла Свайго паказаць слугам Сваім, што мусіць стацца неўзабаве.

7 Вось, прыходжу хутка. Шчасльівы той, які захоўвае слова прароцтва кнігі гэтае».

8 I я, Ян, бачыў гэта і чуў. I калі я пачуў і ўбачыў, я ўпаў пакланіцца перад нагамі анёла, які паказваў мне гэта.

9 I ён кажа мне: «Глядзі, не [рабі гэтага], бо я — таварыш твой і братоў тваіх, прарокаў, і тых, якія захоўваюць слова кнігі гэтае. Богу пакланіся».

10 I кажа мне: «Не запячатывай слова прароцтва кнігі гэтае, бо час бліzkі.

11 Крыўдзіцель няхай яшчэ робіць крыўду, і брудны няхай яшчэ брудзіцца, і праведны няхай яшчэ чыніць праведнасьць, і святы няхай яшчэ асьвячаеца.

12 I вось, Я прыходжу хутка, і нагарода Мая са Мною, каб аддаць кожнаму [паводле таго], якія будуць справы ягоныя.

13 Я — Альфа і Амэга, Пачатак і Канец, Першы і Апошні.

14 Шчасльвыя тыя, якія выконваюць прыказаныні Ягоныя, каб была ўлада ў іх на дрэва жыцьця, і каб увайсьці праз брамы ў горад.

15 А звонку — сабакі і чараўнікі, і распусьнікі, і забойцы, і ідалапаклоньнікі, і ўсе, якія любяць і чыняць падман.

16 Я, Ісус, паслаў анёла Майго засьведчыць вам гэта ў цэрквах. Я — корань і род Давіда, зорка съветлая і ранішняя».

17 I Дух, і нявеста кажуць: «Прыйдзі!» I хто чуе, няхай скажа: «Прыйдзі!» I той, хто смагне, няхай прыходзіць, і той, хто хоча, няхай бярэ ваду жыцьця дарма.

18 Бо я съведчу кожнаму, хто чуе слова прароцтва кнігі гэтае: калі хто дакладзе [нешта] да гэтага, Бог ускладзе на яго плягі, напісаныя ў кнізе гэтай;

19 і калі хто забярэ нешта ад словаў кнігі прароцтва гэтага, Бог забярэ ў яго частку ягоную з кнігі жыцьця, і з гораду съвятога, і з таго, што напісанае ў кнізе гэтай.

20 Той, Які засьведчыў гэта, кажа: «Так, прыходжу хутка!» Амэн. Так, прыйдзі, Госпадзе Ісусе!

21 Ласка Господа нашага Ісуса Хрыста з усімі вамі. Амэн.